Giới thiệu

Trong một vũ trụ bao la và hỗn độn, nơi các Tiên Thiên Linh Bảo – những vật phẩm thần kỳ sinh ra trước cả khi trời đất phân chia, mang trong mình đạo vận sâu xa và quyền năng vô hạn – là biểu tượng của sức mạnh và quyền uy, câu chuyện của chúng ta bắt đầu bằng sự xuất hiện đầy bất ngờ của Càn Nguyên, một thanh niên đến từ Trái Đất năm 2020.

Sau khi hoàn thành kỳ thi đại học và đắm mình trong thế giới tiểu thuyết Hồng Hoang, Càn Nguyên tỉnh dậy trong một không gian hư vô, ngập tràn khí tức huyền hoàng và tứ tai địa thủy hỏa phong hoành hành – chính là cảnh tượng Hỗn Độn sơ khai, trước cả khi trời đất hình thành.

Trong cơn hoảng loạn và bàng hoàng, Càn Nguyên được chào đón bởi một "Thần cấp lựa chọn hệ thống" bí ẩn, tự xưng sẽ phục vụ chủ nhân bằng cách đưa ra các nhiệm vụ và phần thưởng.

Điều kinh ngạc nhất là danh sách phần thưởng bao gồm những vật phẩm tối thượng như Bàn Cổ Đạo Quả, Khai Thiên Thần Phủ, và Đạo Quả của Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần – những bảo vật tưởng chừng chỉ tồn tại trong truyền thuyết Hồng Hoang.

Nhận ra mình không ở Hồng Hoang mà ở chính Hỗn Độn, Càn Nguyên ý thức được cơ hội ngàn vàng để siêu thoát đại đạo.

Nhiệm vụ đầu tiên của hệ thống là chứng kiến Bàn Cổ đại thần tiêu diệt Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần.

Càn Nguyên chọn chấp nhận và nhận được "Đại đạo chi quang," một vầng sáng kỳ diệu khiến mọi sinh linh không thể nhìn thấu căn cước của mình.

Giữa trận chiến kinh thiên động địa, Bàn Cổ đại thần, hiện thân của lực chi ma thần, đơn độc chống lại vô số ma thần với Khai Thiên Thần Phủ.

Sự quả cảm của Bàn Cổ gây ấn tượng mạnh với Càn Nguyên.

Thế nhưng, sau khi tiêu diệt gần hết ma thần, Bàn Cổ đại thần đối mặt với kiếp số khai thiên và không còn sức lực để tiếp tục chứng đạo.

Trong giây phút tuyệt vọng, Bàn Cổ cảm nhận được sự hiện diện của Càn Nguyên, người được Đại đạo chi quang bao bọc, và cầu xin sự giúp đỡ.

Hệ thống lại đưa ra lựa chọn: chỉ điểm Bàn Cổ hoặc nhận tu vi ngàn năm.

Càn Nguyên lập tức chọn chỉ điểm, truyền thụ cho Bàn Cổ cách dùng hóa thân để khai thiên, tránh khỏi kiếp nạn sinh tử.

Nhờ sự chỉ dẫn này, Bàn Cổ hóa thân thành công khai thiên tích địa, nguyên thần phân hóa thành Tam Thanh, thân thể hóa thành vạn vật, và chính Bàn Cổ đại thần đạt được quả vị Đại Đạo Thánh Nhân, siêu thoát mọi ràng buộc.

Càn Nguyên, nhờ công lao chỉ điểm, nhận được toàn bộ Lực Chi Đại Đạo mà Bàn Cổ đã nắm giữ.

Điều này không chỉ giúp Càn Nguyên có được một nền tảng tu luyện vững chắc mà còn đặt ra mục tiêu cao cả hơn: siêu việt cả Bàn Cổ và Đại Đạo.

Càn Nguyên cũng nhận ra rằng mỗi khi mình can thiệp và thay đổi lịch sử Hồng Hoang, phần thưởng mà hệ thống mang lại lại càng lớn và quý giá hơn.

Sau khi Bàn Cổ đại thần đi bế quan ở Hỗn Độn sâu thẳm, Càn

Nguyên bắt đầu hành trình khám phá và tạo dấu ấn tại Hồng Hoang.

Với ấn ký của Bàn Cổ đại thần trong tay và Đại đạo chi quang bảo hộ, Càn Nguyên tự do hành tẩu mà không sợ bị Thiên Đạo quản thúc.

Thậm chí, chính Thiên Đạo sơ khai, vốn mộng đổng vô tri, cũng được Càn Nguyên khai mở trí tuệ và coi Càn Nguyên cùng Bàn Cổ là hình tượng tối cao.

Càn Nguyên xây dựng Càn Nguyên Tiên Cung trên đảo Bồng Lai, một đạo tràng đẳng cấp Đại Đạo Thánh Nhân, có khả năng biến Hỗn Độn khí thành linh khí vô tận và che chắn mọi sự thăm dò.

Tại đây, Càn Nguyên thu nhận Khổng Tuyên (con của Nguyên Phượng), Cửu Long Tử (con của Long Vương), và Tứ Bất Tượng (con của Thủy Kỳ Lân) làm thị tòng và tọa kỵ, bồi dưỡng họ trở thành những cường giả cấp Chuẩn Thánh với những pháp môn tu luyện độc đáo do Càn Nguyên ban tặng.

Hành trình của Càn Nguyên tiếp tục với việc chỉ điểm cho Hồng Quân Lão Tổ, người sau này sẽ hợp Đạo trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Càn Nguyên đã dự báo trước kiếp nạn của Hồng Quân trong trận chiến với Ma Tổ La Hầu, kẻ âm mưu gây ra Long Hán Đại Kiếp.

Nhờ sự can thiệp của Càn Nguyên, La Hầu bị tiêu diệt và Hồng Quân tránh được tổn thất lớn, đồng thời hiểu rõ con đường thành Thánh.

Tuy nhiên, do liên lụy đến Tam Thanh (ba đệ tử sau này của Hồng Quân), Hồng Quân đã bị Càn Nguyên trừng phạt lùi thời gian thành Thánh thêm 40 vạn năm.

Càn Nguyên cũng chỉ dẫn cho Nữ Oa, người đã tạo ra Nhân Tộc, về con đường tu luyện Tạo Hóa Đạo và giá trị của Nhân Tộc.

Càn Nguyên bảo vệ Nhân Tộc khỏi sự săn lùng của Yêu Tộc và sự thờ ơ của các đại năng khác, đặt nền móng cho vị thế của Nhân Tộc như nhân vật chính của Thiên Địa sau này.

Thậm chí, Càn Nguyên còn ban tặng cho Nhân Tộc "Vũ Kinh Tổng Yếu," một bộ võ đạo công pháp hùng mạnh, kích phát tinh thần quật cường của họ.

Khi Hậu Thổ, vị tổ vu nhỏ nhất, mang trong mình đại từ bi, đến cầu xin cách giải thoát cho vô số oan hồn phiêu bãng trên Hồng Hoang, Càn Nguyên đã chỉ dẫn nàng khai sáng Lục Đạo Luân Hồi.

Hậu Thổ hóa thân thành Luân Hồi, trở thành vị Thánh Nhân đầu tiên của Hồng Hoang, có quyền năng điều khiển sinh tử vạn vật và thu thập công đức vô biên.

Việc này không chỉ giải quyết vấn đề linh hồn mà còn củng cố bản nguyên của Thiên Đạo, khiến Càn Nguyên càng được Thiên Đạo kính trọng.

Sự xuất hiện và can thiệp của Càn Nguyên đã thay đổi hoàn toàn vận mệnh của Hồng Hoang, từ việc Bàn Cổ không vẫn lạc, Long Hán Tam Tộc không bị diệt vong, đến việc các Thánh Nhân xuất thế và con đường của các đại năng đều rẽ sang một hướng mới.

Càn Nguyên, với Thần cấp lựa chọn hệ thống trong tay và mục tiêu siêu thoát Đại Đạo, đang từng bước viết lại lịch sử Hồng Hoang, biến nó thành một thế giới mà mình mong muốn.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 1

Tiên Thiên Linh Bảo: Là bảo vật được sinh ra trước khi trời đất khai mở.

Sau khi thiên địa sơ khai, chịu ảnh hưởng của Thiên Đạo, chúng từ Hỗn Độn bên ngoài rơi xuống Hồng Hoang Đại Địa.

Có cơ duyên ắt sẽ hiển thế.

Cấp độ Tiên Thiên Linh Bảo được chia thành Sơ phẩm, Trung phẩm, Thượng phẩm, Cực phẩm.

Giới hạn đỉnh phong là Tiên Thiên Chí Bảo.

Tiên Thiên Chí Bảo là pháp bảo mạnh nhất, trên đó không tồn tại pháp bảo nào cường đại hơn.

Tiên Thiên Linh Bảo có thể tham ngộ Đại Đạo, ký thác Tam Thi, ngăn chặn tai kiếp.

Tham ngộ Đại Đạo: Vật Tiên Thiên hàm chứa đạo uẩn bên trong, có thể trợ giúp chủ nhân tham đạo (nhưng đối với Thánh Nhân thì vô hiệu).

Ký thác Tam Thi: Trảm Tam Thi chứng đạo, phẩm chất Linh Bảo càng tốt, pháp lực đạt được càng cao.

Ngăn chặn tai kiếp: Người trong thiên địa khó tránh khỏi tư dục, ắt có kiếp số lâm đầu, có thể xả khí linh bảo tương ứng để chống đỡ tai kiếp tương ứng.

Phàm là vật Tiên Thiên, pháp lực càng lớn, uy lực càng lớn, không giống những pháp bảo khác có một giới hạn, sau giới hạn đó, dù có truyền vào bao nhiêu pháp lực cũng vô ích.

Đó cũng là sự khác biệt giữa pháp bảo Tiên Thiên và pháp bảo Hậu Thiên.

Thánh Nhân có thể diễn hóa Thiên Số Khí Vận để luyện chế Linh Bảo đỉnh cấp.

Thánh Nhân dùng pháp luyện khí của thiên địa, một khi luyện thành ắt là Tiên Thiên Linh Bảo.

Tam Đại Chí Bảo: Thái Cực Đồ: Một trong Tam Đại Tiên Thiên Chí Bảo, màu đen trắng.

Chu thân vạn đạo hà quang, thiên điều thụy thải, Đại Đạo sấm ngôn quấn quanh bên ngoài đồ. 1.

Có thể hóa thành Bạch Ngọc Kim Kiều, hóa giải hết thảy công kích. 2.

Định Địa Thủy Hỏa Phong, biến vô số thời không thành Hồng Mông Hỗn Độn. 3.

Hàng phục vô số bảo vật binh khí.

Bàn Cổ Phiên: Một trong Tam Đại Tiên Thiên Chí Bảo, màu xám nâu.

Trên thân phiên, khí Đô Thiên Thần Sát bốc lên cuồn cuộn, tựa muốn hủy diệt Hỗn Độn, muốn khai thiên lập địa lại. 1.

Có thể xé toang Hỗn Độn, nghiền nát thời không. 2.

Lấy lực phá xảo, thống ngự vạn pháp. 3.

Hỗn Độn Kiếm Khí vô kiên bất tồi, là khắc tinh của hết thảy bảo vật phòng ngự.

Hỗn Độn Chung: Một trong Tam Đại Tiên Thiên Chí Bảo, màu huyền hoàng.

Bên ngoài thân chung có vạn ngàn tinh đấu quấn quanh, bên trong thân chung có nhật nguyệt tường quang ẩn hiện. 1.

Có thể trấn áp Hồng Mông Khí Vận, diễn hóa Thiên Đạo vận chuyển. 2.

Phòng ngự vô địch, tế xuất tức có thể đứng ở thế bất bại. 3.

Có thể vặn vẹo thời không, đảo lộn âm dương.

Bình chú: 1.

Tam Đại Tiên Thiên Chí Bảo tức là dùng để khai thiên tích địa. 2.

Thánh Nhân vĩnh cửu tính hủy diệt một dạng Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể chấn tán Chân Linh bên trong Tiên Thiên Chí Bảo, khiến chúng trở thành vật vô chủ. 3.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mới có thể làm Thánh Nhân bị thương, như Tru Tiên Kiếm Trận, Hồng Tú Cầu.

Nhưng dù là Tiên Thiên Chí Bảo, sát thương lớn nhất đối với Thánh Nhân cũng chỉ làm họ ngã nhào một cái, mất hết thể diện. 4.

Ba đại pháp khí tuy tăng cường đáng kể chiến lực của Thánh Nhân, nhưng Thánh Nhân chỉ giao đấu, không để chúng chạm thân, cũng có thể ung dung rút lui, không mất mặt.

Thập Đại Linh Bảo: Ngũ Hành Kỳ Tiên Thiên: Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ (kim liên vạn đóa, vô vật khả phá, chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm); Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ (xá lợi hào quang, định tâm tĩnh khí, chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm); Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ (hỗn loạn âm dương, đảo lộn ngũ hành, chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm); Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ (khí tượng nhân uân, thiên địa đều sáng, chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm); Bắc Phương Chân Võ Tạo Điêu Kỳ (mông lung càn khôn, che trời tế nhật, chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm).

Chân Võ Tạo Điêu Kỳ tục danh Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Tu La U Minh Kỳ.

Theo truyền thuyết, trong Tây Du Ký, khi Na Tra Thái Tử tấu với Ngọc Đế rằng Hầu Tử đang giả dạng bầu trời để lừa quái, Ngọc Đế đã ra ý chỉ đến Bắc Thiên Môn hỏi Chân Võ mượn Tạo Điêu Kỳ, giương lên ở Nam Thiên Môn, che kín nhật nguyệt tinh thần, khiến đối diện không thấy người, bắt màu trắng không thấy màu đen, để lừa quái, trợ giúp Ngộ Không thành công.

Thập Nhị Phẩm Liên Đài: Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên (đoan tọa liên đài, phòng ngự kinh người, năng trấn áp vạn vật khí vận, gia trì phòng ngự); Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên (đoan tọa liên đài, phòng ngự kinh người, năng thiêu đốt nghiệp lực hóa nghiệp hỏa, công phòng kiêm bị); Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên (đoan tọa liên đài, phòng ngự kinh người, năng uẩn nhưỡng tạo hóa chi lực, sinh sinh bất tức); Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (đoan tọa liên đài, phòng ngự kinh người, năng hấp thu bạo ngược khí tức, gia trì công kích).

Thất Bảo Diệu Thụ: Tự xưng vô vật bất xoát, còn gọi là Thất Bảo Diệu Xoát Thụ.

Lại có tên Thất Bảo Diệu Thụ Trượng.

Bảy bảo vật là Kim, Ngân, Lưu Ly, Pha Lê, Xa Cừ, Xích Châu, Mã Não, có thể xoát nát Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, công kích kinh người.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ: Trong đồ này có thiên địa, tư dưỡng thiên nhân, có thể hóa sinh vạn vật, là một Chí Bảo.

Là bản đồ Hồng Hoang, ghi chép địa mạch sơn thủy của Hồng Hoang.

Bên trong tự có đại thiên hoàn vũ, sơn xuyên hà nhạc, quang quái lục ly, nhật nguyệt tinh thần, hoa thảo thụ mộc, phi cầm tẩu thú, sơn xuyên địa mạch... vô biên linh khí trong linh bảo thai nghén ức vạn sinh linh, lại đều ở giữa sinh diệt, ứng hữu tận hữu, phảng phất trong đồ có một xã tắc tiểu thế giới chân thật.

Thậm chí nếu Thánh Nhân tiến vào trong đồ, tay không Chí Bảo, có thể bị nhốt vài trăm năm; tay nắm Chí Bảo, có thể thoát khốn trong một năm.

Hà Đồ Lạc Thư: Hà Đồ và Lạc Thư, dùng để thôi diễn Chu Thiên Tinh Đấu, Hỗn Nguyên Hà Lạc, chiêm bốc.

Pháp bảo này là pháp bảo phòng ngự, cũng có hiệu quả khốn địch và các hiệu quả phòng ngự khác.

Bao hàm sự biến hóa của đại hà hoặc đại xuyên, hải dương, bầu trời, chim thú, cá côn trùng trong thời kỳ Hồng Hoang Thượng Cổ, diễn hóa thế giới.

Nắm giữ có thể bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Thiên Thư (Phong Thần Bảng + Đả Thần Tiên): Phong Thần Bảng dùng để ước thúc chúng thần, tiêu trừ nhân quả khí vận của đại kiếp thiên địa.

Mỗi khi Lượng Kiếp khai mở, có thể sách phong ba trăm sáu mươi lăm lộ chính thần, hai ngàn phó thần, tám vạn bốn ngàn ác sát/thiên binh thiên tướng, dùng để tiêu trừ nhân quả nghiệp lực thế gian.

Đả Thần Tiên dùng để trừng phạt chúng thần, biệt danh Thiên Phạt Chi Tiên, trên tiên có vô số Đại Đạo phù lục quấn quanh.

Là bảo vật chí thượng để chế tài chúng thần.

Màu vàng kim, hình dạng tiên gỗ.

Tiên dài ba thước sáu tấc năm phân, có hai mươi mốt đốt, mỗi một đốt có bốn đạo phù ấn, tổng cộng tám mươi bốn đạo phù ấn.

Cùng với Phong Thần Bảng (thiên quy giới luật) thuộc sở hữu của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khi Phong Thần Đại Chiến, Nguyên Thủy Thiên Tôn cho Khương Tử Nha mượn để Phong Thần.

Địa Thư: Địa Đại Thai Mô, nhờ đó có thể mượn sức mạnh của Hồng Hoang Đại Địa, ngộ Thổ tắc pháp lực cuồn cuộn không ngừng.

Phi dĩ Hỗn Nguyên chi lực trảm đoạn liên hệ, bất khả phá trừ.

Nhân Thư (Nhân Duyên Bạc + Minh Thư Sinh Tử Bạc, Thiên Thu Luân Hồi Bút (Phán Quan Bút)): Pháp khí nhân quả, vật công đức, một cái chủ sinh, chủ chức tình ái duyên phận, phồn diễn sinh tức; một cái chủ tử, chủ chức phán hình đầu thai, tử đắc kỳ sở.

Hồng Tú Cầu: Rất lớn, màu đỏ hồng.

Toàn bộ tú cầu bên trên, anh lạc thùy châu, còn phối đinh đương.

Mang một loại hào quang đặc biệt.

Chương 2

Là Thánh Khí công đức, lập Thiên Địa Nhân Tam Hôn; Dị Bảo nhân duyên, có thể chủ trì hôn nhân Tam Giới.

Hữu tình nhân cuối cùng thành quyến thuộc, tự có công đức cuồn cuộn không ngừng.

Dù pháp lực có lớn đến mấy cũng không thoát được, dính vào là chết, nhục thân Nguyên Thần đều không bảo lưu được.

Thí Thần Thương: Tập hợp ô trọc chi khí thế gian mà thành, dưới Thánh Nhân trừ công đức hộ thể, đều có thể hủy hoại Chân Thân. (Thí Thần Thương có thể làm tổn hại Thánh Nhân không?

Định nghĩa Thánh Nhân là bất sinh bất diệt, quy tịch hư không, khả tụ khả tán, tức là Thánh Nhân không có khái niệm sinh và tử.

Trong 《Phật Bản Đạo》, Thánh Nhân có thể trong khoảnh khắc nhập diệt như tro bay khói tan, cũng có thể trong khoảnh khắc phục sinh như sinh linh thế gian.

Đánh Thánh Nhân giống như đánh trăng dưới nước, Chuẩn Đề dù bị Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung đánh trúng cũng cùng lắm chỉ ngã nhào một cái, mất hết thể diện, đó là tổn thương lớn nhất mà Thánh Nhân có thể chịu được, huống hồ Thí Thần Thương chỉ là một Tiên Thiên Linh Bảo.) Vẫn Thánh Đan, trong nguyên tác 《Phong Thần Diễn Nghĩa》 không có tên này, mà là do các tác phẩm mạng sáng tạo ra.

Bên trong ẩn chứa Đại Đạo Cấm Chế, có thể làm tổn thương Thánh Thân Hỗn Nguyên.

Nhưng đối với Hỗn Nguyên Thánh Tâm thì có tổn thương hay

không vẫn chưa biết. 《Phong Thần Diễn Nghĩa hồi thứ tám mươi tư Khương Tử Nha binh thủ Lâm Đồng Quan》: Hồng Quân Đạo Nhân từ trong hồ lô lấy ra ba viên đan, mỗi người một viên: "Nuốt vào bụng, Ngô tự có lời." Ba vị giáo chủ đều vâng mệnh sư tôn, mỗi người nuốt một viên.

Hồng Quân Đạo Nhân nói: "Đan này không phải vật trừ bệnh trường sinh, hãy nghe Ngô nói: Đan này luyện có huyền công, dùng cho ba người các con.

Nếu có ý niệm thay đổi, đan trong bụng phát tác tức thì hoăng!" Hồng Quân Đạo Nhân làm xong, ba vị giáo chủ khấu đầu: "Bái tạ Lão Sư từ bi!" Công Đức Linh Bảo: Thiên Địa Tế Đài (Luyện Thiên Lô (Cửu Thiên Lô)): Nữ Oa dùng ngũ sắc thạch vá trời, cứu vớt Hồng Hoang thế giới.

Tạo Vật Tiên Đỉnh (Hoàng Tuyền Địa Đỉnh): Nữ Oa mỗi ngày bảy mươi biến tạo hóa, diễn hóa vạn vật tạo người.

Nữ Đế Tiên: Tục danh Tạo Nhân Tiên, thấy tiên như thấy Oa Hoàng Thánh Mẫu.

Khi Nữ Oa nặn đất tạo người, dùng dây mây dại dẫn tơ trời mà luyện chế thành một kiện Công Đức Thánh Khí.

Là kiện bảo vật đầu tiên trấn thủ khí số Nhân Tộc, có thể khiến khí vận Nhân Tộc và khí số tự nhiên điều hòa cùng tồn tại, Thiên Nhân Hợp Nhất.

Phàm người trong Nhân Tộc, đều chịu khắc chế.

Tam Hoàng Khí: Ba trong Thập Đại Thần Khí Thượng Cổ, tọa lạc tại Tam Hoàng Đài: Phục Hy Cầm (một trong Thập Đại Thần Khí Thượng Cổ, sở hữu sức mạnh tĩnh lặng tường hòa, thao khống tâm linh); Nữ Oa Thạch (một trong Thập Đại Thần Khí Thượng Cổ, sở

hữu sức mạnh trọng sinh kết giới, phục sinh tái sinh); Thần Nông Đỉnh (một trong Thập Đại Thần Khí Thượng Cổ, sở hữu sức mạnh bách thú thần phục, ngao luyện tiên dược).

Nhân Hoàng Tam Kiếm: Hiên Viên Kiếm (một trong Thập Đại Thần Khí Thượng Cổ, là chứng của Nhân Hoàng, là kiếm khắc chế Vu Tộc).

Trước chiến tranh Vu Yêu, Hy Hoàng bị Tổ Vu ám sát, Nương Nương lấy thi thể Phục Hy Ma Thần Hỗn Độn, luyện chế trong Luyện Thiên Lô thành đồ Vu Kiếm truyền cho Đông Hoàng Thái Nhất, có hiệu quả khắc chế không thể tưởng tượng đối với tất cả Vu Tộc bao gồm Mười Hai Tổ Vu, là kiếm khắc tinh của Vu Tộc.

Sau này Thái Thượng Lão Quân thu thập đồng từ Thủ Sơn, luyện chế lại trong Bát Quái Lô, tẩy đi hung khí, luyện chế thành thần binh vô thượng, ban cho Hiên Viên Hoàng Đế, dùng để giết Đại Vu Xi Vưu lập Nhân Hoàng, trấn áp khí vận Nhân Tộc.

Phục Hy Kiếm (cầm giữ có thể động thiên địa, lay lục giới); Nữ Oa Kiếm (cầm giữ có thể thông hoàn vũ, hô vạn vật).

Định Hải Thần Châm (Như Ý Kim Cô Bổng): Thần binh vô thượng do Thái Thượng Lão Quân luyện chế trong Bát Quái Lô.

Sau ban cho Đại Vũ, dùng để đo sông biển sâu cạn.

Sau khi Tôn Ngộ Không xuất thế, trở thành pháp khí chứng đạo của Tôn Ngộ Không.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng: Thời Thượng Cổ, Nữ Oa Nương Nương từng ban cho Nhân Hoàng, dùng để khắc chế đại kiếp lũ lụt khi Nhân Cộng Công thị tử, Hồng Hoang thủy thế đào thiên.

Khai Sơn Phủ: Khi Đại Vũ trị thủy, dùng để khai phá sơn nhạc.

Cửu Châu Đỉnh: Đại Vũ dùng để trấn áp an lạc Cửu Châu.

Lập Giáo Thánh Khí: Các Thánh Khí chứng đạo dung hợp công đức lập giáo: Yêu Giáo (Tứ Bảo Kiếm, Chiêu Yêu Phiên, Cửu Thiên Tức Nhưỡng); Nhân Giáo (Thái Cực Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Thái Ất Phất Trần); Xiển Giáo (Bàn Cổ Phiên, Chư Thiên Khánh Vân, Tam Bảo Ngọc Như Ý); Tiệt Giáo (Tru Tiên Kiếm Trận, Thanh Bình Kiếm); Tây Phương Giáo (Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Tiếp Dẫn Bảo Tràng; Thất Bảo Diệu Thụ, Tịnh Thế Bạch Liên, Tịch Diệt Pháp Luân).

Lục Thánh Pháp Bảo: Lão Tử (Thái Cực Đồ, Thái Ất Phất Trần, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Kim Cương Trác, Đâu Suất Tử Diễm, Lục Đinh Thần Hỏa, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù, Bát Quái Lô, Bát Cảnh Cung Đăng, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, Tử Kim Hồng Hồ Lô, Hoảng Kim Thằng, Thất Tinh Kiếm, Quạt Ba Tiêu (Dương), Bạch Ngọc Biển Quải, Lão Quân Nhân Giáo Bia, Càn Khôn Đồ, Phong Hỏa Bồ Đoàn).

Nguyên Thủy Thiên Tôn (Bàn Cổ Phiên, Tam Bảo Ngọc Như Ý, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Nhật Nguyệt Phất Trần, Cửu Long Trầm Hương Liễn, Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, Ngọc Thanh Thánh Lệnh, Âm Dương Lô, Hư Vô Hạp, Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên, Bát Bảo Lưu Ly Bình, Thanh Ngọc Hồ Lô, Nạp Thiên Đại, Càn Khôn Phiến, Huyền Thiên Lăng, Tam Quang Thần Thủy, Nguyên Thủy Xiển Giáo Bia, Trấn Yêu Tháp, Lạc Hồn Chung, Thư Hùng Kiếm, Mạc Tà Bảo Kiếm, Tảo Hà Y, Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, Âm Dương Kính, Khổn Tiên Thừng, Càn Khôn Quyến, Hỗn Thiên Lăng, Cửu Long Thần Hỏa Tráo, Kim Chuyên, Phong Hỏa Luân, Độn Long Trụ, Long Hổ Ấn, Hàng Yêu Kiếm, Ngô Câu Song Kiếm, Trường Hồng Tỏa, Hàng Ma Xử, Lạc Bảo Kim Tiền, Hỗn Nguyên Phiên, Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến, Toàn Tâm Đinh, Phiên Thiên Ấn).

Thông Thiên Giáo Chủ (Tru Tiên Kiếm Trận, Thanh Bình Kiếm,

Tử Điện Chùy, Ngư Cổ, Lục Hồn Phiên, Hỗn Nguyên Phất Trần, Thượng Thanh Bảo Châu, Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng, Luân Hồi Kính, Tàng Tiên Đồ, Huyền Hoàng Hồ Lô, Thông Thiên Tiệt Giáo Bia, Hình Ôn Ấn, Chỉ Ôn Kiếm, Ôn Dịch Chung, Ôn Hoàng Tán, Tán Ôn Tiên, Đầu Đông Hinh, Thôn Thiên Tráo, Quán Hồng Tác, Phi Yên Kiếm, Khai Thiên Châu, Tích Địa Châu, Hỗn Nguyên Châu, Vạn Lý Vân Yên, Ngũ Long Luân, Chiếu Thiên Ấn, Toái Linh Chùy, Bát Quái Long Tu Khăn, Bát Bảo Vân Quang Khăn, Tứ Tượng Tháp, Long Hổ Như Ý, Cản Sơn Tiên, Nhật Nguyệt Châu, Kim Hà Quan, Đa Bảo Tháp, Thổ Bảo Kim Thiềm, Tụ Bảo Bồn, Phược Long Tác, Hai mươi bốn viên Định Hải Châu, Lục Mục Châu, Phong Đại, Kim Giao Tiễn, Hỗn Nguyên Kim Đấu, Hỗn Nguyên Chùy).

Nữ Oa (Bảo Liên Đăng, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Hồng Tú Cầu, Phược Yêu Tác, Thất Tinh Văn Nguyệt Tiên, Thất Khẩu Thiên Mang Thần Đao, Tam Huyễn Hoàn, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Ngũ Khẩu Quỳnh Chập Ly Quang Tiễn, Tứ Bảo Kiếm, Vô Cực Tán, Định Thiên Trâm, Phiêu Miểu Triền Thiên Đái, Cửu Thải Nghê Thường, Linh Tú Phiêu Y, Linh Tuyền Bảo Ngọc, Kim Hồ Lô, Chiêu Yêu Phiên, Luyện Yêu Hồ (Cửu Lê Hồ), Áp Hỏa Kềm, Tứ Hải Bình, Thiên Địa Tế Đài (Luyện Thiên Lô, Tạo Vật Tiên Đỉnh), Vô Song Tử Ngọc Luân, Nhân Duyên Bạc, Tam Sinh Thạch, Hỗn Độn Âm Dương Ngũ Linh Châu (Hỗn Độn Thủy Linh Châu, Hỗn Độn Hỏa Linh Châu, Hỗn Độn Lôi Linh Châu, Hỗn Độn Phong Linh Châu, Hỗn Độn Thổ Linh Châu, Hỗn Độn Thánh Linh Châu, Hỗn Độn Ma Linh Châu), Thiên Xà Trượng, Thánh Linh Phi Phong, Nữ Oa Huyết Ngọc, Nữ Oa Ngọc Châm, Nữ Oa Thạch, Thiên Oa Yêu Giáo Bia, Luân Hồi Tử Ngọc Liên Đài).

Tiếp Dẫn Thánh Nhân (Tiếp Dẫn Bảo Tràng, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Thất Bảo Thiên Diệp Kim Liên, Bát Bảo Công Đức Trì, Tiếp Dẫn Phất Trần).

Chuẩn Đề Thánh Nhân (Thất Bảo Diệu Thụ, Gia Trì Thần Xử, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc (Lục Căn Thanh Tịnh An Lạc Can), Tịch Diệt Pháp Luân, Tịnh Thế Bạch Liên, Khổ Hải, Bồ Đề Mộc, Xá Lợi Tử, Ti Thao, Anh Lạc, Tán Cái, Hoa Quán, Phiên Tràng, Kim Cung, Ngư Tràng).

Kỳ Linh Bảo (Một số Linh Bảo đã thất lạc, vô chủ hoặc có chủ): Hỗn Độn Chung (Đông Hoàng Thái Nhất, vô chủ), Thúy Quang Lưỡng Nghi Đăng (Đông Hoàng Thái Nhất, Mi Hầu Vương), Lưu Ly Đăng (Nhiên Đăng Đạo Nhân), Càn Khôn Đỉnh (Hồng Quân, vô chủ), Quạt Ba Tiêu (Âm: Thiết Phiến Công Chúa), Hà Đồ Lạc Thư (Đế Tuấn, Phục Hy), Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên (Minh Hà Lão Tổ), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (vô chủ), Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ (Dao Trì Kim Mẫu), Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ (vô chủ), Thí Thần Thương (vô chủ), Lục Vu Kiếm/ Hiên Viên Kiếm (Nữ Oa/Lão Tử, Hiên Viên, vô chủ), Ma Linh Châu (Nữ Oa, vô chủ), Khai Sơn Phủ (Hình Thiên, Đại Vũ, vô chủ), Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô (Hồng Vân Lão Tổ, vô chủ), Minh Thư Sinh Tử Bạc + Thiên Thu Luân Hồi Bút (Hậu Thổ), Trảm Tiên Phi Đao (Lục Áp Đạo Nhân), Côn Luân Kính (Tây Vương Mẫu), Thiên Hoa Loạn Trụy Kỳ (vô chủ), Hóa Huyết Thần Đao (vô chủ) vân vân.

Thiết Định: Tương truyền Bàn Cổ dùng Bàn Cổ Phủ chém mở Hỗn Độn, dùng Hỗn Độn Đỉnh định Địa Hỏa Phong Thủy, phân thanh trọc Càn Khôn, khai tịch Hồng Hoang thế giới, diễn biến Hồng Hoang thế giới, sinh sinh bất tức.

Bàn Cổ vô lực chống đỡ sức mạnh khai thiên mà hoăng, Nguyên Thần phân hóa Tam Thanh (Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ) khai thiên tích địa, tinh huyết thân thể phần lớn diễn biến thành vạn vật thế gian, có một phần nhỏ hóa thành Mười Hai Tổ Vu.

Thiết định: Tam Thanh và Bàn Cổ có quan hệ truyền thừa, không phải quan hệ cha mẹ con cái, Tam Thanh không phải Bàn Cổ; Mười Hai Tổ Vu và Bàn Cổ có quan hệ thân xác mới sinh, cũng không phải quan hệ cha mẹ con cái, tức là những sự vật, con người mới biến hóa từ thi thể Bàn Cổ.

Tổ Vu tuy là chính tông của Bàn Cổ (nhưng không phải hậu duệ), nhưng không phải Bàn Cổ, vì vậy không hưởng tinh nghĩa khai thiên và Tam Bảo khai thiên, địa vị cư dưới Nữ Oa và Thái Nhất, là sư muội sư đệ.

Thượng Cổ Vu Tộc, Bàn Cổ Niết Bàn, Nguyên Thần phân hóa Tam Thanh, gồm Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn (Lão Tử), Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn (Nguyên Thủy), Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn (Thông Thiên); huyết mạch thân thể hóa thành Mười Hai Tổ Vu.

Tam Thanh đều là Bàn Cổ, Tổ Vu là sinh thể mới diễn sinh. (Ví dụ: Tam Thanh tương tự như rễ của một cái cây sau khi bị đốn chặt được chia thành ba phần để ghép và cấy, Tổ Vu là thực vật biến dị mọc ra từ thân cây sau khi bị đốn chặt, là sinh thể mới diễn sinh của cây cối, nhưng không phải cây cối.

Sau này, thực vật ghép và thực vật biến dị được nuôi dưỡng tốt hơn, mọc cao lớn và tươi tốt hơn nhiều so với cây ban đầu — đó là mối quan hệ giữa Tam Thanh, Tổ Vu và Bàn Cổ).

Ngô là ai?

Ngô đang ở đâu?

Ngô đang làm gì?

Càn Nguyên rơi vào trạng thái hoảng hốt, bất luận là ai rơi vào tình cảnh của Ngô thì cũng đều phải hoảng hốt: Xung quanh toàn là Hỗn

Độn Hư Không, không có lấy một chút không khí.

Khí tức huyền hoàng tràn ngập, Địa Thủy Hỏa Phong tứ tai hoành hành.

Thật kỳ lạ, Càn Nguyên lại có thể hô hấp, có thể sống tốt!

Hoàn toàn không khoa học!

Càn Nguyên là một thí sinh vừa kết thúc kỳ thi đại học năm 2020, lúc sinh thời yêu thích nhất là tiểu thuyết Hồng Hoang.

Sau khi kết thúc kỳ thi, vạn sự vô ưu, Ngô đã tìm một bản tiểu thuyết Hồng Hoang kinh điển 《Huyền Tùng Đạo》để đọc thâu đêm.

Lúc này, Ngô mơ mơ màng màng.

Căn bản không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc.

Đại não của Ngô đã bị treo máy!

Chương 3

Tất cả mọi thứ trước mắt đã vượt quá sức tưởng tượng của Ngô?

Đại não mơ màng của Càn Nguyên tự động hoạt động: "Trong mộng? .....

Xuyên việt!" Chỉ có hai loại tình huống này, Ngô cảm thấy là khả năng lớn nhất có thể xảy ra.

Ngày có suy tư thì đêm có mộng, mọi thứ xung quanh giống hệt thế giới Hồng Hoang được miêu tả trong sách!

Hồng Mông sơ phán, Hỗn Độn vị phân, thiên địa như quả trứng gà, không phân biệt được Đông Nam Tây Bắc.

Hoàn toàn phù hợp với tình huống hiện tại a!

Chỉ là, hiện tại là tình huống nào đây?

"Đinh, Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống tận tâm phục vụ Chủ Nhân!" Càn Nguyên đại hỉ, thì ra Ngô cũng có hệ thống bên mình.

Hệ thống trong tay, thiên hạ Ngô có, siêu thoát Đại Đạo chỉ là chuyện sớm muộn!

Ngô không nhớ rõ hiện tại đang ở năm nào, mà bận rộn khai thác công năng của hệ thống.

Điều này liên quan đến việc Ngô có thể đi bao xa, có thể đạt được thành tựu gì trong tương lai.

"Hồi đáp Chủ Nhân: Bản hệ thống là Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống, sẽ ngẫu nhiên phát bố nhiệm vụ, chỉ cần Chủ Nhân đưa ra lựa chọn và hoàn thành nhiệm vụ là được." Càn Nguyên hiếu kỳ nói: "Có thể cho Ngô xem những phần thưởng có gì không?" "Tuân mệnh, Chủ

Nhân!" Trong đầu Càn Nguyên hiện lên từng hàng quang mạc, trên quang mạc dày đặc đủ loại công pháp, pháp bảo.

Khóe miệng Càn Nguyên hơi hé mở: "Mấy thứ này đều có sao?!" Chỉ thấy hàng trên cùng chói mắt hiện lên: Bàn Cổ Đạo Quả!

Bên dưới là Khai Thiên Thần Phủ, sau đó là Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần Đạo Quả!

Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần, không phải là tu vi Đại Đạo, tương truyền khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên lập địa, có Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần được Đại Đạo Pháp Dụ chỉ dẫn, đến ngăn cản Bàn Cổ chứng đạo thành Thánh.

Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, vì vậy được gọi là Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần.

Mỗi vị đều chưởng khống một đạo pháp tắc, pháp tắc Đại Đạo hiển hóa trong Hỗn Độn.

Bàn Cổ Đại Thần lừng lẫy danh tiếng, chính là Lực Chi Ma Thần!

Tạo hóa Tam Thiên, lấy lực làm đầu.

Quá lợi hại.

Không ngờ, phần thưởng của Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống, lại có cả những thứ đó.

Càn Nguyên vui mừng khôn xiết!

Nhưng lại vô cùng khó hiểu: "Hệ thống, tại sao lại có những bảo bối như vậy?" Rõ ràng là thế giới Hồng Hoang, không, thế giới Hỗn Độn lại có nhiều bảo bối như vậy!

Trong Hồng Hoang, các Đại Năng đều thần thông vĩ ngạn, pháp lực vô biên.

Tương truyền bất kỳ một vị Chân Tiên nào cũng có thể phần giang

chử hải, di sơn đảo hải.

Nếu đặt những bảo bối này vào xã hội hiện đại hoặc các thế giới khác, ắt sẽ vô địch thiên hạ!

Hệ thống mơ mơ hồ hồ nói: "Trong thế giới Hỗn Độn, phần thưởng như vậy không phải là rất bình thường sao?!" Càn Nguyên lập tức kinh ngạc, rồi lại phấn khích không thôi.

Quả nhiên là thế giới Hỗn Độn, không phải thế giới Hồng Hoang.

Thiên địa còn chưa khai tịch.

Chẳng trách, cảm giác xung quanh lại khiến Ngô cảm thấy mơ hồ đến vậy.

Càn Nguyên lập tức thích nhiên, cứ như vậy, mọi chuyện đều có thể thông suốt!

Sở dĩ Ngô có thể sinh tồn trong Hỗn Độn Hư Không, tự nhiên là vì có hệ thống rồi.

Chỉ là Càn Nguyên không hề hay biết, trên người hệ thống có một hàng chữ lóe lên: Người chế tạo, Càn Nguyên!

Lúc này Hỗn Độn cuồn cuộn không ngừng, dường như có vô số bóng người truyền đến, ngay cả trong Hỗn Độn Chung, cũng có âm thanh truyền ra: "Bàn Cổ, vẫn lạc đi!

Như vậy, Ngô có thể nhận được phần thưởng của Đại Đạo rồi!" "Bàn Cổ, chết đi!" "Tam Thiên Ma Thần tề tụ!

Bàn Cổ, nên chết đi!" Âm thanh phảng phất không phải truyền bá qua không khí – trong Hỗn Độn Hư Không làm gì có không khí tồn tại – mà là qua thần niệm.

Thần niệm kia mạnh mẽ như thực chất.

Cuồn cuộn, muốn từ chối cũng không thể từ chối được.

Những Hỗn Độn Ma Thần kia, thân hình như núi, hình dạng kỳ quái, không giống con người.

Khí tức khủng bố như uy như ngục, đáng sợ đến cực điểm!

Sắc mặt Càn Nguyên hơi tái đi, Ngô vừa mới nhớ ra, đây là thời không của Hỗn Độn Hư Không, Hồng Mông sơ phán, Hỗn Độn vị phân!

Ngô vừa mới là một thí sinh tốt nghiệp đại học năm 2020 mà thôi!

Ngô phải làm sao đây?

"Đinh, Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống phát bố nhiệm vụ." "Quan khán Bàn Cổ tru sát Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần." "Lựa chọn một: Quan khán.

Chủ Nhân sẽ nhận được phần thưởng: Đại Đạo Chi Quang, nhất cử nhất động mang theo Đại Đạo Thần Vận, bất kỳ sinh linh nào cũng không thể nhìn thấu căn cước của Chủ Nhân." "Lựa chọn hai: Cự tuyệt quan khán.

Chủ Nhân sẽ nhận được phần thưởng: Một ngàn năm tu vi!" Nên chọn cái nào đây?

Một ngàn năm tu vi trong thế giới Hỗn Độn có thể làm gì?

Hỗn Độn Hư Không không ghi niên đại a!

Những Hỗn Độn Ma Thần trước mắt kia, cái nào mà không sinh ra từ thời Hồng Mông sơ phán?

Không biết đã tu luyện bao nhiêu tuế nguyệt.

Một ngàn năm tu vi, căn bản còn không có tư cách để chống đỡ một hơi thở.

"Ngô lựa chọn quan khán!" "Đinh, chúc mừng Chủ Nhân nhận được phần thưởng, Đại Đạo Chi Quang!" Một đạo quang mang phát

ra sắc thái huyền dị, dung nhập vào thân thể Càn Nguyên.

Thể chất của Ngô được "thanh tẩy" triệt để một lần.

Dường như có thứ gì đó từ Hỗn Độn Hư Không tiến vào trong thân thể Ngô.

Ngoài ra, Ngô cũng không cảm thấy có gì bất ổn.

Chỉ là, việc đi lại trong Hỗn Độn Chung càng thêm thuận tiện!

Chương 4

Càn Nguyên ở nơi cực cao, nhìn thấy ba ngàn, không, sắp vạn Hỗn Độn Ma Thần bao vây một Cự Nhân đang cầm Khai Thiên Thần Phủ ở trung tâm.

"Tê!" Càn Nguyên hít một hơi khí lạnh.

Đó mà là ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần ư, nói là ba vạn Ngô cũng tin!

Chẳng trách người ta thường nói, Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần chỉ là hư danh, không ngờ đúng là như vậy a!

Cự Nhân bị vây ở trung tâm cất tiếng cười lớn: "Các ngươi cùng lên, Ngô lại có gì phải sợ hãi?!" Đột nhiên thân hình lại lớn thêm một vòng, cơ bắp cuồn cuộn như gốc cây cổ thụ, từng mảng nổi lên, tràn đầy lực bùng nổ cực hạn!

Huyết mạch phẫn trương, khí huyết vượng thịnh, tựa như Trường Giang đại hà vô cùng vô tận!

Khai Thiên Thần Phủ sáng lên một tia hàn quang, như một đạo thiểm điện lóe lên, lại tựa muốn chém Hỗn Độn Hư Không thành hai nửa.

Một búa chém xuống, có một Hỗn Độn Thần Ma trên đầu có bảy cái sừng, lập tức bị chém thành hai nửa.

Một kích đắc thủ, không hề dây dưa một chút nào!

Những Hỗn Độn Ma Thần kia quả nhiên dũng mãnh, một kẻ chết đi, không hề bận tâm, hung hãn lao lên, Bàn Cổ cười lớn, tiếng như lôi đình, chấn động Hỗn Độn Hư Không, bất chợt mở miệng, trường khiếu một tiếng: "Sát!" Khai Thiên Thần Phủ hàn mang lóe lên, như

thiểm điện mùa hạ, chợt lóe rồi biến mất.

Vài Hỗn Độn Ma Thần theo đó ngã xuống.

Càn Nguyên vỗ tay tán thưởng: "Hay cho một Bàn Cổ, hay cho một Lực Chi Ma Thần!" Lời nói của Càn Nguyên quả thực là có cảm phát.

Những Hỗn Độn Ma Thần kia quả thực chưa chắc đã yếu hơn Bàn Cổ Đại Thần bao nhiêu.

Thậm chí pháp bảo của họ cũng không kém Khai Thiên Thần Phủ mấy phần.

Hỗn Độn Ma Thần là hóa thân của pháp tắc Đại Đạo trong Hỗn Độn Chung, mỗi vị khi xuất thế đều mang theo Linh Bảo bạn sinh.

Trải qua vô số kỷ nguyên, pháp bảo của họ đều đạt cấp độ Hỗn Độn Chí Bảo.

So với Khai Thiên Thần Phủ của Bàn Cổ thì kém mấy phần?

Nhưng so với Bàn Cổ Đại Thần thì họ lại thiếu một điểm, một điểm quyết định sự khác biệt giữa hai bên!

Họ thiếu tín niệm kiên định: Dù vạn người ngăn cản, Ngô vẫn tiến tới!

Bàn Cổ Đại Thần dù biết Đại Đạo đang bày kế, cũng không chút do dự mà tiến bước!

Đại Đạo bày kế thì sao?

Ngô tự đi đạo của Ngô!

Những Hỗn Độn Ma Thần chịu Đại Đạo cảm triệu kia, lại không có tín niệm như vậy.

Tự nhiên, phải bị Bàn Cổ Đại Thần khắc chế.

Lời nói của Càn Nguyên tựa như tự Ngô cảm thán.

Hiện tại Ngô không có chút pháp lực nào trên thân.

Tuy nhiên, Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống vừa mới ban thưởng Đại Đạo Chi Quang, mỗi cử động của Càn Nguyên đều được Đại Đạo Chi Quang gia trì, tuy giọng nói nhẹ nhàng, nhưng lại là lời nói của Đại Đạo.

Trực tiếp truyền vào trong đại não của Bàn Cổ Đại Thần!

Bàn Cổ Đại Thần đang trong thế sát phạt, đột nhiên nghe thấy có Đại Năng tán thưởng, trong giọng nói tràn đầy tán thán, tràn đầy hảo cảm đối với Ngô.

Bàn Cổ tự nhiên theo tiếng mà nhìn, lập tức kinh ngạc.

Đại Năng phương nào?

Toàn thân bao phủ trong Đại Đạo Chi Quang, nhìn kỹ thì lại không có lấy một chút pháp lực nào.

Nhưng Bàn Cổ biết, đó là một vị siêu cấp Đại Năng Đại Đạo Quy Chân.

Ngô đều biết rồi, trong Hỗn Độn Hư Không, sinh linh chỉ cần có linh trí thì đều có pháp lực.

Làm gì có ai lại giống vị trước mắt này, không có chút pháp lực nào?

Không có pháp lực, thì làm sao có thể sinh tồn trong Hỗn Độn này?

Huống hồ, Bàn Cổ chỉ nhìn một cái vào Đại Đạo Chi Quang trên người Càn Nguyên, pháp lực trong cơ thể liền hoạt bát hơn rất nhiều.

Trong đầu lại hiện ra rất nhiều kỳ tư diệu tưởng.

Đạo Vận!

Nếu không phải đang ở trên chiến trường, Bàn Cổ cảm thấy có lẽ sẽ trực tiếp rơi vào trạng thái đốn ngộ.

Điều càng khiến Ngô kinh hỉ hơn, chỉ nhìn một cái vào quang mang kia, tốc độ hồi phục pháp lực toàn thân đều nhanh hơn ba lần so với trước đây.

"Một vị siêu cấp Đại Thần trong Hỗn Độn không muốn tiết lộ căn cước!" "Khó có được, lại có đạo giống Ngô!" Làm sao để phán đoán?

Trong Hỗn Độn Ma Thần hà tất chỉ có ba ngàn ba vạn?

Mỗi vị Ma Thần đều là pháp tắc cụ hiện, vì pháp tắc khác nhau nên hình dạng hóa hình cũng khác nhau.

Nhưng vị Đại Năng trước mắt này, lại có hình dạng giống Ngô!

Điều đó chứng minh!

Bàn Cổ tâm thần đại định.

Với tu vi của vị Đại Thần này, nếu ẩn mình, trên chiến trường, ai có thể nhìn thấy thân ảnh của Ngô?

Chỉ có Ngô có thể nhìn thấy, chứng tỏ Đại Thần đang phóng thích thiện ý.

Có vị Đại Thần này giúp đỡ – tuy không ra tay – nhưng Đại Đạo Chi Quang đã mang lại sự giúp đỡ quá lớn cho Bàn Cổ!

Bàn Cổ đối với việc chứng đắc Đại Đạo, lại có vô hạn tự tin!

Thật không biết, vị Đại Thần này, trên Đại Đạo, đã đi đến bước nào rồi!

Đó nhất định đã vượt quá khoảng cách tưởng tượng.

Bàn Cổ thu hồi ánh mắt, trong lòng dấy lên một ý niệm: Ánh mắt của Đại Thần đang chú thị Ngô, Ngô nhất định sẽ thành công!

Quả nhiên dũng mãnh, Khai Thiên Phủ lại càng băng lãnh, càng sáng hơn trước.

Càn Nguyên đại vi tán thán.

Đột nhiên Ngô nhớ ra một bài thơ, bài thơ đó miêu tả tuyệt thế kiếm khách, nhưng đặt vào đây, phảng phất cũng rất phù hợp, "Mãn đường hoa túy tam thiên khách, nhất kiếm quang hàn thập tứ châu, hành thần như không khí như hồng, nhậm tình nhậm hiệp tận phong lưu!" Vạn vạn Hỗn Độn Ma Thần, lại có ai có thể chống đỡ được một phủ của Bàn Cổ Đại Thần?!

Chương 5

Chẳng trách tạo hóa Tam Thiên, lấy lực làm tôn!

Bàn Cổ Đại Thần cứng rắn áp đảo hơn hẳn!

Những Hỗn Độn Ma Thần kia nhỏ nhất cũng cao lớn như núi Himalaya, cao nhất e rằng phải mấy vạn dặm, toàn thân khí tức khủng bố, chỉ hít một hơi cũng có thể cuốn đi một mảng lớn Hỗn Độn Triều Tịch.

Vung Linh Bảo trong tay, ngay cả Hỗn Độn Hư Không cũng bị chấn động mà vỡ vụn!

Đi đến đâu, Hỗn Độn Hư Không lui đến đó, quả thực là thiên tai di động trong Hỗn Độn.

Những kẻ đó đều là Đại Năng tuyệt thế trong Hỗn Độn, đều là Đại Năng không ai dám động trên địa bàn của mình.

Lần này, được Đại Đạo chỉ dẫn, vạn danh Hỗn Độn Ma Thần cùng nhau tiến lên làm địch với Lực Chi Ma Thần.

Ban đầu cứ nghĩ, Lực Chi Ma Thần Bàn Cổ dù lợi hại đến đâu cũng không thể sống sót trong đó.

Hiện tại, ý nghĩ đó, sớm đã bị ném vào sâu trong Hỗn Độn Hư Không rồi!

Bàn Cổ, và họ căn bản không ở cùng một đẳng cấp!

Càn Nguyên mỉm cười, Bàn Cổ Đại Thần tự nhiên không ở cùng một đẳng cấp với họ.

Bàn Cổ là bán bộ Đại Đạo Thánh Nhân, chỉ cần chém sạch Tam Thiên Ma Thần, khai thiên lập địa, là có thể chứng đắc Đại Đạo

Thánh Nhân, từ nay về sau, cùng Đại Đạo bình tọa.

Đại Đạo làm sao có thể dung thứ?

Vì vậy, đặc biệt hạ pháp chỉ, muốn Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần vây giết Bàn Cổ.

Nhân Quả!

"Di, hóa ra là Hồng Quân!" Càn Nguyên nhìn thấy có một Ma Thần, so với những Ma Thần khác thì khá nhỏ bé, đầu đội một Ngọc Điệp, một kích của Khai Thiên Thần Phủ của Bàn Cổ đã làm Ngọc Điệp nứt một góc.

Nhưng cũng vì thế, Ngài lại may mắn thoát được một kiếp.

"Lẽ nào Ngô sẽ bỏ mạng tại đây?" Hồng Quân sớm đã sợ đến tái mặt, sự hung hãn của Bàn Cổ Đại Thần đã vượt quá sức tưởng tượng của Ngài.

Đang nhắm mắt chờ chết, lại thấy Bàn Cổ Đại Thần dừng lại một chút: "Ngươi có mệnh tốt, có một vị Đại Thần nói danh ngươi không nên tuyệt, vì vậy, cút đi!" Một nhát phủ bính, nhẹ nhàng đánh một cái, Hồng Quân liền bay ra ngoài.

Mờ ảo nhìn thấy một đoàn Đại Đạo Chi Quang, quang mang đó khiến vết thương của Ngài cũng được xoa dịu.

Hồng Quân đại kinh thất sắc: "Đại Đạo Chi Quang!

Ngô lại vừa mới nhìn thấy!

Bàn Cổ nói là thật!" Ngài tự nhiên biết rằng, nếu Đại Thần không muốn cho Ngài nhìn thấy, dù có dò xét đến đâu cũng vô ích.

Một Đại Thần có pháp lực thần thông như vậy, ngay cả Lực Chi Ma Thần Bàn Cổ cũng tôn xưng là "Đại Thần", đạo hạnh của Ngài...

Hồng Quân không dám nghĩ tiếp nữa!

Càn Nguyên lập tức thích nhiên: "Mới đúng chứ, nếu Hồng Quân vẫn lạc tại đây, thì thế giới Hồng Hoang sẽ thiếu đi biết bao nhiêu sự thú vị a!" Bàn Cổ Đại Thần nhờ sự giúp đỡ của Càn Nguyên, quả thực đã đại sát đặc sát, trừ Hồng Quân ra, cũng có vài Hỗn Độn Ma Thần thoát được tính mạng, như La Hầu, Dương Mi, Càn Khôn vân vân.

Dưới chân Bàn Cổ Đại Thần, toàn là thi thể Hỗn Độn Ma Thần dày đặc.

Những kẻ đó, đều là Hỗn Độn Ma Thần bị chém giết sạch.

Bàn Cổ tay cầm phủ đầu, ngẩng đầu đại hát: "Đại Đạo, dù ngươi có bày kế Ngô như vậy, Bàn Cổ lại có gì phải sợ?" "Chậm, chậm đã!" Càn Nguyên thở dài, "Làm như vậy không được đâu!" Bàn Cổ đại hỉ, hai tay ôm phủ đầu, lập tức bái đảo: "Khẩn thỉnh Đại Thần cứu Ngô!" "Đinh, Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống, ngẫu nhiên phát bố nhiệm vụ!" Càn Nguyên đầu đầy sương mù: "Ngô chỉ điểm Bàn Cổ Đại Thần sao?!" Trong lòng nghĩ, Ngô còn không biết hệ thống tu luyện là gì, lại chỉ điểm Bàn Cổ Đại Thần ư?

"Đinh!" "Thần Cấp Hệ Thống ngẫu nhiên nhiệm vụ phát bố!" "Lựa chọn một: Chỉ điểm Bàn Cổ, nhận được phần thưởng Lực Chi Đại Đạo do Bàn Cổ chưởng ác!" "Lựa chọn hai: Cự tuyệt Bàn Cổ, nhận được phần thưởng ba ngàn năm tu vi!" Nên chọn cái nào đây?

Đương nhiên là lựa chọn một rồi!

Trong Hồng Hoang còn không ghi niên đại, huống hồ là Hỗn Độn!

Ba ngàn năm tu vi có thể hữu dụng sao?

Bất kỳ một Hỗn Độn Ma Thần nào trong này tu vi đều không biết bao nhiêu vạn cái ba ngàn năm!

Có công pháp thì sẽ khác!

Có thể tìm một nơi để tu luyện a!

Huống hồ, đó là hệ thống tu luyện của Bàn Cổ Đại Thần mà Càn Nguyên ưng ý!

Tạo hóa Tam Thiên Đại Đạo, lấy lực làm tôn!

Không chỉ điểm sao?

Bao nhiêu năm Ngô đã đọc sách Hồng Hoang đều là giả ư?

Để bản tôn lừa gạt... không, chỉ điểm!

Sắc mặt Càn Nguyên trở nên thần thánh: "Làm như vậy, chỉ có một con đường chết!" "Ngươi vừa chém giết Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần, đây là nhân kiếp trong quá trình chứng đạo!" "Ngươi căn bản không còn dư khí lực để chứng đạo!" Bàn Cổ không ngừng gật đầu, lời nói kia quả thực không sai chút nào.

Chuyện của bản thân Ngô tự Ngô biết rõ, đừng thấy hiện tại Ngô trung khí mười phần, uy phong lẫm lẫm.

Nhưng pháp lực căn bản chưa hồi phục được một nửa, toàn thân rã rời.

Chút pháp lực này, là do Đại Đạo Chi Quang của Đại Thần ban cho.

Bằng không, trong chút thời gian như vậy, làm sao Ngô có thể có một phần ba pháp lực – đó là thiên phú dị bẩm!

Càn Nguyên nghiêm túc nói: "Nếu hiện tại ngươi đích thân hạ tràng, kết cục chỉ có một, vẫn lạc!" Bàn Cổ sắc mặt ảm đạm, đó chính là nguyên nhân Ngài thỉnh cầu Đại Thần chỉ điểm.

Mặc dù trong lòng Ngài có một luồng khí, nhất định phải phá vỡ kế sách của Đại Đạo.

Nhưng nếu có thể thành công chứng đạo, thì chắc chắn sẽ chọn

cách sau!

Nhưng hiện tại Ngài thật sự không có cách nào.

Chỉ có thể cứng đầu, dựa vào một tín niệm không chịu thua mà xông thẳng vào.

Đại Đạo dương mưu: Thời cơ chứng đạo, ở ngay trước mắt, khai thiên lập địa là có thể chứng đạo thành công!

Ngược lại, thân tử đạo tiêu.

Giống như những Hỗn Độn Ma Thần vẫn lạc dưới Khai Thiên Thần Phủ vậy, không khác gì!

Con đường, ở đó, chọn lựa, đã định.

Đại Đạo, đã nắm chắc tính cách của Ngài.

Chương 6

Lực Chi Đại Đạo, thà gãy chứ không cong, phấn dũng tiến lên!

Càn Nguyên cười nói: "Kỳ thực không khó!" "Khai thiên tích địa xong, không nhất định phải chân thân tiền vãng." "Hóa thân, cũng là một bộ phận của thân thể a!" Bàn Cổ bỗng nhiên đại ngộ, trịnh trọng lại bái: "Đa tạ Đại Thần chỉ điểm!" Đúng vậy a!

Không phải khai thiên lập địa ư?

Chẳng lẽ nhất định phải Ngô đích thân đi sao?

Ngô dùng hóa thân không được sao?

Thì ra là vậy!

"Rầm" một tiếng, Ngài vỗ trán, từ đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một tôn hóa thân, giống hệt Bàn Cổ Đại Thần.

Điều quan trọng nhất là, mang theo tất cả pháp lực của Bàn Cổ Đại Thần.

Bàn Cổ đưa Khai Thiên Thần Phủ cho hóa thân: "Vất vả Đạo Hữu, đi một chuyến vậy!" Hóa thân cười lớn: "Ngô vốn là một thể, lại có gì vất vả?" Bàn Cổ hóa thân giơ Khai Thiên Phủ lên, gào thét lớn: "Đại Đạo, dù có ngàn vạn kế sách, Ngô Bàn Cổ cũng phải chứng đạo!" "Đinh!

Chúc mừng Chủ Nhân chỉ điểm Bàn Cổ khai thiên, nhận được Lực Chi Đại Đạo do Bàn Cổ chưởng khống!" Một luồng ấm áp từ Nguyên Thần Càn Nguyên dâng lên, tất cả pháp tắc Tam Thiên Đại Đạo do Bàn Cổ chưởng khống, đều được hấp thu sạch sẽ.

Pháp tắc lực không phải là một pháp tắc đơn nhất, dưới nó lại chia thành rất nhiều hệ thống phân nhánh.

Có một câu nói hay, vạn vật giai lực.

Vì vậy, hệ thống lực quả thực bao la vạn hữu.

Càn Nguyên hơi phấn khích.

Có một hệ thống như vậy, Ngô có thể tu luyện!

Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống ban cho Càn Nguyên tất cả tri thức về Lực Chi Đại Đạo mà Bàn Cổ chưởng khống, nhưng những tri thức này, cần phải từ từ tu luyện.

Quả thực huyền ảo vô cùng.

Bàn Cổ Chân Thân kinh ngạc nhìn Càn Nguyên, vừa rồi trong khoảnh khắc đó, Đại Đạo Chi Quang của Đại Thần hơi lóe lên, trên quang mang đó toàn là Lực Chi Đại Đạo huyền ảo vô cùng.

Nơi sâu thẳm của nó, lại còn cao thâm huyền ảo hơn nhiều so với cái Ngài đang chưởng khống.

Bàn Cổ Chân Thân rơi vào trầm tư.

Ngài thấy trước đây mình không hề sai, vị Đại Thần này thực sự là siêu cấp Đại Năng trong Hỗn Độn, đạo hạnh vượt xa dự kiến của Ngài.

Trước đây, Ngài cứ nghĩ vị Đại Năng này là Đại Đạo Thánh Nhân.

Bây giờ xem ra, thực sự là sai rồi!

Đó đâu phải là Đại Đạo Thánh Nhân?

Rõ ràng là đạo hạnh của Ngài còn cao hơn Đại Đạo Thánh Nhân rất nhiều!

Chẳng trách!

Chẳng trách Đại Thần chỉ điểm, tiết lộ thiên cơ, thay đổi đại thế của Đại Đạo mà không bị trách phạt.

Thì ra là vậy!

"Rầm," ngay cả Đại Đạo còn muốn bày kế với những bán bộ Đại Đạo Ma Thần, làm sao có thể dung nhẫn người khác tùy ý tiết lộ thiên cơ?

Chỉ có đạo hạnh vượt xa Đại Đạo, Đại Đạo mới không phản kháng.

Lại có sinh linh nào dám phản đối một Đại Thần có đạo hạnh vượt xa mình chứ?

Thuần túy là sống không chịu nổi phiền phức thôi!

Được Đại Đạo Chi Quang của Đại Thần tương trợ, pháp lực của Bàn Cổ kỳ tích thay đổi, hồi phục nhanh chóng!

Lòng kính ngưỡng của Bàn Cổ như núi như biển, liên miên không dứt.

Ngài cảm thấy mình đã chiếm được đại tiện nghi!

Quay lại Bàn Cổ hóa thân, dốc toàn lực mạnh mẽ vỗ một cái!

Một tiếng cự hưởng, Hồng Mông chấn động!

Hỗn Độn Hư Không chia làm hai nửa.

Hóa thân vỗ đầu, Nguyên Thần nhất hóa vi tam, thành ba đạo nhân lão, trung, thanh.

Khai Thiên Thần Phủ cũng chia ba, hóa thành một đồ, một phiên, một chung.

Ba vị đạo nhân tay cầm Chí Bảo, đồng tâm hiệp lực.

Dương Thanh vi thiên, Âm Trọc vi địa.

Bàn Cổ Chân Thân vừa lộ ra vẻ hỉ sắc, lại thấy thiên địa có dấu hiệu hợp lại.

Sắc mặt Ngài vô cùng khó coi, Đại Đạo bày kế!

May mắn, Ngài đã nghe theo lời dặn của Đại Thần, dùng hóa thân chi pháp.

Bàn Cổ hóa thân không chút do dự, thu Nguyên Thần, tung mình nhảy vào trong thế giới.

Chân đạp đất, đầu đội trời, mỗi ngày chín biến, thần cùng trời, thánh cùng đất.

Trời mỗi ngày cao một trượng, đất mỗi ngày dày một trượng, cứ như vậy mười tám ngàn năm, số trời cực cao, số đất cực sâu.

Bàn Cổ hóa thân lực kiệt thân vong, khí hóa thành phong vân, thanh như lôi đình, mắt trái thành nhật, mắt phải thành nguyệt.

Tứ chi ngũ thể thành Tứ Cực Ngũ Nhạc, huyết dịch thành giang hà, gân mạch thành địa lý, cơ nhục thành điền thổ, tóc thành tinh thần, da thịt thành thảo mộc, răng xương thành kim thạch, tinh tủy thành châu ngọc, mồ hôi thành mưa móc.

Vạn vạn Đại Đạo Ma Thần, đều trở thành tư lương cho Hồng Hoang thế giới.

Thiên địa thành!

Bàn Cổ Đại Thần mắt lộ ra vẻ phức tạp, nếu Ngài đích thân hạ tràng, e rằng cũng sẽ có kết cục như vậy.

Sâu trong Hồng Mông có đại công đức giáng xuống, toàn thân Bàn Cổ lóe lên công đức chi quang, đạo hạnh tăng vọt đến một độ cao không thể tưởng tượng.

Ngài, đã trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, từ nay về sau cùng Đại Đạo bình tọa.

Hỗn Độn Hư Không trong mắt Ngài không còn bí mật nào nữa.

Không, có!

Chương 7

Bàn Cổ Đại Thần nhìn sâu vào Càn Nguyên, đạo Đại Đạo Chi Quang bao bọc toàn thân Ngài, lần đầu tiên nhìn kỹ, lại có ý vị khác!

Huyền diệu bên trong, với đạo hạnh hiện tại của Ngài lại không thể nhìn thấu!

Bàn Cổ Đại Thần hiện tại đã là Đại Đạo Thánh Nhân.

Đạo hạnh của Càn Nguyên lại không thể nhìn thấu, như một vực thẳm, sâu không lường được, vĩ ngạn vô biên!

Đại Đạo Chi Quang bao quanh Càn Nguyên, mang lại cho Ngài vô hạn khải phát.

Trong lòng Bàn Cổ Đại Thần kính sợ khôn nguôi.

"Không hổ là Tuyên Cổ Đại Thần!" "Tùy tiện chỉ điểm một câu, đã phá giải tử kiếp của Ngô!" "Ngay cả Đại Đạo cũng không dám làm gì Đại Thần, đạo hạnh của Đại Thần, vượt xa Đại Đạo quá nhiều!" Bàn Cổ không khỏi cười khổ, Đại Thần dường như tùy ý du đãng, lần này, e rằng cũng bị sát kiếp chứng đạo của Ngài làm kinh động, đặc biệt chỉ điểm một phen chăng.

Đạo hạnh của Ngài quá cao, không thể tùy tiện suy đoán.

Cố gắng suy đoán, giống như trùng mùa hạ nói chuyện với băng, ếch giếng nói chuyện với biển, thật nực cười.

Chỉ là, ân tình Ngài nợ quá lớn, làm sao có thể trả hết?

Ngài rơi vào sầu não.

Nhân quả, nhân quả, chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân, nếu thường không khinh suất kết nhân quả với Đại Thần, muốn đạo hạnh tiến

thêm một bước, chẳng phải sẽ rất phiền phức sao?

Nếu là trước đây, Bàn Cổ sẽ cho rằng Đại Đạo là cực hạn của đạo.

Nhưng nhìn thấy Đại Thần trước mắt, Bàn Cổ hiểu ra, Đại Đạo Thánh Nhân còn xa mới là cực hạn của đạo.

Nếu đạo có cực hạn, thì Đại Thần trước mắt này nhất định là một người!

Ngài, đã siêu thoát Đại Đạo rồi chăng?!

Bị Bàn Cổ coi là "Đại Thần" siêu thoát Thiên Đạo, Càn Nguyên vừa mới tỉnh lại từ trạng thái đốn ngộ.

Bàn Cổ khai thiên lập địa!

Tạo hóa vô cùng tận.

Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa đã diễn dịch sống động Lực Chi Đại Đạo.

Lực Chi Đại Đạo được lưu trữ trong đại não Càn Nguyên, đã được Ngài tu luyện hoàn chỉnh một lần.

Vạn năm trôi qua, Ngài đã đạp nhập Thiên Tiên.

Nhưng không phải vì tư chất của Ngài không tốt, mà vì Càn Nguyên đã dùng toàn bộ để xây dựng nền tảng.

Mỗi điều pháp tắc của Lực Chi Đại Đạo, Ngài đều mài giũa đến thông thấu, thấu triệt.

Đài chín tầng từ việc chất đất, ngàn dặm đường bắt đầu từ bước chân.

Nền tảng không vững chắc, giống như lâu đài trên không, không thể đi quá xa.

Chứng kiến Bàn Cổ Đại Thần thành Đại Đạo Thánh Nhân, đã truyền vào tâm lý Càn Nguyên một dã vọng nho nhỏ.

Ngài cũng muốn giống Bàn Cổ, thành Đại Đạo Thánh Nhân, thậm chí còn cao hơn!

Dù sao, Ngài hơn Bàn Cổ một thứ, đó là có Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống!

Hệ thống trong tay, thiên hạ Ngô có!

Càn Nguyên, tại sao lại không thể đặt cho mình một mục tiêu cao cả chứ?

Vạn năm trôi qua, thành Thiên Tiên dường như là tư chất kém nhất rồi.

Nhưng Càn Nguyên rõ ràng, Thái Ất Chân Tiên nào dám nói như vậy, phút chốc chờ bị đánh bạo đi!

Chiến lực thực sự của Ngài, đâu phải vẻ bề ngoài có thể suy đoán?

Chỉ là Càn Nguyên không hiểu, với Đại Đạo Chi Quang bao phủ toàn thân, Hỗn Độn Ma Thần nào dám coi thường?

Trong lòng Càn Nguyên đã có mục tiêu, hành động tự nhiên từ tốn, đối mặt với Bàn Cổ Đại Thần cũng không kiêu ngạo không tự ti: "Chúc mừng Đạo Hữu chứng đạo thành Thánh!" "Đa tạ Đại Thần chỉ điểm!" Bàn Cổ lại chịu sủng nhược kinh.

Nếu không có vị Đại Thần này chỉ điểm, Ngài sớm đã vẫn lạc đạo tiêu như hóa thân rồi!

Sau khi thành Đại Đạo Thánh Nhân, Bàn Cổ liền kết nối với Đại Đạo, thôi diễn quá khứ, mới phát hiện chuyện vừa rồi không hề đơn giản chút nào.

Trong kế sách của Đại Đạo, nếu vị Đại Thần trước mắt không có, Bàn Cổ lại không có thời gian khôi phục tinh lực, thể lực, pháp lực.

Cứ như vậy, chỉ có thể vẫn lạc đạo tiêu như hóa thân.

Tức là, vị Đại Thần này, thực sự đã thay đổi vận mệnh của Ngài.

Một hành động tùy ý, khiến Ngài trở thành một Đại Đạo Thánh Nhân, khiến Đại Đạo không nảy sinh chút tư tưởng bất mãn nào.

Một Đại Thần như vậy, lại xưng hô với Ngài là "Đạo Hữu!" Làm sao không khiến Bàn Cổ chịu sủng nhược kinh?

Càn Nguyên cười nói: "Đạo Hữu không cần để trong lòng, chỉ là chuyện nhỏ thôi!" Bàn Cổ cười khổ không thôi, nhìn xem, đối với Đại Thần, việc thay đổi vận mệnh không phải chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng, đối với Ngài, đó là chuyện lớn bằng trời!

Nhân quả này phải làm sao đây?

Càn Nguyên hiếu kỳ hỏi: "Đạo Hữu, sau khi thành Đại Đạo Thánh Nhân, muốn đi đâu du ngoạn?" Trong lòng Bàn Cổ giật mình, Đại Tiên đang đuổi Ngài đi sao?

Liền vội vàng nói: "Lần này vừa mới chứng đạo, trong lòng có vô hạn cảm ngộ, muốn đi sâu trong Hỗn Độn bế quan ngộ đạo." Càn Nguyên hơi có chút thất vọng, Ngài nghĩ, nếu Bàn Cổ không vẫn lạc, trên Hồng Hoang sẽ có thể hoành hành vô kỵ.

Quả nhiên, trên trời không có chuyện bánh từ trên trời rơi xuống.

Bàn Cổ sát ngôn quan sắc, trong lòng bất an: "Không biết Đại Thần muốn đi đâu vân du?" Càn Nguyên thản nhiên nói: "Ngô thấy thế giới Hồng Hoang không tệ, nếu không có ý ngoài, sẽ ở lại đó một thời gian!" Trong đầu Bàn Cổ linh quang chợt lóe!

"Đang lo không biết làm sao trả ân tình của Đại Thần, không phải

đây là cách sao?" "Thế giới Hồng Hoang hợp ý Đại Thần a!" "Đại Thần muốn lấy thế giới Hồng Hoang làm đạo trường, đó là tạo hóa của Ngô!" Hỗn Độn Ma Thần đều không biết thời gian là gì.

Đối với Bàn Cổ cũng vậy, Ngài trầm ngâm một thời gian, uyển chuyển nói, ý Ngài là, phần lớn thời gian sẽ ở lại thế giới Hồng Hoang.

Đại Thần và Bàn Cổ không giống nhau, đạo hạnh cao thâm khó lường, thần thông vĩ ngạn vô biên, ở đâu cũng có thể ngộ đạo tu hành.

Bàn Cổ thì khác, vừa mới thành Đại Đạo Thánh Nhân, rất cần đi sâu vào Hỗn Độn để bế quan ngộ đạo.

Bàn Cổ vô cùng hâm mộ đạo hạnh của Đại Thần!

Quả nhiên không hổ là tồn tại siêu thoát Đại Đạo.

Cũng không biết, phải mất bao lâu, mới có thể đạt được cảnh giới như vậy, Ngài, mới là chân chính Đại Tự Tại, Đại Tiêu Dao vậy!

Chương 8

Bàn Cổ không chần chừ nữa, tùy tay vỗ một cái, lấy ra một đoàn lạc ấn, hai tay cung kính dâng lên trước mặt Càn Nguyên: "Đại Thần đã thích thế giới Hồng Hoang, vậy tặng nó cho Đại Thần thì sao?" "Bàn Cổ biết thế giới này không lọt vào mắt Đại Thần – một thế giới như vậy, với đạo hạnh của Đại Thần, trong khoảnh khắc có thể tạo ra." "Xin Đại Thần nhất định thu nhận thế giới này, đợi Bàn Cổ đạo hạnh đại tiến, sẽ lại phụng sự bên cạnh." Càn Nguyên bị lời nói của Bàn Cổ làm cho mơ mơ màng màng, Ngô chỉ có ơn chỉ điểm thôi mà, có đến mức như vậy không?

Tùy tay thu lấy.

Bàn Cổ đại hỉ, buông xuống tâm sự, chắp tay bái biệt: "Đại Thần, đợi tin tốt của Bàn Cổ nhé!" Tiếng như lôi đình, phấn khích mà đi!

Tiếng sấm cuồn cuộn, chấn động thế giới Hỗn Độn không ngừng!

Những Hỗn Độn Ma Thần còn sống sót, tâm thần đại chấn: "Bàn Cổ, lại thực sự chứng đạo!" "Đã rời khỏi thế giới khai tịch ư?" "Thế giới đó, tất nhiên đã lưu lại đạo của Bàn Cổ, chúng ta phải đi!" Chỉ là, họ cũng cẩn thận, đợi vài vạn năm sau, mới tiến vào thế giới Hồng Hoang.

Bằng không, nếu Bàn Cổ Đại Thần không cho phép tiến vào, chẳng phải là tìm chết sao?

Bàn Cổ trước khi thành Thánh, họ đánh không lại; Bàn Cổ sau khi thành Thánh, càng không đánh lại được!

Càn Nguyên đợi sau khi Bàn Cổ rời đi, mới bắt đầu thưởng ngoạn thứ Ngài đã để lại, thứ đó chính là "Bàn Cổ Lạc Ấn", lạc ấn do Bàn Cổ Đại Thần lưu lại sau khi chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân!

Bàn Cổ Đại Thần sau khi chứng đạo thành Đại Đạo Thánh Nhân đã lưu lại "Bàn Cổ Lạc Ấn"!

Càn Nguyên không chút do dự vỗ vào Nguyên Thần.

Có Bàn Cổ Đại Thần lạc ấn, Thiên Đạo Hồng Hoang không thể quản được Ngài.

Muốn làm gì thì cứ làm!

Nếu Thiên Đạo ngu xuẩn, mạo phạm người nắm giữ Bàn Cổ Lạc Ấn, thì cứ chờ bị Bàn Cổ Đại Thần nghiền nát đi.

Bàn Cổ Đại Thần hiện tại đã là Đại Đạo Thánh Nhân!

Đơn giản là một tấm thông hành chứng a!

Càn Nguyên vô cùng phấn khích, một đại lễ, Ngô đã nhận!

Chỉ là Ngài không hề hay biết, lựa chọn đầu tiên mà Thần Cấp Hệ Thống ban thưởng – Đại Đạo Chi Quang – chính là tấm thông hành chứng cho bất kỳ thế giới nào, bất kỳ nơi nào.

Điều này, phải đợi vô số kỷ nguyên sau, Ngài mới hiểu rõ.

Càn Nguyên nóng lòng muốn tiến vào thế giới Hồng Hoang rồi!

Nơi đó có vô số pháp bảo đang chờ Ngài!

Trong Hồng Hoang, lúc này là một mảnh mơ màng.

Tất cả Đại Năng của Hồng Hoang hậu thế, hầu như đều chưa hóa hình, là một mảnh nguyên thủy.

Càn Nguyên lúc này tiến vào Hồng Hoang.

Nhưng lúc này vạn linh chưa thanh, trên Hồng Hoang chỉ có Thiên Đạo, Càn Nguyên tiến vào, lập tức đã dẫn sự chú ý của Thiên Đạo.

Thiên Đạo ban đầu cứ nghĩ là một Hỗn Độn Ma Thần nào đó gan lớn, muốn lén lút ghi chép tình hình của nó, tiện thể sắp xếp cho một

chút.

Nhưng hai đạo phù hộ thân của Càn Nguyên suýt chút nữa làm mù "Thiên Nhãn" của nó!

Một tầng Đại Đạo Chi Quang chói lọi!

Huyền diệu bên trong, ngay cả nó cũng không nhìn rõ!

Nó chỉ là một Thiên Đạo nhỏ bé vừa mới sinh ra, vẫn còn mông lung vô tri.

Đại Đạo Chi Quang, trực tiếp khai sáng trí tuệ cho nó, mở ra thần trí.

Khiến nó vận hành có một tư duy tốt hơn.

Thiên Đạo sợ đến trợn mắt há mồm.

Ban đầu cứ nghĩ là một tên trộm vặt lẻn vào, vạn vạn không ngờ, lại là một vị siêu cấp Đại Thần!

Nó đã toát mồ hôi lạnh, may mà nó không hạ xuống thiên phạt, nếu thực sự làm như vậy, nói không chừng, vị Đại Thần này tùy tay diệt nó, tùy tay tạo ra một "Thiên Đạo" khác.

Một Đại Thần có Đại Đạo Chi Quang nồng đậm như vậy, việc tạo ra một Đại Đạo khác, hẳn là chuyện đơn giản.

Thiên Đạo hơi thích ứng với Đại Đạo Chi Quang, Càn Nguyên lại có một tầng lạc ấn hiện ra, đó không phải thứ gì khác, chính là Bàn Cổ Lạc Ấn do Bàn Cổ Đại Thần ban cho!

Thiên Đạo suýt chút nữa quỳ xuống!

Đó là Bàn Cổ ba ba lạc ấn a!

Lạc ấn chân chính của Bàn Cổ Đại Thần, không phải thứ do hóa thân Bàn Cổ khai tịch Hồng Hoang thế giới lưu lại, mà ngược lại, là

do Bàn Cổ Đại Thần đã thành Đại Đạo Thánh Nhân lưu lại!

Điều đó có nghĩa là gì?

Có lạc ấn này, ngay cả Thiên Đạo, cũng phải nghe theo lời dặn của Đại Thần.

Bằng không, đừng nói bị vị Đại Thần này nghiền nát, ngay cả Bàn Cổ ba ba cũng không tha đâu!

Thiên Đạo trong lòng phát lạnh, nhanh chóng lập một hồ sơ cho vị Đại Thần này trong sâu thẳm Thiên Đạo.

Một Đại Thần như vậy, tuyệt đối không thể chọc a!

Nhìn bộ dạng của Ngài, rõ ràng là giống hệt hình tượng của Bàn Cổ ba ba a!

Lẽ nào đạo cũng tương đồng sao?

Thật đáng sợ!

Thiên Đạo lén lút lại đưa hình tượng Càn Nguyên và Bàn Cổ lên thành hình tượng chí cao của "Thiên Đạo".

Tất cả sinh linh trong Hồng Hoang, nếu muốn đạt đến độ cao của Thiên Đạo, trước tiên phải hóa thành hình dạng đó mới được.

Bằng không, đừng mơ leo lên cực hạn!

Thiên Đạo nghĩ, như vậy không được, không đủ an toàn a!

Đại Thần giáng lâm, không có chút biểu thị nào sao?

Có!

Vô lượng công đức giáng xuống trên người Càn Nguyên!

Nhất định phải có công đức.

Đại Thần là sinh linh đầu tiên trong Hồng Hoang.

Vị đầu tiên của Tiên Thiên Thần Thai Linh, Đại Thần!

Chương 9

Có công đức là chuyện bình thường mà!

Làm xong tất cả, Thiên Đạo cẩn thận dò xét biểu cảm của Đại Thần, phát hiện Đại Thần rất vui vẻ.

Thiên Đạo lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lui xuống!

Đại Thần muốn chơi đùa trong thế giới Hồng Hoang cũng được, dù có đánh nát Hồng Hoang Đại Địa thành bốn năm mảnh thì có sao đâu?

Đại Thần vui vẻ là tốt rồi!

Càn Nguyên khá kinh hỉ, không ngờ lại có vô lượng công đức giáng xuống, quả là một thứ tốt a!

Trong thế giới Hồng Hoang, có thể cường hoành bá đạo, có thể kiêu căng ngông cuồng, có thể khi dễ kẻ yếu sợ kẻ mạnh.

Có thể làm bất cứ điều gì, nhưng không thể không có công đức!

Chỉ cần có công đức, làm gì cũng không có vấn đề.

Gặp dữ hóa lành, gặp nạn thành tường, tâm sự thành công... tất cả những điều đó đều có thể làm được, chỉ cần có đủ công đức.

Nếu công đức không đủ, đừng nói đạo hạnh thăng tiến, người đang ngồi ở nhà cũng có thể họa từ trên trời rơi xuống.

Có công đức và không có công đức, hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Vô lượng công đức, Thiên Đạo thực sự đã đổ máu.

Là bảo chứng cho việc đi lại Hồng Hoang a!

Có vô lượng công đức, ai muốn đối phó với Ngài, thì không những Ngài không đồng ý, ngay cả Thiên Đạo cũng không đồng ý rồi.

Không ngờ, người đầu tiên tiến vào Hồng Hoang lại có lợi ích như vậy.

Càn Nguyên gạt chuyện đó sang một bên, hiện tại, Ngài phải tìm kiếm bảo vật thật kỹ rồi!

Bảo vật trong thế giới Hồng Hoang, không biết có bao nhiêu nữa.

Đối với người hậu thế, chỉ cần một cây cỏ dại, cũng có thể trở thành linh đan diệu dược.

Do đó có thể thấy, linh khí trong Hồng Hoang vô cùng phong phú.

Càn Nguyên có Lực Chi Đại Đạo trong tay, tự nhiên không coi trọng những bảo vật tầm thường.

Nếu muốn tìm, cũng phải tìm những bảo vật xứng với thân phận của Ngài.

Chỉ là Hồng Hoang quá lớn!

Không phải Càn Nguyên cảm thán mù quáng, Hồng Hoang thực sự quá lớn.

Bàn Cổ Đại Thần hóa thân khai thiên lập địa, đầu đội trời, chân đạp đất, mỗi ngày ba biến.

Thần cùng trời, thắng cùng đất, mỗi ngày cao thêm hai trượng, cứ như vậy mười tám ngàn năm.

Khoảng cách giữa trời đất mới định, lấy thân thể Bàn Cổ Đại Thần làm cốt cán, lấy Tam Thiên Ma Thần làm tư liệu, mới hóa thành Hồng Hoang Đại Địa.

Hồng Hoang Đại Địa cực kỳ xa xôi rộng lớn.

Căn bản không phải Địa Cầu mà Càn Nguyên xuyên việt đến có thể sánh bằng.

Ngay cả có tu vi Thiên Tiên, thế giới Hồng Hoang đối với Ngài vẫn quá lớn!

Trên một thế giới lớn như vậy tìm kiếm bảo vật, làm sao lại dễ dàng như vậy?

Càn Nguyên hơi thở dài: "Bảo vật, ở đâu đây?!" Ngài vừa nói xong, đột nhiên có một viên châu bay đến, Càn Nguyên mắt nhanh tay lẹ, một tay tóm lấy.

Ngưng thần nhìn kỹ, đột nhiên kinh hỉ không thôi: "Hỗn Độn Châu!" Đại Đạo ngũ thập, Thiên Diễn tứ thập cửu, độn khứ được nhất.

Độn khứ được nhất, chính là Hỗn Độn Châu!

Hỗn Độn Châu nội hàm Hồng Mông thế giới, có thể tránh Thiên Phạt.

Chí cao vô thượng Hỗn Độn Chí Bảo, cùng với Bàn Cổ Khai Thiên Phủ, Sáng Thế Thanh Liên, Tạo Hóa Ngọc Điệp được xưng là Tứ Đại Hỗn Độn Chí Bảo.

Không ngờ, lại có bảo bối như vậy!

Tạo hóa, thực sự là tạo hóa!

Thiên Đạo bị dọa đến ngớ người, nó luôn luôn chú ý hành tung của Đại Thần, tìm mọi cách để lấy lòng Đại Thần.

Vừa rồi nghe Đại Thần bất mãn quá trình tìm bảo, Thiên Đạo vừa định dùng quyền hạn của mình để những pháp bảo kia xuất hiện một cách xảo diệu trước mắt Đại Thần, vạn vạn không ngờ a, Đại Thần tùy miệng nói một câu, Hỗn Độn Châu liền tự mình hiện thân!

Đơn giản là vượt quá sức tưởng tượng của nó!

Thiên Đạo dám đối Đại Đạo phát thệ, Hỗn Độn Châu kia tuyệt đối không phải do nó an bài.

Hỗn Độn Châu vội vàng lao vào lòng Đại Thần!

Hỗn Độn Châu vốn là Hỗn Độn Chí Bảo, ngang hàng với Khai Thiên Thần Phủ, linh bảo bạn sinh của Bàn Cổ Phụ Thần.

Nếu nó thực sự không hiện thân, ai có thể truy tìm hành tung của nó?

Thần vật tự ẩn giấu thân mình a!

Một bảo vật như vậy, ẩn mình tàng hình, ngay cả Thiên Đạo cũng chưa chắc tìm được.

Giờ đây, nó lại tự nguyện chủ động tìm đến.

Điều này khiến Thiên Đạo càng thêm khẳng định một điều: Vị Đại Thần này, tuyệt đối là Vô Thượng Đại Thần, nhất định phải giữ mối quan hệ tốt, vạn vạn lần không thể chậm trễ!

Thiên Đạo lập tức có chủ ý: Vị Đại Thần kia chẳng phải muốn tìm kiếm bảo vật sao?

Đơn giản thôi!

Trong Hồng Hoang, ai có thể biết rõ hạ lạc bảo vật hơn nó?

Chẳng có ai!

Lấy lòng Đại Thần, ai mà không biết làm chứ?

Hãy xem thủ đoạn của nó!

Càn Nguyên có được Hỗn Độn Châu, mừng không xiết.

Chương 10

Ngô từng đọc Hồng Hoang tiểu thuyết, thứ ngô muốn nhất không phải Tam Thần Khí Khai Thiên, cũng chẳng phải Tru Tiên Kiếm Trận, mà chính là Hỗn Độn Châu.

Rốt cuộc, những bảo vật kia đều có chủ, đoạt lấy sẽ vướng Nhân Quả lớn.

Nhưng Hỗn Độn Châu lại khác, nó tự ẩn mình, không vướng Nhân Quả, là vật "Độn Nhất".

Trong châu có bốn mươi chín tầng cấm chế.

Điều này khiến Càn Nguyên hoan hỉ.

Năm xưa, Bàn Cổ Đại Thần hóa thân khai thiên lập địa, Hỗn Độn Châu đã tránh khỏi Đại Kiếp Khai Thiên, tận mắt chứng kiến Càn Nguyên và Bàn Cổ Đại Đạo Thánh Nhân đàm luận, nhận định Càn Nguyên là Thiên Mệnh Chi Chủ, liền tiên phong bước vào Hồng Hoang thế giới.

Nay Càn Nguyên đến, nó chủ động hiện thân.

Nhân Quả chính là ở đây.

Hỗn Độn Châu do một phần Hồng Mông Bản Nguyên hóa thành, bên trong ẩn chứa một phương Bàn Cổ thế giới chân chính.

Chỉ cần có đủ Đại Pháp Lực, Đạo Hạnh đủ để chống đỡ, thế giới bên trong có thể hóa thành chân thực.

Điều quan trọng nhất là, chỉ cần có châu này trong tay, khi Đạo Hạnh đủ, liền có thể được xưng là một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chân chính không chịu quản thúc của Thiên Đạo!

Đó mới là điều khiến Càn Nguyên vui mừng nhất!

Càn Nguyên có Hỗn Độn Châu trong tay, tâm tình đại hảo, một đường tiến lên, phát hiện vận khí của mình cũng trở nên tốt hơn.

Các loại bảo vật, dường như tự tìm đến, ồ ạt xuất hiện: Hỗn Nguyên Kim Đấu, ba mươi sáu viên Định Hải Châu, Hoàng Trung Lý, Ngộ Đạo Trà, Đông Phương Thanh Dĩ Mộc, Lục Liễu, Tiên Hạnh, Bàn Đào...

Những bảo vật này đều được nhét vào Hỗn Độn Châu.

Bất kể là Tiên Thiên Linh Căn thế nào, hoàn cảnh đặc thù ra sao, Hỗn Độn Châu đều có thể cung cấp.

Ngoài ra, còn có các loại Thiên Tài Chí Bảo khác như Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Ngũ Hành Ngũ Kim Ngũ Khí, Âm Dương Nhị Khí, đều được thu vào Hỗn Độn Châu.

Càn Nguyên cảm thấy vô cùng khoái lạc!

Thấy vị Đại Thần kia vui vẻ, Thiên Đạo cũng trở nên vui mừng.

Chỉ cần vị Đại Thần kia thỏa mãn, vậy thì nó liền cao hứng.

Rốt cuộc, Bàn Cổ Phụ Thần đã giao Bàn Cổ Lạc Ấn cho vị Đại Thần này.

Có Đại Đạo Chi Quang trên thân vị Đại Thần kia, mỗi lần Thiên Đạo chỉ cần chú ý Càn Nguyên một chút, liền sinh ra cảm ngộ.

Thậm chí, ngay cả giới hạn Đạo Hạnh của nó cũng tăng thêm rất nhiều!

Điều này càng khiến Thiên Đạo kiên định ý định ôm chặt đùi Càn Nguyên Đại Thần.

Sau một thời gian dài, Thiên Đạo đã biết danh húy của Càn Nguyên Đại Thần.

Thật là một tiến bộ vĩ đại, đáng mừng đáng sợ!

Thiên Đạo chuẩn bị khiến Đại Thần thêm vui vẻ.

Nó phát hiện rằng, khi Đại Thần trở nên vui vẻ, Đại Đạo Chi Quang trên thân Đại Thần càng thêm khó hiểu và thâm sâu, nhưng chỉ cần hiểu được một tia, Đạo Hạnh của nó liền có thể thăng tiến rất nhiều.

Vô cùng xuất sắc!

Càn Nguyên vui vẻ, tạm thời gác lại ý niệm tìm bảo vật, chuẩn bị hảo hảo quan sát thế giới Hồng Hoang này.

Rốt cuộc, đây chính là thế giới Hồng Hoang mà ngô ngày đêm mong nhớ!

Càn Nguyên tuy bề ngoài chỉ có Thiên Tiên tu vi, nhưng Ngô đã chuyên tâm xây dựng căn cơ suốt mười vạn tám nghìn năm.

Đối với các loại pháp tắc dưới Lực Chi Đại Đạo, Ngô đều vô cùng quen thuộc, không gian pháp tắc và thời gian pháp tắc đều tinh thông.

Ngô lấy chân làm thước đo Hồng Hoang thế giới, gặp núi thì vượt núi, gặp nước thì lội qua.

Hồng Hoang thiên địa cực kỳ rộng lớn, núi và sông đều vô cùng hùng vĩ.

Chỉ riêng một tòa Bất Chu Sơn, nếu người phàm trèo núi, dù tận ba kiếp cũng không thể leo lên đến đỉnh.

Ngoài ra, Bất Chu Sơn cực kỳ rộng lớn, từ Nam đến Bắc, từ Tây sang Đông, nếu là người phàm, dù ba đời bảy kiếp cũng không đủ để đi hết.

Từ đó có thể thấy, thế giới Hồng Hoang này rộng lớn đến nhường

nào!

Trong Hồng Hoang, Bất Chu Sơn là tổ mạch sơn xuyên ở phương Đông.

Càn Nguyên lấy chân làm thước, lấy tâm làm gương, từng bước từng bước đo lường Hồng Hoang.

Ngô không đơn thuần là du ngoạn, hoặc xem xét nhân tình trong Hồng Hoang, mà là truy tìm khí tức của Bàn Cổ Đại Thần.

Lực Chi Đại Đạo của Càn Nguyên tuy hoàn toàn kế thừa từ Bàn Cổ, và sau khi Bàn Cổ Đại Thần chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân, Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống lại được cập nhật thêm một phần!

Lực Chi Đại Đạo của Càn Nguyên hoàn toàn là truyền thừa cấp bậc Đại Đạo Thánh Nhân, chỉ cần y theo từng bước tu luyện, trước khi đạt tới Đại Đạo Thánh Nhân căn bản không có bất kỳ bình cảnh nào.

Nhưng vạn trượng lầu cao từ nền đất, nghìn dặm đài lớn từ hạt bụi.

Càn Nguyên đo lường đại địa để cảm ngộ Đại Đạo của Bàn Cổ Đại Thần!

Đạo của Bàn Cổ Chân Thân quá cao thâm, không thích hợp với ngô, ngược lại, Đạo ẩn chứa trong Hồng Hoang đại địa lại càng thích hợp với ngô hiện tại.

Từng chút một, từng giọt một, đều khiến Càn Nguyên luyện hóa và lý giải.

Thân thể ngô dần trở nên cứng rắn, toàn thân pháp lực dần tăng cường.

Mọi thứ đều tăng lên từng chút một, Càn Nguyên không hề vội

vàng.

Chỉ có đặt nền tảng vững chắc, mới có thể đi xa hơn, thậm chí, còn xa hơn cả Bàn Cổ Đại Thần.

Hiện tại trong thế giới Hồng Hoang, trừ Thiên Đạo, không còn vị tu sĩ thứ ba nào.

Càn Nguyên triệt để tĩnh tâm, từ từ tu luyện.

Thế giới Hồng Hoang dưới đôi chân của ngô đã hoàn toàn hiện rõ luân khuếch.

Trong đó, ngô đã gặp rất nhiều Đại Năng sau này sẽ gặp!

Trên Bất Chu Sơn, Ngô đã thấy Nữ Oa, Phục Hy.

Trên Côn Luân Sơn, Ngô đã thấy ba đạo Nguyên Thần của Bàn Cổ: Thái Thượng, Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Ở trung tâm đại địa, Ngô đã thấy mười ba giọt Tổ Vu tinh huyết (trong đó hai giọt là Cường Lương và Cửu Phượng, cả hai cùng một mẹ sinh ra.

Chương 11

Cường Lương là Tổ Vu, Cửu Phượng là Đại Vu).

Tại Vạn Thọ Sơn ở phương Tây, Ngô đã thấy cây nhân sâm quả.

Ngô đã hái toàn bộ quả trên cây, rồi ném vào Hỗn Độn Châu.

Hỗn Độn Châu đã trở thành không gian pháp bảo của Càn Nguyên, có bất kỳ thứ gì đều ném vào trong đó.

Tại tổ mạch Tu Di Sơn ở phương Tây, Càn Nguyên đã thấy Kim Liên và Bồ Đề Thụ.

Khóe miệng Càn Nguyên thoáng hiện một nụ cười, đối với những Đại Năng sắp xuất thế này, ít nhiều gì Ngô cũng đã để lại một ít thứ, một chút thiện duyên!

Rốt cuộc, Càn Nguyên muốn ở lại thế giới Hồng Hoang lâu dài.

Trong số những người này, sẽ có người thành Thánh.

Sớm biểu đạt thiện ý, tổng không có gì sai.

Càn Nguyên đã dùng một nghìn năm để đi hết thế giới Hồng Hoang.

Một ngày nọ, tâm đầu khẽ động, một dòng tâm huyết dâng trào, Ngô bèn bước ra biển.

Tâm huyết dâng trào, ắt có đại sự.

Càn Nguyên thuận theo trực giác, thẳng tiến về phía Đông Hải.

Hồng Hoang đại lục cực kỳ cao lớn và rộng lớn, Ngũ Hồ Tứ Hải tự nhiên cũng vô biên vô tận.

Đông Hải tuy rộng lớn, nhưng lúc này không có bất kỳ sinh linh

nào có thể uy hiếp Càn Nguyên.

Càn Nguyên đạp trên sóng biển, nghênh đón gió mưa.

Biển trời một màu, tâm hồn rộng mở.

Trên Hồng Hoang, những gì Ngô nghe thấy, nhìn thấy, đều cao lớn hùng vĩ, khiến tâm hồn Càn Nguyên cũng trở nên khoan khoái hơn rất nhiều.

Thiên Nhân Hợp Nhất, Đạo Hạnh của ngô đã tinh tiến ba phần.

Trên đại hải không phân biệt Đông Tây, Càn Nguyên cũng không cần cố ý suy xét phương hướng, chỉ cần thuận theo chỉ dẫn của Nguyên Thần là được!

Trực giác của tu sĩ là chuẩn xác nhất, trên Hồng Hoang, trừ Càn Nguyên ra không còn sinh linh nào khác, dòng tâm huyết dâng trào kia, ắt hẳn có liên quan đến bản thân Ngô.

Càn Nguyên nhàn nhã đi theo gió.

Chẳng biết đã đi bao lâu, từ xa lại có một khối đại lục.

Trong đại hải lại có đại lục sao?

Càn Nguyên bay vút lên cao, chỉ thấy đại lục kia bốn phía là nước, trên đại lục sơn xuyên nhấp nhô không ngừng, trùng điệp chướng khí, tiên khí lượn lờ.

Rõ ràng là một tòa tiên đảo.

Chỉ là, tiên đảo này quá lớn, khiến người ta lầm tưởng là một khối đại lục mà thôi!

Càn Nguyên bay vòng quanh đảo, tiên đảo này quả thật tốt, địa thế hùng vĩ, linh khí sung túc, tiên khí tràn ngập, so với nơi linh khí sung túc như Bất Chu Sơn hay Tu Di Sơn còn hơn ba phần.

Chỉ là, Ngô cảm thấy kỳ lạ, dòng tâm huyết dâng trào của Nguyên Thần là để làm gì?

"Đinh!" "Hệ thống: Nhiệm vụ ngẫu nhiên cấp Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống phát bố: Tại Bồng Lai Đảo tu kiến động phủ!" "Lựa chọn một: Kiến lập tiên phủ, tưởng lệ một tòa động phủ đạo tràng và trận pháp cấp bậc Đại Đạo Thánh Nhân." "Lựa chọn hai: Cự tuyệt kiến lập, tưởng lệ ba nghìn năm Đạo Hạnh Pháp Lực!" Kỳ lạ thay, một nghìn năm qua không có nhiệm vụ ngẫu nhiên nào, vậy mà hôm nay lại xuất hiện.

Lựa chọn cự tuyệt, lại ban thưởng ba nghìn năm Đạo Hạnh Pháp Lực ư?

Ngô nên chọn cái nào đây?

Đương nhiên là lựa chọn kiến lập rồi!

Một động phủ đạo tràng cấp bậc Đại Đạo Thánh Nhân a!

Đó là pháp lực của một Thánh Nhân ngang cấp Bàn Cổ Đại Thần!

Liệu có sai lầm không?

Có trận pháp hộ động cấp bậc Đại Đạo Thánh Nhân, có trận pháp như vậy, Thiên Đạo Thánh Nhân cũng dám cứng rắn đối đầu!

Đừng thấy hiện tại trên Hồng Hoang phong bình sóng lặng, bởi vì trừ ngô ra không còn bất kỳ tu sĩ nào khác tồn tại.

Nhưng Càn Nguyên biết, không lâu nữa, Ngũ Hành Pháp Tắc giao hội, Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc sẽ đản sinh.

Khi đó, Chuẩn Thánh đi đầy đất, Đại La Kim Tiên không bằng cẩu.

Với Đạo Hạnh hiện tại của Càn Nguyên, muốn chống lại bọn họ, thật sự còn thiếu chút ý tứ.

Càn Nguyên đã kế thừa Lực Chi Đại Đạo của Bàn Cổ Đại Thần, từ đầu bắt đầu tu luyện, dù thiên phú siêu việt, rốt cuộc thời gian tu luyện vẫn quá ngắn.

Càn Nguyên có hoài bão lớn, muốn siêu việt Bàn Cổ Đại Thần, muốn đạt tới độ cao mà Bàn Cổ Đại Thần cũng chưa từng đạt tới.

Vì thế, nền tảng của ngô vô cùng vững chắc.

Càn Nguyên cảm thấy, cho dù Bàn Cổ Đại Thần có sống lại, nền tảng của Ngài cũng chưa chắc đã dày dặn hơn Càn Nguyên.

Ngô kế thừa tất cả tri thức Lực Chi Đại Đạo của Bàn Cổ Đại Thần, trên mỗi chi tiết nhỏ, đều theo đuổi sự hoàn mỹ.

Từng chút một mài giũa điêu khắc, cho đến tận khắc này.

Đã trở thành sự hoàn mỹ vô khuyết chân chính!

Nhưng, cũng vì thế, Càn Nguyên nhất định sẽ tốn nhiều thời gian hơn các tu sĩ khác.

Tuy nhiên, nếu có người muốn đơn thuần dựa vào tu vi mà đụng độ với ngô, thì không đúng rồi, nhất định người đó chưa từng nghe nói đến: Tạo Hóa Tam Thiên, dĩ lực vi thủ!

Càn Nguyên nhất định sẽ cho họ kiến thức kiến thức!

Khắc này, trong não hải Ngô khẽ nói: "Lĩnh thưởng!" Một đồ chỉ tràn ngập huyền ảo bí pháp xuất hiện trong tay Càn Nguyên.

Càn Nguyên lăng không ngự hư, từng bước từng bước đi về phía đỉnh núi, tìm kiếm vị trí thích hợp.

Chợt nhìn thấy trên đỉnh núi trung ương, hiện ra một khoảng bình đài rộng lớn, Càn Nguyên mắt sáng lên, đây chính là nơi chuẩn bị cho động phủ của ngô sao!

Ngô ném đồ chỉ xuống, đồ chỉ liền thẳng tắp rơi xuống bình đài.

Đại Đạo Chi Quang lấp lánh, vô hạn Tạo Hóa Chi Khí thăng lên, một tòa cung điện nguy nga hùng vĩ mọc thẳng lên từ mặt đất.

Cung điện thành quần thể, chạm trổ tinh xảo, tráng lệ vô song.

Chương 12

Phía trên có Đại Đạo Tiên Quang, nhìn vào thật mãn nhãn.

Càn Nguyên hơi ngẩn người, điều này không giống trong tưởng tượng của ngô a!

Hành cung của tu sĩ chẳng phải nên trang nghiêm túc mục sao?

Vì sao, lại trở nên kim bích huy hoàng thế này?

Nhưng, muốn ngô thay đổi, đó là vạn vạn lần không thể!

Thật là nói đùa, đây là đạo tràng cấp Đại Đạo Thánh Nhân a, sửa đổi, liệu có được không?

Tiên cung bày ra theo bố cục Chu Thiên, có một cột sáng thẳng tắp xuyên mây xanh, Càn Nguyên ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bầu trời bị xuyên thủng một lỗ, bên ngoài lỗ đó, tràn ngập khí tức Hỗn Độn vô cùng vô tận, ẩn ẩn ước ước dường như có Địa Thủy Hỏa Phong đang chảy.

Điều này khiến Càn Nguyên vô cùng khó hiểu.

Chẳng lẽ động phủ cấp Đại Đạo Thánh Nhân, ở trong Hỗn Độn, cho nên không cần linh khí sao?

Nhưng Đạo Hạnh hiện tại của ngô chưa đủ a!

Chỉ thấy vô cùng vô tận Tiên Linh Chi Khí, từ cái lỗ tự có tự không kia rơi xuống, đổ vào trong Tiên Cung.

Té ra, đây lại là một Linh Khí Chuyển Hóa Đại Trận!

Lấy khí tức Hỗn Độn không ngừng chuyển hóa thành linh khí, tốc độ chuyển hóa linh khí quá nhanh, ở ngoài Cửu Thiên đã hóa thành chất lỏng, tựa như Cửu Thiên Ngân Hà vậy, đổ xuống!

Càn Nguyên khẽ há miệng, luồng linh khí, không, linh dịch kia trực tiếp đổ vào trong Tiên Cung, lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Giống như hồ nước đang được đổ đầy, hồ nước bắt đầu tràn ngập.

Chỉ là, đó không phải hồ nước, mà là Tiên Linh Chi Khí mà thôi!

Nó đã "đổ nước" suốt một ngày một đêm.

"Hồ nước" đã đầy, linh dịch theo bốn cực cổng cung điện chảy ngược ra ngoài, hóa thành tiên vụ bao phủ toàn bộ tiên đảo.

Càn Nguyên hài lòng gật đầu.

Ngô vốn tưởng cột sáng trên Tiên Cung chỉ dùng tạm thời.

Như vậy mới là tốt nhất!

Bồng Lai Tiên Đảo sau này thuộc về đảo của ngô, Càn Nguyên tự nhiên hy vọng nó càng ngày càng tốt.

Tự nhiên không thể trọng bên này khinh bên kia.

Có một đường ống linh khí như vậy, Càn Nguyên tin rằng, dù vô số kỷ nguyên sau, những nơi khác đều thiếu linh khí, thì nơi này cũng sẽ không thiếu.

Thật hoàn mỹ!

Càn Nguyên lại không biết rằng, có một sinh linh đã bị thao tác này làm cho khiếp sợ!

Thiên Đạo lúc nào cũng âm thầm quan sát Càn Nguyên.

Rốt cuộc, đó là Song Trọng Đại Lão, không thể đắc tội!

Nhưng, khi Càn Nguyên ném đồ chỉ động phủ ra, Thiên Đạo thật sự đã phải quỳ gối!

Đại Đạo Chi Quang trên thân Đại Thần đã đủ chói mắt rồi!

Vạn vạn không ngờ rằng, không thể dùng ánh mắt tầm thường để đánh giá Đại Thần!

Chỉ trong nháy mắt, Đại Thần đã lấy ra một bộ đồ chỉ còn lợi hại hơn.

Đồ chỉ kia, Thiên Đạo hoàn toàn không thể nhìn thấu.

Nó cùng cấp bậc với Đại Đạo Chi Quang trên thân Càn Nguyên Đại Thần!

Trên Hồng Hoang, xây dựng một động phủ mà...

đến mức này ư?

Thiên Đạo lại thầm nghĩ may mắn, may mắn là nó chưa từng đắc tội Càn Nguyên Đại Thần, nếu không, tùy tiện một chưởng có thể đập chết nó bao nhiêu lần?

Khi Cửu Thiên Ngân Hà kia đổ xuống, Thiên Đạo triệt để kích động!

Thiên Đạo suýt chút nữa vui đến phát điên!

Đại Thần không hổ là Đại Thần, Ngài đang bổ sung cho Hồng Hoang a!

Thiên Đạo có thể dự đoán được rằng, nhờ có Đại Thần, thế giới Hồng Hoang có thể kéo dài thêm bao nhiêu năm nữa!

Tu sĩ tu luyện, hoặc sinh linh trên Hồng Hoang tu luyện, đều cần vô tận linh khí.

Nhưng linh khí trên Hồng Hoang luôn có hạn, thu không đủ chi.

Ngày tháng lâu dài (tính bằng kỷ nguyên), rốt cuộc sẽ có một ngày, linh khí khô cạn, sẽ tiến vào thời đại Mạt Pháp.

Khi đó sẽ phải tiến vào một vòng luân hồi mới.

Thiên Đạo sao lại muốn như vậy, ai nguyện ý khởi động luân hồi chứ?

Không ai cả.

Nhưng Thiên Đạo không có cách nào, đó là quy luật tất nhiên của sự phát triển Hồng Hoang, dù muốn thay đổi, cũng không thể!

Thiên Đạo hoàn toàn không có cách nào tăng thêm Thiên Địa Linh Khí, chỉ có thể mặc cho cục diện này từng chút một hình thành.

Đối với Thiên Đạo mà nói, cục diện này là vô giải.

Thiên Đạo vốn đã không còn hy vọng vào việc này.

Sau đó, Đại Thần xuất hiện!

Càn Nguyên Đại Thần chẳng qua chỉ xây một động phủ trên Bồng Lai Đảo mà thôi.

Nhưng Linh Khí Chuyển Hóa Đại Trận mà Ngài thiết kế, thật sự rất hữu dụng a!

Dù với Đạo Hạnh của Thiên Đạo cũng không thể phục chế được, nhưng nó lại có sự bổ sung cực lớn cho thế giới Hồng Hoang!

Nó không phải là một lưu lượng một lần, mà là vĩnh viễn trường cửu.

Đài cao chín tầng xây từ đất, ngàn dặm đường bắt đầu từ bước chân.

Chương 13

Với lượng linh khí như vậy, chỉ một ngày thì không đáng kể, nhưng một năm, mười năm, trăm năm, nghìn năm, vạn năm, một kỷ nguyên thì sao?

Thiên Đạo nhanh chóng tính toán, lòng vui như nở hoa!

Công Đức, nhất định phải ban thưởng Công Đức!

Dù Đại Thần chắc chắn không để mắt đến, nhưng nó không dám lơ là.

Vô Lượng Công Đức giáng xuống, Càn Nguyên có chút khó hiểu.

Lại có Công Đức giáng xuống ư?

Nhưng thật đáng ngạc nhiên đúng không?

Thiên Đạo giáng Công Đức, lẽ nào không thu?

Nhất định phải thu a!

Sau lưng Càn Nguyên xuất hiện một Kim Luân Công Đức vô cùng to lớn, Ngô liền thu hết Công Đức vào trong Kim Luân Công Đức.

Vốn dĩ, lượng Công Đức này đã đủ để thành Thánh.

Ai bảo Ngô lại có Đại Đạo Kim Quang đây?

Đại Đạo Kim Quang triệt để áp chế Kim Luân Công Đức, khiến Kim Luân Công Đức chỉ như một vật trang sức, chỉ có thể phát huy tác dụng khu tà, gặp hung hóa cát.

Đối với việc thăng tiến Đạo Hạnh, một chút tác dụng cũng không có.

Điều này khiến Càn Nguyên hiểu lầm, trong lòng cảm thán: "Quả

nhiên, những kẻ dựa vào Công Đức thành Thánh, đều không đáng tin cậy." "Ngô có nhiều Công Đức như vậy, mà vẫn chưa thành Thánh!" "Vậy Bàn Cổ Tam Thanh, Nữ Oa thu được Công Đức, phải nhiều đến mức nào a!" "Con đường Công Đức, thật sự gánh nặng đường xa a!" Không, Càn Nguyên không hề để ý.

Ngô vốn không muốn như Nữ Oa mà Công Đức thành Thánh, Ngô có công lược chứng đạo của Bàn Cổ Đại Thần trong tay, y theo từng bước tu luyện là xong, ngay lập tức, trước khi Siêu Thoát Đại Đạo, con đường tu luyện hoàn toàn không có bình cảnh.

Dĩ Lực Chứng Đạo, đó mới là con đường tiêu chuẩn của ngô.

Thậm chí, Càn Nguyên căn bản không định chứng đạo thành Thánh trong Hồng Hoang, trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân để làm gì?

Để chịu sự ước thúc của Thiên Đạo sao?

Trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cố nhiên Thiên Đạo sẽ giáng Thiên Phạt, nhưng Càn Nguyên hoàn toàn không sợ.

Ngô có Hỗn Độn Châu a!

Hỗn Độn Châu có thể hoàn mỹ tránh khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo!

Chỉ cần Càn Nguyên tích lũy đủ, liền có thể đến Hỗn Độn để chứng đạo thành Thiên Đạo Thánh Nhân!

Đó mới là con đường hoàn chỉnh mà Bàn Cổ Đại Thần đã đi.

Vì thế, Càn Nguyên thật sự không để tâm a.

Tiên cung đã thành, Càn Nguyên thật sự nóng lòng muốn đi vào xem xét!

Vừa mới bước vào Tiên Cung, Ngô đã nhận được một tin tức: "Càn Nguyên Tiên Cung!" Tên Tiên Cung là Càn Nguyên ư?

Giống tên của Ngô a!

Phong cách thật kỳ lạ.

Ở một nơi mà Càn Nguyên không chú ý, một chỗ nào đó của Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống khẽ lóe lên: "Người tạo ra, Càn Nguyên!" Nhưng dường như, tia lóe sáng nhỏ bé đó không khiến Càn Nguyên để mắt tới.

Càn Nguyên cảm thấy cũng khá tốt.

Theo như Ngô biết, các Đại Năng đều dùng tên của mình để đặt tên cho cung điện.

Càn Nguyên Cung, nghe thật hùng vĩ!

Vừa bước vào cửa, Càn Nguyên cảm thấy linh khí như vương dương đổ về.

Thật sự là "vương dương", trực tiếp bước vào biển linh khí!

Những linh khí đó đã hóa thành chất lỏng, không cần Càn Nguyên hấp thu, tự động tiến vào trong cơ thể Càn Nguyên.

Đừng thấy ngô mới ở cảnh giới Thiên Tiên.

Nhưng nền tảng của ngô đã được đặt quá vững chắc, linh khí xung quanh hình thành một vòng xoáy, mạnh mẽ lao vào cơ thể Càn Nguyên.

Mãi một lúc lâu sau, mọi thứ mới khôi phục bình tĩnh.

Càn Nguyên thoải mái thở phào một hơi.

Ngô tiếp nhận thêm nhiều tin tức: "Chủ nhân tu luyện trong Càn Nguyên Cung, có thể nhanh gấp ba lần so với đạo tràng tốt nhất của thế giới Hồng Hoang." "Càn Nguyên Cung được kiến lập theo tiêu chuẩn chống lại Đại Đạo Thánh Nhân, trong cung điện này, trừ phi Đại Đạo Thánh Nhân tự mình ra tay, nếu không phòng ngự của nó

không ai có thể công phá." "Trận pháp trong Càn Nguyên Cung, là Càn Nguyên Đại Trận.

Tham khảo Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Vu Tộc Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cùng với thân thể của Bàn Cổ Đại Thần (Đại Đạo Thánh Nhân), trận pháp này đã được hoàn thành triệt để." "Nếu có người phạm phải, mỗi một kỷ nguyên có thể sử dụng ba lần." "Đại Trận xuất thủ, tương đương với Bàn Cổ Đại Thần (Đại Đạo Thánh Nhân) xuất thủ!" "Đại Trận che chắn mọi cảm ứng từ bên ngoài, nhưng tầm nhìn của Chủ Nhân không bị ảnh hưởng!" Càn Nguyên hưng phấn vỗ tay!

Đại triều sinh linh trong Hồng Hoang sắp đến rồi, Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc sắp sửa bước lên vũ đài Hồng Hoang.

Khi đó, Chuẩn Thánh đi đầy đất, Đại La Kim Tiên không bằng cẩu!

Với thực lực chân chính của ngô, Kim Tiên hoàn toàn không đáng nhắc tới, nhưng Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh, ngô lại không thể đối phó.

Có cái Đại Trận này, đã giải quyết gần như tất cả vấn đề của Càn Nguyên!

Hành tẩu Hồng Hoang, cẩn trọng là số một a!

Trước đây Càn Nguyên đọc nhiều tiểu thuyết Hồng Hoang lưu, có bao nhiêu tác giả điên cuồng tuyên dương một quan điểm.

Một tòa động phủ như vậy, đã hoàn toàn giải quyết được nỗi lo của ngô.

Thế thì, cái thời kỳ tu luyện thịnh thế sắp tới, cái Long Hán Đại Kiếp hùng tráng kia, Chuẩn Thánh đi đầy đất, Đại La Kim Tiên không bằng cẩu...

Ừm, Càn Nguyên cho rằng, đến lúc đó có thể ung dung "ăn dưa" rồi!

Chỉ là, Ngô đã mẫn cảm nhận ra một chú thích: Lấy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận làm căn cơ, tham khảo thân thể của Bàn Cổ Đại Thần (Đại Đạo Thánh Nhân)?!

Càn Nguyên nhìn Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống với ánh mắt khác lạ, đó là Đại Đạo Thánh Nhân a!

Càn Nguyên suy nghĩ mãi mà không hiểu tại sao Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống lại có thể tham khảo thân thể của Bàn Cổ Đại Thần, chẳng lẽ Bàn Cổ Đại Thần thật sự đã phối hợp ư?

Nếu đặt mình vào hoàn cảnh đó, Càn Nguyên khẳng định tuyệt đối sẽ không phối hợp!

Vậy Bàn Cổ Đại Thần cũng vậy chứ?

Càn Nguyên lập tức có lòng tin, Đạo Hạnh của Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống hẳn là phải trên Bàn Cổ Đại Thần, chẳng phải thế là Siêu Thoát Thiên Đạo sao?

Chương 14

Nếu có thể xuất hiện thêm vài nhiệm vụ nữa, nhất định Ngô sẽ siêu việt Bàn Cổ Đại Thần!

Càn Nguyên tràn đầy tự tin vào bản thân.

Trong sâu thẳm Nguyên Thần, trên Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống kia, lại có một hàng chữ lóe lên: "Người tạo ra Càn Nguyên!" Lúc này trên Hồng Hoang không một bóng người, ngay cả một người đàm huyền luận đạo cũng không có.

Càn Nguyên hoàn toàn không có cách nào dạo chơi Hồng Hoang.

Tìm bảo vật trong Hồng Hoang ư?

Thôi đi!

Lúc đầu, Càn Nguyên còn phấn khích khi tìm thấy Hỗn Độn Châu.

Sau đó là Thập Đại Linh Căn cũng vậy, nhưng khi những bảo vật đó chủ động chạy vào lòng ngô, thì không còn chút niềm vui tìm bảo vật nào nữa!

Vì đã không còn niềm vui, vậy thì chỉ có thể tu luyện.

Càn Nguyên tu luyện trong Tiên Cung, đương nhiên là tu luyện Lực Chi Đại Đạo mà Bàn Cổ Đại Thần đã lưu truyền lại.

Trong hệ thống tu luyện của Hồng Hoang, phân biệt là Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Thái Ất Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (Thiên Đạo Thánh Nhân), Hợp Đạo, Thiên Đạo, Đại Đạo Thánh Nhân, Đại Đạo, Siêu Thoát Đại Đạo!

Từng cấp bậc thăng tiến.

Càn Nguyên đã dùng mười vạn tám nghìn năm để xây dựng căn cơ, mới chỉ ở giai đoạn Thiên Tiên.

Đương nhiên, thực lực chiến đấu của ngô tuyệt đối không chỉ là Thiên Tiên, vượt cấp chém người dễ như trở bàn tay.

Theo ước tính của Càn Nguyên, đối đầu với Kim Tiên hoàn toàn không có vấn đề.

Còn Thái Ất Kim Tiên thì thôi đi.

Khoảng cách quá lớn!

Hiện tại Hồng Hoang vô sự, đúng lúc để tu luyện.

Trong Càn Nguyên Tiên Cung, tốc độ tu luyện nhanh gấp ba lần đạo tràng tốt nhất của thế giới Hồng Hoang.

Lại thêm vô tận Thiên Địa Linh Khí, vừa vận công, liền tiến nhập vào trạng thái đốn ngộ!

Cần phải nói rõ một điểm, tư chất của Càn Nguyên thật sự là tuyệt thế kỳ tài, mười vạn tám nghìn năm, nếu đổi thành một loại pháp tắc thông thường, e rằng đã sớm đạt đến Thái Ất Kim Tiên.

Nhưng điều đó lại có ý nghĩa gì?

Càn Nguyên từ trước đến nay không nhìn cái trước mắt, mục tiêu của ngô vô cùng trường viễn, nhìn về tương lai!

Rốt cuộc, Ngô có tất cả kinh nghiệm cảnh giới của Bàn Cổ Đại Thần trước khi chứng đạo Đại Đạo Thánh Nhân, đối với việc tu luyện Lực Chi Đại Đạo, đã sớm có kế hoạch trong lòng!

Mục tiêu của Càn Nguyên là siêu việt Bàn Cổ Đại Thần, vì thế, tất cả các cảnh giới trước đó, đều chỉ là từng mục tiêu nhỏ!

Chỉ cần thắp sáng tất cả các mục tiêu nhỏ, mục tiêu lớn ắt sẽ thành.

Tam Thiên Đại Đạo lấy Lực làm tôn, duy chỉ có Lực Chi Đại Đạo, mới là điều ngô theo đuổi.

Bàn Cổ Chân Thân vận chuyển, vô cùng vô tận linh khí bị hấp thu, nền tảng của Càn Nguyên vốn dày, tuy tu vi Thiên Tiên, nhưng thực lực chiến đấu chân chính có thể sánh ngang Kim Tiên.

Thân thể của ngô giống như một cái động không đáy hấp thu linh khí, tất cả tế bào trong cơ thể đều được cải tạo, thậm chí, bao gồm cả Nguyên Thần.

Bàn Cổ Chân Thân không chỉ đơn thuần là một bộ công pháp rèn luyện thân thể, cách lý giải đó thật sự quá hẹp hòi!

Dĩ Lực Chứng Đạo, nhục thân cố nhiên quan trọng, Nguyên Thần cũng nhất định phải theo kịp.

Nếu không, làm sao lĩnh ngộ Đại Đạo.

Phàm những ai có thể thành Thánh Nhân Đại Năng, đều là những tồn tại có Đại Cơ Duyên, Đại Pháp Lực, Đại Trí Tuệ, thiếu một không thể thành.

Nguyên Thần là một trong những hạng mục cực kỳ quan trọng, cũng có thể là hạng mục quan trọng nhất.

Chẳng phải Tổ Vu của Vu Tộc sở dĩ không thể chứng đạo thành Thánh, là vì Nguyên Thần có khuyết hãm sao?

Lại như Hậu Thổ Tổ Vu của hậu thế, cũng vì nguyên nhân Nguyên Thần, vĩnh viễn chỉ có thể bị giam giữ trong luân hồi, không thể thoát khỏi luân hồi tức là Thánh.

Những điều này đều là kinh nghiệm giáo huấn.

Nhưng Bàn Cổ Đại Thần cũng lấy Lực Chi Đại Đạo làm chủ, vì sao lại không có chuyện gì?

Bởi vì Bàn Cổ Chân Thân không chỉ đơn thuần là rèn luyện nhục thể mà thôi.

Sau khi Bàn Cổ hóa thân khai thiên thân vẫn, Nguyên Thần chia ba, biến thành Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên, mỗi vị đều có tư chất Thánh Nhân.

Nguyên Thần mạnh mẽ đến nhường nào!

Tu sĩ, hoặc Hỗn Độn Ma Thần, hoặc các sinh linh khác, chỉ cần tu luyện đều là một quá trình thăng hoa bản chất sinh mệnh.

Tu luyện đến cuối cùng, sẽ triệt để thoát ly khỏi chủng tộc ban đầu.

Sẽ tiến hành thăng hoa sinh mệnh, đợi đến cuối cùng, đạt đến tầng thứ Thánh Nhân, về cơ bản sẽ trở nên giống nhau.

Ở tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tất cả sinh linh đều giống nhau, đều là "Đạo" hiển hóa một phần.

Thuần túy hơn cả Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần.

Bản thân là Đạo.

Thiên Đạo sở dĩ không dung nạp được Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không chịu quản giáo, trên thực tế, không phải thật sự không dung nạp được, Thiên Đạo rộng lớn đến nhường nào?

Bởi vì bản chất của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chỉ là không ký thác Nguyên Thần vào hư không Thiên Đạo, nhưng lại là Đạo hiển hóa, như vậy, cực kỳ dễ dàng xung đột với Thiên Đạo.

Vì thế, nếu có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xuất hiện trong Thiên Đạo, nhất định sẽ bị Thiên Đạo giáng Thiên Phạt!

Đó mới là nguyên nhân chân chính.

Đương nhiên, cảnh giới như vậy còn xa vời đối với Càn Nguyên.

Dù thật sự thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Ngô cũng không sợ.

Bởi Ngô có Hỗn Độn Châu a!

Nó là Hỗn Độn Chí Bảo tốt nhất có thể tránh né sự truy sát của Thiên Đạo!

Càn Nguyên chìm đắm trong đốn ngộ, Bàn Cổ Chân Thân mỗi một chuyển động, đều khiến sinh mệnh triệt để thăng hoa, nhưng tu luyện Bàn Cổ Chân Thân thật sự cần linh khí và nghị lực phi thường.

May mắn Càn Nguyên đang ở trong Càn Nguyên Tiên Cung, may mắn nghị lực của ngô là số một, nếu không thật sự khó mà tiếp tục.

Chương 15

Tu luyện Bàn Cổ Chân Thân, đối với nghị lực của tu sĩ là một thử thách quá lớn!

Mỗi tế bào, mỗi cấu trúc phân tử trong cơ thể Càn Nguyên, đều sẽ bị nghiền nát và tái tổ chức, ngay cả Nguyên Thần cũng vậy.

Sau khi tái tổ chức, Vô Thượng Sinh Mệnh Chi Lực của Bàn Cổ Chân Thân, sẽ chữa lành từ trong ra ngoài, những tế bào mới, những cấu trúc phân tử mới này sẽ mạnh mẽ hơn gấp mười lần so với trước.

Nỗi đau trong đó, thật sự không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Đặc biệt là Càn Nguyên đã đặt nền tảng quá vững chắc!

Nền tảng vững chắc cố nhiên là tốt, kiên cố bất khả hủy, nhưng khi muốn thăng cấp lần nữa, phá vỡ tầng trước, tiến hóa lần tiếp theo, lực cản phải chịu đựng vô cùng lớn.

Như vậy, nỗi đau phải chịu đựng, tự nhiên cũng tăng gấp mười.

Mồ hôi không ngừng nhỏ giọt từ thân Càn Nguyên, đạt đến tu vi Thiên Tiên, toàn thân vô lậu, làm sao có thể dễ dàng đổ mồ hôi?

Ngay cả khi Càn Nguyên chứng kiến Bàn Cổ Đại Thần càn quét Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần, sát khí trùng thiên đó cũng không hề ảnh hưởng đến Càn Nguyên.

Nhưng loại đau đớn từ trong ra ngoài này, đơn giản là đau đến cực hạn.

Không có nghị lực lớn, không thể chống đỡ được.

Cuối cùng tất cả các tế bào đều tan nát, lại được Vô Thượng Linh

Khí tươi nhuần, phương pháp chữa thương được ghi chép trong Bàn Cổ Chân Thân, lập tức phát huy tác dụng tương ứng.

Hủy diệt, phá hoại, tái sinh, cứ thế tuần hoàn.

Phá rồi lập, lập rồi thăng hoa.

Bàn Cổ Chân Thân, kỳ thực là một bộ công pháp tự hành hạ bản thân, công phu càng trong chiến đấu, uy lực có thể thăng tiến càng lớn!

Đó cũng là lý do vì sao chiến lực của Bàn Cổ Đại Thần lại mạnh mẽ đến thế, công pháp của ngài càng trong chiến đấu càng có thể đột phá.

Các Hỗn Độn Ma Thần khác càng đánh càng yếu, Bàn Cổ Đại Thần càng đánh càng mạnh, cái này thăng cái kia giáng, ai có thể chống đỡ nổi a!

Càn Nguyên tỉnh lại trong một trận sảng khoái, nền tảng của ngô đã đặt cực kỳ vững chắc, vì thế đột phá cũng vô cùng thuận lợi, chỉ trong một ngày, đã đạt đến cảnh giới Nhị Chuyển, tức tầng thứ Huyền Tiên.

Chỉ trong một ngày Càn Nguyên đã vượt qua Chân Tiên như Huyền Tiên!

Bàn Cổ Chân Thân của Càn Nguyên đã tiến nhập Nhị Chuyển, nếu quy đổi sang hệ thống Tiên Đạo, tương đương với Đạo Hạnh Huyền Tiên.

Trực tiếp vượt qua Chân Tiên.

Ngô khẽ siết nắm tay, hài lòng gật đầu, so với trước kia, thực lực không chỉ tăng gấp mười lần.

Hiện tại, đối đầu với Đại La Kim Tiên cũng không còn e ngại, chân chính đầy đủ tự tin.

Tuy không nhất định có thể thắng, nhưng khẳng định sẽ không thua!

Nếu thêm pháp bảo đối chiến, Đại La Kim Tiên tuyệt đối không phải đối thủ của ngô.

Càn Nguyên vô cùng hài lòng với lần tu luyện này!

Hiện tại, điều cần làm chỉ có một, củng cố cảnh giới lần này, giống như lần trước vững chắc đặt nền tảng, mài giũa thấu triệt tất cả đạo lý, còn vững chắc hơn cảnh giới của Bàn Cổ Đại Thần năm xưa.

Như vậy, thời gian tiến vào chuyển tiếp theo là có rồi.

Càn Nguyên an tâm tu luyện trong Càn Nguyên Cung.

Tuy nhiên, Ngô lại không biết, hành động của mình đã khiến Thiên Đạo trợn mắt há hốc mồm.

Dòng linh khí trong Càn Nguyên Cung, hàng ngày đều có tốc độ cố định, dù vậy cũng đã kinh người lợi hại!

Trong kế hoạch của Thiên Đạo, ngay cả ba vị Thánh Nhân cùng tu luyện cũng dư dả.

Nhưng vừa rồi trong một ngày một đêm, tốc độ dòng linh khí đổ xuống đột nhiên nhanh gấp đôi, Đại Đạo Chi Quang của Càn Nguyên Cung càng thêm rực rỡ.

Thiên Đạo thật sự không thể chấp nhận!

Nó biết Đạo Hạnh của Càn Nguyên Đại Thần cao thâm, pháp lực sâu không lường được.

Nó cũng biết với Đạo Hạnh của Đại Thần, linh lực cần để tu luyện nhất định phải khổng lồ.

Nhưng nó vạn vạn không ngờ rằng, linh lực cần lại khổng lồ đến

mức ấy.

Linh lực vốn đủ cho sáu vị Thánh Nhân tu luyện hàng ngày, giờ đây chỉ đủ cho một mình Càn Nguyên Đại Thần, vì sao lại đoán như vậy?

Bởi vì linh lực thoát ra khỏi Càn Nguyên Cung căn bản không hề thay đổi chút nào!

Thật khủng bố!

Chỉ cần một chút suy nghĩ, liền có thể hiểu rõ, linh lực mà Càn Nguyên Đại Thần tiêu hao trong một ngày một đêm tu luyện ngắn ngủi kia khủng bố đến nhường nào.

Thiên Đạo trong lòng thầm thở dài, "May mắn Đại Thần đã thiết lập một Linh Khí Chuyển Hóa Đại Trận như vậy!" "Nếu không, tu luyện kiểu này vài lần nữa, linh khí trong Hồng Hoang đâu đủ cho Đại Thần tu luyện a!" Thiên Đạo thở dài liên tục, Càn Nguyên Đại Thần, thật sự là người tốt a!

Thế gian lại có một Đại Thần lương thiện như vậy, thật sự là hiếm có khó tìm.

Khi nó đang nghĩ như vậy, đột nhiên phát hiện có ba đạo thân ảnh tiến nhập vào thế giới Hồng Hoang!

Thiên Đạo khẽ tra xét, lập tức đánh dấu, rốt cuộc đó là Hỗn Độn Ma Thần mà!

Nó rất hứng thú với một trong số đó, Tạo Hóa Ngọc Điệp trên tay vị Ma Thần kia có sức hấp dẫn lớn đối với nó!

Không sai, vị Ma Thần bị Thiên Đạo để mắt tới chính là Hồng Quân, người chấp chưởng Pháp Tắc Tiên!

Hồng Quân vừa mới tiến nhập vào thế giới Hồng Hoang, liền bị

Đại Đạo Chi Quang kia hấp dẫn!

Ánh sáng đó, quá quen thuộc rồi!

Ban đầu Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần cản đạo Bàn Cổ, Hồng Quân cũng ở trong số đó.

Thực lực của Bàn Cổ Đại Thần vượt ngoài dự liệu của tất cả Hỗn Độn Ma Thần, Hồng Quân nhờ có Tạo Hóa Ngọc Điệp mới chống đỡ được Khai Thiên Thần Phủ của Bàn Cổ Đại Thần, chỉ tiếc là Tạo Hóa Ngọc Điệp đã bị Khai Thiên Thần Phủ chặt mất một góc.

Lúc đó, Hồng Quân vốn tưởng mình sẽ bỏ mạng ở đó, nhưng có một Đại Thần đã thì thầm một câu vào tai Bàn Cổ, khiến Ngài thay đổi chủ ý.

Vì thế, Hồng Quân mới có thể may mắn thoát thân.

Trên đường chạy trốn, khi quay đầu nhìn lại, Hồng Quân đã thấy Đại Đạo Chi Quang kia.

Đại Đạo Chi Quang, khi nhìn vào dễ dàng chìm đắm trong đó, trong não hải sinh ra vô số cảm ngộ.

Hồng Quân cũng nhờ quay đầu nhìn một cái, mới có thể nhanh chóng hồi phục thương thế.

Sau khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên lập địa thành công, Hồng Quân và các Ma Thần khác đợi sau khi Bàn Cổ triệt để rời đi một vạn năm, mới thật sự giáng lâm Hồng Hoang thế giới.

Chương 16

Không dám giáng lâm sớm hơn, nếu giáng lâm sớm hơn, ai biết Bàn Cổ Đại Thần có cho phép hay không?

Phải biết Bàn Cổ Đại Thần đâu có vẫn lạc, chỉ là đi sâu vào Hỗn Độn để củng cố cảnh giới, thể ngộ Đạo Hạnh mà thôi.

Hỗn Độn Hư Không tuy lớn, nhưng trong mắt Đại Đạo Thánh Nhân, căn bản không tồn tại bí ẩn hư không.

Đó cũng là lý do vì sao ngài phải lâu như vậy mới tiến vào thế giới Hồng Hoang.

Cũng thật khéo, Hồng Quân vừa tiến vào, liền thấy Đại Đạo Chi Quang mà ngài ngày đêm mong nhớ.

Chìm đắm sâu sắc vào trong đó, Hồng Quân hoàn toàn quên mất mục đích của mình là truy tìm Đạo của Bàn Cổ Đại Thần.

Bàn Cổ Đại Thần chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân, đối với những Đại Đạo Ma Thần còn sống sót là một sự khích lệ vô hạn, đều muốn tiến vào thế giới Hồng Hoang, để tìm Đạo mà Bàn Cổ Đại Thần đã lưu lại.

Nhưng Hồng Quân hiện tại hoàn toàn gạt bỏ tất cả, đã phát hiện ra một mục tiêu thích hợp hơn: Đại Đạo Chi Quang!

Vị Đại Thần đã thì thầm vào tai Bàn Cổ Đại Thần, cứu ngài một mạng.

Thần Quang mang tính biểu tượng của Đại Thần.

Hồng Quân mặt lộ vẻ cuồng hỉ, đột nhiên ý thức được, đây là Đại Cơ Duyên chân chính!

Mạnh hơn rất nhiều lần so với việc tìm kiếm truyền thừa hư vô phiêu miểu của Bàn Cổ trong Hồng Hoang.

Phải biết, ngày đó chỉ quay đầu nhìn Đại Đạo Chi Quang một cái mà thôi, đã mang lại cho ngài vô số lợi ích.

Không biết lần này lại gần quan sát, sẽ thu được lợi ích lớn đến mức nào đây?

Trong não hải Hồng Quân chỉ có hai chữ: "Cơ duyên!" Và quả thật là Đại Cơ Duyên!

Từ xa nhìn về phía Đại Đạo Chi Quang kia, trong não hải của ngài hoạt bát hẳn lên, các loại đạo đều bay lượn.

Hồng Quân càng ngày càng hưng phấn, càng lại gần đạo quang kia, trong lòng càng cảm ngộ về đạo nhiều hơn.

Hồng Quân trong lòng cảm thán: "Đạo a!" Đợi đến khi bay đến gần, Hồng Quân kinh ngạc lớn, Đại Đạo Chi Quang, lại phát ra từ trong một tòa Tiên Cung.

Trên tòa tiên đảo kia, sơn xuyên trùng điệp, nhấp nhô không ngừng, tiên khí lượn lờ, hóa thành sương mù và dịch lỏng!

Linh khí cư nhiên lại sung túc đến mức này.

Tiên Cung tọa lạc trên tiên đảo, ở giữa có một đạo quang lớn vọt thẳng lên mây xanh, thẳng vào trong Hỗn Độn.

Dù Hồng Quân có tu vi Chuẩn Thánh, cũng không biết đạo quang lớn kia có tác dụng gì.

Hồng Quân lờ mờ cảm thấy, với Đạo Hạnh của Đại Thần, nhất định sẽ không chỉ làm ra một vật trang trí phù phiếm.

Đó là trực giác của ngài.

"Kìa!" Hồng Quân đột nhiên mở to mắt, vốn tưởng Tiên Cung chỉ

là đạo tràng mà Đại Thần tùy ý tạo ra, nhưng nhìn kỹ, trong Tiên Cung kia tràn đầy Đạo Vận huyền ảo vô cùng, dù không làm gì cả, chỉ đứng trên đảo, cũng có vô số lĩnh ngộ.

Khắc này, Hồng Quân thật sự muốn thỉnh cầu làm một Đồng Tử giữ cửa, Đạo hàm chứa trong Tiên Cung quá cao thâm, bác đại, Hồng Quân cảm thấy, đứng ở đây một kỷ nguyên, cũng chưa chắc có thể hoàn toàn làm rõ được huyền bí trong đó.

Chỉ là, điều mà Hồng Quân không thể để Thiên Đạo biết, nó nhất định sẽ cười Hồng Quân không biết tự lượng sức mình, Thiên Đạo cũng không dám nói có thể trong vòng một kỷ nguyên làm rõ bí mật của Tiên Cung.

Hồng Quân đâu có không biết mình đã gặp phải Đại Cơ Duyên tày trời, không nói hai lời, bèn quỳ xuống vái lạy: "Tiểu tiên Hồng Quân, đa tạ Đại Thần cứu mạng chi ân!" Tiếng nói vang lên liền kinh động đến Càn Nguyên.

Tiếng Hồng Quân vang lên đã kinh động Càn Nguyên.

Ngô vốn đang mài giũa cảnh giới trong Càn Nguyên Cung, tùy thời tùy lúc đều có thể thoát thân.

Tiếng Hồng Quân vang lên, tự nhiên bị Càn Nguyên Cung bắt giữ.

Càn Nguyên nhìn kỹ: "Ôi, chẳng phải là Hồng Quân ngày đó bị Bàn Cổ Đại Thần đánh cho chạy té đái sao?" Cũng nhờ một câu nói của ngô mà Hồng Quân mới may mắn thoát được tính mạng từ tay Bàn Cổ Đại Thần.

Cái việc đa tạ ơn cứu mạng này, thật sự không sai chút nào!

Đã vậy, cứ xem kỹ đi.

Càn Nguyên cũng không lo Hồng Quân bạo phát, ở nơi Càn Nguyên Cung bao phủ, Ngô là tồn tại vô địch.

Nơi Càn Nguyên Cung bao phủ rộng lớn đến mức nào?

Toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo, đều là địa bàn của ngô.

Đừng nói Hồng Quân, ngay cả Thiên Đạo, cũng phải ngoan ngoãn ngồi yên, nếu không, ngô sẽ đánh!

Càn Nguyên tự nhiên không hề lo lắng.

Cửa Càn Nguyên Cung mở rộng, Ngô thong dong bước ra.

Đồng tử Hồng Quân co rút mãnh liệt, Đại Đạo Chi Quang bên ngoài Càn Nguyên Cung đã tưởng đủ khoa trương rồi, nhưng Đại Đạo Chi Quang trên thân Càn Nguyên lại càng khoa trương hơn.

Sau đầu Càn Nguyên Đại Thần đội một Kim Luân Công Đức to lớn vô biên, từ trong Kim Luân Công Đức, Hồng Quân chỉ cảm thấy một trận áp bách và nặng nề.

Kim Luân Công Đức một cách vô cớ mang lại cho Hồng Quân một cảm giác nặng nề!

Nặng nề đến cực điểm!

Công Đức vốn vô hình vô chất, nhiều đến mấy cũng không thể mang lại cảm giác "trọng lượng", sẽ không có ai nói Công Đức nhẹ hay nặng, nhưng lạ thay, Hồng Quân lại có thể cảm nhận được cảm giác trọng lượng từ Kim Luân Công Đức của Càn Nguyên Đại Thần, nặng, đặc biệt nặng!

Kim Luân Công Đức to lớn vô biên kia dường như bị áp súc vào một chỗ.

Hồng Quân thật sự nghĩ, Kim Luân Công Đức sau đầu Càn Nguyên thật sự đã bị Đại Đạo Chi Quang cưỡng chế áp chế.

Nếu không phải vậy, đơn thuần vô lượng Công Đức, đã đủ để Càn Nguyên thành Thánh!

Đương nhiên, Càn Nguyên hoàn toàn không hay biết điều này.

Kim Luân Công Đức chỉ là vật phụ, quan trọng nhất là Đại Đạo Chi Quang trên thân Càn Nguyên Đại Thần.

Ánh sáng đó còn nồng đậm hơn Đại Đạo Chi Quang bên trong Càn Nguyên Tiên Cung.

Chỉ cần nhìn vào, Hồng Quân có một dự cảm mạnh mẽ rằng khoảnh khắc tiếp theo sẽ chìm vào đốn ngộ.

Trong não hải, các loại đạo lý kỳ diệu về đạo, các loại cảm ngộ về tiên pháp, đều lũ lượt hiện ra.

Hồng Quân hận không thể nhắm mắt lại, chìm vào đốn ngộ.

Nhưng, không dám a!

Càn Nguyên Đại Thần đang đối diện, cơ duyên lớn đến thế, há lại một "đốn ngộ nhỏ bé" có thể sánh bằng sao?

Hồng Quân nổi da gà, trong lòng giật mình: "Chẳng lẽ Đại Thần đang ban cho ta khảo nghiệm sao?!" Đúng vậy, khẳng định là như thế!

Chương 17

Nhất định là như vậy không sai!

Nếu biểu hiện không đạt yêu cầu, tự nhiên sẽ mất đi cơ hội diện kiến Đại Thần lần nữa.

Càn Nguyên Đại Thần, là siêu cấp Đại Thần có thể khiến Bàn Cổ Đại Thần chứng đạo Đại Đạo Thánh Nhân cũng phải cung kính cúi đầu!

Hồng Quân há có thể vì cái nhỏ mà mất cái lớn?

Ngay lập tức, ngài cố gắng hết sức khống chế, khổ sở chống lại sự dụ hoặc của đạo, thành thành thật thật cung cung kính kính bái lạy trước mặt Càn Nguyên.

Chí thành.

Càn Nguyên vô cùng hài lòng, trong lòng khoái trá tột độ.

Hồng Quân quỳ bái ngô, điều đó có thể sao?

Càn Nguyên nghĩ lại, ngô còn chỉ điểm Bàn Cổ Đại Thần chứng đạo thành Thánh!

Vậy thì Hồng Quân quỳ xuống trước mặt ngô, hình như cũng không có gì đáng nói đúng không?

Bàn Cổ, người chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân, còn xưng ngô là Đại Thần, vậy Hồng Quân quỳ bái trước mặt ngô, há chẳng phải là điều hiển nhiên sao?

Như vậy, tâm tình Càn Nguyên lập tức bình tĩnh lại!

Ngô khôi phục tâm trạng bình thường, nhìn Hồng Quân, bình luận một câu: "Không tệ không tệ, quả nhiên không hổ là Hồng Quân sẽ

hợp Đạo trong Hồng Hoang nha!" "Rắc!" Một lời của Càn Nguyên vừa thốt ra, giữa trời bỗng nổ một tiếng sét!

Phong vân cuồn cuộn!

Tim Hồng Quân đập loạn xạ không ngừng!

Quả nhiên, vừa rồi là khảo nghiệm mà Càn Nguyên Đại Thần ban cho, giờ khảo nghiệm đã qua, phần thưởng đây!

Hợp Đạo?

Sau này mình có thể hợp Đạo sao?

Hồng Quân lập tức chìm vào sự hưng phấn.

Thế giới Hồng Hoang do Bàn Cổ Đại Thần khai tịch là đại thế giới đỉnh cấp nhất trong Hỗn Độn, rốt cuộc, là do Bàn Cổ, vị nửa bước Đại Đạo, khai tịch.

Hơn nữa, Bàn Cổ đã thành công chứng đạo sau khi khai tịch đại thế giới này.

Địa vị của Đại Thế Giới Hồng Hoang trong Hỗn Độn càng tiến thêm một bước.

Khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, vì phản ứng dây chuyền, khi Đại Thế Giới Hồng Hoang hình thành, cũng có vô số trung tiểu thế giới hình thành, những tiểu thế giới này, đều nương tựa vào thế giới Hồng Hoang mà tồn tại, vì thế được gọi là Chư Thiên Vạn Giới.

Trong Chư Thiên Vạn Giới, địa vị của thế giới Hồng Hoang chí cao vô thượng, độc nhất vô nhị.

Vì thế thế giới Hồng Hoang cực kỳ lớn, giới hạn trên của nó cực kỳ cao.

Dung nạp bảy tám Thiên Đạo Thánh Nhân không thành vấn đề, hòa hợp với Thiên Đạo, là Thánh Nhân cấp Thiên Đạo.

Chỉ cần... sẽ trở thành Thánh Nhân cấp Thiên Đạo, Hồng Quân hưng phấn đến phát run!

Đến diện kiến Càn Nguyên Đại Thần, thật sự là quá tốt rồi!

Nếu không, làm sao có thể có được lời phán của Càn Nguyên Đại Thần chứ?

Trên thực tế, Hồng Quân vừa tiến vào thế giới Hồng Hoang đã cảm nhận được sự tồn tại của Thiên Đạo chí cao.

Chỉ cần, cuối cùng có một ngày, có thể hợp Đạo với Thiên Đạo, Hồng Quân liền có đấu chí.

Ngài chẳng thấy, ngay cả Thiên Đạo cũng không hề có biểu thái sao?

Thiên Đạo ủy khuất mà khóc thầm!

Giống như ngày thường, nó vẫn âm thầm quan sát Càn Nguyên Cung và mọi cử chỉ hành động của Càn Nguyên Đại Thần.

Không ngừng hoàn thiện bản thân.

Chỉ là, nó thực sự có khuyết điểm, muốn thông qua Đại Đạo Chi Quang để hoàn thiện bản thân, cũng không biết phải đợi đến bao giờ.

Nhưng, rốt cuộc cũng là một mục tiêu đúng không?

Chỉ cần năm này tháng nọ tiếp tục như vậy, nó cuối cùng cũng sẽ hoàn thiện.

Hoặc, thời gian lâu hơn, vài chục triệu năm?

Vài trăm triệu năm?

Cuối cùng cũng sẽ trưởng thành.

Thiên Đạo thấy một trong ba Hỗn Độn Ma Thần kia, lại đi diện kiến Càn Nguyên Đại Thần, cũng không có động tác gì.

Ai bảo ba Hỗn Độn Ma Thần đó lại có Công Đức Khai Thiên!

Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần cản Đạo Bàn Cổ, chỉ cần còn sống sót thì đều có Công Đức Khai Thiên, giống như bốn tai họa Địa Thủy Hỏa Phong.

Quả nhiên, cái tên Hỗn Độn Ma Thần tên là Hồng Quân này, thật sự quen biết Càn Nguyên Đại Thần.

Nghe ý lời đối thoại, Hồng Quân đã được Càn Nguyên Đại Thần cấp cứu từ tay Bàn Cổ Phụ Thần.

Thiên Đạo không coi đó là chuyện gì to tát, chẳng qua là một Hỗn Độn Ma Thần may mắn thoát chết dưới tay Bàn Cổ Phụ Thần mà thôi.

Nhưng, một câu nói của Càn Nguyên Đại Thần, đã khiến Thiên Đạo trợn mắt!

Cái Hồng Quân này, sau này sẽ hợp Đạo ư?!!

Thật là sét đánh ngang tai a!

Chẳng lẽ ta phải hòa hợp làm một thể với Hồng Quân sao?!

Một tên Chuẩn Thánh tu vi rác rưởi ư?!

Một lời của Càn Nguyên, giống như lời tiên tri, lập tức đánh trúng Thiên Đạo, trước mắt nó, xuất hiện một bức họa.

Cái tên Hỗn Độn Ma Thần tên là Hồng Quân kia, tay cầm Tạo Hóa Ngọc Điệp, cao cao tọa lạc trong Tử Tiêu Cung, tuyên bố với Hồng Hoang Tam Giới Lục Đạo rằng sẽ hợp Đạo!

Ơ, tên này lúc đó tu vi đã đạt đến cấp Thiên Đạo Thánh Nhân rồi sao?

Thiên Đạo trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, khi nhìn lại Càn Nguyên, đầy vẻ sùng bái!

Chương 18

Đại Thần, chân chính Đại Thần!

Thiên Đạo lại một lần nữa kiên định cách nghĩ của mình.

Lúc này Hồng Hoang sơ khai, Nhân Quả chưa hiển lộ.

Càn Nguyên Đại Thần cư nhiên có thể nhìn thấu mệnh số của Hồng Quân, Đạo Hạnh của Ngài phải cao thâm đến mức nào a?

Không!

Nghe ý Hồng Quân, Càn Nguyên Đại Thần đã sớm định ra mệnh số của Hồng Quân trong Nhân Kiếp của Bàn Cổ Phụ Thần.

Đạo Hạnh, còn cao hơn nhiều so với dự đoán của nó a!

Đơn giản là không thể nhìn theo kịp.

Hoàn toàn vượt ra ngoài dự đoán của Thiên Đạo.

Tâm phục khẩu phục!

Thiên Đạo lúc này có chút hối hận, vừa rồi kinh ngạc làm gì?

Còn đánh một tiếng sét.

Thật đáng xấu hổ!

Nhưng Thiên Đạo nhìn Hồng Quân, nó liền thích nhiên!

Hồng Quân này so với nó cũng chẳng kém bao nhiêu mà.

Thiên Đạo lập tức có thiện cảm với Hồng Quân, không tệ, quả nhiên hợp với ta.

Hồng Quân hưng phấn không thể kìm nén!

Cơ duyên!

Đại cơ duyên!

Cơ duyên tày trời!

Quả nhiên, đến thế giới Hồng Hoang là đúng rồi.

Một lời của Càn Nguyên Đại Thần, Thiên Đạo chứng nhận, tiền đồ của ngài đã vững vàng a!

Hồng Quân suýt nữa cao ca một tiếng!

Hỗn Độn Ma Thần không dễ dàng a!

Hỗn Độn vô hạn rộng lớn, tương tự, Hỗn Độn Ma Thần cũng vô hạn nhiều.

Hỗn Độn Ma Thần, thực lực mạnh mẽ siêu phàm.

Chuyện xa xôi không nói, Bàn Cổ Đại Thần vừa mới chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân không lâu.

Cũng có rất nhiều Ma Thần, Đạo Hạnh Pháp Lực không dưới Pháp Lực của Bàn Cổ Đại Thần, may mắn là những Ma Thần đó đều đã bỏ mạng gần hết trong Kiếp Cản Đạo của Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần.

Nhưng rốt cuộc vẫn có Thánh Nhân lọt lưới!

Nếu không còn cách nào khác, ai nguyện ý ở trong Hỗn Độn mà sống lận đận?

Không biết lúc nào sẽ bị Ma Thần có thực lực mạnh mẽ tìm đến, rồi trở thành lương thực của Ma Thần.

Hiện tại, Hồng Quân có Càn Nguyên Đại Thần phê mệnh, chẳng phải đã vững vàng rồi sao?

Sau này, sẽ bám rễ ở thế giới Hồng Hoang!

Hồng Quân làm sao có thể không vui?

Càn Nguyên nhíu mày, có chút không vui.

Tiếng sét vừa rồi, khiến tâm tình của ngô hơi tệ.

Ngô bất mãn trừng mắt nhìn lên trời, không biết rằng, một cái trừng mắt đó, khiến tim Thiên Đạo đập thình thịch không ngừng.

Càn Nguyên càng thêm bất mãn nhìn Hồng Quân: "Xem chút bản lĩnh đi!

Chẳng qua chỉ là hợp Đạo mà thôi!

Chút tâm tính đó, muốn triệt để siêu thoát Thiên Đạo, thật không biết phải đợi đến bao giờ!" Hồng Quân lập tức thu lại nụ cười.

Nhưng hoàn toàn không thể nhẫn nhịn được a!

Hợp Đạo, đó là Thiên Đạo Thánh Nhân!

Chẳng phải đã rất tốt rồi sao!

Đặt trong Hỗn Độn, đó là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Trừ Bàn Cổ Đại Thần ra, còn ai có thể là đối thủ của ngài?

Hồng Quân vừa ngẩng đầu đã thấy Vô Thượng Đại Đạo, chỉ đành im lặng, Càn Nguyên Đại Thần là một trường hợp đặc biệt, còn khiến Bàn Cổ Đại Thần cam nguyện xưng ngài là Đại Thần, Hồng Quân tuyệt đối không có ý tranh giành.

Hồng Quân cố gắng hết sức nhẫn nại, nhưng nụ cười ở khóe miệng, thật sự không thể che giấu được chút nào, thật sự không nhịn nổi a!

Càn Nguyên không chút khách khí quở trách: "Tâm tính như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ ăn thiệt thòi!" Ngô giả vờ bóp ngón tay tính toán, ngẩng đầu cười lạnh: "Sau khi thành Thánh, ngươi sẽ gặp một đối thủ." "Dù có trăm ngàn pháp bảo, ngàn vạn pháp thuật, vẫn không tài nào làm gì được người ta!" "Khi đó, ngươi sẽ biết, tâm tình hiện tại

của mình tệ đến mức nào rồi!" Càn Nguyên đâu có nói bừa, đây là một đoạn công án của ngô, năm xưa sau khi Hồng Quân thành Thánh, đi du lịch trong Hỗn Độn Hư Không, gặp Dương Mi Đại Tiên, hai vị Đại Năng đấu pháp, Hồng Quân thảm bại!

Từ đó, bốn câu thơ của Dương Mi Đại Tiên triệt để vang danh Hỗn Độn, chuyện về sau không nhắc nữa!

Hồng Quân "phịch" một tiếng quỳ xuống đất.

Tim ngài đập không ngừng, đáng sợ, thật sự đáng sợ!

Đạo Hạnh của Càn Nguyên Đại Thần, cư nhiên đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của ngài.

Càn Nguyên Đại Thần có thể nói ra chuyện cuối cùng ngài có thể thành Thánh hợp Đạo, đã vượt quá sức tưởng tượng của Hồng Quân rồi.

Vạn vạn không ngờ rằng, Càn Nguyên Đại Thần còn biết rõ hành tung của Thánh Nhân...

Vậy Đạo Hạnh của Càn Nguyên Đại Thần rốt cuộc đứng ở tầng thứ nào a?

Ngay cả Bàn Cổ Đại Thần cũng cùng cấp, nếu không Bàn Cổ Đại Thần sẽ tôn xưng ngài là Đại Thần sao?

Thậm chí...

Chương 19

còn cao hơn?!

Hồng Quân không dám tưởng tượng tiếp nữa, cảnh giới cao hơn Bàn Cổ Đại Thần... loại cảnh giới đó, không thể tưởng tượng!

Hoàn toàn vượt ra ngoài phạm vi Đạo Hạnh của ngài.

Không thể miễn cưỡng tưởng tượng được.

Không thể miễn cưỡng được.

Đạo Hạnh của Đại Thần quá cao, nếu muốn miễn cưỡng tưởng tượng, giống như hạ trùng ngữ băng, tỉnh ếch ngữ hải vậy, thật nực cười.

Hồng Quân lập tức hiểu rõ đạo lý trong đó.

Vội vàng mở miệng thỉnh cầu: "Cầu xin Đại Thần chỉ điểm!" "Đinh!" "Hệ thống: Nhiệm vụ ngẫu nhiên cấp Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống phát bố: Kiên định Đạo Tâm của Hồng Quân." "Lựa chọn một: Vì Hồng Quân bố đạo, tưởng lệ Tạo Hóa Tam Thiên Đại Đạo!" "Lựa chọn hai: Cự tuyệt thỉnh cầu của Hồng Quân, tưởng lệ một vạn năm Pháp Lực!" Ơ?

Cư nhiên lại kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên, Hồng Quân, người tốt thật!

Nên chọn cái nào đây?

Đương nhiên là chấp nhận lựa chọn một rồi!

Càn Nguyên nói: "Vấn đề Đạo Tâm thôi mà!

Ngô sẽ giảng cho ngươi một đoạn!" Hồng Quân càng thêm cung kính: "Cung thính Đại Thần giảng đạo!" Càn Nguyên thật sự có thứ

để giảng!

Trước khi xuyên việt ngô là một người yêu thích tiểu thuyết Hồng Hoang lưu chân chính, năm này tháng nọ xem các loại tiểu thuyết Hồng Hoang lưu, được khai sáng từ trong tiểu thuyết, 《Đạo Đức Kinh》《Nam Hoa Kinh》《Hoàng Đình Kinh》《Liệt Tử》... cũng không biết đã đọc bao nhiêu.

Đặc biệt là 《Đạo Đức Kinh》 chỉ có năm nghìn chữ, thuộc lòng, dư dả!

Cộng thêm chú thích của Hà Thượng Công cũng chỉ vài vạn chữ mà thôi!

Hiện tại tu luyện, những sách Càn Nguyên đã đọc đều được khắc rõ ràng trong sâu thẳm Nguyên Thần, vì thế, giảng một đoạn 《Đạo Đức Kinh》 thật sự không hề có chút áp lực nào.

Càn Nguyên thật sự không sợ giảng cho Hồng Quân, đó vốn là tư tưởng mà ngài đã lưu truyền lại sau khi thành Thánh, là tinh túy của mạch Hồng Quân!

Hơn nữa, có Đại Đạo Chi Quang gia trì, còn sợ gì?

Còn về mối quan hệ giữa Lực Chi Đại Đạo của Bàn Cổ Đại Thần và Hồng Quân ư?

Giảng cho ngài ư?

Điều đó quá tốt đẹp rồi!

Càn Nguyên khẽ mỉm cười, tất cả đều tránh ra, xem ngô lừa gạt... không, bố đạo đây!

“Đạo khả đạo, phi thường đạo; danh khả danh, phi thường danh.” “Vô, danh thiên địa chi thủy; hữu, danh vạn vật chi mẫu.” “Cố thường vô, dục dĩ quan kỳ diệu; thường hữu, dục dĩ quan kỳ kiếu.” “Thử

lưỡng giả, đồng xuất dị danh, đồng vị chi huyền.

Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn.” Đại Đạo Quang Huy lấp lánh, Vô Thượng Đạo Vận phù hiện, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Vô Thượng Công Đức giáng xuống, Thiên Đạo chấn động không ngừng!

Hồng Quân lập tức chìm vào trạng thái đốn ngộ: Ngài vốn đã bị trọng thương trong Kiếp Cản Đạo của Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần.

Dù ban đầu đã được chữa lành một phần, nhưng chưa hoàn toàn khỏi.

Hiện tại nghe Càn Nguyên Đại Thần giảng đạo, được Vô Biên Đạo Pháp kích thích, vết thương trong cơ thể đã hoàn toàn lành lặn trong thời gian cực ngắn!

Đạo của Hữu Vô, đó là tư tưởng cốt lõi của Hồng Quân.

Bàn Cổ Tam Thanh của hậu thế hoàn toàn kế thừa Đạo này, chỉ vì tính cách của mỗi người mà có sự trọng tâm khác nhau mà thôi.

Thiên Đạo cảm thán, Đại Thần, rõ ràng là chuyên môn giảng Đạo cho Hồng Quân a!

Hỗn Độn Ma Thần trong Hỗn Độn có số lượng nhất định, đại biểu cho Đại Đạo trong Hỗn Độn.

Mỗi một vị Hỗn Độn Ma Thần đều đại biểu cho một loại pháp tắc.

Bàn Cổ Đại Thần cũng là một trong số các Hỗn Độn Ma Thần, chưởng quản pháp tắc Lực!

Bởi vì trong số Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần đã xảy ra kiếp nạn cản trở Đại Đạo, gần như toàn bộ Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần đều

tử vong dưới Bàn Cổ Khai Thiên Thần Phủ, cho nên mới có sấm ngôn "Tạo hóa Tam Thiên, dĩ Lực vi thủ".

Hoàn toàn là do chiến lực của Bàn Cổ tạo ra ảnh hưởng.

Chắc chắn có những Hỗn Độn Ma Thần khác không phục, nhưng kết quả thực chiến, Lực chi Ma Thần Bàn Cổ đã thắng, các Ma Thần khác đều bại.

Tam Thiên Đại Đạo, lấy Lực làm tôn!

Đó là kết quả chính thống.

Hồng Quân cũng là một trong Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần, chưởng quản pháp tắc Tiên của Đại Đạo.

Nhưng Đạo thì không phải Tiên Đạo.

Pháp tắc chỉ là pháp tắc, không phải Đạo.

Pháp tắc chỉ là sự thể hiện bề ngoài của Đạo mà thôi!

Đạo là tầng thứ thực chất nhất.

"Hữu Vô chi Đạo" mà Càn Nguyên giảng giải cho Hồng Quân là thứ mà Hồng Quân đã khổ tư nhưng vẫn mông lung.

Nay nghe Càn Nguyên Đại Thần giảng giải, y liền hoát nhiên khai lãng.

Những pháp tắc chưa thành thục trong lòng y nhanh chóng thành hình.

Đạo hạnh của y tăng trưởng vượt bậc, nhìn xem chỉ cần tích lũy đủ, giành được cơ duyên, y có thể Chứng Đạo Thành Thánh!

Hồng Quân tỉnh lại từ Đốn Ngộ, liên tiếp dập đầu tạ ơn Càn Nguyên.

Y không quản Càn Nguyên đã sớm trở về Càn Nguyên Tiên Cung,

cao giọng hô: “Hồng Quân đa tạ Đại Thần chỉ điểm!” Cơ duyên!

Cơ duyên ngàn năm có một!

Hồng Quân vô cùng vui mừng, y đã đơn giản đạt đến đỉnh phong Chuẩn Thánh, bước tiếp theo là tìm kiếm cơ duyên Chứng Đạo!

Ngẩng đầu nhìn xung quanh, y bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.

Chương 20

Đơn giản ư?!

Làm sao có thể đơn giản được chứ?!

Hãy xem điều kiện "nghe Đạo" này: Đại Đạo chi quang trong Càn Nguyên Tiên Cung, Đạo vận tăng phúc, các loại Thiên Tượng do Càn Nguyên Đại Thần giảng Đạo dẫn phát, thậm chí có vô lượng Công Đức giáng xuống, tất cả những điều này đều có thể khiến tu sĩ lĩnh ngộ Đạo pháp vô thượng chí bảo.

Huống chi, Càn Nguyên Đại Thần đích thân giảng Đạo, bao hàm sự lĩnh ngộ Đạo pháp của Đại Thần.

Lại có Càn Nguyên Đại Đạo chi quang tăng phúc, một câu nói tùy tiện của Càn Nguyên cũng mang theo cảm ngộ cấp bậc Đại Đạo.

Trên Hồng Hoang, không còn ai thứ hai được hưởng đãi ngộ như Hồng Quân!

Như vậy, có thể đơn giản được sao?

Hồng Quân vui mừng khôn xiết, trong lòng không khỏi tiếc nuối.

Đáng tiếc, Càn Nguyên Đại Thần giảng xong liền trở về Càn Nguyên Tiên Cung.

Điều này có nghĩa là Tiên Duyên lần này đã kết thúc.

Hồng Quân thầm tự nhủ: Đại Thần đã ban cho ta tạo hóa lớn lao khi giảng Đạo, lần sau có duyên rồi lại nói.

Dù sao đây cũng là một khởi đầu tốt đẹp!

Hồng Quân lưu luyến không rời, lại liên tiếp bái ba bái về phía Càn Nguyên Cung, từng bước ba lần ngoảnh đầu, cuối cùng ngự vân

rời đi!

Lần này nghe Càn Nguyên Đại Thần giảng Đạo, y đã tiết kiệm được công sức của mấy Kỷ Nguyên.

Không những triệt để chữa khỏi vết thương cũ, mà còn khiến Đạo hạnh của y tiến thêm một bước, thậm chí, con đường Thành Thánh cũng đã sáng tỏ.

Không hổ danh Đại Thần, Đại Thần!

Hồng Quân trong lòng hạ một quyết định: Về sau, nhất định phải thường xuyên thỉnh giáo Đại Thần!

Trí tuệ của Đại Thần, quả nhiên không thể nào với tới!

Hồng Quân nào hay biết, Thiên Đạo cũng có cùng suy nghĩ.

Vừa rồi Càn Nguyên bố Đạo cho Hồng Quân, Thiên Đạo đã âm thầm lắng nghe từ đầu đến cuối.

Dù chỉ là năm ngàn lời ngắn ngủi từ miệng Càn Nguyên.

Nhưng khi lọt vào tai Thiên Đạo, đâu chỉ là năm ngàn lời?

Rõ ràng là năm vạn lời, năm mươi vạn lời.

"Hữu Vô chi Đạo" được giảng giải rõ ràng.

Đó là Đại Đạo căn bản nhất!

Lợi ích mà Thiên Đạo thu được không hề nhỏ hơn Hồng Quân, thậm chí còn lớn hơn!

Hồng Quân tuy là Hỗn Độn Ma Thần, nhưng dù sao căn cơ của y vẫn còn quá thấp.

Còn Thiên Đạo thì sao?

Căn cơ của nó cao hơn Hồng Quân rất nhiều!

Nó có thể cử nhất phản tam, văn nhất tri thập, lợi ích thu được

vượt xa Hồng Quân, thậm chí không chỉ gấp trăm lần Hồng Quân.

Thiên Đạo trong lòng cao giọng hô: "Đại Thần, Đại Thần!

Không hổ danh đến cả Bàn Cổ Phụ Thần cũng phải lấy lễ đối đãi Đại Thần.

Về sau, ta nhất định phải hảo hảo kết giao Đại Thần a!" Nó dự cảm, chỉ cần tiêu hóa được lời giảng Đạo lần này của Càn Nguyên Đại Thần, Hồng Hoang thế giới có thể tiến hóa!

Càn Nguyên lúc này đang ở trong Tiên Cung, đã lĩnh phần thưởng mà Thần Cấp Tuyển Trạch ban cho: Tạo Hóa Tam Thiên Đại Đạo, đang tỉ mỉ thể ngộ.

Y cũng cảm thán: "Thực chiến mới là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chiến lực thực sự a!" Trước đó, y đã hoàn thành một nhiệm vụ, phần thưởng đơn nhất là Lực chi Đại Đạo của Bàn Cổ.

Tạo Hóa Tam Thiên Đại Đạo, lại được thống nhất ban ra như phần thưởng của một nhiệm vụ.

Từ đó có thể thấy, Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống tán dương Lực chi Đại Đạo đến mức nào!

Ở sâu trong Nguyên Thần của Càn Nguyên, nơi y không chú ý, trong một góc nào đó của Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống, có một dòng Hán tự lặng lẽ nhấp nháy "Chế tác giả: Càn Nguyên!" Càn Nguyên đang đắm chìm trong Tạo Hóa Tam Thiên Đại Đạo, căn bản không chú ý đến dòng chữ kia, nếu không, y nhất định sẽ không nhịn được mà nghiên cứu bí mật trong đó.

Lần này không thấy, vậy đành phải đợi sau này vậy!

Tạo Hóa Tam Thiên Đại Đạo, bác đại tinh thâm, bất kỳ pháp tắc nào cũng không dưới Pháp tắc Lực chi Đại Đạo.

Nhưng đáng tiếc, khi Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần giao chiến với Lực chi Ma Thần Bàn Cổ, toàn quân đều bị diệt, bởi vậy, liên lụy đến Tạo Hóa Tam Thiên Đại Đạo đều có thứ hạng không cao trong hệ thống.

Thứ hạng không cao, nhưng không có nghĩa là những pháp tắc này dễ tu luyện...

Khoan đã, ta rút lại lời nói!

Chúng thực sự cực kỳ dễ tu luyện, có Pháp tắc Lực chi Đại Đạo làm nền tảng, Càn Nguyên phát hiện việc phụ tu Tam Thiên Đại Đạo này thật sự đơn giản đến cực điểm!

Hiện tại, y đã triệt để hiểu rõ một câu nói: Vạn vật vạn pháp giai Lực!

Bất kể là pháp tắc nào, bản chất cuối cùng đều là Lực.

Thậm chí, ngay cả những Đại Đạo pháp tắc cực đoan xếp top mười như "Nhân Quả", "Không Gian", "Thời Gian", bản chất cũng đều là Lực.

Điều này, thật sự nằm ngoài dự liệu của Càn Nguyên!

Bởi vậy, Càn Nguyên muốn tu luyện các pháp tắc khác như tu luyện Lực chi Đại Đạo, lại phát hiện, tiến độ nhanh đến kinh người!

Chỉ trong một hai ngày, tiến độ pháp tắc của Càn Nguyên đã ngang bằng với Lực chi Đại Đạo!

Khóe miệng y lộ ra nụ cười mãn ý.

Hiện tại, Càn Nguyên từ vẻ ngoài nhìn vẫn là tu vi Huyền Tiên, nhưng nếu Đại La Kim Tiên nào dám gây rối, Càn Nguyên tự tin, không cần Pháp bảo cũng có thể triệt để khiến y ở lại, khiến y triệt để vẫn lạc!

Mục tiêu nhỏ lại tiến thêm một bước, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là một mục tiêu nhỏ.

Trọng trách còn nặng, đường còn xa a!

Càn Nguyên tĩnh lặng mở mắt, từ Càn Nguyên Tiên Cung quan sát Chư Thiên Vạn Giới.

Trong lòng hơi động, chỉ thấy sâu trong Thiên Đạo, ngũ hành pháp tắc phong vân giao hội, trong Thiên Địa có Giao Hợp chi Khí đản sinh.

Chương 21

Càn Nguyên trong lòng chợt minh ngộ: Sinh linh đầu tiên trong Hồng Hoang sắp ra đời rồi sao?

Những nhân vật quen thuộc của Hồng Hoang thế giới sau này, sắp đản sinh rồi!

Hồng Hoang thế giới lúc này mà nói môi trường tốt đẹp biết bao, đó thật là nói bừa.

Khai Thiên Tích Địa vừa mới hơn một vạn năm, Hồng Hoang thế giới đang không ngừng biến hóa.

Trừ việc Thiên cực cao, Địa cực dày ra, thứ để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho Càn Nguyên là môi trường khắc nghiệt trên Hồng Hoang.

Trước đây khi dùng chân làm thước đo lường Thiên Địa, y thỉnh thoảng gặp phải Địa Long phiên thân, điện thiểm lôi minh, cuồng phong đại tác và các hiện tượng tự nhiên khác.

Đương nhiên, chúng không thể làm khó Càn Nguyên, thậm chí còn mang đến những kích thích đặc biệt.

Nhưng muốn nói môi trường sơ kỳ Hồng Hoang hữu hảo với sinh linh Hồng Hoang bao nhiêu, đó thật sự là nhiều lời!

Không hề, Càn Nguyên vốn tưởng rằng phải đợi thêm một vạn năm nữa, Hồng Hoang thế giới ổn định thì các tộc Hồng Hoang mới đản sinh.

Nhưng y lại sai rồi.

Sớm như vậy mà sinh linh đầu tiên trên Hồng Hoang đã sắp ra đời.

Càn Nguyên nào biết, ô!

Khi y dùng chân làm thước đo lường Thiên Địa, Đại Đạo chi quang quanh thân tiếp xúc mật thiết với Đại Địa, không ngừng phân tích cho Thiên Đạo.

Dù Thiên Đạo chỉ có thể lĩnh ngộ được một vài điều nhỏ nhặt, nhưng đối với việc tiến hóa thì hoàn toàn đủ rồi.

Huống chi trước đó Càn Nguyên đã giảng giải Hữu Vô chi Đạo cho Hồng Quân.

Loại Đại Đạo này càng khiến Thiên Đạo được lợi rất nhiều.

Thiên Đạo đã nhận đủ tin tức, nó tự nhiên bắt đầu tiến hóa.

Bởi vậy, không biết đã sớm hơn bao nhiêu vạn năm.

Thuở xưa Bàn Cổ hóa thân Khai Thiên Tích Địa, có Địa Thủy Hỏa Phong tứ tai cản trở Đạo, Bàn Cổ Đại Thần đã định trụ tứ tai, diễn hóa Hồng Hoang thế giới.

Tứ tai có công với Hồng Hoang, dần dần diễn hóa biến thành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Tiên Thiên Ngũ Hành.

Ngũ Hành giao hội, Thiên Đạo phát triển, có Đại Năng đang thai nghén trong đó.

Một ngày, Thiên Địa chấn động, một tiếng Long Ngâm, một tiếng Phượng Minh, một tiếng Kỳ Lân Hống, ba vị Đại Năng đản sinh, có vô lượng Công Đức hội tụ, ba vị Đại Năng đó là Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ mỗi người đều được Giao Hợp chi Khí, nhiều sinh mệnh hơn từ đó đản sinh.

Tiên Thiên Âm Dương chi Khí tiếp tục giao hội, đản sinh thêm nhiều sinh linh, nhưng đều không thoát khỏi thuộc Lân Giáp, Phi Cầm, Tẩu Thú.

Từ đó về sau, Long là thủ lĩnh của Lân Giáp, chấp chưởng Ngũ Hồ Tứ Hải; Phượng là thủ lĩnh của Phi Cầm, thống suất vạn cầm Hồng Hoang, trên không; Kỳ Lân là vương của Tẩu Thú, chưởng quản Đại Địa.

Ba Đại chủng tộc Viễn Cổ Hồng Hoang, tề tựu đăng tràng.

Tam tộc đản sinh, các loại sinh linh khác cũng tự nhiên đản sinh.

Càn Nguyên phát hiện một điều thú vị: Tất cả thực vật đều bị tam tộc bỏ qua.

Dù sao trong mắt tam tộc, thực vật là gì?

Ngay cả di chuyển cũng không được, việc gì phải ghi vào danh sách?

Càn Nguyên đã thu được lượng lớn cảm ngộ.

Y là người có Đại Đạo tề toàn nhất trên Hồng Hoang, nắm giữ sâu sắc hơn cả Thiên Đạo rất nhiều.

Lần này Tứ Tượng diễn Ngũ Hành, Ngũ Hành hội tụ, Tạo Hóa đản sinh, khiến Càn Nguyên cảm ngộ rất nhiều.

Một phen chiến lực số ngàn năm, Đạo hạnh của y tinh tiến được ba phần!

Càn Nguyên vô cùng mãn ý.

Điều khiến y mãn ý hơn là sinh linh trong Hồng Hoang cuối cùng cũng có hình dáng của Hồng Hoang.

Một Hồng Hoang rộng lớn như vậy, chỉ có hai ba sinh linh thì sao được?

Sinh linh đông đảo, mới náo nhiệt chứ!

Sinh linh đông đảo, mới khiến Đạo hạnh của y tiến thêm một

bước.

Không có sinh linh thì làm gì có nhiệm vụ do Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống ban cho?

Có nhiệm vụ mới làm nhiệm vụ được chứ?

Đối với sinh linh của Hồng Hoang thế giới, y đã mong đợi từ lâu rồi!

Càn Nguyên mẫn cảm phát giác, ngoài Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đã đản sinh, các Đại Năng khác trong Hồng Hoang cũng đã tỉnh giấc!

Trên Côn Luân Sơn có một đạo thanh quang hóa thành ba, trong đó một người là lão nhân, tóc bạc má hồng, tiên phong đạo cốt.

Một người nữa là trung niên, nghiêm túc âm trầm, uy nghiêm nặng nề.

Người cuối cùng là thanh niên, tràn đầy sức sống, tính tình nóng nảy.

Đó chính là Bàn Cổ Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ Đại Thần hóa thành: Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên!

Lúc này, họ vừa mới xuất thế mà thôi.

Nhưng, dù sao cũng là do Nguyên Thần Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, vừa xuất thế đã có tu vi Đại La Kim Tiên.

Thông Thiên có tâm tính của một thanh niên, đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, lớn tiếng kêu lên: "Hai vị huynh trưởng, hãy nhìn đây!" Thái Thượng y theo lời, Nguyên Thủy thì hơi nhíu mày, có chút bất mãn với tâm tính của Thông Thiên, nhưng cuối cùng cũng đi đến.

Tam Thanh vây lại một chỗ, chỉ thấy Thông Thiên giơ một miếng ngọc bội, trên ngọc bội phóng ra quang hoa: "Ngô là Càn Nguyên, các

ngươi là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, là hậu nhân của cố nhân, cùng ta có duyên, quyển kinh văn này lưu lại cho các ngươi, hữu duyên tái kiến!" Lại nghe một đạo thanh âm hùng vĩ vang vọng trong tâm thần Tam Thanh: "Thượng Thanh Tử Hà Uất Hư Hoàng Tiền, Thái Thượng Đại Đạo Ngọc Thần Quân.

Nhàn cư nhị châu tố thất ngôn, tán hóa ngũ hành biến vạn ngôn!" Chỉ hai câu nói đã triệt để hấp dẫn tâm thần Bàn Cổ Tam Thanh, tất cả đều bị Đại Đạo châm ngôn chấn nhiếp, Tam Thanh lâm vào Đốn Ngộ, quanh thân quang hoa đại phóng, ẩn ẩn ước ước có Công Đức chi quang lưu chuyển.

"Hoàng Đình Kinh"!

Năm xưa Càn Nguyên dùng chân làm thước đo lường Thiên Địa, tự nhiên cũng từng đến Côn Luân Sơn, nơi Tam Thanh tọa lạc, không hề giấu diếm Pháp Nhãn của y.

Ngày đó y tiện tay lưu lại một miếng ngọc bội.

Bố cục mà, cũng chẳng lãng phí bao nhiêu thời gian.

Chương 22

Cứ mãi vội vã lên đường cũng chán chứ?

Trên Bất Chu Sơn, có một cặp huynh muội, đều là người đầu rắn thân, nam tên Phục Hy, nữ tên Nữ Oa.

Hai vị Đại Năng hóa hình cũng có Đạo hạnh Đại La Kim Tiên.

Nữ Oa phấn khích nói với Phục Hy: "Huynh trưởng, có một Đại Năng đã lưu lại lễ vật cho chúng ta." Phục Hy kinh ngạc không thôi, trước khi chưa xuất thế đã có Đại Năng đến?

Y chỉ cảm thấy sợ hãi, nếu vị Đại Năng đó ngày đó có ý đồ bất chính, huynh muội họ sợ rằng đã không thể xuất thế rồi!

Nữ Oa lấy ra Hồng Tú Cầu, như hiến bảo cho Phục Hy xem: "Huynh trưởng, xem này, Càn Nguyên Đại Thần đã ban tặng ta Hồng Tú Cầu!" Phục Hy lại một phen kinh ngạc, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a!

Không hề kém cạnh Bổn Mạng Linh Bảo Phục Hy Cầm, trái lại còn mạnh hơn!

Nhưng họ nào biết, Càn Nguyên khi đó nhận được Hồng Tú Cầu đã cảm thấy ghê tởm, một đại nam nhân mà lại nhận được Hồng Tú Cầu ư?

Vừa hay đi ngang Bất Chu Sơn, y tiện tay ném vào lòng Nữ Oa, vốn dĩ đây là bảo bối của Nữ Oa mà.

Ở trung ương Đại Địa, Mười hai Tổ Vu đản sinh, là những thần linh đặc biệt được sinh ra từ tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần và lệ khí của Tam Thiên Ma Thần.

Thân thể cường hãn, Nguyên Thần yếu ớt, nhưng lại thiên sinh

chưởng khống Pháp tắc.

Theo thứ tự xuất sinh, lần lượt là Không Gian, Mộc, Kim, Thủy, Hỏa, Phong, Lôi, Điện, Thời Gian, Thiên Khí, Vũ, Thổ.

Trong đó Không Gian Tổ Vu Đế Giang là trưởng, Thổ chi Tổ Vu Hậu Thổ là nhỏ nhất.

Mười hai Tổ Vu vừa mới đản sinh, chỉ nghe Hậu Thổ Tổ Vu kinh ngạc nói: "Các vị huynh trưởng tỷ tỷ, ta đã phát hiện một chuyện lớn lao!" Mười một Tổ Vu đều vây lại, lại nghe Hậu Thổ trịnh trọng nói: "Khi ta vừa đản sinh, có một vị Đại Năng tên Càn Nguyên, ở chỗ Nguyên Thần của ta, đã lưu lại một phần công pháp tên là Nguyên Thần Thành Thiên!" Càn Nguyên ở trong Tiên Cung, quan sát Tam Giới.

Nhìn thấy thần sắc kinh ngạc của các Đại Năng, y tự nhiên như không.

Tất cả đều nằm trong dự liệu của y.

Thuở xưa, Càn Nguyên dùng chân làm thước đo lường Thiên Địa Hồng Hoang, gần như đã đi khắp từng tấc đất trên Hồng Hoang.

Nơi nào cũng đã đi qua.

Tùy tay bố trí kỳ tử, đương nhiên là chuyện đơn giản.

Loại chuyện này, y đã làm từ lâu rồi.

Trước khi xuyên việt, Càn Nguyên đã đọc rất nhiều tiểu thuyết Hồng Hoang lưu, "quân dĩ Thiên Địa vi kỳ bàn, dĩ chúng sinh vi kỳ tử", thật ngầu a.

Hiện tại, cũng đến lượt y.

Loại chuyện này, đương nhiên phải làm rồi!

Chỉ là, Càn Nguyên hiện tại đã khác Càn Nguyên trước đây.

Tâm cảnh của y lại đề thăng rất nhiều.

Tâm cảnh đề thăng, có nghĩa là Đạo hạnh đề thăng, đối với hành động khi xưa, y cảm thấy có chút buồn cười.

Dù sao, y có thể chỉ điểm Bàn Cổ Đại Thần Chứng Đạo Thành Thánh Nhân cơ mà!

Dù sao, y cũng có thể khiến Hồng Quân trịnh trọng bái tạ Đại Thần cơ mà!

Hành động khi xưa có chút tiểu gia tử khí.

Mà thôi, y cũng đã trưởng thành rồi!

Một phen cảm ngộ, tâm cảnh của y lại tăng trưởng rất nhiều.

Càn Nguyên khẽ cười, lần nữa tổng quản Hồng Hoang thế giới, lập tức vân đạm phong khinh, một mảnh đạm nhiên.

Dù gặp những nhân vật lừng lẫy danh tiếng kia, y cũng sẽ không còn chút kích động nào nữa.

Chỉ sẽ thốt ra một câu: "Nga, cuối cùng cũng đản sinh rồi a!" Có lẽ là đã trưởng thành rồi!

Càn Nguyên trong Tiên Cung, lướt nhìn Tam Giới, thật sự thần không biết quỷ không hay, đừng nói sinh linh trong Hồng Hoang, ngay cả Thiên Đạo cũng không biết!

Bởi vì, Tiên Cung trừ phi có tu vi cấp bậc Siêu Thoát Đại Đạo Thánh Nhân mới có thể nhìn thấu!

Vậy thì vấn đề đặt ra, trong Hồng Hoang thế giới, không, trong Hỗn Độn thế giới, ai có thể nhìn thấu chứ?

Đương nhiên là không có ai!

Càn Nguyên ở trong Tiên Cung, có thể quan sát khắp Hồng Hoang

Chư Thiên!

Y nhàn nhã vừa thưởng thức phong thổ nhân tình Hồng Hoang sơ kỳ, vừa chậm rãi củng cố căn cơ Đạo hạnh của mình.

Bàn Cổ Chân Thân nhị chuyển, hiện tại đã đạt đến cao giai, cần một đoạn thời gian lắng đọng để đạt viên mãn!

Chỉ cần viên mãn, có đủ tự vệ chi lực trong Hồng Hoang thế giới, khi đó, y có thể đích thân đến Hồng Hoang, tận mắt cảm thụ cảnh sắc Hồng Hoang!

Một ngày nọ Càn Nguyên đưa tầm mắt đến Tu Di Sơn, bởi vì, y đã phát hiện ra một nhân vật thú vị, một trong những Hỗn Độn Ma Thần đã thoát chết khỏi Bàn Cổ Tam Thiên Đại Đạo năm xưa, La Hầu!

Mỗi một vị Hỗn Độn Ma Thần đều đại biểu cho một pháp tắc Đại Đạo trong Hỗn Độn, La Hầu đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Pháp tắc mà La Hầu đại biểu là Ma, thật trùng hợp, vừa hay đối lập với Hồng Quân.

Nhưng Đạo của y lại là Sát Đạo!

La Hầu đứng trên đỉnh Tu Di Sơn, cuồng phong thổi tung mái tóc dài đen nhánh, trên mặt y tràn đầy kiệt ngạo: "Đợi ta sát biến Hồng Hoang, tự nhiên sẽ Chứng Đắc Thánh Nhân chi vị!" "Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, nhân vật chính của Thiên Địa ư?" "Ha ha ha, tất cả đều phải trở thành vong hồn dưới kiếm của ta a!" La Hầu ý khí phong phát!

Càn Nguyên tự nhiên như không, nói với La Hầu, nếu y thật sự làm như vậy, một người một kiếm sát biến thiên hạ, thì Càn Nguyên tự nhiên bội phục.

Đáng tiếc, tên này sẽ làm những trò tiểu xảo phía sau lưng, điều đó khiến người ta chán ghét!

Càn Nguyên thật lòng không coi trọng La Hầu.

Hiện tại Tam tộc thế lực hùng mạnh, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ đều là cao thủ cấp Chuẩn Thánh thậm chí Á Thánh chân chính.

Tam tộc lại vì tộc nhân còn ít nên căn bản không có xung đột.

La Hầu muốn sát tận tam tộc, vậy chỉ có thể cứng đối cứng!

Có lẽ, y sẽ tái hiện kỳ tích của Bàn Cổ Đại Thần cũng không chừng.

Hồng Hoang thế giới không tính niên đại, thoắt cái đã không biết bao nhiêu vạn năm trôi qua!

Càn Nguyên tỉnh lại từ nhập định, mãn ý gật đầu.

Chương 23

Bàn Cổ Chân Thân đã đạt đến đỉnh phong Tứ Chuyển, chỉ cần củng cố thêm chút thời gian, y sẽ tiến hành Ngũ Chuyển!

Các Tam Thiên Pháp Tắc khác của y đều dựa trên Pháp tắc Lực chi Đại Đạo mà tu luyện.

Càn Nguyên trong lòng buồn cười, triệt để lấy Pháp tắc Lực làm chủ!

Không theo cách thông thường, lại khiến căn cơ của Càn Nguyên vô cùng vững chắc.

Chuẩn Thánh nhất lưu mà dám động thủ trước mặt y, Càn Nguyên nhất định sẽ khiến y thường xuyên nếm trải mùi vị hối hận.

Hiện tại, Hồng Hoang trong ký ức của y vẫn còn đầy đấu tranh không ngừng, chiến tranh không dứt.

Khi đột phá tam chuyển, y đã gặp một lần như vậy: Trên Hồng Hoang Tiên Đảo, nằm ở Đông Hải, động tĩnh đột phá của Càn Nguyên thực sự lớn, đã dẫn đến sự tò mò của Long Vương.

Long Vương nhất quyết muốn lên đảo kiểm tra một phen.

Càn Nguyên không chút khách khí, dùng Đại Trận Tiên Cung "nhẹ nhàng" vỗ Long Vương một chưởng.

Đại Trận Tiên Cung khởi động, uy thế vô biên bao phủ Đông Hải, chí cao, chí đại, chí vĩ, chí chân!

Uy thế Thánh Nhân!

Chúng sinh linh trong Đông Hải, từ Long Vương trở xuống, đâu đã từng thấy cảnh tượng này?

Dưới Chuẩn Thánh tất cả đều không chịu nổi, ngất xỉu!

Chỉ có Long Vương miễn cưỡng chống lại được Á Thánh, tuy không phải Thánh, nhưng y có chút năng lực của Thánh Nhân.

Chỉ là, kháng cự vô cùng khổ sở.

Chưa đợi y thích ứng, Đại Thủ Nguyên Khí do Càn Nguyên hóa ra "nhẹ nhàng" vỗ một cái!

Nhất thời, khiến Long Vương trọng thương!

Cũng may Càn Nguyên chỉ cảnh cáo mà thôi, nếu không, Long Vương trực tiếp vẫn lạc cũng có khả năng.

Long Vương đích thân kể cho chúng Long Tử Long Tôn.

Từ đó về sau, Long Tộc dù là Cự Long hung ác đến mấy cũng không dám lại gần Tiên Đảo trong vòng vạn dặm, mặc dù Linh Khí ở đó sung túc đến mức khiến người ta phải khiếp sợ.

Nhưng Đại Thần trên Tiên Đảo, thực lực quá cường đại.

Bồng Lai Tiên Đảo, cũng vì thế mà trở thành cấm địa của Long Tộc!

Cũng vì Long Vương trọng thương, liên lụy đến cả Long Tộc cũng không dám quá mạo hiểm nữa.

Bọn Long Tộc hiện tại mới biết, hóa ra trong Hồng Hoang thế giới, mình không phải là người có Đạo hạnh và chiến lực cao thâm nhất.

Như Càn Nguyên Đại Thần trên Bồng Lai Tiên Đảo, ai dám nói trong Hồng Hoang thế giới không còn?

Đạo lý "thiên ngoại hữu tiên, tiên ngoại hữu tiên" (ngoài Trời có Tiên, ngoài Tiên có Tiên), hiện tại họ mới minh bạch.

Điều đó khiến La Hầu tức muốn hỏng mất!

Y không hề rõ chuyện Tiên Đảo ở Đông Hải, nhưng Long Tộc không mạo hiểm thì kế hoạch của y vận hành thế nào đây?

Thật sự là một vấn đề nan giải a!

Khóe miệng Càn Nguyên lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, La Hầu tùy tiện gây rối Hồng Hoang, chỉ cần không ảnh hưởng đến y thì không sao.

Nhưng, nếu ảnh hưởng đến y, thì xin lỗi nhé.

Càn Nguyên y xưa nay đâu phải lão hảo nhân a!

Trong lòng y khẽ động, thấy một con Khổng Tước, đang căng thẳng đậu xuống Bồng Lai Tiên Đảo.

Nó căng thẳng nhìn đám Long Tộc đang truy đuổi.

Con Khổng Tước kia thấy đám Long Tộc đang lảng vảng ngoài vạn dặm, mà không dám tiến vào, lấy làm lạ?

Nhưng ngoài sự ngạc nhiên, nó lại vô cùng cao hứng!

Cứu tinh a!

Khổng Tước?

Càn Nguyên ngẩn người, tên này lại xuất thế rồi sao?

Không phải, phải đợi đến cuối Long Hán Đại Kiếp mới xuất thế ư?

Thôi kệ đi!

Nuôi một con Khổng Tước trên đảo, có vẻ cũng không tồi nhỉ?

"Đinh!" "Thần Cấp Tuyển Trạch phát bố nhiệm vụ ngẫu nhiên: Thu Khổng Tước làm tọa kỵ!" "Tuyển chọn nhất: Tiếp nhận nhiệm vụ, đạt được phần thưởng, Ngũ Hành Thần Quang Ngưng Luyện

Pháp.” “Tuyển chọn nhị: Cự tuyệt nhiệm vụ, đạt được phần thưởng, Pháp lực ba vạn năm!” Càn Nguyên đánh giá con Khổng Tước kia, căn cứ theo gợi ý của Thần Cấp Tuyển Trạch, con Khổng Tước này chính là Khổng Tuyên lừng lẫy danh tiếng kia, dù sao Ngũ Sắc Thần Quang Ngưng Luyện Pháp cũng đã xuất hiện rồi!

Chỉ là, thời gian Khổng Tước xuất thế không quá sớm một chút sao?

Khổng Tuyên không hổ là Khổng Tuyên sao?

Lần trước, Càn Nguyên đánh Long Vương còn không nhận được nhiệm vụ tùy cơ tuyển chọn, Khổng Tước vừa lên đảo là nhiệm vụ đã làm mới rồi sao?

Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống rốt cuộc coi trọng con tiểu Khổng Tước này đến mức nào a!

Dưới Thần Mục của Càn Nguyên, mọi thứ về Khổng Tước đều được nhìn thấu, rõ ràng nó vừa mới xuất thế chưa được bao nhiêu năm, Đạo hạnh tu vi chỉ mới là Đại La Kim Tiên.

Nó là thân tử của Nguyên Phượng, vừa xuất thế đã có tu vi này!

Không chịu ngoan ngoãn ở Nam Phương Hỏa Sơn bên cạnh Nguyên Phượng, lại dám chạy đến tận hang ổ Long Tộc sâu trong Đông Hải, đúng là một đứa trẻ nghịch ngợm a!

Kỳ thực, đó lại là do Càn Nguyên a!

Trên Càn Nguyên Tiên Cung, có Thông Thiên Đại Trận, hào quang đó trực xung vân tiêu, liên kết Hỗn Độn Hư Không, ngày đêm không ngừng chuyển hóa Linh Khí.

Sinh linh tu sĩ bình thường không thể nhìn thấy hào quang đó.

Chỉ những người hữu duyên mới có thể nhìn thấy!

Trên Bồng Lai Tiên Cung, hào quang ngày đêm sừng sững, trong số các Đại Năng Hồng Hoang, căn bản không có mấy vị có thể nhìn thấy.

Thiên Đạo một vị, Hồng Quân một vị, và tiểu Khổng Tước này, là vị thứ ba.

Chương 24

Khổng Tước đang cùng Thanh Loan, Bạch Phượng ở Nam Phương Hỏa Sơn chơi đùa, bỗng nhiên nhìn thấy trụ quang thông thiên, nó chỉ vào trụ quang cho các huynh đệ tỷ muội xem, nhưng chúng Phượng Hoàng đều không thấy, khuyên nhủ: "Đừng có đặt tâm tư vào mấy trò nghịch ngợm nữa, ngoan ngoãn đề thăng Đạo hạnh mới là quan trọng, gần đây Long Tộc gây rối quá rồi!" Khổng Tước ngơ ngác, tình huống gì đây?

Chẳng lẽ các tỷ muội đều lừa mình?

Rõ ràng đã nhìn thấy mà lại giả vờ không thấy?

Nhưng nhìn vẻ mặt của họ, không giống a!

Vậy mình nhìn thấy cái gì đây?

Khổng Tước vẫn còn nhỏ, nghiến răng một cái, thừa lúc chúng Phượng Hoàng không chú ý, liền theo trụ quang bay ra ngoài!

Nhưng trụ quang lại ở trên Đông Hải, đó là hang ổ Long Tộc, quan hệ Long Phượng đang căng thẳng, Khổng Tước lại chủ động đến hang ổ Long Tộc, chẳng phải là tự tìm rắc rối sao?

Đương nhiên vì là thân tử của Nguyên Phượng nên sẽ không vẫn lạc.

Nhưng Long Tộc cũng sẽ không vì thân phận của nó mà bớt đánh một quyền.

Khổng Tước sợ hãi, lúc này quay đầu bay về thì không kịp nữa, chỉ đành theo luồng sáng mà bay tới, dù sao bị bắt thì cũng bị đánh một trận, chi bằng hãy xem rốt cuộc đó là thứ gì.

Con Khổng Tước này, tốc độ cực nhanh, những Thần Long kia

truy đuổi phía sau luôn kém một đoạn khoảng cách.

Truy đuổi một đoạn, bỗng nhiên nghe tiếng Long Ngâm phía sau: "Tiểu Khổng Tước đừng chạy nữa, phía trước là Long Tộc cấm địa, bên trong có nguy hiểm lớn!" Khổng Tước không nghe, thật là đùa cợt!

Cấm địa nguy hiểm, có nguy hiểm bằng đám Long Tộc này sao?!

Hơn nữa, ta đang chạy theo trụ quang mà.

Cứ như vậy, nó đã bay vào Tiên Đảo.

Những Thần Long kia thật sự không nói dối, quả nhiên, không dám lại gần Tiên Đảo trong vòng vạn dặm!

Thật là Long Tộc cấm địa a!

Càn Nguyên, Thần Cấp Tuyển Trạch đã đưa ra nhiệm vụ, làm hay không, đó là chuyện của y.

Càn Nguyên bĩu môi, nhận một tọa kỵ, phần thưởng lại là Ngũ Sắc Thần Quang Ngưng Luyện Pháp, không phải là tọa kỵ ư?

Vậy thì lợi ích của y đâu?

Nếu chọn từ chối, sẽ được ba vạn năm Đạo hạnh. ...

Vậy thì không bằng tọa kỵ này!

Dù sao, Khổng Tuyên được xưng là người đứng đầu dưới Thánh Nhân mà.

Ừm, nghĩ như vậy, trong lòng y liền bình tĩnh lại: "Chọn nhất!" Chỉ là ở sâu trong Nguyên Thần của Càn Nguyên, nơi y không chú ý, trong một góc của Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống, dòng Hán tự kia nhấp nháy phát sáng, dường như đang tiến hành kháng nghị thầm lặng!

“Chế tác giả: Càn Nguyên!” Càn Nguyên từ trong Tiên Cung bước ra: “Tiểu Khổng Tước, ta thiếu một tọa kỵ, ngươi, có nguyện ý không?” Y vốn nghĩ, Khổng Tước ít nhất cũng là con của Nguyên Phượng, nhất định có cốt khí tương đương, nào ngờ Khổng Tước nghe xong liền vô cùng cao hứng, “phốc thông” một tiếng quỳ xuống, “Khổng Tước bái kiến Lão Gia!” “Khổng Tước nguyện ý!” Hả?!

Chuyện gì vậy?

Càn Nguyên đầy đầu mây mù, con của Phượng Hoàng lại dễ dàng bán mình như vậy sao?

Không thể nào chứ?!

Nhưng Càn Nguyên nào biết Khổng Tước đã trải qua loại tâm lý lộ trình nào!

Tiểu Khổng Tước vốn tưởng rằng chỉ tìm một hòn đảo để đặt chân, để có thể khôi phục Pháp lực đã tiêu hao nghiêm trọng.

Nào ngờ sau khi tiến vào Tiên Đảo này, nó mới phát hiện, đây đúng là Tiên Đảo!

Linh Khí dịch hóa thành chất lỏng, còn phong phú hơn Thánh Địa Phượng Tộc Nam Phương Bất Tử Hỏa Sơn!

Không, là vượt xa!

Không cần hô hấp, Linh Dịch đó đã liều mạng tràn vào người.

Tất cả sinh linh trên Tiên Đảo đó ngày đêm đều ngâm mình trong Linh Dịch, cơ bản đã bão hòa rồi.

Khổng Tước nào đã từng trải qua khoảnh khắc hưng phấn như vậy?

Ở trên Tiên Đảo này, dù không tu luyện Pháp lực cũng sẽ nhanh chóng tăng trưởng chứ?

Không lâu sau, Pháp lực của nó đã khôi phục, thậm chí còn có phần tăng trưởng!

Khổng Tước lúc này mới nhớ ra mục đích của mình ở đây là tìm kiếm trụ quang khổng lồ xuyên thẳng lên trời kia!

Cây trụ quang đó đang ở trên đỉnh Tiên Sơn, Khổng Tước vỗ cánh bay lên, nhất thời mắt nó hoa lên, suýt chút nữa thì tiến vào Đốn Ngộ.

Trụ quang đó phát ra từ một tòa Tiên Cung.

Khổng Tước không nhận ra Đại Đạo chi quang lừng lẫy danh tiếng, chỉ cảm giác, khi nhìn ánh sáng, dường như có vô số cảm ngộ dâng trào trong lòng.

Khổng Tước không dám bay tiếp, vội vàng hạ xuống.

Nó nghĩ: "Nếu có thể ngày ngày ở ngoài Tiên Cung thì tốt rồi, dù có làm kẻ gác cổng cũng tốt a!" Khoảnh khắc đó, Khổng Tước không hẹn mà gặp lại trùng với suy nghĩ của Hồng Quân, vào một thời điểm nào đó, vị Hỗn Độn Ma Thần kia cũng nghĩ như vậy!

Đúng lúc đó, Càn Nguyên bước ra.

Càn Nguyên nào biết, trong lòng Khổng Tước y cao lớn đến nhường nào.

Cả người tràn đầy Đại Đạo chi quang, hào quang đó, chỉ nhìn một cái thôi cũng có xung động muốn Đốn Ngộ!

Quanh thân tràn ngập khí thế vô thượng, khí thế đó ngay cả mẫu thân Nguyên Phượng cũng không mạnh mẽ bằng.

Khổng Tước trong lòng cao giọng kêu lên: "Tiên Duyên!

Đại Tiên Duyên!" Thật sự muốn cầu tiên nhân, chỉ cần được ở bên cạnh thì tốt rồi, làm gì cũng được!

Càn Nguyên muốn thu tọa kỵ, Khổng Tước nào có đạo lý không

nguyện ý!

Nó cảm thấy, có thể cùng Đạo đồng hành a!

Càn Nguyên trong lòng cũng cao hứng, vốn dĩ y nghĩ thu phục Khổng Tước sẽ tốn rất nhiều sức lực.

Đã dễ dàng như vậy, vậy thì có được không công một tọa kỵ!

Càn Nguyên dẫn Khổng Tước vào Càn Nguyên Tiên Cung, Tiên Cung rộng lớn vô hạn, lớn hơn vẻ bề ngoài rất nhiều.

Chương 25

Tọa kỵ đương nhiên cũng có cung điện riêng, "Ngô là Càn Nguyên Đại Tiên!" "Từ nay về sau, ngươi là tọa kỵ của Ngô!" "Tu vi Đạo hạnh của ngươi quá thấp, hành tẩu Hồng Hoang quá nguy hiểm!" "Trong này có một phần Ngũ Sắc Thần Quang Ngưng Luyện Pháp, ban cho ngươi đó!" Càn Nguyên nói xong, "Khi nào Ngũ Sắc Thần Quang ngưng luyện thành công, lúc đó hãy về Nam Phương Bất Tử Hỏa Sơn, báo cho mẫu thân Nguyên Phượng một tiếng." Khổng Tước đại hỉ, nào có đạo lý không đáp ứng chứ?!

Khổng Tuyên ổn định tâm thần, hoài nghi mình đang ở trong mộng!

Càn Nguyên Lão Gia đã trở về cung điện của mình, trong cung điện chỉ còn lại y.

Phải rồi, "Khổng Tuyên" là cái tên mà Lão Gia ban cho.

Y vốn nghĩ Linh lực trên Tiên Đảo đã đủ sung túc, nhưng khi tiến vào trong cung điện, Khổng Tuyên mới phát giác thế nào là Linh lực sung túc!

Đơn giản là một đại dương Linh lực vậy!

Hoàn toàn không cần chủ động, Linh lực đó không ngừng chui vào trong cơ thể y.

Cung điện này chỉ là nơi ở của tọa kỵ, nhưng đừng nghĩ nó giản dị, giản dị cũng chỉ là so với cung điện mà Càn Nguyên Lão Gia ở mà thôi.

Trong cung điện khắp nơi đều có Đạo vận hiển hiện!

Bất kỳ một chỗ Đạo vận nào cũng khiến Khổng Tuyên cảm thấy,

y có thể tiến vào Đốn Ngộ bất cứ lúc nào.

May mắn là, y còn nhớ, phải ngưng luyện Ngũ Sắc Thần Quang trước, đây là Đạo pháp mà Lão Gia đặc biệt thiết kế riêng cho y.

Ngũ Sắc Thần Quang Ngưng Luyện Pháp, quả nhiên bác đại vô cùng.

Khổng Tuyên nhất thời đắm chìm vào trong đó, không cách nào tự thoát ra.

Nếu là y tự mình mò mẫm, e rằng phải mất hàng ngàn vạn năm mới có thể tìm ra, rồi lại hàng ngàn vạn năm nữa mới ngưng luyện thành công.

Nhưng Thần Cấp Tuyển Trạch lại khác, hoàn toàn dựa vào thị giác của Thánh Nhân, từ trên xuống dưới thiết kế riêng cho Khổng Tuyên, công pháp phù hợp nhất.

Thậm chí còn tính đến sự phát triển sau này của Khổng Tuyên!

Không hề ảnh hưởng nửa điểm tiềm lực Thành Thánh.

Khổng Tuyên sao có thể không vui mừng như điên?

Mặc dù chỉ là một con tiểu Khổng Tước, nhưng nó thật sự là con của Nguyên Phượng, thuộc Thần Thú.

Ba Đại Thần Thú, bất kể là Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ, hậu duệ trực hệ đều có truyền thừa.

Thần Thú tu luyện khác với các tu sĩ khác, mục đích duy nhất là tẩy luyện huyết mạch của mình, cả đời đều tinh luyện huyết mạch, hy vọng một ngày nào đó có thể đạt đến cảnh giới của Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ.

Đúng vậy, ba vị Thần Thú chi Tổ, đã quyết định giới hạn trên trong tu luyện của Thần Thú!

Còn giới hạn dưới, thì được quyết định ngay từ khi xuất sinh.

Đây cũng là lý do vì sao nhiều Thần Thú vừa xuất sinh đã có thực lực cường đại, nhưng lại không thể tiến thêm một bước nữa.

Huyết mạch không thể tinh luyện, giới hạn trên bị khóa.

Ngũ Sắc Thần Quang Ngưng Luyện Pháp triệt để loại bỏ những hạn chế đó, Khổng Tuyên căn bản không cần ngưng luyện huyết mạch, chỉ cần luyện tốt theo Pháp môn, tự nhiên sẽ đề thăng Đạo hạnh, tiến vào giai đoạn tiếp theo.

Hơn nữa, Ngũ Sắc Thần Quang được ngưng luyện ra còn có tác dụng Hộ Đạo.

Một công đôi việc!

Khổng Tuyên có được Vô Thượng Đại Pháp nào nhịn được, lập tức lâm vào Đốn Ngộ.

Đạo vận trong cung điện lại trôi nổi trên người Khổng Tuyên, trợ giúp y tăng trưởng.

Có Đạo vận gia trì, tốc độ tu luyện của Khổng Tuyên quả thật là nhất nhật thiên lý.

Với Đạo hạnh Đại La Thiên Tiên, Pháp lực bàng bạc vô cùng, có được Vô Thượng Diệu Pháp, chỉ mất một ngàn năm thời gian, dưới sự gia trì của vô lượng Linh lực, Đạo vận cùng với Càn Nguyên Tiên Cung gấp ba lần, y thần sắc chấn động, ngũ sắc hào quang từ sau lưng dâng lên.

Ngũ Sắc Thần Quang đã thành công một cách nhẹ nhàng như vậy!

Ngũ Sắc Thần Quang thành công, Đạo hạnh của y tự nhiên tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Càn Nguyên khẽ gật đầu, tọa kỵ, căn cốt quả nhiên không tồi!

Tọa kỵ Chuẩn Thánh, cưỡi như vậy đi ra ngoài, cũng không mất mặt a!

Càn Nguyên không hề ghen tỵ nửa điểm với tốc độ tấn cấp của Khổng Tuyên, bởi y khác.

Tam Thiên Đại Đạo hợp nhất, muốn nghiên cứu thấu đáo bất kỳ một pháp tắc nào cũng cần đại trí tuệ, đại nghị lực, Tam Thiên Đại Đạo cùng tiến.

Nếu chỉ xét cao thấp tu vi, bỏ qua Đại Đạo chi quang, có lẽ Khổng Tuyên sẽ thắng.

Nhưng nếu luận thực chiến, mười Khổng Tuyên cũng không phải đối thủ của y!

Không phải, Khổng Tuyên chuyên tinh Ngũ Hành.

Ngũ Hành, chỉ là một phần nhỏ không đáng chú ý nhất trong tu vi của Càn Nguyên.

Càn Nguyên trong lòng khẽ động, phân phó Khổng Tuyên: "Một ngàn năm một lần, hãy về Nam Phương Bất Tử Hỏa Sơn một chuyến đi!" "Tạ Lão Gia ân điển!" Khổng Tuyên cung cung kính kính bái lạy.

Một ngàn năm thời gian đối với Thần Thú mà nói, chỉ là khoảng thời gian chúng ngủ một giấc mà thôi.

Nhưng đối với Khổng Tuyên, sự trưởng thành lại như trời long đất lở.

Y, trong Tam tộc, cũng đã là một cao thủ trung kiên rồi!

Càn Nguyên mỉm cười, Khổng Tuyên có lẽ không biết, chiến lực của y đã cao đến mức nào a!

Không, gần ngàn năm nay, xung đột giữa Long Phượng Kỳ Lân tam tộc ngày càng lớn, Khổng Tuyên sẽ sớm biết, chiến lực của y

cường hãn đến mức nào!

Vỗ cánh cao bay, tu vi Chuẩn Thánh, tốc độ phi hành đâu chỉ nhanh gấp mười?

Ngũ Sắc Thần Quang Ngưng Luyện Pháp bao la vạn hữu, Khổng Tuyên tu luyện, là đề thăng về bản chất.

Khổng Tuyên vừa ra ngoài, lập tức kinh động Long Tộc.

Một con Ngũ Trảo Kim Long bay lượn giữa không trung lớn tiếng kêu lên: "Con tiểu Khổng Tước kia, cuối cùng cũng từ trong cấm địa ra rồi!" "Hôm nay nhất định phải bắt lấy ngươi!" Khổng Tuyên hơi hoảng, Ngũ Trảo Kim Long, tu vi Chuẩn Thánh, là hệ thân cận của Long Vương a!

Bỗng nhiên nhớ ra thân phận của mình, lập tức lòng đại định, "Cút ngay, ta phụng mệnh Càn Nguyên Đại Thần, trở về Nam Phương Bất Tử Hỏa Sơn!" "Dám cản đường, đừng trách ta không khách khí!" Ngũ Trảo Kim Long nào chịu nghe, phụng mệnh Càn Nguyên Đại Thần ư, Đại Thần trên Tiên Đảo kia dễ đối phó như vậy sao?

Không nhìn thấy Long Vương đại nhân nhà mình đã thành ra bộ dạng gì rồi sao?

Một con tiểu Khổng Tước lại dám nói vậy.

Ngũ Trảo Kim Long không để ý, vươn Long Trảo vỗ xuống.

Chương 26

Khổng Tuyên đại nộ, thật sự cũng không biết nông sâu, Ngũ Sắc Thần Quang toàn lực nhất xoát!

"Vèo!" Ngũ Trảo Kim Long biến mất tăm, đã bị lấy đi!

Khổng Tuyên ngây người một chút, nhất thời đại hỉ, thì ra, mình lại lợi hại đến vậy!

Quay đầu vội vàng bái bái Càn Nguyên Tiên Cung.

Vỗ cánh một cái, trực tiếp bay lên Nam Phương Bất Tử Hỏa Sơn!

Ngũ Trảo Kim Long bị lấy đi, lập tức kinh động Long Vương.

Long Vương trong lòng than khổ, không phải đã dặn dò Long Tử Long Tôn phải tránh xa Tiên Đảo sao?

Không nghe lời chút nào sao?

Không muốn gây rối sao?!

Càn Nguyên tự nhiên như không, tiểu gia hỏa Khổng Tuyên này, thật sự không biết nặng nhẹ.

Ngũ Trảo Kim Long sắp nếm mùi đau khổ rồi!

Khổng Tuyên vỗ cánh cao bay, trực chỉ vân tiêu, chỉ thấy trên không trung có mấy cặp Cự Long đang tranh đấu với Phượng Tộc.

Khổng Tuyên không chút khách khí, hướng về phía Cự Long mà xoát tới!

Một đường bay, một đường xoát, thậm chí, những Long Tộc kia hoàn toàn không phải địch của y trong một hiệp.

Dưới Ngũ Sắc Thần Quang, vô vật bất xoát!

Chúng Phượng Hoàng đều kinh ngạc ngây người, Thanh Loan, Bạch Phượng ngơ ngác nhìn Khổng Tuyên, đây, là con tiểu Khổng Tước trong miệng họ sao?

Chiến lực, đơn giản là có thể sánh ngang với Nguyên Phượng vậy!

Chỉ trong một ngàn năm ngắn ngủi, tiểu Khổng Tước, không không không, Khổng Tuyên rốt cuộc đã gặp được kỳ ngộ gì bên ngoài a!

Bất Tử Hỏa Sơn thoáng hiện, Khổng Tuyên xuất hiện trước mặt Nguyên Phượng, "Vèo", y ném xuống năm sáu con Long, tu vi thấp nhất cũng là Đại La Kim Tiên, tu vi cao nhất hách nhiên là Chuẩn Thánh trung kỳ!

Khổng Tuyên thuật lại mọi chuyện đã trải qua một ngàn năm trước, Nguyên Phượng đại kinh kỳ: "Nhi a!

Con đã gặp phải Thiên Đại Cơ Duyên rồi a!" Nàng kể lại một đoạn chuyện cũ: "Mấy ngàn năm trước, Long Vương hoành hành Đông Hải, ngẫu nhiên gặp phải một Tiên Đảo..." "Vị Càn Nguyên Đại Thần kia nhẹ nhàng vỗ một chưởng, con lão nê thu đó đã dưỡng thương mấy vạn năm!" "Nhi a, Càn Nguyên Đại Thần là ẩn sĩ cao nhân ẩn mình không xuất thế trong Hồng Hoang, con có thể làm tọa kỵ của y, thật sự là Thiên Đại Duyên Phận!" "Huống chi Ngũ Sắc Thần Quang, thật sự vô cùng lợi hại, e rằng ngay cả Ngô cũng không thể ngăn cản!" Nguyên Phượng vô cùng hân úy!

Khổng Tuyên đại hỉ: "Hài nhi đã hiểu rồi!" Lại cảm thấy khó xử: "Vậy những con Long này thì sao?" Nguyên Phượng nói: "Lần này trở về, hãy ném chúng xuống Đông Hải luôn đi!" Nàng than thở: "Nào ngờ, ngàn năm nay, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc trong Hồng Hoang vẫn tranh đấu không ngừng.

May mà Ngô cùng hai lão già kia còn kiềm chế." "Nếu không đã

sớm đại chiến liên miên rồi!" Khổng Tuyên gật đầu không nói, chỉ thầm nghĩ: "Hãy để ta trở về thỉnh giáo Lão Gia, Lão Gia thần thông quảng đại, hẳn là biết nguyên nhân." Nguyên Phượng hân úy nhìn Khổng Tuyên, "Ra ngoài một ngàn năm, đã thay đổi lớn đến vậy." "Có tiền đồ, Ngô an tâm rồi." "Hãy trở về bên Càn Nguyên Đại Thần đi, ở bên y, trong Hồng Hoang không ai dám động đến con!" "Mau chóng trở về đi, kẻo để Càn Nguyên Đại Thần ghét bỏ." "Khi nào Ngô có thời gian, tự nhiên sẽ đến Càn Nguyên Cung bái kiến!" Khổng Tuyên trịnh trọng hành lễ với Nguyên Phượng, "Vèo" y thu mấy con Cự Long.

Lần đầu ra tay thật sự không biết nặng nhẹ, những con Cự Long này đều lâm vào hôn mê.

Khổng Tuyên vỗ cánh, bay về phía Tiên Đảo!

Càn Nguyên theo dõi toàn bộ hành trình của Khổng Tuyên, mãn ý với biểu hiện của Khổng Tuyên, càng thêm mãn ý với thái độ của Nguyên Phượng.

Đã như vậy, khi Nguyên Phượng muốn đến thăm Khổng Tuyên, y có thể cho nàng vào cung điện ngồi một lát a.

Tốc độ của Khổng Tuyên nhanh nhẹn đến mức nào, Đông Hải không mất đến một ngày đã đến.

Nhìn thấy sắp đến Tiên Đảo, lại thấy trong Đông Hải dâng lên một con Cự Long dài mấy vạn trượng, con Long đó vần vũ, che trời lấp đất!

Khổng Tuyên chợt biến sắc: "Long Vương!" Uy thế, thể hình, duy chỉ có Long Vương mới có thần thái như vậy!

Khổng Tuyên trong lòng than khổ, lại gặp phải kẻ ác như vậy, mình chỉ là tiểu gia hỏa của Phượng Hoàng nhất tộc mà thôi.

Dù hiện tại đã đạt đến tu vi Chuẩn Thánh, cũng không dám tranh phong với Long Vương.

Long Vương là Á Thánh đó!

Khổng Tuyên trong lòng có chút hư sợ, nhưng nhớ đến thân phận của mình, lập tức gạt bỏ sự khiếp nhược sang một bên: "Long Vương Bệ Hạ đương diện, có gì chỉ giáo?" Long Vương vặn vẹo râu rồng như cây cột, dường như tỏ vẻ đặc biệt khó xử!

Cuối cùng mở miệng nói: "Khổng Tuyên Đạo hữu, có thể thả mấy con tiểu Long không thành khí kia ra được không?" Hả?!

Lại không tuyên chiến?

Khổng Tuyên thở phào một hơi lớn, vội vàng thả chúng Long Tộc ra.

Ánh mắt Long Vương nhìn Khổng Tuyên phức tạp khôn tả!

Long Phượng Kỳ Lân tam tộc là đại tộc hiển hách nhất trên Hồng Hoang.

Tranh đấu nhiều năm như vậy, một số nhân vật cấp cao của hai bên đều biết rõ ràng mọi chuyện.

Khổng Tuyên trước mắt, chẳng phải là tiểu Khổng Tước do Nguyên Phượng vô tình gặp phải cảnh khí Ngũ Hành mà sinh ra sao, trong tam tộc y còn là hậu bối có tư lịch non kém!

Nhưng hiện tại ai dám xem thường?

Tu vi đã là Chuẩn Thánh!

Y mới xuất sinh được mười vạn năm thôi sao?

Thần Thú cố nhiên sinh mệnh lâu dài, khi xuất sinh chiến lực cường đại, nhưng tương ứng, muốn tiến giai thì vô cùng gian nan.

Mười vạn năm thời gian, nếu có thể từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ, tiến vào Đại La Kim Tiên viên mãn, thì đã là thiên tài hiếm có!

Nhưng Khổng Tuyên lại tiến vào Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Điều này, cũng thôi đi!

Nhưng Ngũ Sắc Thần Quang kia, quả thật huyền ảo đến cực điểm.

Dưới Ngũ Sắc Thần Quang, không có một Long Tử nào có thể chống đỡ nổi.

Thậm chí, có Long Tử Pháp lực còn cao hơn Khổng Tuyên hai cấp!

Điều này vượt quá dự liệu của Long Vương!

Khổng Tuyên chỉ ở trên Tiên Đảo một ngàn năm mà thôi, chiến lực của y, trong Long Tộc thật sự không có ai có thể ổn định giành chiến thắng.

Có thể thấy, Long Vương khó xử đến nhường nào!

Y không khỏi nhớ lại chuyện năm xưa.

Bồng Lai Tiên Đảo vẫn luôn ở trên Đông Hải, việc phát hiện ra nó thực sự là một chuyện ngẫu nhiên.

Chương 27

Trên Tiên Đảo, ngày đêm không ngừng phát tán Linh lực ra ngoài.

Dưới sự tích lũy ngày qua tháng lại, Linh Khí trong phạm vi mười vạn dặm của Bồng Lai Tiên Đảo cao hơn Thủy Tinh Cung rất nhiều!

Tự nhiên đã dẫn sự chú ý của Long Tộc, trực tiếp báo cáo lên Long Vương.

Long Vương không nhịn được tò mò, vội vàng đi tới!

Rồi sau đó gặp Càn Nguyên Đại Tiên!

Đồng tử Long Vương không nhịn được co rút lại, y không dám hồi ức cảnh tượng khi đó, bàn tay khổng lồ che trời từ trên Tiên Đảo dâng lên, khí thế trên bàn tay đó vượt xa y vô số lần, nếu trên Hồng Hoang có Thánh Nhân tồn tại, bàn tay đó nhất định là tay của Thánh Nhân!

Dưới bàn tay khổng lồ che trời đó, y không có nửa điểm sức phản kháng!

Bàn tay đó nhẹ nhàng vỗ xuống, y đã phải chịu trọng thương!

Thật là một kinh nghiệm vừa khó xử lại vừa đau lòng.

Khổng Tuyên thấy thần tình Long Vương không ngừng biến đổi, trong lòng không khỏi đề phòng: "Nếu không có chuyện gì, Bệ Hạ, ta muốn về Tiên Đảo, Lão Gia đang đợi ta hồi báo đó!" Long Vương đặc biệt khó xử: "Khổng Tuyên Đạo hữu, có thể nào nói với Càn Nguyên Đại Tiên một lời rằng, ta... muốn nhận lỗi!" Khổng Tuyên kinh ngạc đến mức suýt chút nữa rơi xuống Đông Hải, Long Vương cao ngạo lại nhận lỗi...

Không phải mặt trời mọc đằng Tây rồi chứ?

Khổng Tuyên trong lòng tự nhiên dâng lên một cỗ tự hào, thân là tọa kỵ của Càn Nguyên Đại Thần, quả nhiên là có vinh dự!

Nhưng ý này, y không dám thay Càn Nguyên Đại Thần làm chủ, bởi vậy, chỉ nói: "Bệ Hạ, ta tự sẽ thuật lại với Lão Gia, nhưng Lão Gia có tha thứ hay không, thì ta không thể làm chủ được!" Long Vương mừng không kìm được: "Đa tạ Đạo hữu, đa tạ Đạo hữu!" Khổng Tuyên thấy ý xong, vỗ cánh cao bay.

Vừa bay, vừa cảm thấy có chút mộng ảo, Long Vương lại xưng hô mình là Đạo hữu?

Thật sự là ở bên cạnh Lão Gia, chuyện gì cũng có thể gặp a!

Càn Nguyên Cung mở rộng, Khổng Tuyên khôi phục thân hình, chỉnh lại y phục, trịnh trọng đi vào, "phốc thông" một tiếng bái lạy: "Khổng Tuyên bái kiến Lão Gia, Lão Gia Thánh Thọ Vô Cương!" Càn Nguyên cười gật đầu.

Khổng Tuyên nguyên nguyên bản bản kể lại mọi điều đã thấy trên đường đi một lượt, vô cùng chi tiết.

Càn Nguyên khá kinh ngạc, tiểu Khổng Tước này, không giấu giếm nửa điểm.

Kể lại rất rành mạch, chỉ là, Càn Nguyên nhíu mày: "Sau này, chuyện như vậy chỉ cần nói hai điều là được rồi!" Y trịnh trọng nói với Khổng Tuyên: "Thứ nhất, ngươi mang danh hiệu của ta đi ra ngoài, ai nể mặt, thì ghi nhớ lại!" "Thứ hai, ai không nể mặt, cũng ghi nhớ lại!" "Còn lại, đều là chuyện nhỏ!" Khổng Tuyên điên cuồng gật đầu!

Lời nói thật bá khí a!

Mặc kệ người khác, mình không nhớ gì khác, ai không nể mặt mình thì cứ ghi nhớ lại!

Quay đầu lại, Lão Gia nhất định sẽ cho họ biết hậu quả của việc không nể mặt.

Chẳng lẽ những kẻ Khổng Tuyên có thể đánh bại lại ngu ngốc sao?

Ngũ Sắc Thần Quang, vô vật bất xoát!

Khổng Tuyên trịnh trọng gật đầu: "Tiểu đích đã minh bạch!" Càn Nguyên mãn ý gật đầu.

Trên Hồng Hoang không nói đúng sai, chỉ luận Nhân Quả.

Nhưng ở chỗ Càn Nguyên thì hoàn toàn ngược lại, không luận Nhân Quả, chỉ luận đúng sai.

Kể từ sau khi chỉ điểm Bàn Cổ Đại Thần nghịch thiên cải mệnh, Càn Nguyên không còn tin Thiên Mệnh bất khả cải nữa!

Thật là đùa cợt.

Nếu Thiên Mệnh thật sự bất khả cải, y đã sớm bị Đại Đạo giáng Thần Phạt hồn phi phách tán rồi!

Khi Càn Nguyên nghĩ như vậy, Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống, ở sâu trong Nguyên Thần của Càn Nguyên, một góc ẩn kín, có một dòng Hán tự nhấp nháy, dòng Hán tự đó có nghĩa là "Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống, Chế tạo giả: Càn Nguyên!" Đáng tiếc Càn Nguyên không nhìn thấy!

Càn Nguyên phất phất tay: "Chuyện của ngươi, ta đã biết.

Lui xuống đi." Khổng Tuyên cung kính lui xuống.

Nguyên Phượng khi đó đã dặn dò kỹ lưỡng, Đại Thần phân phó gì thì làm nấy.

Thần thông của Đại Thần không thể nào vọng tự suy đoán.

Bởi vậy, Khổng Tuyên thật sự không dám suy đoán!

Có thời gian đó chi bằng sớm về cung điện của mình, nghiên cứu Đạo vận!

Nếu có thể nghiên cứu thấu triệt Đạo vận trong Càn Nguyên Cung, lúc đó, hẳn là đã Thành Thánh rồi chứ?

Khổng Tuyên lui đi vô cùng vui vẻ!

Càn Nguyên lại đang suy nghĩ, rốt cuộc có nên chấp nhận lời cầu xin tha thứ của Long Vương không?

Đúng là một vấn đề a!

"Đinh!" "Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống phát bố nhiệm vụ ngẫu nhiên: Tiếp nhận lời cầu xin tha thứ của Long Vương, đồng thời dự đoán nội dung Long Hán Đại Kiếp!" "Tuyển chọn nhất: Tiếp nhận nhiệm vụ, đạt được phần thưởng.

Một phần Ngũ Hành Bản Nguyên!" "Tuyển chọn nhị: Cự tuyệt nhiệm vụ, đạt được phần thưởng, Pháp lực mười vạn năm!" Càn Nguyên hơi ngây người, nhiệm vụ ngẫu nhiên này thật sự là ngẫu nhiên, lần trước, đánh Long Vương thê thảm đến vậy còn không kích hoạt nhiệm vụ tùy cơ tuyển chọn, hiện tại Long Vương xin lỗi lại kích hoạt rồi sao?

Cơ chế kích hoạt của hệ thống rốt cuộc là thao tác thần kỳ kiểu gì vậy?

Hai lựa chọn mà Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống đưa ra đều là những lựa chọn tốt, tiếp nhận có thể đạt được một phần Ngũ Hành Bản Nguyên, dùng để Luyện Đan, Luyện Khí, tu luyện công pháp đều là nhất đẳng nhất.

Còn về việc đề thăng Đạo hạnh, thì Càn Nguyên đã có cương lĩnh và tế tắc hoàn chỉnh của Tam Thiên Đại Đạo, căn bản không cần dùng

Ngũ Hành Bản Nguyên.

Nếu từ chối, thì có thể nhận được mười vạn năm Pháp lực!

Nhưng Càn Nguyên khinh thường, Hồng Hoang không tính niên đại a!

Mười vạn năm, chỉ cần thời gian bế quan hơi dài một chút, y có thể đạt được rồi.

Dùng cái đó làm phần thưởng, không hề thành tâm!

Đánh giá kém!

Đương nhiên là chọn nhất rồi!

Càn Nguyên thậm chí đã nghĩ xong cách sử dụng Ngũ Hành Bản Nguyên!

Y có thể luyện chế một phần Ngũ Sắc Thần Quang a!

Càn Nguyên trong tay có Ngũ Sắc Thần Quang Ngưng Luyện Pháp hoàn chỉnh, chế tác Ngũ Sắc Thần Quang, vốn không khó.

Chương 28

Ừm, cứ quyết định như vậy!

Càn Nguyên đẩy cung môn ra, từng bước từng bước đi ra ngoài.

Bay ra khỏi đỉnh núi, đối mặt với Long Vương, y đạm nhiên nói: "Lời của ngươi, Khổng Tuyên đã truyền đạt cho ta, ta chấp nhận rồi!" Long Vương vui mừng khôn xiết, vội vàng thu nhỏ thân hình quỳ bái nói: "Đa tạ Đại Thần lượng thứ tiểu long, Đại Thần Thánh Thọ Vô Cương!" Hình tượng của Long Vương lúc này, không thể nói là không hài hước, nhưng y không hề để ý!

Trời biết vừa rồi tâm trạng của y tệ hại đến mức nào?

Duy chỉ có y biết, Đạo hạnh của Càn Nguyên Đại Thần cao siêu đến mức nào, những lão gia hỏa (Nguyên Phượng, Thủy Kỳ) mà khi đó còn bị Càn Nguyên Đại Thần vùi dập, nhất định không biết sự tuyệt vọng khi đối mặt với Đại Thần!

Loại uy lực đó, loại áp lực đó, Long Vương khi đó căn bản không thể sinh ra nửa điểm tâm tư chống đối.

Long Vương rõ ràng biết, nếu dám phản kháng, bàn tay khổng lồ che trời kia sẽ không còn "ôn nhu" như khi đó, nhất định sẽ bóc vảy nghịch lân của y, lột da rút gân, khiến y chết không có chỗ chôn thây.

Long Vương thật sự có nỗi sợ hãi lớn như vậy!

Hiện tại sự trưởng thành ngàn năm của Khổng Tuyên, chẳng phải vừa mới chứng minh điều đó sao.

Dù Long Vương từng bị Càn Nguyên Đại Thần giáo huấn một trận ra trò, nhưng y vẫn chưa từng nhìn thấy chân dung của Càn Nguyên Đại Thần.

Vừa rồi Càn Nguyên Đại Thần xuất hiện, Long Vương đều ngây người!

Đại Đạo chi quang nồng đậm trên người y, Công Đức Kim Luân khổng lồ vô song sau gáy y, không thứ nào không mang lại sự khai sáng lớn lao, không thứ nào không khiến người ta lâm vào Đốn Ngộ.

Đây là Đạo Hóa Thân ư?

Long Vương hận không thể tự vả một trận, nếu biết Càn Nguyên là Đại Thần như vậy, Long Vương tuyệt đối sẽ không làm ra hành động ngày đó!

Thật sự khiến người ta hổ thẹn a!

Càn Nguyên nhìn Long Vương đạm đạm nói: "Nhìn thái độ nhận lỗi của ngươi không tồi, ta nói cho ngươi một chuyện vậy." "Tuân Đại Thần Pháp Chỉ" Long Vương vội vàng quỳ bái.

"Thánh Nhân!" "Thậm chí còn cao hơn! ~" "Hèn chi con tiểu Khổng Tước kia trong ngàn năm mà tu vi tăng trưởng nhiều đến vậy!" "Hóa ra là cùng Đạo đồng hành!" "Sau này, nhất định phải dặn dò tất cả Long Tử Long Tôn, vạn vạn lần không được chọc vào bất kỳ nhân vật nào trong Càn Nguyên Tiên Cung!" "Nếu không, Long Tộc khó lòng bảo toàn a!" Càn Nguyên khẽ mỉm cười, "Bản tọa gần đây tâm có sở cảm, phát giác gần đây có một Đại Kiếp, tên là Long Hán!" Thấy sắc mặt Long Vương đã thay đổi!

Càn Nguyên không quản, tiếp tục nói: "Đại Kiếp, lại là Nhân Kiếp!

Tam tộc Long Hán thật đáng thương." Nói xong, y thong thả trở về!

Chỉ để lại Long Vương trong gió bối rối!

Long Vương triệt để bị tin tức của Càn Nguyên làm kinh ngạc

ngây người!

Đại Kiếp?

Long Hán Đại Kiếp?

Nhân Kiếp?!

Y là một trong ba vị Á Thánh hiếm hoi trong Hồng Hoang!

Làm sao có thể không hiểu hàm ý trong lời nói của Càn Nguyên Đại Thần.

Long Hán Tam Tộc chẳng phải là Long Phượng Kỳ Lân tam tộc sao?

Long Hán Đại Kiếp, chính là tam tộc hỗn chiến thôi!

Điều khiển Long Vương phẫn nộ hơn, Long Hán Đại Kiếp lại là Nhân Kiếp!

Có Đại Năng Hồng Hoang lại âm thầm giở trò sau lưng!

Khiến tam tộc tự tương tàn sát, ngồi hưởng lợi của ngư ông!

Long Vương đối với tin tức Càn Nguyên Đại Thần cung cấp tin tưởng không nghi ngờ.

Đại Thần đã nói là Đại Kiếp, vậy chắc chắn không phải chuyện nhỏ!

Không thể ở lại nữa, y đành cắn răng, dứt khoát gạt bỏ những cảm ngộ mà Đại Đạo chi quang ban cho, túm mấy con Long, trở về Thủy Tinh Cung!

Long Vương triệu tập quần thần, tiện tay chấn tỉnh mấy con Long, không đợi Long Tử Long Tôn, lính tôm tướng cua, lão Hải Quy nói chuyện, y từ kẽ răng nặn ra mấy chữ: "Dừng ngay chiến đấu với Phượng Tộc, Kỳ Lân nhất tộc!" "Điều tra nguyên nhân chiến đấu!"

“Ta muốn tất cả những kẻ gây chiến!” “Ngay lập tức!” Trong Long Tộc, Long Vương là thủ lĩnh đương nhiên không thể tranh cãi.

Toàn bộ Lân Giáp nhất tộc đều tuân theo triệu hoán.

Chúng Thủy Tộc đều không phát ra nửa điểm âm thanh.

Tất cả đều biết, Long Vương đại nhân đã nổi giận!

Chúng Thủy Tộc nối đuôi nhau lui về, nghiêm ngặt chấp hành mệnh lệnh của Long Vương.

Trong Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, Long Tộc có lực công kích cường đại nhất, lực công kích của Long Vương trong Long Tộc là số một không thể tranh cãi.

Không ai dám thử công kích của Long Vương.

Nhanh chóng, tin tức từ bốn phương tám hướng hội tụ, sắc mặt Long Vương ngày càng đen lại, đại nộ: “Đình chiến vô thời hạn!

Ta muốn đi bái phỏng Thủy Kỳ!” Sắc mặt Long Vương đã tối sầm.

Tập hợp tin tức lại mà xem, các loại chiến đấu đều là chuyện nhỏ, đều vì tranh cãi miệng mà kế hoạch diễn biến thành đại loạn đấu.

Nhưng Long Vương là một trong ba vị Á Thánh duy nhất trên Hồng Hoang hiện tại, lại được Càn Nguyên Đại Thần nhắc nhở, tự nhiên có thể nhìn ra dấu vết sâu sắc của kẻ giật dây.

Nghịch lân sau gáy Long Vương dựng đứng, toàn thân sát khí tứ dật!

Khí thế hùng hồn bao trùm cả Thủy Tinh Cung.

Uy lực Long tộc vô thượng lan tràn!

Tất cả thủy tộc không ai dám lên tiếng!

Vì sao ư?

Thật đáng sợ!

Mỗi khi Bệ hạ nhà mình ra dáng vẻ này, hiển nhiên đã phẫn nộ đến cực điểm!

Lúc này, tuyệt đối không dám quấy nhiễu.

Kẻ nào dám quấy nhiễu, vậy thì chờ bị Long Vương Bệ hạ xé nát đi!

Rồng có nghịch lân, chạm vào ắt chết!

Chương 29

Hiện tại Long Vương đang rơi vào cuồng nộ!

Thật không thể tha thứ, lại có kẻ dám lén lút ám hại Long Hán Tam tộc?

Đơn giản là nực cười!

Đáng hận!

Đáng sợ!

Long Vương khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, phân phó xuống: "Với Phượng tộc, Kỳ Lân hai tộc, vô điều kiện đình chiến!" Thần Thú nhất tộc có sự áp chế huyết mạch đẳng cấp tuyệt đối, Long Vương đã ra mệnh lệnh, tất cả thủy tộc đều ngoan ngoãn tuân theo.

Hiếm khi giải thích cho chúng thủy tộc, "Phía sau có kẻ tiểu nhân đang châm ngòi ly gián, muốn chúng ta tam tộc tự giết lẫn nhau!" "Chuyện này, biết rõ là tốt, hãy thực hiện tốt mệnh lệnh!" "Ngô muốn đi bái phỏng hai tộc tộc trưởng!" Một tộc thủy tộc trong Thủy Tinh Cung đại kinh thất sắc, ai lại dám ám hại Long Hán Tam tộc?

Đại nộ, chỉ muốn tìm ra kẻ tiểu nhân ti tiện kia, xé xác vạn đoạn.

Nhưng, quay đầu lại, lập tức mồ hôi đầm đìa, đánh sảng khoái rồi, làm sao có thể nhận ra có kẻ ám hại phía sau?

Nếu không có Long Vương Bệ hạ nhắc nhở, e rằng đã để kẻ tiểu nhân đắc chí!

Mệnh lệnh của Long Vương Bệ hạ, ai dám không tuân theo?!

Chúng thủy tộc vội vàng đi ban bố mệnh lệnh!

Càn Nguyên quan sát, không ngừng tán thưởng, Long Vương lại

có thể nhanh chóng khôi phục tỉnh táo, thoát khỏi kế sách của La Hầu.

Thật sự là không tồi.

Xem ra, Long Vương, cần phải nhìn nhận lại.

Càn Nguyên lại không biết, tất cả là công lao của y.

Bởi vì nhờ Đại trận chuyển hóa linh khí trong Càn Nguyên Tiên Cung này, Long Vương vừa mới xuất đạo mười mấy vạn năm, đã vi phạm mệnh lệnh của Càn Nguyên, cố chấp muốn đến Bồng Lai Tiên Đảo điều tra, Càn Nguyên mượn Tiên Cung Đại Trận, "khẽ vỗ Long Vương", khiến Long Vương trọng thương, phải dưỡng thương mấy vạn năm mới lành!

Mấy vạn năm thời gian, vừa khéo là thời gian ma sát cấp thấp giữa Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc, dù La Hầu ở trong bóng tối giở trò xấu, nhưng vì Long Vương dưỡng thương, tam tộc vẫn chỉ là những ma sát nhỏ, xung đột nhỏ, trên tầng lớp cao hơn, đều một mảnh hòa bình đối với tam tộc, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ không nội đấu, thì sẽ hòa bình một mảnh!

May mà không có thủ lĩnh tam tộc tiến hành xung đột.

Đối với Long Hán Tam tộc, chỉ cần thủ lĩnh không đích thân ra trận, thì mọi chuyện đều có chỗ hòa hoãn.

Nếu Long Vương không dưỡng thương tĩnh dưỡng, với bản tính bạo liệt của y, sớm đã dẫn theo Long tộc giết chóc đến mức thây nằm la liệt, đất rung núi chuyển!

Hiện tại, chỉ là Long tử Long tôn đang chiến đấu mà thôi.

Cũng vì thế, sau khi Khổng Tuyên bắt mấy con rồng, Nguyên Phượng đã để chúng ném xuống Đông Hải, nếu thật sự có thù hận sâu sắc, đã sớm bị xé nát rồi.

Càn Nguyên lại không nhìn Long Vương, mà đầy hứng thú nhìn La Hầu trên đỉnh Tu Di Sơn.

Sắc mặt La Hầu còn khó coi hơn cả Long Vương!

Toàn thân trên dưới tản mát lệ khí, ma khí cuồn cuộn bao trùm Tu Di Sơn!

Có chút hoài nghi cuộc đời, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Rõ ràng, tất cả kế hoạch đều tiến triển thuận lợi mà!

Theo kế hoạch, lúc này, tam tộc đã phải đánh đến mức đầu rơi máu chảy không ngừng, nhưng bây giờ thì sao?

Chỉ là đời thứ hai, đời thứ ba của tam tộc đang náo loạn!

Đúng vậy, náo loạn!

Ngay cả một mạng người cũng chưa mất, đây không phải là náo loạn sao?

La Hầu là kẻ nắm giữ Ma chi Pháp tắc, nghiên cứu về nhân tâm là tinh vi nhất!

Theo kế hoạch, chỉ cần châm ngòi ly gián tầng thấp của tam tộc, tự nhiên sẽ đánh nhau.

Đặc biệt trong tình huống Long Vương thủ lĩnh Long tộc có tính khí bạo liệt, thì đó giống như việc ném một hạt giống lửa vào đống củi khô vậy, chỉ cần một đốm lửa nhỏ, có thể đốt cháy bùng lên không ngừng!

Mọi việc, vốn tiến triển vô cùng thuận lợi.

Là một Hỗn Độn Ma Thần, thời gian đối với La Hầu hầu như không có ý nghĩa gì.

Y đã dùng mười mấy vạn năm để lặng lẽ bố trí một ván cờ, sau đó

lặng lẽ chờ đợi mọi thứ nở rộ khắp nơi, giống như bèo tây trong ao, có lẽ ngày đầu tiên chỉ có một lá, ngày thứ hai chỉ có hai lá, ngày thứ ba chỉ có bốn lá, nhưng khi bèo tây đã phủ kín một nửa cái ao, thì cần rất nhiều thời gian.

Nhưng để phủ kín toàn bộ cái ao, chỉ cần vỏn vẹn sau một ngày!

La Hầu làm việc đó, thao túng nhân tâm, tận hưởng cảm giác kiểm soát nhân tâm đó!

Dựa vào kế hoạch, đại chiến tam tộc lẽ ra bây giờ phải đạt đến cao trào!

Nhưng, hiện tại tình huống thế nào?

Cao trào đâu?

Hiện tại ngay cả một cái bóng cũng chưa thấy.

Đừng nói cao trào, ngay cả vở kịch chết chóc cũng chưa diễn ra.

La Hầu lần đầu tiên rơi vào sự hoài nghi.

Đang hoài nghi tất cả.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Càn Nguyên nhìn thấy mà vui vẻ, cảm giác bố trí cục diện trong bóng tối thật sự vô cùng thoải mái.

Lấy Hồng Hoang làm bàn cờ, lấy vạn vật vạn linh làm quân cờ, tất cả mọi người đều nằm trong sự kiểm soát của Ngô.

Càn Nguyên chợt hiểu ra, trách không được, các Thánh nhân đó lại thích bố cục, thích kiểm soát.

Ngô cười lắc đầu, đáng tiếc, không đắm chìm vào điều này.

Đúng vậy, Đại Đạo, không, vượt qua Đại Đạo mới là mục tiêu của Ngô.

Trong Hồng Hoang này, Ngô không cầu đạo, chỉ cầu trên con đường siêu thoát được thuận lợi là được.

La Hầu, dù có sốt ruột bạo nộ, cũng sẽ không thay đổi sơ tâm của Càn Nguyên, trong lòng bình tĩnh vô cùng.

Khoảnh khắc này, tâm Càn Nguyên lại càng thêm trong sáng ba phần, Đạo hạnh tự nhiên tăng trưởng.

Chương 30

Có chút minh ngộ, cách thời điểm Bàn Cổ Chân Thân đột phá Tứ Chuyển không còn xa nữa!

Càn Nguyên hài lòng gật đầu, quay đầu tra xét tung tích Long Vương, phát hiện y đang ở Bất Chu Sơn, nơi trú ngụ của Kỳ Lân tộc.

Long Vương không hề che giấu sự thất bại của mình, ném những dược liệu điều tra được cho Thủy Kỳ, "Có kẻ tiểu nhân đang giở trò sau lưng ta tam tộc!" "Ta đã ra lệnh, dừng mọi cuộc tấn công đối với Phượng tộc và Kỳ Lân tộc!" "Đây là tin tức ta đã điều tra được." "Phần còn lại là xem ngươi đó!" Thủy Kỳ hiển nhiên còn kinh ngạc hơn Long Vương, lại có kẻ tiểu nhân dám giật dây Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc?

Đạo hạnh của kẻ tiểu nhân này nhất định cao lạ thường, chiến lực và dã tâm của y nhất định vô cùng đáng sợ!

Thủy Kỳ nào dám chậm trễ, vội vàng phân phó thủ hạ đi thu thập nguyên nhân chiến đấu, trong lòng có chút suy tư: "Gần đây chiến đấu của tam tộc có chút nhiều a!" Lời vừa thốt ra, sắc mặt Thủy Kỳ cũng trở nên khó coi!

Nguyên Phượng: "Không đi cầu Đại Thần vì ta làm chủ!" Sắc mặt Thủy Kỳ vô cùng khó coi.

Lời vừa thốt ra, y đã biết, mình đã trúng kế rồi!

Long tộc là thủ lĩnh loài có vảy, thống lĩnh tất cả thủy tộc Hồng Hoang, tiêu dao trong Ngũ Hồ Tứ Hải.

Phượng Hoàng là tôn quý của loài chim, thống lĩnh tất cả loài chim Hồng Hoang, bay lượn trên trời cao.

Kỳ Lân là vua của loài thú đi bộ, thống lĩnh tất cả loài thú đi bộ Hồng Hoang, chạy trên mặt đất.

Theo lẽ thường, tam tộc không xung đột lẫn nhau, cho dù sinh sôi nảy nở nhiều đến đâu, cũng sẽ không ma sát.

Bởi vì Long tộc chỉ ở Ngũ Hồ Tứ Hải, Phượng Hoàng chỉ thích bầu trời, Kỳ Lân chỉ yêu thích mặt đất.

Ma sát chỉ có thể là những "tạp chủng" có dòng máu lai xa.

Nhưng vì sao tam tộc lại tranh đấu?

Có phải để nhường không gian và mặt đất cho Long tộc?

Long tộc chỉ thích nước thôi mà!

Chỉ khi vui vẻ, mới bay cao vào mây.

Còn những lúc khác, thật sự không muốn lượn lờ trên trời.

Dù sao, "thần long kiến thủ bất kiến vĩ".

Vậy thì, vì sao tam tộc lại xung đột?

Thủy Kỳ đã tìm ra nguyên nhân, tự nhiên là có kẻ tiểu nhân ở phía sau xúi giục.

Bằng không, là Long Hán Tam tộc đồng tộc, mỗi bên đều có địa bàn riêng, cần gì đến địa bàn của đối phương?

Long Vương sắc mặt tối sầm, "Hiểu rồi chứ?!" "Ta vì những tên tiểu tử đó cả ngày đối với ta thế này thế kia không tốt." "Thì ra là vậy!" Long Vương nói giọng dữ tợn: "Nếu để ta biết ai đứng sau giật dây ta, ta sẽ không tha thứ đâu!" Thủy Kỳ không để ý.

Trong lòng đã lờ mờ có đáp án, nhưng, cần phải điều tra xác minh một phen.

Y tùy ý phân phó xuống, điều tra chân tướng.

Long Vương vô sở bất vị, đặt mình vào vị trí đó mà suy xét, đó là phẩm chất mà một thủ lĩnh nhất định phải có.

Không thể người khác vừa tin đã không chịu trách nhiệm với tộc quần.

Có thời gian để chờ đợi.

May mắn là tộc nhân Kỳ Lân ít hơn rất nhiều so với Long tộc, một tin tức truyền xuống, tất cả tin tức Thủy Kỳ muốn thu thập đều tập trung lại.

Sắc mặt y càng lúc càng khó coi!

"Hỗn trướng!" "Sao lại có chuyện như vậy!" "Đại chiến tam tộc, hóa ra đều vì tranh cãi miệng!" "Là vì tộc Kỳ Lân và Phượng Hoàng ta gây ra sao?" "Quả nhiên là kẻ tiểu nhân, có Đại năng đứng sau thi thuật lên tộc nhân của ta!" Sắc mặt Thủy Kỳ càng lúc càng khó coi.

Sắc mặt Long Vương cũng không tốt hơn là bao!

Tình báo thu thập được gần như tương tự.

Nhưng loại tình báo này, lại khiến hai vị Á Thánh nhận ra điều không đúng.

Càn Nguyên khẽ gật đầu, lần Long Hán Đại Kiếp này, ba vị Á Thánh hiện tại đều chưa nhập cuộc, đều chưa tự mình ra tay trực tiếp, sự phán đoán mà một thủ lĩnh nên có, cũng không hề thiếu sót.

Càn Nguyên biết nguyên nhân khiến hai vị thủ lĩnh biến sắc.

Với tính khí của Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc, liệu có tự ý gây ra tranh cãi miệng không?

Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc, tính khí mỗi bên không giống nhau.

Tính cách của tam tộc đều được phú cho bởi thủ lĩnh của từng tộc.

Long Vương uy nghiêm bá đạo, nhưng lại là một kẻ có tính khí nóng nảy, thích hống hách đối phương.

Phượng Hoàng cao ngạo thanh lãnh, nếu thật sự không vừa mắt chuyện gì, hoặc là không để ý, hoặc là trực tiếp ra tay, lại nói nhiều lời thừa thãi làm gì?

Kỳ Lân là vương giả đại địa, càng không thèm bận tâm đến việc chiếm tiện nghi trên lời nói.

Nếu Long tộc gây ra tranh cãi miệng, thì có thể hiểu được.

Nếu hai tộc kia ra tay gây tranh cãi trước, Long tộc nhất định sẽ theo sau!

Đánh nhau là lẽ tự nhiên.

Nhưng điều này lại trái với tập tính của Phượng Hoàng và Kỳ Lân tộc!

Thủy Kỳ tuy là người có tính khí tốt, nhưng cũng chỉ là tương đối với Long Vương mà thôi, giận dữ nói: "Truyền lệnh của ta, không được khai chiến với Long Phượng hai tộc!

Chờ mệnh lệnh tiếp theo của ta!" Thủy Kỳ đột nhiên cảm thấy kỳ lạ: "Điều tra cái gì?

Ba vị Á Thánh giữa nhau quá đỗi quen thuộc, ai có tính khí thế nào, ai lại không hiểu ai?

Long Vương, không có lúc nào tâm tư tỉ mỉ như vậy.

Phía sau nhất định có cao nhân chỉ điểm!" Long Vương thản nhiên nói: "Trong cảnh nội Đông Hải của ta có một Bồng Lai Tiên Đảo, trên đảo có vị Càn Nguyên Đại Thần, thần thông kinh thiên, ta kém xa vạn vạn." Thủy Kỳ lập tức hiểu ra!

Thì ra là vị Đại Thần đó!

Vị Đại Thần đã khiến Long Vương phải dưỡng thương mấy vạn năm!

Bảo sao lại thế!

Trong Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc, Long tộc thân thể cường ngạnh, căn bản không sợ bất kỳ công kích thông thường nào, lực công kích của y là mạnh nhất.

Nếu đơn đấu một chọi một, lực công kích của Long Vương đương nhiên đứng đầu!

Chương 31

Thủy Kỳ và Nguyên Phượng vô cùng bội phục y.

Nhưng trên Đông Hải, y đã bị Càn Nguyên Đại Thần, cách không hóa hình, khẽ vỗ một cái, chịu trọng thương, phải dưỡng thương mấy vạn năm.

Thần thông như vậy, Thủy Kỳ tự nhận kém xa vạn vạn không bằng!

Nếu là Càn Nguyên Đại Thần chỉ điểm, thì nhất định là chân thực đáng tin!

Thủy Kỳ hiểu rõ nguyên nhân, vội vàng truy vấn: "Long Vương, tiếp theo phải làm gì?" "Tự nhiên là đi đến Nam Phương Bất Tử Hỏa Sơn rồi!" Sắc mặt Long Vương càng thêm khó coi.

Thủ lĩnh tam tộc, đều là Á Thánh.

Khi tam tộc vừa mới dần lộ diện, tự nhiên có giao lưu, lúc đó, Long Vương, bất kể ở địa bàn của ai, cũng sẽ được chiêu đãi vô cùng long trọng, còn uy phong hơn ở nhà mình.

Dù sao, tộc nhân nhà mình, đóng cửa ra oai có ý nghĩa gì?

Ra oai với người tộc khác mới có ý nghĩa chứ!

Nhưng tình hình hiện tại, đi đến Phượng tộc, không thể rầm rộ mà đi, khiến Long Vương đừng nói là khó chịu đến mức nào.

Hận ý đối với kẻ đứng sau đó, lại tăng thêm một tầng!

Thủy Kỳ tự nhiên cũng đi cùng!

Trong Bất Tử Hỏa Sơn, Nguyên Phượng lặng lẽ nghe xong, một đôi mắt phượng, có vẻ suy tư.

Thủy Kỳ không nhịn được hỏi: "Nguyên Phượng, liệu có cách nào không?" Nguyên Phượng chỉ lắc đầu: "Đạo hạnh của ta, cùng lắm là ngang tài ngang sức với hai vị, những chuyện hai vị không biết, ta lại làm sao mà biết được?" Thủy Kỳ không hiểu: "Thế thì...?" Nguyên Phượng đưa tay chỉ về hướng Đông Bắc: "Người giải được cái nút thắt linh tu hệ linh nhân, chúng ta không biết, hãy đi thỉnh người biết chỉ điểm." Nàng xòe tay: "Ta đề nghị, cầu Đại Thần vì chúng ta làm chủ!" Sắc mặt Long Vương càng tối sầm!

Thủy Kỳ cẩn thận nói: "Đạo hữu, chẳng lẽ ân oán với Đại Thần vẫn chưa giải được?" Long Vương bị dọa nhảy dựng!

Suýt nữa thì vươn Long Trảo ra vồ Thủy Kỳ một cách hung ác.

Tên này, không mong ta tốt đẹp đúng không?

Có ân oán với Đại Thần ư?

Đi chết đi!

Long Vương một tay bịt miệng Thủy Kỳ: "Tên thú đi bộ kia, không biết nói chuyện thì đừng nói nữa!" Y hung ác cảnh cáo: "Dẹp mọi loại tâm tư nhỏ nhặt của ngươi đi, chiến lực của ta mạnh đúng không?

Nhưng trước mặt Càn Nguyên Đại Thần, mấy chục vạn Long Vương ta cũng không đủ để Ngài giết đâu!" "Hiểu chưa?!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ nhìn nhau kinh hãi, ...có hơi khoa trương rồi đó?

Long Vương lần nữa cảnh cáo: "Nếu chưa từng thật sự đối mặt với Đại Thần, ngươi sẽ không hiểu đạo hạnh của Đại Thần sâu không lường được đến mức nào đâu." "Khoảng cách giữa chúng ta, giống như khoảng cách giữa đom đóm và mặt trời vậy, lớn đến nhường nào!" "Đến Càn Nguyên Tiên Đảo, vạn vạn lần phải cẩn

thận!" Thủy Kỳ hoàn toàn bị Long Vương dọa sợ, cũng quá khoa trương rồi đó?

Mấy chục vạn Long Vương cũng không phải là đối thủ của Càn Nguyên Đại Thần ư?

Có thể!

Hơn nữa, Long Vương cũng là Á Thánh.

Huống hồ, trong lòng Thủy Kỳ thật tâm bội phục chiến lực của Long Vương.

Lực công kích của Long Vương tuyệt đối là tồn tại đứng đầu trong ba vị Á Thánh!

Một tồn tại như vậy, nói ra lời đó, mới khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

Long Vương khẽ ngẩng cao Long Thủ, không thèm tranh cãi với Thủy Kỳ, cái bàn tay khổng lồ trên Đông Hải ngày đó, đã cho y cảm giác "vô địch"!

Trong trực giác của Long Vương, cho dù có mấy chục vạn đến hàng trăm vạn Long Vương hợp lại, cũng không phải là đối thủ của bàn tay khổng lồ đó.

Năng lực đó đã vượt xa khỏi tưởng tượng về cấp độ.

Bản chất khác biệt, đơn thuần dựa vào việc tích lũy số lượng cũng không thể thay đổi được.

Long Vương là một người vô cùng kiêu ngạo, kiêu ngạo nhưng thản nhiên, đánh hay không đánh, là thủ lĩnh Thần Thú, tự có một phong độ và trách nhiệm riêng.

Nguyên Phượng cũng cảnh cáo: "Thủy Kỳ, lời Long Vương nói phải nghiêm túc lắng nghe." "Con trai nhỏ của ta là Khổng Tước, vừa

mới sinh ra chưa đầy một vạn năm!" "Hiện tại đạo hạnh đã là Chuẩn Thánh!" "Luyện được Ngũ Sắc Thần Quang thần bí khó lường!" "Ngay cả mấy cao thủ có tiếng của Long tộc cũng đã bị tổn thất dưới Ngũ Sắc Thần Quang." "Chỉ là ngồi dưới trướng Càn Nguyên Đại Thần nghe giảng hơn nghìn năm mà thôi!" Thủy Kỳ lập tức hiểu rõ sự nghiêm trọng của sự việc!

Một vạn năm trong Thần Thú tối đa cũng chỉ là một đứa trẻ, nhưng tu vi Chuẩn Thánh trong Thần Thú tuyệt đối chỉ là trình độ trung bình.

Huống hồ, còn có thể chiến thắng Thần Thú Long tộc!

Thủy Kỳ thở dài một hơi thật sâu, trịnh trọng cam đoan với hai vị Đại năng: "Ta đã hiểu rồi!" Càn Nguyên Đại Thần, xem ra là một Đại Thần phi phàm.

Ba vị Á Thánh thu nhỏ thân hình cùng nhau bay đi, để không đánh rắn động cỏ, ba vị Á Thánh chỉ có thể làm vậy. , Không hiểu sao có chút uất ức.

Nhưng, ta ở sáng, địch ở tối, không thể không cẩn thận.

Ba vị Á Thánh uất ức đứng ngoài Bồng Lai Tiên Đảo ở Đông Hải.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ bị linh khí quanh vạn dặm làm kinh ngạc đến ngây người: "Thật sự là hải ngoại Tiên Đảo ư?" "Ngay cả trên biển cũng có linh khí nồng độ như vậy, không hề kém chút nào so với Nam Phương Hỏa Sơn và Bất Chu Sơn của chúng ta!" Long Vương không thèm để ý.

Linh khí trên mặt biển thì gọi gì là linh khí?

E rằng chưa thấy đáy biển rồi!

Mức độ linh khí nồng đậm đến mức khiến Long Vương hận không thể dời cả Thủy Tinh Cung xuống dưới đó.

Đáng tiếc, không dám!

Lỡ như thật sự làm vậy, Càn Nguyên Đại Thần có tức giận không?

Có phản tay lại khẽ vỗ một cái không?

Lại không muốn dưỡng thương mấy vạn năm nữa, huống hồ, ai dám đảm bảo, Ngài thật sự chỉ khẽ vỗ một cái!

Long Vương từ xa vạn dặm ngoài Bồng Lai Tiên Đảo cao giọng hô: "Càn Nguyên Đại Thần, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ xin được bái kiến!" Thủy Kỳ liếc mắt, lần đầu tiên thấy Long Vương lại biết lễ phép đến vậy?

Thậm chí, ngay cả Nguyên Phượng trong lòng cũng âm thầm cảnh giác.

Sự cẩn thận của Long Vương vượt quá sức tưởng tượng của y.

Càn Nguyên thản nhiên đón tiếp nói: "Có thể!" Đối với ba vị Á Thánh lừng lẫy danh tiếng thời Hồng Hoang sơ kỳ, Ngô thật sự có hứng thú.

Long Vương đại hỉ, hưng phấn reo lên: "Càn Nguyên Đại Thần đã cho phép!" "Chúng ta mau đi thôi!" Không hề che giấu sự vui sướng!

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ đối với Càn Nguyên Đại Thần càng thêm kiêng kỵ một tầng.

Nhưng Long Vương lại như vậy!

Chương 32

Dáng vẻ vui mừng đó, giống như dáng vẻ của không biết bao nhiêu chắt chít trong tộc khi thấy y vậy!

Ba vị Á Thánh Thần Thú, như bay trên mây cưỡi gió mà đến Bồng Lai Tiên Đảo.

"Xì!" Linh khí nặng nề trên Tiên Đảo khiến họ kinh ngạc vô cùng!

Linh khí hóa lỏng như sương mù, so với trên mặt biển còn phong phú gấp trăm lần.

Trên Tiên Đảo, tầng tầng lớp lớp núi non hiểm trở, thế núi cao thấp uốn lượn, chấn động lòng người.

Thậm chí thỉnh thoảng còn có Đạo Vận hiện thân!

Chỉ cần nhìn một cái, đã có thể nhận ra sự phi phàm trong đó, trong Nguyên Thần ấm áp vô cùng, tự nhiên có vô số ý niệm đang lóe sáng.

Từ trước đến nay chưa từng có khoảnh khắc nào, cảm ngộ về Đạo lại mãnh liệt đến vậy.

Ba vị Á Thánh giống như Lưu bà bà vào Đại Quan Viên vậy, chỗ nào cũng thấy mới mẻ vô cùng.

Trên đỉnh Bồng Lai Tiên Đảo, có một Tiên Cung lấp lánh tỏa ra Đại Đạo Chi Quang rực rỡ!

Ba vị Á Thánh suýt nữa không dám tin vào mắt mình!

Lại là Đại Đạo Chi Quang...

Nhìn nhau một cái, trong lòng chấn động không gì sánh bằng!

Bảo sao con trai nhỏ của Nguyên Phượng là Khổng Tước chỉ

trong vỏn vẹn nghìn năm đã tu được đạo hạnh Chuẩn Thánh, ngày ngày bầu bạn với Đại Đạo Chi Quang, cũng có thể a!

"Tên tiểu tử đó, thật sự có tạo hóa kinh thiên!" Ba Thần Thú tiến vào Càn Nguyên Cung, lại một lần nữa kinh ngạc đến ngây người!

Khác với Khổng Tuyên, Khổng Tuyên trong số Thần Thú còn thuộc dạng ấu nhi, nhưng đạo hạnh của ba Thần Thú sao Khổng Tuyên có thể sánh bằng?

Càn Nguyên Tiên Cung trong mắt họ, chỗ nào cũng ẩn chứa đại huyền bí.

Trong đó các loại bố trí, tràn ngập ý vị của Đạo.

Trực giác Thần Thú cảm nhận được, kẻ nào dám công đánh Càn Nguyên Tiên Cung, e rằng phải trả giá bằng tính mạng?

Còn về cột sáng vọt lên giữa Càn Nguyên Tiên Cung, thì lại không nhìn thấy.

Hiển nhiên, ba vị Thần Thú tuy chiến lực kinh người, nhưng lại không phải là người hữu duyên với Tiên Cung.

Ba vị Thần Thú vội vàng bái kiến, Long Vương trịnh trọng khẩn cầu: "Cầu Đại Thần vì chúng ta làm chủ, vạch mặt kẻ tiểu nhân ti tiện đứng sau giật dây chúng ta!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân vội vàng bái cầu: "Cầu Đại Thần vì chúng ta làm chủ." Thấy Tiên Cung như vậy, thấy tiên gia diệu thuật huyền diệu đến thế, cho dù là ai, cũng không dám làm kiêu!

Càn Nguyên khẽ nhíu mày, rốt cuộc có nên giúp không?

Ngồi ăn dưa xem kịch cũng rất tốt mà!

"Đinh!" "Hệ Thống Lựa Chọn Thần Cấp ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên: Giúp đỡ Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ vạch trần

hung thủ Long Hán Đại Kiếp." "Lựa chọn một: Chấp nhận nhiệm vụ, nhận được phần thưởng, một tia Hỗn Độn Bản Nguyên!" "Lựa chọn hai: Từ chối nhiệm vụ, nhận được phần thưởng, mười vạn năm pháp lực!" Ồ, phần thưởng nhiệm vụ lại phong phú như vậy sao?

Nếu từ chối, sẽ nhận được mười vạn năm pháp lực, nếu chấp nhận, lại nhận được một tia Hỗn Độn Bản Nguyên!

Không nên xem thường một tia Hỗn Độn Bản Nguyên, đó tuyệt đối là chí bảo cấp cao không thể thiếu để xông phá Đại Đạo chi lộ.

Là chí bảo Hỗn Độn có thể gặp mà không thể cầu!

Chọn cái nào đây?

Đương nhiên là chọn chấp nhận rồi!

Càn Nguyên thản nhiên nói: "Các Thần Thú chỉ tu thần thông, không tu thiên thời, ngay cả ai đứng sau giật dây các ngươi cũng không biết." "Khi đại kiếp lâm đến, rơi vào kế của đối phương, tất sẽ thành tro bụi!" Điều này đã dọa sợ ba vị Thần Thú!

Vội vàng nói: "Khẩn cầu Đại Thần vì chúng ta làm chủ!" Càn Nguyên thật không hề nói lung tung, ba vị này đều là Á Thánh, ba vị có tu vi cao thâm nhất Hồng Hoang.

Lại bị Chuẩn Thánh giật dây, thật sự nực cười.

Thậm chí, La Hầu còn không che giấu Thiên Cơ.

Nếu ở hậu thế, giật dây người khác, vị Đại năng nào dám không che giấu Thiên Cơ?

Càn Nguyên thản nhiên nói: "Kẻ tiểu nhân giật dây các ngươi, hiện tại đang ở trong Tu Di Sơn..." Hồng Quân: "Đại Thần, tiểu tiên lại đến rồi!" Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ ba vị Á Thánh Đại năng cung kính lắng nghe Đại Thần giải đáp, quả thật là không có

cách nào giải đáp.

Nếu muốn chiến đấu, ba vị Á Thánh tự nhận không sợ bất kỳ ai.

Nhưng muốn hiểu Thiên Cơ...

Thiên Cơ?!

Hoàn toàn không hiểu.

Đừng nói ba vị Á Thánh không hiểu thuật bói toán Thiên Cơ, trên Hồng Hoang này, trừ một vài Đại năng ít ỏi, thật sự không có tu sĩ nào hiểu phép bói toán.

Chỉ đợi đến khi Hồng Quân chứng Đạo thành Thánh, mở rộng cửa tiện lợi, Tử Tiêu Cung truyền đạo cho Tam Thiên Khách, phép bói toán mới được lưu truyền.

Từ đó về sau, ai muốn dùng phép giật dây, đều phải làm loạn Thiên Cơ!

Còn hiện tại, ngay cả Hồng Quân cũng không hiểu.

Càn Nguyên lại khác, có Tạo Hóa Tam Thiên Đại Đạo hoàn chỉnh, thuật bói toán chỉ là tiểu đạo, dễ dàng nắm giữ.

Huống hồ, lại bói toán chuyện của người khác, thì càng đơn giản và trực tiếp.

Thật sự chỉ là chuyện động nhẹ ngón tay mà thôi.

Huống hồ, Càn Nguyên ở trong Tiên Cung, có thể quan sát khắp Chư Thiên Vạn Giới Hồng Hoang, tất cả mọi chuyện đều không thoát khỏi sự nắm bắt của Ngài.

Cũng không phải là một chuyện nhỏ nhặt gì!

"Kẻ đó đang ở trên Tu Di Sơn, ngồi đợi các ngươi đánh đến vỡ đầu đây!" Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ nghiến răng

nghiến lợi!

Thật là to gan, tiểu tử phương Tây lại dám giật dây Long Hán Tam tộc tôn quý?

E rằng không biết cái gọi là Hồng Hoang Độc Đả sao?

Quay đầu lại sẽ thu thập y!

Càn Nguyên nhìn ra tâm tư của họ, cười tủm tỉm hỏi: "Không phải sao, tên tiểu nhân âm hiểm đó chỉ biết giật dây các ngươi sau lưng, không dám lộ diện." "Cho nên, các ngươi cho rằng y không đáng một đòn đúng không?" Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ không tự chủ được gật đầu, lẽ thường là vậy mà?

Nếu có thể đối quyết trực diện, cần gì phải dùng thủ đoạn ti tiện như vậy?

Căn bản không hợp lẽ thường đúng không?

Chương 33

Chỉ là, ngữ khí của Càn Nguyên Đại Thần, tràn đầy sự trêu chọc.

Khiến ba vị Á Thánh trong lòng đột nhiên không còn tự tin.

Trên Hồng Hoang này, trừ Càn Nguyên Đại Thần ra, liệu có tồn tại nào có tu vi cao hơn Ngài không?

Chắc là không thể chứ?

Chưa từng nghe nói, trong Hồng Hoang có nhân vật lợi hại như vậy tồn tại ư?

Nhưng Càn Nguyên Đại Thần lại là một điển hình.

Nếu không phải linh khí Bồng Lai Tiên Đảo tiết lộ, nếu không phải Long Vương chỉ dẫn, ai có thể biết trên hòn đảo này lại có một Đại năng thần thông quảng đại ẩn mình trong đó?

Đã có một vị, vậy khẳng định có hai vị, ba vị!

Các thủ lĩnh Long Hán Tam tộc, đều không dám khẳng định nữa!

Sợ bị vả mặt.

Càn Nguyên cười tủm tỉm nói: "Kẻ tiểu nhân giật dây sau lưng đó, hiện tại đạo hạnh không phải là Chuẩn Thánh đỉnh phong." "Mà kém hơn một chút!" Ba vị Thần Thú thở phào nhẹ nhõm, đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, thì không sợ.

Họ là Á Thánh mà!

Chuẩn Thánh đỉnh phong trong mắt họ cũng chỉ hơi phiền phức một chút, ngoài ra, Long Vương, Nguyên Phượng, Kỳ Lân ba vị, đều là ba vị Á Thánh!

Ba vị Á Thánh chẳng lẽ không thể hạ gục một Chuẩn Thánh đỉnh

phong nhỏ bé sao?

Càn Nguyên thản nhiên nói: "Tuy là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng chiến đấu mà y tham gia lại không hề nhỏ đâu." "Y không phải là sinh linh nguyên thủy của Hồng Hoang, mà đến từ Hỗn Độn Hư Không." "Là một trong những Hỗn Độn Ma Thần, cũng là vài tên gia hỏa thoát chết trong cuộc công kích của Bàn Cổ Đại Thần." Cái gì?!

Thần Thú đại kinh thất sắc, tin tức này kinh khủng hơn nhiều!

Lại có thể sống sót sau cuộc công kích của Bàn Cổ Đại Thần?

Đùa à?

Trong Hồng Hoang, những sinh linh đầu tiên ra đời, trong đầu đều có ký ức về Bàn Cổ Đại Thần khai thiên lập địa.

Đối với sự cường đại của Bàn Cổ Đại Thần, tự nhiên có chút hiểu biết!

Chỉ là vạn vạn không ngờ tới, kẻ đứng sau đó, lại là một Hỗn Độn Ma Thần sống sót từ thời Bàn Cổ.

Ngay cả Long Vương cũng không nhịn được cuộn râu rồng, rơi vào sự bối rối.

Thân thể Hỗn Độn Ma Thần đương nhiên cường đại, so với Long Vương có thân thể mạnh mẽ nhất, còn cao hơn rất nhiều.

Thế là bản lĩnh mà Long Vương tự hào đã bị phế đi hơn nửa.

Long Vương đã không được, Nguyên Phượng và Kỳ Lân thêm vào thì có tác dụng gì?

Đánh nhau đâu chỉ đơn thuần là so tu vi.

Đúng là ba vị Á Thánh Thần Thú không sai, nhưng công kích lại quá dựa vào thân thể Thần Thú, điểm mạnh nhất bị phế bỏ, thì lực sát thương còn mạnh đến đâu, có thể biết được.

Càn Nguyên từ tốn nói: “Vị Hỗn Độn Ma Thần đó không chỉ đơn thuần dựa vào thân thể, y còn có Pháp Bảo trong tay.” “Pháp Bảo của y tên là Tru Tiên Kiếm Trận, sát phạt đệ nhất dưới Thiên Đạo Hồng Hoang.” “Thật sự là đáng gờm.

Ba vị muốn phá trận, còn kém chút nữa!” Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ nhíu mày càng chặt hơn!

Thần Thú, căn bản không dùng Pháp Bảo, thân thể của họ là Pháp Bảo lớn nhất rồi.

Mang lại cảm giác an toàn đồng thời, lại giới hạn rất lớn giới hạn công kích của họ.

Ai bảo là những sinh linh đầu tiên khai thiên lập địa chứ?

Hưởng thụ khí vận lớn nhất đồng thời, tổng sẽ mất đi một số thứ.

Thiên Đạo hướng đến sự công bằng.

Nguyên Phượng ai cầu nói: “Cầu Đại Thần chỉ điểm!” Long Vương, Thủy Kỳ vội vàng theo sau: “Cầu Đại Thần chỉ điểm!” Càn Nguyên gật đầu, vừa định nói, lại ngẩng đầu lên, phát ra tiếng kinh ngạc: “Ồ!” Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy có một Tiên nhân chống trúc trượng, đạp mây.

Không vào đảo, cao giọng hô: “Càn Nguyên Đại Thần, tiểu tiên Hồng Quân lại đến bái phỏng Ngài rồi!” Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ đồng thời quay đầu nhìn lại, trong lòng đối với vị tiểu tiên Hồng Quân đó hận đến nghiến răng nghiến lợi, âm thầm suy nghĩ: Liệu có nên ra khỏi đảo rồi đánh cho một trận không.

Chỉ nhìn tu vi của y, đồng thời kinh ngạc: Hiển nhiên lại là một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Ba vị Thần Thánh không khỏi kinh ngạc không nhỏ, trong Hồng Hoang Chuẩn Thánh lại nhiều đến vậy sao?

Một người tiếp một người xuất hiện.

Kẻ đứng sau Tu Di Sơn kia là Chuẩn Thánh đỉnh phong, một "tiểu tiên" này cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong...

Một "tiểu tiên" cấp bậc Chuẩn Thánh đỉnh phong?

Khiêm tốn cũng không thể như vậy chứ?

Không, dường như đối mặt với Càn Nguyên Đại Thần, Chuẩn Thánh đỉnh phong thật sự chỉ là tiểu tiên.

Hồng Quân thấy ba vị Thần Thú, cũng kinh ngạc: "Lại là ba vị tộc trưởng Long Hán Tam tộc đang ở đây, Hồng Quân xin chào ba vị Đạo hữu." Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ trong lòng lại kinh ngạc.

Chỉ khi đến gần, mới cảm thấy đạo hạnh của Hồng Quân sâu thâm khó lường, y trông tựa Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng ấn tượng mà y mang lại lại sâu không lường được, thật sự huyền ảo.

Nhìn Hồng Quân đối đãi với ba người họ, tuy có lễ phép, nhưng cũng chỉ là có lễ phép mà thôi.

Không hề có vẻ sợ hãi hay xu nịnh.

Ba vị Thần Thú có chút hoài nghi cuộc đời: "Hồng Hoang, từ khi nào lại xuất hiện một Đại cao thủ như vậy!" Hồng Quân quỳ gối trước cung bái lạy: "Tiểu tiên Hồng Quân, cầu kiến Càn Nguyên Đại Thần!" Lần trước diện kiến Càn Nguyên, đã nhận được cơ duyên vô thượng, dùng mấy chục vạn năm thời gian, cuối cùng cũng đã tiêu hóa xong, đến để bẩm báo thành tích với Càn Nguyên rồi!

Càn Nguyên: "Ngô quan sát thấy ấn đường của ngươi phát đen, lông mày có sát khí, có tai họa huyết quang!" Trong lòng Hồng Quân vừa kích động vừa lo lắng.

Từ khi mới nhập Hồng Hoang, y đã nhờ vô thượng tiên duyên mà gặp được Càn Nguyên Đại Thần, trải qua sự chỉ điểm của Càn Nguyên Đại Thần, đã xác định được con đường của mình, chỉ rõ Đạo sắp tới của y.

Sau đó, y du ngoạn trong Hồng Hoang ngàn năm, rồi trực tiếp bay lên Thiên Ngoại Thiên bế quan ngộ Đạo.

Sau Hồng Quân, trên Hồng Hoang mới hội tụ Tiên Thiên Ngũ Hành Pháp tắc, Bách Linh mới đản sinh.

Y hoàn toàn không quản Hồng Hoang thế giới phong vân nổi dậy, toàn tâm toàn ý tham ngộ con đường của mình, trong mấy chục vạn năm cuối cùng đã nâng cao đạo hạnh của mình lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, dường như có thể bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào con đường Thiên Đạo Thánh Nhân!

Đối với một Ma Thần may mắn sống sót từ kiếp nạn Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần, gần như đã đạt đỉnh phong!

Điều quan trọng nhất, Càn Nguyên Đại Thần đã từng phê mệnh cho y: Hồng Quân, sắp hợp Đạo nhân!

Trong lòng Hồng Quân, Càn Nguyên Đại Thần là vô sở bất năng!

Chương 34

Dù sao, đó là vị Cổ Đại Thần có thể cùng Bàn Cổ Đại Thần đàm tiếu phong thanh trong Hỗn Độn.

Khi y đang ở trong trạng thái mê mang, tự nhiên đã nghĩ đến Càn Nguyên Đại Thần, tìm kiếm sự chỉ điểm của Càn Nguyên Đại Thần, đó là một việc hết sức tự nhiên.

Hồng Quân cũng nhìn thấy ba vị tộc trưởng Long Hán Tam tộc, lễ phép chào hỏi, tam tộc cũng giống nhau, đều tìm kiếm sự giúp đỡ của Càn Nguyên Đại Thần, ừm, ba vị Thần Thú có vận khí thật tốt.

Bồng Lai Tiên Đảo, không phải người bình thường có thể đến được.

Càn Nguyên cười nói: "Không tệ, đạo hạnh vô cùng ổn định, bước tiếp theo, là tìm kiếm cơ duyên thành Thánh!" Cái gì?!

Thành Thánh!

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ đồng thời giật mình!

Lại là thành Thánh!

Cái Hồng Quân này có đức hạnh gì, năng lực gì mà lại được Càn Nguyên Đại Thần đánh giá cao như vậy.

Long Hán Tam tộc, là nhân vật chính của Thiên Địa, ba vị Thần Thú đều có tu vi Á Thánh, đều không có chút cảm ngộ thành Thánh nào, nhưng, cái Hồng Quân tiểu tiên Chuẩn Thánh đỉnh phong này, lại có tư cách như vậy...

Thật sự là người khác mệnh khác a!

Chờ đã, Càn Nguyên Đại Thần lại có thể biết ai có thể thành

Thánh ư?!

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ ba vị Á Thánh mắt bắn ra kỳ quang, suýt nữa bỏ sót trọng điểm này!

Đạo hạnh của Càn Nguyên Đại Thần lại cao hơn họ tưởng tượng!

Đạo hạnh như thế nào mới có thể phán định ai có thể trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân?

Thì đương nhiên là đạo hạnh trên Thiên Đạo Thánh Nhân!

"Xì!" Đại Thần!

Siêu cấp Đại Thần!

Ba vị Thần Thú nhìn nhau, trong lòng đều hiểu rõ khát vọng của đối phương.

Bị mắc kẹt ở đạo hạnh này đã lâu, Á Thánh nghe thì hay vậy thôi, kỳ thực bản chất là Thánh Nhân.

Nhưng muốn tiến thêm một bước thoát ly, lại không có chút manh mối nào.

Chỉ có thể tuân theo bản năng, không ngừng tích lũy pháp lực, cầu mong một ngày nào đó, đạt được cơ duyên đột phá.

Hiện tại không phải là cơ duyên rồi sao?

Long Vương lập tức muốn hỏi về nơi thành Thánh của họ, nhưng lại bị Nguyên Phượng dùng ánh mắt nghiêm khắc ngăn lại!

Thật là đùa giỡn, vị Đại Thần trước mắt không biết tên cũng được rồi, đã biết tên lại dám sơ ý như vậy, thật sự coi Đại Thần là bùn nặn à?

Vốn dĩ đang tìm kiếm sự chỉ điểm của Đại Thần, nếu Đại Thần có thể ban cho chỉ điểm, thì tâm trạng sẽ tốt.

Nếu Đại Thần không vui, tùy tiện vỗ một cái, có thể vỗ ba vị Á Thánh bay vút lên trời!

Mã cũng phải đợi lần bái phỏng tiếp theo, chuẩn bị lễ vật thật tốt, khiến Đại Thần hài lòng mới được!

Đó mới là quy tắc thỉnh giáo chính quy!

Hiện tại, việc cấp bách đầu tiên là điều tra ra kẻ tiểu nhân âm hiểm giở trò sau lưng tam tộc, chỉ khi trừ bỏ y, Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc mới có thể thuận lợi trưởng thành.

Bằng không, để mặc kẻ tiểu nhân châm ngòi ly gián, tam tộc sớm đã chiến hỏa triền miên, tranh chấp không ngừng, lấy đâu ra thời gian tham ngộ Đạo pháp?

Long Vương đành từ bỏ trong bất lực.

Đặt mình vào vị trí khác mà suy nghĩ, y biết mình vừa rồi đã mạo hiểm rồi!

"Ồ?!" Một tiếng kinh ngạc truyền đến, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ, Hồng Quân đồng thời kinh hãi, bởi vì tiếng nói đó là của Càn Nguyên Đại Thần.

Càn Nguyên Đại Thần tấm tắc khen ngợi, "Hồng Quân, Ngô quan sát thấy ấn đường của ngươi phát đen, lông mày có sát khí, có tai họa huyết quang đó!" "Hù" Ba vị Á Thánh đồng thời thở phào nhẹ nhõm, không khỏi đồng tình nhìn Hồng Quân.

"A!" Sắc mặt Hồng Quân đều biến đổi, ngoại kiếp sắp đến rồi sao?

Nhất thời gian, lòng Hồng Quân rối như tơ vò.

Y biết, đạo hạnh của Càn Nguyên Đại Thần là đệ nhất trong Hồng Hoang, bất kể là nhân vật như thế nào, trên Đạo bói toán đều không

bằng Đại Thần!

Đại Thần đã phán định có tai họa huyết quang, vậy chẳng phải là chắc chắn rồi sao?

Lúc này, Hồng Quân đã quên mất rằng Càn Nguyên, sắp hợp Đạo.

Bị đả kích đến mơ hồ.

Càn Nguyên cũng không quản Hồng Quân, chỉ xem đó là một đoạn xen kẽ ngoài ý muốn.

Ngài khẽ nói: "Không nên xem thường vị Hỗn Độn Ma Thần đó." "Mỗi một vị Hỗn Độn Ma Thần đều là Pháp tắc Đại Đạo hiển hóa trong Hỗn Độn, đại diện cho một cái gì đó." "Có một vị Ma Thần, tên gọi là La Hầu!" La Hầu?!

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ vừa kịp có chút phản ứng, lại thấy trong mắt y lóe lên một màn sáng, trong màn sáng đó lại hiện ra cảnh tượng Tu Di Sơn.

Tổ mạch phương Tây Tu Di Sơn, lại bị toàn bộ ma khí xâm nhiễm.

Ma khí cuồn cuộn, bao trùm Tu Di Sơn.

Tất cả sinh linh trên núi đều bị ma hóa, trong luồng ma khí cuồn cuộn đó, thỉnh thoảng có ma đầu xuất hiện, ma khí cuồn cuộn, nhiếp nhân hồn phách, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân lộ vẻ ghê tởm, họ là Thần Thú sinh ra từ Thiên Địa, ghét nhất những cảm xúc tiêu cực, ma khí của La Hầu, là cái ác lớn nhất thế gian, còn đáng ghê tởm hơn cả U Minh Huyết Hải trong Hồng Hoang.

Trên đỉnh Tu Di Sơn đó, có một Ma tộc cao lớn, khí thế và Tu Di Sơn hồn nhiên nhất thể, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ đồng thời nhíu mày, ma khí ngút trời như vậy, chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong sao?

Chắc là không phải Á Thánh chứ?

Ba vị Á Thánh nào dám có chút ý xem thường?

Đơn thuần luận về khí thế, thật sự không có tự tin có thể mạnh hơn Ma tộc trước mắt này.

"La Hầu, kiến lập Ma Giáo, tự xưng Ma Tổ." "Y, cũng chính là kẻ âm thầm châm ngòi tam tộc từ phía sau." "Y, cũng nên biết, nắm giữ Pháp tắc ma." "Có một lời nhắc nhở tốt: Vị Ma Tổ La Hầu đó, không thể một mình chiến thắng được đâu." "Muốn đánh bại y, phải cùng nhau lên!" Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ đồng thời gật đầu, nếu không tận mắt chứng kiến uy thế của Ma Tổ La Hầu, thật sự sẽ xem thường y: Chẳng phải chỉ là Ma Tổ La Hầu thôi sao, Chuẩn Thánh đỉnh phong, tùy tiện một Thần Thú cũng có thể khiến y không thể lật mình.

Nhưng thật sự đã thấy vị Ma Tổ đó, tâm kiêu ngạo của ba vị Á Thánh lập tức hoàn toàn thu liễm.

Đúng như Càn Nguyên Đại Thần đã nói, Ma Tổ La Hầu, thật sự không phải bất kỳ ai có thể dễ dàng chiến thắng được!

Điều càng khiến họ kinh ngạc, Ma Tổ La Hầu lại không hề nhận ra mình đang bị theo dõi, Càn Nguyên Đại Thần thật sự là vô sở bất năng!

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ một chút cũng không nhận ra sự vui mừng của kẻ đứng sau.

Chương 35

Kẻ đứng sau, có vóc dáng hơi quá lớn!

Trên Hồng Hoang này liệu có Chuẩn Thánh đỉnh phong nào lại cường hoành đến vậy?

Luồng ma khí ngút trời đó, và khí thế hòa làm một với Tu Di Sơn, không hề kém hơn ba vị Thần Thú chút nào!

Thật lòng mà nói, Thủy Kỳ còn không có cách nào làm được như La Hầu.

Đạo tràng của Thủy Kỳ ở trên Bất Chu Sơn, Bất Chu Sơn và Tu Di Sơn song song là khởi nguồn của tổ mạch núi sông Đông Tây.

Muốn biến Bất Chu Sơn hoàn toàn hòa làm một thể, đó gần như là điều không thể, đó không phải là một ngọn núi nhỏ bình thường, đó là một dãy núi lớn!

Bất Chu Sơn và Tu Di Sơn từ trước đến nay đều không phải là một ngọn núi đơn lẻ.

Mà là một dãy núi lớn kéo dài vạn dặm.

Đỉnh núi chính còn đâm thẳng vào mây trời, là Thiên Trụ!

Thủy Kỳ chưa từng nghĩ rằng, Bất Chu Sơn lại có thể bị một người đơn độc luyện hóa.

Nhưng cảnh tượng trước mắt khiến y hiểu ra, y không làm được, nhưng điều đó không có nghĩa là người khác cũng không làm được.

Ma Tổ La Hầu, quả không hổ là Hỗn Độn Ma Thần.

Thần thông đó, tộc trưởng tam tộc không thể sánh bằng.

Quá kinh nhân!

Ba vị Á Thánh, không ai dám vỗ ngực bảo rằng có thể trăm phần trăm địch lại La Hầu.

Tuy là Á Thánh, đối phương chỉ là Chuẩn Thánh, nhưng lời khoác lác, thật sự không dám nói.

Dù sao, bất kể là Á Thánh hay Chuẩn Thánh đỉnh phong, bản chất trên cơ bản đều là Chuẩn Thánh.

Kết quả chiến đấu ra sao, e rằng chỉ khi thật sự chiến đấu mới có thể biết.

Pháp Bảo, lại là một điều khiến Á Thánh đau đầu.

Tam tộc chi tranh, ai dùng Pháp Bảo?

Căn bản không có ai dùng đúng không!

Nhưng Ma Tổ La Hầu lại dùng đó!

Đó là Hỗn Độn Ma Thần, tất nhiên có bảo bối của riêng mình từ Hỗn Độn.

Tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, cộng thêm Hỗn Độn Linh Bảo hoặc Chí Bảo, các tộc trưởng tam tộc, càng không có lòng tin có thể đơn độc chiến thắng!

Nhưng muốn sợ hãi, thì đó lại là điều không thể.

Sợ hãi cái gì?

Trong não hải của họ, từ trước đến nay chưa từng có từ đó.

Đánh thôi!

Căn bản không cần giải thích gì cả mà!

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ hiểu rõ tiền nhân hậu quả, lập tức quỳ bái trước Càn Nguyên Cung, "Đa tạ Càn Nguyên Đại Thần chỉ điểm mê tân!" Càn Nguyên hài lòng gật đầu.

Ừm, ba Thần Thú tộc này có lễ phép cũng được đó.

Lần sau nếu lại có thể kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên của Hệ Thống Thần Cấp, vậy thì có thể mời họ vào Tiên Cung ngồi một chút rồi!

Các tộc trưởng tam tộc bỏ xuống tâm sự, mới có thời gian cẩn thận đánh giá Càn Nguyên Tiên Cung.

Tiên Cung, chiếm diện tích cực lớn, toàn bộ đỉnh núi đều nằm trong phạm vi thế lực của Càn Nguyên Tiên Cung.

Đại Đạo Chi Quang lấp lánh, hoàn toàn làm lóa mắt thần mục của ba vị Á Thánh.

Không tự chủ được mà rơi vào trạng thái đốn ngộ.

Đã nhập định trên Tiên Đảo!

Càn Nguyên đối với tâm tính của ba vị Thần Thú có sự hiểu rõ triệt để.

"Chỉ tu thần thông, không biết thiên số" quả nhiên là như vậy a.

Vốn đến Càn Nguyên Tiên Đảo để tìm tin tức về La Hầu, kẻ đứng sau giật dây tam tộc, vừa mới nhận được tin tức, vốn nên xử lý sớm mọi chuyện.

Lại bị rơi vào trạng thái đốn ngộ.

Thật sự khiến Càn Nguyên dở khóc dở cười.

Ngẩng đầu nhìn trời, Ngài đoán, tình hình này ngay cả Thiên Đạo cũng không hiểu đâu.

Dù sao, Long Hán Tam tộc chính là nhân vật chính của Thiên Địa mà.

Lại có nhân vật chính như vậy.

Thiên Đạo cũng mệt mỏi rồi chứ?

Càn Nguyên thở dài, trách không được Long Hán Tam tộc lại thoái lui khỏi vị trí nhân vật chính Thiên Địa.

Hồng Quân đột nhiên tỉnh giấc, y là người có Đạo tâm kiên định, tuy rơi vào trạng thái mê mang trong thời gian ngắn, nhưng đã khôi phục với tốc độ nhanh nhất.

Hồng Quân lập tức quỳ xuống đất, "Tiểu tiên Hồng Quân, khẩn thỉnh Đại Thần vì ta làm chủ!" Hồng Quân quỳ xuống một cách lưu loát, tự nhiên.

Trong lòng y, không có chút khó xử nào.

Có gì mà khó xử?

Cũng không xem Càn Nguyên Đại Thần là ai, đó là vị Cổ Đại Thần có thể cùng Đại Đạo Thánh Nhân Bàn Cổ đàm tiếu phong thanh, thậm chí ngay cả Bàn Cổ Đại Thần cũng dùng lễ mà đối đãi!

Ngay cả tính mạng nhỏ bé của Hồng Quân, cũng là do Càn Nguyên Đại Thần bảo toàn.

Hồng Quân muốn cố gắng giữ vững, chẳng phải tự mình gây khó dễ sao?

Hồng Quân không ngốc!

Trong môi trường Hỗn Độn hiểm ác như vậy mà tồn tại đến nay, không có Ma Thần nào là kẻ ngốc.

Chương 36

Hồng Quân lại càng là người kiệt xuất trong số đó!

Khi cần quỳ, y quỳ xuống không chút do dự, giống như dáng vẻ khi chạy trốn dưới búa của Bàn Cổ Đại Thần ngày đó.

Những kẻ đầu óc không linh hoạt đó, sớm đã tan xương nát thịt rồi.

Hồng Quân biết rõ, ai mới là chỗ dựa vững chắc thật sự.

Càn Nguyên Đại Thần đã nói có kiếp nạn, tự nhiên có pháp phá kiếp.

Lúc này, tự nhiên phải khẩn cầu Càn Nguyên Đại Thần.

Càn Nguyên sững sờ.

Ồ?

Tên gia hỏa này lại coi Ngô là gì?

Hết người này đến người khác có vấn đề đều hỏi Ngô, chỉ cần Ngô yên lặng xem kịch, thuận tiện ngộ Đạo là được.

Xem ra nói lời hay thì tốt ư?

Bản Đại Thần nhất định không...

"Đinh!" "Hệ Thống Lựa Chọn Thần Cấp ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên: Chỉ điểm Hồng Quân pháp phá kiếp." "Lựa chọn một: Chấp nhận nhiệm vụ, nhận được phần thưởng: một tia Hỗn Độn Bản Nguyên." "Lựa chọn hai: Từ chối nhiệm vụ, nhận được phần thưởng: mười vạn năm pháp lực tu vi!" Càn Nguyên khá bất đắc dĩ, Hệ Thống Lựa Chọn Thần Cấp này lại giở trò rồi!

Rõ ràng muốn chọn từ chối.

Nhưng, từ chối nhiệm vụ chỉ thưởng mười vạn năm pháp lực tu vi, cái này làm gì cho tốt đây?

Không biết trong Hồng Hoang không tính năm tháng ư?!

Chỉ cần có thời gian, tích lũy pháp lực, khẳng định sẽ có!

Nhưng Hỗn Độn Bản Nguyên, đó chẳng phải là Chí Bảo sao!

Càn Nguyên lập tức gạt bỏ suy nghĩ vừa rồi, đương nhiên là chọn chấp nhận nhiệm vụ rồi!

Chỉ là, trong lòng y, cứ không ngừng tự nhủ: "Không phải ta muốn lật lọng đâu, là Hệ Thống Lựa Chọn Thần Cấp giở trò đó!" Xem đi, nếu muốn biến phần thưởng từ chối nhiệm vụ thành một tia Hỗn Độn Bản Nguyên, thì khẳng định phải chọn từ chối rồi!

Ừm, tóm lại, tất cả đều là lỗi của Hệ Thống Lựa Chọn Thần Cấp.

Trong sâu thẳm Nguyên Thần của Càn Nguyên, ở một góc không được chú ý, Hệ Thống Lựa Chọn Thần Cấp như đang giận dỗi, trên thân nó một hàng chữ Hán sáng lên, hàng chữ lớn đó lấp lánh phát sáng, dường như đang âm thầm phản kháng sự trào phúng của Càn Nguyên.

"Hệ Thống Lựa Chọn Thần Cấp, người chế tạo: Càn Nguyên!" Càn Nguyên khẽ hắng giọng, "Bản Đại Thần thấy ngươi thành tâm, liền tốt bụng nói cho ngươi biết." "Lần tai họa huyết quang này, nếu vượt qua được, lập tức sẽ đạt thành tâm nguyện của ngươi." "Nếu không vượt qua được, thì thật sự ngay cả Thánh Nhân cũng không thể làm được gì cho ngươi." Sắc mặt Hồng Quân càng lúc càng nặng nề, y hiểu rõ ý của Càn Nguyên Đại Thần, ý đó rõ ràng là cánh cửa cuối cùng để chứng Đạo thành Thánh.

Chỉ cần vượt qua được, y có thể chứng Đạo thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Không vượt qua được...

Có Càn Nguyên Đại Thần ở đây, làm sao có thể không vượt qua được?

Hồng Quân hơi cúi người về phía trước, lặng lẽ chờ đợi Càn Nguyên Đại Thần ban cho pháp phá cục.

Người mà nhân quả hệ tại một người!

Trong lòng Hồng Quân tràn đầy hy vọng, "Đại Thần Đại Thần, vô sở bất năng, vô sở bất ứng!" "Bất kỳ khó khăn nào trong tay Đại Thần, nhất định sẽ được giải quyết dễ dàng!" "Ta nhất định có thể dưới sự chỉ điểm của Đại Thần, vượt qua kiếp nạn này, sau đó chứng Đạo thành Thánh!" Đối với lời của Đại Thần, y nào dám có nửa phần sơ suất.

Nhưng lại nghe Càn Nguyên nói: "Đánh thức ba vị kia dậy!" Cái gì?!

Hồng Quân quay đầu nhìn lại, mới phát giác Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ đều đang trong trạng thái đốn ngộ.

Da đầu y đột nhiên cảm thấy tê dại.

Nếu lúc này đánh thức họ dậy, ba vị Á Thánh, chẳng phải sẽ liều mạng với y sao?

Nhưng Đại Thần đã phân phó, thì cứ làm thôi.

Kệ y!

Hồng Quân tùy tay vung ra, một khối cầu nước, một đốm lửa, một khối đất đánh về phía các tộc trưởng tam tộc.

Ba vị Thần Thú đang trong trạng thái đốn ngộ, đột nhiên bị người ta đánh thức, một mảnh mơ hồ.

Sau khi tỉnh ngộ, lập tức mắt bắn ra hung quang, Thần Thú muốn

đốn ngộ dễ dàng sao?

Từ khi đản sinh mấy chục vạn năm, chưa từng trải qua kinh nghiệm đốn ngộ, đây là lần đầu tiên sau khi khai thiên lập địa, kết quả, lại bị Hồng Quân cắt ngang!

Lần sau, muốn tìm được cơ hội tốt như vậy, gần như là điều không thể.

Trong cuộc đời dài đằng đẵng của họ, chỉ có trên Bồng Lai Tiên Đảo, mới có cơ hội đốn ngộ như vậy.

Muốn tái nhập trạng thái đốn ngộ, trừ phi lại lên Bồng Lai Tiên Đảo.

Nhưng Bồng Lai Tiên Đảo dễ lên như vậy sao?

Đơn giản là ngây thơ!

Vì vậy, hành vi của Hồng Quân, tuyệt đối không thể tha thứ!

Nhưng lại nghe Hồng Quân từ tốn nói: "Càn Nguyên Đại Thần có chuyện phân phó ba vị!" Cái gì?!

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ lập tức dẹp cờ tắt trống.

Đối đầu với ai thì đối, chứ không dám đối đầu với Càn Nguyên Đại Thần.

Đó không gọi là có dũng khí, đó gọi là đầu óc có vấn đề.

Huống hồ Càn Nguyên Đại Thần vừa mới bói toán về Ma Tổ La Hầu, cảm tạ Đại Thần còn không kịp, làm sao có thể đối đầu với Đại Thần?

Càn Nguyên cũng không để ý đến sắc mặt của bốn vị Đại năng.

Ngài thản nhiên nói: "Bất kể là nghi vấn của Long Hán Tam tộc, hay kiếp nạn của Hồng Quân, thực tế đều liên quan đến một người."

Càn Nguyên khẽ vỗ lòng bàn tay.

Trước mắt bốn vị Đại năng, Tu Di Sơn thật sự hiện ra trong đó.

Bốn vị Đại năng đồng thanh hô lên: "La Hầu!" Sau khi hô xong, bốn vị Đại năng càng kinh ngạc hơn, ba vị Á Thánh nhìn chằm chằm Hồng Quân, Hồng Quân nhìn chằm chằm ba vị Á Thánh, thần sắc cổ quái, nhìn nhau một cách khó hiểu, một nghi vấn: (Ai đây), quen biết tên gia hỏa này sao?

Càn Nguyên không quản, tự mình nói, "Hỗn Độn Ma Thần là Pháp tắc Đại Đạo hiển hóa trong Hỗn Độn, đại diện cho một thứ gì đó." "Mỗi một vị Ma Thần đều đại diện cho một Pháp tắc, La Hầu là hóa thân của Ma chi Pháp tắc." "Hành động của y lại là Sát Đạo." "Y lập chí, muốn chứng Đắc Sát Đạo Thánh Nhân dưới Thiên Đạo Hồng Hoang." Bốn vị Đại năng sững sờ động dung.

Càn Nguyên cười nhạt: "Chỉ đáng tiếc, không dám trực diện đối mặt với các thủ lĩnh Long Hán Tam tộc, sợ rằng khi giao chiến với các ngươi, sẽ bị thương, ảnh hưởng đến việc chứng Đạo." "Cho nên, y hy vọng các ngươi có thể đánh nhau điên cuồng." "Đã dùng một kế sách đơn giản, châm ngòi ly gián, để tam tộc tự giết lẫn nhau.

Chương 37

La Hầu sẽ ngồi hưởng lợi của ngư ông.” Nghe chuyện này, Long Vương và ba vị Á Thánh cảm thấy La Hầu quá xấu xa!

Lại dùng kế sách như vậy, thật sự đáng ghét a!

Càn Nguyên lại nói: “Nhưng mục tiêu của La Hầu từ trước đến nay không chỉ là Long Phượng Tam tộc!” “Y muốn giết sạch thiên hạ.” “Y muốn chứng Đắc Sát Đạo Thánh Nhân dưới Thiên Đạo.” Bốn vị Đại năng trong não hải nổ ầm ầm không ngừng!

Sao có thể để y đắc chí?

Sát Đạo Thánh Nhân?

Giết sạch tất cả sinh linh Đại năng trong thiên hạ, để chứng Đạo.

Nếu La Hầu thật sự thành công, gần như tất cả sinh linh trên Hồng Hoang sẽ tiêu tán hết.

Vậy thì, Ma Tổ La Hầu, là kẻ tử địch của sinh linh Hồng Hoang!

Bảo sao lại giật dây Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc, vào lúc này trên thế giới Hồng Hoang, Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc chính là nhân vật chính của Thiên Địa.

Muốn chứng Đắc Sát Đạo Thánh Nhân, nhất định phải giết sạch tam tộc mới được.

Nhưng sinh linh tam tộc đông đảo đến mức nào?

Thần Thú sinh ra đã có tu vi khổng lồ.

Nhưng chỉ dựa vào Ma Tổ La Hầu và Ma Giáo, có lẽ không phải là đối thủ liên hợp của tam tộc.

Cứng đối cứng không được, vậy tự nhiên phải dùng ám chiêu!

Ba vị Á Thánh đều muốn phun ra lửa rồi!

Hồng Quân tự nhiên cũng hiểu rõ nguyên nhân của tai họa huyết quang.

Thậm chí càng hiểu rõ lý do Càn Nguyên Đại Thần không ra tay, Hỗn Độn Ma Thần đều đơn độc nắm giữ một Đạo Pháp tắc không sai, nhưng giữa Pháp tắc và Pháp tắc có tình huống đối lập lẫn nhau, Pháp tắc Tiên mà Hồng Quân nắm giữ, trời sinh đã đối chọi với Ma chi Pháp tắc mà La Hầu nắm giữ.

Bất luận xuất phát từ tư tâm hay đại nghĩa, y đều không thể ngồi nhìn La Hầu đồ sát.

Càng không thể để y giết sạch thiên hạ, chứng Đắc Sát Đạo Thánh Nhân.

Nếu La Hầu thành công, Hồng Quân vĩnh viễn không có ngày ngẩng đầu.

Sự thật tàn khốc là vậy.

Bốn vị Đại năng nào ngồi yên được?

Lập tức cáo biệt Càn Nguyên Đại Thần, đánh lên Tu Di Sơn.

Càn Nguyên từ tốn nói: "Ngô nhắc nhở một tiếng, La Hầu có một Pháp Bảo tên là Tru Tiên Tứ Kiếm." "Một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong bày trận, phi bốn vị Chuẩn Thánh tề tụ không thể phá!" "Các ngươi muốn phá trận, không thể đi một mình, đi một mình, chỉ là đưa Thái Ất đến chết." Bốn vị Đại năng đều toát mồ hôi hột.

Cho dù tu vi của họ đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, thậm chí Á Thánh, hỗn nguyên như một, toàn thân không lộ sơ hở, cũng bị tin tức này làm kinh ngạc đến ngây người!

Lại là như vậy.

May mắn là không có liều lĩnh mà đi.

Nếu không có Càn Nguyên Đại Thần nhắc nhở, thật sự sẽ bi kịch rồi!

Bốn vị Đại năng vội vàng quỳ bái: "Đa tạ Đại Thần chỉ điểm mê tân." Càn Nguyên thản nhiên nói: "Lui xuống đi!" Bốn vị Đại năng lùi bước bay ra ngoài, ẩn mình vào Thủy Tinh Cung Đông Hải.

Hiển nhiên, bị Long Vương mời đi thương lượng đối sách.

Càn Nguyên thản nhiên nhận lấy phần thưởng mà Hệ Thống Lựa Chọn Thần Cấp ban cho, không ngờ hai đợt khách viếng thăm lại mang đến nhiệm vụ phong phú như vậy, thế này, xem ra, lần sau có thể mời họ vào Tiên Cung ngồi một chút rồi.

Vạn nhất, lại xoay ra vài nhiệm vụ ngẫu nhiên nữa, chẳng phải là sung sướng vô cùng sao?

Khổng Tuyên cẩn thận đến trước mặt Càn Nguyên: "Lão Gia, Ma Tổ La Hầu có lợi hại không?" Càn Nguyên nhìn y một cái, gật đầu nói, "Đương nhiên rồi, Ma Tổ La Hầu lập thề muốn làm tồn tại Sát Đạo Thánh Nhân." "Quả thật lợi hại." "Đại kiếp do La Hầu một tay gây ra, là đại kiếp lợi hại nhất Hồng Hoang sơ kỳ rồi." Càn Nguyên từ tốn nói: "Đại kiếp này một khi xuất hiện, vị trí nhân vật chính Thiên Địa đều sẽ thay đổi!" Sắc mặt Khổng Tuyên tái nhợt.

Cho dù trong tộc Phượng Hoàng, y là đứa trẻ nhỏ không thể nhỏ hơn nữa, nhưng đạo hạnh của y lại chỉ dưới Nguyên Phượng, ở một số phương diện, ngay cả Nguyên Phượng cũng không bằng.

Khổng Tuyên làm sao không hiểu ý trong lời nói của Càn Nguyên, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ có đại nạn!

Bằng không, làm sao có thể đánh mất ngay cả vị trí nhân vật chính Thiên Địa.

Càn Nguyên thản nhiên nhìn y một cái: "Có một số chuyện, không đến gần, thì không thể nhìn rõ được!" Khổng Tuyên ưu sầu chồng chất, tuy đã hơn một vạn tuổi, y vẫn chỉ là một tiểu Khổng Tước.

Nào đã từng thấy những cảnh tượng như vậy.

Liền bị dọa đến ngẩn người.

"Phịch" quỳ xuống: "Tiểu nhân khẩn thỉnh Lão Gia, cứu mẫu thân đại nhân!" Càn Nguyên lộ ra ánh mắt hài lòng, trăm thiện hiếu đứng đầu.

Khổng Tuyên tuy còn nhỏ, nhưng có trách nhiệm, thật sự không tồi.

"Mẫu thân ngươi tuy có kiếp nạn, nhưng tính mạng vô ưu.

Đừng quên Phượng Hoàng Niết Bàn Pháp của y!" Cho dù Càn Nguyên không đưa ra lời hứa hẹn thực chất, nhưng cũng khiến Khổng Tuyên đại hỉ vọng: "Đa tạ Lão Gia, đa tạ Lão Gia!" Khổng Tuyên không phải là tiểu Khổng Tước chỉ biết ở Nam Phương Bất Tử Hỏa Sơn, trong Càn Nguyên Cung, ngày ngày tiếp xúc với Đại Đạo Đạo Vận, sớm đã hiểu rõ sự thần dị của Lão Gia nhà mình.

Khổng Tuyên không hề hoài nghi Lão Gia nhà mình lời nói ra liền thành Pháp, thốt lời thành hiện thực!

Đại Đạo Chi Quang, Đạo Vận, Huyền Hoàng Công Đức, cùng với các loại Thiên Tài Địa Bảo, thậm chí một câu nói tùy tiện của Lão Gia, đều có thể được kiểm chứng.

Khổng Tuyên trong thời gian ngắn ngủi, những kiến thức y thu được, còn nhiều hơn cả một vạn năm ở Bất Tử Hỏa Sơn.

Con trai của Nguyên Phượng, từ khi đản sinh, có ký ức truyền thừa của Phượng Hoàng tộc.

Những ký ức đó trước đây được coi là bảo bối, nhưng so với một mảnh Đạo Vận trong Càn Nguyên Tiên Cung, thì cũng không đáng gì!

Tùy tiện một mảnh Đạo Vận cũng có thể khiến y rơi vào trạng thái đốn ngộ.

Đốn ngộ, đối với Thần Thú càng khó cầu mà có được.

Chỉ tu thần thông, không biết thiên số, ngây thơ trong sáng, không hiểu Thiên Đạo.

Đối với Đạo lý giải, cơ bản tuân theo bản năng.

Dù sao, Long Hán Tam tộc là do Tiên Thiên Ngũ Hành giao hội, lại đúng lúc khí âm dương giao hợp mà đản sinh.

Tiên Thiên thuộc về đại diện cho quy tắc Thiên Đạo.

Cho dù không tu luyện, theo thời gian tích lũy cũng có thể tích lũy đủ pháp lực.

Nhưng cũng vì vậy, muốn tiến thêm một bước thì khó như lên trời!

Chương 38

Khổng Tuyên này ở ngoài Càn Nguyên Tiên Cung cũng không biết, chính Càn Nguyên Đại Thần đã ban cho y "Ngũ Sắc Thần Quang Ngưng Luyện Pháp", nghe có vẻ chỉ là một mảnh thuật luyện khí pháp bảo, nhưng thực tế lại bao la vạn vật, nghiên cứu Pháp tắc Ngũ Hành thậm chí đạt đến độ cao của "Đạo", Khổng Tuyên cảm thấy muốn nghiên cứu thấu triệt những thứ này, e rằng thời gian phải tính bằng vạn thiên niên.

Từ đó, có thể thấy đạo hạnh của Càn Nguyên Đại Thần cao đến mức nào.

Lão Gia Càn Nguyên đã nói không có chuyện gì, thì tự nhiên không có chuyện gì rồi.

Khổng Tuyên cung kính lui ra ngoài.

Y muốn nhanh chóng nâng cao đạo hạnh, nếu có thể, hy vọng có thể thay Nguyên Phượng đích thân đi gặp Ma Tổ La Hầu đó một lần.

Càn Nguyên khẽ lắc đầu, đạo hạnh của Khổng Tuyên tuy mạnh, nhưng đối đầu với Ma Tổ La Hầu thật sự khó mà thắng được.

Vào thời điểm Thánh Nhân chưa xuất thế hiện tại, La Hầu đứng ở đỉnh điểm của tu sĩ trong Hồng Hoang.

Không, Càn Nguyên khẽ cười lạnh, La Hầu muốn chứng Đắc Sát Đạo Thánh Nhân, thật sự phải xem Ngô có đồng ý hay không.

Y đưa bàn tay ra, một đoàn Ngũ Sắc Thần Quang bay lên. , Giống như Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên!

Uy lực còn trên Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên.

Dù sao Ngũ Hành Bản Nguyên mà y có được, Khổng Tuyên không

phải là do Nguyên Phượng chịu ảnh hưởng của ngũ hành tinh khí mà đản sinh.

Cấp độ của hai bên căn bản không ở cùng một nơi.

Càn Nguyên đối với việc mưu cầu công đức Hồng Hoang có hứng thú, đối phó La Hầu, loại chuyện này tự nhiên không thể thiếu.

Chỉ là, thời cơ nhập cuộc rất quan trọng.

Đạo Ma Chi Tranh là một trong những trận chiến gian khổ nhất trước khi Hồng Quân thành Thánh, đương nhiên phải mưu tính chu toàn một phen rồi.

Càn Nguyên chuyển ánh mắt về phía Tu Di Sơn, trong Càn Nguyên Tiên Cung, Ngài có thể quan sát khắp Chư Thiên Vạn Giới Hồng Hoang, không lo bị người khác phát giác.

Bởi vì Càn Nguyên Tiên Cung bản thân tương đương với một vị Đại Đạo Thánh Nhân.

Cho dù toàn bộ Hồng Hoang hủy diệt, Càn Nguyên Tiên Cung cũng sẽ không hủy diệt, cũng vì vậy, Bồng Lai Tiên Đảo tự nhiên cũng được che chở.

Hoặc, Thiên Đạo hủy diệt, Càn Nguyên Tiên Cung cũng sẽ vĩnh tồn.

Một tòa Tiên Cung tuyệt thế vĩnh viễn tồn tại.

Trên Tu Di Sơn, La Hầu sốt ruột vạn phần!

Mọi chuyện dường như đã thoát khỏi sự kiểm soát của y, vốn dĩ đã thiết lập một kịch bản hoàn hảo cho Long Hán Tam tộc, trong kịch bản đó, Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc cuối cùng sẽ tự giết lẫn nhau, thế giới Hồng Hoang cũng gần như sẽ bị đánh nát.

Nhưng mấy năm trước, Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc đột nhiên

dẹp cờ tắt trống, lại hòa bình cùng chung sống!

Vở kịch đã biến thành thế nào?

La Hầu trăm mối vẫn không có lời giải, y biết, bên trong nhất định đã có chuyện không biết xảy ra!

Y nghiên cứu rất sâu sắc về các thủ lĩnh Long Hán Tam tộc, đặc biệt là Long Vương có tính khí nóng nảy, lại càng là trọng điểm nghiên cứu, La Hầu căn bản không cần tốn công sức ở Long tộc, theo những gì y biết, chỉ cần dùng pháp lực hơi can thiệp vào tư duy của Phượng Hoàng và Kỳ Lân, hơi châm ngòi một chút, Long tộc tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn được.

Lúc đó, chính là lúc thu hoạch!

Nhưng bây giờ là ý gì?

Lão long đó lại tu thân dưỡng tính sao?

Căn bản là không thể mà!

Chuyện không thể lại xảy ra ngay trước mắt y.

Nên làm thế nào đây?

La Hầu ngây người!

Ma khí trên người y cuộn trào từng đợt, cả Tu Di Sơn đều run rẩy dưới ma khí.

La Hầu tùy tay lấy ra Thí Thần Thương, một siêu cấp Pháp Bảo ngang hàng với Bàn Cổ Phủ, Hỗn Độn Châu, Tạo Hóa Ngọc Điệp, là Tứ Đại Chí Bảo Hỗn Độn, cũng chính vì có Thí Thần Thương, y mới có thể chống đỡ được Khai Thiên Thần Phủ của Bàn Cổ.

Đáng tiếc, khoảng cách đạo hạnh với Bàn Cổ quá lớn, nếu ở cùng một cấp độ.

La Hầu dám khẳng định, y sẽ không thua!

Cầm cao Thí Thần Thương, ngửa mặt lên trời đại khiếu: "Ngã, La Hầu, bất luận có khó khăn nào, thế tất sẽ giết sạch sinh linh Hồng Hoang, chứng Đắc Quả Vị Sát Đạo Thánh Nhân!" Cuồng phong nổi lên, mây đen che kín mặt trời, tóc dài của La Hầu bị gió thổi phần phật, y cuồng ngạo cười lớn, "Thiên sinh vạn vật dĩ dưỡng dân, dân vô nhất thiện khả báo thiên." "Ngã, Ma Tổ La Hầu, muốn thay trời hành Đạo, giết sạch thiên hạ!" "Sát, sát, sát, sát, sát, sát, sát!" Bảy tiếng "sát", ma khí ngút trời, sát khí xông thẳng lên trời, bao trùm cả thế giới phương Tây Hồng Hoang.

Ma khí gào thét, vô số sinh linh trong ma khí bỏ mạng, hoặc bị ma hóa, điên cuồng cắn xé những sinh linh khác.

Một cổ ôn dịch đen tối, bao trùm toàn bộ đại lục phương Tây.

La Hầu ha ha đại tiếu: Giết đi, giết đi, ngày sinh linh Hồng Hoang diệt tuyệt, chính là lúc ta chứng Đắc Sát Đạo Thánh Nhân!

"Tên gia hỏa này đang nằm mơ sao?

Muốn giết sạch sinh linh Hồng Hoang?

Khẩu khí thật lớn!" "Khẩu khí của tên gia hỏa này tuy lớn, nhưng quả thật có chút bản lĩnh." "Khí tức của y, ta không thích, diệt trừ đi vậy." "Ba vị cẩn thận, La Hầu trong tay đang cầm Thí Thần Thương, là Hỗn Độn Chí Bảo, không có bảo bối nào của các ngươi rơi vào tay y đâu!" La Hầu lập tức kinh hãi, ai đang nói chuyện?

Ngẩng mắt nhìn lên, trợn mắt há mồm: "?!!" Một con Cự Long dài mấy vạn trượng, Long Vương của Long tộc; một con Phượng Hoàng dài tương tự mấy vạn trượng, Nguyên Phượng của Phượng tộc; một con Kỳ Lân dài tương tự mấy vạn trượng, Thủy Kỳ của Kỳ Lân tộc; vị cuối cùng lại là một lão giả tiên phong đạo cốt - Hồng Quân!

La Hầu triệt để ngây ngẩn, “Bốn vị đều chạy rồi sao?

Thật sự quá nực cười a!” “Toàn bộ đều là đối thủ của La Hầu!” Hồng Quân quát lớn: “La Hầu, ngươi thật sự cho rằng khi âm thầm khiêu khích ly gián, khiến tam tộc hỗn chiến, mà ba vị tộc trưởng lại không hề phát giác sao?” “Quá hiển nhiên rồi!” “Ba vị tộc trưởng đều có tu vi Á Thánh, đã cho đủ cơ hội để tự tỉnh ngộ.” “Ngàn vạn lần không ngờ, ngươi lại cố chấp không tỉnh ngộ, vọng tưởng chứng đắc Sát Đạo Thánh Nhân.” “Làm trái Thiên Đạo, tận diệt thiên lương.” “Ba vị tộc trưởng há có thể dung thứ!” Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ trong lòng đồng thời thầm than xấu hổ, “Phát giác ở đâu chứ?

Rõ ràng là nhờ Càn Nguyên Đại Thần bói ra.” Ma Tổ La Hầu quả nhiên thâm hiểu lòng người, nếu không phải Càn Nguyên Đại Thần chỉ điểm, mặc cho La Hầu tiếp tục khiêu khích, e rằng sẽ tự tương tàn sát!

Điều đó là chắc chắn.

Ba vị tộc trưởng đối với Hồng Quân cũng bội phục không ngớt, “Gã này nói dối mà mặt không đỏ tai không nóng ư?

Nếu thật sự đã sớm biết La Hầu đứng sau giật dây, làm sao có thể để La Hầu ngông cuồng như vậy?

Đã sớm tìm tới rồi.” Trùng hợp thay, La Hầu cũng nói: “Hồng Quân, nếu thật như ngươi nói, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ tạm không nhắc tới, lão già Long Vương kia, nhất định sẽ tìm ta báo thù!” “Mà cũng không biết ngươi có rõ mưu đồ của ta không.” La Hầu nhe răng cười, “Vô sở vị, đỡ cho ta phải đi tìm từng kẻ một, nhân tiện giết sạch các ngươi!” Long Vương đại nộ, há miệng rống giận, vô tận Long Uy bao trùm Tu Di Sơn, tiếng rồng gầm như sấm rền, vang vọng khắp bốn cõi, nửa Hồng Hoang đều nghe thấy.

La Hầu lập tức giật mình: “Lão già Long Vương này, pháp lực lại thâm hậu đến vậy!” Long Vương tính khí vốn bạo liệt nhất, từ trước tới nay toàn đi châm chọc người khác, khi nào tới lượt người khác châm chọc mình?

Làm sao có thể nhịn được?

Long Vương vung tay, một cự chưởng lớn như ngọn núi nhỏ vỗ xuống La Hầu.

Chương 39

La Hầu cất tiếng cười lớn, đối diện cự chưởng không hề sợ hãi.

“Long tộc, từ trước tới nay không lọt vào mắt ta, những kẻ chỉ biết dùng sức mạnh cơ thể là kém cỏi nhất.

Ta chưa từng đặt vào mắt!” Thí Thần Thương giơ cao, khí tức hủy diệt trực xông lên mây!

Ma khí Tu Di Sơn dường như tìm được lối thoát, bị Thí Thần Thương xiềng xích chặt chẽ, ma khí đen kịt vô biên dường như hóa thành thực chất!

“Oanh!” Tiếng sét như kinh lôi, La Hầu thế mà không chống đỡ nổi, đỉnh núi dưới chân vỡ vụn từng tấc, lực đạo lớn đến thế, một ngọn núi trong nháy mắt hóa thành bụi phấn.

La Hầu đứng giữa không trung, lại không hề đau lòng, ngông cuồng cười lớn: “Long Vương, trúng Thí Thần Thương của ta, ngay cả Thánh Nhân cũng khó cứu, Long Hán Tam Tộc, các ngươi đúng là những kẻ không có đầu óc.” Vô cùng khinh thường: “Đánh bại các ngươi, căn bản không phải bản lĩnh!” Long Vương giả vờ kinh hãi, vứt cự trảo lên Tu Di Sơn, cự trảo ấy lại bị ăn mòn đến không còn hình dạng.

La Hầu trợn mắt há mồm: “Ngươi, ngươi...?” Long Vương cố làm khinh thường: “Thằng ngốc, chẳng lẽ ngươi không biết sao, Long Tộc chúng ta, đều phải lột da!” Trong lòng thầm nhủ may mắn ghê.

May mà vừa rồi ta để lại một tâm nhãn, dùng cự trảo đã lột da để thăm dò.

Thăm dò xong, Long Vương trong lòng khẽ lạnh.

“Không ổn chút nào!

Thí Thần Thương quả nhiên xứng danh Hỗn Độn Chí Bảo, ngay cả pháp bảo luyện từ thân thể cũ cũng không chống đỡ nổi.” “Thân thể Long Tộc, vốn là mạnh mẽ nhất trong ba Thần Thú.

Ngay cả ta cũng không chống đỡ nổi công kích của La Hầu, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ lại có cách nào?” “Nhưng thua người không thua trận, sao có thể yếu thế?

Dù sao Hồng Quân trước đó đã làm gương tốt, Long Vương bèn học theo!” La Hầu thật sự bị Long Vương lừa!

“Nếu chỉ có một mình Long Vương là Á Thánh, tự nhiên ta không sợ, nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Đơn đấu ư, chỉ cần ta có thể đánh bại ngươi là được!” “Nhưng bây giờ không phải đơn đấu, là bốn đấu một!

Ba vị tộc trưởng Long Hán Tam Tộc đều ở đây, ai nấy đều là Á Thánh.

Cho dù lời của Long Vương là giả, nhưng chỉ cần chống đỡ được, vậy thì hai vị Á Thánh kia, chỉ cần nhân cơ hội này đánh lén, nhất định sẽ khiến ta bị trọng thương.” “Huống hồ ngoài ba vị tộc trưởng, còn có một vị Hỗn Độn Ma Thần Hồng Quân, người biết rõ gốc gác của ta!” La Hầu thật sự vạn lần không ngờ, Hồng Quân lại còn sống, càng không ngờ, lại còn ở trên Hồng Hoang!

“Có tên kia ở đây, làm chuyện gì cũng sẽ bị nhìn thấu.” La Hầu cảm thấy chỉ dựa vào một cây Thí Thần Thương để đối phó với bốn vị Đại Năng là quá liều.

“Kế hoạch không chu toàn thì thảm họa!” “Nếu kế hoạch hoàn hảo thực thi, lần này đáng lẽ chỉ có mình Hồng Quân!

Chứ không phải Hồng Quân liên thủ với ba vị Á Thánh.” “Dù La

Hầu không coi trọng thủ đoạn của Long Hán Tam Tộc, nhưng đó dù sao cũng là Á Thánh!

Chỉ riêng uy thế phóng ra, đã đủ khiến La Hầu khó chịu." "Nếu không có Thí Thần Thương cứng rắn chống đỡ, ngay cả động đậy cũng trở nên vô cùng khó khăn." "Như vậy, ta dám đi đánh cược xem Long Vương có đang lừa không?

La Hầu không dám!" Ma khí cuồng dũng, La Hầu quát lớn: "Để các ngươi xem thủ đoạn của ta!" "Tru Tiên Tứ Kiếm, xuất!" Bốn thanh hung kiếm tuyệt thế từ Nguyên Thần La Hầu nhanh chóng xuất hiện, Tru Tiên Kiếm dựng ở phương Đông, Lục Tiên Kiếm dựng ở phương Tây, Hãm Tiên Kiếm dựng ở phương Nam, Tuyệt Tiên Kiếm dựng ở phương Bắc.

Bốn thanh tiên kiếm vừa dựng lên, kiếm khí vô biên bao trùm bốn phương, cách tuyệt trong ngoài, tự thành thiên địa.

Lập tức bao phủ Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ, Hồng Quân!

La Hầu trở lại vẻ ngông cuồng, cười lớn, "Các ngươi dám để ta bày ra Tru Tiên Tứ Kiếm, quả đúng là kẻ vô tri không biết sợ hãi a!" "Ha ha ha ha!" "Các ngươi, một kẻ cũng không thoát được, đều sẽ vẫn lạc dưới Tru Tiên Kiếm Trận!" "Đây là, cái giá của sự ngạo mạn!" "Ta, Ma Tổ La Hầu, nhất định sẽ chứng đắc Thiên Đạo Thánh Nhân chi vị!" Bốn vị Đại Năng tò mò quan sát Tru Tiên Kiếm Trận, chỉ thấy trong kiếm trận, sát khí cuồn cuộn, sát cơ tứ phía, vô tận địa thủy hỏa phong tứ kiếp lan tràn.

Trong trận pháp hồng quang ẩn hiện, sương mù bốc lên, Nguyên Thần ẩn ẩn nhói đau.

Bốn vị Đại Năng lập tức đại kinh, "Tru Tiên Kiếm Trận, quả nhiên danh bất hư truyền." "May mà bốn vị Đại Năng tiến vào, nếu là

người có đạo hạnh kém hơn một chút, e rằng lập tức sẽ hóa thành huyết thủy?!" Tại Bồng Lai Tiên Đảo, trong Càn Nguyên Tiên Cung, Càn Nguyên khẽ lắc đầu, tán thán rằng: "Chẳng đồng chẳng sắt lại chẳng cương, Từng ẩn Tu Di núi dưới tàng.

Chẳng dùng âm dương điên đảo luyện, Há đâu thủy hỏa mài phong mang.

Tru Tiên sắc bén, Lục Tiên vong, Hãm Tiên bốn phía hồng quang giăng.

Tuyệt Tiên biến hóa diệu vô cùng, Đại La Thần Tiên máu nhuộm thường!" "Đã nhắc nhở rồi, Tru Tiên Kiếm Trận uy mãnh vô song, mấy tên kia, cứ muốn tự mình làm chủ." "Muốn phá trận này, không trả một cái giá lớn thì không thể nào." Càn Nguyên tiện tay lấy ra một quả Nhân Sâm, "Vở kịch hay đang diễn ra, lẽ nào lại không có quả để ăn?" "Đinh!" "Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống phát bố nhiệm vụ ngẫu nhiên. ...." Càn Nguyên á khẩu vô ngôn, "Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống lúc nào cũng phát bố nhiệm vụ, không phải muốn gây sự đó ư?" "Chẳng phải Ngô đã lấy Nhân Sâm quả ra chuẩn bị làm khán giả ăn dưa rồi sao?

Ngô đã quyết định, lần này, nhất định sẽ chọn từ chối. ...." "Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống phát bố nhiệm vụ ngẫu nhiên: tru sát Ma Tổ La Hầu." "Lựa chọn một: tiếp nhận nhiệm vụ, nhận được phần thưởng: một sợi Tam Thiên Đại Đạo Hỗn Độn Bản Nguyên!" "Lựa chọn hai: từ chối nhiệm vụ, nhận được phần thưởng: ba mươi vạn năm đạo hạnh pháp lực!" "Hừ!" Càn Nguyên trong lòng giận dỗi!

"Không phải gây rối sao?

Hệ thống thế mà lại dụ hoặc." "Có ý muốn từ chối, nhưng phần thưởng nhận được khi từ chối quá thấp, ba mươi vạn năm đạo hạnh, nghe thì có vẻ nhiều.

Nhưng có tác dụng gì chứ?" "Càn Nguyên Cung có thể vĩnh tồn từ xưa, vô lượng lượng kiếp qua đi, Thiên Đạo trở về Hỗn Độn, Càn Nguyên Tiên Cung cũng sẽ vĩnh viễn tồn tại, cần bao nhiêu năm pháp lực, chẳng phải là dễ dàng có được sao?" "Ba mươi vạn năm đạo hạnh pháp lực, thật sự không đáng kể." "Tam Thiên Đại Đạo Hỗn Độn Bản Nguyên, quá thơm rồi!" Con đường của Càn Nguyên không ai khác từng đi, thậm chí khác biệt với Bàn Cổ.

Bàn Cổ chuyên tâm nghiên cứu Lực Chi Đại Đạo, tiến tới cực hạn, cuối cùng dùng Lực Chi Pháp Tắc quét ngang bốn phương.

Nhưng chỉ như vậy là không đủ, dưới sự chỉ điểm của Càn Nguyên, Bàn Cổ mới thành công nghịch thiên cải mệnh, cuối cùng chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân chi vị.

Con đường Càn Nguyên đi khó khăn hơn Bàn Cổ rất nhiều.

Tạo Hóa Tam Thiên Đại Đạo song song tiến triển.

Mỗi một đại đạo đều như rèn đúc Lực Chi Pháp Tắc, nghiên cứu thấu triệt rõ ràng.

Không bỏ qua bất kỳ điều nào.

Bởi vì, mục tiêu của Càn Nguyên không phải là Đại Đạo Thánh Nhân chi vị của Bàn Cổ Đại Thần.

Nếu mục tiêu của Ngô chỉ dừng lại ở đó, Càn Nguyên căn bản không cần nghiên cứu những đại đạo khác, Bàn Cổ đã thông suốt tất cả con đường dưới Đại Đạo Thánh Nhân, Càn Nguyên đã có được tất cả chân truyền của Bàn Cổ, thậm chí còn có được Bàn Cổ Lạc Ấn hoàn chỉnh.

Chỉ cần cứ thế tuần tự tiến lên, sớm muộn gì cũng sẽ tái tạo thành tích của Bàn Cổ Đại Thần.

Nhưng, đó căn bản không phải điều Càn Nguyên muốn.

Ngô, từ lúc ban đầu chỉ có một mục tiêu: siêu thoát Đại Đạo.

Người nên lập chí vĩ đại, chứ không nên thường xuyên thay đổi chí hướng.

Đã quyết định một mục tiêu, thì phải kiên trì tới cùng.

Tất cả những gì trên đường đi, đều chỉ là cảnh sắc nhỏ bé, chỉ có ở mục tiêu cuối cùng, cảnh sắc đó mới tuyệt mỹ.

Càn Nguyên không chút do dự chọn lựa chọn đầu tiên.

Thở dài: "Hệ thống, ngươi thật giỏi gây sự!" Tại nơi sâu thẳm trong Nguyên Thần Càn Nguyên, ở một góc khuất không thể thấy, trên Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống có một dòng chữ Hán ẩn hiện lấp lánh, dường như đang kháng nghị lời nói của Càn Nguyên, "Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống chế tác giả: Càn Nguyên!" Phần thưởng của Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống dụ người đến vậy, Càn Nguyên làm sao có thể ngồi yên?

Vỗ vỗ tay: "Khổng Tuyên, ta đi Tu Di Sơn!" Khổng Tuyên đại hỉ: "Xin vâng pháp chỉ của Lão Gia!" Nhảy ra khỏi tiên cung, Khổng Tuyên hiện ra nguyên hình, hóa thành một con Khổng Tước dài mấy chục trượng, đúng là Thần Thú còn non trong Phượng Hoàng tộc!

Càn Nguyên đạp trên lưng Khổng Tước, khí thế hừng hực: "Chúng ta đi diệt La Hầu!" Khổng Tước vỗ cánh bay cao, nhanh chóng bay về phía Tu Di Sơn.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận trên Tu Di Sơn, La Hầu ngông cuồng cười lớn, "Các ngươi dám để ta bày ra Tru Tiên Tứ Kiếm, quả đúng là có gan lớn!" "Tất cả đều phải chết dưới Tru Tiên Tứ Kiếm của ta!" Vỗ một chưởng, Tru, Lục, Hãm, Tuyệt bốn thanh hung kiếm tuyệt thế đồng loạt phát uy, kiếm khí vô biên lan tràn, Địa Thủy Hỏa Phong tứ kiếp đều bị kiếm khí phân giải sạch sẽ.

Sát cơ sát khí hội tụ trên bốn kiếm, tạo thành một hung trận tuyệt thế.

Chương 40

Bốn vị Đại Năng lập tức biến sắc, "Biết Tru Tiên Tứ Kiếm cực mạnh, dù sao cũng là hung trận tuyệt thế lừng danh, nhưng không ngờ kiếm trận lại mạnh đến mức này!" Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ vốn không coi là chuyện gì to tát, dù sao, họ là Thần Thú.

Thần Thú có Thần Khu bất hủ bảo hộ.

Tuy nhiên, khi kiếm khí vô tận giáng xuống thân thể ba vị Á Thánh, họ mới phát hiện, sai lầm của mình thật quá mức hoang đường!

Kiếm khí vô cùng vô tận rơi trên thân thể họ, ban đầu chỉ là những vết thương nhỏ li ti, những vết thương ấy với tốc độ hồi phục của Thần Thú căn bản không đáng kể, nhưng không chịu nổi kiếm khí quá nhiều!

Càng không chịu nổi kiếm khí vô cùng vô tận!

Trong chốc lát ba vị Thần Thú tiên huyết chảy ngang!

Tru Tiên Kiếm Trận phát động, họ đã chịu không ít thương tích!

Lập tức, họ chịu một thiệt thòi lớn!

Hồng Quân sớm đã cảm thấy không ổn, vội vàng đỉnh lên Chư Thiên Khánh Vân, bảo vật vô thượng có được trên Hồng Hoang, do một lòng Hạo Nhiên Chính Khí của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành.

Chư Thiên Khánh Vân với vô tận quang mang bao phủ, ngược lại Hồng Quân không hề hấn gì.

Hồng Quân đại kinh: "Các vị, mau chóng phá Tru Tiên Kiếm Trận, nếu không chúng ta nguy hiểm rồi!" Trong lòng la lớn: "Huyết quang chi tai!" Càn Nguyên Đại Thần nói, "Hai bên ấn đường đen sạm, sát

khí trùng thể, có huyết quang chi tai." "Điều quan trọng nhất, đây là kiếp nạn cuối cùng trước khi thành Thánh.

Vượt qua, mọi việc thuận buồm xuôi gió.

Không vượt qua, thân tử đạo tiêu." Hồng Quân đã chuẩn bị tâm lý, thậm chí không tiếc kéo theo ba vị tộc trưởng Long Hán Tam Tộc, nhưng không ngờ, chỉ trong chớp mắt, ba vị tộc trưởng thế mà đều đã bị thương!

Long Vương bị tiên huyết kích thích hung tính: "Đạo Hữu, ngươi đi phá trận, ta muốn giết La Hầu!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ cũng nuốt không trôi cục tức.

"Đường đường là Thần Thú, xưa nay hoành hành Hồng Hoang, làm sao chịu nổi sự dày vò như vậy?

Kiên quyết không thể nhẫn nhịn a!" Ba vị tộc trưởng lại không đi phá trận, ngược lại vây quanh La Hầu điên cuồng chiến đấu không ngừng.

Lại bị mê mất tâm trí, Hồng Quân suýt nữa thì chửi to, "Chẳng lẽ không phân biệt được việc nặng nhẹ sao?" "Long Hán Tam Tộc có thể kiên trì đến bây giờ mà không diệt vong quả là kỳ tích rồi!

Đáng lẽ phải phá trận trước chứ!" Hồng Quân vừa giận vừa vội, nhưng tình huống hiện tại vô cùng nguy cấp, Long Vương và ba vị Á Thánh chỉ lo vây công La Hầu, nhưng La Hầu lại có Thí Thần Thương!

Lại còn có kiếm khí vô biên của Tru Tiên Tứ Kiếm làm viện trợ, chỉ trong chốc lát, họ đã bị trọng thương.

Hồng Quân không dám chờ đợi nữa, nghiến răng, thi triển một pháp thuật, chém ra Tam Thi hóa thân, một thi cầm Thái Cực Đồ định trụ Tru Tiên Kiếm, một thi cầm Bàn Cổ Phiên định trụ Lục Tiên

Kiếm, một thi cầm Tạo Hóa Ngọc Điệp định trụ Hãm Tiên Kiếm, rồi đội Chư Thiên Khánh Vân thu lấy Tuyệt Tiên Kiếm.

Đang lúc vui mừng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng Tam Thanh kêu thảm, Hồng Quân đột ngột quay đầu lại, lại thấy La Hầu tay cầm Thí Thần Thương đang định ra tay với Nguyên Phượng.

Hồng Quân kinh hãi muốn tuyệt vọng, một thương này xuống, Nguyên Phượng chắc chắn không còn mạng!

Ngay lúc nguy cấp, một tiếng Khổng Tước minh khiếu vang lên, một đoàn ngũ sắc hào quang nhắm thẳng vào Thí Thần Thương trên tay La Hầu, "Vèo!" Ngũ sắc quang mang lóe lên, Thí Thần Thương không còn thấy tăm hơi!

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ đồng loạt bái đảo: "Cảm tạ Đại Thần đã cứu tính mệnh của chúng ta!" La Hầu đại nộ: "Bảo vật của ta!" Giọng nói mang theo sự kinh hãi, "Đám quang mang kia là cái gì?

Thế mà ngay cả Thí Thần Thương cũng bị nuốt mất." "Phải biết rằng, đó là Hỗn Độn Chí Bảo a!

Điều đáng sợ hơn, thế mà lại đoạn tuyệt liên hệ với ấn ký Nguyên Thần trong Thí Thần Thương, vượt ngoài sức tưởng tượng của ta." "Rốt cuộc là vị Đại Thần nào?" Kẻ đó đương nhiên là Càn Nguyên.

Vừa rồi Ngô đã ra tay nuốt mất Thí Thần Thương của La Hầu.

Thí Thần Thương tuy là Hỗn Độn Chí Bảo không sai, nhưng Ngũ Sắc Thần Quang của Càn Nguyên cũng không phải vật phàm, Ngũ Sắc Thần Quang trực tiếp dùng Ngũ Hành bản nguyên luyện thành, phàm là pháp bảo trong Ngũ Hành, tất cả đều nằm dưới sự khống chế của Ngô.

Thật không may, Thí Thần Thương của La Hầu, tuy cũng là Hỗn

Độn Chí Bảo, nhưng Ngũ Hành thuộc Kim, do đó khó thoát khỏi vận rủi bị nuốt mất.

Điều quan trọng nhất, tu vi của La Hầu cũng chỉ là đỉnh phong Chuẩn Thánh mà thôi.

Đối với Càn Nguyên, dưới Thánh Nhân, Ngũ Sắc Thần Quang không gì không nuốt được!

La Hầu chịu thiệt là bởi đạo hạnh pháp lực không đủ.

Nếu có tu vi Thánh Nhân, Ngũ Sắc Thần Quang dù có thể nuốt đi, cũng có thể phản thủ đoạt lại.

Đương nhiên, nếu La Hầu thật sự là Thánh Nhân, đã sớm tiêu diệt bốn vị Đại Năng Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ, Hồng Quân rồi, cũng sẽ không chờ đến lúc này.

Tất cả đều là Thiên ý.

La Hầu muốn mắng chửi, nhưng ngữ khí mắng chửi ấy, dù thế nào cũng không dám thốt ra!

Càn Nguyên đạp trên Khổng Tước, một thân Đại Đạo chi quang suýt nữa làm mắt hắn lóa đi.

Thật sự chói mắt!

La Hầu đối với Càn Nguyên có địch ý sâu sắc, Đại Đạo chi quang kia tự nhiên cũng không có cảm tình tốt với hắn.

Đối với người khác, Đại Đạo chi quang sẽ mang đến cảm ngộ phi phàm, nhưng đối với La Hầu, chỉ có thống khổ!

Điều khiến La Hầu sợ hãi là, đường đường ba vị tộc trưởng Long Hán Tam Tộc, lại khiêm tốn quỳ gối dưới chân người khác, miệng xưng Đại Thần, cảm tạ ân cứu mạng.

Cảnh tượng đó, khiến La Hầu vắt óc suy nghĩ cũng không biết,

“Vị Đại Thần kia rốt cuộc là ai!” Nhưng chưa xong, Hồng Quân dẫn theo ba phân thân, tay giữ Tru Tiên Tứ Kiếm, đồng loạt quỳ rạp trên đất: “Bái kiến Càn Nguyên Đại Thần, cảm tạ Đại Thần đã cứu giúp!” Điều này khiến La Hầu đối với thân phận Càn Nguyên lại thêm vài phần nghi ngờ, trong lòng càng thêm ba phần kinh hãi.

Trong số tất cả những người có mặt, hắn hiểu rõ Hồng Quân nhất.

Dù sao cả hai đều là Hỗn Độn Ma Thần, hơn nữa vì một Tiên một Ma trời sinh đối địch, hận không thể giết chết đối phương.

Nhưng đều kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng không làm gì được ai.

Cũng chỉ có La Hầu mới biết Hồng Quân trong lòng kiêu ngạo đến mức nào, nhưng từ trước tới nay chưa từng thấy Hồng Quân tỏ ra hèn mọn như vậy.

“Vị Đại Thần tỏa ra Đại Đạo chi quang trước mắt, chẳng lẽ là Đại Thần chưa từng xuất thế trong Hỗn Độn sao?

Hoặc giả là Đại Thần còn lợi hại hơn cả Bàn Cổ?” La Hầu có chút tê dại, hai chân lén lút lùi về sau, tùy thời tìm cơ hội, chuẩn bị bỏ trốn.

“Nơi đây nguy hiểm!” Nguyên Thần không ngừng cảnh báo.

Càn Nguyên lại không để ý, trầm mặt, trách mắng: “Ngô đã nói rồi, Tru Tiên Kiếm Trận không dễ đối phó, nhưng các ngươi cứ không nghe.” “Nếu Khổng Tuyên tốc độ chậm một phần, các ngươi đều đã vẫn lạc trong đó rồi!” “Một lũ ngu xuẩn!” Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ ba vị Đại Năng, mặt đỏ bừng, trầm mặc không nói.

“Càn Nguyên Đại Thần mắng đúng quá!” “Chuyện vừa rồi, khiến chúng ta đều sợ hãi một trận, vừa rồi, giống như bị ma chướng, chỉ một lòng muốn đối chiến với La Hầu sao?” “Đối chiến thì đối chiến thôi, thế mà lại ngu xuẩn dùng phương thức đơn đấu.

Chẳng phải là ngu xuẩn sao?" "Rõ ràng đã thương lượng kỹ càng trong Long Cung, phải cùng tiến cùng lùi.

Nếu không phải Càn Nguyên Đại Thần kịp thời, thủ lĩnh Long Hán Tam Tộc, thật sự sẽ vẫn lạc tại đây!" Càn Nguyên lắc lắc đầu, đương nhiên Ngô biết vì sao.

Vạn sự đều có nhân quả, Càn Nguyên vừa tiến vào, dưới sự trợ giúp của Đại Đạo chi quang, đã phát hiện trên thân ba vị tộc trưởng có những sợi nhân quả vô cùng lớn!

Thiên Đạo đang tác động.

Nhân quả quá nhiều, quá lớn, hợp nên có kiếp nạn này.

Chương 41

Nếu không có Càn Nguyên ở đây, e rằng ba vị thủ lĩnh tộc sẽ bị trọng thương, thậm chí vẫn lạc cũng có khả năng.

Ngay cả bây giờ, tại đây, tuy đã cứu họ khỏi tay La Hầu, nhưng ba vị Á Thánh này nếu không có mấy chục vạn năm tu dưỡng sinh tức, sẽ không thể hồi phục.

Càn Nguyên trong lòng đột nhiên khẽ động: "Ồ, nhiệm vụ ngẫu nhiên của Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống, ta dường như đã tìm ra một chút quy luật." "Mỗi khi ta thay đổi lịch sử Hồng Hoang thế giới, phần thưởng đưa ra cũng càng lớn." "Nếu ta không thay đổi lịch sử, phần thưởng lại luôn là pháp lực!" Càng nghĩ càng thấy đó là sự thật.

Quay về, có thể thử nghiệm một phen.

Càn Nguyên liếc nhìn Hồng Quân, trên mặt nở nụ cười: "Không tệ, ngươi mạnh hơn ba tên ngu xuẩn kia, sau kiếp nạn này, hãy về đạo trường tiềm tu, để ba thi phân thần dung hợp làm một với bản thể, sẽ thành Thánh Nhân!" Hồng Quân đại hỉ vọng, lại lần nữa bái đảo: "Nhờ hồng phúc của Đại Thần.

Đại Thần Thánh Thọ vô cương!" Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ ba vị Á Thánh lần đầu nghe Hồng Quân lại có tư chất thành Thánh, trước mắt.

Ai nấy đều lộ ra ánh mắt ghen tị.

"Thành Thánh a!

Là vị Thánh Nhân đầu tiên trên Hồng Hoang sao?" "Sau này, phải giữ quan hệ tốt với Hồng Quân, biết đâu, đây sẽ là một cơ duyên lớn cho tộc quần của mình!" Đối với việc Hồng Quân có thể thành Thánh

hay không, ba vị tộc trưởng không hề nghi ngờ, "Càn Nguyên Đại Thần đã nói rồi, có thể là giả sao?

Thật sự là trò đùa!" La Hầu trong lòng càng hoảng sợ, cuối cùng đã phát hiện một sự thật kinh khủng, "Vị Càn Nguyên Đại Thần kia, thế mà lại có thể điểm danh ai thành Thánh!" "Đạo hạnh của hắn cao đến mức nào, có thể biết được a!

La Hầu ta rõ ràng hiểu rằng, trên Hồng Hoang có Thiên Đạo tồn tại, phàm là tu sĩ, không thể nói bừa, ngẩng đầu ba tấc có Thiên Đạo a, nói mồm thì sướng nhất thời, quay đầu Thiên Đạo sẽ giáng xuống Thiên Phạt." "Nhưng nhìn vị Càn Nguyên Đại Thần kia một thân Đại Đạo chi quang, đạo hạnh của hắn cao đến mức nào, có thể biết được rồi!" La Hầu đâu còn dám nán lại, cất bước chạy, trong nháy mắt phá không bay đi.

Càn Nguyên cười lạnh: "Trước mặt Ngô mà còn chạy?" Chỉ điểm Khổng Tuyên: "Hãy nhìn cho kỹ, Ngũ Sắc Thần Quang phải dùng như vậy!" Càn Nguyên chỉ cần vung Ngũ Sắc Thần Quang ra, thanh, hoàng, xích, hắc, bạch, ngũ sắc quang mang chớp động, sinh sôi không ngừng, quang mang ấy trong nháy mắt lướt qua, La Hầu phát ra một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên: "Không!

Ta muốn chứng đạo thành Sát Đạo Thánh Nhân, ta không cam tâm!" Ngũ sắc quang mang khẽ xoay, Nguyên Thần La Hầu liền diệt, không còn chút hơi thở.

Khổng Tuyên hưng phấn gật đầu lia lịa, "Thì ra, Ngũ Sắc Thần Quang luyện đến cực điểm, lại lợi hại đến thế." Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ không khỏi âm thầm nuốt nước bọt, "La Hầu uy phong lẫm lẫm, thế mà lại dễ dàng vẫn lạc như vậy sao?

Xứng danh Đại Thần!" Càn Nguyên tiện tay ném thi thể La Hầu cho Hồng Quân, "Ngô biết ngươi sẽ luyện hắn thành Tru Tiên Trận

Đồ, chỉ nhắc nhở ngươi, kiếm trận sát phạt quá nặng, cẩn thận khi sử dụng." Hồng Quân kinh ngạc trợn mắt há mồm, "Đại Thần ngay cả suy nghĩ của ta cũng biết sao?" Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ nhìn thi thể La Hầu không còn hơi thở, trong lòng khẽ rợn.

"Ma Tổ La Hầu mạnh mẽ, đã in sâu vào tâm trí chúng ta." "Tên này, muốn giết sạch Hồng Hoang thế giới, thật sự không phải nói khoác!

Dù là Thí Thần Thương vô song khi đơn đấu, hay Tru Tiên Tứ Kiếm vô địch khi quần công, đều là hung khí sát phạt bậc nhất trên Hồng Hoang." "Ba vị tộc trưởng đều là Á Thánh, lại là thân Thần Thú.

Nhưng bất luận Thí Thần Thương hay Tru Tiên Tứ Kiếm đều có thể dễ dàng phá vỡ phòng ngự của họ." "Nếu là tu sĩ tộc khác, ví dụ như Hồng Quân, pháp bảo bị phá phòng thì thôi, ta có thể đổi thủ đoạn khác mà đánh." "Nhưng Long Hán Tam Tộc thì không được, thân Thần Thú là chỗ dựa lớn nhất khi chiến đấu.

Nếu Thần Khu bị phá phòng, vậy thì, chỗ mạnh nhất bị phế bỏ, chiến lực của họ tự nhiên sẽ giảm sút ngàn trượng." "Chỗ mạnh nhất bị phá, chỉ có thể mặc người chém giết.

Ma Tổ La Hầu, hoàn toàn đã được công nhận sức mạnh!" "Nếu không có Càn Nguyên Đại Thần ngăn cản, e rằng thủ lĩnh Long Hán Tam Tộc đều sẽ vẫn lạc trong tay La Hầu!

Cây Thí Thần Thương kia, thật sự hung hãn!" La Hầu mạnh mẽ đến vậy, nhưng trước mặt Càn Nguyên Đại Thần, lại yếu ớt như một đứa trẻ ba tuổi, không có chút sức phản kháng nào.

Thất bại thảm hại!

Ngũ Sắc Thần Quang vừa phát ra, dù là Thí Thần Thương uy mãnh cái thế, cũng ngoan ngoãn rơi vào trong tay Đại Thần chưởng

khống.

Ngũ Sắc Thần Quang phủ kín bầu trời, La Hầu chỉ còn biết ôm hận.

Thần thông thủ đoạn của Càn Nguyên Đại Thần thật sự đáng sợ.

Nguyên Phượng có tâm tư khác, "Con trai nhỏ Khổng Tuyên của ta, lại được truyền Ngũ Sắc Thần Quang của Càn Nguyên Đại Thần." Nguyên Phượng trong lòng vừa may mắn vừa đại hỉ, "Đó là Ngũ Sắc Thần Quang a!

Hèn gì lần trước Khổng Tuyên một đường đi, dường như không tốn chút sức lực nào đã bắt giữ rất nhiều Đại Tướng Long Tộc." "Ngũ Sắc Thần Quang, không gì không nuốt được!" "Đương nhiên, Khổng Tuyên tu luyện không tệ.

Nhưng vừa rồi, Đại Thần rõ ràng đang chỉ điểm Khổng Tuyên mà.

Sẽ có một ngày, Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên sẽ được đề thăng, đó là nội tình của Phượng Hoàng tộc a!" Nguyên Phượng trong lòng rất vui sướng.

Dù sao, ba vị tộc trưởng Long Hán Tam Tộc đối với Càn Nguyên Đại Thần kính sợ lại tăng thêm một tầng.

Ngược lại, Hồng Quân đối với chiến quả của Càn Nguyên Đại Thần không hề để ý.

"Càn Nguyên Đại Thần là ai chứ?" "Đó là Hỗn Độn Tuyên Cổ Đại Thần, người có thể đàm tiếu phong thanh với Bàn Cổ Đại Thần, được Bàn Cổ Đại Thần vô cùng tôn kính a!" "La Hầu mạnh, nhưng đối với Hỗn Độn Ma Thần mạnh mẽ như hắn, Bàn Cổ Đại Thần giết như cắt cỏ, Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần cùng lên cũng không phải đối thủ của Bàn Cổ Đại Thần." "Vậy thì Càn Nguyên Đại Thần, người được Bàn Cổ Đại Thần tôn kính đến vậy, chiến lực sẽ kém đi đâu chứ?

Ta biết rồi!" Hồng Quân trong lòng cảm thán: "Không hổ là Càn Nguyên Đại Thần, thế mà ngay cả việc ta muốn luyện thi thể La Hầu thành Tru Tiên Trận Đồ cũng biết được." "Đạo hạnh của Càn Nguyên Đại Thần, quả nhiên không thể nào với tới được.

Sau này, nhất định phải luôn luôn thỉnh giáo Càn Nguyên Đại Thần mới được." Càn Nguyên tùy ý phân phó: "La Hầu tuy đã chết, nhưng cũng đã bổ sung Ma Chi Pháp Tắc cho Thiên Đạo." "Tu Di Sơn không thể bị ma vụ bao quanh, các ngươi hãy mau chóng dọn dẹp khu vực này sạch sẽ." "Đó là đại công đức!" Bốn vị Đại Năng trong mắt đồng loạt phát sáng: "Xin vâng pháp chỉ của Đại Thần!" "Công đức, ai mà không thích?

Công đức, ai mà lại chê nhiều?" Càn Nguyên liếc nhìn ba vị tộc trưởng: "Một vạn năm sau, các ngươi hãy rút khỏi Hồng Hoang, trấn thủ Tứ Cực Chi Địa đi, có lẽ, có thể bảo tồn Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc!" "Ầm ầm!" Lời của Càn Nguyên lọt vào tai Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ, không khác gì tiếng sấm thần diệt thế nổ vang.

Long Vương phủ phục trên đất, cầu xin: "Xin Đại Thần tha thứ cho tiểu long, xin Đại Thần tha thứ cho tiểu long!" Nguyên Phượng, Thủy Kỳ cũng làm động tác tương tự.

Ba vị tộc trưởng sợ ngây người, không hiểu nổi, Đại Thần đột nhiên lại thốt ra một câu nói kinh khủng như vậy, "Chẳng lẽ, là vì chúng ta không nghe theo lời dạy của Đại Thần sao?" Ba vị tộc trưởng run rẩy, nếu là Đại Năng khác nói, đã sớm phản bác rồi.

Nhưng đối diện Càn Nguyên, không có chút khí thế nào.

Với thần thông của Càn Nguyên Đại Thần, diệt sát La Hầu không tốn bao nhiêu sức lực, La Hầu mạnh mẽ như vậy mà còn không chống đỡ nổi mấy chiêu dưới tay Đại Thần, huống hồ gì những kẻ bại

tướng dưới tay La Hầu.

Càn Nguyên trách mắng: "Đúng là một lũ ngu xuẩn, vừa rồi vì sao cứ cố chấp muốn đối đầu trực diện với La Hầu, thật sự cho rằng đó là ý của các ngươi sao?" Lời này vừa ra, Long Vương và ba vị Á Thánh kinh ngạc, Hồng Quân như có điều suy nghĩ!

"Cảnh tượng vừa rồi, quả thật cực kỳ bất hợp lý." "Trái với lẽ thường.

Làm sao có thể đối đầu trực diện với La Hầu chứ?

Dù có đối đầu, cũng là đơn đấu đối diện với Thí Thần Thương.

Không giống đơn đấu, ngược lại giống như tự sát!" Ngay cả Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ cũng cảm thấy không thể tin nổi.

"Vừa rồi chúng ta nhất định đã bị mê mất tâm trí." Hiện tại nghe Càn Nguyên Đại Thần nói, lập tức minh bạch, "Thì ra, vừa rồi chúng ta thật sự đã bị mê mất tâm trí a!" "Nhưng, ai lại to gan đến vậy, không, ai lại có thần thông lớn đến mức khiến ba vị Á Thánh mê thất tâm trí?" "Cảm thấy không ổn!" Càn Nguyên cũng không phí lời, tiện tay vung lên, một bức họa hiện ra trước mắt ba vị tộc trưởng, các vị Đại Năng có mặt nhìn vào, bên trong là một khung cảnh Hồng Hoang, nhưng điều hiển nhiên hơn cả, trên Hồng Hoang các loại sơn xuyên đoạn liệt, hải dương sông ngòi hủy diệt, vô số sinh linh lầm than, oan hồn khắp nơi, hội tụ trên bầu trời, hình thành một tầng sương đen!

Ẩn ẩn ước ước, còn có thể nghe thấy oan hồn đang gào thét!

Giọng Càn Nguyên hơi lạnh, "Ba người các ngươi, đối với Hồng Hoang tự nhiên không có lỗi lầm lớn." "Nhưng đối với tộc nhân lại sơ sót trong quản giáo, phá hoại Hồng Hoang Đại Địa, tạo thành vô số sát nghiệt." "Các ngươi bị nhân quả vướng víu mà không tự biết." "Vừa rồi không phải các ngươi muốn đơn đấu với La Hầu, mà là 'Thiên'

muốn các ngươi đơn đấu.” Càn Nguyên nhìn ba vị tộc trưởng mặt tái xanh, “Trên Hồng Hoang, không luận phải trái, chỉ luận nhân quả.” “Đại nhân quả vướng thân, lựa chọn, xem các ngươi tự giải quyết vậy!” Càn Nguyên lại đạp lên lưng Khổng Tước, chân khẽ nhấc: “Về Bồng Lai!” Khổng Tước một tiếng kêu cao vút, vỗ cánh bay cao, trong chớp mắt đã biến mất!

Chỉ còn lại ba vị Á Thánh mặt tái xanh, cùng với Hồng Quân.

Lời nói của Càn Nguyên Đại Thần mang đến chấn động quá lớn, họ không tự chủ được nhìn lên trời, dường như chỉ thấy trên bầu trời có một con mắt đỏ tươi quỷ dị đang quan sát.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ đồng loạt rùng mình, trong lòng vô cùng sợ hãi!

Hồng Quân lại chợt bừng tỉnh đại ngộ, “Thảo nào!

Thảo nào a!

Hèn gì ba vị tộc trưởng hành động quỷ dị như vậy, không ngờ lại bị mê mất tâm trí.” “Ba vị có tu vi Á Thánh, thế mà lại bị khống chế một cách vô thanh vô tức.

Thần uy Thiên Đạo, thật sự không thể lường được.” “Nhưng dù là Thiên Đạo như vậy, cũng bị Càn Nguyên Đại Thần ngăn lại.

Thiên Đạo lại không hề có lời nào, thâm ý trong đó, suy nghĩ kỹ cực kỳ đáng sợ!” Hồng Quân càng lúc càng cảm thấy Càn Nguyên Đại Thần thật sự đáng sợ, “Đổi một góc độ mà nói, nếu ta đang bày bố cục, nhưng có người cố ý phá hoại, ta sẽ làm gì?” “Đó tất nhiên sẽ trừng phạt kẻ phá hoại kế hoạch đó rồi!

Không phải một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong có cách nghĩ như vậy, vậy Thiên Đạo trong Hồng Hoang thì sao?” “Lẽ nào có cách nghĩ như vậy?

Chương 42

Chẳng lẽ không có biểu hiện gì sao?

Giáng xuống Thiên Phạt chẳng phải là thao tác bình thường sao?

Nhưng bây giờ thì sao?

Bình yên sóng lặng, không hề có chút biến động nào.” “Bình tĩnh như vậy.

Chính cái sự bình tĩnh này lại từ một khía cạnh khác chứng minh thần thông vô thượng của Càn Nguyên Đại Thần!” Hồng Quân nghe lời phân phó của Đại Thần, vội vàng nói: “Ba vị Đạo Hữu, ma kiếp lần này, Tây Phương Đại Lục đều đang trong cảnh ma tai.” “Chúng ta nên đồng tâm hiệp lực mới phải, lại có thể nhận được một phen đại công đức.” Hắn nhấn mạnh hai chữ “công đức” rất nặng.

Lập tức khiến ba vị tộc trưởng tỉnh ngộ.

“Đúng rồi, ở đây có đại công đức mà!” “Vì sao lại gặp phải cảnh ngộ thê thảm như vậy, chẳng phải là nhân quả vướng thân sao?

Nếu có công đức kèm thân, có lẽ có thể hơi giảm bớt một chút tội nghiệt.” Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ trong lòng đau khổ: “Quay về, phải để bọn tiểu bối trong tộc thường xuyên nếm đòn yêu!” “Bọn hỗn đản kia thật sự quá vô pháp vô thiên rồi, thế mà dám làm điều ác đến vậy, thậm chí còn liên lụy tới chúng ta!” “Cũng may có Càn Nguyên Đại Thần, nếu là Đại Năng khác, ai dám phản kháng Thiên Đạo?

Có lẽ sẽ thuận nước đẩy thuyền, giúp Thiên Đạo một tay.” Ba vị Đại Năng trong lòng vẫn cảm thấy nặng trĩu.

Nguyên Phượng cũng không còn giữ thái độ Á Thánh nữa, hướng

Hồng Quân thỉnh giáo, "Hắn có thể là Thánh Nhân do Càn Nguyên Đại Thần điểm danh mà!" "Hồng Quân Đạo Hữu, ngài xem, chúng ta phải làm sao để tự cứu đây?" Hồng Quân giật mình, vội vàng xua tay: "Đạo Hữu, lời quá nghiêm trọng rồi!" Dù sao cũng có một phần tình nghĩa chiến đấu cùng kháng kích La Hầu, hắn liền cho lời khuyên: "Đạo Hữu, các vị đã bị ma chướng rồi!" "Trước tiên hãy làm xong chuyện trước mắt, quay về xử lý chuyện trong tộc." Lại nói nhỏ: "Càn Nguyên Đại Thần đã chịu mở miệng chỉ điểm, vậy thì, Người không hề bỏ mặc." "Nếu không như vậy, đợi đến khi bị La Hầu chém giết, rồi Người lại xuất hiện trừ ma, thì có gì khác biệt đâu?" "Hãy để chúng ta dọn dẹp sạch sẽ tàn dư, sau đó lên Bồng Lai Tiên Đảo, lại cầu Đại Thần chỉ điểm đi." Một lời nói tỉnh người trong mộng!

Nguyên Phượng, cùng với Long Vương và Thủy Kỳ đang lén nghe, đồng thời gật đầu.

"Đúng a!

Có bắp đùi lớn như vậy mà không ôm lấy, đợi làm gì chứ?!" "Càn Nguyên Đại Thần còn có thể khiến Thần Thú đốn ngộ, có gì mà không thể làm được?

Tự nhiên phải ôm chặt lấy bắp đùi to lớn của Đại Thần a!" Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ đồng loạt cảm tạ Hồng Quân.

Cảm tạ thật lòng, nếu không có lời nhắc nhở của hắn, e rằng họ đã chìm trong khổ não rồi.

Bên khác, Khổng Tuyên đang bay nhanh trên không trung, cuối cùng không nhịn được, hỏi: "Lão Gia, Phượng Tộc của Ngã, chẳng lẽ sau này chỉ có thể ẩn lui khỏi Hồng Hoang sao?" "Trong lòng ta thật khó chịu a!

Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc, trước khi các Thánh Nhân ra đời đã từng kiêu ngạo tung hoành Hồng Hoang thế giới, là bá chủ được

Hồng Hoang công nhận." "Là nhân vật chính chân chính của trời đất.

Nhưng không ngờ, mới bao nhiêu năm, chưa đầy mấy chục vạn năm thôi, đã phải ẩn cư rồi sao?" Càn Nguyên thản nhiên nói: "Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc vốn có thời gian thống trị mấy kỷ nguyên. ...." Khổng Tuyên kinh ngạc suýt nữa không giữ vững được.

"Thì ra, Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc vốn có thời gian kiêu ngạo trên vạn năm, nhưng bây giờ mới bao nhiêu vạn năm, đã phải đi đến bước ẩn cư sao?" "Long Hán Tam Tộc dù sao cũng là nhân vật chính của trời đất sau khi Hồng Hoang khai tịch." "Bản thân có đại khí vận, đặc biệt ba vị Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ, càng là trụ cột chống trời trấn áp tam tộc." "Thật đáng tiếc nha!" Khổng Tuyên đầu đầy sương mù.

"Đáng tiếc cái gì chứ?" Chỉ là Càn Nguyên không nói nhiều nữa.

"Vì sao?" Than ôi!

Khi Hồng Hoang khai tịch, Thiên Đạo vốn còn mơ mơ màng màng, Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc ra đời, vốn sẽ tiêu dao mấy kỷ nguyên, dù có làm Hồng Hoang long trời lở đất, cũng sẽ ngồi vững vàng trên vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Chỉ là Long Hán Đại Kiếp nổi lên, tam tộc chiến đấu kịch liệt, Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc đánh cho Hồng Hoang suýt nữa sụp đổ, mới triệt để chọc giận Thiên Đạo.

Tự nhiên là phế bỏ Long Hán Tam Tộc khỏi vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Nhưng bất đắc dĩ thay, sau khi Hồng Hoang khai tịch, lại có một vị Đại Thần mang theo Đại Đạo chi quang đầy người tiến vào.

Không chỉ vậy, vị Đại Thần kia trên thân còn mang theo Bàn Cổ Lạc Ấn do Bàn Cổ Đại Thần (Đại Đạo Thánh Nhân) ban tặng.

Đại Đạo chi quang đó còn có thể khiến tu sĩ bình thường rơi vào đốn ngộ, tương tự, đối với sự trưởng thành tiến hóa của Thiên Đạo thì có thể nói là đã rõ rồi!

Huống hồ, còn có Bàn Cổ Đại Thần Lạc Ấn trong tay.

Mọi hành động của vị Đại Thần ấy, đều trở thành đối tượng mô phỏng của Thiên Đạo.

Cứ như vậy, Thiên Đạo trưởng thành theo một phương thức siêu việt, nhận thức được vai trò quan trọng của Hồng Hoang thế giới.

Lại há có thể dung thứ Long Hán Tam Tộc vô pháp vô thiên phá hoại Hồng Hoang thế giới?

Dù Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ không tự mình ra tay, nhưng ai bảo họ là thủ lĩnh của tam tộc chứ?

Con không dạy, lỗi tại cha!

Tam tộc phá hoang thế giới, đó là nhân quả.

Có lỗi trong đạo giáo hóa, muốn vứt bỏ cũng không được!

Trên Hồng Hoang, không luận phải trái, chỉ luận nhân quả.

Nghiệt do tầng lớp dưới của tam tộc gây ra, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ đều phải gánh nhân quả.

Nhân quả, cũng chỉ có thể gánh chịu!

Mọi nguồn gốc, lại đều do Càn Nguyên thúc đẩy Thiên Đạo tiến hóa, liệu Ngô có giảng cho Khổng Tuyên không?

Trong Càn Nguyên Tiên Cung, Càn Nguyên hài lòng với phần thưởng từ chuyến đi này.

Không chỉ có được một sợi Tam Thiên Đại Đạo bản nguyên, mà còn có được Thí Thần Thương của La Hầu.

“Thí Thần Thương thật sự đã bị chôn vùi trong tay La Hầu.

Chỉ cần đạo hạnh của Ngô cũng như ba người Long Vương, vậy thì Long Vương đã sớm chết rồi!

Không, hiện tại vẫn còn bị thương nặng.” Càn Nguyên tiện tay vung lên, hạ lạc ấn vào trong Thí Thần Thương, từng tầng cấm chế ấy, thế như chẻ tre mà phá giải.

Càn Nguyên tinh tu Tạo Hóa Tam Thiên Đại Đạo, tất cả cấm chế bên trong đều không lọt vào mắt Ngô.

Chỉ bảy ngày bảy đêm, bốn mươi chín tầng cấm chế của Thí Thần Thương đều bị phá giải sạch.

Càn Nguyên vô cùng hài lòng, đạo hạnh của Ngô, lại tinh tiến thêm một phần.

“Không tệ không tệ.” Càn Nguyên lại lấy ra siêu cấp phần thưởng của Thần Cấp Tuyển Trạch, tỉ mỉ lĩnh ngộ mấy năm, cảm giác rõ ràng, thời gian đột phá đã đến rồi.

Niềm vui khi đạo hạnh thăng tiến, pháp lực tăng trưởng thật sự là không gì sánh bằng.

Một niềm vui lớn từ tận đáy lòng.

Càn Nguyên thoải mái thở dài một hơi, vừa định ra ngoài vận động một chút, chỉ nghe thấy bên ngoài tiên cung có người cầu kiến: “Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ thỉnh cầu bái kiến Càn Nguyên Đại Thần.” Càn Nguyên trong lòng khẽ động, “Ồ, ba vị này làm gì đây?” Nghe Long Vương cung kính nói, “Đại Thần, tiểu long đặc biệt tới tặng Đại Thần mấy người hầu cận để sai bảo!” “Ồ?!” “Tặng Ngô mấy người hầu cận để sai bảo?” Ba vị tộc trưởng Long Hán Tam Tộc cùng Hồng Quân đã dành vài năm để triệt để thanh trừ tàn dư của La Hầu, khiến toàn bộ Tây Phương Đại Lục hoàn toàn đổi mới.

Thiên hàng công đức, tuy không nhiều, nhưng khiến Long Vương và những người khác cảm thấy nhẹ nhõm.

Đối với lời nói của Càn Nguyên Đại Thần, họ càng có thêm nhiều minh ngộ.

“Nhân quả tích lũy từ tầng lớp dưới, thật sự sẽ vướng víu vào thân.

Trước khi công đức giáng xuống, chúng ta không hề cảm thấy có điều gì bất ổn.” “Nhưng sau khi công đức giáng xuống, mới phát giác ra sự khác biệt: toàn thân trên dưới dường như trút bỏ gánh nặng ngàn cân, ngay cả đầu óc cũng minh mẫn hơn rất nhiều!” “Sợ chết rồi, không cần người khác nhắc nhở, cũng phát giác ra điều bất ổn rồi!

Chương 43

Nhân quả, nhân quả.

Xem ra sợi nhân quả quả nhiên sâu nặng!" Hồng Quân sau khi có được nhân quả, tự trở về đạo trường ngoài Thiên Ngoại Thiên bế quan ngộ đạo, cảm ngộ pháp thành Thánh.

Long Hán Tam Tộc lại lo lắng!

Thật sự sợ hãi.

"Càn Nguyên Đại Thần đã nói rồi, nhân quả vướng thân, tốt nhất là sau một vạn năm phải rút khỏi Hồng Hoang, nếu không, Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc đều không thể bảo tồn." "Đơn giản là bị phán án tử hình hoãn thi hành vậy." Ba vị tộc trưởng Long Vương và những người khác không cam tâm, "Mới kiêu ngạo Hồng Hoang được bao nhiêu năm chứ, bây giờ lại phải rút khỏi Hồng Hoang sao?" "Nhưng nếu không rút lui, lời cảnh giới của Càn Nguyên Đại Thần còn văng vẳng bên tai, làm sao dám không nghe?" Mấy vị Đại Năng bàn bạc, lập tức nhớ lại lời của Hồng Quân Đạo Hữu, "Phải ôm chặt bắp đùi của Càn Nguyên Đại Thần không buông a!" Ba vị Đại Năng nghĩ, "Đúng là như vậy a!

Tuyệt đối không sai, nên ôm chặt bắp đùi Đại Thần!" "Chỉ cần theo sát bước chân của Đại Thần, còn sợ gì nữa?

Hoặc có lẽ Đại Thần sẽ cho chúng ta một đáp án mới?" Vì điều này, ba vị Á Thánh Long Vương và những người khác, mỗi người đều sưu tập vô số mật bảo từ bảo khố, coi như lễ tạ mà dâng lên.

Long Vương tính tình trực tiếp nhất cũng làm như vậy, thẳng thừng muốn dâng lên Càn Nguyên Đại Thần mấy người hầu cận.

Càn Nguyên cười lạnh, “Đây là nơi nào?

Đây là Càn Nguyên Tiên Cung: thế giới diệt, Càn Nguyên Tiên Cung cũng không diệt; Thiên Đạo hủy, Càn Nguyên Tiên Cung cũng không hủy hoại.” “Làm người hầu cận trong Càn Nguyên Tiên Cung, biểu thị sẽ được Càn Nguyên Tiên Cung hoàn mỹ che chở, có thể vĩnh viễn trường tồn.” “Người hầu cận như vậy, có thể tùy tiện nhận sao?

Thật sự cho rằng tùy tiện một con mèo con chó nào cũng có thể làm người hầu cận trong Càn Nguyên Tiên Cung sao?

Đừng nói đùa nữa được không!” “Càn Nguyên Tiên Cung, có thể nói là cao cấp hơn đạo trường của Thánh Nhân rất nhiều!” Càn Nguyên vừa định biểu thị từ chối, “Đinh!” Bất ngờ thay, Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống, thế mà vào lúc này lại có nhiệm vụ.

“Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống phát bố nhiệm vụ ngẫu nhiên: tiếp nhận Cửu Tử của Long Vương làm tùy tùng Càn Nguyên Cung!” “Lựa chọn một: tiếp nhận, Ký Chủ sẽ nhận được phần thưởng 《Thần Long Cửu Biến Tâm Pháp》 cùng với chín phần bản nguyên Thái Cổ Long Tộc!” “Lựa chọn hai: từ chối, Ký Chủ sẽ nhận được phần thưởng mười vạn năm đạo hạnh pháp lực.” Càn Nguyên khẽ lắc đầu, “Nhiệm vụ thật đúng là nhiệm vụ nhỏ a!” Đạo hạnh pháp lực Càn Nguyên từ trước tới nay không coi trọng, nhưng 《Thần Long Cửu Biến Tâm Pháp》 và chín phần bản nguyên Thái Cổ Long Tộc, lại khiến Càn Nguyên cảm thấy một tia hứng thú.

“Có Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống bao nhiêu năm, đại khái đã nắm được quy luật của Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống, hệ thống sẽ không ban cho phần thưởng vô dụng.” “Hiện tại nhìn thì chưa dùng được, nhưng trên thực tế, không lâu sau sẽ có thể dùng được.

Long Vương thế mà lại tặng Cửu Long Tử, thật là thú vị hơn nhiều!” Thực tế, con cái Long Vương đâu chỉ chín vị, thậm chí chín

mươi chín vị cũng không chỉ.

Cửu là cực số, là số của sự tôn quý.

"Chín vị Long Tử có lẽ là Long Chi Cửu Tử chăng?" Càn Nguyên thong thả bước ra khỏi tiên cung.

"Đương nhiên là chọn một rồi!" Chỉ là, Càn Nguyên trong lòng có chút bất mãn, "Khả năng gây sự của hệ thống quá mạnh rồi." "Nhìn thì có hai lựa chọn, nhưng thực ra chỉ cho một lựa chọn thôi mà." Tại nơi sâu thẳm trong Nguyên Thần, ở góc khuất không thể thấy, nơi mà Thần Cấp Tuyển Trạch không nhìn thấy, có một dòng chữ Hán lấp lánh, dường như đang vô thanh kháng nghị: "Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống, chế tác giả: Càn Nguyên!" "Long Vương có lòng rồi, hãy gọi người hầu cận ra cho ta xem đi." Long Vương đại hỉ, "Một bước này, ta đã đi đúng rồi!" Vung tay một cái, thấy chín con Thần Thú với thần thái khác nhau bước lên.

Càn Nguyên nhìn kỹ, quả nhiên là Cửu Long Tử!

Cửu Long Tử kính sợ nhìn Càn Nguyên, trong mắt đầy những ngôi sao nhỏ.

Ánh sáng sùng bái.

Long Vương sau khi trở về Đông Hải, đã chấn chỉnh phong khí Long Tộc, những kẻ bình thường nghịch ngợm phá phách đều bị Long Vương trừng phạt nghiêm khắc.

Sau đó, trong toàn bộ Long Tộc đã tổ chức một cuộc tuyển chọn lớn, chọn ra những kẻ xuất sắc nhất, để phục vụ Càn Nguyên Đại Thần.

Đối với Thần Thú mà nói, được phục vụ Đại Thần cũng là một chuyện đáng kiêu ngạo, giống như trong thủy tộc có thể phục vụ Long Vương vậy.

"Càn Nguyên Đại Thần, tuyệt đối không làm chúng ta thất vọng, Đại Đạo chi quang khắp thân, khiến chúng ta không thể rời mắt, sau đầu là công đức kim luân to lớn, càng có cảm giác trầm trọng không nói nên lời." Long Vương đại hỉ, vội vàng giới thiệu: "Càn Nguyên Đại Thần, đây là mấy đứa con gái không thành tài của tiểu long." "Vừa hay mỗi đứa đều có một kỹ năng đặc biệt, làm người hầu cận cho Đại Thần thì thật phù hợp!" Hắn tiện tay nhấc một đứa lên, thấy Càn Nguyên khẽ nhíu mày, "May mà Long Tử da dày thịt béo, nếu không e rằng không chịu nổi một móng vuốt của Long Vương a!" "Lão Đại Tù Ngưu, thích âm nhạc, có thể để nó diễn tấu âm nhạc cho Đại Thần." "Lão Nhị Nhai Tí, thích chiến đấu, để nó tuần tra tiên cung cũng không tệ." "Lão Tam Trào Phúng, thích ngắm hiểm địa, có thể để nó ở trên mái điện." "Lão Tứ Bồ Lao, tiếng gầm vang dội, có thể chưởng quản. ...." Càn Nguyên ngắt lời Long Vương, "Long sinh cửu tử, chẳng thành rồng, mỗi đứa mỗi sở thích." "Rõ ràng là Thần Thú lợi hại, trong mắt Long Vương lại thành ra bộ dạng đó sao?

Thật là phung phí của trời." Càn Nguyên khẽ thở dài: "Tu vi của chúng nó quá thấp!" "Muốn làm người hầu cận trong Càn Nguyên Tiên Cung, cần tu vi đến mức nào mới được?" "Cho các ngươi năm ngàn năm, hãy nâng tu vi lên Chuẩn Thánh, nếu không, cứ từ đâu đến thì về đó cho ta!" Tiện tay vung lên, Thái Cổ Long Tộc bản nguyên và bản nguyên Long Vương vừa nhận được từ Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống, không hề giữ lại mà đánh thẳng vào cơ thể Cửu Long Tử, đồng thời truyền 《Thần Long Cửu Biến Tâm Pháp》, Cửu Long Tử vốn nghe Càn Nguyên Đại Thần chê tu vi thấp, có chút không phục, nhưng sau khi kiểm tra bản nguyên Long Tộc và 《Thần Long Cửu Biến Tâm Pháp》 được Càn Nguyên Đại Thần đưa vào cơ thể, trong đầu chỉ còn một ý niệm: "Đại Thần nói đúng, nhất định phải đề thăng tu vi chiến lực!" "Vừa mới gia nhập Càn Nguyên Tiên Cung lại có phúc lợi như vậy, cũng quá tốt rồi đi?!" Long Vương càng đại hỉ

vọng, “Càn Nguyên Đại Thần đã nhận rồi, thật sự quá tốt rồi!” “Hoàn toàn giải trừ nỗi lo về sau a!

Con cái Long Vương quá nhiều, nhiều đến mức không lo xuể, những Long Tử thuần chủng thì dễ hơn, luôn có sông lớn biển cả để an trí, nhưng Cửu Long Tử thì thật sự khó an bài, may mà Đại Thần đã thu lưu.” Long Tộc tuy là đứng đầu Long Hán Tam Tộc trên Hồng Hoang, nhưng cũng có chức trách của riêng mình, đó là hành vân bố vũ, điều lý tứ thời.

Những Long Tộc chính quy thì dễ giải quyết, ngũ hồ tứ hải, sông lớn biển cả, luôn có một nơi có thể an trí.

Nhưng, những Long Tử do Long Vương giao hợp với các chủng tộc khác mà sinh ra lại khó sắp xếp hơn.

Như Cửu Long Tử, trong Long Tộc đều là những kẻ xuất sắc.

Nhưng dù chiến lực có cao đến đâu, vì huyết mạch không thuần, nên bị Long Tộc khinh miệt.

Địa vị thật sự rất khó xử.

Long Vương sắp xếp chúng vào Càn Nguyên Tiên Cung, một mặt là để nịnh bợ Càn Nguyên Đại Thần, mặt khác, há chẳng phải là ban cho mấy vị Long Tử một trận đại tạo hóa sao.

“Chưa nhập môn, đã có được đại tạo hóa, trong mấy ngàn năm, sẽ nâng tu vi từ Đại La Kim Tiên lên Chuẩn Thánh!” Trong Long Tộc, để nâng cao đạo hạnh tu vi hầu như phải lấy vạn năm, mười vạn năm làm đơn vị đo lường.

“Mấy ngàn năm mà muốn nâng một đại đẳng cấp, điều này thật là đẹp biết bao.” “Không chỉ Long Tộc, hai chủng tộc kia, Phượng Tộc hay Kỳ Lân Tộc, cũng đều như vậy.

Nếu không, Khổng Tuyên trong khoảng thời gian ngắn ngủi ngàn

năm, đã nâng đạo hạnh lên tu vi Chuẩn Thánh, sẽ không gây ra sự kinh ngạc lớn đến vậy trong Long Hán Tam Tộc." "Giống như một kỳ tích!

Bây giờ, kỳ tích đó sắp giáng xuống con cái mình rồi." Long Vương đại hỉ, vội vàng khấu bái: "Tiểu long đa tạ Đại Thần khai ân!" Càn Nguyên phất tay, "Ngô đúng lúc cần người." Càn Nguyên Tiên Cung từ bên ngoài nhìn đã thấy khổng lồ, nhưng khi nhìn từ bên trong Càn Nguyên Tiên Cung, lại càng thêm khổng lồ.

"Nếu Càn Nguyên Cung là thế giới Hồng Hoang đang được thai nghén bên trong Hỗn Độn Châu chí bảo trong tay Ngô, thì Càn Nguyên Cung khi thành hình sẽ khổng lồ như thế giới Bàn Cổ và thế giới Hồng Hoang vậy!" "Nhưng lại bị Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống dùng thần thông vô thượng cứng rắn thu nhỏ lại trong phạm vi ngàn dặm, thật khiến người ta cảm thán." Những kẻ chưa từng thực sự ở trong Càn Nguyên Tiên Cung thì thật sự không biết được sự ảo diệu bên trong.

Ngay cả Khổng Tuyên, cũng chỉ quen thuộc với cung điện của mình mà thôi, cung điện đó lớn bằng thánh địa của Phượng Hoàng tộc, Nam Phương Bất Tử Hỏa Sơn.

"Nhưng Khổng Tuyên có đi tuyên truyền cho người khác không?

Tất nhiên là không!

Khổng Tuyên đâu phải người thiển cận, mà nhìn xem, hào quang của Càn Nguyên Đại Thần đang chiếu rọi Hồng Hoang, có chỗ nào kỳ dị mà không bình thường sao?

Lại có gì đáng ngạc nhiên?" Khổng Tuyên nghĩ vậy.

Nay có Cửu Long Tử, vậy tự nhiên có thể để Cửu Long Tử làm quen kỹ càng địa bàn trong Càn Nguyên Cung.

Càn Nguyên vung tay, Cửu Long Tử không tự chủ được bay vào

trong Càn Nguyên Tiên Cung, tìm một chỗ bế quan!

Càn Nguyên căn bản lười nhìn bộ dạng nhà quê của Cửu Long Tử, dù sao, Ngô đã đặt ra thời gian biểu, nếu trong vòng năm ngàn năm, Cửu Long Tử không vượt qua được khảo nghiệm, thật sự sẽ bị ném về nơi ban đầu!

Không hề mơ hồ chút nào!

Long Vương cung cung kính kính hiến lên một đống kỳ trân trên biển: "Đại Thần, tiểu long xin dâng lễ tạ ơn." Trong đó toàn là kỳ trân trên biển, như Dạ Minh Châu, Quỳ Thủy Chi Tinh, Ngọc San Hô. ....

Chỉ cần có thể tìm được, Long Vương hầu như đều chuẩn bị!

Đặc biệt ngại ngùng: "Tiểu long biết những thứ này trong mắt Đại Thần chắc chắn không phải bảo bối, nhưng đây là chút tâm ý của tiểu long. ...." Càn Nguyên tiện tay vung lên, thu lấy những thứ đó.

Trong Càn Nguyên Cung có một "Thủy Trì", vừa hay có thể đặt vào đó làm vật trang trí!

Thủy Kỳ lập tức tiếp lời: "Đại Thần, tiểu kỳ lân xin dâng tặng thú cưỡi a!" Hắn liếc Nguyên Phượng một cái, giải thích: "Ta biết Đại Thần có Khổng Tước, nhưng có thêm một con cũng đâu phải chuyện xấu." Sau đó, thấy Càn Nguyên gật đầu, hắn vung tay, một vật hiện ra, thế mà lại là một con Tứ Bất Tượng!

Càn Nguyên hiển nhiên hiểu rõ, "Rõ ràng là con của Thủy Kỳ mà!

Chương 44

Được thôi, Ngô cũng tiếp nhận." "Đã có con của Nguyên Phượng là Khổng Tuyên làm tọa kỵ, vậy thì có thêm một con Tứ Bất Tượng cũng không sao." "Chỉ là, tọa kỵ của Nguyên Thủy Thiên Tôn e rằng phải thay đổi rồi a!" "Thật thú vị." "Cũng kỳ lạ, Bàn Cổ Tam Thanh vốn là một thể, nhưng tọa kỵ của Thái Thượng và Thông Thiên đều là trâu, riêng tọa kỵ của Nguyên Thủy lại là Tứ Bất Tượng, rõ ràng không hợp quần mà, phải thay đổi!" Cứ như vậy, Càn Nguyên cảm thấy mình đã làm một việc tốt rồi!

Thủy Kỳ và Nguyên Phượng tự nhiên cũng có bảo vật dâng lên.

Càn Nguyên dẫn họ vào Càn Nguyên Cung.

Ba vị tộc trưởng Long Hán Tam Tộc lần đầu tiên vào Càn Nguyên Cung, bị Càn Nguyên Cung làm cho kinh ngạc ngây người.

Từ vẻ ngoài nhìn, Càn Nguyên Cung lộng lẫy đường hoàng, huyền ảo vô cùng.

Nhưng chỉ khi bước vào, mới biết, thế nào là biệt hữu càn khôn.

Bên trong linh khí đều hóa thành đại dương, thật sự là dạng lỏng, không cần hấp thu, mỗi thời mỗi khắc pháp lực đều đang tăng trưởng.

Tiện thể nói thêm, đó cũng là lý do Càn Nguyên không coi trọng mấy chục vạn năm pháp lực mà hệ thống thưởng, tư chất tu đạo của Càn Nguyên vốn là siêu nhất lưu, trong Càn Nguyên Cung lại có ba bội tăng phúc, cho dù không có tăng phúc, chỉ cần ở trong Càn Nguyên Cung, không cần đả tọa cảm ngộ Thiên Đạo, đạo hạnh cũng mỗi thời mỗi khắc tăng trưởng, vậy cần gì hệ thống ban thưởng pháp lực?

Chẳng thà bỏ đi còn hơn!

Càn Nguyên Tiên Cung bên trong rộng lớn vô biên, vĩ đại vô ngần, khắp nơi đều có đạo vận hiển hiện, các loại thiên tài địa bảo, khiến ba vị tộc trưởng suýt nữa lóa mắt.

"Vốn tưởng rằng, bảo vật chúng ta dâng lên có thể xưng là chí bảo rồi, nhưng trước mặt tiên cung này, lại giống như đất cát và vàng ròng vậy!" Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ không khỏi kiềm chế.

"Tam tộc vốn tự cho rằng một vị chưởng quản hải dương, một vị chưởng quản thiên không, một vị chưởng quản đại địa, là ba người giàu có nhất trên Hồng Hoang, nhưng bây giờ thì sao. ....

Điều đó vốn là đáng quý biết bao!" Càn Nguyên nghiêm mặt nói: "Ngô biết ý của các ngươi." "Các ngươi muốn Ngô ban cho một phương pháp, một phương pháp có thể giúp các ngươi thoát kiếp." Giọng Ngô thản nhiên dứt khoát: "Đáng tiếc, không hề có." "Thiên Đạo không thể nhẫn nhịn sự phá hoại Hồng Hoang Đại Địa của những 'trực hệ tử tôn' này." "Trong trận chiến trừ ma, các ngươi hẳn đã biết rồi chứ?" "Thiên Đạo không thể dung thứ!" Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ cúi đầu không nói.

"Là điều chúng ta lo lắng mà!" Sau trận chiến trừ ma, công đức giáng lâm, khiến họ minh bạch cảnh hiểm của bản thân, nguy như trứng chồng.

Càn Nguyên giọng nói lạnh lùng, vô tình và thản nhiên: "Ba người các ngươi hãy ước thúc bộ tộc, trấn áp Tứ Cực, tích lũy công đức." "Làm như vậy, Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc không những có thể được bảo tồn, mà thậm chí cũng sẽ không suy lạc quá lâu." "Khi ba người các ngươi chủ động trấn áp Tứ Cực, vào những lúc Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc gặp nguy hiểm, cũng có thể tạm thời xuất hiện." "Nếu không, các ngươi sẽ phải chịu đựng kết cục như lần trước." Giọng Càn Nguyên trở nên hư vô phiêu miêu: "Chuyện này,

đây là phương pháp giải quyết duy nhất, thật sự không còn phương pháp nào khác nữa." "Làm hay không tùy các ngươi!" Long Vương, Nguyên Phượng, Kỳ Lân khi hoàn hồn lại, lại phát hiện không biết từ lúc nào, họ đã ở bên ngoài Càn Nguyên Cung!

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ nhìn nhau, không nói lời nào.

Lời Càn Nguyên Đại Thần đã đủ thấu triệt, những điều chưa nói, bọn họ cũng tự mình lĩnh hội được.

Trên Hồng Hoang chỉ luận nhân quả chứ không luận đúng sai.

Tam tộc Long Phượng Kỳ Lân vừa mới đản sinh chưa đầy trăm vạn năm.

Trước đó, do Ma Tổ La Hầu xúi giục, dù cho Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ ba vị Đại năng không đích thân tham chiến, nhưng Tam tộc hỗn chiến vẫn không hề ít.

Tam tộc Long Phượng Kỳ Lân là Thần thú.

Việc Thần thú tương tranh có tính phá hoại quá lớn đối với Hồng Hoang Đại Địa.

Không chỉ vậy, điều này còn gây ra cái chết của vô số Hồng Hoang sinh linh, phạm phải đại tội, Thiên Đạo không thể dung thứ.

Tội nghiệt mà Long Hán Tam tộc đã phạm phải, đương nhiên phải do Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ gánh vác.

Trên đời này, vốn không có chuyện tốt đẹp nào mà chỉ hưởng thụ quyền lợi mà không cần thực hiện nghĩa vụ.

Nếu muốn gạt bỏ nhân quả, tự nhiên rất đơn giản.

Một là, tộc trưởng Long Hán Tam tộc vẫn lạc; hai là, Long Hán Tam tộc vẫn lạc!

Hai chọn một, hầu như không có lựa chọn nào khác.

Càn Nguyên Đại Thần đã chỉ điểm con đường thứ ba, một con đường gần như hoàn mỹ có thể tránh được hai con đường phía trước.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ trấn áp Tứ Cực, đồng thời thanh lọc bổn tộc.

Cứ như vậy, cả hai đều có thể bảo toàn!

Long Vương lắc lắc cái đầu rồng khổng lồ, nói với hai vị tộc trưởng: "Ta đã quyết định rồi, trở về sẽ làm theo phân phó của Càn Nguyên Đại Thần!

Đạo hạnh của Càn Nguyên Đại Thần quảng bác vô biên, ngoại trừ Người ra, ta không nghĩ ai có thể chỉ dẫn ta." Nguyên Phượng và Thủy Kỳ đồng thời gật đầu.

Ba vị tộc trưởng trịnh trọng quỳ bái Càn Nguyên, trong miệng xưng tụng: "Tiểu Long (Phượng/Kỳ) đa tạ Càn Nguyên Đại Thần chỉ điểm mê tân, Đại Thần thánh thọ vô cương!" Sau ba lạy, mỗi vị trở về tộc mình.

Càn Nguyên tức thì gật đầu.

Tam tộc Long Phượng Kỳ Lân, trải qua sự chỉnh đốn của ba vị Á Thánh, thế lực tuy thu hẹp lại, nhưng so với Tam tộc trong một thời không khác, tình cảnh đã tốt hơn rất nhiều.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ sau khi an bài xong tộc nhân, quả nhiên đã đi trấn thủ Tứ Cực.

Tam tộc Long Phượng Kỳ Lân cũng giảm bớt hoạt động trong Hồng Hoang, dần dần, bất động thanh sắc mà từ vị trí nhân vật chính của Hồng Hoang Thiên Địa rút lui.

Không hề gây ra chút sóng gió nào.

Các Đại năng thời kỳ trung Hồng Hoang đều cảm thấy kỳ quái: Tam tộc Long Phượng Kỳ Lân lui đi, không hề lưu luyến nửa điểm?

Điều đó không thể nào!

Nhưng Tam tộc đã lui rồi, không chút lưu luyến.

Các Đại năng trong Hồng Hoang tuyệt đối không dám xem thường thế lực của Tam tộc, bởi thế lực của họ không hề suy suyển chút nào, hoàn toàn là tự nguyện thoái lui.

Cho đến nay, thế lực của Tam tộc Long Phượng Kỳ Lân cũng được bảo tồn tương đối hoàn chỉnh.

Càn Nguyên tràn đầy cảm xúc.

Trong ký ức của Ngô, Long Hán Đại Kiếp và Đạo Ma Chi Tranh không hề có vẻ phong khinh vân đạm như hiện tại.

Long Hán Đại Kiếp Tam tộc đều tổn thương, Phượng Hoàng và Kỳ Lân hai tộc gần như bị diệt tộc, Long tộc cũng chẳng khá hơn là bao.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ hoặc bị giam cầm, hoặc trực tiếp tử vong.

Đạo Ma Chi Tranh càng thảm liệt hơn, La Hầu và Hồng Quân tranh đấu gần như đã đánh nát Tây Phương thế giới, cũng gieo xuống nhân quả, dẫn đến Hồng Quân dù đã Hợp Đạo, vẫn phải gánh chịu nhân quả của Tây Phương.

Nhưng giờ đây, tất cả đều đã bị Càn Nguyên thay đổi!

Sự thay đổi này, chỉ có Ngô mới biết.

Càn Nguyên đột nhiên phát hiện, lần lượt thay đổi Hỗn Độn thế giới, Hồng Hoang đại thế, mang lại cảm giác thỏa mãn vô hạn.

Cảm giác sung sướng thầm lặng này, không thua kém gì việc đạo

hạnh đề thăng.

Long Hán Đại Kiếp và Đạo Ma Chi Tranh kết thúc, Hồng Hoang sẽ nghênh đón vài trăm vạn năm hòa bình.

Càn Nguyên sắp tiến hành tu luyện, thời điểm đột phá Tứ Chuyển đã ở ngay trước mắt.

Chương 45

Con đường mà Ngô đi không giống với Bàn Cổ, hoặc, chưa từng có một Hỗn Độn Ma Thần hay tu sĩ Hồng Hoang nào đi con đường của Càn Nguyên.

Nếu Càn Nguyên chỉ tu luyện Bàn Cổ Chân Thân, thì tu vi hiện tại đã đạt đến đạo hạnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hoặc, nếu tu luyện bất kỳ Pháp tắc nào khác, đạo hạnh của Ngô nhất định cũng đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hoặc cao hơn nữa.

Đáng tiếc, Càn Nguyên có hoài bão lớn.

Ngô muốn siêu việt Bàn Cổ, muốn siêu việt Đại Đạo.

Bàn Cổ Chân Thân tu, Tam Thiên Đại Đạo cũng tu, song song tiến bước, Càn Nguyên không từ bỏ bất kỳ một Đại Đạo nào.

Hiện tại chính là lúc đột phá.

Hai sợi bản nguyên Tam Thiên Hỗn Độn Đại Đạo dung nhập vào Nguyên Thần của Càn Nguyên, tạo hóa vô cùng, huyền diệu vô hạn.

Trong Càn Nguyên Tiên Cung, đạo vận như mây dày đặc bao phủ bốn phía.

Trên Càn Nguyên Tiên Cung, cột sáng thông thiên kia tần suất đột nhiên tăng cao.

Bên ngoài Hồng Hoang thế giới, tốc độ chuyển hóa Hỗn Độn linh khí đột nhiên tăng lên, càng lúc càng nhanh.

Thân thể Càn Nguyên như một cái động không đáy điên cuồng hấp nạp linh dịch xung quanh, giống như ở Đông Hải có một vòng xoáy lớn, vô hạn linh dịch rót vào thân thể Càn Nguyên.

Khổng Tuyên, Cửu Long Tử và Tứ Bất Tượng trong Càn Nguyên Cung đều bị kinh động.

Trong Càn Nguyên Cung, linh khí thực sự như đại dương, bình thường tất cả linh dịch đều tự động đổ vào thân thể Ngô, dù là tu luyện, cũng không dùng nhiều.

Còn tưởng, Càn Nguyên Đại Thần cần nhiều linh dịch như vậy để làm gì?

Chẳng lẽ chỉ để tăng tốc độ tu luyện?

Hiện tại đã hiểu, chỉ có linh dịch như vậy mới có thể thỏa mãn nhu cầu tu luyện của Càn Nguyên Đại Thần!

Linh dịch trong Càn Nguyên Cung rộng lớn đều đổ vào thân thể Càn Nguyên, phải có đạo hạnh lớn đến nhường nào, nội tình sâu sắc đến nhường nào mới có thể sản sinh dị tượng như vậy.

Đáng sợ đến kinh người!

Nhưng Càn Nguyên Đại Thần đã tiến vào trạng thái nhập định tu luyện, thoáng chốc đã trôi qua vô số năm.

May mắn thay, Đại trận chuyển hóa linh khí của Càn Nguyên Cung thực sự lợi hại, có thể theo kịp tốc độ tiêu hao của Đại Thần.

Bằng không, Khổng Tuyên và Cửu Long Tử thật sự sẽ phải lo lắng, chẳng lẽ ngay cả linh dịch bên cạnh mình cũng bị Càn Nguyên Đại Thần hấp thu hết?

Nhưng không biết rằng, việc Càn Nguyên tu luyện đã triệt để kinh động Thiên Đạo và Hồng Quân.

Thiên Đạo là đấng cảm thụ rõ nhất năng lượng linh khí mỗi ngày mỗi đêm chảy vào Hồng Hoang.

Nó lặng lẽ tính toán một lượt, trong lòng không nói nên lời: Càn

Nguyên Đại Thần tu luyện linh khí, tương đương với việc tất cả tu sĩ trong toàn bộ Hồng Hoang tu luyện trong một ngày!

Hơn nữa, tích lũy pháp lực của Càn Nguyên Đại Thần còn nhiều hơn tổng hòa của tất cả tu sĩ trong Hồng Hoang.

Đạo hạnh của Ngô cao đến mức nào, có thể biết rồi.

Hồng Quân lại đang tìm kiếm cảm giác thành Thánh, đặc biệt mẫn cảm với các loại biến hóa trong Hồng Hoang.

Nhìn thấy tốc độ chuyển hóa linh khí trong cột sáng khổng lồ kia nhanh hơn trăm lần so với trước, càng cảm thán sự chênh lệch đạo hạnh với Càn Nguyên.

Đại Thần quả không hổ là Đại Thần, ngay cả động tĩnh khi tu luyện cũng kinh thiên động địa.

Bế quan như vậy, vạn lần cũng không thể học được.

Hồng Quân không còn do dự nữa, lập tức phi thân bay về Bồng Lai Tiên Đảo ở Đông Hải, muốn thỉnh cầu Càn Nguyên Đại Thần chỉ điểm.

Càn Nguyên thở phào một hơi sảng khoái.

Mỗi lần tiến giai đều là một lần thăng cấp vượt bậc của sinh mệnh.

Bàn Cổ Chân Thân đã đạt đến Ngũ Chuyển, tương đương với cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ trong Hồng Hoang.

Chuyển tiếp theo là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Tam Thiên Đại Đạo Tạo Hóa của Ngô đều đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nếu không phải vì Bàn Cổ Chân Thân chưa viên mãn, Càn Nguyên đã có thể tiến thêm một bước để chứng đạo.

Nhưng Càn Nguyên hoàn toàn không muốn làm vậy.

Nếu thật sự làm vậy, ngoại trừ có được cái hư danh Thánh nhân, chịu sự hạn chế của Hồng Hoang Thiên Đạo, thì hoàn toàn không có lợi ích nào khác.

Mục tiêu của Càn Nguyên từ trước đến nay chỉ có một: siêu việt Bàn Cổ Đại Thần, siêu việt Đại Đạo!

Người nên lập chí bền vững chứ không nên thường xuyên thay đổi ý chí.

Đã định ra mục tiêu, kiên trì không ngừng tiến bước là đủ rồi!

Những thứ khác đều là chướng ngại, cần phải loại bỏ.

Chỉ cần ở lại Càn Nguyên Tiên Cung, Càn Nguyên là tồn tại vô địch trên Hồng Hoang!

Trừ phi có tồn tại siêu thoát Đại Đạo đến đối địch trong Hỗn Độn Hư Không, bằng không, Càn Nguyên Tiên Cung sẽ vĩnh hằng tồn tại: ngay cả khi Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm, ngay cả khi Thiên Đạo hủy diệt, Bồng Lai Tiên Đảo và Càn Nguyên Tiên Cung đều sẽ vĩnh tồn!

Càn Nguyên ở trong Tiên Cung, là vô địch.

Không ai có thể sánh bằng.

Như vậy, cần gì phải vội vàng thăng cấp?

Căn bản không cần thiết!

Huống hồ, Càn Nguyên Tiên Cung còn có một tầng huyền bí: Chủ nhân Tiên Cung tương đương với Đại Đạo Thánh Nhân, có thể thông qua Tiên Cung mà biến tra Chư Thiên Vạn Giới trong Hồng Hoang, không ai có thể theo dõi.

Như vậy, Càn Nguyên càng không vội vàng nữa.

Không chỉ không vội thăng cấp, cũng không vội ra ngoài.

Càn Nguyên Tiên Cung nhỏ như vậy, chẳng lẽ sẽ không cảm thấy chán cảnh sắc sao?

Sai!

Càn Nguyên Cung chỉ nhìn bên ngoài thấy nhỏ, thực tế, Tiên Cung rất lớn!

Chương 46

Tiên Cung được chế tác bằng pháp thuật nạp Tu Di vào hạt cải.

Diện tích thực tế bên trong Tiên Cung, lớn gần bằng Hồng Hoang.

Có thể tưởng tượng được, Càn Nguyên làm sao có thể chán được?

Còn về Hồng Hoang thế giới, dù sao cũng là Bàn Cổ giao phó.

Bàn Cổ đã nói: "Hồng Hoang thế giới, cứ tùy tiện mà chơi!" Có lạc ấn của Bàn Cổ, Thiên Đạo cũng không có cách nào.

Càn Nguyên không nỡ vứt bỏ hình tượng trong Hồng Hoang.

Xuyên việt một lần, nếu không thể thay đổi diện mạo Hồng Hoang một chút, há chẳng phải đáng tiếc sao?

Nếu thật sự cứ theo tiến trình Hồng Hoang mà đi, vậy ý nghĩa của việc xuyên việt nằm ở đâu?

Càn Nguyên muốn để lại dấu ấn của mình.

Chỉ là, một chúng Đại năng trong Hồng Hoang trong mắt Ngô đều là tiểu mèo con, chưa trưởng thành.

Muốn xem những chuyện quen thuộc trong hậu thế, cần phải chờ đợi.

Dù sao, ngộ đạo cũng cần thời gian, cứ từ từ vậy.

Càn Nguyên xuất quan, nhàn nhã!

Ngẩng đầu nhìn, lại thấy Hồng Quân đã bay đến từ xa.

Dưới Đông Hải, bên cạnh Bồng Lai Tiên Đảo, thậm chí có vài con Long tộc trú tại đó.

Bồng Lai Tiên Đảo sớm đã bị Long tộc vạch thành cấm địa, là do

Long Vương phân phó, vì không muốn ai quấy nhiễu Càn Nguyên Đại Tiên.

Vài vạn năm trôi qua, lệnh cấm vẫn tồn tại.

Càn Nguyên đối với biểu hiện của Long tộc vô cùng hài lòng.

Long tộc có thể sẽ chặn bất kỳ ai, nhưng tuyệt đối sẽ không chặn Hồng Quân.

Càn Nguyên thậm chí thấy mấy con Kim Long kia vậy mà lại hành lễ với Hồng Quân.

Nếu có điều gì cần suy nghĩ, Càn Nguyên nhớ rằng khi Đạo Ma Tương Tranh, Ngô đã từng nói với Long Vương và các tộc trưởng Long Hán Tam tộc rằng Hồng Quân sẽ là nhân vật chứng đạo thành Thánh.

Như vậy, thái độ của Long tộc cũng có thể hiểu được!

Hồng Quân ở xa rìa Tiên Đảo, cao giọng cầu kiến: "Tiểu tiên Hồng Quân, thỉnh cầu bái kiến Càn Nguyên Đại Thần!" Đạo hạnh của Càn Nguyên lúc này thăng tiến.

Đạo hạnh thăng tiến, uy lực Tiên Cung mà Ngô có thể phát huy càng lúc càng lớn.

Tùy tay vung lên, Hồng Quân xuất hiện trước mắt Ngô, làm cho Hồng Quân giật nảy mình!

Cần biết rằng, đạo hạnh hiện tại của y không đơn giản là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nếu hiện tại một chọi một với Long Vương và những người khác, thì Long Vương tuyệt đối không đánh lại y.

Hồng Quân đã trảm Tam Thi, bất kể đạo hạnh hay pháp lực đều đã đạt đến cực hạn của Chuẩn Thánh.

Chỉ còn kém một tia nữa là có thể chứng đắc Hỗn Nguyên!

Muốn di chuyển y vào trong, phải cần đạo hạnh lớn đến nhường nào?

Hồng Quân nhìn Càn Nguyên lập tức thở phào nhẹ nhõm, "phù" một tiếng quỳ xuống.

Đại năng chân chính!

Trên Hồng Hoang, còn ai có đạo hạnh cao hơn Càn Nguyên Đại Thần?

Ngay cả Thiên Đạo cũng không thể!

Càn Nguyên cười nói: "Chẳng ở lại đạo trường Thiên Ngoại Thiên tham ngộ pháp thành Thánh, lại có thời gian chạy đến chỗ ta làm gì?

Chẳng lẽ muốn sớm bố đạo Hồng Hoang?

Thu nhận đồ đệ?" Hả?!

Bố đạo Hồng Hoang?

Thu nhận đồ đệ?

Hồng Quân hơi mơ hồ.

Càn Nguyên vừa xuất quan, muốn tìm vài người trò chuyện: "Ừm, nếu thành Thánh, sẽ là vị Thiên Đạo Thánh Nhân đầu tiên trên Hồng Hoang.

Thiên Đạo có khiếm khuyết.

Ngươi lấy cái tâm đại công vô tư mà Hợp Đạo.

Từ đó, Hồng Quân chính là Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo không phải là Hồng Quân!" "Vâng, tất nhiên phải Hợp Đạo!" Hồng Quân nghe mà kích động không thôi.

Đây chẳng phải là điều y vẫn tìm kiếm sao?

Một Hỗn Độn Ma Thần đường đường, vì muốn tiến vào thế giới do Bàn Cổ khai tịch, chẳng phải là vì tìm kiếm Đại Đạo mà Bàn Cổ để lại trong thế giới này sao?

Hợp với Thiên Đạo, lại gần mục tiêu thêm một bước.

Vậy thì, đi theo bước chân Bàn Cổ, tuyệt đối là đúng rồi!

Càn Nguyên hơi suy nghĩ: "Dưới trướng y có sáu vị Thánh nhân, trong đó có một là Bàn Cổ Tam Thanh, còn lại là ai..." Đột nhiên ngừng miệng không nói.

Càn Nguyên kinh ngạc phát hiện, tuyến vận mệnh trên người Hồng Quân đã thay đổi.

Cũng có nghĩa là, sáu Thánh ban đầu trong lịch sử Hồng Hoang đã thay đổi vị trí.

Trong Càn Nguyên Tiên Cung, Càn Nguyên là Đại Đạo Thánh Nhân.

Đừng nói Hồng Quân chưa thành Thánh, ngay cả khi thành Thánh, tất cả nhân quả đều không thể thoát khỏi đôi mắt của Càn Nguyên.

Càn Nguyên rõ ràng phát hiện, tuyến nhân quả trên người Hồng Quân, vậy mà đã đứt.

Sợi to nhất, vậy mà lại là nhân quả với Ngô.

Khiến Càn Nguyên có chút không hiểu nổi.

Chương 47

Hồng Quân nợ nhân quả của Ngô?

Suy nghĩ kỹ, quả thật là vậy!

Ban đầu, khi Bàn Cổ Đại Thần chứng đạo, Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần gây kiếp cản trở.

Nhờ Ngô, Hồng Quân thoát chết.

Sau khi tiến vào Hồng Hoang thế giới, cũng nhờ Ngô, thương thế của Hồng Quân mới có thể khôi phục.

Đạo Ma Chi Tranh thì không cần nói, lại một lần nữa cứu mạng Hồng Quân.

Như vậy, nhân quả của Hồng Quân tự nhiên liên hệ sâu sắc nhất với Càn Nguyên.

Càn Nguyên mãi sau mới phát hiện, thảo nào Hồng Quân lại cam tâm tình nguyện làm tiểu đệ trước mặt Ngô, vậy mà Ngô đã ban cho Hồng Quân nhiều lợi ích như vậy?

Thật sự khiến Ngô có chút kinh ngạc!

Nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm là vận mệnh của Hồng Quân đã thay đổi!

Trong lịch sử Hồng Hoang nguyên bản, dù Càn Nguyên không xuất hiện, Hồng Quân vẫn sẽ chứng đạo thành Thánh sau Đạo Ma Tương Tranh, và vẫn sẽ trong tình huống Thiên Đạo không toàn vẹn mà lấy thân Hợp Đạo.

Từ đó, Hồng Quân là Thiên Đạo, Thiên Đạo không phải là Hồng Quân.

Hồng Quân cũng trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân cao cao tại thượng, Đạo Tổ Hồng Quân.

Nhưng lại vì trong Đạo Ma Chi Tranh, đã mắc nợ nhân quả với Tây Phương.

Khi đó, y liên thủ với La Hầu đánh nát Tây Phương, dẫn đến Tây Phương từ đó bần cùng khôn tả.

Điều đó cũng dẫn đến việc khi phân tọa vị ở Tử Tiêu Cung, y đã mặc nhận Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề làm mọi chuyện.

Nếu không có sự mặc hứa của Hồng Quân, ai dám làm ồn ào trong đạo trường của Thánh nhân?

Chẳng phải là chuyện đùa sao?!

Vì Hồng Quân đã mắc nợ nhân quả với Tây Phương, không thể không lấy ra hai vị Thánh nhân dưới trướng để bổ sung cho Tây Phương, đồng thời hứa hẹn Tây Phương sẽ đại hưng, để từ đó hóa giải nhân quả.

Điều đó, thực ra là một chuyện đặc biệt bi thương.

Một Đạo Tổ Đông Phương đường đường, vậy mà lại phải lấy Thánh vị ra để bổ sung cho Tây Phương, trong lòng y, làm sao có thể thoải mái được?

Không, đó cũng là chuyện không có cách nào khác.

Ai bảo trong Hồng Hoang chỉ luận nhân quả chứ không luận đúng sai?

Nhân mà Hồng Quân đã gieo, cũng chỉ có thể gánh lấy quả của ngày xưa!

Bởi vậy!

Nhưng kiếp này thì khác.

Do nguyên nhân của Càn Nguyên, Hồng Quân không những không mắc nợ nhân quả với Tây Phương, mà còn kiếm được một khoản công đức lớn.

Như vậy, nhân tuyển Thánh vị dưới trướng y, đương nhiên sẽ thay đổi!

Càn Nguyên vừa rồi đang suy nghĩ chuyện này.

Trong lòng thầm sướng.

Hồng Hoang thế giới thay đổi, có nghĩa là hoàn toàn khác với Hồng Hoang thế giới trong ký ức sách vở, thật thoải mái!

Hồng Quân lại hơi ngây người, sau đó vui mừng khôn xiết.

Càn Nguyên Đại Thần lại một lần nữa khẳng định y sẽ chứng đạo thành Thánh, thậm chí còn chỉ ra đệ tử thân truyền của y...

Đệ tử Thánh nhân, vậy thì Hồng Quân sẽ là Sư của Thánh nhân, tồn tại cấp bậc Đạo Tổ!

Sao không khiến y vui mừng khôn xiết được chứ?

Nhưng ngay sau đó, lông mày Hồng Quân lại nhíu chặt.

Y có một dự cảm mãnh liệt, chỉ cần một tia, chỉ một tia cảm ngộ, là có thể chứng đạo thành Thánh.

Nhưng chính một tia đó, lại hoàn toàn làm khó Hồng Quân.

Thánh nhân và Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ kém một tia khoảng cách.

Nhưng một tia đó là khác biệt trời vực a!

Đạo hạnh của Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ cao hơn Hồng Quân rất nhiều.

Ba vị này là Á Thánh Chí Tôn, lẽ ra, việc đột phá thành Thánh nhân

chẳng phải là chuyện thuận lợi thành chương sao?

Nhưng trên thực tế làm gì có dễ dàng như vậy?

Một tia, nếu ngộ thấu, có lẽ chỉ là chuyện trong chớp mắt, bước tiếp theo là Hỗn Nguyên.

Nhưng nếu không ngộ thấu, vậy thì ngàn năm, vạn năm, ngàn vạn năm, thậm chí vĩnh viễn...

Một bước là thiên đường, một bước là địa ngục, thật tàn khốc.

Hồng Quân không chút do dự quỳ xuống: "Tiểu tiên Hồng Quân, quỳ cầu Đại Thần chỉ điểm pháp thành Thánh." Quỳ một cách khá thành thạo, dù sao thì cũng đã quỳ nhiều lần rồi!

Hồng Quân quỳ mà không có chút gánh nặng tâm lý nào.

Có gánh nặng gì chứ?

Càn Nguyên Đại Thần đã giúp đỡ y biết bao nhiêu, đã chỉ điểm cho y bao nhiêu lần nơi mê tân.

Quỳ bái Càn Nguyên Đại Thần, chẳng lẽ không nên sao?

Huống hồ, Càn Nguyên Đại Thần là vị Cổ Đại Thần có thể cùng Bàn Cổ Đại Thần đàm tiếu phong sinh, lại còn được Bàn Cổ Đại Thần kính trọng sâu sắc.

Hồng Quân không quỳ bái Người, thì còn có thể quỳ bái ai đây?

Càn Nguyên khẽ nhíu mày, lại phải chỉ điểm mê tân sao?

Chẳng lẽ không thể tự mình đi tìm tòi sao?

Càn Nguyên vừa định từ chối: "Đinh!" "Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống phát bố nhiệm vụ ngẫu nhiên: Chỉ điểm Hồng Quân pháp thành Thánh." "Lựa chọn một: Tiếp nhận nhiệm vụ, nhận thưởng, năm mươi sợi Hồng Mông Tử Khí!" "Lựa chọn hai: Từ chối nhiệm

vụ, nhận thưởng, một trăm vạn năm pháp lực đạo hạnh!" Hắc!

Chương 48

Càn Nguyên thầm nghĩ, Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống này, quả thực rất biết cách gây sự.

Rõ ràng là muốn từ chối mà.

Nhưng nhìn phần thưởng khi từ chối, lại là pháp lực đạo hạnh đáng ghét.

Không chỉ hào phóng hơn nhiều, mà lại là một trăm vạn năm.

Nhưng nói thật, đạo hạnh pháp lực có tác dụng gì chứ?

Trong Càn Nguyên Tiên Cung, dù là pháp lực Thiên Tiên, cũng là tồn tại vô địch.

Chỉ cần sống lâu, muốn bao nhiêu đồ vật cũng có bấy nhiêu.

Căn bản không có chút độ khó thách thức nào.

Nhưng lựa chọn một thì khác rồi.

Hồng Mông Tử Khí a, năm mươi sợi!

Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống thực sự đạo hạnh vô biên, ngay cả thứ này cũng có thể tạo ra được.

Không, lần đầu tiên còn ban cho Đại Đạo Chi Quang...

So với Đại Đạo Chi Quang, Hỗn Độn Bản Nguyên, thì Hồng Mông Tử Khí cũng chỉ là vậy thôi.

Thảo nào lại cho số lượng nhiều đến thế, vậy mà lại đạt đến năm mươi sợi!

Càn Nguyên không chút do dự lựa chọn tiếp nhận nhiệm vụ.

Chỉ biết thổ tào Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống, thật sự không

còn gì để nói.

Trong sâu thẳm Nguyên Thần của Càn Nguyên, một nơi không thể nhìn thấy, một góc nào đó của Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống, một hàng chữ Hán đang điên cuồng biến đổi nhanh chóng: "Người chế tạo Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống: Càn Nguyên!" Nhưng Càn Nguyên vẫn không nhìn thấy!

Hồng Mông Tử Khí cố nhiên phải chịu sự ràng buộc của Thiên Đạo, nhưng đồng thời cũng là bằng chứng nhập môn của Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đương nhiên Ngô sẽ không dùng, nhưng biết đâu sau này đệ tử, môn nhân, tọa kỵ, tùy tùng của Ngô lại cần dùng thì sao?

Dù sao thì vẫn tốt hơn nhiều so với một trăm vạn năm pháp lực đạo hạnh kia!

Càn Nguyên luôn cảm thấy, cái hệ thống này nhìn thì có vẻ cho lựa chọn, nhưng thực tế, đều là câu hỏi chỉ có một lựa chọn đúng.

Ừm, xem ra phải làm sao để lừa gạt... không, là chỉ điểm Hồng Quân!

Càn Nguyên giả vờ suy tư, trịnh trọng nói: "Hồng Quân, ngươi phải nghe kỹ đây.

Nếu từ chỗ ta có thể biết đáp án.

Nhưng nếu vì thế mà buông lỏng, không thể chứng đạo thành Thánh, thì ngươi đã kết xuống đại nhân quả với ta.

Thẳng thắn mà nói, khi đó, bất kể ngươi ở đâu, dù có trốn sâu vào Hỗn Độn, cũng sẽ đối mặt với đả kích của ta!" Nếu muốn thành Thánh, cần phải như vậy như vậy!

Hồng Quân điên cuồng gật đầu, vẻ mặt kiên định: "Đại Thần cứ

yên tâm, tiểu tiên nhất định sẽ thành Thánh, đó là túc nguyện của tiểu tiên!" Càn Nguyên mới gật đầu.

Du nhiên cảm thán nói: "Hồng Quân, ngươi có biết Thiên Đạo Thánh Nhân là gì không?" Ơ, Thiên Đạo Thánh Nhân sao?!

"Thiên Đạo Thánh Nhân, Nguyên Thần ký gửi trong hư không Thiên Đạo, cùng Trời trường tồn, cùng Đạo trường tồn.

Vạn pháp không nhiễm, vạn kiếp bất ma, bất tử bất diệt, Kim Tính vĩnh tồn.

Trời đất hủy ta không hủy, trời đất diệt ta không diệt.

Thiên Đạo còn, Thánh Nhân còn!

Trong phạm vi Thiên Đạo, gần như vô sở bất tri, vô sở bất năng!" Hồng Quân vẻ mặt cuồng hỉ!

Đây chính là điều y mong đợi bấy lâu nay a!

Dù không phải Đại Đạo Thánh Nhân như Bàn Cổ Đại Thần, nhưng cũng không kém!

Cùng trời đồng tại, cùng đạo trường tồn, chỉ cần Thiên Đạo tồn tại, là có thể vĩnh sinh.

Đạo quả như vậy, tốt hơn nhiều so với trong dự đoán của y.

Đáng thương thay, trước đây Hồng Quân chỉ cho rằng mình chỉ chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà thôi!

Hồng Quân vui mừng nửa ngày, thấy Càn Nguyên Đại Thần đang cười như không cười nhìn mình, lập tức kiềm chế niềm vui lại.

Vừa rồi thật sự đã thất thố rồi!

Nhìn Càn Nguyên Đại Thần kia kìa, e rằng đã đạt đến cấp độ của Bàn Cổ Đại Thần, thậm chí còn cao hơn.

Người ta biết bao đạm nhiên.

Còn y, hiện tại rõ ràng chưa chứng đạo, lại biểu hiện như đã chứng đạo rồi.

Cao thấp rõ ràng, đơn giản là đáng cười!

Nhưng niềm vui trong lòng Hồng Quân, thật sự không thể nhịn được a!

Đó là Thiên Đạo Thánh Nhân a!

Thậm chí, còn tiến thêm một bước thành Thánh nhân cấp Thiên Đạo a!

Càn Nguyên đạm nhiên nhắc nhở: "Đừng tưởng rằng chứng đắc Thiên Đạo Thánh Nhân là thiên hạ vô địch.

Phải biết đạo vô chỉ cảnh, tiên ngoại hữu tiên!

Thiên Đạo Thánh Nhân chỉ là bước đầu mà thôi.

Trên đó còn có Thiên Đạo cấp Thánh Nhân, rồi siêu thoát Thiên Đạo cấp cũng là nửa bước Đại Đạo cấp Thánh Nhân, sau đó mới có Đại Đạo cấp Thánh Nhân, ví như Bàn Cổ Đại Thần..." Nhiệt huyết của Hồng Quân lập tức nguội lạnh.

Càn Nguyên Đại Thần thật sự đã nói đúng trọng điểm.

Đạo vô chỉ cảnh, nếu Hồng Quân thật sự chỉ chú mục vào Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo cấp Thánh Nhân, thì sau này đạo hạnh tu vi sẽ rất khó tiến bộ.

Hồng Quân du nhiên thần vãng.

Càn Nguyên Đại Thần rốt cuộc là cảnh giới nào?

Chương 49

Ít nhất cũng là cảnh giới Đại Đạo cấp Thánh Nhân chứ?

Thậm chí siêu thoát cấp Đại Đạo?

Hồng Quân không dám nghĩ tiếp nữa.

Cảnh giới của Đại Thần quá cao, không thể tùy ý suy đoán.

Đó không phải là suy đoán thánh tâm, mà là báng bổ!

Nếu chọc giận Đại Thần không vui, tùy tay vỗ một chưởng xuống, Hồng Quân tin rằng, Đại Thần bóp chết y tuyệt đối sẽ không phiền phức hơn việc bóp chết một con kiến!

"Trên đời này chưa từng có chuyện chỉ hưởng thụ quyền lợi mà không thực hiện nghĩa vụ.

Đã hưởng thụ quyền lợi mà Thiên Đạo Thánh Nhân mang lại, thì tự nhiên phải thực hiện nghĩa vụ tương ứng!" Hồng Quân điên cuồng gật đầu, đạo lý này y hiểu.

Hỗn Độn Ma Thần đối với điều này lý giải thấu đáo hơn bất kỳ ai.

Nếu không phải Đại Đạo ban bố pháp chỉ, ai rảnh rỗi mà đi cản trở Bàn Cổ chứng đạo chứ!

Bởi vì, có lợi ích a!

Sau khi cản trở Bàn Cổ Đại Thần chứng đạo thành Thánh thành công, phần thưởng của Đại Đạo khiến một chúng Hỗn Độn Ma Thần phớt lờ nguy hiểm.

Hơn ba ngàn vị Hỗn Độn Ma Thần vây công Bàn Cổ Đại Thần, ai ngờ lại để người ta giành chiến thắng.

Không còn chỗ nào để nói lý!

“Chức trách của Thánh Nhân, thống suất Hồng Hoang Chư Thiên Vạn Giới, sơ lý âm dương, giáo hóa chúng sinh, giám sát âm dương tiêu trưởng...” Mắt Hồng Quân đột nhiên sáng lên!

Y đã hiểu ý của Càn Nguyên Đại Thần.

Hiện tại cố nhiên không có cách nào chứng đắc Thánh Nhân, nhưng có thể thao tác ngược lại a.

Sớm làm công việc của Thánh Nhân, hội tụ công đức, thúc đẩy ngược lại yêu cầu cơ bản để Thánh Nhân chứng đạo.

Hồng Quân cũng chỉ còn kém một tuyến cảm ngộ mà thôi!

Chỉ cần một tuyến cảm ngộ thành công, vậy thì, tự nhiên có thể chứng đạo thành Thánh!

Đại Thần quả không hổ là Đại Thần a!

Hồng Quân thành tâm thành ý quỳ bái tạ ơn: “Tiểu tiên Hồng Quân, đa tạ Đại Thần chỉ điểm.

Đại Thần thánh thọ vô cương!” Chứng tỏ Hồng Quân đã thừa nhận pháp thành Thánh mà Càn Nguyên tiện miệng chỉ điểm.

Càn Nguyên lãnh lấy phần thưởng, tiện tay lấy ra một sợi ban cho Hồng Quân: “Chờ sau khi ngươi làm xong những việc vừa rồi, hãy dung nhập sợi Hồng Mông Tử Khí này vào thân thể ngươi.” Hồng Quân ngơ ngác nhìn sợi Hồng Mông Tử Khí.

Trong sợi tử khí kia phảng phất chứa đựng vô hạn huyền bí, nhìn vào khiến y không thể tự thoát ra được.

Càn Nguyên đạm nhiên nói: “Hồng Mông Tử Khí, là bằng chứng để thành Thánh!

Trong Hồng Hoang, Thánh nhân muốn thành Thánh, tất phải có Hồng Mông Tử Khí.

Bằng không, dù thế nào, cũng chỉ là Hỗn Nguyên, sẽ không thể trở thành Thánh nhân!

Hỗn Nguyên đản sinh trong Hồng Hoang, nếu không thể thành Thánh, tất nhiên sẽ bị Thiên Đạo trách phạt.

Thiên Đạo không cho phép Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên do hậu thiên thành tựu nằm ngoài sự quản thúc!

Lui xuống đi!" Càn Nguyên vung tay, Hồng Quân nắm chặt Hồng Mông Tử Khí, ra khỏi Càn Nguyên Cung.

Hồng Quân lúc này mới giật mình tỉnh ngộ.

Hồng Mông Tử Khí, là cơ sở để thành Thánh!

Thảo nào!

Thảo nào tham ngộ mãi, vẫn không thể thấu hiểu huyền bí trong đó.

Hóa ra là ở đây.

Lần này tìm đến Càn Nguyên Đại Thần thật sự là đúng rồi!

Càn Nguyên Đại Thần quả nhiên vô sở bất năng!

Vậy mà ngay cả bảo bối này cũng có.

Hồng Quân đối với việc có thể thành Thánh hay không, quả thật không hề hoài nghi.

Có Càn Nguyên Đại Thần chỉ điểm, có Hồng Mông Tử Khí, nếu mà còn không thể chứng đạo thành Thánh, thì còn mặt mũi nào mà ở lại Hồng Hoang?

Thà sớm trốn sâu vào Hỗn Độn vĩnh viễn không lộ mặt ra nữa!

Hồng Quân cẩn thận từng li từng tí thu Hồng Mông Tử Khí vào Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Đó là bằng chứng thành đạo, tuyệt đối không thể đánh mất.

Hồng Quân cảm thấy con đường chứng đạo của y rực rỡ một mảnh quang minh a!

Vừa nhìn thấy Hồng Mông Tử Khí lần đầu tiên, y đã biết được ảo diệu trong đó.

Chỉ cần dung nhập Hồng Mông Tử Khí vào Nguyên Thần, sau đó dung hợp Thiện, Ác, Tự Ngã Tam Thi thành một thể, thậm chí, còn không cần làm những việc tiếp theo kia, là có thể chứng đạo thành Thánh.

Nhưng Hồng Quân lại từ bỏ ý niệm dụ hoặc muốn lập tức chứng đạo thành Thánh đó.

Bởi vì, Càn Nguyên Đại Thần đã yêu cầu như vậy.

Đạo hạnh của Càn Nguyên Đại Thần cao hơn y không biết bao nhiêu lần, há lẽ lại không biết chỉ cần dung hợp Hồng Mông Tử Khí là có thể chứng đạo sao?

Tất nhiên là không thể!

Ý của Càn Nguyên Đại Thần nhất định có hàm ý cực kỳ thần bí, chỉ là y chưa thể lĩnh hội ra mà thôi!

Hồng Quân hưng phấn đạp mây bay thẳng về Hồng Hoang.

Đi nửa đường, hối hận nói: "Ta thật ngốc, lúc đó sao không hỏi thêm một câu, Bàn Cổ Tam Thanh rốt cuộc ở Hồng Hoang nơi nào?

Ngoài Bàn Cổ Tam Thanh ra, còn ai là đệ tử định mệnh của ta?

Đạo tâm chưa đủ a!

Chương 50

Thôi rồi!

Nếu Đại Thần ban đầu đã lấy ra Hồng Mông Tử Khí, thì những lời sau đó của Đại Thần, e rằng ta đã vui mừng đến mức không nghe lọt tai rồi!" Hồng Quân chìm vào trạng thái minh ngộ sâu sắc, đạo hạnh của y vậy mà lại thăng tiến.

Tỉnh lại, y lập tức hướng về phía Bồng Lai Tiên Đảo bái ba bái, trong miệng xưng tụng: "Tiểu tiên Hồng Quân, đa tạ Đại Thần chỉ điểm, đã thụ giáo rồi!" Càn Nguyên dở khóc dở cười nhìn Hồng Quân.

Tên này óc thật sự phong phú.

Sở dĩ đến cuối cùng mới lấy ra Hồng Mông Tử Khí, hoàn toàn là vì, phần thưởng của Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống đến cuối cùng mới được phát phóng mà.

Hệ thống không ban thưởng, lấy gì đưa cho Hồng Quân?

Tình huống phát phóng phần thưởng của Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống thật kỳ lạ.

Có lúc, chỉ cần đưa ra lựa chọn là phát phóng.

Có lúc, lại phải hoàn thành nhiệm vụ mới phát phóng.

Cũng không biết hệ thống này rốt cuộc là do Đại năng nào tạo ra, thật ác thú vị!

Trong sâu thẳm Nguyên Thần của Càn Nguyên, một nơi không thể nhìn thấy, Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống đang ẩn mình trong một góc.

Trên thân nó có một chỗ kín đáo, một hàng chữ Hán đang điên

cuồng lóe sáng: "Người chế tạo Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống: Càn Nguyên!" Phảng phất đang vô thanh kháng nghị!

Càn Nguyên cười cười.

Việc Hồng Quân tự bổ não tuy vô lý, nhưng cảm giác khá sảng khoái.

Hồng Quân đã bước lên hành trình bố đạo Hồng Hoang.

Cũng đã gợi lên tâm tư của Càn Nguyên.

Trong Tiên Cung có một con tọa kỵ, chín tùy tùng đây này!

Vừa lúc xuất quan rồi, vậy thì, ban cho người trong Tiên Cung một chút phúc lợi nhỏ bé đi.

Càn Nguyên vung tay, Khổng Tuyên, Cửu Long Tử, Tứ Bất Tượng đồng loạt xuất hiện trước mặt Ngô.

Trong Tiên Cung, chỉ có Càn Nguyên mới có thể vô thanh vô tức di chuyển họ ra ngoài.

Khổng Tuyên, Cửu Long Tử, Tứ Bất Tượng đồng loạt quỳ bái: "Cung nghênh Lão Gia xuất quan, Lão Gia thánh thọ vô cương!" Càn Nguyên liếc nhìn các đệ tử một cái, lộ ra thần sắc hài lòng.

Đạo hạnh của Khổng Tuyên đã đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ, còn Cửu Long Tử, cũng đã là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đều đã vô cùng viên mãn hoàn thành nhiệm vụ được giao.

Ngay cả Tứ Bất Tượng kia cũng đã đạt đến đạo hạnh Đại La Kim Tiên viên mãn.

Mặc dù, là nhờ phúc lành của việc bế quan của Ngô.

Khi Càn Nguyên bế quan, tất cả pháp trận phụ trợ thăng cấp, lĩnh ngộ trong Tiên Cung đều mở ra, các đệ tử tự nhiên cũng được hưởng

đãi ngộ như vậy.

Đạo hạnh của các đệ tử tiến bộ ngàn dặm một ngày, cảnh giới vượt quá cực hạn.

Bất kể là 《Ngũ Sắc Thần Quang Ngưng Luyện Pháp》 hay《Thần Long Cửu Biến Tâm Pháp》đều không phải là công pháp đơn nhất, mà thực chất là những Đạo pháp kinh điển mang tính bách khoa toàn thư, liên quan đến bản chất của Đạo.

Các đệ tử kia dù nhờ vào "gió đông" khi Càn Nguyên bế quan mà nâng đạo hạnh lên cảnh giới hiện tại, thì thiên phú tu luyện của họ cũng là cấp thiên tài!

Mặc dù không thể so với Hồng Quân, nhưng đặt trong Hồng Hoang, cũng chỉ kém một chút so với Bàn Cổ Tam Thanh và vài vị Đại năng ít ỏi khác mà thôi!

Càn Nguyên rất hài lòng, Khổng Tuyên, Cửu Long Tử, Tứ Bất Tượng thì càng thêm sùng bái Lão Gia nhà mình!

Bế quan của nhà ai lại có vẻ uy vũ bá khí như Lão Gia nhà mình?

Lượng linh khí hấp nạp vào như hắc động kia, khiến họ cam tâm tình nguyện thần phục.

Huống hồ, Đại Đạo Chi Quang quanh thân Càn Nguyên, và Công Đức Kim Luân khổng lồ vô song trên đỉnh đầu, không gì không minh chứng cho đạo đức cao thâm của Người.

Họ đều nghĩ: "Gặp được Lão Gia, là tạo hóa lớn lao!" Ngay cả Thiên Đạo có hiện thân xuất hiện trước mặt họ, các đệ tử cũng sẽ kiên định không đổi mà lựa chọn đi theo Lão Gia nhà mình.

Thiên Đạo có thể tạo ra uy thế lớn như vậy sao?

Chỉ riêng Càn Nguyên Tiên Cung đã lớn gần bằng Hồng Hoang rồi

chứ gì nữa?!

"Ao" trong Càn Nguyên Tiên Cung còn lớn gần bằng Tứ Hải nữa!

Trong Càn Nguyên Tiên Cung, thậm chí còn có một thế giới Hồng Hoang khác!

Thủ đoạn như vậy, lại có ai làm được?

Càn Nguyên hài lòng gật đầu: "Ngày nay trong Hồng Hoang bách linh đản sinh, tu sĩ ngày càng đông.

Các ngươi đều là người trong Tiên Cung của ta, nếu có một ngày hành tẩu Hồng Hoang, không thể làm mất uy phong của ta.

Như vậy, ta sẽ giảng cho các ngươi một đoạn kinh văn." Các đệ tử cuồng hỉ.

Bất kể là 《Ngũ Sắc Thần Quang Ngưng Luyện Pháp》 hay《Thần Long Cửu Biến Tâm Pháp》đều là thần công diệu pháp tối cao vô thượng, đỉnh cấp nhất, cao hơn nhiều so với công pháp truyền thừa trong đầu họ.

Hiện tại, Lão Gia vậy mà lại muốn truyền thụ công pháp, nhất định phải ngưng thần mà ghi nhớ a!

Càn Nguyên mỉm cười, mở miệng nói: "Cái văn vị hữu thiên địa chi gian, Thái Thanh chi ngoại, bất khả xưng kế, hư vô chi lý, tịch mịch vô biểu, vô thiên vô địa, vô âm vô dương, vô nhật vô nguyệt, vô tinh vô quang, vô đông vô tây, vô thanh vô hoàng, vô nam vô bắc, vô nhu vô cương, vô phúc vô tai, vô hoại vô tàng, vô hiền vô thánh, vô trung vô lương, vô khứ vô lai, vô sinh vô vong, vô tiền vô hậu, vô viên vô phương. ..." Vừa mở miệng, Đại Đạo chi âm vang vọng, Đại Đạo chi quang tỏa sáng, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, huyền hoàng chi khí tràn ngập.

Các đệ tử lập tức tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Mịt mờ không rõ phương hướng, phảng phất đã thấy lúc Hồng Mông sơ phán, Hỗn Độn vị phân, có một cự nhân, tay cầm Khai Thiên Thần Phủ, vung một nhát, bổ nát Hỗn Độn... 《Bàn Cổ Khai Thiên Kinh》!

Càn Nguyên trong Tiên Cung bố đạo cho các đệ tử, còn Hồng Quân lại trong Hồng Hoang học những việc Càn Nguyên đã từng làm lúc ban đầu, lấy chân làm thước đo lường thiên địa.

Vì đã quên hỏi Bàn Cổ Tam Thanh ở đâu, y dứt khoát cũng không bói toán, cứ mặc sức chu du Hồng Hoang thế giới.

Một ngày nọ ở Bất Chu Sơn.

Nơi đó lại là địa bàn của Kỳ Lân tộc.

Dù Thủy Kỳ trấn áp Tứ Cực, Tứ Bất Tượng cũng đã đến Bồng Lai Tiên Đảo, nhưng nơi đó vẫn còn lưu lại một nhánh Kỳ Lân, tự nhiên đối với Hồng Quân rất khách khí.

Hồng Quân cũng đã giảng đạo ba ngày cho họ, đồng thời thưởng thức kỹ lưỡng Bất Chu Sơn, và gặp được một vị hữu duyên nhân!

Chương 51

Lại là Nữ Oa.

Hồng Quân đại hỉ, trên Bất Chu Sơn, đã giảng đạo ba năm cho Nữ Oa và huynh trưởng của nàng.

Sau đó không dừng lại, chuyển hướng đến Côn Luân Sơn.

Hồng Quân nếu có điều gì suy tư: "Hai vị kia, ta ẩn ẩn ước ước cảm thấy có mùi vị của Càn Nguyên Đại Thần, chẳng lẽ, Đại Thần đã kết một thiện duyên với họ từ rất lâu trước đây?" Cảm giác đó thật sự đúng.

Ngày trước, Càn Nguyên lấy chân làm thước đo lường Hồng Hoang, từng ném cho Nữ Oa một Hồng Tú Cầu.

Hồng Tú Cầu đó đã trở thành Bổn Mệnh Linh Bảo của Nữ Oa.

Lại còn vẽ một Tiên Thiên Bát Quái bên ngoài động phủ của hai vị Đại năng, làm khai minh cho họ.

Khi đó, Càn Nguyên với tâm tính trẻ thơ, làm việc hoàn toàn không tính toán hậu quả.

Chính vì thế, Hồng Quân mới có cảm giác như vậy.

Hồng Quân trên Côn Luân Sơn, từ xa thấy một lão già, một trung niên, một thanh niên ba vị đạo nhân.

Lúc này tu vi của Hồng Quân mạnh mẽ đến nhường nào.

Dưới sự thôi thúc của huyết mạch, y lập tức hiểu rõ, đây chính là người cần tìm: "Bàn Cổ Tam Thanh, Ngô là Hồng Quân.

Các ngươi hữu duyên với ta, hôm nay ta thu các ngươi làm đồ đệ!" Tam Thanh vui mừng bái đảo.

Thái Thượng nói: "Quả nhiên là Sư của Ngô!

Chúng ta tĩnh tụng 《Hoàng Đình》, Nguyên Thần mách bảo có quý nhân đến, nguyên là Lão Sư!" Nguyên Thủy và Thông Thiên tự nhiên cũng gật đầu không thôi.

Hồng Quân hơi ngẩn ra: "《Hoàng Đình》?" Trực giác mách bảo, bộ kinh thư này, lại có duyên phận sâu xa với y.

Lập tức bấm ngón tay xem xét, trong lòng liền hiểu rõ.

Hóa ra, lại là việc Càn Nguyên Đại Thần để lại!

Nếu là người khác để lại bộ kinh thư, Hồng Quân tất nhiên sẽ suy tính kỹ lưỡng, đề phòng gặp phải kế của người khác.

Hồng Quân xuất thân từ Hỗn Độn Ma Thần, đặc biệt mẫn cảm với điều này.

Đấu tranh giữa Hỗn Độn Thần Ma, vô sở bất dụng kỳ cực, độc ác nhất.

Ví như Đạo Ma Tương Tranh, thủ đoạn của Ma Tổ La Hầu độc ác hơn trăm lần so với những gì y đã thể hiện.

Đáng tiếc, y đã gặp phải liên minh mạnh nhất trên Hồng Hoang lúc bấy giờ, thủ đoạn còn chưa kịp thi triển, đã bị Càn Nguyên Đại Thần dùng một đạo Ngũ Sắc Thần Quang diệt sạch.

Có thể nói là chết không nhắm mắt.

Nếu để La Hầu thi triển thủ đoạn của mình, Hồng Quân cùng Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ tất nhiên sẽ chịu trọng thương, thậm chí, toàn bộ vẫn lạc cũng không chừng.

Nhưng nếu là của Càn Nguyên Đại Thần để lại, thì không có vấn đề gì nữa!

Trong lòng Hồng Quân, Càn Nguyên Đại Thần ngang hàng với Bàn

Cổ Đại Thần, thậm chí là một Đại Thần có đạo hạnh cao hơn.

Y đã tận mắt chứng kiến, Càn Nguyên Đại Thần chỉ một lời nói nhẹ nhàng, đã khiến Bàn Cổ Đại Thần buông tha tính mạng y.

Bàn Cổ Đại Thần đối xử với Càn Nguyên Đại Thần lại càng kính trọng hơn.

Dường như, đạo hạnh của Càn Nguyên Đại Thần còn cao hơn cả Bàn Cổ Đại Thần!

Lực Chi Ma Thần Bàn Cổ lúc đó lại cho Ma Thần cấp bậc y mặt mũi sao?

Ngoại trừ Càn Nguyên Đại Thần, không có bất kỳ Ma Thần nào khác được hưởng đãi ngộ như vậy!

Đạo hạnh của Càn Nguyên Đại Thần quả thực chí cao chí đại chí vĩ chí cường, Hồng Quân y xa xa không thể sánh kịp.

Hồng Quân đích thân trải qua, Bàn Cổ Đại Thần ngay cả việc y có thể chứng đạo thành Thánh cũng có thể nói ra, thậm chí còn ban cho Hồng Mông Tử Khí là bằng chứng thành Thánh.

Vậy thì, để lại một bộ kinh điển 《Hoàng Đình Kinh》 mà Hồng Quân chưa biết trong Bàn Cổ Tam Thanh thì có gì khó khăn?

Hồng Quân triệt để yên tâm, nói: "Tụng đọc kinh điển 《Hoàng Đình》 của bản môn các ngươi, vậy thì còn gì bằng.

Từ ngày hôm nay, ta sẽ giảng pháp cho các ngươi ngàn năm!" Tam Thanh khá là hân hỉ.

Bàn Cổ Đại Thần (hóa thân) do Nguyên Thần hóa thành, trời sinh mang đại công đức, tư chất tu luyện siêu nhất lưu.

Bằng không cũng không thể chỉ với một bộ 《Hoàng Đình Kinh》 mà vô sư tự thông tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Mọi người đều có hiểu lầm.

Thời sơ khai Hồng Hoang linh khí sung túc, con đường cầu đạo dường như rất đơn giản, ngay cả không có ai dạy, cũng có thể học tốt.

Nhưng đó thật sự là một hiểu lầm đẹp đẽ.

Thời sơ khai Hồng Hoang bách linh đản sinh, nổi tiếng nhất không ai khác là Thần thú đại diện bởi Long Phượng Kỳ Lân.

Thần thú tu luyện có thần thông, nhưng không phải là đạo.

Công pháp tu luyện đều là công pháp truyền thừa trong não hải.

Các Thần thai Tiên thiên khác muốn tu đạo, cực kỳ khó khăn.

Bởi vì khi đó căn bản không có hệ thống tu luyện thống nhất, mọi người đều đang mò mẫm.

Phương pháp tu luyện có hệ thống hoàn chỉnh như của Hồng Quân, ngoại trừ Càn Nguyên ra, thật sự là độc nhất vô nhị.

Ấy là bởi Hồng Quân có một Bổn Mệnh Linh Bảo là Tạo Hóa Ngọc Điệp, trên đó ghi lại Tam Thiên Đại Đạo.

Dù Đại Đạo không toàn vẹn, nhưng đó cũng là một hệ thống tu luyện hiếm có trên Hồng Hoang.

Cũng chính vì Hồng Quân đã minh ngộ Tam Thiên Đại Đạo, từ trên xuống dưới xâu chuỗi thành một hệ thống, mới có thể chỉnh lý công pháp của mình và truyền thụ ra ngoài!

Đạo pháp khó cầu, Bàn Cổ Tam Thanh được Hồng Quân giảng đạo, quả là cơ duyên lớn lao.

Hồng Quân giảng đạo, âm thanh tuy nhẹ nhưng lại bao trùm nửa Côn Luân, tất cả sinh linh xung quanh đều lắng nghe.

Hồng Quân cũng không đi xua đuổi, y nhớ kỹ phân phó của Càn

Nguyên Đại Thần, bố đạo thiên hạ.

Bách linh ngược lại cũng biết điều, đều yên tĩnh lắng nghe giảng, không dám có nửa điểm quấy rầy.

Hồng Quân bố đạo, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Chương 52

Vô lượng công đức giáng xuống, một nửa rơi vào đầu Hồng Quân, một phần ba rơi vào thân Bàn Cổ Tam Thanh, phần còn lại bách linh cùng nhau chia sẻ.

Trong lòng Hồng Quân dâng lên một sự minh ngộ.

Chỉ cần thuận lợi giảng đạo ngàn năm, sau đó dung hợp Hồng Mông Tử Khí, chứng đạo thành Thánh sẽ là chuyện nước chảy thành sông.

Trong lòng Hồng Quân cảm kích Càn Nguyên Đại Thần không thôi.

Cũng chỉ có Càn Nguyên Đại Thần mới có thể lĩnh ngộ rõ ràng quá trình chứng đạo thành Thánh.

Đã chỉ cho y một con đường đại đạo thênh thang a!

Quá trình Hồng Quân bố đạo, lại là một quá trình luyện tâm, lại một lần nữa kiên định đạo tâm của y, sắp xếp lại những gì đã học, đối với đạo lý giải, càng thêm sâu sắc.

Hồng Quân bố đạo dần dần tiến vào cảnh giới.

Trong số bách linh nghe giảng có sinh linh đốn ngộ tiến giai, Thiên Kiếp giáng xuống, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến bách linh đang nghe đạo.

Lúc này Thiên Đạo không toàn vẹn, ngay cả lực độ của Thiên Kiếp cũng không quá mạnh.

Lại thêm bách linh có công đức trên thân, hầu như tất cả sinh linh tiến giai đều ổn thỏa độ qua Thiên Kiếp, ngược lại còn thu được thêm một phần công đức.

Âm thanh Hồng Quân giảng đạo càng lúc càng lớn, lúc đầu chỉ có thể bao trùm nửa Côn Luân Sơn.

Nhưng càng giảng về sau, phảng phất không phải y đang giảng đạo, mà có Đại năng đang mượn miệng Hồng Quân giảng đạo, không, mà là Thiên Đạo đang mượn miệng Hồng Quân tuyên dương sự tồn tại của mình!

Hồng Quân bố đạo đương nhiên không phải lần luân đạo đầu tiên của Hồng Hoang thế giới.

Càn Nguyên giảng đạo mới là số một Hồng Hoang.

Nhưng cho Thiên Đạo mười lá gan, nó cũng không dám phụ thân vào Càn Nguyên Đại Thần a.

Càn Nguyên Đại Thần toàn thân là Đại Đạo Chi Quang, lại có lạc ấn vô thượng của Bàn Cổ.

Thiên Đạo thậm chí còn nghi ngờ, chỉ cần dám làm vậy, Đại Thần có thể tùy tay vỗ chết nó!

Trực giác của Thiên Đạo.

Nó dám làm động tác gì chứ?

Hồng Quân thì khác rồi.

Chẳng phải đã nghe Càn Nguyên Đại Thần nói sao, vị đạo hữu tương lai sẽ Hợp Đạo tồn tại!

Thiên Đạo phụ thân vào người Hồng Quân không có chút áp lực nào.

Bàn Cổ Tam Thanh, cùng với bách linh trên Côn Luân Sơn, đã trở thành nhóm "môn sinh thiên tử" đầu tiên!

Như vậy, ngàn năm trôi qua.

Chúng sinh trên Côn Luân Sơn tỉnh lại từ trạng thái nhập định, đều lưu luyến không thôi.

Nhưng họ biết, thời gian Hồng Quân giảng đạo đã hết, không thể cưỡng cầu.

Bách linh cung kính hành lễ với Hồng Quân, lũ lượt rút lui.

Bàn Cổ Tam Thanh chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng.

Ngàn năm nghe đạo, vậy mà đã khiến đạo hạnh của họ tiến triển đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Bởi vì, họ đã tích lũy quá dày ở Chuẩn Thánh sơ kỳ, chỉ khổ nỗi không có pháp đột phá, chỉ có thể dừng lại ở giai đoạn đó.

Hiện tại chẳng qua là tích lũy dày rồi bùng phát mà thôi!

Hồng Quân cũng vui mừng an ủi: "Vi sư giảng đạo lần này đã xong.

Sẽ đi Thiên Ngoại Thiên bế quan bảy mươi chín vạn năm.

Bảy mươi chín vạn năm sau, ta đương nhiên sẽ thành Thánh!" Bàn Cổ Tam Thanh đại hỉ: "Dự chúc Sư Tôn chứng đạo thành công!" Không ngờ, Hồng Quân vậy mà lại có thể chứng đạo thành Thánh nhân!

Thật là duyên pháp a!

Hồng Quân cười nói: "Với đạo hạnh và căn cơ xuất thân của các ngươi, trên Hồng Hoang hiếm có ai là đối thủ của các ngươi." Y đổi sắc mặt, trịnh trọng cảnh cáo: "Nhưng cần biết, thiên ngoại hữu thiên, tiên ngoại hữu tiên.

Trên Hồng Hoang, không nhiều người có thể thắng được vi sư, nhưng không có nghĩa là không có.

Người đó cũng thôi đi!

Tại Đông Hải, Bồng Lai Tiên Đảo có một vị Tiên đảo, trên Tiên đảo đó có một Cái Thế Đại Năng, đạo hạnh xa xa vượt qua vi sư gấp trăm ngàn lần.

Chọc ai thì chọc, cũng không được chọc vào Người đó!

Bằng không, vi sư cũng không thể cứu được.

Thiết ký, thiết ký!" Nghe Hồng Quân trịnh trọng dặn dò, Bàn Cổ Tam Thanh đột nhiên biến sắc.

Rốt cuộc là Đại năng phương nào, lại nhận được đánh giá cao đến vậy?

Thật là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Đạo hạnh của Hồng Quân cao đến mức nào?

Xa xa vượt ra ngoài sức tưởng tượng của Bàn Cổ Tam Thanh.

Những nghi nan bình thường suy nghĩ mãi không giải được, trong tay Hồng Quân lại được giải quyết tiện tay.

Không chỉ vậy, y còn cử một phản ba, phổ cập cho Tam Thanh nhiều tri thức hơn nữa.

Sự thâm áo của những tri thức đó, mỗi điều đều khiến Tam Thanh phải suy ngẫm suốt ba ngàn năm.

Nhưng một Sư Tôn có đạo hạnh cao thâm như vậy, khi nhắc đến Đại Thần Đông Hải, lại mang vẻ mặt sùng bái kính ngưỡng, há chẳng khiến Bàn Cổ Tam Thanh động dung sao?

Hồng Quân dặn dò xong, dưới chân sinh vân, cưỡi mây bay lên, thẳng tiến Thiên Ngoại Thiên!

Y có một trực giác mãnh liệt, chỉ cần dung hợp Hồng Mông Tử Khí, bế quan bốn mươi chín vạn năm, là có thể chứng đạo thành Thánh!

Trực giác mà Thiên Đạo ban cho.

Vốn dĩ, Hồng Quân đã chứng đạo thành Thánh vào thời điểm đó.

Trong một thời không khác, Long Hán Đại Kiếp và Ma Kiếp vừa mới qua đi, trên Hồng Hoang chúng sinh lầm than.

Chương 53

Thiên Đạo và Hồng Quân đều bất lực, việc Hồng Quân thành Thánh có thể nói là vội vàng lại vội vàng.

Nhưng thời không này thì khác.

Vì Càn Nguyên Đại Thần nhúng tay vào, Long Hán Đại Kiếp vừa mới ở giai đoạn đầu đã bị thủ tiêu.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ tự nhận lỗi mà chủ động trấn áp Tứ Cực Hỏa Sơn.

Đạo Ma Chi Tranh càng bị dập tắt khi La Hầu chưa kịp phá hủy Tây Phương Đại Lục.

Hồng Quân có thể có nhiều thời gian hơn để lý giải đạo vận hành.

So với kiếp trước, có thể nói là thong dong đến cực điểm.

Đối với lý giải về đạo, nội tình về đạo, tự nhiên không thể nói chuyện cùng ngày.

Bế quan bốn mươi chín vạn năm để thành Thánh nhân, phù hợp với số Thiên Đạo.

Hồng Quân tự đi bế quan, không nói thêm.

Bàn Cổ Tam Thanh được Hồng Quân "châm lửa", đạo hạnh thăng tiến, đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Tuy nhiên không phải vậy, không có nghi vấn.

Ngược lại, càng biết nhiều, nghi vấn lại càng nhiều.

Giống như một vòng tròn, khi chu vi vòng tròn nhỏ, diện tích tiếp xúc với cái chưa biết cũng nhỏ.

Tâm trạng lúc đó đại khái là: Ta siêu lợi hại, tổng cộng có bao nhiêu vấn đề ta không hiểu, ta muốn giải quyết hết tất cả, vậy chẳng phải ta vô sở bất tri sao?

Thế giới quá đơn giản.

Nhưng trên thực tế, thế giới khó hơn nhiều so với tưởng tượng.

Khi chu vi vòng tròn lớn, diện tích tiếp xúc với cái chưa biết cũng theo đó mà lớn.

Điều đáng sợ hơn là càng chuẩn bị nhiều tri thức, những vấn đề nan giải kia cũng càng nhiều, gần như vô tận.

Đến lúc đó, e rằng sẽ không dám nói bậy bạ "vô sở bất tri" nữa!

Bàn Cổ Tam Thanh tự nhiên cũng vậy.

Chuẩn Thánh trung kỳ và Chuẩn Thánh sơ kỳ hoàn toàn không phải là một khái niệm, đạo hạnh và pháp lực căn bản không ở cùng một tầng diện.

Những vấn đề mà họ gặp phải càng nhiều như sao trên dải Ngân Hà, đếm không xuể.

Bàn Cổ Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, tư chất nhất lưu.

Ba vị là một thể, hỗ trợ lẫn nhau khải phát, trong thời gian ngắn ngủi vài vạn năm, đã giải quyết được một nửa các vấn đề của Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Một thành tích không thể không nói.

Chỉ dựa vào ngàn năm giảng đạo của Hồng Quân, căn cứ vào hệ thống mà Hồng Quân truyền thụ, tự chủ giải quyết được một nửa các nghi nan tạp chứng, phi thiên phú trác tuyệt giả không thể làm được!

Nhưng những vấn đề còn lại, không phải bế quan nghiên cứu là có

thể giải quyết được.

Một vạn năm tiếp theo, trừ việc pháp lực hơi tăng trưởng ra, muốn giải quyết bất kỳ vấn đề nào cũng không thể.

Thật là, khó xử rồi!

Chẳng lẽ thật sự phải tọa thiền tích lũy ở Côn Luân Sơn, đợi sau bốn mươi vạn năm nữa Sư Tôn Hồng Quân Đạo Nhân thành Thánh sao?

Bàn Cổ Tam Thanh há có thể ngồi yên không làm gì như vậy?

Chẳng phải sẽ làm mất mặt Bàn Cổ Đại Thần sao?

Căn bản không phải như vậy!

Nguyên Thủy tuy sắc mặt âm trầm, vẻ mặt nghiêm túc không ai dám đến gần, nhưng lại là người trí tuệ số một trong Tam Thanh.

Một vạn năm thời gian đạo hạnh không có tiến bộ, khiến y cảm thấy hơi sốt ruột.

Thực ra, trước khi Hồng Quân giảng đạo, Nguyên Thủy vạn vạn không có ý niệm này.

Khi đó, ai cũng không biết con đường phía trước ở đâu.

Cách duy nhất tự nhiên là bế quan tích lũy pháp lực, khiến pháp lực tích lũy đến một trình độ sâu dày, sau đó thì, lấy pháp lực cưỡng bức đạo hạnh thăng tiến.

Tuy là một cách ngốc nghếch, nhưng nói tương đối, đó là cách có hiệu suất cao nhất.

Dưới cách này, chiến lực của họ ở cùng đẳng đạo hạnh, gần như là tồn tại vô địch.

Nhưng đó là trước khi Hồng Quân giảng đạo.

Kể từ khi Hồng Quân truyền pháp, còn dùng cách nguyên thủy này sao?

Nguyên Thủy chợt nhớ đến chuyện Hồng Quân rời đi chỉ vì Đại Thần Đông Hải.

"Vị Đại Thần Đông Hải kia, thật sự thần kỳ đến vậy sao?" "Sư Tôn vậy mà ngay cả tính danh cũng không nói?" Nguyên Thủy lập tức suy luận, rút ra một kết luận: Một là, vị Đại Thần kia thật sự tồn tại, đạo hạnh thật sự thần kỳ như Sư Tôn Hồng Quân đã nói; hai là, vị Đại Thần kia không hề tồn tại, Sư Tôn Hồng Quân chỉ đang gõ cửa bọn họ thôi.

Nguyên Thủy nghiêng về giả thuyết sau, nhưng dù sao đi nữa, y đã động tâm rồi!

Chỉ là, khi nói chuyện với Thái Thượng và Thông Thiên, y lại dùng một bộ lời lẽ khác: "Sư Tôn từng nói ngoài Đông Hải, trên Bồng Lai Tiên Đảo có một Cái Thế Đại Thần.

Chúng ta khổ sở mắc kẹt trong mê chướng mà không tự biết, sao không đến Đông Hải bái kiến vị Đại Thần kia, cầu xin chỉ điểm?

Vị Đại Thần đó thấy chúng ta là đệ tử của Sư Tôn, sẽ chỉ điểm cho chúng ta.

Dù sao thì, Sư Tôn sắp chứng đạo thành Thánh nhân a!" Bàn Cổ Tam Thanh vốn là một thể, Nguyên Thủy không chịu nổi tốc độ tăng trưởng chậm chạp của đạo hạnh, Thái Thượng và Thông Thiên tự nhiên cũng không chịu nổi.

Hiện tại nghe Nguyên Thủy nói vậy, tự nhiên nói: "Đại thiện!" Thái Thượng và Thông Thiên thì khác, họ thực sự muốn tìm người chỉ điểm.

Bàn Cổ Tam Thanh đạp mây, ba vị Chuẩn Thánh sơ kỳ Đại năng

sóng vai, khí thế lẫm liệt, một chúng sinh linh trong Hồng Hoang đều thối lui.

Đông Hải chớp mắt đã ở ngay trước mắt.

Ngay cả với căn cơ của Bàn Cổ Tam Thanh cũng không khỏi tự chủ mà chậm lại bước chân.

Nơi đó, là địa bàn của Long tộc!

Long tộc tuy đã ẩn mình trong Hồng Hoang, nhưng cũng không hoàn toàn rút khỏi Hồng Hoang thế giới, chỉ nhường lại vị trí nhân vật chính thiên địa mà thôi.

Chương 54

Nhưng lúc này nhân vật chính thiên địa thực sự chưa lên ngôi, ai cũng không dám xem nhẹ sức mạnh của Long tộc!

Ngay cả Bàn Cổ Tam Thanh cũng không dám!

Hạ vân đầu, đối với Long tộc bày tỏ sự tôn kính.

Thực lực của Long tộc, cũng đáng để làm vậy.

Bên ngoài phạm vi vạn dặm của Bồng Lai Tiên Đảo, là cấm địa của Long tộc.

Nhưng nơi đó, lại là một trong những thánh địa của Long tộc, không, linh lực quá sung túc rồi, còn sung túc hơn cả Thủy Tinh Cung thánh địa của Long tộc.

Bởi vậy, nhiệm vụ luân phiên trú tại đây mỗi vạn năm, đã trở thành một "khoản béo bở" lớn.

Trong Long tộc, cần phải tranh giành mới có thể giành được nhiệm vụ tối ưu này!

Bàn Cổ Tam Thanh tiến vào Đông Hải, Long tộc không hề để ý.

Nhưng khi họ xuất hiện ở ngoại vi Bồng Lai Tiên Đảo, Long tộc đã cảnh cáo: "Tu sĩ phía trên dừng bước, phía trước là cấm địa của Long tộc!" "Bồng Lai Tiên Đảo, cấm địa của Long tộc?" Bàn Cổ Tam Thanh nhất thời kinh hãi, nhưng một nghi vấn trong não hải của họ chợt dâng lên: "Nếu là cấm địa của Long tộc, chẳng phải sẽ ngăn cản khách nhân của Đại Thần sao?

Đại Thần có thể cho phép ư?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn kiên định tín tâm của mình, quả nhiên, lời Hồng Quân Sư Tôn nói là gạt người, chỉ vì không muốn họ kiêu ngạo tự đại mà thôi.

Ngay cả Long tộc còn có thể cự tuyệt khách nhân Bồng Lai Tiên Đảo ngoài cửa, vậy Đại Thần có thần thông, cũng không cao minh đến mức nào.

Trái lại, điều này khiến Nguyên Thủy hứng thú với Bồng Lai Tiên Đảo càng tăng, thật sự muốn xông vào một phen.

Thái Thượng Lão Quân thì không muốn như vậy.

Ba con Kim Long, mỗi con đều có tu vi Chuẩn Thánh, hiển nhiên là con cháu dòng chính của Long Vương.

Bàn Cổ Tam Thanh tuy không sợ, nhưng nơi đây là Đông Hải, đại bản doanh của Long tộc.

Nếu xảy ra xung đột với Long tộc, người chịu thiệt sẽ là họ.

Thái Thượng Lão Quân trực tiếp nói: "Ngô đẳng là đệ tử của Hồng Quân, tiền vãng Bồng Lai Tiên Đảo bái phỏng Đại Thần, mong các vị Đạo hữu thông dung." "Nhanh lên đi!" Một con Kim Long trong đó lập tức nói, "Đã là đệ tử của Hồng Quân Tiên trưởng, vậy tự nhiên không có vấn đề gì." Nói xong, ba con rồng quay về biển, một vạn năm thời gian quá ngắn, hấp nạp linh lực chỉ tranh sớm tối, nửa ngày cũng không thể lãng phí.

Bàn Cổ Tam Thanh nhìn nhau.

Biểu hiện của Kim Long có chút nằm ngoài dự liệu của mọi người a!

Trừ việc cảm thán một câu lão sư Hồng Quân của mình thật lợi hại, hình như Đại Thần trên hải đảo cũng có thần thông không nhỏ, đến mức khiến cao thủ Long tộc phải canh cửa cho mình.

Thần thông đó phải lớn đến mức nào?

Nhưng Nguyên Thủy mơ hồ cảm thấy, có phải trong đó có sự hiểu

lầm nào không?

Nguyên Thủy trong lòng mơ hồ cảm thấy không ổn, muốn rút lại quyết định nhưng không kịp.

Bàn Cổ Tam Thanh tiếp tục bay về phía trước.

Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên nói: "Linh khí ở đây thật sung túc." Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi khựng lại, cẩn thận kiểm tra, hóa ra linh khí ở đây còn sung túc hơn Côn Luân Sơn rất nhiều.

Càng bay về phía trước, linh khí càng sung túc.

Đến trên Bồng Lai Tiên Đảo, lập tức bị kinh ngạc đến ngây người!

Núi non trùng điệp, đỉnh núi và chướng khí xen kẽ, linh căn linh thực vật khắp nơi, tiên cầm dị thú phân bố.

Chúng không hề sợ Bàn Cổ Tam Thanh, quan trọng hơn là, linh lực ở đây đã hoàn toàn hóa thành chất lỏng, tiên khí tràn ngập, quả thực còn giống tiên gia diệu cảnh hơn đạo trường Côn Luân Sơn của họ.

Bàn Cổ Tam Thanh nhìn nhau, quả là một tiên đảo tuyệt vời.

Họ trực tiếp kinh động đến Càn Nguyên đang giảng đạo.

Càn Nguyên vừa dừng lại, Khổng Tuyên, Cửu Long Tử, Tứ Bất Tượng lập tức thoát khỏi sự ảo diệu của Đại Đạo.

Mười một đệ tử vô cùng luyến tiếc, ban đầu tưởng rằng Đại Thần giảng đạo đến đây là hết, nhưng lại thấy Càn Nguyên Đại Thần lộ ra một nụ cười trào phúng.

Mười một đệ tử đột nhiên kinh hãi, ai đã khiến Lão Gia nổi giận như vậy?

Càn Nguyên mở miệng phân phó: "Khổng Tuyên, sau khi đối diện

với ba vị 'người xưa' kia." "Hả, để ta ra mặt chiêu đãi sao?" Khổng Tuyên vừa định hỏi, nhưng lại nghe Lão Gia của mình nói, "Chiêu đãi thật tốt, để họ biết thế nào là lễ độ!" "Hả?!

Để họ biết thế nào là lễ độ?!" "Buổi giảng đạo lần này đến đây thôi, lui xuống đi." Mười một đệ tử thấy Càn Nguyên Đại Thần có chút không vui, đành nói: "Lĩnh pháp chỉ của Lão Gia!" Khổng Tuyên ra khỏi tiên cung, quát mắng Bàn Cổ Tam Thanh đang lưu luyến không rời trên Bồng Lai Tiên Đảo, "Các ngươi thật không biết tiến thoái, đã vào được đảo, lại vô lễ như vậy, còn không lui xuống!" Bàn Cổ Tam Thanh đột nhiên kinh hãi, nhưng khi nhìn thấy Khổng Tuyên, lập tức không để ý.

Chẳng qua chỉ là một tu sĩ Chuẩn Thánh trung kỳ mà thôi, nhân vật như vậy, lại dám ngăn cản họ, đúng là to gan lớn mật.

Lúc đó, Bàn Cổ Tam Thanh lại quên mất mục đích của mình, cho rằng có Hồng Quân ủng hộ, liền không khách khí với Khổng Tuyên.

Hồng Quân là ai?

Đó chính là tồn tại chứng đạo thành Thánh mấy chục vạn năm sau.

Là đệ tử của Bàn Cổ Tam Thanh, tự nhiên cảm thấy mình cao hơn người khác một bậc.

Khổng Tuyên là ai?

Không quen biết!

Chẳng qua chỉ là một tu sĩ Chuẩn Thánh trung giai mà thôi, mà họ lại có ba người!

Thông Thiên Giáo Chủ tính khí nóng nảy, phản vấn: "Kẻ nào!

Dám nói lời đại ngôn như vậy!" "Ta là Khổng Tuyên," Khổng Tuyên đáp trả, "Bồng Lai Tiên Đảo là đạo trường của Càn Nguyên

Đại Thần, các ngươi không có nửa điểm lễ số, quả nhiên đáng xấu hổ!" Không cần nói nhiều, trong khoảnh khắc, lý trí của Bàn Cổ Tam Thanh đều bị ném sang một bên.

Nhưng Bàn Cổ Tam Thanh, do Nguyên Thần của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, trời sinh hưởng đại khí vận.

Lại còn được Hồng Quân thu làm đệ tử, từ trước đến nay đều tự coi mình là nhân vật chính của thiên địa, sao từng bị người khác quát mắng.

Thực tế, họ đều có thể nhẫn nhịn, ví như, ngang ngược kiêu căng, ngông cuồng bá đạo, những điều này đều không sao.

Nhưng nếu không biết lễ độ... chẳng phải Bàn Cổ Tam Thanh như những dã nhân sao?

Lời như vậy, sao có thể nhẫn nhịn?

Nguyên Thủy Thiên Tôn âm hiểm nói: "Hay cho một câu không biết lễ độ, hóa ra trong mắt của Bồng Lai đạo mạch, Bàn Cổ chúng ta chẳng phải là dã nhân sao!" Hắn quả nhiên âm hiểm, trực tiếp đội một cái mũ lớn.

Điều này đã chạm vào tâm cảnh của Thái Thượng và Thông Thiên Giáo Chủ.

Họ từ trước đến nay đều tự hào với danh xưng Bàn Cổ chính tông.

Chương 55

Lời của Khổng Tuyên, trong mắt họ, là sự phỉ báng Bàn Cổ Đại Thần!

Có thể nhẫn nhịn sao?

Nhất định không thể!

Tam Thanh đồng loạt rút bảo kiếm, công tới.

Tam Thanh vào thời sơ khai thật sự dùng bảo kiếm, công pháp của Tam Thanh trước khi phân gia đều đại đồng tiểu dị.

Ví như có Thái Thanh Lôi Pháp, thì tất nhiên có Ngọc Thanh Lôi Pháp, Thượng Thanh Lôi Pháp.

Có Thượng Thanh Kiếm Pháp, thì tất nhiên cũng có Thái Thanh Kiếm Pháp, Ngọc Thanh Kiếm Pháp.

Như hậu thế đệ tử đắc ý của Thái Thượng Lão Quân là Lữ Động Tân, đệ tử đắc ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn là Ngọc Đỉnh Chân Nhân, đều dùng kiếm!

Công pháp từ đâu truyền xuống, tự nhiên là từ Thánh nhân!

Ba đạo kiếm quang uyển chuyển như du long, linh hoạt tấn công Khổng Tuyên.

Tam Thanh đồng tâm hiệp lực, Khổng Tuyên hoàn toàn bị kiếm quang bao phủ, kín không kẽ hở, muốn tránh né cũng không có khe hở.

Nhìn thấy Khổng Tuyên sắp bị chém thành vạn đoạn.

Khổng Tuyên không hề sợ hãi, cười khẩy: "Ba kẻ các ngươi, ngay cả tên họ cũng không dám báo, quả nhiên là tiểu nhân." Khổng Tuyên quát lớn: "Được lắm, nếm một chiêu Ngũ Sắc Thần Quang của ta!"

Thanh, hoàng, xích, hắc, bạch năm màu quang mang lưu chuyển, quét mạnh về phía kiếm quang đầy trời.

Bàn Cổ Tam Thanh không vui, Khổng Tuyên càng không vui!

Có duyên được bái nhập Càn Nguyên Tiên Cung, tuy chỉ là cước lực của Càn Nguyên Đại Thần.

Nhưng cước lực của Càn Nguyên Đại Thần, ai cũng có thể làm được sao?

Cước lực của Đại Thần, là con của tộc trưởng Long Hán Tam Tộc!

Những kẻ khác có tư cách nào mà làm được?

Cơ hội Càn Nguyên Đại Thần giảng đạo khó có biết bao, giảng ròng rã hơn một vạn năm, nếu không có ba tên khốn kiếp này quấy nhiễu, Khổng Tuyên tin rằng Càn Nguyên Đại Thần sẽ tiếp tục giảng nữa.

Nghe Đại Thần giảng đạo, Khổng Tuyên mới hiểu thế nào là Đạo!

Nhưng cơ duyên lớn như vậy, lại bị Bàn Cổ Tam Thanh phá hỏng, mối hận này lớn biết bao?!

Hắn đã dùng toàn lực!

Thanh, hoàng, xích, hắc, bạch năm màu quang mang lưu chuyển, sinh sôi không ngừng, kéo dài bất tận, ban đầu như một đóa mây ngũ sắc, chớp mắt liền che trời lấp đất, bao phủ trên dưới, trái phải, bốn phương tám hướng.

Bàn Cổ Tam Thanh liên thủ tạo thành kiếm võng, tuy kín không kẽ hở, ngay cả một con ruồi cũng không bay ra được.

Nhưng dưới ngũ sắc quang mang, lại như bong bóng nước sau mưa, tùy tay phá hủy.

Đơn giản đến vậy, dễ dàng đến vậy, yếu ớt đến vậy!

Bàn Cổ Tam Thanh trừng mắt há hốc mồm, đơn giản là không dám tin những gì mình vừa nhìn thấy.

Ba người, ba thanh trường kiếm, cứ thế mất đi sao?!

Đó là Linh Bảo a!

Dễ dàng bị người khác đoạt mất, ngay cả liên hệ với Linh Bảo cũng biến mất!

Khổng Tuyên đã dùng hết toàn lực!

Không phải không biết Ngũ Sắc Thần Quang lợi hại, vào thời Đạo Ma tranh đấu, hắn biết chỗ lợi hại của Ngũ Sắc Thần Quang!

Càn Nguyên Đại Thần dùng Ngũ Sắc Thần Quang, không chỉ dễ dàng quét sạch Thí Thần Thương trong tay Ma Tổ La Hầu, mà còn dễ dàng tiêu diệt tính mạng của La Hầu!

Ma Tổ La Hầu, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ, Hồng Quân bốn vị Đại năng đều không thể kháng cự được tồn tại ấy!

Ngũ Sắc Thần Quang tuy không sắc bén như của Càn Nguyên Đại Thần, nhưng tương tự, ba vị Chuẩn Thánh trước mắt cũng không phải Ma Tổ La Hầu a!

Khổng Tuyên đã dùng hết toàn lực!

Suýt chút nữa tức đến nổ phổi!

Càn Nguyên Đại Thần giảng đạo, khai thiên tích địa là lần đầu tiên được vậy sao?

Một lần giảng đạo hơn một vạn năm, Càn Nguyên Đại Thần đã giảng giải cặn kẽ về Đạo cho người hầu trong Càn Nguyên Cung, làm thế nào để tu luyện Đạo, làm thế nào để thăng lên Đại Đạo, Đại Thần giảng đạo từ nông đến sâu, từ dễ đến khó, càng về sau Đại Đạo được

xiển thuật càng tinh thâm.

Khổng Tuyên chưa từng, Đạo, lại có bộ dạng như vậy!

Hắn vốn không có khái niệm rõ ràng về Đạo, là con của Nguyên Phượng, một trong thần thú, Khổng Tuyên vốn tưởng rằng tu luyện chỉ cần theo tri thức truyền thừa của Phượng tộc trong não hải là được, nhưng nghe Đại Thần giảng đạo, nào phải chuyện như vậy a!

Đạo mà hắn lý giải trước đây và Đạo mà Càn Nguyên Đại Thần giảng thuật, khác biệt lớn như khoảng cách giữa Đại Đạo hiện tại và bách linh Hồng Hoang, không, còn lớn hơn nhiều!

Càn Nguyên Đại Thần giảng đạo hơn một vạn năm, đã triệt để giúp hắn chỉnh lý lại căn cơ, cho đến bây giờ, hắn mới thật sự là một kẻ cầu Đạo, chứ không chỉ là một thành viên của Phượng tộc trong số thần thú!

Đạo của Càn Nguyên Đại Thần, càng ngày càng cao thâm, Đạo đó cũng dần dần siêu việt cảnh giới của chính hắn.

Khổng Tuyên đang lúc đại hoan hỉ lắng nghe, ba tên hỗn đản trước mắt xuất hiện, làm gián đoạn hứng thú giảng đạo của Càn Nguyên Đại Thần.

Khiến Khổng Tuyên suýt chút nữa phát điên.

Trên thực tế, không chỉ hắn phát điên, Cửu Long Tử, Tứ Bất Tượng cũng đều phát điên.

Một cơ hội khó có biết bao!

Theo góc nhìn của Càn Nguyên Đại Thần, nhìn con đường tu luyện từ trên xuống dưới, nhìn xa trông rộng, bồi dưỡng đại cục quan.

Một cơ hội tốt như vậy, lại bị ba tên khốn kiếp trước mắt phá

hoại!

Sao lại không phát điên được?

Lần sau, Càn Nguyên Đại Thần lại giảng đạo, cũng không biết là bao nhiêu vạn năm sau nữa!

Đâu chỉ Khổng Tuyên muốn cho ba tên khốn kiếp này một bài học, Cửu Long Tử, Tứ Bất Tượng cũng đều muốn cho ba tên khốn kiếp này một bài học.

Khổng Tuyên hận không thể khiến ba tên hỗn đản này triệt để tiêu biến, bằng không, sao có thể giải được mối hận trong lòng!

Cản trở đạo đồ của người khác, thù không đội trời chung, thiên lý khó dung a!

Khổng Tuyên sao lại lưu lực!

Chương 56

Bàn Cổ Tam Thanh thì trừng mắt há hốc mồm, đơn giản là không dám tin vào mắt mình.

Ta là ai?

Ta ở đâu?

Ta phải làm gì?

Ba câu hỏi trong linh hồn, đột ngột xuất hiện trong não hải của họ.

Thật không phải vô tri, nhưng ngũ sắc quang mang cũng quá quỷ dị rồi!

Vị tu sĩ tên là Khổng Tuyên này, cũng quá lợi hại một chút rồi sao?

Linh bảo, bảo kiếm đâu rồi?!

Sao lại biến mất?!

Nhìn bộ dạng Khổng Tuyên đang nộ khí bừng bừng, Bàn Cổ Tam Thanh thầm nghĩ không ổn!

Họ không biết chính xác pháp bảo thần thông ngũ sắc quang mang đó là gì, nhưng dù là cái nào đi nữa, họ đều biết, mình gặp đại phiền phức rồi!

Đi lại trên Hồng Hoang, ai mà không mang theo vài món pháp bảo?

Không có bảo kiếm, thì có cái khác mà!

Thái Thượng Lão Quân lấy ra Bàn Long Biển Đam, được chế từ Hồ Lô Đằng, một trong Tiên Thiên Linh Căn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bày ra Cửu Long Thần Hỏa Tráo, thứ hắn có được khi du ngoạn Hồng Hoang.

Thông Thiên Giáo Chủ rút ra một thanh bảo kiếm mà hắn hiện tại có hứng thú nồng hậu với kiếm đạo.

Bàn Cổ Tam Thanh đồng tâm hiệp lực, đồng loạt phát ra một tiếng hét lớn, Bàn Long Biển Đam bay múa trên dưới, Cửu Long Thần Hỏa Tráo khóa chặt Khổng Tuyên, bảo kiếm như phi kiếm tấn công, không chút do dự, lại lần nữa đánh về phía Khổng Tuyên.

Họ không tin, ba đối một, lại không đánh bại được Khổng Tuyên!

Khổng Tuyên học theo dáng vẻ của Càn Nguyên Đại Thần, khóe miệng hiện lên vẻ trào phúng, sau lưng hắn, thanh, hoàng, xích, hắc, bạch ngũ sắc quang mang liên tục lóe lên.

Mỗi một đạo quang mang đều vô cùng tinh khiết, lóe lên đạo quang mang.

Khi pháp bảo vừa đến gần, ngũ sắc quang mang đại thịnh, thanh sắc, hoàng sắc, bạch sắc quang mang liên tục lóe lên, Bàn Long Biển Đam, Cửu Long Thần Hỏa Tráo, bảo kiếm, toàn bộ đều bị Khổng Tuyên thu vào.

Bàn Cổ Tam Thanh như vừa tỉnh mộng, mới nghiêm túc đánh giá Khổng Tuyên, tu sĩ trước mắt, tuy đạo hạnh cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ như họ, nhưng chiến lực của hắn, lại siêu việt họ rất nhiều a!

Ngũ Sắc Thần Quang, đánh sao?!

Đạo nhân trước mắt, phảng phất trở nên cao lớn vô hạn.

Tam Thanh thầm nghĩ không ổn, đạo tâm của họ đã gặp vấn đề, bị Ngũ Sắc Thần Quang chấn nhiếp, nhất thời lại khó xử.

Càn Nguyên trong tiên cung ung dung cười nói, "Ngũ Sắc Thần Quang, vô vật bất xoát.

Dưới Thánh nhân, Khổng Tuyên vô địch!" Khổng Tuyên chưa luyện đến cảnh giới cao nhất, nếu thật sự tìm được ngũ hành bản nguyên trong Hỗn Độn, sau đó luyện hóa vào Ngũ Sắc Thần Quang, thì ngay cả Thánh nhân, cũng có thể miễn cưỡng đỡ được vài hiệp.

Càn Nguyên đối với biểu hiện của Khổng Tuyên, cơ bản hài lòng!

Cửu Long Tử và Tứ Bất Tượng kinh ngạc đến ngây người!

Người hầu, cước lực của Càn Nguyên Tiên Cung, họ đều biết rõ căn cơ của nhau.

Mọi người đều là con cháu dòng chính của Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ, được gửi đến chỗ Càn Nguyên Đại Thần làm người hầu, thực chất là để tìm kiếm sự che chở của Càn Nguyên Đại Thần.

Họ cũng biết, Ngũ Sắc Thần Quang là bí pháp Càn Nguyên Đại Thần truyền cho Khổng Tuyên dùng để phòng thân.

Mười đệ tử cũng đã biết công pháp Đại Thần truyền thụ tất nhiên bất phàm.

Nhưng vạn vạn không ngờ, lại bất phàm đến trình độ này!

Khổng Tuyên mạnh mẽ đáng sợ.

Trừ Long Vương và Thủy Kỳ hai vị tộc trưởng, hình như trong các bộ tộc của họ, không có con rồng nào hay con kỳ lân nào dám chắc chắn có thể thắng Khổng Tuyên.

Tu vi quả thật không tầm thường a!

Cửu Long Tử và Tứ Bất Tượng lòng tràn đầy nhiệt huyết, Khổng Tuyên chẳng qua chỉ ở bên Đại Thần sớm hơn ngàn trăm năm mà thôi, chỉ cần nỗ lực, họ cũng nhất định có thể đạt đến cảnh giới như Khổng Tuyên hiện tại.

Cũng, cũng có thể như Khổng Tuyên vậy, đạo hạnh cao thâm, pháp lực hùng hậu, thần thông vô địch!

Dam giới Tam Thanh, Nguyên Thủy gặp xui!

Khổng Tuyên đứng từ trên cao nhìn xuống Tam Thanh: "Thật là to gan lớn mật.

Cũng không biết dùng cách nào mà tránh được sự kiểm tra của cao thủ Long tộc, nhưng xem ra chút bản sự, cũng chỉ là lừa gạt mà thôi!" Đôi mắt phượng của Khổng Tuyên khinh thường lay động, rõ ràng là cực kỳ coi thường Tam Thanh!

"Ta, Khổng Tuyên, lại có tu vi tương đồng với các ngươi, quả nhiên đáng xấu hổ!" Hắn thật sự chân tình ý thiết!

Lúc này Long Hán Tam Tộc ẩn cư, trên Hồng Hoang, đã không còn tình cảnh Chuẩn Thánh khắp nơi, Đại La Kim Tiên không bằng chó nữa.

Hiện tại thế giới Hồng Hoang, Chuẩn Thánh là cao thủ cực kỳ khó gặp, phần lớn trường hợp đều là Đại La Kim Tiên.

Cũng chỉ ở Tứ Hải Long tộc, Nam Phương Phượng tộc, Kỳ Lân tộc trên Bất Chu Sơn, ngẫu nhiên mới có cao thủ Chuẩn Thánh xuất hiện.

Cao thủ Chuẩn Thánh trung kỳ như Bàn Cổ Tam Thanh, quả thực là phượng mao lân giác rồi!

Họ, cũng là một trong ba vị cao thủ đỉnh cao nhất trong Hồng Hoang.

Nhưng hiện tại, ba vị cao thủ trong Hồng Hoang có trình độ gì?

Khổng Tuyên biểu thị vô cùng khinh thường!

Cảm giác, Bàn Cổ Tam Thanh đã vũ nhục danh dự của Chuẩn

Thánh!

Bàn Cổ Tam Thanh vừa phẫn nộ vừa bẽ mặt, Chuẩn Thánh sao?

Chuẩn Thánh là đại cao thủ tiêu chuẩn a!

Nhìn bộ dạng hắn, ngược lại như vũ nhục Chuẩn Thánh vậy?

Thật lòng mà nói, nếu không có Hồng Quân chuyên môn "dạy kèm" ngàn năm, Bàn Cổ Tam Thanh muốn đạt đến cảnh giới hiện tại, thật sự không phải chuyện dễ dàng.

Cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ của Bàn Cổ Tam Thanh trước đây, hiện tại là chủ lưu trong giới tu luyện Hồng Hoang.

Chương 57

Long Hán Tam Tộc ẩn lui, thế hệ thần linh mới trong Hồng Hoang chưa trưởng thành, mọi người đều ở cảnh giới đó, muốn đề thăng pháp lực, dựa vào một chữ: mài!

Dùng thời gian để tích lũy pháp lực, chứ không có nửa điểm biện pháp nào khác.

Bàn Cổ Tam Thanh từ Côn Luân Sơn một đường hướng Đông Hải tìm kiếm, đã gặp được mấy cao thủ đâu?

Trừ ba con cự long của Long tộc, không còn nửa cao thủ nào khác.

Khó tránh khỏi sinh lòng tự đại, không ngờ, lại chỉ bị đánh bại trên Bồng Lai Tiên Đảo!

Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn nộ nói: "Ngô đẳng là Bàn Cổ Tam Thanh, là Bàn Cổ chính tông, lại càng là đệ tử tọa hạ của Hồng Quân, kẻ này, không biết từ đâu ra tiểu tử, lại dám vũ nhục ngô đẳng như vậy.

Thanh danh của Bàn Cổ chính tông ngô đẳng không dung các ngươi làm ô uế!" Hắn tức giận, vừa định lôi lời nói lên đầu Đại Thần Bồng Lai Tiên Đảo, trong lòng chợt dâng lên một luồng cảnh báo lớn, may mà hắn kìm được miệng mình.

Khổng Tuyên dùng ánh mắt quỷ dị, trên dưới thẩm thị Bàn Cổ Tam Thanh, "Bàn Cổ chính tông?

Đệ tử Hồng Quân?!" Thật không ngờ, kẻ làm gián đoạn Lão Gia giảng đạo lại là Bàn Cổ Tam Thanh.

Thế giới Hồng Hoang do Bàn Cổ Đại Thần khai lập, trong truyền thừa của Long Hán Tam Tộc đều có ghi chép.

Khổng Tuyên khác với người khác, Càn Nguyên Đại Thần vừa mới giảng giải cho hắn 《Bàn Cổ Khai Thiên Kinh》!

Từ kinh văn đó, quan hệ giữa Lão Gia của hắn và Bàn Cổ Đại Thần khẳng định không tầm thường.

Huống hồ, trong đó còn có liên quan đến Hồng Quân.

Bàn Cổ Tam Thanh bị ánh mắt Khổng Tuyên nhìn đến dựng tóc gáy.

Thái Thượng Lão Quân và Thông Thiên Giáo Chủ vốn không muốn Nguyên Thủy Thiên Tôn báo xuất thân của họ, dù sao, quá mất mặt rồi a!

Ba đánh một, lại không đánh bại được Khổng Tuyên.

Có gì mất mặt hơn chuyện này không?

Lúc này, báo ra danh xưng Bàn Cổ chính tông và Sư Tôn Hồng Quân, còn có gì mất mặt hơn không?

Nhưng họ cũng hiểu ý của Nguyên Thủy, dù sao đều do Nguyên Thần của Bàn Cổ hóa thành, đồng tâm hiệp lực, Nguyên Thủy sợ Khổng Tuyên làm điều gì không hay với họ.

Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên quá lợi hại, đơn giản là vô vật bất xoát!

Dù tìm khắp nơi cũng không có biện pháp nào khắc chế được Ngũ Sắc Thần Quang.

Do đó cũng đành mặc cho Nguyên Thủy nói suông!

Nhưng biểu tình của Khổng Tuyên lại quá kỳ quái, ánh mắt đó đặc biệt khinh thường, không dám tin và hoài nghi...

Sắc mặt âm trầm của Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm phẫn nộ, nói ta sao?

Ta là Bàn Cổ chính tông, ánh mắt đáng chết kia, lại phức tạp như vậy.

Ta là đệ tử Hồng Quân, nhưng sao lại khinh thường ta?

Khổng Tuyên lắc đầu, "Nếu Bàn Cổ Đại Thần biết bộ dạng hùng này, nếu Hồng Quân biết các ngươi dám làm càn trên đảo... " Khổng Tuyên vô cùng khinh thường!

Chuyện của Bàn Cổ Đại Thần, hắn không tiện nói ra, nhưng dám khẳng định, nếu Hồng Quân thật sự biết Bàn Cổ Tam Thanh dám vô lễ như vậy trên Bồng Lai Tiên Đảo, cũng không biết sẽ hoảng sợ đến mức nào!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đại nộ: "Hay cho Khổng Tuyên, dám vũ nhục Sư Tôn của ta!

Ngươi có biết Sư Tôn của ta là Đại năng cỡ nào không?

Ngài ấy chính là..." Khổng Tuyên không kiên nhẫn ngắt lời Nguyên Thủy: "Thôi được rồi, sự hiểu biết của ta về Hồng Quân, có lẽ còn rõ hơn ngươi nhiều!

Hồng Quân Đại Tiên sắp trở thành Thánh nhân!

Cũng không cần phải nhường nhịn gì đâu." Nguyên Thủy Thiên Tôn ngạc nhiên!

Nhìn Thái Thượng Lão Quân và Thông Thiên Giáo Chủ, Bàn Cổ Tam Thanh đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút không ổn.

Sư Tôn Hồng Quân chỉ sau khi "dạy kèm" xong mới nói tin tức này cho họ.

Người khác, không ai được nói cho biết.

Bởi vì, sau khi giảng bài xong, Sư Tôn trực tiếp đi Thiên Ngoại Thiên đạo trường bế quan rồi.

Vậy vấn đề là, Khổng Tuyên biết được chuyện này sao?

Đã biết Sư Tôn sau này sẽ chứng đạo thành Thánh, lại không hề có chút sợ hãi hay lo lắng nào, vậy ý nghĩa đằng sau là gì?

Khổng Tuyên đột nhiên mắt lộ hung quang, bản tính vốn ôn văn nhĩ nhã, phong thái đoan chính bức người, sắc mặt bỗng thay đổi, đột nhiên trở nên khiến người ta cảm thấy bất an.

Khổng Tuyên lãnh đạm nói: "Bất kể là Bàn Cổ Tam Thanh hay đệ tử Hồng Quân, đều không phải lý do để vô lễ ở Bồng Lai Tiên Đảo.

Để ta đưa các ngươi đi gặp Lão Gia của ta, để Lão Gia xử trí các ngươi!" Bàn Cổ Tam Thanh đại kinh thất sắc, chân dưới sinh vân, vận độn quang muốn bay đi.

Nhưng lúc đó, sau lưng Khổng Tuyên, thanh, hoàng, xích, bạch, hắc ngũ sắc thần quang liên thành một mảng, uyển như thiên la địa võng, "xoát" bao phủ Bàn Cổ Tam Thanh.

Tam Thanh chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, không còn cảm giác gì nữa.

Khổng Tuyên bĩu môi, khinh thường: "Bàn Cổ Tam Thanh?

Hả!

Đệ tử Hồng Quân?

Hả?!

Đơn giản là muốn cười chết người này!

Ngay cả hắn cũng không đánh lại, lại cứ khua môi múa mép, thật không sợ làm mất mặt hai vị Đại Thần sao!" Khổng Tuyên không biết Ngũ Sắc Thần Quang là một Đại Thần thông lợi hại đến mức nào.

Không, theo sự xuất hiện dần của các Đại năng Hồng Hoang, Khổng Tuyên sớm muộn gì cũng sẽ biết được chỗ cường hãn của

Ngũ Sắc Thần Quang.

Hoàn thành phân phó của Lão Gia mình, Khổng Tuyên vui vẻ, chỉ là ba tên đầu trộm đuôi cướp này, nên xử lý thế nào đây?

Chẳng lẽ muốn ném thẳng xuống Đông Hải?

Nhưng lại làm khó Long tộc!

Thôi vậy!

Chương 58

Về hỏi Lão Gia đi, lúc đó, số phận sinh tử của Bàn Cổ Tam Thanh, xem tâm tình của Lão Gia vậy.

Khổng Tuyên có chút nghịch ngợm, nếu Hồng Quân biết ba đệ tử của mình chạy đến Bồng Lai Tiên Đảo làm càn, không biết sẽ có biểu tình gì?

Hắn đều đang chờ mong!

Ta cùng Bàn Cổ có duyên cũ, nhưng không thể dễ dàng tha thứ!

Trong đạo trường Thiên Ngoại Thiên, Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đang bế quan trùng kích cảnh giới Thánh nhân, đột nhiên bị kinh tỉnh.

Bố đạo Côn Luân, thu thập công đức, dung nhập Hồng Mông Tử Khí, cảm ngộ đạo quả Thánh nhân, mọi việc đều thuận lợi, cứ thế này, mấy chục vạn năm sau, Hồng Quân tất nhiên sẽ trở thành Thánh nhân thật sự.

Nhưng!

Mọi thứ, lại bị một cảm giác nguy cơ truyền đến từ sâu thẳm Nguyên Thần cắt đứt.

Hồng Quân lập tức kinh hãi.

Tâm huyết dâng trào, Thiên Đạo hiện cảnh báo!

Trong lòng kinh hoàng, Càn Nguyên Đại Thần chẳng phải đã phê mệnh, trước khi chứng Thánh sẽ không còn kiếp nạn nữa sao?

Tâm huyết dâng trào vô cớ này là chuyện gì?

Đạo hạnh của Hồng Quân lúc này nằm giữa Thánh nhân và phi Thánh, có thể gọi là Á Thánh.

Tìm đến bói toán, là linh nghiệm nhất.

Chỉ sau một quẻ, Hồng Quân suýt nữa phun ra một ngụm lão huyết: "Nghịch đồ!

Thật là nghịch đồ!" Không khỏi bắt đầu hoài nghi: "Là Bàn Cổ Tam Thanh sao?" Bàn Cổ Tam Thanh sẽ lên Bồng Lai Tiên Đảo làm loạn sao?

Rõ ràng đã dặn đi dặn lại, trên Bồng Lai Tiên Đảo có tuyệt thế Đại Thần, đạo hạnh còn cao hơn mình không biết bao nhiêu.

Thế mà, lại giả vờ không nghe thấy?

Không phải muốn tự tìm phiền phức sao?

Chẳng trách tâm huyết dâng trào, Nguyên Thần hiện cảnh báo.

Nhưng Càn Nguyên Đại Thần a!

Vị Cổ Đại Thần ban Hồng Mông Tử Khí, nếu đắc tội ngài ấy, Càn Nguyên Đại Thần sẽ không tùy tiện một chưởng đánh chết mình chứ?

Như vậy, làm sao chứng Thiên Đạo Thánh nhân?

Hồng Quân suýt chút nữa bị hành động của Bàn Cổ Tam Thanh dọa chết.

Đâu dám bế quan nữa?

Hắn liền giương vân đầu, bay thẳng đến Bồng Lai Tiên Đảo!

Bàn Cổ Tam Thanh mở mắt, lập tức cảm nhận được sự thay đổi của hoàn cảnh xung quanh.

Linh lực vô cùng vô tận hội tụ thành biển, bao phủ bốn phía.

Bàn Cổ Tam Thanh vừa định nói chuyện, phát hiện đối diện có một tôn Đại Thần, trên thân Ngài có đạo quang mang Đại Đạo nồng đậm, quang mang đó huyền ảo thần bí và chói mắt!

Phía sau Đại Thần còn có một vầng kim luân công đức to lớn vô cùng, công đức trong kim luân đó quá nhiều, nhiều đến mức khiến người ta có cảm giác nặng nề!

Hơn nữa, trên thân Đại Thần còn có một cỗ khí thế, khí thế đó khiến Bàn Cổ Tam Thanh uyển như nhìn thấy phụ thần vậy, khiến họ như những đứa trẻ làm lỗi, vô cùng cẩn trọng.

Bàn Cổ Tam Thanh cảm thấy khó chịu, họ tự khai thiên không lâu đã sản sinh linh trí, là một trong những thần linh Tiên Thiên thai nghén sớm nhất Hồng Hoang, tuổi đời còn hơn trăm vạn năm.

Cảm giác đối mặt với phụ huynh này là sao?

Trước vị Đại Thần trước mắt, lại phải cúi đầu sao?

Bàn Cổ Tam Thanh khi nhìn thấy Đại Thần trước mắt lần đầu tiên, đã biết, đây là một cái thế Đại Thần thật sự đạo đức vô song, đạo hạnh cao thâm, pháp lực vô hạn, thần thông sâu không lường được.

Hồng Quân thật sự không lừa họ.

Đạo hạnh của Đại Thần, thật sự cao hơn Sư Tôn Hồng Quân rất nhiều!

Càn Nguyên vừa cười vừa không cười nhìn họ, "Ngô là chủ nhân Càn Nguyên Tiên Cung trên Bồng Lai Tiên Đảo, Càn Nguyên.

Bàn Cổ Tam Thanh, Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên phải không.

Chúng ta lại gặp nhau rồi!" "Hả?!" Bàn Cổ Tam Thanh nhìn nhau, nói lại gặp nhau rồi sao?

Càn Nguyên trêu chọc nói: "《Hoàng Đình Kinh》 dễ dùng chứ?!" "Phịch!" Bàn Cổ Tam Thanh đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

Hóa ra, 《Hoàng Đình Kinh》 mà họ vẫn luôn tu luyện, lại là do vị

Đại Thần này ban cho!

Vậy thì hành động của họ ở Bồng Lai Tiên Đảo, thật sự như Khổng Tuyên đã nói, vô lễ tột cùng!

Họ đã mắc nợ Càn Nguyên Đại Thần một nhân quả to lớn a!

Thái Thượng Lão Quân và Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi hận đến mức trừng mắt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều là tại tên gia hỏa này.

Nếu không phải tên gia hỏa này vừa rồi làm bậy, hai người họ đâu có đột nhiên tranh đấu với người khác.

Trên khuôn mặt vốn âm trầm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, muốn khóc cũng không ra nước mắt, hắn đâu biết Đại Tiên Bồng Lai Tiên Đảo lại có uyên nguyên như vậy với họ?

Nếu biết, đâu đến mức làm tiểu nhân như vậy?

Trực tiếp báo danh cầu kiến không phải tốt sao?

Đến mức phải gây ra nhiều rắc rối như vậy sao?

Thật đáng hận a!

Càn Nguyên không để ý, tiếp tục nói, "Ngô và Bàn Cổ có duyên cũ, khi Bàn Cổ ra đi, đặc ý đem Bàn Cổ Lạc Ấn tặng cho ngô." Ngài vươn tay, trên tay hiện ra một đoàn quang hoa rực rỡ vô cùng, quang hoa đó tràn đầy huyền bí Đại Đạo.

Trên mặt Bàn Cổ Tam Thanh tràn đầy khao khát và chấn động!

Hóa ra Càn Nguyên Đại Thần lại là Đại thần thông giả cùng bối với Bàn Cổ Đại Thần.

Họ không hề nghi ngờ lời nói của Càn Nguyên, Bàn Cổ Lạc Ấn kia không thể giả mạo được.

Là Bàn Cổ Tam Thanh, mỗi người đều có một phần Bàn Cổ Lạc Ấn, nhưng tất cả Bàn Cổ Lạc Ấn của họ, so với cái trong tay Càn Nguyên Đại Thần, đơn giản là sự khác biệt giữa đứa trẻ ba tuổi và tráng hán trưởng thành.

Chương 59

Càn Nguyên tiện tay thu Bàn Cổ Lạc Ấn trở lại.

Cười tủm tỉm nhìn họ, "Ta và Bàn Cổ có duyên cũ, quan hệ vô cùng tốt!" Bàn Cổ Tam Thanh điên cuồng gật đầu, đúng vậy, thật sự vô cùng tốt a!

Bằng không, Bàn Cổ Đại Thần sao lại giao Bàn Cổ Lạc Ấn hoàn chỉnh cho ngài ấy?

Bàn Cổ Tam Thanh trong lòng triệt để thở phào nhẹ nhõm, đã là Càn Nguyên Đại Thần và Bàn Cổ Đại Thần có quan hệ tốt, vậy thì, nể mặt Bàn Cổ Đại Thần, chắc cũng sẽ tha cho Bàn Cổ Tam Thanh thôi.

"Cho nên...

Ngô quyết định không thể dễ dàng tha cho các ngươi!" "Hả?!" Bàn Cổ Tam Thanh trợn tròn mắt.

"Khoan đã, có phải có chỗ nào đó sai rồi không?

Ngài chẳng phải có quan hệ tốt với Bàn Cổ Đại Thần sao?

Ngược lại không thể tha cho chúng ta sao?" Càn Nguyên thu lại nụ cười, trở nên vô cùng lãnh đạm, Bàn Cổ Tam Thanh trong lòng chợt giật mình, bây giờ mới hiểu ra.

Biểu cảm đó của Khổng Tuyên là học từ ai.

Căn nguyên, là từ Càn Nguyên Đại Thần a!

"Bàn Cổ đã phó thác thế giới Hồng Hoang cho ngô, vậy thế giới Hồng Hoang này thuộc về ngô.

Hóa thân Nguyên Thần của Bàn Cổ, cũng là vãn bối của ngô!

Không học tốt, ngô sẽ thất chức, ngô phải quản giáo các ngươi

thật tốt!" Bàn Cổ Tam Thanh bị đả kích đến mức có chút tự kỷ.

Càn Nguyên Đại Thần nói vậy, hoàn toàn không có vấn đề gì a!

Theo đạo lý, Bàn Cổ Tam Thanh là con cháu của Càn Nguyên Đại Thần, cũng bởi vì Tam Thanh là con cháu của Đại Thần, nên khi chưa xuất thế, đã được Càn Nguyên Đại Thần quán thâu một bản 《Hoàng Đình Kinh》, 《Hoàng Đình Kinh》 không phải là công pháp bình thường.

Trực tiếp đạt đến pháp môn Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng, đạo hạnh bên trong quá thâm sâu, ngay cả với đạo hạnh của họ, cũng khó mà lý giải được.

Nếu không phải Càn Nguyên Đại Thần coi họ là vãn bối, sao lại ban cho họ những bí tịch đạo pháp tuyệt thế như vậy?

Sắc mặt Bàn Cổ Tam Thanh càng thêm đau khổ, trong lòng thầm cầu Sư Tôn có thể cầu xin giùm họ.

"Hồng Quân thu ba vị đồ đệ, kết quả lại dạy thành bộ dạng ngang ngược như vậy, quả nhiên to gan!

Lát nữa, ta sẽ xem hắn xử trí thế nào!" Bàn Cổ Tam Thanh triệt để mất hết hy vọng, nghe ngữ khí này, Càn Nguyên Đại Thần căn bản không đặt sự dựa dẫm của họ vào Hồng Quân vào mắt.

Vừa lúc đó, đột nhiên nghe Hồng Quân cao giọng hô: "Tiểu tiên Hồng Quân, cầu kiến Càn Nguyên Đại Thần!" Sắc mặt Bàn Cổ Tam Thanh triệt để xám xịt...

Càn Nguyên: Hồng Quân dạy đồ không nghiêm, phạt tám mươi mốt vạn năm sau mới có thể chứng Đạo!

Sắc mặt Bàn Cổ Tam Thanh xám xịt, nghe lời nói của Hồng Quân, tự xưng là "tiểu tiên", tôn xưng Càn Nguyên là "Đại Thần", lại còn phải "cầu kiến"!

Địa vị cao thấp, nhất mục liễu nhiên.

Bàn Cổ Tam Thanh đồng thời nhớ lại lời Hồng Quân nói trước khi bế quan, "Trên Bồng Lai Tiên Đảo ở Đông Hải, có một vị Đại Thần, đạo hạnh pháp lực thần thông cao hơn ta không chỉ ngàn trăm lần!" Hóa ra, Hồng Quân thật sự không phải nói khoác về Càn Nguyên Đại Thần, mà là thật a!

Càn Nguyên khẽ phất tay, Hồng Quân liền hiện thân trong tiên cung.

Bàn Cổ Tam Thanh muốn bái kiến Hồng Quân, nhưng lại thấy Hồng Quân "phịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất trước mặt Càn Nguyên, ngũ thể đầu địa, thành kính hô lớn: "Càn Nguyên Đại Thần, tiểu tiên Hồng Quân có tội!" Trợn tròn mắt!

Hoàn toàn trợn tròn mắt!

Vạn vạn không ngờ, Sư Tôn của họ, Hồng Quân, người chú định sẽ thành Thánh nhân mấy chục vạn năm sau, lại quỳ lạy lưu loát đến vậy.

Giữa các tu sĩ đâu có hành lễ quỳ lạy?

Bình thường gặp một vị cao nhân, cũng chỉ xướng một tiếng nặc, vái một cái mà thôi.

Đúng vậy.

Nhưng nhìn Hồng Quân, vị tuyệt thế cao nhân trong lòng Bàn Cổ Tam Thanh, không hề do dự quỳ rạp trước mặt Càn Nguyên Đại Thần, quỳ không chỉ lưu loát, mà đơn giản là đã thành thói quen, tự nhiên biết bao.

Khiến tam quan của họ suýt nữa sụp đổ!

Thật sự vượt ngoài dự liệu của họ.

Dù có tưởng tượng đến mấy, cũng không dám nghĩ như vậy a!

Khổng Tuyên đứng sau lưng Càn Nguyên Đại Thần, khinh thường nhìn Tam Thanh, đã thấy rồi chứ, Hồng Quân mà các ngươi dựa dẫm, chính là lý do Khổng Tuyên phẫn nộ đến vậy.

Càn Nguyên không hề cho Hồng Quân một chút sắc mặt tốt nào, "Đương nhiên là có tội!

Con cháu của ngô, giao cho ngươi giáo dục, lại dạy ra đức hạnh mục vô tôn trưởng như vậy sao?

Khiến ngô trước mặt Bàn Cổ có thể ngẩng mặt được sao?!" Hồng Quân sợ hãi liên tục dập đầu, bị Càn Nguyên nhắc một câu, đột nhiên hiểu ra, hình như, không chỉ Càn Nguyên Đại Thần trước mắt bị đắc tội, mà cả Bàn Cổ Đại Thần đang ở sâu trong Hỗn Độn, cũng bị đắc tội rồi!

Hai vị Đại Thần, đều là tồn tại có thể tùy tay bóp chết mình!

Đừng nói đến một vị Chuẩn Thánh, cho dù thành Thiên Đạo Thánh nhân, cuối cùng hợp Đạo thành Thiên Đạo thì sao chứ?

Trong mắt hai vị Đại Thần, chẳng phải vẫn là tồn tại có thể tùy tay tiêu diệt sao?

Quan hệ giữa Bàn Cổ và Càn Nguyên Đại Thần, Bàn Cổ Tam Thanh không biết, nhưng Hồng Quân lại biết rõ ràng, ngay cả tính mạng của Hồng Quân, cũng là do Càn Nguyên Đại Thần tùy tiện nói một câu với Bàn Cổ mà bảo toàn được.

Hồng Quân liên tục nói: "Đại Thần thứ tội, Đại Thần thứ tội!

Tiểu tiên nhất định quay về giáo dục chúng thật tốt." Sắc mặt Bàn Cổ Tam Thanh triệt để xám xịt, run lẩy bẩy...

Hóa ra, Càn Nguyên Đại Thần không hề nói dối a!

Nhìn bộ dạng kinh khủng của Hồng Quân đi, họ đã biết họa mà mình gây ra lớn đến mức nào rồi!

Lúc này, sao có thể ngồi yên được?

Nhanh chóng phủ phục xuống đất, lớn tiếng cầu xin tha thứ.

Càn Nguyên sắc mặt không thiện, "Tam Thanh là do Nguyên Thần của Bàn Cổ hóa sinh, là con cháu của ngô.

Nuôi mà không dạy, là lỗi của cha!

Ngô không thể dễ dàng tha cho các ngươi!" Hồng Quân phủ phục trên đất, lại thở phào nhẹ nhõm.

Đại Thần trách phạt là tốt.

Hồng Quân không sợ Đại Thần trách phạt, Đại Thần trách phạt, chứng tỏ còn coi họ là người.

Chương 60

Nếu Đại Thần ngay cả họ cũng không để ý, đó mới thật sự thảm rồi.

Chẳng phải có câu nói vậy sao, đánh mắng, mới chứng tỏ đặt vào lòng.

Bằng không, cần gì phải để ý?

Chính là như vậy!

Còn việc chịu trách phạt, không quan trọng nữa!

Có thể bảo toàn vị trí trong lòng Đại Thần, trì hoãn thành Thánh thì sao chứ?

Chỉ cần ôm chặt đùi Càn Nguyên Đại Thần.

Có gì mà không đạt được?

Sớm muộn gì cũng là chuyện đó mà thôi.

Càn Nguyên sắc mặt đạm nhiên, "Ngươi vốn dĩ nên ở bốn mươi mốt vạn năm sau, chứng đạo thành Thánh, trở thành Thiên Đạo Thánh nhân.

Nhưng đã phạm phải sai lầm lớn như vậy, thì không thể dễ dàng tha thứ.

Số chín là số cực, vậy thì, phạt ngươi trì hoãn thành Thánh bốn mươi vạn năm.

Đợi tám mươi mốt vạn năm sau rồi thành Thánh đi!" Trong Càn Nguyên Tiên Cung, là Đại Đạo Thánh nhân.

Mỗi lời nói đều là luật lệnh của Đại Đạo, quả nhiên xuất khẩu thành Thiên Hiến.

Lời này vừa nói ra, Thiên Đạo có cảm ứng, lập tức ghi lại vào hồ sơ.

Trên Bồng Lai Tiên Đảo, có tiếng chuông Đại Đạo vang vọng, Thiên Địa chứng giám.

Ngày thành Thánh ban đầu của Hồng Quân, đã bị cứng rắn trì hoãn bốn mươi vạn năm!

Sắc mặt Bàn Cổ Tam Thanh trở nên trắng bệch như tuyết.

Càn Nguyên Đại Thần một lời, lại khiến thời gian thành Thánh của Sư Tôn Hồng Quân bị trì hoãn bốn mươi vạn năm!

Đạo hạnh khủng bố đến mức nào?

Hồng Quân lớn tiếng bái tạ: "Đa tạ Càn Nguyên Đại Thần từ bi!" "Từ bi?!" Bàn Cổ Tam Thanh quỳ rạp xuống đất.

Sư Tôn Hồng Quân có phải đã hiểu sai hai chữ "từ bi" rồi không, Càn Nguyên Đại Thần tùy tiện nói một câu đã trì hoãn thời gian thành Thánh của Sư Tôn bốn mươi vạn năm, lại gọi là từ bi sao?

Phải biết, đây không phải chuyện nhỏ, ai có thể biết, trong bốn mươi vạn năm đó sẽ có ai chứng đạo trước Hồng Quân không?

Biến số ẩn chứa bên trong, nghĩ kỹ cực kỳ đáng sợ a!

Nếu Hồng Quân biết cách nghĩ của Tam Thanh, tuyệt đối sẽ khinh thường, những tiểu tử chưa từng trải qua chiến tranh ma kiếp cản trở Tam Thiên Đại Đạo a, nếu đã thấy cảnh tượng Bàn Cổ Đại Thần đại sát tứ phương, những tên gia hỏa này, tuyệt đối không dám nghĩ như vậy.

Càn Nguyên Đại Thần, lại là Đại Thần còn lợi hại hơn Bàn Cổ Đại Thần!

Chỉ cần còn giữ được tính mạng, chỉ cần ôm chặt đùi Càn Nguyên

Đại Thần, Thiên Đạo Thánh nhân, Thánh nhân cấp Thiên Đạo, thậm chí bán bộ Đại Đạo, cũng không phải là không thể a!

Mấy tiểu tử này, quá non rồi!

Ôm được đùi Càn Nguyên Đại Thần, là thành công a!

Bàn Cổ Tam Thanh run lẩy bẩy, hiện tại mới thật sự nhìn rõ uy thế của Càn Nguyên Đại Thần, một câu nói khiến một vị Thánh nhân được Thiên Đạo chú định, trì hoãn chứng đạo bốn mươi vạn năm!

Thiên Đạo còn cấp cho chứng giám?!

Đạo hạnh khủng bố đến mức nào?

Đối với hình phạt, họ thật sự có chút sợ hãi.

Càn Nguyên lãnh đạm nói, "Thế giới Hồng Hoang là do Bàn Cổ khai lập, ngô rất thích.

Phàm là ai muốn phá hoại thế giới Hồng Hoang trên quy mô lớn, chính là đối địch với ngô!

Các ngươi Bàn Cổ Tam Thanh, phải chịu trách nhiệm.

Ngô không đi tìm người khác, sẽ đi tìm các ngươi!" Bàn Cổ Tam Thanh vui mừng khôn xiết, hả?

Hình phạt như vậy sao?

Cũng quá đơn giản rồi chứ?!

"Trước đó, hãy ngoan ngoãn dưới Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên, rèn luyện một phen đi.

Khi nào có thể chống đỡ được dưới Ngũ Sắc Thần Quang, lúc đó hẵng quay về Côn Luân Sơn.

Bằng không, đợi bốn mươi vạn năm sau, rồi hãy cút về đi!" Bàn Cổ Tam Thanh đại hỉ, vội vàng quỳ bái: "Đa tạ Càn Nguyên Đại Thần

khai ân!

Tiểu tiên cam nguyện tiếp nhận trừng phạt.” Hồng Quân tức đến mức muốn dọn dẹp môn hộ ngay lập tức, đó là Ngũ Sắc Thần Quang a, ngay cả La Hầu còn bỏ mạng trên đó, Bàn Cổ Tam Thanh các ngươi có đức có năng gì mà dám đại ngôn bất tàm?

Bàn Cổ Tam Thanh bi thảm sinh hoạt!

Càn Nguyên huấn thị xong, không chút khách khí ném Hồng Quân, sư đồ Tam Thanh lên Bồng Lai Tiên Đảo.

Ngài thật sự thất vọng, Tam Thanh lại trưởng thành thành những đứa trẻ ngang ngược, lúc nào cũng ngang tàng bá đạo.

Thật sự khiến ngài không vui.

Tự nhiên ngài biết Nguyên Thủy âm thầm xúi giục, nhưng thì sao chứ?

Hồng Quân ngày đó đã nói rõ ràng như vậy, Nguyên Thủy lại nghi thần nghi quỷ, đáng ghét!

Thái Thượng và Thông Thiên hai tên không có đầu óc, lại tin Nguyên Thủy.

Càn Nguyên cười lạnh, đã huynh đệ tình thâm như vậy, vậy thì cứ tận hưởng một phen đi.

Cũng để họ biết, cái gọi là Ngũ Sắc Thần Quang, vô vật bất xoát; dưới Thánh nhân, Khổng Tuyên vô địch!

Càn Nguyên đột nhiên hứng thú dạt dào, đối với cuộc sống bốn mươi vạn năm của Tam Thanh ở Bồng Lai Tiên Đảo, đột nhiên tràn đầy kỳ vọng.

Chắc chắn sẽ rất thú vị!

Hồng Quân sắc mặt xanh mét nhìn Tam Thanh, khiến Tam Thanh

trong lòng phát run.

Vạn vạn không ngờ, Đông Hải Đại Thần mà Sư Tôn nói, thần thông lại cao đến trình độ này.

Chương 61

Hồng Quân thật sự hận không thể giơ chưởng bóp chết ba tên đệ tử bất hiếu này, nhưng lại không thể ra tay.

Hồng Quân thở dài một tiếng: "Các ngươi cứ ngoan ngoãn ở Bồng Lai Tiên Đảo bốn mươi vạn năm đi.

Khi đủ thời gian, tự nhiên có thể quay về Côn Luân Sơn!" Tam Thanh giật nảy mình, Thông Thiên Giáo Chủ không nhịn được nói: "Sư Tôn, Đại Thần không phải nói, chỉ cần ngộ thông qua Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên, là có thể quay về Côn Luân Sơn sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cẩn thận hỏi: "Chẳng lẽ, trong đó lại có biến số?" Hồng Quân bị tức đến bật cười, "Không có biến số!

Ta dám khẳng định một điều, các ngươi tuyệt đối không thoát được Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên Đạo hữu đâu.

Đừng nói các ngươi, ngay cả ta, cũng phải cẩn thận đối mặt với Ngũ Sắc Thần Quang!

Ngũ Sắc Thần Quang, vô vật bất xoát, chỉ cần thuộc về ngũ hành, đều không thoát khỏi sự khống chế của nó." Tam Thanh hơi có chút không phục.

Khổng Tuyên chẳng qua cũng chỉ có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ mà thôi.

Đâu có gì đáng sợ!

Chẳng qua là Ngũ Sắc Thần Quang, lần đầu tiên, họ không biết loại thần thông cổ quái này, nên mới đại ý.

Lần sau, nhất định sẽ không đại ý như vậy!

Hồng Quân lười tranh cãi với họ.

Nếu nói về Ma Tổ La Hầu chết dưới Ngũ Sắc Thần Quang, khí thế của Tam Thanh không biết có bị đánh cho tan biến không?

Nhưng, có ý nghĩa gì sao?

Hoàn toàn không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Hồng Quân thở dài một hơi: "Tu hành ở Bồng Lai Tiên Đảo, trên thực tế lại tốt hơn rất nhiều so với việc ở Côn Luân Sơn.

Chỉ riêng linh lực, đã không thể so sánh được.

Huống hồ, ở đây còn có vô hạn cơ duyên.

Nếu không phải vi sư chứng đạo đã ở ngay trước mắt, ta đã ngày ngày ở bên cạnh Càn Nguyên Đại Thần rồi." Hồng Quân vô hạn cảm thán, "Chỉ có đợi sau khi chứng đạo, rồi lại hảo hảo cầu giáo trước mặt Đại Thần thôi!

Các ngươi, tự mình liệu mà làm!" Hồng Quân nói xong, cũng không để ý nữa.

Chân dưới sinh vân, bay thẳng đến Tử Tiêu Cung ở Thiên Ngoại Thiên.

Để lại Tam Thanh nhìn nhau.

Lời Sư Tôn nói lúc lâm bồn, lượng thông tin thật lớn a!

Lần này, không thể phán đoán sai được.

Chưa kịp đợi Tam Thanh nghĩ ra điều gì, Khổng Tuyên đã ra khỏi tiên cung, tiện tay ném Bàn Long Biển Đam, bảo kiếm đến trước mặt Tam Thanh.

Khổng Tuyên cao ngạo nhìn họ, "Phụng pháp chỉ của Lão Gia, chỉ điểm ba tên phế tài.

Khi nào, thông qua khảo nghiệm Ngũ Sắc Thần Quang của ta, lúc

đó, ta sẽ thả các ngươi rời đi!" Tam Thanh nhiệt huyết dâng trào, phế tài?!

Ngô là Bàn Cổ Tam Thanh, Nguyên Thần của Bàn Cổ Đại Thần hóa sinh, lại còn là đệ tử của Hồng Quân, sao lại là phế tài?

Lại dám vũ nhục ngô như vậy, không xem ngô ra gì!

Nhất định phải đánh cho đôi mắt phượng của hắn mù lòa mới được!

Bàn Long Biển Đam, bảo kiếm toàn bộ đều được vũ trang trong tay, cũng không chào hỏi, vỗ đầu vỗ mặt đánh về phía Khổng Tuyên!

Khổng Tuyên là con của Nguyên Phượng, Ngọc Thụ Lâm Phong, phiên phiên như tiên, tướng mạo đẹp nhất hạng, đặc biệt là đôi mắt phượng, như biết nói vậy.

Nhưng đôi mắt phượng đó chỉ khi đối mặt với Càn Nguyên Đại Thần, mới tràn đầy sùng bái, cuồng nhiệt, đối mặt với người khác, quả thật là cao ngạo.

Tam Thanh đã chịu đựng đủ đôi mắt phượng của Khổng Tuyên, ánh mắt nhỏ nhoi kia, đơn giản là có thể khiến người ta phát điên.

Giá trị gây thù hận đầy ắp.

Khổng Tuyên đặc biệt cao ngạo: "Các ngươi, thật sự đã làm ô uế danh tiếng của Bàn Cổ!" Thanh, hoàng, xích, hắc, bạch ngũ sắc quang mang lưu chuyển không ngừng, quét về phía Tam Thanh.

Quang mang vừa lóe lên, Tam Thanh ngẩn ngơ nhìn hai bàn tay trống rỗng, đầy đầu dấu chấm hỏi, ta là ai?

Ta ở đâu?

Ta phải làm gì?

Đầu óc rối bời không thông, rõ ràng ngàn phòng vạn phòng Ngũ

Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên, lại không tránh được!

Khổng Tuyên lạnh lùng hừ một tiếng: "Đấu với ta, lại dám phân thần!" Ngũ Sắc Thần Quang liên thành một mảng, "xoát" quét thẳng xuống đầu Tam Thanh, Tam Thanh kêu to một tiếng không ổn, muốn mượn độn quang bỏ chạy, nhưng làm sao kịp?

Trước mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Khi tỉnh lại, phát hiện mình bị treo ngược dưới một cây đại thụ!

Đường đường là Bàn Cổ Tam Thanh sao từng chịu vũ nhục như vậy?

Tam Thanh đại cấp, định dùng thần thông chém đứt cây đại thụ đó.

Ai ngờ, cây lại mở miệng nói, "Ba vị Đạo hữu đừng phí sức nữa!" Tam Thanh đại kinh thất sắc, cây lại có linh trí?

Sinh linh có linh trí không thể gọi là vật chết.

"Ta là Hoàng Trung Lý, phụng mệnh Đại Thần coi giữ các ngươi ba năm!" "Không phải ta cười các ngươi, với đạo hạnh của ba vị Đạo hữu, không thể thoát được đâu." Tam Thanh lập tức ngừng giãy dụa, trên Bồng Lai Tiên Đảo, không, trong Hồng Hoang, Càn Nguyên Đại Thần đại biểu cho tất cả.

Danh tiếng Hoàng Trung Lý, họ cũng từng nghe nói.

Nhưng đỉnh đỉnh đại danh Tiên Thiên Thập Đại Linh Căn chi nhất, không ngờ, lại đã huyễn hóa ra linh trí, tu Đạo!

Thái Thượng Lão Quân cũng từng thấy Tiên Thiên Linh Căn, Bàn Long Biển Đam, dùng Hồ Lô Đằng, một trong Tiên Thiên Linh Căn mà làm.

Tự nhiên biết Tiên Thiên Linh Căn kiên cố.

Tam Thanh nhìn ta, ta nhìn ngươi, không nói nên lời.

Mãi cho đến khi mãn hạn ba năm, Khổng Tuyên lại lần nữa xuất hiện trước mặt họ, Tam Thanh đã hoàn toàn hấp thụ kinh nghiệm giáo huấn của hai lần trước, mặc cho Khổng Tuyên cao ngạo đến đâu, bức người đến mấy, cũng không hề động lòng.

Họ bình tâm lại, toàn lực tranh đấu với Khổng Tuyên, lại có thể chống đỡ thêm được ba năm hiệp.

Ngay khi Tam Thanh cho rằng, lần này cuối cùng có thể đánh bại Khổng Tuyên, thanh, hoàng, xích, hắc, bạch, ngũ sắc quang mang lưu chuyển không ngừng.

Tam Thanh ngưng thần đối phó, nhưng, nhưng, Ngũ Sắc Thần Quang vừa quét qua, tay họ liền nhẹ bẫng, trước mắt tối sầm, khi tỉnh lại, lại bị treo ngược trên Hoàng Trung Lý, Khổng Tuyên đứng từ trên cao nhìn xuống, khinh thường: "Đạo hạnh như vậy, mà đòi ra khỏi Bồng Lai Tiên Đảo sao?

Chương 62

Xem ra, thật sự không có chút tự biết mình!

Liên lụy Hoàng Trung Lý Đạo hữu, thật là làm mất mặt Bàn Cổ Đại Thần!" Bàn Cổ Tam Thanh nhìn nhau im lặng, lời Khổng Tuyên nói không sai a!

Thật sự đã làm mất mặt Bàn Cổ Đại Thần rồi.

Đường đường là Bàn Cổ Nguyên Thần hóa sinh, lại ngay cả Ngũ Sắc Thần Quang cũng không tránh được.

Trong ba năm, họ cũng đã biết rõ căn cơ của Khổng Tuyên: con của Nguyên Phượng tộc trưởng Phượng tộc, một trong Long Hán Tam Tộc, Khổng Tuyên, con Khổng Tước đầu tiên trong thiên hạ, hiện là cước lực của Càn Nguyên Đại Thần.

Cước lực của Càn Nguyên Đại Thần còn có đạo hạnh chiến lực cao hơn ba vị họ...

Thật sự đã làm mất mặt Đại Thần rồi.

Chẳng trách Càn Nguyên Đại Thần lại tức giận như vậy.

Ban đầu, khi họ chưa hóa hình, Càn Nguyên Đại Thần đã để lại trên Côn Luân Sơn một khối ngọc bội, trên đó, ghi lại 《Hoàng Đình Kinh》.

Căn cơ của họ là sâu nhất trong Hồng Hoang, bẩm sinh có di trạch của Bàn Cổ Đại Thần.

Đạo trường của họ lại là Côn Luân Sơn mà vô số người trong Hồng Hoang tiện mộ, nơi đó là một trong những động thiên phúc địa đỉnh cấp hiếm có trên Hồng Hoang.

Khai sáng còn được Càn Nguyên Đại Thần ban 《Hoàng Đình Kinh》, với khởi đầu như vậy, lại có mấy ai có thể sánh bằng?

Thậm chí, còn có Hồng Quân, người chú định thành Thánh, chủ động thu đồ, đích thân "dạy kèm".

Đúng là khởi đầu tốt nhất.

Nhưng, tại sao lại biến một ván bài vương tạc tốt đẹp thành bài thua vậy?

Tam Thanh hiểu ra, ngay lập tức xác định một điểm, cho dù là Bàn Cổ Tam Thanh, cũng nên có ý thức độc lập của riêng mình, không thể tin tưởng huynh đệ một cách mù quáng.

Cũng vào lúc đó, Tam Thanh đã có những suy nghĩ độc lập, hành động của Nguyên Thủy đã khiến Thái Thượng và Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng tổn thương.

Lúc đó, họ chỉ lo tình nghĩa huynh đệ, không ngờ lại bị hại thảm.

Ừm, sau khi thoát khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, nhất định phải phân gia!

Quá lừa đảo!

Nhưng không có cách nào, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn!

Cứ thế, Tam Thanh từ đó bắt đầu cuộc đời tu luyện kéo dài, không, cuộc đời bị hành hạ ở Bồng Lai Tiên Đảo.

Tình huống thông thường là như vậy, Tam Thanh: "Khổng Tuyên, lần này ngô đẳng nhất định sẽ phá vỡ Ngũ Sắc Thần Quang của ngươi!" Tam Thanh bắt đầu thi triển các loại đại chiêu, Thái Thanh Thần Lôi, Ngọc Thanh Chân Hỏa, Thượng Thanh Kiếm Pháp, hoặc là, Bàn Long Biển Đam, Ngọc Thanh Tiên Kiếm, Thượng Thanh Tiên Kiếm, Tam Thanh vây quanh Khổng Tuyên mãnh liệt tấn công, còn

Khổng Tuyên thì, cao ngạo khinh thường, mặt mang vẻ tức giận, thanh, hoàng, xích, hắc, bạch ngũ sắc quang mang vừa quét qua, pháp bảo, tiên pháp đều biến mất không còn, sau đó, Tam Thanh lại bị treo ngược trên Hoàng Trung Lý, phóng chiêu ba phút, bị treo ngược ba năm!

Tam Thanh càng đánh càng không có cơ sở, Khổng Tuyên càng đánh càng giận!

Tam Thanh bị Ngũ Sắc Thần Quang hoàn toàn đánh tan tự tin, Ngũ Sắc Thần Quang cũng quá biến thái rồi, thật không tin trên Hồng Hoang, có Đại năng nào có thể thoát thân dưới Ngũ Sắc Thần Quang sao?

Trừ phi là Thánh nhân!

Tam Thanh triệt để nhận rõ hiện thực, muốn thoát khỏi Ngũ Sắc Thần Quang căn bản không có nửa điểm biện pháp, trừ phi, đạo hạnh cao hơn Khổng Tuyên; Khổng Tuyên càng thêm tức giận!

Hắn thật sự không đùa giỡn.

Trong Hồng Hoang không ghi năm tháng là thật, nhưng cũng không có nghĩa là hắn có vô hạn thời gian để đùa giỡn với Tam Thanh a!

Mỗi lần đều chế phục Tam Thanh.

Vừa mới định hảo hảo bế quan tu luyện một phen, ba năm đã trôi qua!

Khổng Tuyên đành phải xuất quan, hảo hảo giáo huấn Tam Thanh một trận.

Lại quay về cung để tham ngộ đạo hạnh, vừa mới có chút manh mối, ba năm thời gian lại trôi qua...

Bế quan tiềm tu sao?

Với đạo hạnh như hắn, bế quan tiềm tu đều tính bằng ngàn năm, còn chưa đạt đến đỉnh phong.

Nhưng bây giờ thì sao?

Lại thành ra như vậy!

Khổng Tuyên mà cho Tam Thanh sắc mặt tốt mới là lạ.

Không bế quan được, đối đãi với Tam Thanh càng không nương tay.

Cứ thế, một vòng tuần hoàn đã hình thành.

Khiến Càn Nguyên vô cùng vui vẻ.

Càn Nguyên ha ha đại tiếu, gần đây Hồng Hoang vô sự, có duy nhất cái này để giải sầu.

Thoáng cái đã bốn mươi vạn năm trôi qua, trên Bồng Lai Tiên Đảo, dù không trải qua bế quan chuyên môn, đạo hạnh của sinh linh trên tiên đảo cũng vẫn luôn trưởng thành, nơi đây là địa điểm Càn Nguyên Tiên Cung tọa lạc.

Càn Nguyên Tiên Cung bao phủ toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo, không chỉ linh lực mạnh hơn rất nhiều so với đạo trường tốt nhất trên Hồng Hoang, mà đạo quang của tiên cung cũng không phải nơi nào khác có thể so sánh được.

Được chiếu rọi dưới đạo quang của Đại Đạo, dù chỉ đạt được một chút cảm ngộ nhỏ, cũng có thể nâng cao đạo hạnh rất nhiều.

Cứ thế, Bàn Cổ Tam Thanh thụ ích cực lớn, đạo hạnh của họ ổn định thăng lên Chuẩn Thánh trung giai viên mãn.

Chỉ cần đột phá nữa, là Chuẩn Thánh cao giai rồi!

Trong bốn mươi vạn năm mà đạt được trình độ này, quả thật là thành tích không nhỏ.

Mọi thứ trong thời đại hòa bình, lại càng khó có được.

Quan trọng nhất là, phong cách chiến đấu của Tam Thanh cuối cùng đã thành hình, vứt bỏ tất cả những phức tạp không cần thiết, trực tiếp ra tay bằng đại chiêu, nhanh, ác, chuẩn!

Bởi vì, Khổng Tuyên sẽ không cho họ thời gian điều chỉnh, trên thời gian, chỉ cần hơi không kiên nhẫn, thì sẽ chờ đợi một mảng tối đen.

Ngũ Sắc Thần Quang thật sự quá biến thái.

Hoàng Trung Lý đặt Tam Thanh xuống, ngữ khí vui vẻ: "Ba vị Đạo hữu, chúc mừng cuối cùng cũng được giải thoát..." Tam Thanh nhìn nhau không nói nên lời, ai ngờ, lại bị cùng một chiêu khốn trụ bốn mươi vạn năm, đặc biệt là điều khiến họ buồn nôn, là hoàn toàn không có cách nào phản kháng, chỉ có thể bị động hưởng thụ.

Ngũ Sắc Thần Quang, quá biến thái!

Một đạo quang mang bay qua, đã quét mười vạn lần rồi a!

Khổng Tuyên thong thả bước ra, hiếm khi mang theo nụ cười, ba tên gia hỏa này cuối cùng cũng sắp đi, giải phóng rồi!

Chương 63

Khổng Tuyên còn muốn vỗ cánh bay cao, cất tiếng ca vang!

Sau khi ba tên phế tài này đi, cuối cùng hắn cũng có thể hảo hảo bế quan rồi.

"Nhanh cút đi, nhớ kỹ lời giáo huấn của Lão Gia ta, không thể phạm sai lầm nữa!

Ta thật sự sẽ không dùng Ngũ Sắc Thần Quang quét ba tên phế tài các ngươi nữa!" Tam Thanh sớm đã bị Khổng Tuyên làm cho không còn tính khí, không có cách nào, giao thủ hơn một vạn lần, không thắng một lần nào, không phải phế tài, thì là gì?

Phân phó của Càn Nguyên Đại Thần, sao dám không nghe?

Do đó, tâm tình của Tam Thanh cũng khá tốt, đối với sự trào phúng của Khổng Tuyên, đều làm lơ.

Không làm lơ thì có thể làm gì?

Chẳng lẽ muốn tự tìm không thoải mái sao?

Vừa lúc đó, đột nhiên nghe thấy trên Thái Dương Tinh có tiếng kêu truyền đến, có một giọng nói kiêu căng hô: "Ngô Đế Tuấn, Thái Nhất muốn kiến lập Thiên Đình, cầu hiền như khát, hoan nghênh các vị đồng đạo đến!" Âm thanh uyển như lôi đình, chư thiên Hồng Hoang đều phải nghe thấy.

Bốn vị Đại Năng ngẩng đầu nhìn lại, kinh ngạc thấy hai con Kim Ô.

Sắc mặt Khổng Tuyên càng đen hơn: "Từ đâu ra yêu thần vặt vãnh?

Lại kiêu căng đến thế, dám kiến lập Thiên Đình?" Tự nói tự nghe: "Thế giới Hồng Hoang sợ rằng sẽ không yên bình.

Hy vọng, bọn chúng sẽ không tùy tiện phá hoại trên Hồng Hoang." Sắc mặt Bàn Cổ Tam Thanh lập tức đen sầm!

Tên gia hỏa Khổng Tuyên này, không phải đang cố tình không để yên cho họ đó chứ?

Nhưng họ nhớ rõ ràng, trách nhiệm mà Càn Nguyên Đại Thần đã giao phó: "Giám sát chư thiên Hồng Hoang, ngăn chặn những Đại Năng dám phá hoại bừa bãi trên đại địa Hồng Hoang!" Bốn mươi vạn năm kinh nghiệm, khiến Bàn Cổ Tam Thanh hiểu rõ một chuyện, mệnh lệnh của Càn Nguyên Đại Thần, nhất định phải hảo hảo chấp hành.

Bằng không, sẽ có phiền phức cực lớn.

Không phải nói đùa, thế lực mà Càn Nguyên Đại Thần có thể huy động vượt ngoài sức tưởng tượng của họ, Sư Tôn Hồng Quân của họ, cùng với Long Hán Tam Tộc, toàn bộ đều lấy Càn Nguyên Đại Thần làm chủ, nghe theo mệnh lệnh!

Khổng Tuyên, Cửu Long Tử, Tứ Bất Tượng, đều là con của Nguyên Phượng, Long Vương, Thủy Kỳ a.

Những nhân vật vốn dĩ nên vô cùng tôn quý trên Hồng Hoang, lại thiên thiên ở trong Càn Nguyên Tiên Cung làm người hầu, hạ nhân và cước lực tọa kỵ...

Trên Hồng Hoang, ai có thể điểm?

Nghe mà kinh hãi!

Tam Thanh đâu dám không đặt mệnh lệnh của Càn Nguyên Đại Thần vào mắt?

Bốn mươi vạn năm giáo huấn, đã khiến họ ghi nhớ trong lòng.

Lời huấn thị của Càn Nguyên Đại Thần, nhất định phải tuân theo.

Bằng không, kết cục sẽ thê thảm!

Tam Thanh vừa mới cảm thấy vui mừng vì bốn mươi vạn năm giam cầm kết thúc, kết quả lại xuất hiện hai con Kim Ô như vậy.

Nghe lời lẽ kiêu căng, rõ ràng là muốn gây sự mà!

Sắc mặt Tam Thanh lập tức đen sầm!

Phải biết, ngay cả Khổng Tuyên như vậy, Tam Thanh cũng không biến sắc, nhưng khi nhìn thấy hai con Kim Ô, Tam Thanh lại biến sắc!

Đại Năng trong Hồng Hoang có sức phá hoại hạng nhất, tùy tiện một vị Chân Tiên cũng có thể đốt sông nấu biển, dời núi bắt trăng.

Nếu Đại Năng Hồng Hoang thật sự đánh nhau kịch liệt, Hồng Hoang đại lục không bị phá hủy, là không thể!

Nhưng Càn Nguyên Đại Thần đã dặn dò gì?

Thế giới Hồng Hoang, là do Bàn Cổ Đại Thần khai lập!

Tam Thanh là do Nguyên Thần của Bàn Cổ hóa thành, tự nhiên có lý do để duy hộ thế giới Hồng Hoang.

Điều này liên quan đến công đức nhân quả.

Tam Thanh đối với chuyện này tự nhiên đau lòng.

Nhưng nhìn hai con Kim Ô trong Thái Dương, kim quang lấp lánh, bộ dạng kiêu căng ngang ngược, đột nhiên trở nên đặc biệt đáng ghét, vừa nhìn đã biết là kẻ gây chuyện.

Cũng, Tam Thanh phải kịp thời nhìn chằm chằm Kim Ô, không cho phép chúng quấy phá.

Nói cách khác, ngay cả khi quay về Côn Luân Sơn, cũng không có

thời gian và tinh lực để bế quan ngộ đạo!

Có thể có hảo cảm với Kim Ô mới là lạ!

Tam Thanh nhìn nhau không nói nên lời, cuối cùng trịnh trọng hướng Càn Nguyên Tiên Cung bái ba bái, chân dưới sinh vân quay về Côn Luân Sơn.

Khi ra khỏi Đông Hải, họ mới phát giác, Long tộc coi trọng Bồng Lai Tiên Sơn đến mức nào a, có tới bốn con cự long đạo hạnh Chuẩn Thánh đang du đãng ở vạn dặm ngoài Bồng Lai!

Càn Nguyên ngẩng đầu nhìn trời, hai con Kim Ô trên Thái Dương, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng đã xuất thế rồi sao.

Cùng đợt tiên thiên thần linh với Tam Thanh, lại có Hà Đồ Lạc Thư và Hỗn Độn Chung tương bạn, ẩn phục mấy chục vạn năm, cũng không nhịn được nữa rồi.

Khóe miệng Càn Nguyên lộ ra nụ cười lạnh, ánh mắt lạnh lẽo, tùy tiện phân phó Khổng Tuyên, "Nếu hai con Kim Ô này gây ra phá hoại cho Hồng Hoang, bắt lấy chúng!" "Tuân pháp chỉ của Lão Gia" Khổng Tuyên cung kính trả lời.

Hắn không hề cảm thấy hai con Kim Ô đó là chim tốt lành gì, mười phần giống như là sao chổi gây họa.

Chẳng qua là Chuẩn Thánh sơ kỳ mà thôi, lại dám đại ngôn bất tàm.

Kiến lập Thiên Đình?

Muốn nô dịch ai chứ!

Khổng Tuyên không vui, có nghĩa là khối lượng công việc của hắn lại tăng lên.

Hắn cũng không biết khi nào mới có thể hảo hảo bế quan tu luyện.

Khổng Tuyên trong lòng phát hận: “Hy vọng chúng sẽ ngoan ngoãn, bằng không nếu thật sự gây chuyện, cẩn thận Ngũ Sắc Thần Quang của ta!” Thế thì cũng không bế quan nữa, dù sao, căn cơ đạo hạnh của Khổng Tuyên đã thành, chỉ cần từ từ tích lũy pháp lực là được.

Trong Hồng Hoang, lại có nơi nào tích lũy pháp lực hiệu suất cao hơn trong Càn Nguyên Cung chứ?

Không có rồi phải không?

Hành động của hai con Kim Ô, không chỉ kinh động các vị Đại Năng trên Bồng Lai Tiên Đảo, mà còn kinh động cả Hồng Quân đang bế quan, Hồng Quân chỉ nhìn một cái rồi không còn tâm tư chú ý nữa.

Chẳng qua là hai con Kim Ô nhỏ thôi!

Chương 64

Nếu muốn gây sóng gió, đó thật là chuyện nực cười rồi.

Đừng nói người khác, Tam Thanh và Khổng Tuyên đều có thể tùy tay bắt lấy chúng.

Thiên Đình?

Với khí vận của chúng mà có thể thực hiện được sao?

Đừng làm loạn nữa!

Hồng Quân đạm mạc cười một tiếng: "Hy vọng hai con Kim Ô nhỏ này đừng làm chuyện ngu xuẩn, bằng không, dù ta có thể tha cho chúng, thì Đại Thần trên Bồng Lai Tiên Đảo cũng sẽ không buông tha đâu." Hồng Quân lại lần nữa tiến vào bế quan.

Đế Tuấn và Thái Nhất đã tuyên bố chủ trương chính trị của mình với chư thiên Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không ngừng các hoạt động.

Hoạt động của họ vô cùng tần suất!

Đế Tuấn và Thái Nhất liên tục giới thiệu chủ trương chính trị của mình với các Đại Năng trong Hồng Hoang: "Thiên địa vạn vật đều có thể là yêu!" Sao?

Bàn Cổ Đại Thần khai thiên lập địa, tiên thiên thần linh từ đó mà xuất hiện, phàm là sau khi hóa hình, biến hóa thành hình tượng giống Bàn Cổ, đều có thể xưng là yêu!

Chẳng hạn như Đế Tuấn và Thái Nhất, bản thể là Tam Túc Kim Ô, nhưng sau khi hóa hình lại tương tự Bàn Cổ.

Những dạng như vậy, đều có thể xưng hô là Yêu tộc.

Đế Tuấn và Thái Nhất dã tâm lớn, hội tụ công đức, đề thăng đạo

hạnh, độc bá thế giới Hồng Hoang.

Đừng nói, họ thật sự có năng lực như vậy, Đế Tuấn và Thái Nhất có quyết tâm như vậy, đồng thời cũng có năng lực như vậy, có mị lực độc đáo, khiến một số Đại Năng quy phục, hai con Kim Ô từng con một đi khuyên, thật sự có không ít người đi theo và ủng hộ.

Chẳng hạn như Phục Hy, Nữ Oa ở Côn Luân Sơn, Côn Bằng ở Bắc Minh, cùng với Bạch Trạch, Anh Chiêu, Phi Liêm và các Đại Năng khác.

Như quả cầu tuyết vậy càng ngày càng lớn!

Có lẽ các Đại Năng ủng hộ quá nhiều, khiến Đế Tuấn và Thái Nhất trở nên bành trướng, lại dám đi tìm Tổ Vu!

Lý do là hình thái của Tổ Vu khác với họ, không giống Bàn Cổ, trừ khi biến hóa sau mới giống.

Tổ Vu không khách khí đuổi chúng cút đi, hai bên suýt chút nữa đánh nhau.

Lại dám nói không giống Bàn Cổ?

Có biết Vu tộc là gì không?

Tinh huyết Bàn Cổ cộng thêm lệ khí Tam Thiên Ma Thần hóa sinh, không giống Bàn Cổ sao?!

Không biết truyền thừa của Tổ Vu Bàn Cổ sao?

Đế Tuấn và Thái Nhất xám xịt bỏ đi, không đi không được a, mười hai Tổ Vu đều suýt chút nữa vây đánh, sao có thể không đi?

Từ đó, hai con Kim Ô triệt để hận Vu tộc!

Nhưng chúng không biết, Tam Thanh ở xa tít Côn Luân Sơn đối với hai con Kim Ô còn hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhìn hành động của hai tên khốn kiếp này, đúng là sao chổi gây sự mà!

Tổ Vu là Bàn Cổ chính tông, được Tam Thanh thừa nhận, Nguyên Thần, tinh huyết Tổ Vu, chỉ nhiễm chút lệ khí Tam Thiên Ma Thần mà thôi, bằng không hóa hình ra, đâu lại thành bộ dạng như vậy?

Nhưng, Tổ Vu không ưa nhìn, sao có thể để hai con Kim Ô nói vậy?

Nếu muốn nói, cũng phải là Tam Thanh nói.

So với Kim Ô, Tổ Vu cũng là dòng dõi Bàn Cổ, là người.

Hai con Kim Ô lại dám nói như vậy về Bàn Cổ chính tông, đây là đang vả mặt họ mà!

Tam Thanh hạ quyết tâm, quay về nhất định phải hảo hảo chỉnh trị Yêu tộc một phen!

Càn Nguyên tự nhiên trên Bồng Lai Tiên Đảo thu hết mọi thứ vào mắt, "Thiên hạ vạn vật giai khả thành yêu, quả nhiên khẩu khí lớn.

Chẳng qua chỉ là hai con Kim Ô nhỏ bé, lại có đức có năng gì mà có thể gánh vác cả thế giới Hồng Hoang!" Đế Tuấn cùng Thái Nhất quả nhiên là đế vương bẩm sinh, chính trị gia trời sinh.

Khẩu hiệu "Vạn vật giai khả thành Yêu!" tự nhiên có được sự đồng cảm cực lớn.

Các Thần Thai Tiên Thiên trên Hồng Hoang, trừ số ít vài vị như Tam Thanh, hầu như đều có hình thái riêng, sau đó hóa sinh thành hình dạng tương tự Bàn Cổ Đại Thần.

Vì sao phải hóa thân thành hình tượng Bàn Cổ Đại Thần?

Không, bởi vì Thiên Đạo quy định, hình tượng của Càn Nguyên Đại Thần cùng Bàn Cổ Đại Thần là hình tượng phù hợp nhất với Thiên Đạo.

Nếu không hóa thân thành hình dạng đó, sẽ không thể đạt tới đỉnh

cao nhất của Thiên Đạo.

Bởi vậy, không thể không hóa hình.

Đương nhiên, Càn Nguyên không hề hay biết chuyện này, nhưng Thiên Đạo đã quy định như vậy.

Ngày xưa Càn Nguyên tiến vào Hồng Hoang, đã khai mở trí tuệ cho Thiên Đạo còn mông lung khi đó, giúp nó tăng trưởng Đạo Hạnh.

Thiên Đạo đã định nghĩa hình tượng của hai vị Đại Thần Càn Nguyên và Bàn Cổ là hình thái tối cao trong Đạo của Thiên Đạo.

Phàm là những kẻ muốn đạt tới đỉnh cao nhất trên con đường tu hành, tất cả đều phải biến hóa thành hình dạng đó.

Vậy thì trên Hồng Hoang có bao nhiêu Thần Thai Tiên Thiên như vậy?

Nếu tất cả đều tụ lại thành một tộc dưới khẩu hiệu "Yêu!", thì sẽ có một sức mạnh to lớn đến nhường nào?

Bởi vậy, chỉ cần Đế Tuấn và Thái Nhất vừa đề xuất, đã có vô số Đại năng hưởng ứng!

Trừ chút bất mãn nhỏ nhoi, sức mạnh mà Đế Tuấn và Thái Nhất hội tụ được là vô cùng lớn!

Kế hoạch xây dựng Thiên Đình tự nhiên được thúc đẩy.

Càn Nguyên cười lạnh, Ngô biết Đế Tuấn và Thái Nhất có thể thuận lợi xây dựng Thiên Đình, thậm chí Ngô còn biết hai kẻ đó sẽ gặt hái được đại công đức.

Nhưng, thì sao chứ?

Thế giới Hồng Hoang rộng lớn vô biên, không biết có bao nhiêu Đại năng ẩn cư trong đó.

Những kẻ tán đồng chủ trương của Đế Tuấn và Thái Nhất là một phần của Yêu tộc, thì cũng có những kẻ phản đối không tán thành chủ trương đó.

Ví như Long Hán Tam Tộc, ví như Vu tộc.

Các thế lực Đại năng khác, há chẳng lẽ lại thua kém Vu tộc?

Thật nực cười!

Chương 65

Không hề nhỏ!

Không những không nhỏ, ngược lại còn hùng mạnh hơn rất nhiều!

Bỏ qua những thế lực phản đối này, Càn Nguyên căn bản không coi trọng hai con Kim Ô Đế Tuấn và Thái Nhất.

Mệnh cách của chúng tuy không tệ, là Kim Ô mặt trời, chí cương chí dương, nhưng lại không thể gánh vác được đại khí vận của Hồng Hoang.

Thiên Đình?

Triều đình thống lĩnh vạn tộc Hồng Hoang.

Cái gọi là "phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân mạc phi vương thần" (khắp thiên hạ không đất nào không phải vương thổ, dân khắp bờ cõi không ai không phải thần của vua).

Hai con Kim Ô nhỏ bé?

Thật trò hề!

Càn Nguyên tùy tay lấy ra một quả Hoàng Trung Lý, ưu nhã thưởng thức.

Không hề vội vàng.

Có trò hay để xem, việc gì phải vội?

Tình huống hiện tại, ai mới là kẻ hiểu rõ nhất thế giới Hồng Hoang.

Hồng Hoang càng ngày càng thêm đặc sắc rồi.

Càn Nguyên ung dung tự tại, vô cùng nhàn nhã.

Bốn mươi vạn năm trôi qua, cũng chỉ giúp Bàn Cổ Chân Thân mài dũa đến đỉnh phong tầng thứ năm mà thôi, vẫn còn một chặng đường dài để đạt tới viên mãn.

Ba ngàn Đại Đạo Pháp Tắc khác của Ngô cũng vậy.

Mục tiêu của Càn Nguyên vĩnh viễn là siêu việt Bàn Cổ, siêu thoát Đại Đạo, Ngô có đủ thời gian để hoàn thành chuyện này.

Bởi vậy, Ngô một chút cũng không vội.

Đối với Hồng Quân, người ta phải có chí hướng vĩnh viễn không thay đổi, mục tiêu của Càn Nguyên đã định sẵn, những lời dụ hoặc, những thủ đoạn nhỏ nhoi kia, Ngô không hề để tâm.

Trong lúc tu luyện, Ngô có thể từ tốn quan sát mọi động thái trên Hồng Hoang, giống như đang xem một buổi trực tiếp vậy, vô cùng thú vị.

Các kỳ nhân trên Hồng Hoang, chẳng phải là những diễn viên đó sao?

Càn Nguyên thực sự rất mong chờ màn trình diễn này.

Năm xưa khi Bàn Cổ đi sâu vào Hỗn Độn, đã từng để lại một lạc ấn cho Ngô, và nói với Ngô rằng cứ tùy ý mà chơi đùa với thế giới Hồng Hoang.

Thế giới Hồng Hoang là tài sản của Ngô, chơi thì chơi, nhưng nếu chơi đến mức khiến Hồng Hoang thế giới bị hủy diệt, vậy thì Càn Nguyên Đại Thần sẽ nổi giận đó!

Hãy xem hai con Kim Ô nhỏ bé kia sẽ làm gì.

Càn Nguyên Đại Thần hứng thú ngút trời.

Quả nhiên như Ngô dự liệu, Đế Tuấn và Thái Nhất dưới sự chứng kiến của chúng Đại năng, đã xây dựng một Tiên Cung vô cùng

hoa lệ tại Tam Thập Tam Tầng Thiên của Hồng Hoang.

Tiên Cung phú lệ đường hoàng, hoa lệ vô cùng.

Đế Tuấn hất khí dương mi lớn tiếng tuyên cáo: "Ngày hôm nay, ta Đế Tuấn cùng Thái Nhất và các Đạo hữu Yêu tộc, nhất tề thành lập Hồng Hoang Thiên Đình." "Từ nay về sau, thế giới Hồng Hoang, vùng trời lãnh địa đều thuộc quyền quản hạt của Yêu tộc ta, kính xin Thiên Đạo chứng giám!" "Thiên Đình lập!" "Ông!" Tiếng chuông thiên địa vang vọng khắp chư thiên Hồng Hoang, tiên khí mịt mù, hương thơm ngào ngạt, vô lượng công đức giáng xuống.

Một nửa lớn bị Đế Tuấn và Thái Nhất chia cắt, một nửa nhỏ chia cho chúng Yêu tộc Thiên Đình.

Thiên địa chứng giám, Thiên Đình thành lập!

Chúng Yêu tộc đều đại hỷ, lũ lượt quỳ xuống bái kiến: "Cung chúc Yêu Đế, hạ hỷ Yêu Đế, Thiên Đình của chúng ta đã thành lập!" Công đức giáng xuống, Thiên Đình thành lập.

Đế Tuấn và Thái Nhất, chính là vương giả được Thiên Đạo công nhận a!

Giờ khắc này, trang phục của hai kẻ đã thay đổi, thân mặc đế bào uy vũ tôn nghiêm, đế khí ngút trời, uy thế bức người.

Hai vị Yêu Đế Thiên Đình quét mắt một vòng, khiến chúng Yêu tộc cam tâm tình nguyện khuất phục.

Nụ cười của Càn Nguyên càng đậm nét!

Đúng vậy, Thiên Đạo không cấp cho sự chứng giám, không ban thưởng, thì lũ Yêu tộc kia sẽ tiếp tục sao?

Thiên Đạo chấn động, đã làm Hồng Quân đang bế quan trong Tử Tiêu Cung tỉnh giấc.

Hồng Quân thở dài một hơi, lộ vẻ bất mãn: "Lại là hai con Kim Ô này, chúng chẳng lẽ không thể ngừng làm trò hay sao?" Thời gian chứng Đạo thành Thánh càng ngày càng gần rồi!

Không thể lãng phí thời gian vào những chuyện như vậy.

Hồng Quân lại bế quan, chìm vào cảnh giới ngộ Đạo.

Trong Tử Tiêu Cung, khí thế của Hồng Quân càng ngày càng trở nên phiêu diêu, hư ảo, huyền ảo dị thường.

Khắp toàn thân, có Đạo Vận lưu chuyển nhanh chóng.

Thiên Đạo chấn động, tự nhiên cũng kinh động Tam Thanh ở Côn Luân Sơn.

Sắc mặt Tam Thanh càng ngày càng khó coi, lại là hai con Kim Ô này.

Xem ra, Khổng Tuyên khi đó đã đúng, hai con Kim Ô này, thật sự là chuyên đi gây chuyện.

Thiên Đình vậy mà cũng dám lập!

Lập Thiên Đình thì quản ai đây?

Nếu dám đến Côn Luân Sơn, Tam Thanh quyết định sẽ cho Kim Ô thấy, cái gọi là chiến lực đáng sợ của kẻ được Khổng Tuyên đặc huấn Ngũ Sắc Thần Quang.

Thiên Đạo chấn động, lan truyền khắp thiên hạ, Vu tộc tự nhiên cũng biết tin tức này, nhưng Mười Hai Tổ Vu căn bản không hề để tâm, nghĩ rằng hai con Kim Ô kia cũng không dám đến Vu Tộc Thánh Điện gây phiền toái!

Đế Tuấn thấy chúng Yêu tộc quần tình phấn chấn, lòng dân có thể dùng, liền thừa thắng xông lên, công bố viễn cảnh: "Thiên Đình vừa lập, phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân mạc phi

vương thần.” “Yêu tộc ta, sẽ chinh phục Hồng Hoang, xưng bá thiên hạ!” “Hãy để Yêu tộc, trở thành nhân vật chính duy nhất của thiên địa!” Chúng Yêu tộc lớn tiếng hoan hô, cao giọng gào thét, mục tiêu như vậy mới là khí phách của Thiên Đế a!

Bá khí!

Càn Nguyên trong Tiên Cung cười ha hả, Ngô biết hai con Kim Ô kia không thể ngừng làm trò.

Tam Thanh ở Côn Luân Sơn khi đó sắc mặt đã đen sì, hai con Kim Ô kia rõ ràng là muốn gây sự đúng không?

Tổ Vu trong Tổ Vu Thánh Điện bạo khiêu như lôi, Yêu tộc muốn chinh phục?

Chương 66

Nằm mơ đi!

Đế Tuấn và Thái Nhất nhanh như sấm sét, mạnh mẽ dứt khoát.

Thiên Đình đã thành lập, công đức đã đạt được, lòng dân vạn Yêu tộc cũng nên thống nhất tụ về.

Đế Tuấn và Thái Nhất là những vương giả hiếm có trong Yêu tộc, sở hữu tầm nhìn chính trị và ý thức chiến lược mà các Đại năng Yêu tộc khác không có.

Hai vị Yêu Đế biết, nếu muốn Thiên Đình thực sự được các Đại năng Hồng Hoang công nhận, chỉ dựa vào điều đó là không đủ.

Cần phải có một trận thắng lợi, một trận chiến lập uy.

Một trận chiến để dẹp bỏ mọi thứ, tuyên cáo tứ diện bát phương, Yêu Đình không dễ chọc!

Trận chiến đầu tiên của Yêu Đình thành lập, không thể thua!

Nếu thua, vạn kiếp bất phục!

Thảm hại vô cùng!

Nhưng nếu thắng, uy vọng của Yêu Đình sẽ đạt tới đỉnh phong.

Vậy thì, lựa chọn ai trở thành mục tiêu là rất quan trọng.

Đế Tuấn và Thái Nhất đã chọn Long tộc!

Trong Hồng Hoang, thế lực Vu tộc quá lớn, Mười Hai Tổ Vu đều là Chuẩn Thánh, chuyên tu nhục thể, thiện chiến.

Đạo Hạnh có thể không cao, nhưng thần thông cao minh, chiến đấu lực cực kỳ cường đại.

Như Mười Hai Tổ Vu, bẩm sinh có thể thao túng Thiên Địa Pháp Tắc, khiến người ta đau đầu.

Đế Tuấn và Thái Nhất tự nhiên đã loại trừ Vu tộc khỏi danh sách, trận chiến đầu tiên không được phép thất bại, chọn Vu tộc không phải là một lựa chọn tốt.

Ngoài ra, các thế lực khác trong Hồng Hoang, có thể dùng làm mục tiêu tấn công của Thiên Đình thì ít.

Lựa chọn mãi, cuối cùng đã chọn Long tộc!

Mục tiêu này vừa được chọn, chúng Đại năng Yêu tộc im lặng một lúc, rồi đồng loạt reo hò.

Họ rất hài lòng với mục tiêu này.

Nhưng tại sao?

Khi các Đại năng Yêu tộc còn nhỏ, ấn tượng sâu sắc nhất là Long Hán Tam Tộc.

Trong Long Hán Tam Tộc, phàm là những kẻ có danh hiệu ít nhất cũng là Đại La Kim Tiên.

Khi Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc ở thời kỳ đỉnh thịnh, Chuẩn Thánh khắp nơi đi lại, Đại La Kim Tiên thì không bằng cẩu.

Tung hoành trên Hồng Hoang Đại Địa, tác phong cường hãn bá đạo đó đã khắc sâu vào tâm trí các Đại năng Hồng Hoang còn non yếu khi đó.

Đó là sự khao khát thời thơ ấu!

Khao khát một ngày nào đó, cũng như các Đại năng Tam Tộc, có thể tung hoành trên Đại Địa, không ai cản được.

Mặc dù Long Hán Tam Tộc đã suy tàn, nhưng sự khao khát đó vẫn không hề thay đổi.

Một thế hệ nhân vật chính thiên địa mới lên ngôi, nếu giẫm lên thi thể của thế hệ nhân vật chính cũ, thì đó là một chuyện mỹ hảo đến nhường nào!

Giấc mơ thời thơ ấu, há chẳng phải sẽ thành sự thật sao!

Đế Tuấn và Thái Nhất không hổ là vương giả của Yêu tộc, chiêu này đã khiến các Đại năng Yêu tộc trăm phần trăm đồng tình.

Hai vị Đại năng nhìn nhau, trong mắt đều mang theo ý cười.

Chọn đúng rồi!

Long tộc tuy đã suy tàn, nhưng trong lòng các Đại năng thế hệ trước vẫn tràn đầy kính sợ, những trải nghiệm thời thơ ấu luôn khó quên.

Yêu tộc chỉ có thể đánh đổ nhân vật chính thiên địa trong lòng họ, mới có thể thực sự gánh vác vị trí nhân vật chính.

Đế Tuấn và Thái Nhất rất hài lòng với lựa chọn của mình.

Long tộc, một chủng tộc đã suy tàn, nhưng hiện tại lại là bá chủ tứ hải.

Cái kiểu bá chủ hư danh này, thích hợp nhất để chinh phục.

Trông có vẻ là bá chủ khổng lồ, nhưng thực tế chỉ là một con hổ giấy mà thôi!

Đế Tuấn và Thái Nhất nhất trí đoạn định rằng Long Hán Tam Tộc thực sự đã suy yếu, vì các cao thủ hàng đầu không còn nhiều như trước.

Đứng ở góc độ khác mà suy xét, nếu Long tộc, nếu còn bảo lưu được sức mạnh cấp cao hoàn chỉnh, tự hỏi lòng mình, họ có cam tâm tình nguyện rút lui khỏi vị trí nhân vật chính thiên địa hay không?

Không thể nào!

Nhân vật chính thiên địa được hưởng công đức Thiên Đạo, có đại tạo hóa!

Làm sao cam tâm từ bỏ?!

Suy luận ngược lại cũng vậy, chính vì Long tộc đã mất đi chiến lực đỉnh cao, nên mới cam tâm tình nguyện ẩn cư trong ngũ hồ tứ hải.

Đế Tuấn và Thái Nhất đã xác định rõ một điểm, hai vị Yêu tộc Đế Hoàng, sau khi tổ kiến Thiên Đình, có binh mã, việc đầu tiên là khuếch trương.

Chỉ cố thủ ở cơ bản bàn?

Đừng đùa nữa!

Tâm tư của các vị đế vương trong thiên hạ đều giống nhau, hai con Kim Ô là Yêu tộc, Đế Tuấn và Thái Nhất tuyệt đối không tin rằng các tộc trưởng Long Hán Tam Tộc lại không muốn làm bá chủ.

Vì đã không động thủ, điều đó chỉ có thể chứng minh một vấn đề.

Long tộc thực sự đã suy tàn!

Đế Tuấn, Thái Nhất nhìn nhau, đều cười lớn, mọi chuyện, đều nằm trong tầm kiểm soát!

Đại quân Yêu tộc tập kết, Đế Tuấn khoác đế bào, đứng cao vút phía trước, lớn tiếng nói: “Phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân mạc phi vương thần.” “Yêu tộc ta, chính là Thiên Đình chính thống, Thiên Địa chính sóc.” “Thống nhất Hồng Hoang, chính là sứ mệnh của chúng ta.” “Đây, trận chiến đầu tiên của chúng ta, không được phép thất bại.” “Mục tiêu, Long tộc!” “Theo ta xung phong!” Khi Đế Tuấn dẫn đầu, chúng Đại năng Yêu tộc sĩ khí cao trào, theo sát phía sau Đế Tuấn.

Yêu Đế thân chinh, khiến nhiệt huyết của chúng dâng trào.

Nhân vật chính thiên địa cũ đã tàn rồi?

Chương 67

Cũng đến lúc nhường chỗ cho nhân vật chính hiện tại!

Chỉ cần đánh bại Long tộc, thế lực mạnh nhất toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Sẽ có một khởi đầu suôn sẻ, không có gì bất ngờ!

Thiên phát sát cơ, di tinh dịch túc, địa phát sát cơ, long xà lục, nhân phát sát cơ, thiên địa phản phục.

Vạn Yêu tề tụ, che khuất trời đất, sát khí tràn ngập, cuồng phong nổi lên dữ dội!

Cờ xí Kim Ô bay phất phới, sát ý vô tận bao trùm Đông Hải, Yêu tộc căn bản không hề che giấu hành tung, động thái này đã kinh động chúng Đại năng trong Hồng Hoang!

Tam Thanh Bàn Cổ mặt mày xanh mét, vẫn nhớ lời Càn Nguyên Đại Thần đã dặn dò: "Các ngươi là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, phải bảo vệ thế giới Hồng Hoang mà Bàn Cổ đã khai tích!" Lời giáo huấn của Càn Nguyên Đại Thần, há dám quên?

Nhưng nhìn quy mô của Yêu tộc, chẳng lẽ chúng muốn hủy diệt tứ hải triệt để sao?

Quả thật quá to gan!

Di?

Tam Thanh nhìn nhau, phát hiện một vấn đề.

Yêu tộc vậy mà lại tấn công Long tộc?

Ăn gan hùm mật báo rồi sao?

Long tộc, há là nơi ai muốn tấn công là tấn công sao?

Tam Thanh vẫn còn nhớ, hơn bốn mươi vạn năm trước, khi đi qua Đông Hải, bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, đã thấy ba con Kim Long có Đạo Hạnh Chuẩn Thánh.

Bốn mươi vạn năm trôi qua, Đạo Hạnh và chiến lực của ba con Kim Long đó tự nhiên càng thêm đáng sợ.

Ngay cả Tam Thanh, cũng không dám chắc mình có thể chiến thắng chúng, bởi vì cái bóng mà Khổng Tuyên tạo ra quá lớn!

Tam Thanh dám khẳng định, cao thủ Long tộc tuyệt đối không chỉ có ba con Kim Long, những kẻ khác không biết, nhưng trong Càn Nguyên Tiên Cung, có Cửu Long Tử tu vi Chuẩn Thánh đó.

Tam Thanh lại nhìn đội hình Yêu tộc, trên mặt lộ ra vẻ quỷ dị, dường như, Chuẩn Thánh của Yêu tộc chỉ có Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng và Phục Hy thôi sao?

Lũ này thật biết cách tìm đối thủ.

Nguyên Thủy đột nhiên đề nghị: "Lời giáo huấn của Càn Nguyên Đại Thần, chúng ta nhất định phải tuân thủ." "Hay là, chúng ta đi khuyên ngăn một phen?" Thái Thượng và Thông Thiên khẽ nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ: "Nguyên Thủy, thật gian trá!" Khuyên ngăn có tác dụng sao?

Một chút tác dụng cũng không có!

Trận chiến lập uy của Yêu tộc, ai đi khuyên cũng vô ích, dù là Hồng Vân – lão hảo nhân nổi tiếng nhất Hồng Hoang gần đây – cũng vô dụng!

Yêu tộc chí tại tất đắc!

Kế sách của Nguyên Thủy âm hiểm, bề ngoài thì khuyên can hai bên, thực chất lại đổ dầu vào lửa.

Yêu tộc muốn giành lấy vị trí nhân vật chính thiên địa bằng mọi giá, hành động này chẳng qua là để tuyên cáo thiên hạ, rằng chúng là chính thống thiên địa mà thôi.

Liệu chúng có nghe lời khuyên của Nguyên Thủy không?

Long tộc lại càng không thể!

Nếu không tuân thủ mệnh lệnh của Càn Nguyên Đại Thần, thì thế lực như vậy có lẽ chỉ có thể quanh quẩn ở tứ hải mà thôi?

Lũ yêu quái nhỏ bé kia vậy mà dám đến tận cửa bắt nạt, há có thể dễ dàng bỏ qua sao?

Đánh nhau là chuyện bình thường!

Không đánh mới là bất thường.

Nguyên Thủy đi khuyên can, chẳng phải là chọc tức hai bên, khiến hai bên phải đánh nhau tóe máu hay sao!

Thái Thượng và Thông Thiên đồng thời cảnh giác trong lòng, tâm tư của Nguyên Thủy quá nặng nề, không hề nhất quán với họ.

Mọi chuyện đều muốn đẩy vào bóng tối, giống như cái cách y đã làm ở Bồng Lai Tiên Đảo ngày đó.

Khi đó, rõ ràng là đi tìm tiền bối chỉ điểm, nhưng Nguyên Thủy chỉ vài ba câu đã biến thành một chuyện khác.

Quả thật... sắc mặt Khổng Tuyên đã đen sì!

Hai con Kim Ô kia đúng là đồ hỗn đản.

Vậy mà lại tạo ra thế trận lớn đến thế.

Đừng nhìn hai con Kim Ô kia kiêu căng ngạo mạn, nhưng trong mắt Khổng Tuyên, chúng cũng chỉ là vậy mà thôi.

Khổng Tuyên là con của Nguyên Phượng, khi Long Hán Tam Tộc

tung hoành Hồng Hoang, tất cả các loài phi cầm đều nằm dưới sự kiểm soát của tộc Phượng Hoàng.

Trùng hợp thay, Kim Ô dù có thần dị đến mấy, vẫn thuộc về phi cầm nhất tộc.

Trong lòng Khổng Tuyên vô cùng hận, tộc phi cầm lại sinh ra hai kẻ gây sự như vậy sao?

Vừa tiễn Tam Thanh Bàn Cổ đi, lại đến hai con chim nhỏ, khiến Khổng Tuyên sắc mặt vô cùng khó coi!

Khổng Tuyên quyết định, nếu Long tộc không thể dạy dỗ Yêu tộc, vậy thì Khổng Tuyên nhất định phải cho những kẻ đó biết thế nào là sự áp chế huyết mạch của thượng vị quý tộc!

Đế Tuấn khí thế ngút trời: "Long tộc, ta là Đế Tuấn của Thiên Đình, hãy mau thần phục ta, nếu không, ta sẽ lật đổ Thủy Tinh Cung!" Bản thể của Đế Tuấn là Tam Túc Kim Ô, tu luyện Thái Dương Chân Hỏa.

Cực kỳ dương cương!

Lần này có hơn vạn Đại năng Yêu tộc đồng hành, nhất định phải khuất phục Long tộc, tuyên cáo Hồng Hoang rằng Yêu tộc muốn tranh bá thiên hạ!

Hơn vạn Yêu tộc đồng thanh gào thét: "Thần phục!

Thần phục!

Thần phục!" Thanh thế chấn động trời đất, vang khắp chư thiên vạn giới Hồng Hoang.

Các Đại năng khác trên Hồng Hoang, đồng loạt cười lạnh.

"Ngao!" Tiếng rồng ngâm kinh động cửu tiêu, âm thanh cao vút, truyền khắp tứ hải.

Một con Cự Long dài ngàn trượng từ trong Đông Hải bay lên, cuộn theo vạn trượng sóng cả.

Long Uy tràn ngập, uy thế vô tận bao trùm chúng Yêu tộc.

Chương 68

Mây mù bốc lên, trên Đông Hải như một mảnh tiên cảnh.

Đế Tuấn và Thái Nhất sắc mặt lập tức biến đổi, Cự Long này, vậy mà lại là Thất Trảo Kim Long, tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, tuyệt đối là vương giả trong Long tộc!

Trong Long tộc, lại có sự tồn tại như vậy sao?

Trong lòng thầm nhủ không hay rồi, Long tộc quả thật có bệnh a!

Có thực lực như vậy, vậy mà lại chỉ quanh quẩn ở Đông Hải, nơi đó nào giống một vương giả?

Nhưng hai vị Yêu Đế trong lòng lại thầm thở phào một hơi, Đại quân Yêu tộc đã áp sát, vậy mà chỉ có một con Cự Long xuất hiện, chứng tỏ Long tộc thật sự đã suy tàn!

Con Thất Trảo Kim Long kia trợn trừng hai mắt rồng to lớn, lạnh lùng nhìn chằm chằm chúng Yêu tộc: "Loài phi cầm như các ngươi mà cũng dám làm càn ở Đông Hải, cút!" Âm thanh như sấm sét kinh thiên động địa, tiếng rồng gầm, trên đó còn phụ thêm Long Uy vô thượng, cùng với khí thế Chuẩn Thánh!

Chuẩn Thánh mang theo một chữ "Thánh", có một chút uy năng của Thánh nhân.

Một tiếng rồng gầm, trong chúng Yêu tộc, những kẻ có thể đứng vững trên mây chưa đến một hai phần mười!

Lũ Yêu tộc vừa nãy còn hưng phấn ngút trời, đã hoàn toàn ngơ ngác.

Uy thế của Long tộc a, giống hệt như trong ký ức thời thơ ấu.

Long Hán Tam Tộc xuất hiện, bách linh thoái lui.

Những Đại năng Yêu tộc ngã khỏi mây đã bắt đầu nghi ngờ nhân sinh.

Long tộc cường đại như vậy, liệu có đánh thắng được không?

Những Yêu tộc có thể đứng trên mây lại lộ vẻ mừng rỡ, Chuẩn Thánh hậu kỳ sao?

Ban đầu, họ không có chút sức phản kháng nào, nhưng bây giờ thì sao?

Đã có thể kháng cự được rồi.

Không chỉ vậy, họ còn có ba bốn trăm Đại năng Yêu tộc.

Độc lập dựa vào bản thân đương nhiên không thể giết được con Thất Trảo Kim Long trước mắt, nhưng họ không phải chỉ có một mình!

Còn có hơn ba trăm vị đồng bào, còn có hai vị Bệ hạ!

Đế Tuấn và Thái Nhất càng nhìn thấu mọi chuyện: Long tộc xem ra thực sự đã suy tàn rồi!

Nếu không, lẽ nào lại chỉ để một con Thất Trảo Kim Long ra chống địch?

Những Long tộc khác đâu?

Không!

Ngay cả một thủy tộc trợ trận cũng không có!

Nhà ai xuất chiến lại không có hai ba tướng soái hùng tráng để tăng thanh thế?

Đế Tuấn và Thái Nhất trong mắt lộ ra ánh sáng trí tuệ, đã nhìn thấu mọi chuyện!

Chiến lực Long tộc xuất ra càng cao, càng chứng tỏ Long tộc suy yếu.

Xem ra, Long tộc nhất định đã gặp đại biến, khiến cho thế hệ trước và thế hệ sau không kế tiếp được, nếu không, Thất Trảo Kim Long, làm sao lại xuất hiện?

Nghĩ thông suốt, Đế Tuấn cười lớn, tiếng cười vang dội, lấy ra Bán Sinh Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư, trông càng thêm điềm nhiên, và bá khí: "Lão Long, nếu ngươi chịu thần phục Thiên Đình, ta là Thiên Đế của Thiên Đình, vẫn có thể lệnh cho ngươi chấp chưởng tứ hải." "Nếu không!" Sắc mặt Đế Tuấn lập tức biến đổi, ánh mắt băng lạnh vô cùng, "Ta sẽ hủy diệt Long tộc, đoạn tuyệt truyền thừa Long Vương!" "Xuy!" Tam Thanh trên Côn Luân Sơn hít một hơi khí lạnh, hai con chim nhỏ này quả thật vô tri giả vô úy a!

Long Vương vẫn chưa vẫn lạc đâu!

Vậy mà dám nói lời ngông cuồng như vậy, lấy đâu ra dũng khí?

"Ngao!" Trong Càn Nguyên Tiên Cung, Cửu Long Tử rơi vào trạng thái cuồng bạo, lũ quạ đen đáng chết kia, nhất định phải xé nát chúng.

Tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ bé tí, ai cho chúng tự tin mà dám nói lời ngông cuồng như vậy?

"Khặc" Khổng Tước khinh thường bĩu môi, con Kim Long kia, là Thất Trảo Kim Long, khi còn nhỏ, Kim Long là đại tướng cốt cán của Long tộc.

Không sai, bốn mươi vạn năm không xuất thế, vậy mà lại bị người ta coi là quả hồng mềm, thật đáng cười a!

Trong đôi mắt phượng của Khổng Tuyên chợt lóe hàn quang, y không phải Khổng Tước nhỏ bé ngày xưa, dưới sự giáo huấn của Càn

Nguyên Đại Thần, y sớm đã hiểu rõ thế sự nhân tình.

Hai con Kim Ô kia, một chút cũng không kính sợ Long Vương, vậy thì, tương tự, đối với hai tộc trưởng Long Hán Tam Tộc khác, chúng cũng không hề có chút kính sợ nào.

Vậy sao?!

Càn Nguyên khẽ lắc đầu, Yêu tộc chiến Long tộc, Ngô chưa từng nghe nói đến câu chuyện này trước khi xuyên việt.

Dù sao thì cứ đánh tùy tiện vậy.

Chỉ là, kẻ nào dám phá hoại thế giới Hồng Hoang tan tành, thì hãy chờ chịu trách phạt đi!

"Tìm chết!" Thất Trảo Kim Long đại nộ, Thần Long bãi vĩ, trực tiếp quét về phía chúng Đại Yêu, rồng là chúa tể thần thú, thân thể là vũ khí mạnh mẽ nhất.

Công kích bình thường vô hiệu đối với nó, Thất Trảo Kim Long trực tiếp phớt lờ, tiếng "phù phù" liên tục vang lên, chúng Yêu tộc thổ huyết bay ra.

Chúng bị kích động hung tính, vừa định nổi giận, trực giác Thần Hồn chấn động, không thể động đậy nửa phần.

"Ông!" Một tiếng chuông vang lên!

Đế Tuấn vậy mà lại muốn diệt tuyệt truyền thừa Long Vương, đoạn tuyệt sự tiếp nối của Long tộc.

Điều đó khiến Thất Trảo Kim Long bạo nộ.

Một cái vẫy đuôi rồng, uyển như một ngọn núi lớn đè xuống!

Long tộc là chúa tể thần thú, thân thể của chúng mạnh mẽ nhất, độ cứng của thân thể có thể sánh ngang Tiên Thiên Linh Bảo.

Một ngọn núi lớn dài mấy ngàn trượng đè xuống, uyển như một phiên bản thu nhỏ của Phiên Thiên Ấn đời sau vậy!

Chân Thần Long bãi vĩ!

Một cái vẫy đuôi rồng xuống, những Yêu tộc đang đứng trên mây dưới Chuẩn Thánh hậu kỳ Long Uy không kịp tránh né, bị đánh bay ra xa, phun máu trọng thương.

Thất Trảo Kim Long phẫn nộ với lời lẽ của Đế Tuấn, không hề lưu tình.

Long tộc yên tâm ở tứ hải đã nhiều năm, chưa từng có ai đến quấy rầy, vậy mà lại bị hai con chim nhỏ kia đánh đến tận cửa, sự phẫn nộ của Thất Trảo Kim Long có thể thấy rõ!

Một móng vuốt giơ ra, vỗ xuống phía Đế Tuấn.

Chương 69

Móng vuốt đó khổng lồ như một ngọn núi nhỏ!

Nếu Đế Tuấn bị vỗ trúng thực sự, dù Đạo Hạnh của hắn có cao đến đâu cũng sẽ bị trọng thương!

Chúng Yêu tộc kinh hãi biến sắc, sự cường hãn của Long tộc vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Quả nhiên không hổ là đại tộc cường hãn đã tạo nên cái bóng trong thời thơ ấu của họ, chỉ một con Thất Trảo Kim Long xuất hiện, mà họ đã không thể chống đỡ.

Trong lòng chúng Yêu tộc dâng lên dự cảm không tốt: "Chẳng lẽ, trận chiến đầu tiên của Yêu tộc ta sẽ thất bại sao?" Thật sự đó không phải là một dự cảm tốt, ai cũng mong muốn một khởi đầu suôn sẻ!

Thái Nhất mắt nhanh tay lẹ, lập tức lấy ra một vật, hai tay thành chùy, dùng sức đập một cái!

"Ông!" Vậy mà lại là một chiếc đại chung màu huyền hoàng.

Chiếc chung này quả thật không tầm thường, toàn thân huyền hoàng, trên bề mặt lại có nhật nguyệt tinh thần vây quanh, phía trên có địa thủy hỏa phong lưu chuyển.

Trong thân chung còn khắc họa dòng chảy của sông núi, biển cả Hồng Hoang, ẩn ẩn hiện hiện vậy mà lại có hình tượng vạn tộc Hồng Hoang ẩn chứa trong đó.

Tiếng chung vang lên, cổ phác du dương, thiên địa hoàng hoàng, càn khôn chấn động.

Nó lập tức khóa chặt Thất Trảo Kim Long, ngay cả với thực lực của nó cũng bị chấn nhiếp.

Đế Tuấn đột nhiên lấy ra Hà Đồ Lạc Thư, Đế Tuấn và Thái Nhất đã bầu bạn cùng nhau hàng trăm vạn năm, sớm đã hòa làm một thể, hiểu rõ tâm ý của đối phương.

Tiếng chung đã chấn nhiếp Thất Trảo Kim Long, Thái Nhất lập tức tế Hà Đồ Lạc Thư ra, Pháp Bảo này tuy không chuyên về tấn công, nhưng là Tiên Thiên Linh Bảo nổi tiếng của Hồng Hoang, lực sát thương cũng không hề thua kém nửa phần.

"Phanh!" Một tiếng vang lớn.

Thất Trảo Kim Long bị đánh bay ra xa, phun ra một ngụm tiên huyết.

Chỉ là, nó chỉ bị thương nhẹ!

Chúng Đại năng Hồng Hoang kinh ngạc nhìn chiếc chung kia, Thất Trảo Kim Long Chuẩn Thánh hậu kỳ, trên Hồng Hoang hiện tại, tuyệt đối là tồn tại có uy thế.

Vậy mà dưới sự liên thủ của hai vị Yêu Đế, lại trở nên yếu ớt như vậy.

Không!

Chúng Đại năng quan chiến trong Hồng Hoang đồng loạt lắc đầu.

Không phải Thất Trảo Kim Long yếu ớt.

Đạo Hạnh của nó là Chuẩn Thánh.

Chủng tộc là Long tộc, tổng hợp hai yếu tố đó, thực lực của Thất Trảo Kim Long hoàn toàn ở đỉnh phong trong số các Chuẩn Thánh tộc khác.

Bởi vậy, không phải Đế Tuấn lợi hại đến thế, mà chiếc chung của Thái Nhất, quá sắc bén!

"Đông Hoàng Chung sao?!" Trong lòng chúng Đại năng thầm kinh

hãi không thôi.

Trừ Long Phượng Kỳ Lân, Tam Thanh, Mười Hai Tổ Vu, các Thần Thai Tiên Thiên khác khi ra đời đều có Bán Sinh Linh Bảo.

Đông Hoàng Chung, chính là Bán Sinh Linh Bảo của Thái Nhất.

Đông Hoàng Chung cho đến nay trên Hồng Hoang Đại Lục có đối thủ mạnh mẽ nhất là Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Tu vi của Thái Nhất chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ mà thôi.

Dù vậy, mượn uy lực của Đông Hoàng Chung, hắn vẫn có thể trấn áp được Thất Trảo Kim Long, và còn có Đế Tuấn phát động đòn tấn công cuối cùng.

Ánh mắt của các Đại Yêu tộc đều tập trung vào Đế Tuấn, kẻ đã làm bị thương Thất Trảo Kim Long, nhưng ánh mắt của Thất Trảo Kim Long và chúng Đại năng Hồng Hoang đều nhìn về phía Đông Hoàng Chung!

Bất kể Đế Tuấn và Thái Nhất, Đạo Hạnh Pháp Lực của hai con Kim Ô kia cũng chỉ vậy mà thôi.

Thái Dương Chân Hỏa tuy bá đạo, nhưng có thể chống lại cũng không cần quá nhiều.

Chỉ có Đông Hoàng Chung, mới là thứ khiến họ quan tâm.

Có thể vượt qua hai tiểu cảnh giới để áp chế kẻ địch, Đông Hoàng Chung có chút tiếc nuối!

Càn Nguyên cười nhạt: "Hỗn Độn Chung cũng đã xuất thế rồi đó!" Năm xưa Bàn Cổ hóa thân khai thiên, Bàn Cổ Phủ chém Hỗn Độn, nhất hóa vi tam, tức Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung.

Là một trong ba Thần Khí khai thiên vang danh lẫy lừng.

Sau đó, Hỗn Độn Chung rơi vào Thái Dương Tinh, trở thành Bán

Sinh Linh Bảo của Thái Nhất.

Với sự trợ giúp của Hỗn Độn Chung, Đông Hoàng Thái Nhất, trong các trận đơn đấu dưới Thánh nhân, gần như vô địch.

Chỉ là, uy lực của Hỗn Độn Chung lớn, nhưng tiêu hao Pháp Lực cũng lớn!

Muốn hoàn mỹ ngự trị, Đạo Hạnh của Thái Nhất phải đạt tới đỉnh phong Chuẩn Thánh mới được.

Càn Nguyên khẽ lắc đầu, với khả năng gây chuyện của hai con Kim Ô kia, Thái Nhất có thể đưa Đạo Hạnh của mình lên đỉnh phong Chuẩn Thánh hay không, thật sự là khó nói!

Đế Tuấn cười lớn, tiếng cười lập tức thu hút sự chú ý của chúng Đại Yêu và Thất Trảo Kim Long, một vương giả bẩm sinh, là kẻ giỏi nhất trong việc nắm bắt lòng người.

Đế Tuấn biết, vào thời điểm này, những lời như vậy mới trở nên chói sáng.

Cầm Hà Đồ Lạc Thư trong tay, chỉ vào Thất Trảo Kim Long lớn tiếng nói: "Thời đại của Long tộc đã kết thúc, Yêu tộc mới là bá chủ thiên địa!" "Ta là Yêu Hoàng, muốn thống nhất thiên hạ." "Long tộc, tự nhiên không thể là ngoại lệ!" Sắc mặt của Đế Tuấn thay đổi, giọng điệu lạnh lùng vô cùng, "Thần phục, hoặc là chết!" "Không thần phục, ta sẽ đoạn tuyệt huyết mạch của Long Vương, diệt tuyệt Long tộc!" Chúng Đại Yêu đồng loạt cao hô: "Diệt tuyệt Long tộc!

Diệt tuyệt Long tộc!

Diệt tuyệt Long tộc!" Âm thanh vang vọng tận trời!

Chúng Đại năng Hồng Hoang đồng loạt biến sắc.

Càn Nguyên cười ha hả, đầy trào phúng.

Ngô biết Kim Ô có dục vọng quyền lực lớn, nhưng Ngô không ngờ, lại lớn đến mức này!

Lũ Yêu tộc vô tri đó, sẽ sớm biết mình đã gây ra phiền toái lớn đến nhường nào!

Thất Trảo Kim Long phẫn nộ không thôi, vừa định hô hoán chúng Long tộc Đông Hải, đột nhiên nó kinh hãi, nhắm chặt hai mắt, dường như đang giao tiếp.

Một luồng khí thế vô thượng bao trùm lấy thân thể nó, một sự biến hóa kinh người đã xảy ra, vốn là Thất Trảo Kim Long, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường đã biến thành Cửu Trảo.

Đạo Hạnh của nó vốn là Chuẩn Thánh hậu kỳ, uy thế khổng lồ tăng vọt, đỉnh phong Chuẩn Thánh hậu kỳ, viên mãn Chuẩn Thánh hậu kỳ, thậm chí còn cao hơn.

Uy thế vô biên bao trùm trên đại hải, chúng Đại Yêu kinh hãi nhìn nhau.

Ngay cả hơi thở cũng cảm thấy khó khăn hơn rất nhiều.

Chương 70

Long Uy như vậy, căn bản không phải một con Thất Trảo Kim Long, không, một con Cửu Trảo Kim Long có thể phóng thích.

Đồng tử của Đế Tuấn và Thái Nhất đột nhiên co rút lại, chỉ có hai vị này, mới biết, kẻ trước mắt căn bản không phải Thất Trảo Kim Long.

Mà là, tồn tại trong truyền thuyết kia!

Con "Thất Trảo Kim Long" kia mở mắt, đồng tử vàng dựng đứng, sóng cả trên Đông Hải cuồn cuộn, dường như đang hát ca cho Long tộc trước mắt.

Sự bất an trong lòng Đế Tuấn và Thái Nhất càng thêm nặng nề.

Ánh mắt của "Thất Trảo Kim Long" quét qua, giọng điệu lạnh lùng: "Hai con quạ đen nhỏ bé, muốn diệt tuyệt huyết mạch của Trẫm sao?!" "Long Vương!" Đế Tuấn và Thái Nhất thì thầm một tiếng!

Làm sao lại chọc ra một tồn tại như vậy?

Không!

Long Vương vẫn chưa vẫn lạc sao?!

Vẫn còn sống?

Không hợp tình hợp lý!

Đế Tuấn suýt chút nữa đã chửi tục!

Long Vương vẫn còn đó, lại có chiến lực cường đại như Thất Trảo Kim Long, vậy mà Long tộc lại an nhàn quanh quẩn ở tứ hải, không hề có chút dã tâm xưng bá Hồng Hoang nào cả...

Vậy họ ngồi yên có hứng thú gì?

Hoàn toàn không theo lối cũ mà ra tay a!

Đế Tuấn suýt chút nữa phát điên!

Làm sao dám trả lời câu hỏi của Long Vương?

Hắn lập tức đưa ra quyết định, nghiến răng nghiến lợi: "Chúng Yêu tộc nghe lệnh, đây là hình chiếu sức mạnh của Long Vương." "Sức mạnh sẽ không quá nhiều!" "Chúng ta hãy đồng lòng hợp sức tiêu hao hết sức mạnh của hắn!" "Ta và Đông Hoàng sẽ là chủ công, quấy nhiễu!" "Thành bại của Yêu tộc, ở trận chiến này!" Chúng Yêu tộc đồng loạt hưởng ứng: "Tuân Yêu Đế ngự lệnh!" Nếu để họ đảm nhận vai trò chủ công chủ lực, thì tự nhiên ai cũng sợ hãi, nhưng Long Vương, chúa tể thần thú, Đại năng thiên địa trong truyền thuyết!

Là tồn tại Á Thánh!

Nhưng nếu chỉ cần hơi kiềm chế phía sau hai vị Yêu Đế, thì tự nhiên không có vấn đề gì cả, Yêu Đế đã làm những việc nguy hiểm nhất, những Đại Yêu kia, nếu không làm tốt một vài việc nhỏ, thì còn mặt mũi nào mà ở trong Yêu tộc sao?

Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất nghiêm nghị, toàn thân Thái Dương Chân Hỏa hừng hực bốc cháy, uyển như một mặt trời.

Hắn mạnh mẽ gõ vang Hỗn Độn Chung!

Tiếng chung hoàng hoàng, càn khôn chấn động, chư thiên thất sắc.

Vô thượng Chí Bảo, có thể cấm cố thời gian, trấn áp không gian, nếu Pháp Lực đủ, khai thiên tích địa cũng là chuyện dễ dàng!

Uy năng của Hỗn Độn Chung bao trùm lên "Thất Trảo Kim Long".

"Thất Trảo Kim Long" mạnh mẽ cứng đờ, Đế Tuấn và Thái Nhất đại hỷ, chỉ cần có thể tiếp tục cấm cố con rồng này, thì sẽ không bại.

Tuy nhiên, chưa kịp tiếp tục vui mừng!

Một giọng nói uy nghiêm vô thượng đã truyền ra, "Đông Hoàng Chung, bảo bối tốt.

Các ngươi cứ dựa vào nó đi!" "Uy lực quả thực không tệ, nhưng tiếc thay." "Pháp Lực của hai con quạ đen nhỏ bé không đủ a!" Thể hình của Thất Trảo Kim Long đột nhiên tăng lên, thân rồng vốn dài hơn ngàn trượng, lại tăng thêm một vòng.

Biến thành hơn ba ngàn trượng.

Đông Hoàng Thái Nhất lớn tiếng kêu lên: "Mau rút lui!" Thất Trảo Kim Long vừa biến thân, đã vượt ra khỏi phạm vi bao phủ của Đông Hoàng Chung, khôi phục lại khả năng hành động!

Chúng Đại Yêu đại kinh, lập tức muốn bỏ chạy, nhưng giọng nói lạnh nhạt kia lại vang lên: "Chút Đạo Hạnh cỏn con, lại dám nói lời ngông cuồng đoạn tuyệt con cháu của Ngô, ai cho các ngươi dũng khí đó!" Long Trảo như núi, bao trùm xuống chúng Đại Yêu.

Chúng Đại Yêu kinh hãi biến sắc, vội vàng tránh né, nhưng làm sao kịp?

"Phanh!" Trên mặt biển nổi lên một cơn lốc xoáy khổng lồ, cơn lốc rồng đó khổng lồ như Bất Chu Sơn, cuốn lấy vô số Yêu tộc.

Một cú đánh của Long Trảo, vô tận lốc rồng đã hình thành.

"A, a, a!" Chúng Yêu bị cuốn vào lốc rồng, căn bản ngay cả giãy giụa cũng không thoát ra được.

Thất Trảo Kim Long không thèm nhìn đám Yêu tộc nhỏ bé đó, ý thức của Long Vương đang điều khiển thân rồng khổng lồ, vậy thì ai sẽ để ý đến những vai vế nhỏ bé này?

Sau gáy Long Vương có một vảy ngược lớn như tấm đá mài, đó là Nghịch Lân!

Rồng có Nghịch Lân, chạm vào tất sát!

Hai con chim nhỏ, vậy mà lại muốn diệt sát Long tộc?

Đã chạm vào Nghịch Lân của Long Vương!

Đương nhiên đáng chết!

Khí thế vô biên vô tận của Long Vương bao trùm Đế Tuấn và Thái Nhất, sắc mặt hai vị Yêu Hoàng đều biến đổi!

Họ biết Long Vương lợi hại, nhưng không ngờ có một ý niệm phụ thân, lại lợi hại đến mức này, quả thật quá đáng sợ!

Nhưng họ lại không hề hay biết gì về các Đại năng chân chính.

Tộc trưởng của Long Hán Tam Tộc, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ đều là nhân vật chính tuyệt đối của thời kỳ Hồng Hoang sơ khai, được Thiên Đạo ưu ái, vô cùng vĩ lực gia thân, Pháp Lực tích lũy hùng hậu đến mức gần như không có đối thủ.

Chỉ xét về Pháp Lực, thật sự không kém Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là bao.

Nhưng Thần Thú, sự lĩnh ngộ về Đạo của họ luôn kém một bậc, cuối cùng vẫn vô duyên với Đại Đạo Thánh nhân.

Bởi vậy, họ vẫn không thể lĩnh ngộ được Hỗn Nguyên chi Đạo.

Nhưng điều đó không có nghĩa là chiến lực của họ kém!

Phải biết rằng, họ được sinh ra từ sự giao hòa của Tiên Thiên Ngũ Hành bản nguyên, tuy không ngộ Đại Đạo, nhưng bản thân họ là một phần của Ngũ Hành chi Đạo.

Tức là, họ thực sự sở hữu một số uy năng của Thánh nhân!

Huống hồ, thế giới này khác với kiếp trước.

Long Vương ở kiếp trước bị buộc phải trấn áp Tứ Cực, thề với

trời rằng dù trong hoàn cảnh nào cũng sẽ không rời khỏi Tứ Cực chi Địa.

Nhưng thế giới này khác, dưới sự chỉ điểm của Càn Nguyên, họ đã nhận ra sai lầm của Long Hán Tam Tộc, và còn gặt hái được đại công đức khi Đạo Ma tương tranh.

Lần này, việc trấn áp Tứ Cực chi Địa có đãi ngộ khác xa với khi Càn Nguyên xuyên việt.

Chương 71

Khoảng cách giữa hai bên, một bên là hỗ trợ, một bên là lưu đày.

Đãi ngộ cũng khác xa nhau!

Nếu hai con Kim Ô kia biết rằng Long Vương không chỉ có thể truyền sức mạnh cho con cháu của mình, mà còn có thể rút thân khỏi Tứ Cực chi Địa bất cứ lúc nào, thì họ cũng không biết phải cảm thấy thế nào nữa!

Long Vương căn bản không hề vội giải thích những tình huống này.

Hắn đã hạ quyết tâm, hai con quạ đen nhỏ bé kia, phải đánh chết!

Lúc này, hung tính của Long Vương đại phát, sát ý không hề che giấu!

Đế Tuấn và Thái Nhất lòng chìm sâu vào Cửu U vực thẳm!

Sát khí thực chất như vậy, đặc biệt là khi được duy trì ở trạng thái đỉnh phong Chuẩn Thánh, càng khiến lòng người kinh hãi.

Đế Tuấn ném Hà Đồ Lạc Thư lên, bảo vệ mình và Thái Nhất.

Hắn thì thầm dặn dò: "Thái Nhất, mau chạy đi!" "Con lão Long kia đã hoàn toàn nảy sinh sát ý với chúng ta." "Đạo Hạnh của hắn quá cao, chúng ta tất bại!" "Ít nhất cũng phải có một kẻ sống sót!" Đế Tuấn mạnh mẽ đẩy Thái Nhất, lớn tiếng hô: "Mau chạy đi!" Long Vương một móng vuốt mạnh mẽ đánh vào Hà Đồ Lạc Thư, "Phanh!" Tiếng va chạm vang vọng rất xa, khiến các Đại Yêu, Đại năng nghe thấy chỉ cảm thấy tâm thần dâng lên một trận buồn nôn.

Thân thể Long tộc cứng rắn như Tiên Thiên Linh Bảo, Đạo Hạnh của Long Vương lại cao hơn Đế Tuấn, thắng bại lập tức phân định!

“Phốc!” Hà Đồ Lạc Thư bị trọng kích, bay lượn trở lại Nguyên Thần của Đế Tuấn.

Đế Tuấn lau vết máu ở khóe miệng, trong mắt có chút điên cuồng: “Long Vương, dù ta không đánh bại được ngươi, cũng sẽ không để ngươi dễ chịu!” Hắn căn bản không quan tâm thân thể mình có chịu nổi hay không, toàn thân Thái Dương Chân Hỏa hùng hùng bốc cháy.

Đế Tuấn lớn tiếng hô: “Tất cả Yêu tộc, theo sau Đông Hoàng mau chóng rút lui!” Hắn biết, quyết sách của mình đã sai lầm!

Thân là một vị đế vương, nếu đã phạm sai lầm, tất phải dũng cảm gánh chịu hậu quả!

Đế Tuấn không hề do dự xông về phía Long Vương.

Nếu đã sai, vậy hãy dùng sinh mệnh để chấm dứt sai lầm này!

“Yêu Hoàng Bệ Hạ!” “Đại ca!” Long Vương hừ lạnh một tiếng, trong miệng khẽ tán thưởng: “Cũng có chút cốt khí đó!” Tốc độ như điện, còn nhanh hơn tia chớp, một đòn mạnh mẽ đánh vào Đế Tuấn, không cho hắn thực hiện mưu đồ tự bạo.

“Ngô không muốn Càn Nguyên Đại Thần lại một lần nữa tìm Ngô huấn thoại a!” Đế Tuấn chịu trọng kích của Long Vương, lập tức ngất xỉu!

Sắc mặt Long Vương lạnh nhạt, Đế Tuấn vì thuộc hạ mà dũng cảm tự bạo, quyết đoán như vậy, khiến Long Vương có chút thiện cảm với hắn.

Hành động của Đế Tuấn, mới giống một vị thủ lĩnh, giống như các tộc trưởng Long Hán Tam Tộc vậy!

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ ba vị Á Thánh sau khi biết được tội nghiệt của Long Hán Tam Tộc, dưới sự chỉ điểm của Càn Nguyên Đại Thần, đã kiên quyết từ bỏ tự do của bản thân, trấn

áp tứ cực Hồng Hoang Đại Địa.

Dùng bản thân mình để đổi lấy sự tiếp nối của chủng tộc mình.

Hiệu quả này khá tốt!

Bởi vì thiếu vắng ba vị Á Thánh, Long Hán Tam Tộc đều rơi vào trạng thái ẩn cư, Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc tự nhiên cũng tồn tại tốt đẹp.

Sự thật chứng minh, chỉ cần nền tảng cơ bản của Long Hán Tam Tộc đã đủ dùng rồi, những thứ khác đều dư thừa.

Tranh đấu căn bản là rảnh rỗi quá hóa rồ!

Bởi vì ba tộc mỗi người một việc, ba Thần Thú tộc, dần dần biến thành Thụy Thú.

Cũng chính vì vậy, được Thiên Đạo che chở.

Cũng là vì vậy, khi Yêu tộc tấn công Long tộc, Long Vương mới đích thân giáng lâm, vốn đang ngủ say trấn áp Tứ Cực chi Địa, ngoài ngủ ra không có giải trí nào khác, tham ngộ Thiên Đạo, lại không tham ngộ được.

Hắn lập tức bị Thiên Đạo đánh thức trong mơ, trực tiếp ném một phần Pháp Lệnh và ý thức xuống.

Nếu Thiên Đạo không phán định Long tộc vô công vô tội, làm sao lại làm ra chuyện như vậy?

Đó là nguyên do Long Vương giáng lâm.

Giờ khắc này, hắn thực sự cảm ơn Càn Nguyên Đại Thần.

Nếu không có Càn Nguyên Đại Thần chỉ dẫn, ắt hẳn, kết cục của Long tộc sẽ đặc biệt bi thảm đi!

Long Vương không hề hay biết, khi Càn Nguyên xuyên việt, địa vị

của Long tộc bi thảm đến nhường nào, khi Long Hán Đại Kiếp, các cao thủ tam tộc gần như đều chết trận hết, chỉ còn lại vài mống.

Thế lực nào mạnh lên, Long tộc đều phải xưng thần với thế lực đó.

Thậm chí có một món ăn của tiên nhân, tên là "Long Can Phượng Tủy!" Khi Long Hán Kỳ Lân Tam Tộc thống trị Hồng Hoang, ai dám?

Từ đó, có thể biết được, Long tộc thảm hại đến nhường nào!

Tình cảnh Long tộc lúc này, thật sự không dễ có được!

Long Vương khá hài lòng với cách xử lý của Thất Trảo Kim Long.

Những Long tộc khác hiện đang trị vì ở tứ hải, chỉ nhường Thất Trảo Kim Long xuất chiến, hiển nhiên đã lĩnh hội sâu sắc mệnh lệnh của Trẫm, điều đó khiến Trẫm rất hài lòng.

Con cháu Long tộc sinh sôi nịnh vượng, khiến Long Vương vui mừng khôn xiết.

Nhưng, cái cục diện mỹ hảo như vậy, hai con Kim Ô nhỏ bé kia vậy mà lại muốn phá hoại sao?

Muốn đối với Long tộc đuổi tận giết tuyệt, Long Vương làm sao có thể nhẫn nhịn?!

Đơn giản là muốn tìm chết a!

Dù Long Vương có tán thưởng sự cương liệt của Đế Tuấn, điều đó cũng không được.

Nhất định phải đánh chết!

Lúc này, Long Vương không còn do dự, Long Trảo điên cuồng vỗ xuống phía Đế Tuấn!

"Ông!" Long Trảo mạnh mẽ đánh vào chiếc đại chung màu huyền

hoàng kia, dù sao cũng là một trong ba Thần Khí khai thiên, Thái Nhất bị hạn chế bởi Đạo Hạnh và Pháp Lực của bản thân, căn bản không có cách nào phát huy toàn bộ uy lực của nó, Long Vương một trảo mạnh mẽ đánh vào Hỗn Độn Chung, một đòn đó, lập tức gây ra phản kích của Hỗn Độn Chung, uy lực đó, há Thái Nhất thúc đẩy Đông Hoàng Chung có thể sánh bằng!

"Oanh!" Con Cự Long ba ngàn trượng bị đánh bay rất xa!

Thái Nhất vừa kinh vừa mừng, ôm lấy Đế Tuấn một tay ném thẳng vào tay Phục Hy, trong miệng phát ra mệnh lệnh: "Lần này Long Vương giáng lâm, nhiệm vụ của chúng ta thất bại." Hắn không hề do dự thừa nhận kế hoạch tấn công Long tộc đã thất bại, ngay sau đó, ra lệnh: "Mang theo Đế Tuấn Bệ Hạ, mang theo những đồng bào Yêu tộc hành động bất tiện, mau rút lui!" Phục Hy trịnh trọng hướng Thái Nhất thi lễ, lập tức truyền đạt mệnh lệnh, trực tiếp bay về Thiên Đình.

Cấp độ của trận chiến Đông Hải quá cao, vượt xa sức tưởng tượng của họ, những Đại năng Yêu tộc như họ trên chiến trường này, chỉ có thể vướng víu, một chút giúp đỡ cũng không làm được!

Nhưng Yêu tộc không hề tự ti, có hai vị đế vương thân chinh như vậy, họ tin rằng, sớm muộn gì cũng sẽ đánh bại Long tộc!

Một thất bại, trái lại đã nâng cao lòng trung thành của chúng Yêu tộc.

Hành vi của Đế Tuấn và Thái Nhất đã nằm trong lòng họ, trong lòng họ thề nguyện sẽ cống hiến hết mình cho hai vị Yêu Hoàng Bệ Hạ!

Chương 72

Chúng Đại năng Yêu tộc lệ chảy đầy mặt, Thái Nhất muốn đoạn hậu, nhưng đối thủ của hắn lại là Long Vương a!

Đó là nỗi kinh hoàng của cửu tử nhất sinh.

Đông Hoàng Thái Nhất, không hề do dự chấp nhận.

Yêu Hoàng như vậy không đi theo, lẽ nào lại đi theo những kẻ coi mình là bia đỡ đạn sao?

Thái Nhất đội Hỗn Độn Chung trên đầu, không dám có chút sơ suất nào mà nhìn chằm chằm Long Vương.

Đó là một trong ba Đại năng có Pháp Lực sâu nhất thời kỳ Hồng Hoang sơ khai.

Chỉ cần có một chút sơ suất, e rằng sẽ vẫn lạc tại đây.

Long Vương khẽ gật đầu: "Hai con quạ đen nhỏ bé, không tệ!" Thân là đế vương, có thể làm như Đế Tuấn và Thái Nhất, dám vì toàn tộc mà hy sinh, dù cho có đưa ra quyết định sai lầm, cũng nhất định sẽ có dân chúng ủng hộ.

Long Vương không nhìn lầm, cảnh tượng vừa rồi, đã hoàn toàn khuất phục chúng Đại Yêu tộc.

Dùng sinh mệnh để đổi lấy tỷ lệ ủng hộ!

Giọng Long Vương vang dội: "Quạ đen nhỏ bé, hãy để các ngươi sống trong lòng những yêu quái nhỏ bé kia đi!" Thái Nhất đại kinh thất sắc.

Khí thế Long Vương đột nhiên tăng vọt, uy thế vô biên bao trùm trên Đông Hải, hắn giơ Long Trảo lên, mạnh mẽ vỗ xuống Hỗn Độn

Chung, trong mắt Long Vương lóe lên một tia lạnh lùng, không tấn công Thái Nhất, mà tấn công Hỗn Độn Chung!

Hỗn Độn Chung cố nhiên là Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí có thể phản đòn trở lại.

Nhưng đã là chuông, thì có một đặc tính, có thể phát ra âm thanh!

Âm thanh vừa hướng ra ngoài, vừa hướng vào trong!

Nếu Đạo Hạnh của Thái Nhất sâu hơn một chút, Long Vương tuyệt đối sẽ không chơi chiêu này.

Đạo Hạnh của Thất Trảo Kim Long tuy cao, nhưng nếu vượt quá một giới hạn nhất định, nó sẽ sụp đổ.

Thế nhưng Thái Nhất chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ mà thôi!

Điều đó đã cho Long Vương một chút tự tin.

"Phanh!" Lực lượng vô biên mạnh mẽ đâm vào Hỗn Độn Chung, Hỗn Độn Chung trực tiếp bị bật ra, Long Vương không hề tức giận, điều động Pháp Lực toàn thân đến cực hạn, "Oanh Long Long!" Thái Nhất trong Hỗn Độn Chung không chịu bất kỳ tổn thương nào, nhưng lại vô cùng khó chịu, "Ông ông ông" tiếng chuông khiến hắn muốn phát điên, tiếng ồn cực hạn!

Bởi vì Long Vương và Hỗn Độn Chung tấn công lẫn nhau, trên Đông Hải nổi lên vô biên sóng lớn, những con sóng đó rộng lớn vô biên, cao tới hàng vạn trượng.

Nếu có Đại La Kim Tiên đứng dưới sóng, cũng sẽ bị trọng thương!

Khổng Tuyên trên Bồng Lai Tiên Đảo, Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên trên Côn Luân Sơn, bốn vị Đại năng đồng thời lớn tiếng mắng.

Bốn vị Đại năng hóa thành độn quang, thẳng tiến về bờ biển Đông Hải!

Họ hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác về hậu quả của những con sóng khổng lồ đó, Hồng Hoang Đại Lục sẽ bị hủy hoại, trên Hồng Hoang chắc chắn sẽ sinh linh đồ thán!

Khổng Tuyên tức đến hộc máu, lớn tiếng quát: "Long Vương tộc trưởng, nếu ngươi tiếp tục như vậy, coi chừng Lão Gia sẽ lột da, rút gân của ngươi!" Long Vương đột nhiên khựng lại, giật mình, kêu lên một tiếng quái dị, trực tiếp trở về Tứ Cực chi Địa!

Nghe Khổng Tuyên truyền âm, Long Vương kinh sợ không thôi, đột nhiên nhớ lại vì sao mình lại phải trấn áp Tứ Cực chi Địa!

Chẳng phải thời Long Hán, lũ tiểu quỷ Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc đã gây loạn quá mức, phá hoại thế giới Hồng Hoang sao?

Tất cả nhân quả đều dồn lên ba vị tộc trưởng, Thiên Đạo không vui, muốn diệt Tam Tộc.

May mắn nhờ sự chỉ điểm của Càn Nguyên Đại Thần, mới may mắn thoát chết.

Thậm chí còn được sống khá sung túc, như hiện tại vậy.

Có thể mượn liên hệ huyết mạch, tự do giáng sức mạnh xuống con cháu ruột thịt của mình.

Hoặc, có thể tạm thời rời khỏi Tứ Cực chi Địa, trở về Hồng Hoang.

Sự tự do như vậy, căn bản không phải là một kẻ bị giam cầm.

Nhưng nếu, hắn lại phá hoại thế giới Hồng Hoang một cách trắng trợn, thì Long Vương sẽ xong đời!

Năm xưa, Càn Nguyên Đại Thần thậm chí không cần bước ra khỏi

Càn Nguyên Tiên Cung, chỉ bằng hư không lâm không, hội tụ thành một bàn tay lớn, khiến Long Vương trọng thương, phải ẩn mình trong Long Cung dưỡng thương vài vạn năm.

Long Vương thậm chí có thể cảm nhận được, Càn Nguyên Đại Thần khi đó căn bản không muốn lấy mạng hắn, chỉ khẽ khàng, thực sự là khẽ khàng, vuốt ve hắn mà thôi.

Điều đó, khiến hắn vĩnh viễn không thể quên!

Long Vương cũng càng không thể quên, năm xưa hắn cùng Nguyên Phượng, Thủy Kỳ, Hồng Quân đã thảm hại đến nhường nào trong Tru Tiên Tứ Kiếm trận, Càn Nguyên Đại Thần, chỉ Ngũ Sắc Thần Quang liên tục lóe lên, La Hầu uy thế ngất trời kia đã vẫn lạc!

Một cảnh tượng vượt ngoài sức tưởng tượng.

Vĩnh viễn không thể quên!

Hiện tại Khổng Tuyên vừa quát, Long Vương lập tức nhớ lại đủ mọi ký ức.

Hắn run rẩy càng lúc càng dữ dội, trực tiếp bỏ mặc Thất Trảo Kim Long, quay về Đông Cực chi Địa.

Nơi nào có thời gian mà lo cho Đông Hoàng Thái Nhất a, con quạ đen nhỏ bé đó chỉ gặp may mà thôi!

Long Vương khẽ giật mình, hai con quạ đen nhỏ bé kia rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Hắn mở mắt rồng quan sát, lập tức lại kinh hãi, trên người hai con quạ đen nhỏ bé kia, vậy mà lại có công đức không nhỏ.

Long Vương một trận hoảng sợ: “May mắn, may mắn Khổng Tuyên gọi kịp thời a!” “Nếu hai con quạ đen nhỏ bé kia chết trong tay ta, Long tộc của ta sẽ gặp nạn rồi!” Hiện tại hắn thực sự đã biết tầm

quan trọng của công đức.

Trong Hồng Hoang, nếu công đức đủ, làm bất cứ chuyện gì cũng không thành vấn đề, chỉ cần công đức đủ!

Long Vương trong cõi u minh có cảm ứng, hai con quạ đen nhỏ bé kia mệnh không nên tuyệt a!

Mạnh mẽ lắc đầu, bây giờ mấy con quạ đen nhỏ bé làm gì đây?

Có chuyện gì quan trọng sao?

Phải làm tốt công tác hậu sự a!

Long Vương lập tức liên hệ với con cháu của mình, nhất định không được để sóng thần phá hoại thế giới Hồng Hoang.

Trong lòng có chút bất an, hy vọng chúng có thể đến kịp.

Pháp Dụ của Long Vương truyền xuống, con Thất Trảo Kim Long kia giờ đã thành Cửu Trảo Kim Long, vội vàng bỏ mặc Thái Nhất đang chóng mặt hoa mắt, trực tiếp bay về Thủy Tinh Cung.

Nhân quả phá hoại Hồng Hoang Đại Địa quá lớn, lớn đến mức khiến chúng Long tộc sợ hãi!

Chương 73

Hàng chục vạn năm qua, con cháu cần mẫn hành vân bố vũ trên Hồng Hoang, vì cái gì?

Chẳng phải vì để đền đáp tội nghiệt năm xưa hay sao?

Khó khăn lắm chúng Long tộc mới có công đức, không thể vì trận chiến này mà mất hết!

Sợ chết, Long tộc nào có thể ngồi yên?

Cửu Trảo Kim Long, Thất Trảo Kim Long, Ngũ Trảo Kim Long, các Long tộc Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên phá không mà ra, cấp tốc lao về phía bờ biển tứ hải!

Nhanh nhất có thể!

Chúng có một tâm tư, nhất định phải ngăn chặn hồng thủy tai họa này!

Tiếng Hỗn Độn Chung chấn động chư thiên vạn giới Hồng Hoang, ngoài Tam Thập Tam Thiên, trên Cửu Thiên, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đang bế quan bị kinh động.

Thân ảnh của hắn như có như không, dường như đang phiêu đãng, càng ngày càng phiêu diêu.

Khí tức đó, càng ngày càng nồng đậm.

Dường như bất cứ lúc nào cũng có thể hòa nhập vào Thiên Đạo, lại dường như toàn thân hắn, đều là một phần của Đạo.

Vừa nãy, Hồng Quân đã thành Hỗn Nguyên Đạo Quả, vốn dĩ, y sẽ chứng Đạo thành Thánh vào thời điểm này.

Nhưng đáng tiếc, Tam Thanh Bàn Cổ đã làm loạn ở Bồng Lai Tiên

Đảo, phạm phải tám ngàn tội lỗi lớn, chọc giận Càn Nguyên Đại Thần.

Hồng Quân bị Tam Thanh liên lụy một cách trắng trợn, thời gian thành Thánh bị trì hoãn tới bốn mươi vạn năm.

Cha không dạy thì con có lỗi, đây là một nhân quả cực lớn trong Hồng Hoang.

Ai bảo Tam Thanh và Hồng Quân lại có khí vận tương liên chứ, nhưng Hồng Quân cũng không nói gì.

Càn Nguyên Đại Thần làm gì cũng đúng, y chỉ có thể chấp nhận, không thể nhanh chóng thành Thánh nhân.

Y đang thể ngộ Hỗn Nguyên Đạo Quả, tìm cách ký thác Nguyên Thần vào hư không Thiên Đạo, nếu thành công, thì tự nhiên sẽ thành Thánh!

Thực tế, Hồng Quân không hề biết, Thiên Đạo đã sớm mong y mau chóng thành Thánh!

Trong quy tắc của Thiên Đạo, không cho phép có người nào sau khi chứng đắc Hỗn Nguyên mà không chịu sự quản chế.

Thời gian ngắn thì không sao, thời gian dài, tất nhiên sẽ xung đột với Thiên Đạo.

Nhưng Càn Nguyên Đại Thần đã nói như vậy, y có thể làm gì?

Y cũng bất lực a!

May mắn là Hồng Quân mệnh trung chú định sẽ hợp Đạo với Thiên Đạo, bốn mươi vạn năm, y vẫn chờ được.

Hồng Quân tiên mục quét qua, hiểu rõ ngọn nguồn của mọi chuyện, trong lòng đối với Đế Tuấn và Thái Nhất nảy sinh cảm giác cực kỳ ghét bỏ.

Rõ ràng Thiên Đạo đã phát thệ, Yêu tộc quản thiên, phụ trợ vận chuyển âm dương Hồng Hoang, Thiên Đạo cũng đã giáng xuống công đức.

Quay lưng lại lại phá hoại lời thề của mình.

Quản thiên thì phải quản tốt vận chuyển của nhật nguyệt tinh thần, còn tứ hải, há là thứ Yêu tộc nhỏ bé có thể động chạm sao?

Chỉ cần liếc mắt nhìn rõ chênh lệch chiến lực giữa hai bên, thực sự Hồng Quân không phải là đồ ngốc, với sự bố trí chiến lực của Yêu tộc, Long tộc có thể diệt Yêu tộc ba lần!

Hỗn Độn Chung của Thái Nhất cường hãn thì có tác dụng gì?

Thu thập những Yêu tộc khác xong, quay lại đánh hội đồng Thái Nhất, không được sao?

Quả thật đáng cười, không biết tự lượng sức.

Cách xử lý của Long tộc khiến Hồng Quân hài lòng, y biết, Long tộc đang lo ngại Càn Nguyên Đại Thần.

Đông Hải lại sát ngay Bồng Lai Tiên Đảo, nếu ảnh hưởng đến Bồng Lai Tiên Đảo, thì không cần Yêu tộc đánh, Long tộc cứ tự sát cho nhanh!

Hồng Quân trong lòng khẽ lắc đầu: "Hai con Kim Ô, quả thật không biết trời cao đất dày.

Nếu còn vô não như vậy nữa, tất sẽ bị diệt!" Hắn nhắm mắt lại, lại thần du vật ngoại, giao lưu với Thiên Đạo.

Ở cực Tây Hồng Hoang, có một khu rừng liễu, trong đó có một cây liễu rủ thân rỗng, cao lớn như núi sông, xung quanh rừng liễu, toàn bộ là phân thân của nó.

Cây liễu đó ngây người nhìn cột sáng thông thiên phía chân trời,

khẽ lắc đầu: “Hai con quạ đen nhỏ bé trong Yêu Đình vậy mà dám làm càn ở Đông Hải, quả thật là không muốn sống nữa a!” “Ngay cả Ngô còn không dám đến gần tiên đảo ở Đông Hải, cũng không dám tùy tiện trêu chọc đám lươn lạch kia.” “Hai con quạ đen nhỏ bé vậy mà dám, thật là vô tri giả vô úy a!” “Thế giới Hồng Hoang sâu rộng lắm!” Dương Mi Đại Tiên cười khổ: “Ngô cứ chuyên tâm tham ngộ Thiên Đạo đi, hy vọng có thể lĩnh ngộ ra vài thứ khác, đừng để bị Càn Nguyên Đại Thần bỏ xa quá vậy!” Cây liễu cũng rơi vào im lặng, rừng liễu rủ càng thêm tĩnh mịch, dường như, vừa nãy căn bản không có bất kỳ sinh vật nào nói chuyện.

Đông Hoàng Thái Nhất cuối cùng cũng tỉnh lại từ trạng thái mê man đó!

Vừa định tìm Long Vương liều mạng.

Thì thấy từ trong Thủy Tinh Cung Đông Hải nhảy ra hàng chục con Cự Long, những con Cự Long này nhỏ nhất cũng dài trăm trượng, lớn nhất thậm chí dài ba ngàn năm trăm trượng.

Đông Hoàng Thái Nhất lập tức không dám động đậy!

Làm sao dám động đậy?

Con Cự Long nhỏ nhất kia, khí tức vậy mà lại là đỉnh phong Đại La Kim Tiên!

Con Cự Long lớn nhất kia, khí tức vậy mà lại là Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Đông Hoàng Thái Nhất ngây ngốc, thực sự không dám động đậy dù chỉ nửa phần a!

Tình huống gì đây?

Chẳng phải Long tộc đã suy tàn sao?

Chẳng phải Long tộc không còn cao thủ sao?

Những con Cự Long này từ đâu chui ra vậy?

Đông Hoàng Thái Nhất đếm kỹ, e rằng không dưới trăm con!

Sắc mặt của hắn tái xanh!

Đánh sao?

Hay là khoanh tay đầu hàng!

Hàng chục vị Chuẩn Thánh, hơn trăm Đại La Kim Tiên, ai nói Long tộc đã suy tàn?

Khi đó hắn và Đế Tuấn dựa vào đâu mà kết luận Long tộc đã suy tàn?

Chương 74

Đông Hoàng Thái Nhất thậm chí còn nhìn thấy con Cự Long vừa nãy đã đối đầu với chúng Yêu tộc.

Con Cự Long vừa mới thăng cấp thành Cửu Trảo kia, thậm chí còn không đứng trong top ba của Long tộc!

Đánh cái gì mà đánh chứ!

Đông Hoàng Thái Nhất đờ đẫn, thực sự không nói nên lời!

Long tộc giấu thật sâu!

Dù sao hắn cũng đã chuẩn bị tinh thần liều chết, trong lòng lại suy nghĩ làm sao có thể truyền tin tức Long tộc này ra ngoài.

Thái Nhất vô cùng sợ hãi thực lực của Long tộc, sợ đại ca Đế Tuấn của mình lại một lần nữa đưa ra phán đoán sai lầm, Yêu tộc ở giai đoạn hiện tại, thực sự không thể đánh lại Long tộc a!

Nếu Long tộc toàn bộ xuất động, thì không cần Long Vương giáng lâm, thực lực bùng nổ như vậy, đủ để diệt Yêu tộc năm sáu lần.

Đông Hoàng Thái Nhất sợ hãi, không sợ chết, mà sợ tin tức của mình không thể truyền ra ngoài!

Như vậy sẽ khiến các đồng bào Yêu tộc hy sinh vô ích.

Không có ý nghĩa!

Nhưng những con Cự Long với đủ màu sắc kia không hề để ý đến hắn.

Các Cự Long rời khỏi mặt nước, ba ba hai hai kết thành một đội, bay về tứ diện bát phương.

Đông Hoàng Thái Nhất ngây người!

Di?

Những con Cự Long này vậy mà không đánh giết ta?

Ta là Yêu Hoàng của Yêu Đình a!

Thực lòng mà nói, Đông Hoàng Thái Nhất căn bản không có lòng tin mình có thể sống sót dưới sự vây công của nhiều Cự Long như vậy.

Đừng nói là nhiều Cự Long như vậy, tùy tiện vài ba con Cự Long Chuẩn Thánh đỉnh phong, hắn đã phải vẫn lạc.

Đông Hoàng Thái Nhất không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng cơ hội như vậy, làm sao có thể từ bỏ?

Hắn lập tức vận độn quang, triển cánh bay cao!

Lúc này không đi, còn đợi khi nào?

Đông Hoàng Thái Nhất cũng không ngu ngốc, có thể bảo toàn tính mạng, tại sao lại không bảo toàn tính mạng?

Thái Nhất sợ Cự Long quay lại, thân hóa trường hồng, một mạch phi thăng, trong chớp mắt, đã ở cách xa mấy chục vạn dặm.

Hiện tại, quay đầu nhìn lại, từ trên cao nhìn xuống, hắn mới nhìn rõ ràng, thì ra, những con Cự Long đó, vậy mà lại nằm xuống bên bờ biển tứ hải, dẹp yên những con sóng khổng lồ ngất trời kia!

"Vô duyên vô cớ!" Đông Hoàng Thái Nhất thầm mắng một tiếng, vội vàng quay về Thiên Đình!

Còn Tam Thanh Bàn Cổ, Khổng Tuyên thì lo lắng đến mức vội vàng, trong lòng đã mắng Long Vương một trận chó má!

Quả thật là biết cách tìm việc cho người khác a!

Kỳ thực, mặc dù Long tộc hàng chục vạn năm qua, hành vân bố vũ

không hề lười biếng, nhưng mỗi vài chục đến trăm năm, cũng sẽ luôn có những trận hồng thủy tai hại.

Những điều đó, thực tế đều được cho phép.

Thiên Đạo há có thể để một nơi nào đó mãi mãi phong điều vũ thuận?

Vậy thì còn ý nghĩa gì nữa?

Nhưng những trận hồng thủy tai hại bình thường, kỳ thực cũng không đáng lo ngại.

Những tai họa đó, căn bản không thể phá hoại thế giới Hồng Hoang!

Nhưng Long Vương thì khác, hắn là chủ nhân của đại hải, thế giới Hồng Hoang được sinh ra từ sự giao hòa của Tiên Thiên Ngũ Hành bản nguyên, bẩm sinh có thuộc tính thủy, hoặc có thể nói, bản thân hắn là một phần của thuộc tính thủy diễn hóa.

Những con sóng thần mà Long Vương tạo ra, có thể giống như những thủy tộc bình thường sao?

Ngay cả Cung Công, một trong Mười Hai Tổ Vu cũng giỏi chơi thủy trong Hồng Hoang, trên phương diện tạo nghệ thuộc tính thủy cũng không dám vượt Long Vương.

Những con sóng khổng lồ đó cao vạn trượng, nối tiếp liên miên không dứt, đừng nói là đánh vào Hồng Hoang Đại Lục, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không dám đối mặt trực diện với loại xung kích này, khi lượng nước đạt đến một độ cao, nó gần như tương đương với năng lượng sinh ra từ việc Bất Chu Sơn hoặc Tu Di Sơn sụp đổ!

Phải biết rằng trong Phong Thần, Chí Bảo chấn động của Quảng Thành Tử chính là một nửa đoạn Bất Chu Sơn kia.

Nhưng nhìn những con sóng khổng lồ ngất trời đó, Tam Thanh và Khổng Tuyên đều cảm thấy da đầu tê dại!

Sóng sau cao hơn sóng trước, mỗi con sóng đều cao hơn cả Bất Chu Sơn.

Bốn vị Đại năng thực sự đã mắng Long Vương một trận tơi bời!

Hắn, chẳng lẽ không thể làm người lương thiện sao?

Khổng Tuyên mạnh mẽ biến lớn, hiện ra nguyên hình, cao lớn như núi.

Con Khổng Tước ngũ sắc rực rỡ đó, ở phần đuôi của nó, có năm sợi lông vũ khổng lồ thu hút sự chú ý.

Trong lòng Tam Thanh Bàn Cổ đột nhiên dâng lên những ký ức không mấy tốt đẹp, trong những ký ức đó, toàn là những hình ảnh ngũ sắc quang mang, đối mặt với Ngũ Sắc Thần Quang hơn một vạn lần a, vậy mà không lần nào hóa giải được!

Chẳng lẽ, Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên, là năm sợi lông đuôi đó sao?

Khổng Tuyên lạnh nhạt liếc Tam Thanh một cái: "Ta sẽ cản ba con sóng khổng lồ đầu tiên, nhưng con sóng thứ tư thì không cản nổi, sau đó lại cản ba con sóng tiếp theo, cứ thế tuần hoàn." "Dù sao cũng là Nguyên Thần của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, các ngươi, liệu có làm được không?" Tam Thanh đều lộ vẻ bất bình!

Khinh thường ai chứ!

Thế mà lại là Tam Thanh Bàn Cổ a!

Khổng Tuyên hừ lạnh một tiếng: "Hơn một vạn lần, một lần cũng không hóa giải được Ngũ Sắc Thần Quang của ta, đồ phế vật!" Sắc mặt Tam Thanh đều đen sì, lại bị nhắc đến chuyện cũ rồi, chẳng phải

đã nói là không nhắc đến nữa sao?

Đó đúng là lịch sử đen tối a!

Tiếng "long long" vang lên, Hồng Hoang Đại Địa chấn động không ngớt, thậm chí địa long gần bờ biển còn trở mình!

Uy lực của một đòn tùy ý của Long Vương.

Khổng Tuyên ngưng thần chờ đợi, vừa chờ đợi những con sóng khổng lồ ngất trời kia đến, vừa nói: "Thảo nào Long Hán Tam Tộc bị Lão Gia trách phạt ẩn thế không xuất!" "Loại sức phá hoại này, làm sao có thể kiểm soát được?" "Long Vương tộc trưởng vô ý thức đã tạo ra phong ba lớn đến vậy." "Những con Cự Long kia khi bình thường chơi đùa, những con sóng tạo ra không cao đến thế, nhưng cũng phải trăm ngàn trượng chứ?" "Hồng Hoang Đại Địa, đã phải chịu phá hoại lớn đến nhường nào a!" Mặc dù Khổng Tuyên là con của Nguyên Phượng, nhưng tâm trí của y sớm đã là một thành viên của Càn Nguyên Tiên Cung rồi, thông qua Long Vương, suy ra từ đó, y có thể biết được đức hạnh của tam tộc Hồng Hoang rồi!

Khổng Tuyên trăm phần trăm ủng hộ quyết định của Lão Gia, nhìn lại, Càn Nguyên Đại Thần đã khoan dung cho tam tộc, nếu không, tam tộc sớm đã bị Thiên Đạo đưa vào đống rác lịch sử.

Chương 75

Còn Đông Hoàng Thái Nhất đứng trên Thiên Đình, nhìn ra tứ phía Đông Hải, đột nhiên phát hiện ra bộ tứ Tam Thanh Bàn Cổ và Khổng Tuyên.

"Mấy vị tu sĩ này vậy mà lại dám chống lại những con sóng thần khổng lồ, điên rồi sao?!" Vừa nói, con sóng đó đã đến chân!

Đông Hoàng Thái Nhất bất giác, luồng sóng khổng lồ kia, dẫu y đang ở trên Thiên Đình, vẫn cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp đó, kinh thiên động địa, chấn động thiên hạ.

Nơi nào sóng qua, địa long phiên thân, hoàn cảnh đại biến.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn mà da đầu tê dại, dẫu y có Hỗn Độn Chung trong tay, y cũng không dám đứng dưới luồng sóng khổng lồ ấy.

Y tin rằng, có Hỗn Độn Chung tại, dù khó khăn đến mấy cũng không thể ngăn cản.

Nhưng, nếu dùng Hỗn Độn Chung để ngăn cản những đợt sóng thần liên miên bất tuyệt, Đông Hoàng Thái Nhất không dám nắm chắc phần thắng!

Y có thể chặn được một đợt, thậm chí là đợt thứ hai, bởi lẽ, Hỗn Độn Chung có thể cấm cố thời gian, trấn áp không gian, "một luồng sóng nhỏ nhoi" đương nhiên trong tầm tay.

Nhưng, pháp lực của Thái Nhất không đủ a!

Hỗn Độn Chung là Khai Thiên Chí Bảo, ngay cả Linh Bảo Bổn Mạng cũng cần pháp lực để khu động.

Thái Nhất chỉ là Chuẩn Thánh Sơ Kỳ, liệu có thể liên tục trong

thời gian ngắn khu động Hỗn Độn Chung nhiều lần như vậy không?

Khó khăn lớn nhất khi ngăn chặn sóng thần ngập trời là luồng sóng cứ cuồn cuộn không ngừng như Trường Giang Đại Hà.

Đông Hoàng Thái Nhất chợt hiểu ra, luồng sóng thần ngập trời kia, là do Long Vương tùy tiện làm ra!

Vừa hiểu ra điều này, sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất trở nên vô cùng khó coi!

Thứ mà Long Vương tùy tiện làm ra, lại khó đối phó đến vậy.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt Thái Nhất càng thêm khó coi, sóng thần ngập trời mà ngã tự nhận không thể đối phó, lại có người đối phó được, thật khiến khí thế bị tổn hại!

Thái Nhất là một trong hai Yêu Hoàng của Yêu tộc, vô cùng kiêu ngạo, đầy tự tin vào năng lực của mình.

Trong Yêu tộc, chỉ có vài vị Đại Năng có đạo hạnh ở Chuẩn Thánh Sơ Kỳ, nhưng nếu xét về thực lực chiến đấu, Thái Nhất đứng đầu.

Song hiện tại, Thái Nhất cảm thấy sự tự tin của mình đang lung lay.

Trên con đường cầu đạo của tu sĩ, tự tin tâm cũng chính là đạo tâm, là điều quan trọng nhất.

Một tu sĩ phải tin tưởng rằng dù đối mặt với khó khăn nào, y cũng sẽ vượt qua, và cuối cùng sẽ đạt đến bỉ ngạn!

Đó chính là sự tự tin của tu sĩ.

Nhưng sự tự tin của Thái Nhất đã dần lung lay.

"Không, điều mà ngã không làm được, sao kẻ khác có thể làm được?" "Ngã là Yêu Hoàng Thiên Đình a!" "Ngã là Thiên Địa Nhân Vật Chính trong Hồng Hoang, hưởng thụ Thiên Địa Đại Vận, lẽ nào

lại yếu kém hơn kẻ khác!" Y tự động viên không ngừng.

Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng đứng ngoài quan sát, quyết định không nhúng tay vào hành vi ngu xuẩn của những kẻ này.

Chỉ dựa vào sức một người mà muốn ngăn chặn sóng thần ngập trời, đó là sự ngu xuẩn: Loài người sao có thể thắng trời?!

Nhưng Thái Nhất đã quên mất, đây không phải thiên tai, mà là nhân họa!

Thái Nhất đã quên mất, đây là nhân họa do y và Long Vương gây ra!

Trong lúc y đang suy nghĩ, luồng sóng đó đã đánh xuống.

Sóng thần ngập trời, tràn ngập cả thiên địa ập xuống, đến tu vi của Thái Nhất cũng cảm thấy kinh hoàng.

Nếu Bất Chu Sơn đổ sập hoàn toàn, e rằng cũng chỉ đến mức này.

Uy thế kia, tựa như trời sập.

Đông Hoàng Thái Nhất dám khẳng định, bốn tu sĩ tự lượng sức mình kia, nhất định sẽ trọng thương, thậm chí là vẫn lạc!

Ngay khi y đang nghĩ vậy, một luồng quang mang màu đen chợt lóe lên, luồng quang mang cao vạn trượng, dài mấy chục vạn trượng, chỉ lóe lên rồi thu lại.

Luồng sóng thần ngập trời kia đã biến mất không còn dấu vết!

Thái Nhất ngây người!

"Không thể nào!" "Tuyệt đối không thể nào!" "Yêu nghiệt phương nào!" Khi y đang cảm thán, luồng sóng khổng lồ tiếp theo đã ập đến.

Luồng hắc quang vừa lóe lên trước đó lại xuất hiện, chưa đợi Thái Nhất nhìn rõ, luồng quang hoa đó đã biến mất, và luồng sóng thần

ngập trời, luồng sóng khổng lồ cao như Bất Chu Sơn, lại biến mất không còn dấu vết.

Thái Nhất tê dại, y tê dại nhìn thêm một luồng sóng nữa ập đến trước mắt!

Luồng hắc quang đáng kinh ngạc đó lại một lần nữa chợt xuất hiện, hắc quang lóe lên rồi biến mất.

Luồng sóng thần ngập trời đó lại biến mất không còn dấu vết, như thể chưa từng tồn tại.

Thái Nhất vận Thần Mục nhìn kỹ, trước luồng sóng khổng lồ kia lại có một con Khổng Tước vô cùng xinh đẹp!

"Khổng Tước?

Phượng Hoàng tộc?!" Sắc mặt Thái Nhất càng khó coi hơn!

Vừa rồi bị Long Vương trêu chọc, lần này lại bị Khổng Tước của Phượng Hoàng tộc lấn át, dù kiêu ngạo đến mấy cũng không dám xem thường Long Phượng Tam tộc!

Tam tộc, ẩn tàng thật sâu a!

Nhưng y lại nghe con Khổng Tước kia quát lớn: "Xem ba tên phế tài các ngươi kìa!" Trong Tam Thanh, Thông Thiên có tính tình nóng nảy nhất, y giận dữ quát: "Trì Tảo Phá của Ngũ Sắc Thần Quang!" "Hãy xem thủ đoạn của ngã!" Thông Thiên tùy tay lật, lấy ra một hồ lô nhỏ màu tím, trông như một bình rượu bình thường.

Nhưng đừng xem thường cái hồ lô nhỏ này, năm xưa trên Bất Chu Sơn có một Tiên Thiên Linh Căn hồ lô đằng, không biết vì sao phát dục không đủ (thực tế, năm đó Càn Nguyên đã dùng chân làm thước đo khắp Hồng Hoang Đại Địa, càn quét Tiên Thiên Linh Căn, đem thân chính của hồ lô đằng trồng vào Hỗn Độn Châu!), chỉ kết được vài trái hồ lô, bị Thái Thượng, Nữ Oa, Hồng Vân, Nguyên Thủy, Thông Thiên

chia phần.

Thái Thượng dùng nó luyện thành Tử Kim Hồ Lô, Hồng Vân luyện thành Cửu Cửu Tán Phách Hồng Hồ Lô, cái của Thông Thiên lại nhỏ nhất, chưa phát dục hoàn toàn, nhưng không gian bên trong lại vô hạn lớn, bởi vậy bị dùng làm bình rượu.

Thông Thiên mở nắp hồ lô, hướng về luồng sóng thần ngập trời, chỉ cần một hút, vô cùng vô tận nước biển, trong nháy mắt đã bị hút vào trong hồ lô.

Thái Nhất trừng mắt há hốc mồm, chợt hiểu ra, đây mới là Đại Năng Hồng Hoang thực sự a.

Y không biết đến những người không mấy tiếng tăm, đúng là kiến thức còn quá thiếu.

Cảm nhận khí tức của những người này, ai có đạo hạnh thấp hơn y đâu?

Căn bản là không có a!

Hai luồng sóng thần ngập trời liên tiếp qua đi, Thông Thiên lớn tiếng hô: "Trong hồ lô không còn không gian, Khổng Tước, đến lượt ngươi rồi." Tam Thanh và Khổng Tuyên thực sự rất thân thiết, căn bản không bận tâm đến xưng hô.

Khổng Tuyên gọi Tam Thanh là phế tài, Tam Thanh cũng gọi Khổng Tuyên theo kiểu Khổng Tước, nghe thì có vẻ vũ nhục người khác, nhưng thực tế lại không hề tầm thường.

Chương 76

Tranh đấu hơn bốn mươi vạn năm, sư môn của họ đều có mối liên hệ, đâu có oán hận gì.

Chỉ là muốn so tài mà thôi.

Khổng Tuyên hừ lạnh một tiếng, phía sau hắc quang bùng sáng, trong một cái chớp mắt, một luồng hắc quang quét ra.

Thanh, Hoàng, Xích, Hắc, Bạch, Ngũ Hành đối ứng Ngũ Sắc, phương Bắc thuộc Thủy, sắc đen, luồng quang mang màu đen thuộc tính Thủy lóe lên, toàn bộ sóng thần ngập trời đều bị hắc quang hấp thu, Khổng Tuyên vận chuyển Huyền Công, luồng sóng thần ngập trời bị hấp thu vào Hắc Sắc Thần Quang hóa thành Nguyên Thần thuộc tính Thủy tinh thuần nhất, bị Khổng Tuyên triệt để hấp thu!

Nhưng việc luyện hóa hấp thu cần có thời gian, bởi vậy cần Tam Thanh giúp đỡ.

Bốn người phối hợp ăn ý, luồng sóng thần ngập trời mà Đông Hoàng Thái Nhất xem là không thể ngăn cản, lại không hề gây ra một chút tổn hại nào cho thế giới Hồng Hoang.

Nguyên Thủy chợt nói với Khổng Tuyên: "Khổng Tước, đạo hạnh của ngươi lại thăng tiến rồi sao?!" Thái Thượng và Thông Thiên kinh ngạc nhìn Khổng Tuyên, chỉ thấy đạo hạnh của y vững vàng ở cảnh giới Chuẩn Thánh Trung Kỳ Đại Viên Mãn!

Tam Thanh từ khi sinh ra linh trí, chưa từng gặp trở ngại, do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa sinh, thiên sinh có Đại Công Đức.

Càn Nguyên khi Tam Thanh chưa sinh ra đã ban cho "Hoàng Đình Kinh", Hồng Quân khi chưa có ai tiến vào thì đích thân đến Côn Luân

Sơn thu làm đồ đệ, Tam Thanh trong Long Hán Tam Tộc, là một trong những Tiên Thiên Thần Thai Linh có tu vi đỉnh tiêm nhất trong thế giới Hồng Hoang.

Khởi đầu có thể nói là Vương Tạc.

Nhưng từ sau chuyến tìm tiên ở Đông Hải, họ đã gặp ác mộng.

Đó chính là con của Nguyên Phượng của Phượng Hoàng tộc, Khổng Tuyên!

Nếu xét về tuổi đời của Khổng Tước khi xuất thế, thì y muộn hơn rất nhiều.

Luận thân phận… cũng gần tương đương.

Khổng Tước tuy là cước lực của Càn Nguyên Đại Thần, nhưng thân phận cước lực của Càn Nguyên Đại Thần có kém sao?

Không, trái lại, thân phận của Khổng Tước cao quý không thể diễn tả.

Chẳng lẽ thật sự cho rằng người Hồng Hoang thế giới ai cũng có thể làm cước lực của Càn Nguyên Đại Thần sao?

Nếu không phải con của Tộc trưởng Long Hán Tam Tộc, liệu có cơ hội đó không?

Dù sao Long tộc cũng không có cơ hội đó, Cửu Long Tử có thân phận hạ nhân trong Càn Nguyên Cung.

Tam Thanh vì lỡ lời mà bắt đầu một hành trình bi thảm.

Bị Khổng Tước Khổng Tuyên giày vò bốn mươi vạn năm a!

Đơn giản là người nghe rơi lệ, người xem đau lòng.

Nỗi đau không thể diễn tả.

Nhưng thực tế, cả Tam Thanh và Khổng Tuyên đều tương thân

tương ái.

Tam Thanh bội phục Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên, phàm là vật thuộc Ngũ Hành, không gì không quét được!

Khổng Tuyên bội phục sự kiên cường bất khuất của Tam Thanh, hơn một vạn lần thất bại mà vẫn không hề nản chí.

Họ vô cùng thân thuộc với nhau.

Bao gồm đạo hạnh, công pháp, cảnh giới, thân thuộc không thể thân thuộc hơn.

Tam Thanh biết đạo hạnh của Khổng Tuyên cũng giống họ, đều là Chuẩn Thánh Trung Kỳ.

Tu vi đã đạt Chuẩn Thánh, muốn tiến thêm một bước, thời gian tiêu tốn lâu hơn rất nhiều!

Mấy chục vạn năm là ít, mấy trăm vạn năm, mấy nghìn vạn năm, thậm chí mấy ức năm cũng không phải là nhiều.

Nhưng mới có bao lâu?

Khổng Tuyên lại đạt đến Chuẩn Thánh Trung Kỳ Viên Mãn?

Chẳng lẽ, y sắp xung kích Chuẩn Thánh Cao Giai rồi sao?

Tam Thanh sao có thể không kinh ngạc?

Khổng Tuyên cũng không giấu giếm: "Sóng thần bị ngã hấp thu hết, cũng giúp đạo hạnh của ngã thăng tiến không nhỏ!" Tam Thanh trầm mặc không nói.

Ban đầu cứ nghĩ mình là Nguyên Thần Bàn Cổ hóa sinh, là Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Bình thường cũng lấy việc là Bàn Cổ Chính Tông mà tự hào.

Nhưng nhìn Khổng Tuyên kia, làm một nhiệm vụ lại được thăng

tiến, đơn giản… ghen tị a!

Thái Thượng chợt nói: "Nguy cơ bên ta đã giải quyết, không biết tình hình ở các phương vị khác thế nào?" Giữa lời nói, thần thái của bốn vị Đại Năng thả lỏng hơn.

Phương Bắc của Đông Hải là nơi tai họa nghiêm trọng nhất, những nơi khác tuy có sóng lớn cuồn cuộn, nhưng thực tế, chỉ là những trận đánh nhỏ, không tạo thành phong ba.

Khổng Tuyên trở lại hình người, thản nhiên nói: "Khi nãy ngã tức giận, đã mắng Long Vương một trận, nghĩ rằng Long Vương Bệ Hạ nên đã sắp xếp cao thủ Long tộc đi xử lý rồi!" "Mắng hay lắm!" Tam Thanh đồng thanh!

Không mắng Long Vương thì mắng ai?

Đúng là đáng mắng a!

Long Vương trêu đùa Yêu tộc, chơi vui vẻ rồi, thật sự không biết mình là ai.

Luồng sóng thần ngập trời tùy tiện gây ra đã tạo ra bao nhiêu phiền phức cho tứ nhân tổ a!

Nếu đổi lại là Tam Thanh, họ cũng chắc chắn sẽ mắng Long Vương.

Thảo nào Càn Nguyên Đại Thần lại lệnh cho Long Vương trấn thủ Tứ Cực, với tính cách tùy tiện như vậy, nếu y vung vẩy vài cái trên Đông Hải, thế giới Hồng Hoang sẽ đại loạn mất!

Đang nói chuyện, chợt thấy trời giáng công đức, chia làm bốn phần bằng nhau, rơi xuống đầu tứ nhân tổ.

Thái Thượng như có điều suy nghĩ: "Khổng Tước không tệ, Long tộc đã xử lý xong chuyện ở các phương diện khác rồi." Chợt thấy Ngũ

Sắc Thần Quang liên hoàn lóe sáng, khiến Tam Thanh giật mình.

Bị Ngũ Sắc Thần Quang quét hơn một vạn lần, họ đã cảnh giác đến cực điểm.

Chỉ thấy Khổng Tuyên chỉ đem công đức dung nhập vào Ngũ Sắc Thần Quang!

Nguyên Thủy kỳ lạ hỏi: "Khổng Tước, ngươi không đem công đức dung nhập vào bản thân sao?" "Không!" Khổng Tuyên lắc đầu, "Ngũ Sắc Thần Quang của ngã, vừa là thần thông thiên phú của ngã, cũng có thể là pháp bảo.

Vừa có thể hộ đạo, lại có thể trấn áp khí vận và công đức!" "Hư!" Tam Thanh nhìn Khổng Tuyên với ánh mắt hoàn toàn khác, không ngờ Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tước lại có diệu dụng như vậy.

Nếu đem công đức dung nhập vào Ngũ Sắc Thần Quang, chẳng phải, vạn pháp bất triêm sao?

Đương nhiên, từ "vạn pháp bất triêm" hơi khác một chút, nhưng ý nghĩa của bảo bối công đức thì vững vàng.

Chương 77

Khổng Tước quả nhiên có tạo hóa tốt.

Khổng Tuyên chắp tay với Tam Thanh: "Ngã đi tìm người tính sổ, xin cáo từ!" Chân sinh vân, thẳng lên vân hà!

Tam Thanh mù mịt, Khổng Tước đi tìm người tính sổ?

Tìm ai?!

Chẳng lẽ đi tìm Long Vương?

Không thể nào!

Long Vương đang trấn áp Đông Cực, làm sao mà đến đó tìm sổ sách được?

Trong đầu Nguyên Thủy linh quang chợt lóe: "Trên trời!" Thái Thượng và Thông Thiên đồng thời phản ứng, lần sóng thần ngập trời này không phải thiên tai, mà là nhân họa.

Nhân họa do ai?

Thì tự nhiên là Yêu tộc muốn thống nhất thế giới Hồng Hoang, thảo phạt Long tộc!

Nếu không phải vì hai vị Thiên Đế của Yêu tộc, Long Vương lại hạ phàm làm gì?

Trên Hồng Hoang, không luận phải trái chỉ luận nhân quả.

Thái Nhất còn một nguyên nhân khác.

Không tìm ai để tính sổ?

Thông Thiên bực tức nói: "Nha!

Lại để Khổng Tước chiếm tiên cơ rồi!

Thật đáng ghét a!" Thái Thượng và Nguyên Thủy cũng không còn tâm trạng nữa, vừa rồi mệt mỏi biết bao!

Rất muốn có một tên đáng ghét để trút giận, không ngờ lại bị Khổng Tước chiếm tiên cơ!

Nguyên Thủy thở dài một hơi thật mạnh, ánh mắt sâu thẳm vô cùng: "Chúng ta về Côn Luân Sơn đi, nếu không nhanh chóng nỗ lực, e rằng sẽ không bao giờ thắng được Khổng Tước nữa!" Nhớ lại cảnh Khổng Tuyên há miệng ngậm miệng gọi Tam Thanh là phế tài, Thái Thượng và Thông Thiên đều im lặng.

Tam Thanh cũng không xem cuộc tỷ thí giữa Khổng Tuyên và Thái Nhất: có gì hay đâu?

Trong tay Khổng Tước, họ thực sự không tin Thái Nhất có thể nhận được kết cục tốt đẹp!

Đông Hoàng Thái Nhất ngây người, vừa định rời đi, chợt thấy trên không trung có một tu sĩ tuấn tú dị thường đang đạp mây, chính là Khổng Tước Khổng Tuyên.

Đông Hoàng Thái Nhất cảnh giác nói: "Khổng Đạo Hữu tìm ngã có việc gì?" Khổng Tuyên mỗi bước một đóa liên hoa, quả nhiên tiên phong đạo cốt, khí độ hiên ngang, nhưng lời nói ra, lại khiến Đông Hoàng Thái Nhất nổi trận lôi đình, "Ngã là Khổng Tuyên con của Nguyên Phượng, phụng mệnh Càn Nguyên Đại Thần của Bồng Lai Tiên Đảo Càn Nguyên Cung, giám sát mọi hành vi phá hoại thế giới Hồng Hoang của Tam Giới." "Các ngươi Yêu tộc, tự tiện tôn đại, vi phạm Thiên Đạo thề ước, gây tranh chấp với Long tộc, suýt nữa gây ra đại họa!" "Ngày hôm nay, Khổng Tuyên đặc biệt đến trừng phạt!" Đông Hoàng Thái Nhất cười nhạo: "Khổng Tuyên, lúc này không còn là thời đại Long Hán Tam Tộc xưng bá Hồng Hoang nữa rồi!" "Một thời Hồng Hoang, một thời Thiên Địa Nhân Vật Chính." "Hiện tại là

thời đại Yêu tộc ngã làm Thiên Địa Nhân Vật Chính." "Long Vương ngã đánh không lại, nhưng không tin là không thắng!" Đông Hoàng Thái Nhất xua tay, không cho Khổng Tuyên thời gian phản ứng, y lấy ra Hỗn Độn Chung, muốn ra tay trước để chiếm ưu thế!

Thái Nhất là một vương giả kiêu ngạo, xuất thân của y không thua kém bất kỳ ai, Thái Nhất thức tỉnh trên Thái Dương Tinh, khi chưa sinh ra đã có Linh Bảo Bổn Mạng là Hỗn Độn Chung, đạo hạnh của y cao nhất trong Yêu tộc, chiến lực của y càng là đệ nhất Yêu tộc, vô song Thiên Đình.

Thái Nhất là vương giả thiên sinh, tự nhiên sẽ trở thành vương giả của toàn bộ Hồng Hoang, chinh phục vạn tộc, thống nhất thiên hạ.

Nếu không phải vừa chiến đấu với Long Vương, nếu không phải vừa chứng kiến thủ đoạn trị thủy kinh thiên của Tam Thanh và Khổng Tuyên, e rằng y đã thực sự tin vào điều đó!

Nhưng bây giờ, tin cái gì chứ!

Long Vương căn bản không hiển lộ Chân Thân, chỉ là ý niệm giáng lâm, đã khiến Yêu tộc tổn thất thảm trọng, hầu như ai cũng bị thương.

Luồng sóng thần ngập trời, suýt chạm tới bầu trời, nếu là Thái Nhất, y thật sự không dám đứng dưới luồng sóng khổng lồ đó, nhưng vị Khổng Tuyên trước mắt này, lại coi nước lũ như không có gì!

Quả nhiên lợi hại đến cực điểm!

Thái Nhất đã thấu hiểu một đạo lý sâu sắc, thiên ngoại hữu thiên, tiên ngoại hữu tiên.

Chưa từng nghe danh hiệu của đối phương, không có nghĩa là đối phương không có thực lực, chỉ là chưa đạt đến tầng thứ đó, thật đáng buồn biết bao!

Một nhóm Yêu tộc sáng lập Thiên Đình, được Thiên Đạo công nhận, nghe thì có vẻ mạnh mẽ!

Nhưng không biết có bao nhiêu Đại Năng đang âm thầm chế giễu nhóm Yêu tộc tự lượng sức mình!

Ví dụ như Long Hán Tam Tộc.

Khổng Tước Khổng Tuyên trước mắt là một trong số đó, y là con của Nguyên Phượng.

Thái Nhất làm sao dám để đối phương ra tay trước?

Hỗn Độn Chung sáng lên.

Thân chuông màu huyền hoàng, có địa thủy hỏa phong đang chảy.

Bên ngoài chuông có nhật nguyệt tinh thần đang xoay quanh thân chuông, ẩn ẩn hiện hiện, tinh thần đồ Hồng Hoang đang ở trong đó.

Bên trong chuông, khắc họa sông núi Hồng Hoang, hình tượng vạn tộc vạn linh ẩn hiện biến hóa trong đó.

Ánh sáng huyền hoàng ẩn hiện, huyền ảo thần bí khôn lường.

Khổng Tuyên thật lòng khen ngợi: "Đông Hoàng Chung, bảo bối tốt!" Khổng Tuyên trầm tư: "Bảo bối này không tệ, để ta mang về hiến cho Lão Gia!" Thái Nhất nghe xong suýt tức giận đến nổ tung!

Khổng Tuyên nghĩ, thật sự cho rằng mình đã thắng chắc rồi sao?

Nhưng ngoài sự tức giận, trong lòng Thái Nhất càng kinh sợ không thôi.

Lão Gia?

Khổng Tuyên chẳng phải là con của Phượng Hoàng sao?

Ai lại có thể làm Lão Gia của y?

Thái Nhất không dám nghĩ sâu hơn, y miễn cưỡng tập trung pháp

lực, hướng về Hỗn Độn Chung gõ xuống.

Trong trận chiến với Long Vương đã tiêu hao quá nhiều pháp lực, sau khi về Thiên Đình lại bị thủ đoạn cường hãn trị thủy của tứ nhân tổ làm cho kinh ngạc, căn bản không có thời gian khôi phục pháp lực, hiện tại pháp lực có thể sử dụng kém xa so với mức bình thường!

Nhưng chỉ cần thôi động Hỗn Độn Chung là đủ rồi!

Tiếng Hỗn Độn Chung vang dội, chấn động chư thiên Hồng Hoang.

Tiếng chuông hoàng hoàng, càn khôn rung chuyển, thiên địa chấn động, bởi lẽ đây là một trong ba thần khí Khai Thiên, có uy năng bất khả tư nghị, có thể cấm cố thời gian, trấn áp không gian.

Khổng Tuyên bị trấn áp vững chắc tại chỗ, Thái Nhất cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, y thật sự lo lắng Khổng Tuyên sẽ thoát ra.

Hỗn Độn Chung không hổ danh là Chí Bảo Bổn Mạng, không khiến y thất vọng.

Cảnh tượng Long Vương biến hóa thân hình để thoát khỏi Hỗn Độn Chung vẫn còn ngay trước mắt, nhưng nói Long Vương phá giải Hỗn Độn Chung thì thật là nói bậy, xét cho cùng, vì đạo hạnh của Long Vương cao hơn Thái Nhất quá nhiều.

Chương 78

Hỗn Độn Chung cố nhiên là thần khí, nhưng ngựa cũng phải có một Chuẩn Thánh đỉnh phong cầm trong tay mới có thể phát huy được một phần uy năng chứ?

Pháp lực Chuẩn Thánh Sơ Kỳ của Thái Nhất, cũng chỉ gõ một cái chuông, nghe một tiếng vang mà thôi!

Thái Nhất buông lỏng tâm, một lần nữa lại trở nên kiêu ngạo, cười lớn: "Khổng Tuyên, bây giờ không phải là lúc Phượng Hoàng tộc bay lượn trên trời nữa…" "Sao có thể?!" "Làm sao có thể thoát ra được?" Khổng Tuyên lắc đầu, "Đông Hoàng Chung quả thực lợi hại, nhưng đáng tiếc, pháp lực của ngươi căn bản không đủ." "Cũng như ngồi trên núi vàng biển bạc, nhưng lại không hề biết cách sử dụng." Khổng Tuyên liếc Thái Nhất bằng ánh mắt phượng, ánh mắt như vậy Tam Thanh ghét cay ghét đắng – ánh mắt khinh miệt, kiêu ngạo lẫn lộn.

Thái Nhất lập tức xù lông, chợt thấy Khổng Tuyên thong thả không để ý đến sự cấm cố của Hỗn Độn Chung, bước ra, "Hỗn Độn Chung lại có thể trấn áp không gian, vậy thì việc phá vỡ không gian tự nhiên là điều dễ dàng rồi sao?" "May mà ngươi, đồ phế tài, không phát huy được một chút uy lực nào của nó!" "Nếu không, ngã nhất định sẽ trọng thương!" Thanh, Hoàng, Xích, Hắc, Bạch ngũ sắc quang mang không ngừng dâng lên, xé rách bầu trời Thiên Đình, Thái Nhất trong lòng kinh hãi: "Y muốn làm gì?" Nhưng y không dám xem thường luồng quang mang đó, luồng sóng thần ngập trời, khi hạ xuống không nhất thiết phải gây uy lực lớn hơn sự đổ sập của Bất Chu Sơn, nhưng chỉ một luồng hắc quang lóe lên, luồng sóng thần ngập trời, như thể chưa từng xuất hiện!

Thật đáng sợ!

Khổng Tuyên thản nhiên nói: "Hỗn Độn Chung, ngươi không xứng sở hữu!" "Trong Tiên Cung của Lão Gia ngã, vừa hay thiếu một cái chuông báo giờ," "Để ngã mang về, tặng cho Lão Gia ngã, y nhất định sẽ thích!" Ngũ Sắc Thần Quang lưu chuyển, ngũ sắc quang mang luyện thành một mảng, "Xoẹt!" phong tỏa thiên địa, cách biệt nội ngoại, bao trùm Hỗn Độn Chung vào trong đó.

Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng cười lạnh, Hỗn Độn Chung là Linh Bảo Bổn Mạng của ngã… "Hỗn Độn Chung của ngã!" Thái Nhất giận dữ như phát điên, con Khổng Tước đối diện thật sự quá khủng bố, là Linh Bảo Bổn Mạng, không biết đã luyện hóa bao nhiêu năm!

Nhưng đối mặt với Ngũ Sắc Thần Quang, lại không có cách nào!

Nếu không khủng bố, vậy thì cái gì mới là khủng bố?!

Khổng Tuyên kiêu ngạo nhìn: "Một con quạ nhỏ bé lại vọng tưởng tranh bá thiên hạ?" "Vì nể mặt Hỗn Độn Chung, nhắc nhở ngươi một câu." "Muốn đánh nhau thì được, nhưng không được phá hoại thế giới Hồng Hoang, nếu không, ngã nhất định không tha!" Thái Nhất hoàn toàn không nghe lọt tai.

Chuyện thế giới Hồng Hoang thì liên quan gì đến y?

Các Đại Thần Thông Giả Hồng Hoang tranh đấu, ai mà không dốc toàn lực ra tay, việc đại lục Hồng Hoang tan nát không phải là điều đương nhiên sao?

Thật đáng cười, y hét lớn: "Chuông của ngã!" Ngũ sắc quang hoa chớp động, Thái Nhất chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thần sắc không còn biết gì nữa.

Khổng Tuyên biến hóa thành nguyên hình, một con Khổng Tước

dài nghìn trượng, Khổng Tước vẫy cánh, uy thế Chuẩn Thánh vô biên phát tán, tự do tự tại bay lượn trên Thiên Đình của Yêu tộc, thực lực Chuẩn Thánh Trung Kỳ Đại Viên Mãn bao trùm toàn bộ Thiên Đình, nhưng không một ai dám ra mặt ngăn cản.

Khổng Tước không thèm để ý, quang mang lóe lên, Thái Nhất bị ném xuống.

Chúng Yêu trên Thiên Đình một trận hoảng loạn.

Khổng Tước không vội vàng quay về Càn Nguyên Tiên Cung ở Bồng Lai Tiên Đảo Đông Hải!

Càn Nguyên trên tay cười tủm tỉm nâng Hỗn Độn Chung, hài lòng gật đầu, "Ngày xưa khi Bàn Cổ khai thiên, một trong ba Tiên Thiên Chí Bảo do Khai Thiên Thần Phủ phân hóa thành, Hỗn Độn Chung." "Cùng với hai pháp bảo khác là Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên được xưng là Khai Thiên Tam Thần Khí." "Hỗn Độn Chung có thể cấm cố thời gian, trấn áp không gian, trong số các bảo vật quý giá trên Hồng Hoang, phòng ngự đứng đầu." "Bảo Bồ Lao, đây là chuông báo giờ của Càn Nguyên Tiên Cung ngã!" Khổng Tuyên thật sự giật mình, không ngờ Đông Hoàng Chung lại có lai lịch lớn như vậy?

Không phải Khổng Tuyên cô lậu quả văn (thiếu kiến thức), mà là Long Hán Tam Tộc ai cũng không có pháp bảo cộng sinh, bởi vì Thần Thú sinh ra từ sự giao hội của Ngũ Hành Pháp Tắc Tiên Thiên, bản thân cơ thể của chúng đã là pháp bảo lớn nhất.

Không chỉ Long Hán Tam Tộc, những Tiên Thiên Thần Thai Linh sinh ra sớm nhất, như Bàn Cổ Tam Thanh, Thập Nhị Tổ Vu… đều không có.

Chỉ những sinh linh giác tỉnh sau này mới có Linh Bảo Bổn Mạng đi kèm.

Cũng là vì, những sinh linh sinh ra sớm có đạo hạnh cao hơn những kẻ đến sau quá nhiều.

Trừ khi sau này Hồng Quân thành Thánh, trước khi Hợp Đạo phân bảo trên Phân Bảo Nham, mới phổ cập kiến thức pháp bảo cho chư vị Đại Năng trong Hồng Hoang.

Khi đó danh tiếng pháp bảo mới vang dội khắp Hồng Hoang.

Khổng Tuyên hiếu kỳ hỏi: "Lão Gia, pháp bảo, lợi hại không?" Càn Nguyên nhìn Khổng Tuyên một cái, thản nhiên nói, "Ngươi hiện tại là Chuẩn Thánh Trung Kỳ, đang là lúc tích lũy pháp tắc, tích súc pháp lực." "Nếu dưới Thiên Đạo chứng đắc Hỗn Nguyên, Nguyên Thần ký thác vào hư không Thiên Đạo, đó chính là Thiên Đạo Thánh Nhân." "Thiên Đạo bất tử, Thánh Nhân bất tử, là tồn tại cùng đạo." Khổng Tuyên say mê hướng tới, cảnh giới như vậy, khiến người ta vô cùng khát khao!

"Thiên Đạo Thánh Nhân, với hình thái hiện tại hoàn toàn khác nhau." "Bản thân ta, là một phần của Đạo hiển hóa.

Nếu có xung đột, cả hai đều ngang tài ngang sức, không ai có thể thắng được ai." Khổng Tuyên kinh ngạc không thôi: "Vậy làm sao có thể phân định thắng bại?" "Tự nhiên là xem pháp bảo của đối phương rồi!" Càn Nguyên giải thích tỉ mỉ, "Pháp bảo chia tiên hậu, vô âm dương.

Pháp bảo tồn tại trước khi khai thiên đều là Tiên Thiên Pháp Bảo, sau này tự nhiên là Hậu Thiên Pháp Bảo." "Uy lực của pháp bảo lại không nằm ở Tiên Thiên hay Hậu Thiên, mà xem thần vận pháp bảo, Tiên Thiên Pháp Tắc ẩn chứa trong bản thân pháp bảo." "Kẻ có pháp tắc cao hơn tự nhiên thắng." "Sau này Thánh Nhân tranh đấu, xem tranh đấu pháp tắc của pháp bảo.

Pháp bảo vô cùng quan trọng." Khổng Tuyên âm thầm ghi nhớ.

Thì ra là vậy.

Vậy thì, mình đúng là đã chiếm được một tiện nghi lớn!

"Ngũ Sắc Thần Quang Ngưng Luyện Pháp" mà Càn Nguyên Lão Gia ban cho là bí tịch thần công hạng nhất, Ngũ Sắc Thần Quang của y, chi bằng nói là pháp bảo ngưng luyện chi pháp thì đúng hơn.

Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên do Nguyên Phượng nhiễm Ngũ Hành Tinh Hoa mà sinh ra.

Vốn có Ngũ Hành Tiên Thiên, lại thêm sau khi được cao nhân chỉ điểm, năm cái đuôi đã trở thành pháp bảo của y.

Ngũ Sắc Thần Quang không vật gì không quét được, dưới Thánh Nhân hầu như vô địch.

Ngũ Sắc Thần Quang không những có thể quét người, còn có thể phòng ngự địch.

Thanh, Hoàng, Xích, Hắc, Bạch Ngũ Sắc Thần Quang lần lượt tương ứng với Mộc, Thổ, Hỏa, Thủy, Kim Ngũ Hành, Ngũ Hành lưu chuyển, trừ khi đạo hạnh pháp lực của đối phương cao hơn Khổng Tuyên gấp mười lần, nếu không thì thật sự không thể phá giải.

Đông Hoàng Chung tuy là Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng cũng không thoát khỏi thuộc tính Mộc và Kim, tự nhiên bị Ngũ Sắc Thần Quang quét đi.

Nhưng nếu Thái Nhất không kịch chiến với Long Vương mà còn nhiều pháp lực hơn một chút, nếu pháp lực của Thái Nhất cao hơn một chút nữa, Khổng Tuyên tuyệt đối không thể dễ dàng như vậy.

Chỉ có thể nói Đông Hoàng Thái Nhất, xui xẻo mà thôi!

Càn Nguyên ngẩng đầu nhìn trời: "Hai con quạ nhỏ, cũng thật là biết gây rối." "Không, sau trận chiến này, chúng sẽ an phận hơn

nhiều!" Trong mắt y lóe lên một tia hàn quang, nếu chúng còn ôm mộng chinh phục Hồng Hoang, xưng bá thiên hạ, Càn Nguyên sẽ không ngại phái tiên nhân dưới trướng đi khuyên bảo chúng thật tốt.

Chuyện như vậy, e rằng có người sẵn lòng làm.

Ít nhất, Cửu Long Tử vô cùng sẵn lòng.

Trên Thiên Cung, Đế Tuấn và Thái Nhất mặt đối mặt, nhìn nhau kinh hãi.

Đế Tuấn như phát điên, "Long tộc thực lực không hề tổn hao?!" "Mấy chục vị Chuẩn Thánh?

Hơn trăm vị Đại La Kim Tiên?" Sắc mặt y âm u, biểu cảm không thể tin nổi, "Long tộc bị điên sao?" "Với chiến lực như vậy, không dựa vào Tứ Hải làm căn cứ, chinh phục thế giới Hồng Hoang, trở thành chủng tộc tôn quý nhất, thì chúng làm gì?" Nếu Đế Tuấn có thực lực như vậy, y tuyệt đối sẽ không giống Long tộc một đám ngốc tử, co rút ở Tứ Hải không chịu xuất đầu.

Trên Hồng Hoang không giảng đạo lý văn lượng khiêm nhượng, ai quyền lực lớn, kẻ đó có tiếng nói.

Nhưng hiện tại, rõ ràng Long tộc có quyền lực lớn, lại cố tình giữ thái độ khiêm nhường không thể chấp nhận được trên Hồng Hoang.

Khiến Đế Tuấn nhíu mày thật chặt.

Thái Nhất khó khăn nói: "Hoàng Huynh, đệ đoán Phượng Hoàng và Kỳ Lân hai tộc thực lực cũng không bị tổn thất!" Đế Tuấn hung hăng đấm một quyền xuống ngự án.

Long Hán Tam Tộc chẳng phải rõ ràng là có bệnh sao?!

Đế Tuấn không hề nghi ngờ lời Thái Nhất, bởi vì, đó là lẽ tự nhiên.

Thực lực Long tộc không hề bị tổn hao, vậy cớ gì Phượng Hoàng và Kỳ Lân hai tộc lại gần như diệt vong?

Chẳng phải là sự đơn phương tình nguyện sao?

Cũng có nghĩa là, mưu đồ của Yêu tộc đã hoàn toàn tan vỡ.

Không những vậy, lại còn gặp một "mở màn đen tối".

Chương 79

Nước Hồng Hoang, sâu hơn những gì y tưởng rất nhiều.

Sắc mặt Đế Tuấn hoàn toàn đen như đáy nồi.

Thái Nhất không dám quấy rầy.

Ai gặp phải tình huống này cũng sẽ không có tâm trạng tốt.

Y cũng không dám chọc giận Đế Tuấn.

Lâu sau, Đế Tuấn thở dài một tiếng: "Hoạt động chinh phục của Yêu tộc, tạm dừng đi." Thái Nhất gật đầu, không tạm dừng cũng không có cách nào, muốn tiếp tục cũng lực bất tòng tâm.

Long Vương gây sát thương cho họ quá lớn!

Lần xuất chinh Đông Hải của Yêu tộc, hầu như ai cũng bị thương, ngay cả hai vị Yêu Hoàng Đế Tuấn và Thái Nhất cũng vậy.

Thái Nhất khó khăn nói: "Đông Hoàng Chung của đệ, bị Khổng Tuyên của Phượng Hoàng tộc cướp đi rồi, y nói muốn hiến cho Lão Gia của y!" "Cái gì!" Đế Tuấn đại kinh thất sắc!

Đông Hoàng Thái Nhất là chiến lực đệ nhất trong Thiên Đình, điều đó hoàn toàn không sai.

Nhưng chiến lực của y có hơn một nửa là nhờ Đông Hoàng Chung, nếu Đông Hoàng Chung mất đi, thì chiến lực của Thái Nhất sẽ giảm đi hơn một nửa.

Đối với Thiên Đình, lực chấn nhiếp sẽ không đủ.

Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi: "Phượng Hoàng tộc, Khổng Tuyên!" Y vung quyền, muốn làm gì đó, cuối cùng sắc mặt lại suy sụp, không có gì tốt đẹp cả, hoàn toàn không có cách nào chống cự.

Phượng Hoàng tộc đâu kém Long tộc là bao!

Đế Tuấn vỗ vai Thái Nhất: "Yên tâm, vi huynh sớm muộn cũng sẽ giúp đệ lấy lại Đông Hoàng Chung." Y cẩn thận hỏi, "Đông Hoàng Chung, không phải đã luyện hóa rồi sao?" Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất càng thêm khổ sở, "Đúng vậy!" "Nhưng, sau khi bị Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên quét đi, đệ không còn cảm nhận được dấu ấn của mình nữa!" "Hư!" Đế Tuấn không nói nên lời, phải có đạo hạnh cao đến mức nào mới làm được vậy a!

Dù sao, y không làm được.

Cuối cùng, Đế Tuấn truyền lệnh xuống: "Từ hôm nay trở đi, hoạt động xưng bá Hồng Hoang của Yêu tộc, tạm dừng vô hạn!" Y nắm chặt quyền, uất ức a!

Thật sự uất ức, nhất định phải thay đổi hoàn cảnh uất ức này!

Nhất định phải khiến Yêu tộc thật sự xưng bá thế giới Hồng Hoang!

Dù Đế Tuấn có hùng tâm tráng chí đến mấy, muốn thay đổi tất cả, thì có một điểm, không thể thay đổi được.

Thực lực của Yêu tộc hoàn toàn không đủ!

Đừng nói đến việc chinh phục Hồng Hoang, thống nhất thiên hạ, ngay cả đối phó với bất kỳ tộc nào trong Long Hán Tam Tộc cũng không đủ.

Khoảng cách về chiến lực là toàn diện.

Từ trên xuống dưới, đều kém xa Long tộc.

Long Vương không hề hiển lộ Chân Thân, nhưng cả Đế Tuấn và Thái Nhất đều biết, đạo hạnh của Long Vương sâu không lường được!

Hỗn Độn Chung còn không thể giam cầm ý thức hạ phàm của y, vậy thì, nếu Chân Thân của Long Vương giáng lâm thì sao?

Lại có Thất Trảo Kim Long hiện tại đổi tên thành Cửu Chuyển Kim Long!

Yêu tộc không hề hoàn toàn địch nổi.

Đừng nói đến việc không biết xấu hổ, dùng quần ẩu tấn công Long Vương, thì cũng phải có người có thể địch nổi Long Vương chứ!

Nếu không thì, dù có bao nhiêu Yêu tộc đi nữa, cũng chỉ là chịu đòn mà thôi.

Đế Tuấn đã nhìn thấu, tạm thời gác lại hoạt động thống nhất Hồng Hoang, chiến lược thực tế nhất của Yêu tộc là tích lũy thực lực, trên Hồng Hoang chỉ có thực lực mới có tiếng nói mạnh mẽ nhất, những thứ khác đều là hư vô.

Chỉ là, Đế Tuấn có một nỗi lo lắng không nói cho bất kỳ ai!

Lão Gia của Khổng Tuyên là ai?

Long Hán Tam Tộc vì sao lại ẩn cư khi đang ở thời kỳ cực thịnh?

Chẳng lẽ Long Phượng Kỳ Lân ngoài sức mạnh của bản thân, còn có một sức mạnh khác tồn tại?

Thật sự bất khả tư nghị a!

Đế Tuấn quyết định bế quan, giao phó tất cả chính vụ cho Thập Đại Thánh của Yêu tộc quản lý.

Y muốn thăng tiến đạo hạnh, muốn thăng tiến chiến lực, chinh phục thiên hạ, xưng bá Hồng Hoang là mục tiêu vĩnh viễn.

Đế Tuấn là trí giả của Thiên Đình, y đã nhận ra điểm yếu của Thiên Đình: hầu hết các sinh linh Hồng Hoang, hầu như đều sinh ra

sau Long Phượng, về mặt tích lũy pháp lực, họ đã tiên thiên lạc hậu Long Hán Tam Tộc.

Nếu hai bên bùng nổ chiến tranh, chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi!

Đế Tuấn đột nhiên nảy ra một ý nghĩ: "Trận pháp!" Vì thực lực đơn đấu của Yêu Đình không được, nếu có một Đại Trận, tụ tập sức mạnh của tất cả thành viên Yêu tộc lại một chỗ, thì sẽ tạo ra biến hóa như thế nào?

Đế Tuấn tinh thần đại chấn~!

Y tràn đầy tự tin vào tiền đồ của Đại Trận đó!

Cũng chính vì ý niệm này của Đế Tuấn, trên Hồng Hoang đã xuất hiện thêm hai Đại Trận.

Yêu tộc bãi binh, Hồng Hoang bình an vô sự.

Bàn Cổ Tam Thanh thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể bế quan ngộ đạo!

Nhưng dù vậy, họ không dám lơ là, ai biết hai con Kim Ô trên trời có lên cơn điên, lại một lần nữa khởi động đại chiến hay không.

Bởi vậy, khi Tam Thanh bế quan, họ luôn phái một người ngồi trấn thủ Côn Luân, chỉ có thể hai vị Đại Năng bế quan, để lại một vị bên ngoài trấn thủ.

Khiến Tam Thanh vô cùng khó chịu.

Đối với kẻ đầu sỏ gây ra tất cả, đừng nói họ hận đến mức nào!

Khổng Tuyên ở Bồng Lai Tiên Đảo cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể an tâm bế quan một lần, lần này, y muốn xung kích Chuẩn Thánh Cao Giai.

Với tuổi của Khổng Tuyên, vào thời điểm này tiến giai Chuẩn Thánh Hậu Kỳ, đơn giản là kỳ tích.

Y đã sớm nóng lòng rồi!

Khổng Tuyên thề, nếu Yêu tộc lại gây ra chuyện gì, y nhất định sẽ dùng Ngũ Sắc Thần Quang quét trên Thiên Đình ba ngày ba đêm, từ Nam Thiên Môn quét đến Lăng Tiêu Bảo Điện, tuyệt đối không lưu tình!

Khổng Tuyên thật sự bị Yêu tộc làm cho tức điên rồi!

Y quay về Khổng Tước Cung, ngồi thiền nhập định.

Chương 80

Tuy là một cung điện trong Càn Nguyên Tiên Cung, nhưng cung điện quảng đại vô biên, nếu luận, còn lớn hơn cả Hỏa Sơn phương Nam rất nhiều.

Thủ đoạn của Đại Đạo Thánh Nhân, nạp Tu Di vào Giới Tử là huyền ảo nhất!

Trong Khổng Tước Cung, đạo vận vô cùng vô tận lan tràn, Khổng Tuyên nhập vào trạng thái đốn ngộ, "Ngũ Sắc Thần Quang Ngưng Luyện Pháp" tự chủ vận chuyển, dưới sự giúp đỡ của Càn Nguyên Tiên Cung, y tiến nhập vào trong Thiên Đạo, đây là phúc lợi của Càn Nguyên Tiên Cung.

Tuy có nhiều thứ y không hiểu, nhưng chỉ cần hiểu một phần, đạo hạnh có thể thăng tiến vô số bậc thang, thường xuyên đồng hành cùng Thiên Đạo, đối với đạo hạnh của y, tự nhiên có lợi ích cực lớn.

Mọi thứ trong Càn Nguyên Tiên Cung, nếu ra ngoài nói sẽ không có ai tin.

Chỉ có Thập Nhất Tử (Khổng Tuyên, Cửu Long Tử, Tứ Bất Tượng) trong Tiên Cung mới có thể hưởng đãi ngộ này.

Càn Nguyên mỉm cười gật đầu, Khổng Tuyên hiện giờ cũng đã trưởng thành đến mức này rồi, và y vẫn luôn không từ bỏ đạo hạnh của mình, khiến Càn Nguyên vô cùng vui mừng.

Tọa kỵ của mình, tự nhiên đạo hạnh càng cao càng tốt a!

Ngoài Khổng Tuyên, còn có Cửu Long Tử, đạo hạnh của y cũng đã ổn định đạt đến Chuẩn Thánh Sơ Kỳ Viên Mãn.

Tứ Bất Tượng cũng tương tự, Khổng Tuyên tu luyện "Ngũ Sắc

Thần Quang Ngưng Luyện Pháp", Cửu Long Tử tu luyện "Thần Long Cửu Biến Tâm Pháp", Tứ Bất Tượng tự nhiên cũng có pháp môn tu luyện, đó là "Kỳ Lân Thụy Thú Quyết".

Trước khi Càn Nguyên xuyên việt, Nguyên Thủy Thiên Tôn vì vướng mắc nhân quả của Thủy Kỳ mà căn bản không triệt để bồi dưỡng Tứ Bất Tượng, chỉ ban cho sự che chở mà thôi.

Thủy Kỳ Lân, cuối cùng cũng được ban cho Khương Tử Nha.

Nhưng ở chỗ Càn Nguyên lại hoàn toàn khác, hành vi hiện tại đã đạt đến Chuẩn Thánh Sơ Kỳ.

Khoảng cách với Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng chỉ là một tiểu cảnh giới mà thôi!

Càn Nguyên vô cùng hài lòng, phó nhân, tọa kỵ của nhà mình càng lợi hại, ra ngoài càng có thể diện mà, gặp phiền phức, tự nhiên sẽ có kẻ đi giải quyết, nếu không giải quyết, thì ra thể thống gì?

Sao xứng làm Đại Thần?

Tu vi của Càn Nguyên đã đạt đến Chuẩn Thánh Đỉnh Phong, Bàn Cổ Chân Thân đã luyện đến đệ ngũ chuyển, sắp đột phá tiến vào đệ lục chuyển!

Tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đệ lục chuyển.

Càn Nguyên hoàn toàn không vội đột phá.

Y muốn xây dựng nền tảng thật vững chắc, từ khi bắt đầu tiếp xúc tu hành, Càn Nguyên đã là một "cuồng ma" xây dựng nền tảng, mỗi khi đột phá một cảnh giới, y đều coi cảnh giới hiện tại làm nền tảng, mài giũa cho đến khi vững chắc vô cùng, lại vì tu luyện Tam Thiên Đại Đạo cùng lúc, thời gian và tinh lực cần thiết, nhiều hơn rất nhiều so với các tu sĩ khác.

Càn Nguyên không hề vội vã, có Càn Nguyên Tiên Cung trong tay, dù Thiên Đạo có trọng nhập luân hồi, Bồng Lai Tiên Đảo và Càn Nguyên Tiên Cung cũng sẽ vĩnh hằng tồn tại.

Cũng có nghĩa là, thời gian của y là vô hạn.

Vì thời gian không phải là vấn đề khó khăn, Càn Nguyên không đi đường tắt, mục tiêu của y là siêu thoát Đại Đạo mà!

Làm sao có thể không xây dựng nền tảng thật tốt?

Chỉ khi nền tảng vững chắc, bước tiếp theo mới có thể tốt hơn!

Lao dật kết hợp mới là vương đạo mà.

Khóe miệng Càn Nguyên lộ ra một nụ cười, y biết thế giới Hồng Hoang từ sau chuyện này mới thực sự giống thế giới trong các Hồng Hoang Lưu mà y đã xuyên việt đến.

Từng vị Đại Thần đó, sắp sửa bước lên vũ đài lịch sử.

Trung tâm Càn Nguyên Tiên Cung có một cột sáng xuyên thiên, thẳng tắp như đi sâu vào Hỗn Độn.

Đó là Đại Trận chuyển hóa linh khí của Càn Nguyên Tiên Cung.

Phi hữu duyên nhân, không thể thấy được cột sáng này.

Trên Bất Chu Sơn có một vị Đại Năng, tên là Nữ Oa, thân người đầu rắn.

Nàng hỏi huynh trưởng Phục Hy: "Huynh trưởng, có nhìn thấy cột sáng thông thiên kia không?" Phục Hy ngơ ngác lắc đầu.

Nữ Oa kiên định nói: "Ngã có dự cảm, vật này có duyên với ngã, ngã muốn đi Đông Hải tìm tiên!" Phục Hy đại kinh: "Không được, Đông Hải là địa bàn của Long tộc, quan hệ với Yêu tộc của chúng ta không tốt." "Thiên Đế chinh phục thiên hạ, đã gặp phải thất bại thảm hại ở Đông Hải." "Ngay cả vi huynh ngã, cũng bị trọng thương, thê

thảm nhất!" Phục Hy là người ủng hộ kiên định Đế Tuấn và Thái Nhất, bởi vì, Phục Hy là Quẻ Sư, quái tượng hiển thị, hai người họ sẽ là vương giả định mệnh của Yêu tộc.

Đạo của Phục Hy thuận ứng Thiên Đạo, tự nhiên ủng hộ Đế Tuấn và Thái Nhất.

Nữ Oa lắc đầu, kẻ trí không thể tự làm chủ, nàng cảm thấy, Phục Hy sớm muộn cũng sẽ bị hủy bởi nghề Quẻ Sư này.

Nữ Oa bản năng cảm thấy không ổn, Quẻ Sư tiết lộ thiên cơ là chuyện, không cần tu công đức, lại tự thân dấn vào, đó là con đường tìm chết a!

Nữ Oa đã khuyên vài lần không được, cũng không khuyên nữa!

Khuyên có ích gì đâu?

Căn bản vô dụng, lại không nghe!

Nữ Oa thản nhiên nói: "Ngô của ngã, Đế Tuấn và Thái Nhất liên quan gì đến ngã?" Phục Hy khựng lại, không nói được lời nào.

Y biết, tác phong bá đạo của Đế Tuấn và Thái Nhất khiến nhiều Đại Năng Yêu tộc đều phản cảm, nhưng khi người ta chạy theo muội muội, thì không có cách nào cả.

Đối phó với người khác có thể dùng mọi thủ đoạn, những thủ đoạn đó làm sao có thể dùng lên người muội muội của mình?

Nữ Oa dùng tay chỉ vào cột sáng ở chân trời: "Trực giác của ngã nói cho ngã biết, đó là nơi tiên duyên của ngã, Đông Hải ngã nhất định phải đi." Phục Hy hoàn toàn bất lực.

Tu sĩ có thể không tin phán đoán, nhưng nhất định phải tin trực giác, Nguyên Thần kỳ cảnh, là thần diệu nhất.

Nữ Oa âm thầm lắc đầu không ngừng, tiên duyên này không có

duyên với huynh trưởng của mình a.

Nàng hỏi Tam Thanh ở Côn Luân Sơn, trên Đông Hải, nơi có cột sáng, là hành cung của Càn Nguyên Đại Thần đã ban cho Hồng Tú Cầu.

Vô cùng huyền diệu khôn lường.

Thậm chí, còn có Long tộc tuần tra cảnh giới ngoài vạn dặm quanh Tiên Đảo.

Nữ Oa không khỏi hướng tới.

Xung đột giữa Yêu tộc và Long tộc, thì liên quan gì đến nàng?

Nàng chỉ một lòng cầu đạo a!

Ngay lập tức, Nữ Oa từ biệt Phục Hy, chân sinh mây, thẳng tiến Đông Hải.

Trên Đông Hải, biển rộng trời cao, sóng biếc vạn khoảnh, khiến lòng người rộng mở.

Nữ Oa trong lòng thấy sảng khoái.

Nàng là một trong số ít Chuẩn Thánh của Yêu tộc, đạo hạnh hiện tại cũng là Chuẩn Thánh Sơ Kỳ.

Chương 81

Đó cũng là lý do vì sao dù nàng không để ý đến lời triệu hoán của Yêu tộc Thiên Đình, Đế Tuấn và Thái Nhất vẫn nhẫn nhịn trăm bề, đó là đạo lý của kẻ mạnh!

Nữ Oa từ từ bay, men theo cột sáng mà bay đi, thong dong tự tại, không hề có chút căng thẳng nào.

Nàng cũng đã hiểu rõ mọi chuyện từ Tam Thanh ở Côn Luân Sơn, và nàng vô cùng không xem trọng Yêu tộc Thiên Đình.

Cơ quan của Thiên Đình tốt.

Nhưng Yêu tộc, hai vị Yêu Đế Đế Tuấn và Thái Nhất, dục vọng quyền lực quá lớn.

Long tộc vốn đã triệt để ẩn cư, không ngờ, vì một loạt thao tác của họ, lại bức người ta phải hiển lộ thân hình.

Đơn giản là tự chuốc phiền phức.

Dù sao, chỉ cần không đi tìm Long tộc gây phiền phức, Long tộc cũng không có hứng thú để ý đến một Chuẩn Thánh Sơ Kỳ nhỏ bé.

Nữ Oa tự nhiên không muốn xung đột với Long tộc.

Cầu tiên, không phải để làm những chuyện này!

Cột sáng dần trở nên lớn hơn, tựa như Thiên Trụ, Nữ Oa càng lúc càng kích động.

"Dừng bước, phía trước là cấm địa của Long tộc!" Có một con Bạch Long dài hơn hai nghìn trượng nổi lên mặt nước, chắn ngang trước mặt Nữ Oa.

"Quả nhiên như Tam Thanh đã nói, Bồng Lai Tiên Đảo có cao thủ

Long tộc hộ vệ!" "Cao thủ Chuẩn Thánh Trung Kỳ, thật sự lợi hại!" Nữ Oa vội vàng giải thích: "Ngã là Nữ Oa của Bất Chu Sơn, đến Bồng Lai Tiên Đảo bái kiến Càn Nguyên Đại Thần, xin Thần Long hộ vệ cho phép thông hành." Con Bạch Long khổng lồ đó lập tức không nói một lời mà lặn xuống nước, hiển nhiên là đã cho phép thông hành.

Có danh hiệu Tiên Đảo, có danh hiệu Đại Thần, tự nhiên có thể thông hành.

Được Long Vương báo cho biết, nếu Càn Nguyên Đại Thần không muốn người khác biết danh hiệu của y, thì không ai có thể ghi nhớ!

Tương tự, đã có thể nói ra danh hiệu, thì chứng tỏ, đây thật sự là khách chứ không phải kẻ địch.

Nhưng, kẻ địch thì sao?

Dám động thủ ở Bồng Lai Tiên Đảo, đó mới thật sự là tìm chết a!

Nữ Oa vừa bước vào ngoại hải Bồng Lai Tiên Đảo đã cảm thấy tinh thần chấn động: linh khí ở đây thật dồi dào a!

Khi đặt chân lên đảo, nàng càng cảm thấy bất phàm.

Linh khí còn nồng hậu hơn rất nhiều so với linh khí ở đạo trường tốt nhất trên Bất Chu Tiên Sơn.

Trên Bồng Lai Tiên Đảo, trân kỳ dị thú khắp nơi, linh căn linh thực vật có thể thấy khắp chốn, thậm chí còn có một số tinh linh đang chơi đùa trong đó.

Những tinh linh đó thấy Nữ Oa cũng không kinh hoàng, chúng nhìn nàng bằng ánh mắt tò mò.

Khiến Nữ Oa cảm thấy một sự kích thích khác lạ.

Đặc biệt khiến Nữ Oa kinh hãi, tu vi của những tinh linh này đều trên Thái Ất Kim Tiên, thậm chí có vài vị đã đạt đến cảnh giới Chuẩn

Thánh của Tiên Thiên Linh Căn trên Tiên Đảo đó.

Nữ Oa ngây người!

Tiên Đảo, quả nhiên là Tiên Đảo!

Trong lòng nàng đột nhiên nảy ra một câu nói: "Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh." Thật sự là Tiên Đảo a!

Nữ Oa đột nhiên có niềm tin vô hạn vào chuyến hành trình tìm tiên này.

Trên đỉnh núi, có một quần thể cung điện đồ sộ, phát ra ánh sáng Đại Đạo vô tận, bao trùm toàn bộ Tiên Đảo.

Nữ Oa bàng hoàng, dẫu là những sinh linh bình thường quanh năm tháng tháng được ánh sáng Đại Đạo chiếu rọi, cũng sẽ sinh ra linh trí và tự nhiên tu hành.

Huống hồ là Tiên Căn trên Tiên Đảo này.

Nàng cung kính đối diện hướng Tiên Cung bái ba bái, rồi mới cất lời, "Nữ Oa tán nhân Bất Chu Sơn, khẩn cầu bái kiến Càn Nguyên Đại Thần!" "Đệ tử trên con đường tu hành, có vài điều chưa giải đáp được, khẩn cầu Đại Thần giải hoặc!" Ngay khi Nữ Oa động thân đến Đông Hải, Càn Nguyên đã bị kinh động.

Nữ Oa, chính là mẫu thân của Nhân tộc.

Có ý nghĩa đặc biệt với y.

Chỉ là, chỉ điểm Nữ Oa?

Càn Nguyên rơi vào trầm tư.

"Đinh!" "Hệ thống Thần Cấp Tuyển Trạch phát bố nhiệm vụ ngẫu nhiên: Chỉ điểm Nữ Oa tu hành!" "Tuyển trạch nhất: Tiếp nhận nhiệm vụ, nhận được tưởng lệ: Một tia Hồng Mông Bản Nguyên của Tam Thiên Đại Đạo." "Tuyển trạch nhị: Cự tuyệt nhiệm vụ, nhận được

tưởng lệ, nhận được đạo hạnh pháp lực một trăm vạn năm!" Xì!

Càn Nguyên khinh thường tưởng lệ này.

Đạo hạnh pháp lực một trăm vạn năm a!

Trong Hồng Hoang bất kỳ niên, y chỉ cần kéo dài thời gian là đủ để có bấy nhiêu pháp lực rồi.

Ngược lại, một tia bản nguyên Tam Thiên Đại Đạo mới là thứ y cần nhất.

Thay vì trực tiếp ban bố nhiệm vụ, lại bắt y tiếp nhận nhiệm vụ.

Càn Nguyên đang điên cuồng phàn nàn về hệ thống.

Ai ngờ, trong sâu thẳm Nguyên Thần của y, có một nơi không nhìn thấy, nơi mà Hệ thống Thần Cấp Tuyển Trạch đang ngự trị.

Trên Hệ thống Thần Cấp Tuyển Trạch có một hàng chữ Hán đang điên cuồng phát sáng: "Hệ thống Thần Cấp Tuyển Trạch, người chế tạo: Càn Nguyên!" Đây cũng là sự phản đối lớn nhất mà nó có thể làm.

Càn Nguyên phàn nàn: "Đương nhiên là chọn tiếp nhận nhiệm vụ rồi!" Y khẽ vẫy tay, Nữ Oa được đưa đến trước mặt y.

Càn Nguyên toàn thân tỏa ra ánh sáng Đại Đạo, sau gáy là vô tận công đức chi lực, suýt nữa làm Nữ Oa lóa mắt.

Ánh sáng Đại Đạo đó khiến Nguyên Thần của Nữ Oa cực kỳ hoạt bát, nhiều vấn đề khó khăn đang vướng mắc, dường như trong khoảnh khắc tiếp theo sẽ có lời giải đáp.

Nữ Oa suýt chút nữa đã rơi vào trạng thái đốn ngộ.

Điều khiến nàng kinh hãi là, Công Đức Kim Luân của Càn Nguyên Đại Thần, to lớn vô cùng, từ từ chuyển động, dường như nặng nề đến cực điểm, phải có bao nhiêu công đức a!

Nữ Oa đều kinh ngây người!

Càn Nguyên thản nhiên nói: "Đạo của ngươi, không ở chỗ ngã, mà ở trong tâm ngươi." Nữ Oa giật mình, ý là ở trong tâm mình?

Nàng muốn tấn cấp, nàng muốn chứng đạo đến điên rồi.

Nữ Oa như có điều ngộ ra, chẳng lẽ, Càn Nguyên Đại Thần đã nhìn thấy thứ mà nàng chưa nhìn thấy?

Nữ Oa giờ đây hoàn toàn khẳng định Càn Nguyên Đại Thần, chính là vị Càn Nguyên Đại Thần đã ban cho nàng Hồng Tú Cầu.

Chương 82

Tựa như ngôi sao sáng đẹp nhất trên bầu trời đêm, chiếu rọi ánh sáng của nàng.

Nữ Oa chỉ cảm thấy Nguyên Thần như muốn bay lên khi ở bên cạnh Đại Thần.

Bất cứ lúc nào, nàng cũng có thể tiến vào đốn ngộ vậy.

Nữ Oa Chuẩn Thánh Sơ Kỳ biết, ánh sáng Đại Đạo trên người Đại Thần đang ảnh hưởng đến nàng.

Nếu có thể ở bên cạnh Đại Thần mỗi ngày, thì đạo hạnh muốn không tiến bộ cũng khó.

Chỉ mới ở bên cạnh Đại Thần một lát, Nữ Oa đã cảm thấy bình cảnh có dấu hiệu lung lay.

Vừa kinh vừa mừng, nếu ở thêm vài lần nữa, thật sự không dám tưởng tượng, sẽ biến thành dạng gì.

"Tư chất của mỗi vị tu sĩ không giống nhau, đạo hạnh của họ cũng không giống nhau." "Tam Thiên Đại Đạo tuy rộng lớn, chỉ cần thủ một đạo là có thể chứng đạo." "Đạo của ngươi ở trong tâm ngươi, tên gọi là Tạo Hóa!" Tựa như sấm sét kinh thiên, hai chữ "Tạo Hóa" vang dội trong tâm Nữ Oa, Nguyên Thần không ngừng chấn động, điên cuồng nhắc nhở nàng, đây là đạo của nàng a!

Nữ Oa không chút do dự quỳ rạp xuống đất, ngũ thể đầu địa bái lạy: "Khẩn cầu Đại Thần chỉ điểm!" Càn Nguyên tán thưởng gật đầu.

Nữ Oa có giác ngộ hạng nhất, ngay cả Hồng Quân năm xưa cũng không quả quyết như Nữ Oa.

Càn Nguyên đâu biết, Nữ Oa.

Năm xưa, khi y tiến vào thế giới Hồng Hoang, lấy chân làm thước đo, đo lường thế giới Hồng Hoang, đi khắp mọi tấc đất của thế giới Hồng Hoang, cũng càn quét vô số pháp bảo như cạo địa bì, có vài thứ Càn Nguyên dùng được thì giữ lại, có vài thứ, không dùng đến, y tiện tay ném cho vị Đại Lão nào đó.

Nữ Oa đã nhận được Hồng Tú Cầu do Càn Nguyên ban tặng.

Đó là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy năng cường đại, trực tiếp trở thành Linh Bảo Bổn Mạng của Nữ Oa.

Không biết đã hộ đạo cho Nữ Oa bao nhiêu lần!

Nhờ có Hồng Tú Cầu, Nữ Oa mới có được ngày hôm nay.

Lòng biết ơn đối với Càn Nguyên Đại Thần phát ra từ tận đáy lòng, trong tâm nàng, Càn Nguyên Đại Thần là Sư Tôn!

Đệ tử hành đại lễ như vậy với Sư Tôn, chẳng phải là điều bình thường sao?

Càn Nguyên vô cùng hài lòng với thái độ của Nữ Oa, cười nói: "Sao vậy!" Nữ Oa tự nhiên ngoan ngoãn nghe theo, nàng mù mịt không hiểu Càn Nguyên Đại Thần muốn làm gì?

Càn Nguyên vươn tay chộp, bàn tay y như phá vỡ hư không, trực tiếp kéo một đạo nhân đến trước mặt.

Nữ Oa đại kinh, khí tức của đạo nhân chất phác cổ xưa, lại là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng trong tay Càn Nguyên lại yếu ớt như đứa trẻ ba tuổi.

Đạo nhân đó mặt đầy kinh hoàng, chỉ biết la lớn: "Đại Thần, tha mạng, tha mạng!" Đâu có nửa điểm dáng vẻ cao nhân.

Nhưng Nữ Oa lại không dám cười nhạo y.

Bất cứ ai đối mặt với Càn Nguyên Đại Thần, đều sẽ từ tận đáy

lòng cảm thấy kính sợ.

Đạo hạnh của Đại Thần, vượt xa mọi tưởng tượng của họ.

Tự nhiên không thể dùng tâm tư của người thường để đối đãi với Đại Thần!

Càn Nguyên cười hì hì nói: "Càn Khôn, ngươi đáng lẽ phải mệnh tang dưới Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu, chắc hẳn ngươi nên có điều cảm ngộ chứ." "Đã tránh được sát kiếp lần này, thương thế của ngươi cũng đã phục hồi rồi." "Ta chân thành nhắc nhở ngươi, thế giới Hồng Hoang, kinh khủng gấp vạn lần thế giới Hỗn Độn, nếu muốn tiếp tục tồn tại, vậy thì đừng kết oán nữa!" Càn Khôn Lão Tổ đại hỉ: "Cầu Càn Nguyên Đại Thần chỉ điểm mê tân!" Là một trong số ít Hỗn Độn Ma Thần thoát chết dưới Khai Thiên Thần Phủ của Bàn Cổ, danh tiếng Càn Nguyên Đại Thần, những Hỗn Độn Ma Thần này tự nhiên biết rất rõ.

Nếu không phải vì Càn Nguyên, họ đã sớm chết dưới Khai Thiên Phủ của Bàn Cổ rồi.

Càn Khôn Lão Tổ không hề nghi ngờ lời nói của Càn Nguyên Đại Thần một chút nào, hơn bốn mươi vạn năm trước, y dự cảm có một tử kiếp, ai ngờ, nó lại biến mất một cách khó hiểu.

Bây giờ được Càn Nguyên nói ra, y mới hiểu.

Càn Khôn Lão Tổ ở thế giới Hồng Hoang này, vì có Càn Nguyên Đại Thần, y căn bản không có chút tâm tư nào khác, Càn Nguyên Đại Thần là một Siêu Cấp Đại Thần có thể khiến Bàn Cổ Đại Thần cũng phải tâm phục khẩu phục mà.

Điên mới đi tìm Càn Nguyên Đại Thần gây sự!

Càn Nguyên thản nhiên nói: "Chỉ mượn Linh Bảo Bổn Mạng của ngươi dùng một chút mà thôi!" Hả?!

Càn Khôn Lão Tổ không hiểu rõ, Linh Bảo Bổn Mạng?

Càn Khôn Đỉnh?

Vật đó ngoài việc Hậu Thiên phản Tiên Thiên ra, đâu còn công dụng gì khác nữa chứ?

Càn Khôn Lão Tổ không chút do dự, hai tay lấy ra Càn Khôn Đỉnh, cung cung kính kính dâng lên trước mặt Càn Nguyên: "Đại Thần dùng Càn Khôn Đỉnh, tiểu tiên vinh hạnh." Càn Nguyên tùy tay vỗ một cái, chỉ thấy trên Càn Khôn Đỉnh có Đại Đạo Pháp Tắc hiển hiện, Càn Khôn Lão Tổ sợ đến mức tim đập thình thịch.

Càn Khôn Đỉnh là Tiên Thiên Linh Bảo, bản thân tự mang Pháp Tắc Tạo Hóa, không ngờ, Càn Nguyên Đại Thần một chưởng lại khiến nó hiển hiện tung tích… Đơn giản là kỳ tích a!

Càn Nguyên "chát" một tiếng vỗ tay.

Pháp Tắc Tạo Hóa đó, lại xuất hiện thêm một phần nữa.

Càn Nguyên lại vẫy tay, hai đạo Pháp Tắc Tạo Hóa đó, một đạo quay trở lại Càn Khôn Đỉnh, một đạo thì tiến vào Nguyên Thần của Nữ Oa.

Y chỉ Nữ Oa: "Càn Khôn, sinh lộ của ngươi nằm ở Nữ Oa." "Nàng có thể bảo toàn tính mạng của ngươi." Càn Khôn Lão Tổ đại hỉ: "Đa tạ Đại Thần chỉ điểm, đa tạ Đại Thần chỉ điểm!" Nữ Oa không biết nên nói gì cho phải.

Tiên Thiên Linh Bảo bản thân ẩn chứa các loại Đại Đạo, hợp nhất với pháp bảo, muốn lấy ra, về cơ bản là chuyện không thể.

Nhưng Càn Nguyên Đại Thần tùy tay vẫy một cái, không những vỗ ra, còn phục chế một phần, thật sự là không tầm thường!

Càn Nguyên thản nhiên nói: "Đạo của ngươi, ở 'Tạo Hóa', ở vạn

linh, ở nhân tộc!" Y cũng không quản Nữ Oa có nghe hiểu hay không, tùy tay vẫy một cái, đưa Nữ Oa và Càn Khôn Lão Tổ đi!

Nói rõ ràng như vậy rồi, chẳng lẽ lúc nào cũng phải bao bọc họ sao!

Càn Nguyên khẽ mỉm cười, gật đầu, Nhân tộc phải hai vạn năm sau mới xuất thế mà!

Đã như vậy, thì có thể thử củng cố triệt để đạo hạnh của mình.

Như vậy, việc chứng đạo Hỗn Nguyên tiếp theo mới có được một nền tảng hoàn mỹ nhất!

Càn Nguyên Tiên Cung tự nhiên tiến vào bế quan.

Nữ Oa và Càn Khôn Lão Tổ nhìn nhau, đơn giản là không dám tin vào tất cả những gì vừa thấy!

Lại trong chớp mắt đã trở về Bất Chu Sơn, Oa Hoàng Cung, đạo trường của Nữ Oa.

Càn Nguyên Đại Thần, quả nhiên sâu không lường được a!

Nữ Oa không kìm nén được cảm ngộ: "Càn Khôn Đạo Hữu tự tiện, ngã muốn bế quan." Tuy chỉ ở Bồng Lai Tiên Đảo một thời gian ngắn ngủi một ngày, nhưng đó dù sao cũng là ánh sáng Đại Đạo, lại có Pháp Tắc Tạo Hóa do Càn Nguyên Đại Thần ban tặng, Nguyên Thần hoạt bát, các loại kỳ tư diệu nghĩ tuôn trào.

Nàng đã nóng lòng bế quan rồi!

Chương 83

Càn Khôn Lão Tổ càng vui mừng, Càn Nguyên Đại Thần đã nói rõ rồi, Nữ Oa Đạo Hữu trước mắt, chính là hy vọng y có thể sống sót.

Y chỉ mong Nữ Oa Đạo Hữu đạo hạnh càng cao càng tốt a!

Nếu có thể chứng đạo thì càng tốt, có Thánh Nhân che chở, y cũng không cần phải cẩn thận dè dặt như vậy nữa.

Nhân tộc mới sinh lấy Bất Chu Sơn làm ranh giới, cẩn thận từng li từng tí bành trướng ra bên ngoài.

Thời khắc này Hồng Hoang thế giới, điều kiện sinh tồn chẳng hề tốt đẹp, thỉnh thoảng có thiên tai nhân họa, địa long lật mình, thời tiết khắc nghiệt, cùng khắp nơi là Hồng Hoang mãnh thú.

Nhân tộc chỉ có thể gian nan cầu sinh.

Giống như Đế Tuấn và Thái Nhất muốn lấy Nhân tộc làm lương thực, tự nhiên cũng có một tộc thiện lương với họ.

Càn Khôn Lão Tổ, một Hỗn Độn Ma Thần lão luyện, âm thầm chiếu cố và quan sát Nhân tộc.

Càn Khôn Lão Tổ đối với Nhân tộc do Càn Nguyên Đại Thần sáng tạo, tràn đầy hứng thú nghiên cứu.

Ngài phát hiện, Nhân tộc, quả thực là một chủng tộc tương đối kỳ quái.

Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra, là Hậu Thiên chủng tộc, nhưng có một điểm khiến Càn Khôn Lão Tổ vô cùng tán thán: "Năng lực học tập!" Năng lực học tập quả thực cường hãn.

Khi Nhân tộc mới sinh, không có chút pháp lực nào.

Nhưng nếu bước vào cánh cửa tu hành, hầu như ai ai cũng có thể tu hành.

Khủng bố!

Tốc độ sinh sôi nảy nở của Nhân tộc rất nhanh, mười lăm mười sáu tuổi đã có thể sinh hạ đời sau, vì vậy Nhân tộc trưởng thành với tốc độ cấp số nhân bùng nổ, cho dù hoàn cảnh Hồng Hoang khắc nghiệt, Nhân tộc vẫn bành trướng với biên độ lớn.

Thiên phú tu luyện của họ khiến Càn Khôn Lão Tổ không nói nên lời, người người đều có thể tu luyện!

Cho dù vạn dặm chọn một, thì đó cũng là số thiên số vạn nhân vật thiên tài trong vạn người.

Chờ những người đó trưởng thành, đó chẳng phải là một cổ sức mạnh kinh khủng nhường nào sao?

Càn Khôn Lão Tổ đối với Càn Nguyên Đại Thần càng thêm kính sợ vài phần, trong tâm đột nhiên nảy ra một ý niệm, với tốc độ trưởng thành nhanh chóng như vậy của Nhân tộc, chẳng bao lâu nữa, khắp nơi Hồng Hoang sẽ có bóng dáng Nhân tộc.

Vậy hai tộc Vu Yêu, những nhân vật chính của Thiên Địa hiện tại, sẽ tự xử lý ra sao?

Điều đó khiến ngài tò mò.

Càn Khôn Lão Tổ nhất thời cứng đờ, trong lòng nảy ra một ý niệm quỷ dị, "Khoan đãng, tình huống bên trong không đúng a!" "Một chủng tộc bình thường không thể khiến Thiên Đạo ban tặng nhiều công đức đến vậy." "Trừ phi..." "Nhân tộc chính là nhân vật chính của Thiên Địa tương lai!" Càn Khôn Lão Tổ bị phỏng đoán của mình làm cho hoảng sợ, Nhân tộc yếu ớt không chịu nổi một cơn gió, lại sẽ trở thành nhân vật chính của Thiên Địa trong tương lai sao?

Thậm chí có thể lật đổ hai tộc Vu Yêu, những nhân vật chính của Thiên Địa hiện tại?

Có khả năng không?

Lý trí nói cho Càn Khôn Lão Tổ đây là chuyện không thể nào.

Phải biết rằng, Vu tộc có mười hai Tổ Vu, mấy chục Đại Vu; Yêu tộc có mười mấy vị Chuẩn Thánh, mấy trăm Đại La.

Nhân tộc bây giờ có gì?

Chẳng có gì cả!

Sao có thể thay thế hai tộc Vu Yêu trở thành nhân vật chính của Thiên Địa?

Nhưng ý niệm này kể từ khi nảy sinh trong não hải Càn Khôn Lão Tổ, lại không bao giờ biến mất nữa.

Càn Khôn Lão Tổ cắn răng: "Nguyên Thần nhắc nhở, sai thì có thể làm sao?

Ngô sẽ dành thời gian âm thầm chăm sóc Nhân tộc vậy!" Ngài không biết, vì một ý niệm này, vận mệnh của ngài đã hoàn toàn thay đổi.

Ngoại trừ Càn Khôn Lão Tổ ra, còn có một tộc khác đối với Nhân tộc có thiện cảm cực lớn, chủ động che chở.

Đó chính là một trong hai nhân vật chính của Thiên Địa mà Càn Khôn Lão Tổ vừa đề cập: Vu tộc!

Vu tộc không bái Thiên Đạo, chỉ bái Bàn Cổ, giảng cứu Dĩ Lực Chứng Đạo.

Và có một điểm, trừ mười hai Tổ Vu ra, người của Vu tộc đều không có Nguyên Thần.

Nhưng điều đó không ngăn cản sự cường hãn của họ.

Mười hai Tổ Vu mỗi người đều có thực lực cường hãn, sánh ngang Chuẩn Thánh.

Và mười hai Tổ Vu trời sinh nắm giữ một điều Pháp Tắc, có thể dễ dàng điều động Thiên Địa chi uy, người bình thường không ai dám trêu chọc.

Nữ Oa tạo người, chấn động Hồng Hoang.

Trong Vu tộc có một Tổ Vu tên là Huyền Minh, là Vu của Vũ (mưa), là người có thực lực mạnh nhất trong mười hai Tổ Vu, vốn giao hảo với Nữ Oa.

Thấy động tĩnh của Nữ Oa lớn đến vậy, liền vội vàng tra xét, chỉ liếc mắt một cái, lập tức đại hỉ: "Nhân tộc, là bạn của Vu tộc ta!" Huyền Minh liền hạ lệnh, dời một bộ lạc Vu tộc gần Bất Chu Sơn vào, cùng Nhân tộc chung sống hỗn tạp.

Nữ Oa đối với hành động của Huyền Minh cảm thấy có chút khó hiểu.

Toàn là chuyện gì vậy chứ!

Cảm thấy kỳ quái vô cùng.

Huyền Minh lại tỏ ra vô cùng nghiêm túc: "Nữ Oa Đạo Hữu, Nguyên Thần của ngô có kỳ cảnh, đây là cơ duyên của tộc ngô!" Hả?!

Nữ Oa khó hiểu, Nguyên Thần của Tổ Vu...

ở Hồng Hoang đều bị coi là chuyện cười thôi mà.

Tổ Vu không phải không có Nguyên Thần, mà là có Nguyên Thần.

Nhưng Nguyên Thần của Tổ Vu căn bản không có cách nào phù hợp với nhục thể cường đại của họ.

Tổ Vu là do tinh huyết Bàn Cổ nhiễm phải lệ khí Tam Thiên Ma Thần mà hóa thành, vì vậy, mười hai Tổ Vu mỗi người mỗi vẻ, hung mãnh vô cùng.

Trong Hồng Hoang, mười hai Tổ Vu cũng được xưng là Mười Hai Ma Thần.

Hiện tại, Huyền Minh lại nói cho Nữ Oa Nguyên Thần có kỳ cảnh...

Nghe thôi đã không thấy đáng tin.

Huyền Minh nghiêm túc nói: "Ngô và Đạo Hữu là bạn bè thân thiết, không tiện giấu giếm.

Nguyên Thần của Tổ Vu ngô tuy trời sinh yếu ớt, nhưng không phải không có cách nào thay đổi." Nữ Oa đột nhiên kinh ngạc, Vu tộc lại có bí văn như vậy sao?

Chương 84

Huyền Minh với vẻ mặt thần thánh: "Trước khi ngô đẳng xuất thế, có một tồn tại vĩ đại tên là Càn Nguyên đã để lại một bộ pháp thuật tại Tổ Vu Thần Điện, tên là 《Nguyên Thần Thành Pháp》." "Càn Nguyên Đại Thần!" Nữ Oa lập tức ngây người, chao ôi, trên Hồng Hoang lại ở đâu đột nhiên xuất hiện một Đại Thần, nếu là thủ đoạn của Càn Nguyên Đại Thần, vậy tự nhiên không cần chút nghi ngờ nào. "Ngô đẳng khổ tu hơn trăm vạn năm, pháp thuật quả thật ảo diệu dị thường.

Nguyên Thần của ngô đẳng tuy không bằng ba vị Bàn Cổ Tam Thanh, nhưng so với tu sĩ bình thường, một chút cũng không kém!" Nữ Oa gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ.

Trên Hồng Hoang, các Thần linh sinh ra từ trời đất, ai dám so cường độ Nguyên Thần với Bàn Cổ Tam Thanh ở Côn Luân Sơn, đó quả là tự tìm ngược.

Ba vị đó, trực tiếp do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa sinh.

Lấy gì mà so với người ta?

Nữ Oa mừng rỡ nói: "Kể từ đó, ngô cũng không giấu Huyền Minh Đạo Hữu.

Ngô sáng tạo Nhân tộc, chính là được Càn Nguyên Đại Thần chỉ điểm." Huyền Minh vỗ tay cười lớn, cực kỳ hưng phấn.

Vốn có bảy phần nắm chắc, hiện tại lại mười phần mười!

Càn Nguyên Đại Thần bảo chứng!

Nhưng Nữ Oa kỳ quái, vì sao Huyền Minh lại có trực giác như vậy, không nên mới phải chứ!

Càn Khôn Lão Tổ lại có một tầng phỏng đoán khác.

Mười hai Tổ Vu là do tinh huyết Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, vốn coi Bàn Cổ là phụ thần, sự sùng bái đó phát ra từ huyết thống.

Trùng hợp thay, hình thái Nhân tộc lại tương đồng với hình tượng Càn Nguyên Đại Thần, Bàn Cổ Đại Thần.

Mười hai Tổ Vu bản năng thân cận.

Lại có một loại phỏng đoán khác, Càn Khôn Lão Tổ không nói rõ.

Một loại phỏng đoán: Nhân tộc là mị lực của chủng tộc nhân vật chính Thiên Địa tương lai.

Nhân vật chính Thiên Địa, tổng sẽ được Thiên Đạo che chở.

Không biết là loại nào?

Càn Nguyên trong Tiên Cung phân phó mười một đệ tử: "Nhân vật chính của Thiên Địa tương lai đã xuất thế, các ngươi hãy đi bảo hộ." Sắc mặt của ngài trở nên lạnh lùng vô cùng, "Chỉ cần kẻ nào dám nhúng tay, thì chặt đứt móng vuốt của nó." "Cứ tùy tiện đánh!

Có Ngô, Càn Nguyên ta đây!" Khổng Tuyên, Long Cửu Tử, Tứ Bất Tượng quỳ lạy khấu đầu: "Kính vâng Lão Gia pháp chỉ." Mười một đệ tử hóa thành nguyên hình, bay về phía Hồng Hoang.

Tu vi thấp nhất của họ cũng là Chuẩn Thánh Sơ Kỳ, hóa thành nguyên hình quả thật khổng lồ vô cùng, đều cao mấy ngàn trượng.

Mười một đệ tử rời Bồng Lai Tiên Đảo, lập tức kinh động các Đại Năng trong Hồng Hoang!

Trong Đông Hải, hải vực một vạn dặm quanh Bồng Lai Tiên Đảo, là cấm địa và thánh địa của Long tộc.

Không chỉ linh lực dồi dào, mà còn ẩn chứa tin tức Đại Đạo.

Long tộc cực kỳ thích đứng gác ở đây.

Khổ nỗi, trong Long tộc có quá nhiều Long tộc đủ tư cách, chỉ có thể dùng phương thức rút thăm luân phiên mới miễn cưỡng đảm bảo mỗi con Cự Long cấp Chuẩn Thánh đều có khả năng được luân phiên.

Mỗi con Cự Long được luân phiên, không ai không vui mừng khôn xiết.

Đáng tiếc, thời gian đứng gác quá ít, chỉ có một vạn năm.

Nếu thời gian dài hơn một chút, những con Cự Long đó dám bảo đảm, thực lực còn có thể lên một bậc thang nữa.

Hiện tại, một con Cửu Trảo Kim Long đang trấn giữ Bồng Lai Tiên Đảo.

Đúng vậy, chính là con Kim Long lần trước Long Vương hàng lâm đó, nó giật mình: "Mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo lại đồng loạt hiện thân, nhất định đã xảy ra đại sự, hãy truyền tin tức về Cung, điều tra xem rốt cuộc là chuyện gì." Bồng Lai Tiên Đảo không có chuyện nhỏ.

Các khách nhân đến thăm Bồng Lai Tiên Đảo đều là Đại Năng có tiềm lực.

Ví dụ như tộc trưởng Long Hán Tam Tộc, Hồng Quân Thiên Ngoại Thiên, Tam Thanh Côn Luân Sơn cùng Nữ Oa Bất Chu Sơn.

Mỗi một vị khách nhân thăm Bồng Lai Tiên Đảo, bất luận trên đảo có làm loạn như thế nào, sách lược của Long tộc đều là cố gắng giao hảo.

Trong mắt Long Vương, chỉ cần có thể sống sót rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo.

Thì nhất định là Cái Thế Đại Năng.

Nguyên nhân đơn giản, nếu có ác ý với Càn Nguyên Đại Thần, tuyệt đối không thể sống sót rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo; đã có thể thông qua khảo nghiệm của Càn Nguyên Đại Thần, vậy chứng tỏ có tiềm lực cực lớn, có cơ duyên trời ban.

Nhân vật như vậy, cuối cùng ít nhất cũng là một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong chứ?

Long tộc hiện tại ẩn cư không xuất thế, kết giao thêm một vài Đại Năng, vậy tuyệt đối không có hại!

Đó là trí tuệ sinh tồn của Long Vương.

Long tộc trên dưới đều cho là phải vậy.

Hiện tại mười một đệ tử lại đồng loạt rời Bồng Lai Tiên Đảo, chạy tới Bất Chu Sơn.

Khiến Long tộc trên dưới cực kỳ coi trọng, người khác không biết lai lịch mười một đệ tử, lẽ nào Long tộc lại không biết sao?

Đó là con của tộc trưởng Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc a!

Trong đó có chín vị Long Tử của Long tộc đây!

Cửu Long Tử tuy tu vi Chuẩn Thánh Trung Kỳ, đặt trong Long tộc không quá mạnh...

Chuẩn Thánh Trung Kỳ?

Chậc!

Một đám Cự Long mới phản ứng lại, tu vi của Cửu Long Tử lại là Chuẩn Thánh Trung Kỳ rồi!

Tốc độ tu hành quá đáng sợ đi?

Ban đầu, khi mới lên Tiên Đảo, chẳng phải chỉ là tu vi Đại La Kim Tiên Đỉnh Phong mà thôi!

Không ngờ, lại là Chuẩn Thánh Trung Kỳ rồi?

Tốc độ, quả thật lợi hại!

Long tộc đối với Càn Nguyên Đại Thần đứng sau Bồng Lai Tiên Đảo, từ tận đáy lòng kính sợ.

Chuẩn Thánh Trung Kỳ, trong Long tộc, chắc chắn là cao thủ rồi.

Chương 85

Ban đầu, một con Thất Trảo Kim Long Chuẩn Thánh Trung Kỳ đã dám một mình đối đầu với vạn Yêu tộc.

Hiện tại lại xuất hiện chín con!

Long tộc trong lòng vừa mất thăng bằng, vừa vô cùng vui mừng hy vọng!

Sao có thể không vui mừng chứ?

Quá mức khiến người ta vui mừng rồi!

Long tộc có Cửu Long Tử ở đó, tương đương với có chín vị Đại Kháo Sơn a!

Lập tức, họ quyết định, nhất định phải điều tra rõ ràng sự tình, để Cửu Long Tử xuất thế.

Nếu Long tộc có thể giúp đỡ, tự nhiên không từ chối!

Bàn Cổ Tam Thanh trên Côn Luân Sơn đột nhiên biến sắc.

Mười một đệ tử trên Bồng Lai Tiên Đảo lại xuất thế rồi!

Thật sự nằm ngoài dự liệu của họ.

Trong suốt bốn mươi vạn năm ở Bồng Lai Tiên Đảo, sắc mặt Bàn Cổ Tam Thanh đều xanh lét.

Lúc đó tiếp đãi làm gì có mười một đệ tử?

Chỉ có duy nhất một mình Khổng Tước Khổng Tuyên thôi mà.

Khổng Tuyên đó mỗi lần ra tay, chỉ có một chiêu Ngũ Sắc Thần Quang.

Quả thật đáng sợ, quét cho Tam Thanh mặt mũi xám xịt, khổ

không nói nên lời.

Phàm những thứ thuộc Ngũ Hành, đều không thoát khỏi sự khống chế của Ngũ Sắc Thần Quang.

Nhưng trên đời này lại có cái gì không thuộc Ngũ Hành?

Khai Thiên Tứ Tai Địa Thủy Hỏa Phong diễn Ngũ Hành, Ngũ Hành hội tụ, Bách Linh đản sinh.

Ngay cả Long Hán Tam Tộc, cũng là do khí Ngũ Hành hội tụ giao hợp mà đản sinh.

Trừ cực đoan Âm Dương nhị khí, Khổng Tuyên hầu như quét sạch vạn vật thiên hạ.

Quả thật có thể nói là đáng sợ!

Chỉ một mình Khổng Tuyên thôi mà!

Tam Thanh tuyệt đối không tin, mười đệ tử còn lại trên Bồng Lai Tiên Đảo có năng lực kém hơn Khổng Tuyên.

Ngay cả khi kém hơn, e rằng khoảng cách cũng không xa.

Ban đầu Hoàng Trung Lý Đạo Hữu đã kể rất nhiều bí văn về Bồng Lai Tiên Đảo.

Khiến Bàn Cổ Tam Thanh càng hiểu rõ nội tình Càn Nguyên Tiên Cung sâu không lường được đến mức nào.

Vấn đề là, một Càn Nguyên Đại Thần chỉ một ngón tay có thể dập tắt tất cả Đại Năng trong Hồng Hoang, vì sao lại phái mười một đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung ra ngoài?

Thái Thượng Lão Quân dứt khoát: "Tra rõ hướng đi của mười một đệ tử, khi cần thiết, ngô đẳng Tam Thanh sẽ giúp một tay!" Nguyên Thủy, Thông Thiên gật đầu lia lịa.

Những ngày tháng của Tam Thanh ở Bồng Lai Tiên Đảo tuy không đáng nhớ, ngoài việc bị hành hạ ra hình như chẳng có gì đáng để hồi ức.

Nhưng trên thực tế, không phải vậy.

Trong những ngày bị treo ngược trên Hoàng Trung Lý, họ không lúc nào là không cảm ngộ Đại Đạo chi quang.

Đại Đạo chi quang của Càn Nguyên Tiên Cung có thể bao trùm toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo.

Huống chi, Khổng Tuyên treo họ trên Hoàng Trung Lý, một trong Thập Đại Linh Căn Hồng Hoang, những lợi ích đạt được là vô lượng.

Tam Thanh lòng biết rõ, nợ Càn Nguyên Đại Thần quá nhiều.

Hiện tại mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo xuất động.

Dù thế nào, cũng phải bày tỏ.

Bất kể thực chất có giúp được hay không, nhưng cái thái độ này, nhất định phải thể hiện đủ!

Tam Thanh trong lòng đã đưa ra một quyết định giống như Long tộc: lấy Càn Nguyên Tiên Cung làm kim chỉ nam.

Mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo xuất thế, lập tức kinh động Đế Tuấn và Thái Nhất đang vùi đầu nghiên cứu trong Thiên Đình.

Sắc mặt hai người đặc biệt khó coi.

Đặc biệt Đế Tuấn, mặt đã biến thành đáy nồi.

Kể từ khi thành lập Yêu tộc Thiên Đình, lòng Đế Tuấn bành trướng ghê gớm, tự cho rằng trên Hồng Hoang, trừ Vu tộc, không còn đối thủ nào!

Nhưng Long tộc quy ẩn đã cho ngài một cái tát vang dội, Long tộc

tưởng chừng đã suy tàn, thực lực lại chẳng suy giảm chút nào, sau khi Long Vương tát một cái, ngài công khai tuyên bố: Hồng Hoang cứ thoải mái chơi, đừng quấy rầy Long tộc, ta muốn ẩn cư!

Tìm ai mà lý lẽ đây!

Mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo, mười một vị Chuẩn Thánh!

Thần Thú!

Càng khiến Đế Tuấn kinh nộ trong lòng, trong Hồng Hoang lại có một cổ thế lực khổng lồ như vậy?

Có thực lực như vậy, sao không xưng bá Hồng Hoang chứ?

Rốt cuộc là làm gì?

Não hải Đế Tuấn không ngừng xoay chuyển.

Ngài muốn xưng bá Hồng Hoang, vì vậy, khi thấy bất kỳ thế lực lớn nào, cũng sẽ vô thức hướng theo phương hướng đó.

Trong mắt quân tử, toàn là quân tử; trong mắt tiểu nhân, tự nhiên toàn là tiểu nhân.

Tất cả mọi người nhìn thế giới, vô thức đều theo một loại phương pháp nhất định.

Thái Nhất nghiến răng trừng Khổng Tuyên, con của Nguyên Phượng, đã giáng cho ngài đòn chí mạng nhất kể từ khi ra đời, thậm chí, ngay cả Hỗn Độn Chung cũng bị cướp đi, nói là muốn hiến cho Lão Gia.

Ban đầu, Thái Nhất coi Khổng Tuyên nói bậy: loại Tiên Thiên Chí Bảo như vậy, ai cam lòng dễ dàng từ bỏ?

Chương 86

Diễn kịch cũng chẳng tìm được lý do nào hay hơn.

Nhưng, khi nhìn thấy đồng bạn của Khổng Tuyên sau đó, ngài tin rồi!

Kẻ như Khổng Tuyên, lại có đến mười tên!

Tu vi của họ không có ai dưới Chuẩn Thánh, chủng tộc của họ lại đều là Thần Thú nhất tộc!

Chuẩn Thánh của Long Hán Tam Tộc và Yêu tộc không giống nhau, con Thất Trảo Kim Long của Long tộc khủng bố đó, ban đầu, chẳng phải chỉ là một Long tộc Chuẩn Thánh Trung Kỳ mà thôi.

Nhưng Chuẩn Thánh Long tộc, có thể tính theo cấp bậc Chuẩn Thánh thông thường sao?

Tuyệt đối không thể!

Thái Nhất âm thầm ước lượng chiến lực của Long tộc, cảm thấy, một Chuẩn Thánh Long tộc, gần như tương đương với ba Chuẩn Thánh Yêu tộc cùng cảnh giới thì phù hợp hơn.

Vậy vấn đề là, mười một vị Chuẩn Thánh, có thể địch lại bao nhiêu vị Chuẩn Thánh trong Thiên Đình?

Ba mươi ba vị sao?

Yêu tộc Thiên Đình, ở đâu ra nhiều Chuẩn Thánh đến vậy?!

Chẳng phải nói bậy sao!

Sắc mặt vốn khó coi của Thái Nhất càng trở nên khó coi hơn: "Không tốt!

Mục tiêu của họ là Bất Chu Sơn!" Hả?!

Bất Chu Sơn có vấn đề gì sao?

Đế Tuấn nhất thời không hiểu rõ tình huống.

Thái Nhất nghiến răng nghiến lợi: "Khổng Tuyên, đang lao về phía Nữ Oa Hoàng Cung trên Bất Chu Sơn, đi về phía Nhân tộc!" A!

Đế Tuấn đại kinh thất sắc.

Không thể nào chứ?

Vừa mới hạ lệnh cho Anh Chiêu, một trong Thập Đại Yêu Thánh, dẫn đội đi bắt một bộ lạc Nhân tộc để nếm thử, xem huyết nhục Nhân tộc rốt cuộc có thể giúp ích gì cho tu luyện của Yêu tộc không.

Hiện tại, lại nghe được tin tức kinh khủng như vậy.

Đế Tuấn sốt ruột, muốn động thân hạ giới, lại bị Thái Nhất nắm chặt cánh tay: "Hoàng huynh, không thể đi!" Giọng Thái Nhất gần như lạnh lùng, "Đối phương thực lực quá cường đại!" "Mười một vị Chuẩn Thánh của Long Hán Tam Tộc, Khổng Tuyên lại có Ngũ Sắc Thần Quang trong tay!" "Hoàng huynh muốn để Yêu tộc ta lại phải chịu đựng một lần Đông Hải Chi Chiến nữa sao?" Tựa như một chậu nước lạnh dội thẳng lên đầu Đế Tuấn, ngài lập tức bình tĩnh lại.

Vừa rồi, ngài đã nóng vội.

Hiện tại qua lời nhắc nhở của Thái Nhất, ngài mới hiểu rõ, sai lầm nằm ở đâu.

Thực lực Yêu tộc tuy không tệ, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là không tệ thôi!

So với các thế lực khác, Yêu tộc có thể duy trì Thiên Đình đã là không tệ rồi.

Như vậy, đội quân do Anh Chiêu thống soái, xem như không còn tồn tại đi!

Đế Tuấn trong lòng rỉ máu a, "Thái Nhất, Yêu tộc ta vốn là các bộ lạc hội tụ lại với nhau." "Các bộ lạc mâu thuẫn chồng chất, có những kẻ thậm chí là tử địch của nhau." "Chỉ có cường quyền mới có thể khiến tộc ta tiếp tục tồn tại." "Yêu tộc ta, muốn phát triển lớn mạnh, chỉ có thể bành trướng ra bên ngoài, dùng cường quyền uy tín, chấn nhiếp các tộc." "Hai tòa đại trận, phải nhanh chóng hoàn thành, đến lúc đó hãy tính chuyện báo thù!" Thái Nhất bất đắc dĩ gật đầu.

Lời nói của Đế Tuấn là thật, cũng chỉ có thể nhìn Anh Chiêu, đi mà không trở về vậy!

Dưới Bất Chu Sơn, một bộ lạc Nhân tộc, tiếng khóc than vang vọng khắp Thiên Địa. "Mau chạy, hướng Thánh Sơn mà chạy, ở đó có thể sống sót." "Trẻ con mau trốn, người lớn theo ta lên." "Đi mời Vu tộc Đại nhân." "Mẹ ơi, ta muốn mẹ..." Bộ lạc đó bị phá hủy hoàn toàn, khắp nơi là tay cụt chân rời rạc.

Máu tươi nhỏ giọt, Nhân tộc khóc thét, kinh thiên động địa.

Càn Khôn Lão Tổ âm thầm thở dài một hơi, không thể trực tiếp ra mặt, nếu ra mặt, không còn là âm thầm giúp đỡ nữa, tuy là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng không thể chống lại toàn bộ Yêu tộc!

Đối mặt với thảm cảnh của bộ lạc đó, ngài cũng chỉ có thể giả vờ như không thấy.

So với toàn bộ Nhân tộc, hy sinh một bộ lạc là có thể chấp nhận được.

Anh Chiêu cười lớn: "Yêu Hoàng Thánh Minh!

Huyết nhục Nhân tộc đối với tu luyện của Tổ ta quả có tác dụng thúc đẩy rồi!" "Đơn giản là đại bổ!" "Nữ Oa Đại Thánh cuối cùng cũng làm được một việc tốt cho Yêu tộc!" "Bắt thêm một ít, lát nữa mang về Thiên Đình, chúng ta mở tiệc ăn thịt người, đòi thêm đồng

nam đồng nữ!" "Ha ha ha ha ha!" Anh Chiêu ngang ngược không kiêng kỵ!

Họ không dám đi đến bên cạnh Nữ Oa Hoàng Cung trên Bất Chu Sơn để bắt người, đó là hành vi tìm chết.

Nhân tộc do Nữ Oa sáng tạo, trước mặt ngài mà bắt Nhân tộc, đó là vả mặt Nữ Oa.

Nhưng ở rìa Bất Chu Sơn thì không thành vấn đề.

Nữ Oa tổng không đến nỗi ngay cả chút thể diện cũng không cho chứ?

Anh Chiêu đầy vẻ hung ác, hương vị Nhân tộc thật sự rất ngon a!

Đặc biệt là đồng nam đồng nữ, thật sự rất có giá trị a!

Anh Chiêu vô cùng hưng phấn.

Đột nhiên, trước mắt tối sầm, không còn cảm giác gì nữa.

Càn Khôn Lão Tổ ánh mắt co rút: "Chuẩn Thánh cường hãn thật!

Ngũ Sắc Thần Quang lợi hại thật!" "Phụng Lão Gia pháp chỉ của ta!" Thanh âm Khổng Tuyên vang vọng Hồng Hoang Chư Thiên Vạn Giới, "Nhân tộc là do Càn Nguyên Cung của Bồng Lai Đảo ta che chở, kẻ nào dám xâm phạm Nhân tộc, dù xa ắt giết!" Vừa nói xong, Long Vương Cửu Tử, Tứ Bất Tượng cũng hạ xuống, vây thành một vòng tròn, cười lạnh với đám Yêu tộc đó.

Uy nghiêm Chuẩn Thánh vô tận tỏa ra, những Yêu tộc có tu vi cao nhất là Đại La Kim Tiên lập tức hồn phi phách tán!

Nhưng tận mắt chứng kiến Đại Thánh Anh Chiêu tu vi Chuẩn Thánh, bị một đạo Ngũ Sắc Thần Quang thu vào, khi xuất hiện trở lại, là mưa máu ngập trời!

Một đám Yêu tộc sợ hãi, muốn chạy trốn, nhưng đối mặt với

mười một vị Chuẩn Thánh, chạy đi đâu được?

Lại có thể trốn đi đâu?!

Tứ Bất Tượng khẽ vỗ một trảo trước, đại địa đột nhiên sinh ra vô số xoáy nước, nuốt chửng tất cả Yêu tộc vào trong đó.

Thánh địa của Kỳ Lân tộc, cũng là Bất Chu Sơn!

Cũng giống như Long tộc, họ cũng đã ẩn cư.

Tứ Bất Tượng chính là địa chủ đó!

Nhân tộc còn sống sót đại hỉ vọng, vội vàng bái tạ: "Đa tạ các vị Đại Tiên đã cứu mạng." Khổng Tuyên, người đứng đầu trong mười một đệ tử, hóa thành hình người, thản nhiên nói: "Ngô đẳng phụng mệnh Lão Gia hành sự, từ nay về sau, trong Hồng Hoang, kẻ nào dám ức hiếp các ngươi, sẽ là địch với Càn Nguyên Sơn của ngô." "Khoan đãng!" Khổng Tuyên thẳng tiến lên Vân Tiêu, thẳng đến chỗ Nam Thiên Môn, lớn tiếng nói: "Đế Tuấn, Thái Nhất, các ngươi gan lớn thật, lại dám bắt bớ Nhân tộc làm thức ăn, cảnh cáo các ngươi, nếu có lần sau, ắt diệt Yêu tộc!" Thanh, Hoàng, Xích, Bạch, Hắc Ngũ Sắc quang mang lưu chuyển không ngừng, Ngũ Quang tề quét, Nam Thiên Môn to lớn ầm ầm đổ sập, hóa thành tro tàn!

Chương 87

Khổng Tuyên cũng chẳng màng đến đám người Yêu tộc, ung dung tự tại, xoay người quay về.

Đế Tuấn và Thái Nhất nắm chặt hai tay, cố sức dập tắt xung động muốn tìm Khổng Tuyên tính sổ.

Vô ích, không đánh lại Khổng Tuyên, ra ngoài, chỉ sẽ lại một lần nữa mất mặt mà thôi!

Đế Tuấn và Thái Nhất là Yêu Đình Yêu Hoàng.

Tầm mắt của họ không bao giờ đặt trên một thời khắc nhất thời, mục tiêu chinh phục thiên hạ xưng bá Hồng Hoang là lớn, lộ trình lại xa xôi.

Khổng Tuyên, không nghi ngờ gì nữa, là một trong những mục tiêu nhất định phải đánh bại!

Anh Chiêu, một trong Thập Đại Yêu Thánh vẫn lạc, đối với Thiên Đình, cố nhiên là một tổn thất cực lớn.

Nhưng, cũng không phải tổn thất thương gân động cốt.

Yêu tộc Thiên Đình có thể chịu đựng sự bá đạo đó.

Nhưng, hai vị Yêu Hoàng trong lòng kinh sợ một phương diện khác, đó là Đại Năng đứng sau Khổng Tuyên!

Lão Gia mà lời tuyên ngôn đó nhắc đến!

Trong Đông Hải, Càn Nguyên Tiên Cung trên Bồng Lai Tiên Đảo...

đó phải là một vật khổng lồ đến mức nào?

Đế Tuấn và Thái Nhất trong lòng đều không có tự tin!

Khổng Tuyên quá bá đạo rồi!

Càn Khôn Lão Tổ đồng tử co rút, bị sự bá đạo của Khổng Tuyên chấn kinh.

Kế tiếp là cuồng hỉ, ngài đã đoán đúng rồi!

Càn Nguyên Đại Thần đối với Nhân tộc thật sự không hề tầm thường a!

Lại phái ra một đội ngũ cường hãn như vậy.

Mười một vị Chuẩn Thánh!

Đặc biệt là Khổng Tuyên dẫn đầu đó, Ngũ Sắc Thần Quang kia, khiến ngài cũng cảm thấy một cổ áp lực vô ngôn.

Ngài có thể từ trong đó cảm nhận được khí tức Đại Đạo!

Càn Khôn Lão Tổ mặt hiện vẻ ngưng trọng, ngài là Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Một Hỗn Độn Ma Thần lão luyện, khi đối mặt với Ngũ Sắc Thần Quang, cũng sẽ cảm thấy áp bách vô ngôn.

Đạo Càn Khôn, Càn Khôn là gì?

Trên dưới bốn phương gọi là Vũ, xưa nay đi gọi là Trụ.

Vũ Trụ hợp thành Càn Khôn.

Một Đại Đạo mang tính hỗn hợp, phải đến sau khi Thiên Đạo hoàn thiện, Đạo của Càn Khôn Lão Tổ mới có thể rộng lớn.

Trong Hỗn Độn Hư Không, Đạo của ngài căn bản không thể triển khai.

Hiện thực là như vậy.

Sự thật cũng vậy, sau khi tiến vào Hồng Hoang thế giới, đặc biệt là bốn mươi vạn năm gần đây, Pháp Tắc Thiên Đạo hoàn thiện,

thương thế của ngài triệt để hồi phục, Đạo Hạnh càng đột phá mạnh mẽ, đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đó là Chuẩn Thánh đỉnh phong thực sự, chứ không phải sức mạnh hư ảo được Đại Đạo gia trì khi Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần ngăn cản Bàn Cổ Chứng Đạo.

Sức mạnh đó cố nhiên khiến ngài cảm nhận được sức mạnh cấp Thánh Nhân, nhưng rốt cuộc không phải của ngài.

Hiện tại loại sức mạnh này mới là thực sự của ngài.

Càn Khôn Lão Tổ tuy không còn sức mạnh như ban đầu, nhưng dù sao cũng từng trải nghiệm sự cường đại đó, cảm giác vẫn còn.

Hiện tại, ngài cảm thấy, Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên, tràn ngập khí tức Đại Đạo. "Đạo Hạnh của Càn Nguyên Đại Thần, đã đạt đến độ cao nào rồi a?" Thật sự không thể tưởng tượng, không cách nào tưởng tượng.

Càn Khôn Lão Tổ thật sự muốn ôm chặt đùi Càn Nguyên Đại Thần, cho dù làm một Đồng Tử giữ cửa cũng được a.

Nhưng, ngưỡng cửa Càn Nguyên Tiên Cung cao đến đáng sợ.

Không phải ai cũng có tư cách bước vào!

Ngài, Càn Khôn Lão Tổ, không được!

Nhưng Khổng Tuyên vừa ra tay, lập tức khiến Càn Khôn Lão Tổ có được linh cảm, "Hoặc là, ngô có thể vòng vo một chút thì sao?" "Dù sao, hô hào ủng hộ Càn Nguyên Tiên Cung cũng không tệ!" Lời tuyên bố của Khổng Tuyên cường hoành bá đạo, phối hợp với khuôn mặt kiêu ngạo đó, đôi mắt phượng hẹp quét ngang, muốn kiêu căng đến đâu có kiêu căng đến đó!

Bàn Cổ Tam Thanh trên Côn Luân Sơn vừa trợn mắt há hốc mồm,

vừa cảm thấy đã bỏ lỡ một cơ duyên trời ban!

Một cơ hội tốt như vậy để giao hảo với Càn Nguyên Đại Thần?

Sao lại không còn nữa?

Nguyên Thủy và Thông Thiên không khỏi liếc nhìn Thái Thượng, ban đầu chẳng phải Thái Thượng nói Nhân tộc có liên quan đến Chứng Đạo sao, đồng dạng, cũng vì Thái Thượng mà ngăn cản việc đi Bất Chu Sơn.

Nếu ban đầu đã đi, hiện tại chẳng phải đã lộ mặt lớn trước mặt Càn Nguyên Đại Thần sao?

Hiện tại không trên không dưới, thật là một chuyện!

Trước có Nguyên Thủy, sau có Thái Thượng, liên tiếp phạm sai lầm.

Thông Thiên trong lòng thở dài: "Xem ra, thời khắc Tam Thanh phân gia sắp đến rồi." Không chỉ là dự cảm của riêng ngài, mà cũng là cảm giác chung của Tam Thanh.

Nhưng bất luận thế nào, Khổng Tuyên tuyên cáo tứ phương, bày tỏ thái độ của Càn Nguyên Tiên Cung Bồng Lai Tiên Đảo, đó là đang tiêm một mũi phòng ngừa cho các thế lực lớn trong Hồng Hoang.

Nếu người khác không nghe, vậy không trách được Khổng Tuyên!

Phàm các tộc Hồng Hoang biết rõ lai lịch Càn Nguyên Đại Thần, đều sẽ hiểu rõ ý nghĩa trọng đại của sự phân chia rõ ràng này.

Nhưng cho dù không hiểu rõ, nhìn thấy mười một vị Chuẩn Thánh, dám tiến lên quấy rầy, vậy đó thật sự là tìm chết, không trách được người khác.

Lời tuyên bố kiêu căng của Khổng Tuyên chiêu cáo Tam Giới, mười hai Tổ Vu đều động dung.

Vốn thiện với Nhân tộc, thậm chí có những bộ lạc còn chung sống lẫn lộn với Nhân tộc.

Chương 88

Nhưng muốn coi trọng Nhân tộc, thì thật sự là cười rồi.

Chỉ đối với Nhân tộc có thiện cảm rất lớn mà thôi.

Cũng có thể trong phạm vi năng lực, ban cho Nhân tộc sự giúp đỡ cực lớn.

Nhưng muốn vì Nhân tộc mà chiến đấu, đó là chuyện không thể nào.

Nhân tộc gặp nạn, Vu tộc cũng sẽ gặp nạn, chỉ đến mức đó mà thôi.

Nhưng hiện tại, lời tuyên ngôn của Khổng Tuyên, khiến một đám Tổ Vu chấn động không thôi, chẳng lẽ, họ đã bỏ lỡ một cơ duyên tuyệt đại?

Huyền Minh rơi vào tự trách, Đế Giang lại nói: "Không cần tự trách!" "Vốn đã vượt quá dự liệu của ngô rồi." "Chúng ta dù sao cũng đã bảo hộ phần lớn Nhân tộc, nếu không như vậy, Nhân tộc gặp nạn sẽ còn nhiều hơn." "Hiện tại quan trọng là làm lại từ đầu!" Một đám Tổ Vu đều gật đầu.

Huyền Minh trấn tĩnh tinh thần, ban bố mệnh lệnh: "Truyền lệnh cho các bộ Vu tộc Hồng Hoang, Nhân tộc là huynh đệ bộ lạc của ngô." "Hãy đối đãi với Nhân tộc như đối đãi với tộc ta!" Các Tổ Vu đồng thời gật đầu!

Như vậy mới đúng!

Chỉ có như vậy, mới hiển thị thành ý của họ.

Hậu Thổ, Tổ Vu nhỏ tuổi nhất trong mười hai Tổ Vu, trong lòng thầm nghĩ: "Không biết, ngô có cơ hội bái kiến Càn Nguyên Đại Thần

không?

Những nghi hoặc trong lòng ngô, e rằng cũng chỉ có Càn Nguyên Đại Thần mới có thể giải đáp được thôi?" "Sự việc lần này xong xuôi, ngô nhất định phải đến Đông Hải bái kiến Càn Nguyên Đại Thần!" Lời lẽ kiêu căng của Khổng Tuyên, chấn động các giới, tự nhiên cũng kinh động Nữ Oa đang bế quan.

Ngài trợn mắt há hốc mồm.

Các chủng tộc Nữ Oa sáng tạo trong một vạn năm không chỉ có vạn chủng, đa số đều bị Yêu tộc coi là lương thực.

Từ trước đến nay chưa từng thấy Càn Nguyên Đại Thần có lời phát ngôn như vậy, Nữ Oa vốn cho rằng lần này cũng giống như những lần trước.

Dù sao ngài cũng là một thành viên của Yêu tộc, Yêu tộc muốn một ít huyết thực, ngay cả ngài cũng không tiện từ chối.

Nhưng Nữ Oa cũng hiểu, Yêu tộc sẽ không làm quá đáng.

Nếu không, ngài không có cách nào giải thích với họ.

Nhân tộc đản sinh, Nữ Oa thu được vô lượng công đức, vốn chỉ vì Nhân tộc đặc thù một chút, e rằng được Thiên Đạo chiếu cố, nhưng, cũng chỉ đến thế mà thôi!

Nữ Oa cũng không đầu tư quá nhiều sự chú ý, không ngừng chế tạo sinh linh, đã quen với cảm giác này rồi.

Khi mới bắt đầu, những sinh linh được sáng tạo sẽ khiến ngài cảm động, chỉ là hết lần này đến lần khác sáng tạo sinh linh, Nữ Oa đã chai sạn rồi.

Hoặc giả, đã không còn nhiệt huyết nữa.

Hơn nữa, vô lượng công đức giáng xuống, khiến Nữ Oa bất đắc dĩ

lại một lần nữa bế quan, xung kích cảnh giới cao hơn.

Nhân tộc, tự nhiên bị đặt sang một bên.

May mắn thay, ngài biết Càn Khôn Đạo Hữu sẽ âm thầm chăm sóc.

Chỉ cần đảm bảo chủ thể Nhân tộc không có vấn đề, những thứ khác, tự nhiên có thể không quản.

Ai có thể ngờ Càn Nguyên Đại Thần đột nhiên lại ra tay như vậy?

Nữ Oa rơi vào trầm tư, Đạo Hạnh của Càn Nguyên Đại Thần xa xa không thể đoán định.

Nhất cử nhất động của Đại Thần, đều có ý nghĩa đặc biệt.

Chẳng lẽ Nhân tộc sẽ là nhân vật chính của Thiên Địa?!

Nữ Oa bị ý nghĩ đó làm cho giật mình, ngài bật cười, ý kiến hoang đường đến mức nào chứ?

Sẽ có sao?

Khoảnh khắc tiếp theo, ngài không cười nổi nữa.

Nguyên Thần có kỳ cảnh, hung dũng bành trướng!

Nữ Oa triệt để biến sắc!

Lại là thật!

Chẳng trách Đại Thần lại nói Đạo của ngài nằm ở chữ "Nhân", ngài đã sáng tạo ra nhân vật chính của Thiên Địa tương lai!

Chẳng trách công đức trước đó nhiều đến mức ngài không dám tin.

Nữ Oa vừa cao hứng, vừa hưng phấn, lại vừa lo lắng.

Sáng tạo ra nhân vật chính của Thiên Địa tương lai, dựa vào Nhân tộc, khí vận của ngài không thiếu được.

Nhưng vì thân phận của ngài, lại kẹp giữa hai tộc, vô cùng khó xử.

Không giúp bên nào là ý tưởng ngu xuẩn nhất, đắc tội cả hai tộc!

Sau đó, bất luận tộc nào thắng thua, cũng sẽ không tha thứ loại phe cưỡi tường: khi tộc ta nguy nan đều không thấy giúp đỡ, vậy, khi ngươi có nguy hiểm, dựa vào đâu muốn ta giúp đỡ?

Nữ Oa đối mặt với một sự lựa chọn, Yêu tộc hay Nhân tộc?

Nếu không có Khổng Tuyên hướng Hồng Hoang tuyên cáo, thì cả hai lựa chọn đều là quyết định gian nan, hiện tại thì sao?

Đương nhiên là Nhân tộc a!

Tiền đồ Nhân tộc, xa xa không phải đám ô hợp do hai con Kim Ô dẫn dắt có thể sánh bằng!

Nữ Oa vô cùng tin tưởng!

Cho dù toàn bộ Đại Năng tu sĩ Hồng Hoang đều đứng về phía đối lập Nhân tộc, chỉ cần Càn Nguyên Đại Thần ủng hộ Nhân tộc, đã đủ để Nữ Oa đưa ra lựa chọn sáng suốt!

Vì vậy, Nữ Oa lại một lần nữa tiến vào bế quan.

Đạo Hạnh của ngài không ngừng tăng trưởng.

Tâm tư của Nữ Oa rất đơn giản, đã muốn đối đầu với Yêu tộc, vậy nhất định phải dốc sức đề thăng cảnh giới của mình.

Như vậy, mới có thể dưới sự uy hiếp của Yêu tộc, bảo hộ Nhân tộc tốt hơn!

Nữ Oa an tĩnh bế quan!

Khổng Tuyên nghênh ngang hoàn thành lời tuyên ngôn đó, mới quay trở lại mặt đất, "Ngô nãi Tiên nhân Khổng Tuyên của Càn

Nguyên Cung, phụng mệnh Lão Gia ngô, hộ vệ Nhân tộc!" "Mấy vị đây, là Cửu Tử của Long Vương và con của Thủy Kỳ, Tứ Bất Tượng!" "Từ hôm nay trở đi, các ngươi đã nhận được sự bảo hộ của ngô!" "Hãy yên tâm, sẽ không còn ai có thể ức hiếp các ngươi nữa!" Nhân tộc lớn tiếng quỳ lạy: "Đa tạ các vị Tiên nhân Lão Gia!" Khổng Tuyên cũng chẳng khách khí, tập hợp toàn bộ Nhân tộc lại, chia thành mấy bộ lạc lớn khác nhau.

Lại lệnh mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo, mỗi người nhận lãnh một bộ lạc.

Chương 89

Từ nay về sau, bộ lạc nào xảy ra vấn đề, đó là trách nhiệm của người đó.

Khổng Tuyên từ trên người mình lấy ra mấy cọng lông vũ, lại từ chỗ Long Cửu Tử lấy được vảy rụng xuống, cùng lông trên người Tứ Bất Tượng, chế thành mười một mặt cờ xí, từ đó Nhân tộc đã có totem của bộ lạc!

Những cờ xí đó triển khai hộ vệ Nhân tộc, tiếng hoan hô lớn của Nhân tộc, nguyện lực hội tụ, đột nhiên trở thành Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo!

Nhân tộc mới sinh ban đầu có mười một mặt cờ xí totem.

Từ đó, Nhân tộc phân thành mười một chi tồn tại tiếp.

Đến đời sau, Nhân tộc sinh sôi nảy nở đông đúc, dưới mười một chi các nhánh tự sinh sôi, totem càng có đủ loại hoa văn, nhưng rốt cuộc không thoát khỏi ba loại Phi Cầm, Lân Giáp, Tẩu Thú.

Càn Khôn Lão Tổ đối với thủ đoạn của Khổng Tuyên âm thầm bội phục không thôi.

Chỉ một mặt cờ xí, đã khiến Nhân tộc hội tụ được lòng tin, từ nay về sau, họ biết rằng, trên Hồng Hoang, sẽ không còn bị người khác tùy tiện xẻ thịt nữa.

Phía sau họ cũng có chỗ dựa.

Tựa như cờ chiến, chỉ cần cờ chiến không đổ, totem còn đó, truyền thừa Nhân tộc sẽ không bị đoạn tuyệt!

Sau khi Khổng Tuyên đóng quân, ít có thế lực không có mắt nào dám khiêu khích Nhân tộc!

Cái giá quá lớn!

Khiêu khích Nhân tộc, nhìn thì sảng khoái.

Nhưng trên thực tế, cái giá phải trả rất lớn!

Động một cái là diệt tộc.

Khổng Tuyên đối với các thế lực lớn dám xâm phạm Nhân tộc tương đối không khách khí.

Chỉ cần kẻ nào dám, ngài dám ra tay tàn nhẫn!

Bất kể chạy đi đâu, Khổng Tuyên đều có năng lực khiến kẻ đó diệt môn.

Phong cách ngoan độc như vậy, lập tức khiến các Đại Năng trong Hồng Hoang hiểu rõ.

Lời phát ngôn cuồng vọng của Khổng Tuyên ban đầu, thật sự không phải nói đùa.

Càn Khôn Lão Tổ âm thầm gật đầu, Khổng Tuyên ở đó, an toàn của Nhân tộc đã được giải quyết phần lớn.

Nhưng, hoàn cảnh sinh tồn của Nhân tộc vẫn chưa được cải thiện.

Linh khí trong Hồng Hoang tuy dồi dào, nhưng công pháp tu luyện của Nhân tộc lại khác với các chủng tộc khác trong Hồng Hoang, ngược lại học được một chút phương pháp tôi luyện thân thể từ Vu tộc, nhưng Vu tộc là do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, thân thể của họ trời sinh cường đại.

Nhân tộc nếu trực tiếp áp dụng công pháp của Vu tộc, tất nhiên thân thể sẽ bạo liệt mà chết.

Cường độ thân thể của hai chủng tộc hoàn toàn không giống nhau.

Thêm vào đó, ngay cả dã thú ôn thuận nhất trong Hồng Hoang,

cũng có pháp lực không nhỏ.

Hoàn cảnh sinh tồn của Nhân tộc thật sự không thay đổi được bao nhiêu tốt đẹp.

Càn Khôn Lão Tổ nhìn Khổng Tuyên, trong lòng thầm nghĩ: "Khổng Đạo Hữu, nên xử lý thế nào đây?" Khổng Tuyên căn bản không nghĩ đến điều đó.

Theo ngài, vấn đề hàng đầu hiện tại là lập uy, Nhân tộc trước tiên phải sống sót, đó mới là vấn đề quan trọng nhất.

Các vấn đề khác đều đứng sau vấn đề này!

Nếu ngay cả vấn đề tồn vong của chủng tộc cũng chưa giải quyết được, thì nói chuyện gì nữa!

Vì vậy, Khổng Tuyên lệnh cho mười đệ tử, nhiệm vụ quan trọng nhất hiện tại là truy sát những tu sĩ dám sát lục Nhân tộc.

Lời tuyên ngôn tuy kiêu căng bá đạo, hành động của họ tuy máu me đầm đìa, nhưng vẫn không ngăn cản được có người liều mình mạo hiểm, nguyên nhân là, Nhân tộc đối với các chủng tộc khác, đều là vật đại bổ.

Ăn vào, có thể tăng mạnh Đạo Hạnh của mình.

Đơn giản là đan dược biết đi!

Điều đó mang lại cho Khổng Tuyên một chút phiền phức, chỉ một chút phiền phức mà thôi!

Mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo, đều là tu vi Chuẩn Thánh.

Chỉ cần không phải là quân đoàn lớn của Yêu tộc ra tay, đơn đả độc đấu thật sự không ai là đối thủ của họ.

Đặc biệt là Long Tử Nhai Tý, đặc biệt thiện chiến!

Những tà tu phạm lỗi trước đó đa số đều bị giết!

Nhưng trên chiến trường, ánh sáng rực rỡ không phải Khổng Tuyên, cũng không phải Nhai Tý, càng không phải Tứ Bất Tượng.

Mà là Bồ Lao!

Long Tử thứ chín, Bồ Lao, toàn thân quấn quanh dưới một chiếc chuông lớn màu Huyền Hoàng, có kẻ địch đến phạm, Bồ Lao chỉ khẽ va chạm vào chiếc chuông dưới thân, kẻ địch liền tro bụi bay mất!

Trên Thiên Đình, Thái Nhất đơn giản là muốn phát điên rồi!

Bảo bối của ngài a!

Khổng Tuyên ngày đó nói sẽ mang về hiến cho Lão Gia.

Thái Nhất coi Khổng Tuyên nói bậy: loại Tiên Thiên Chí Bảo như vậy, ai cam lòng dễ dàng từ bỏ?

Nhưng thật sự là không ngờ, Linh Bảo bẩm sinh ngài ngày đêm mong nhớ, lại đang ở trên người Bồ Lao!

Đáng tiếc Thái Nhất lại không biết, Bồ Lao chỉ có quyền sử dụng Hỗn Độn Chung.

Trong Càn Nguyên Tiên Cung, Đồng Tử coi chuông báo giờ có trách nhiệm không giống với Quảng Thành Tử trong Ngọc Hư Cung, chỉ đơn thuần là một hạ nhân mà thôi!

Càn Nguyên cũng mặc cho Bồ Lao mang Hỗn Độn Chung đi, rốt cuộc cũng chỉ là một cái Hỗn Độn Chung mà thôi!

Sắc mặt Thái Nhất đen sầm lại, biểu tình biến đổi, cuối cùng từ bỏ ý định chiến đấu trong lòng, không thể trêu chọc a!

Thái Nhất thật sự không dám trêu chọc Nhân tộc, cũng không dám trêu chọc mười một vị Chuẩn Thánh, càng không dám trêu chọc Lão Gia thần bí đứng sau các vị Chuẩn Thánh.

Mười một vị Chuẩn Thánh, trận dung như vậy, trừ phi ngài cùng Đế Tuấn và toàn bộ Yêu tộc đều ra tay, mới có khả năng chống lại họ.

Lưu ý, là miễn cưỡng chống lại.

Hãy nhớ đến trận chiến giữa Yêu tộc và Long tộc trước đây.

Chương 90

Một vị Long Vương đã khiến Yêu tộc kẻ nào cũng bị thương, có thể nói là khủng bố!

Trong số mười một vị Chuẩn Thánh đó, thật sự có một nhân vật có chiến lực không kém Long Vương là Khổng Tuyên!

Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên quét sạch mọi vật, đơn giản là vô giải!

Lấy gì đi chống lại họ?

Thái Nhất không phải kẻ ngốc, ngài có thể nhìn rõ bản chất của mười một vị Chuẩn Thánh, mười một vị Chuẩn Thánh, đó là con của Long Hán Tam Tộc a!

Thật sự nếu gặp nguy nan, Thái Nhất thật không tin Long Hán Tam Tộc sẽ không xuất binh tương trợ.

Điều đó có nghĩa là gì?

Có nghĩa là Yêu tộc phải đồng thời chiến đấu với Long Hán Tam Tộc!

Long Hán Tam Tộc vốn được xưng tụng ngang nhau, thực lực Long tộc vừa mới lộ ra một góc băng sơn, thực lực Phượng tộc và Kỳ Lân tộc có thể yếu kém được sao?

Đừng mơ mộng hão huyền nữa!

Ngoài ra, còn có Càn Nguyên Đại Thần mà Khổng Tuyên nhắc đến!

Đó cũng là một Đại Thần không thể trêu chọc.

Đế Tuấn và Thái Nhất để chứng minh tính chân thực lời Khổng

Tuyên nói, đặc biệt tìm hai vị Đại Thánh giỏi bói toán nhất trong Yêu tộc là Phục Hy và Bạch Trạch.

Phục Hy nghe thấy đối tượng cần bói toán, sợ đến mặt xanh lét: "Vị Đại Thần đó không thể trêu chọc, là sinh linh sớm nhất trong Hồng Hoang!" "Khi ngô đẳng, thậm chí Long Hán Tam Tộc còn chưa đản sinh, ngài đã đi lại trên Hồng Hoang rồi." "Không giấu Bệ hạ, Tiên Thiên Bát Quái của thần, là do Càn Nguyên Đại Thần ban tặng!" "Hồng Tú Cầu, Linh Bảo bẩm sinh của Nữ Oa, cũng là do ngài ban tặng!" "Vị Đại Thần đó, ngô đẳng thật sự không trêu chọc được!" Sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất cũng xanh lét, trí giả Thiên Đình, nghe một biết mười.

Càn Nguyên Đại Thần sẽ đơn thuần ban cho Phục Hy và Nữ Oa cơ duyên sao?

Đương nhiên không phải, cũng có thể, các vị Đại Năng trong Hồng Hoang đều có khả năng được Đại Thần chỉ dẫn.

Chỉ cần, các Đại Năng có danh có tính trong Hồng Hoang đều có liên quan đến Càn Nguyên Đại Thần, thì làm gì dám tranh hùng với ngài?

Đừng nói đùa nữa!

Thật sự muốn đối địch với Càn Nguyên Đại Thần, không nói gì khác, là phải đối địch với toàn bộ Hồng Hoang rồi!

Tương đối đáng sợ!

Chuyện như vậy, ai dám làm?

Đế Tuấn không yên lòng, thỉnh cầu Bạch Trạch: "Bạch Trạch Đại Thánh, làm phiền ngài." Bạch Trạch cũng là kẻ vô tri vô úy, Phục Hy sợ đến phát khiếp, lớn tiếng kêu: "Đừng, Bạch Trạch Đại Thánh, ngàn vạn lần đừng..." Tuy nhiên, tiếng kêu của Phục Hy đã muộn, Bạch

Trạch phun máu từ miệng, như suối phun, phun mãi rồi rơi vào hôn mê!

Ba vị Đại Năng Yêu tộc triệt để sợ hãi, vội vàng cứu chữa.

Sau đó, Bạch Trạch còn lòng lo sợ: "Ngô vừa rồi trong lòng niệm danh húy Càn Nguyên Đại Thần, thấy một đạo quang..." Trên mặt ngài đầy vẻ khủng cụ. "Đạo quang đó, chí cao chí đại chí vĩ chí chân," "Ngô ngay cả tư cách tiếp xúc cũng không có, đã bị phản phệ rồi!" Hai vị Yêu Hoàng không bao giờ đề cập đến chuyện này nữa.

Thiên Cơ Sư bị phản phệ, có thể bảo toàn tính mạng đã là không tệ rồi.

Bạch Trạch trọng thương, theo như ngài nói, muốn khôi phục, e rằng không dưới trăm vạn năm!

Thái Nhất chỉ cần nhắc đến chuyện này là da đầu tê dại.

Bạch Trạch là Thiên Cơ Sư xuất sắc nhất trong Yêu tộc, ngay cả ngài cũng không thể đoán được lai lịch của Càn Nguyên Đại Thần, trong Hồng Hoang còn ai có thể đoán ra?

Hoàn toàn dập tắt tâm tư tạm thời đoạt lại Hỗn Độn Chung!

Nhưng làn sóng Nhân tộc do Khổng Tuyên dẫn dắt vẫn chưa kết thúc, ngược lại đang ở trên đỉnh cao trào.

Trên Bất Chu Sơn, Khổng Tuyên triệu tập mười một tộc trưởng bộ lạc Nhân tộc, phân phó nói: "Tất cả mọi người trong Nhân tộc, tối nay tạm thời đừng ngủ, Lão Gia ngô sẽ vì các vị giảng pháp." Hả?!

Đại Thần truyền pháp?!

Các tộc trưởng Nhân tộc phấn khích.

Có người hỏi: "Khổng Tước Tôn Giả, tất cả mọi người trong bộ lạc đều có duyên gặp mặt sao?" "Đương nhiên rồi," Khổng Tuyên gật

đầu, "Lão Gia ngô đã đích thân nói với ngô!" Có câu nói đã đặt nền móng.

Nhân tộc Thánh Mẫu Nương Nương từng nhiều lần ca ngợi Càn Nguyên Đại Thần, ngữ khí đó, như đối đãi Nữ Oa Nương Nương vậy, kiền thành, tôn kính.

Càn Nguyên Đại Thần muốn truyền đạo, cơ duyên trời ban a!

Một đám Nhân tộc chạy khắp nơi báo tin, nhất thời kinh động tứ phương.

Càn Nguyên Đại Thần muốn giảng đạo truyền pháp?

Không chỉ Nhân tộc, ngay cả Càn Khôn Lão Tổ, Nữ Oa, Tam Thanh, mười hai Tổ Vu đều bị kinh động, âm thầm biến hóa thành một Nhân tộc bình thường trong Nhân tộc.

Ai mà không nghe Đại Thần giảng đạo?

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt đã tối.

Thỏ Ngọc Đông Thăng, trắng mịt mờ.

Tất cả mọi người trong Nhân tộc đều ra ngoài, bất kể tuổi tác, bất kể mạnh yếu, bất kể nam nữ, đều ra ngoài.

Dựa theo sự chỉ dẫn của mười một vị Tôn Giả, thành kính nhìn về phía tế đài, ở đó không có một vật gì.

Càn Nguyên ở trong Càn Nguyên Tiên Cung, vận dụng một năng lực mà trong Càn Nguyên Tiên Cung, một Kỷ Nguyên chỉ có thể vận dụng ba lần.

Mượn sức mạnh của Càn Nguyên Tiên Cung, Càn Nguyên hình chiếu thẳng xuống Bất Chu Sơn, trên tế đài lớn nhất của Nhân tộc.

Tử khí văng ngang chín vạn dặm, hà quang vạn đạo, thụy thải ngàn điều, dị hương trận trận.

Sâu thẳm Thiên Đạo, lại có bát âm tiên nhạc vang lên, thông đạt Hồng Hoang Chư Thiên Vạn Giới. "Thánh Nhân giáng lâm!" Một đám Đại Năng kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm!

Họ biết tu vi của Càn Nguyên Đại Thần sâu không lường được, nhưng, bất luận thế nào, cũng không ngờ Đạo Hạnh của Càn Nguyên Đại Thần lại đến mức Thiên Đạo cũng phải nể mặt!

Thiên Đạo đang đứng ra hỗ trợ Càn Nguyên Đại Thần a!

Như một con liếm cẩu vậy, sợ rằng Càn Nguyên Đại Thần xuất hiện không đủ ngầu, không đủ uy phong.

Một đám Đại Năng làm gì thấy cảnh tượng như vậy.

Duy chỉ có Càn Khôn Lão Tổ không hề kinh ngạc!

Ngài đã sớm chứng kiến uy phong của Càn Nguyên Đại Thần.

Chương 91

Đó là vị siêu cấp Đại Thần có thể khiến Bàn Cổ Đại Thần đã Chứng Đắc Đại Đạo Thánh Nhân quả vị, dễ dàng thay đổi chủ ý.

Thiên Đạo ba kết, chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Càn Khôn Lão Tổ tiện thể ngưỡng mộ không thôi, ngài cũng muốn ba kết Càn Nguyên Đại Thần a, nhưng vấn đề là, ngài có tư cách không?

Lại có thể ba kết Đại Thần sao!

Động tĩnh khi Càn Nguyên xuất hiện trực tiếp kinh động hai vị Yêu Hoàng Đế Tuấn và Thái Nhất của Yêu tộc, "Xì!" Hai vị Yêu Hoàng hít một ngụm khí lạnh! ...

Đơn giản là đáng sợ a!

Càn Nguyên Đại Thần lại khiến Thiên Đạo cũng phải ba kết Thánh Nhân!

Vậy, rốt cuộc là Thánh Nhân cấp bậc nào?

Dù sao cũng khẳng định là cao hơn Thiên Đạo!

Siêu thoát Thiên Đạo Thánh Nhân?

Sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất tái nhợt, khẽ run rẩy.

Đã sớm chứng kiến chân dung Càn Nguyên Đại Thần, nhưng bây giờ mới biết, thà không biết còn hơn!

Nguyên Thần của họ đều chấn động kịch liệt không thôi.

Đại Thần giảng pháp tuy tốt, nhưng... dám đi nghe sao?

Đại Thần một ánh mắt đã miểu sát họ rồi sao?

Đế Tuấn và Thái Nhất kinh khủng đến tột độ, lập tức hạ lệnh: "Tất cả hoạt động nhằm vào Nhân tộc vô thời hạn dừng lại, kẻ nào dám động đến một sợi lông Nhân tộc, chờ bị diệt tộc đi!" Hai người nhìn nhau, đều có thể thấy được vẻ kinh khủng của đối phương!

Động tĩnh của Đế Tuấn và Thái Nhất tự nhiên không giấu được Càn Nguyên, ngài không hề để ý đến hai vị Yêu Hoàng.

Nếu Đế Tuấn và Thái Nhất có dị động, ngài tùy tay có thể tiêu diệt họ.

Quản Hồng Hoang đại thế.

Trên thực tế, khi xuyên việt Khai Thiên chi sơ, Đại Đạo Kế đều đã bị phá vỡ!

Bàn Cổ không chỉ không vẫn lạc, mà còn Chứng Đắc Đại Đạo Thánh Nhân quả vị, hiện tại đang tiềm tu trong Hỗn Độn sâu thẳm.

Vận mệnh Long Hán Tam Tộc cũng bị thay đổi, chủ lực Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc cơ bản được bảo tồn, ẩn giấu trong Hồng Hoang là thế lực đứng đầu.

Khổng Tuyên càng không biết đã đản sinh sớm hơn bao nhiêu vạn năm!

Nguyên Thần của mười hai Tổ Vu trong Vu tộc tăng trưởng lớn, thậm chí ngay cả Càn Khôn Lão Tổ, cũng sống sót! ...

Càn Nguyên đã thay đổi quá nhiều.

Ngài thật sự không hề để tâm để Yêu tộc đổi hai Yêu Hoàng.

Đương nhiên, nếu Đế Tuấn và Thái Nhất biết điều, Càn Nguyên tự nhiên sẽ không chủ động ra tay với hai người.

Hai vị đó, cũng không chỉ đội cái danh Yêu Hoàng mà thôi, hủy diệt họ, dễ như trở bàn tay, dấu ấn Bàn Cổ trong tay, Thiên Đạo

không quản được Càn Nguyên chút nào.

Trong Càn Nguyên Tiên Cung, Thiên Đạo cũng không dám quản, nó ngược lại sợ Càn Nguyên quay đầu quản nó.

Càn Nguyên bản thân, dùng Đại Thần Thông hiển Thánh trước mặt mọi người, không một ai là ngoại lệ.

Càn Nguyên mỉm cười, đó chẳng qua là pháp hóa thân vạn nghìn mà thôi, là tiểu đạo.

Lấy tay làm bút, lấy trời làm bảng, viết xuống chữ lớn "Nhân", "Các ngươi nãi Nhân tộc, 'Nhân' là gì, một phẩy một nại (phẩy và nét mác), khai thiên tích địa." Chữ "Nhân" đó xuất hiện ở chân trời, tất cả Nhân tộc đều ngây người, lập tức rơi vào đốn ngộ.

Phảng phất nhìn thấy một bức họa.

Trong Hỗn Độn Hư Không vô biên vô tận, có một Cự Nhân tay cầm Khai Thiên Phủ, bổ ra Hỗn Độn, sáng tạo thế giới Hồng Hoang, hình tượng Cự Nhân đó vô cùng cao lớn, khắc sâu vào tâm trí họ.

Cự Nhân đó hai chân phân ly, hai tay chống trời, trời một ngày cao một trượng, đất một ngày dày một trượng, thân Cự Nhân dài hai trượng.

Người, đỉnh thiên lập địa, bách chiết bất nạo.

Trong lòng có ngạo cốt, đánh cũng không gãy!

Đó là khí tức đặc hữu của Bàn Cổ Đại Thần khai sáng thế giới Hồng Hoang. "Oanh!" Trên Bất Chu Sơn có một cổ khí tức hậu trọng, đôn thực tỏa ra.

Một đám Đại Năng đại kinh.

Cổ khí tức đó vĩ đại như vậy, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Quả nhiên là khí tức Bàn Cổ Đại Thần!

Bất Chu Sơn vốn là do xương sống Bàn Cổ hóa thành, lại là trụ chống trời, thai nghén niềm tin kiên cường đỉnh thiên lập địa của Bàn Cổ Đại Thần, hiện tại niềm tin đó bị chữ "Nhân" của Càn Nguyên thức tỉnh, gia trì lên một đám Nhân tộc.

Các Đại Năng kinh hãi phát hiện, Nhân tộc tuy yếu ớt, nhưng xương sống thẳng tắp, eo thẳng, ánh mắt cũng sáng lên.

Bởi vì Càn Nguyên trong chữ "Nhân" đó đã lồng ghép ẩn chứa một Đại Thần Thông!

Đại Thần Thông này, duy chỉ có Nhân tộc mới có thể tham ngộ thấu đáo.

Nói trắng ra thì chẳng đáng gì, ẩn chứa một bộ công pháp.

Tên là Võ Đạo!

Đó cũng là lý do Càn Nguyên yêu cầu triệu tập tất cả Nhân tộc, bất luận nam nữ, bất luận già trẻ.

Trong lòng ngài, chúng Nhân tộc, đều là đồng nhân.

Không có phân biệt cao thấp sang hèn.

Người người bình đẳng.

Đạo Hạnh của Càn Nguyên Đại Thần cao đến mức nào?

Chương 92

Tùy tiện một câu nói là Đại Đạo Luân Âm, Thiên Đạo Ngự Lệnh.

Ngay cả Đại Đạo Thánh Nhân cũng có được khai sáng.

Đừng nói Nhân tộc, ngay cả rất nhiều Đại Năng đều rơi vào đốn ngộ.

Trong não hải của họ, ảnh hưởng của Bàn Cổ Đại Thần đã phát sinh biến hóa, đang diễn luyện một bộ võ công!

Di?!

Lại không phải tiên pháp, cũng không phải đạo thuật, mà là võ công sao? ...

Một đám Đại Năng mê mang.

Chẳng phải bản chất đã bị đảo lộn sao?

Hiện tại không phải thời Long Hán, chỉ tu Thần Thông, không biết Thiên Số.

Võ công Đạo pháp đơn thuần, đối với Đại Năng không có nhiều tác dụng, trừ khi đấu pháp có chút lợi thế nhỏ ra, không có chút tác dụng nào.

Tu sĩ trên Hồng Hoang cần phải thân cận Thiên Đạo, đề thăng Đạo Hạnh, cảnh giới và pháp lực như vậy mới có thể đồng bộ nâng cao, như vậy, mới có thể đi xa hơn một chút trên con đường cầu Đạo!

Bộ công pháp Càn Nguyên Đại Thần truyền thụ, rõ ràng không phải là pháp tu luyện chủ lưu trong Hồng Hoang hiện tại.

Một đám Đại Năng Hồng Hoang đều thở dài thất vọng.

Duy chỉ có mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo vẫn toàn thân chú

ý quan sát, trong mắt họ, địa vị Càn Nguyên Đại Thần là chí cao vô thượng.

Một đám Đại Năng không hiểu, đó là vì Đạo Hạnh của họ không cao bằng Càn Nguyên Đại Thần.

Đạo Hạnh của Càn Nguyên Đại Thần cao đến mức nào?

Đó là Đạo Hạnh mà ngay cả Thiên Đạo cũng phải ba kết.

Lý lẽ được truyền thụ một cách trịnh trọng như vậy, sẽ để người ta dễ dàng nhìn thấu sao?

Không thể!

Càn Nguyên khẽ lắc đầu, những Đại Năng đó, tư tưởng trong não hải đã ăn sâu bám rễ, đầu óc đã cứng nhắc.

Ai nói Võ Đạo không thể Chứng Đạo?

Càn Nguyên tỏ vẻ vô cùng khinh thường.

Tam Thiên Đại Đạo chỉ chọn một điều có thể thành Thánh, Võ Đạo tự nhiên cũng là một trong Tam Thiên Đại Đạo, trước không có, hiện tại cũng có.

Bởi vì, Càn Nguyên Đại Thần đã nói!

Lời của ngài là luật lệnh!

Võ Đạo nhìn có vẻ khác xa với sự phiêu dật của Tiên Đạo, cũng không kỳ dị như Ma Đạo, nhưng nếu tu luyện Võ Đạo đến cực hạn, đồng thời, chiến lực của Võ Đạo sẽ vượt xa.

Càn Nguyên căn bản không vội, vốn không phải giảng giải cho những Đại Năng này!

Đối với những Đại Năng này mà nói, Đạo đồ của bản thân đã cố định, muốn thay đổi trừ phi phá vỡ.

Chuyện như vậy, hầu như không ai sẽ làm.

Cùng lắm sẽ hấp thu tinh thần bên trong Võ Đạo, dùng để đánh nhau đấu pháp.

Càn Nguyên khẽ lắc đầu, pháp môn tuy rộng lớn, nhưng không độ những người vô duyên.

Nếu thật sự coi Võ Đạo chỉ là con đường đánh nhau đấu pháp, cũng miễn cưỡng coi thường quá rồi.

Ngài, Càn Nguyên, trong Càn Nguyên Tiên Cung, dùng góc độ Đại Đạo Thánh Nhân, từ trên xuống dưới phản bản quy nguyên biên soạn ra một bộ bí tịch công pháp.

Sao lại đơn giản như vậy chứ.

Về lý thuyết, nếu thật sự tu hành theo con đường đã truyền thụ, con đường đạt đến Đại Đạo Thánh Nhân trước đó hoàn toàn không có vấn đề!

Đáng tiếc a, Càn Nguyên khẽ thở dài, tất cả mọi người có mặt, bất luận là các loại Đại Năng hay tất cả Nhân tộc, đều không đạt được cảnh giới đó.

Không, thành Thánh Nhân đều cần đại nghị lực, đại pháp lực, đại trí tuệ, đại cơ duyên, các loại điều kiện hội tụ mới có thể thành công!

Huống chi là Thánh Nhân cấp Thiên Đạo trên Thiên Đạo Thánh Nhân, Bán Bộ Đại Đạo.

Càn Nguyên với đôi Thánh Mục đã sớm nhìn thấy tương lai, khi thời khắc đến, những Thánh Nhân đó vì Đạo Hạnh không thể tiến thêm một bước, sẽ tìm bộ bí tịch này, chỉ đáng tiếc, lúc đó, muốn thay đổi môn phái đã không kịp nữa rồi!

Càn Nguyên không hề cường điệu tác dụng của công pháp, công

pháp của ngài có cần cường điệu sao?

Càn Nguyên ôm một nụ cười.

Cơ duyên đã ban tặng, có nắm giữ được hay không, thì xem họ thôi!

Trên Bất Chu Sơn, linh khí hội tụ, nhân uân thăng đẳng, dường như vô cùng vô tận.

Thánh Nhân không màng trần thế, trừ phi vì Đạo của Thánh Nhân Nhân tộc xuất thế chấn động Hồng Hoang, Càn Nguyên Đại Thần phó Bất Chu Sơn, diễn hóa Võ Đạo, truyền thụ Nhân tộc, không biết đã chấn hám bao nhiêu Đại Năng.

Không ít Đại Năng đều hóa hình thành phổ thông nhân nhập Bất Chu Sơn, chỉ vì tìm kiếm cơ duyên.

Mặc dù Võ Đạo không hoàn toàn phù hợp với họ, nhưng cũng không phải là không có thu hoạch.

Hảo thí như Càn Khôn Lão Tổ, lập chí trở thành hộ pháp của Nhân tộc, đã được Càn Nguyên Đại Thần nhận khả, đây là một cơ duyên to lớn; hảo thí như Thái Thượng, minh liễu được trọng yếu điểm của Đạo, giáo hóa Nhân tộc, nhưng đã bỏ qua cái gọi là 'tay không bắt sói trắng'; hảo thí như Nữ Oa, minh bạch công đức tồn tại, đối với Nhân tộc trăm phương ngàn kế bảo hộ.

Các Đại Năng đều có cơ duyên, nhưng những lợi ích mà các Đại Năng này đạt được, so với Thập Nhị Tổ Vu, thậm chí còn không bằng một sợi lông.

Nhân tộc vừa đản sinh, Vu tộc thiên sinh đã cảm thấy thiện cảm.

Không chỉ hai tộc có ngoại hình gần giống nhau, mà còn vì Nhân tộc hoàn toàn phỏng theo hình tượng của Càn Nguyên và Bàn Cổ mà tạo ra.

Tại điểm cốt lõi nhất của Vu tộc, cái chữ "Nhân" ấy được sáng tạo dựa trên ý khai thiên của Bàn Cổ Đại Thần.

Một nét phẩy một nét ngang tạo thành chữ Nhân, nghĩa là đỉnh thiên lập địa, dám đối mặt với bất kỳ hiểm cảnh nào, trực diện mọi khó khăn.

Bất luận là tình huống nào, cũng sẽ không dễ dàng đánh bại Nhân tộc.

Nhân tộc, nhìn thì cực kỳ yếu ớt, nhưng trên thực tế, lại có tiềm lực to lớn, thật khiến người ta cảm thán!

Đặc biệt Càn Nguyên Đại Thần truyền thụ Nhân tộc 《Võ Kinh Tổng Yếu》, minh xác Võ Đạo, càng kích phát tinh thần cương chính, bách chiết bất nạo thiên sinh của Nhân tộc.

Chương 93

Thập Nhị Tổ Vu vô cùng chấn động.

Các Đại Năng khác, như Tam Thanh, như Nữ Oa, không có nhiều liên hệ với bộ Võ Kinh này.

Nhưng Vu tộc lại khác, những lợi ích đạt được chỉ kém hơn Nhân tộc.

Vu tộc vốn chỉ bái Bàn Cổ, không kính Thiên Đạo.

Phổ thông Vu tộc không có Nguyên Thần, càng không thể lý giải Đạo là gì.

Chỉ có quán triệt Lực Chi Đại Đạo, mới có một đường sinh cơ. 《Võ Kinh Tổng Yếu》 ghi chép vô số Võ Đạo, đã hoàn toàn mở rộng tầm nhìn của Vu tộc.

Cái gọi là Tam Thiên Đại Đạo, ngã chỉ thủ nhất biểu ư?

Nguyên lai là ở đây!

Thuộc tính thân thể của Vu tộc, có thể không đặc biệt tương hợp với Võ Đạo, dù sao Võ Đạo là do Càn Nguyên Đại Thần đặc biệt khai sáng cho Nhân tộc.

Nhưng nếu gia dĩ tá giám, thực lực của phổ thông Vu tộc sẽ được đề cao đáng kể.

Một Đại tộc Hồng Hoang như Vu tộc, nếu chiến lực của từng cá thể Vu tộc tăng lên ba phần, thì thực lực của cả Vu tộc sẽ tăng lên gấp mười lần, thậm chí còn hơn thế.

Đối với Thập Nhị Tổ Vu cấp cao, lợi ích đạt được càng lớn hơn!

Thiên tư vạn loại, không bằng tùy tiện một điểm chỉ giáo của Càn

Nguyên Đại Thần.

Lực Chi Đại Đạo kiêm tu Võ Đạo, là công pháp tương hợp nhất.

Thập Nhị Tổ Vu không thể thay đổi công pháp chủ tu, nhưng không ngại việc coi Võ Đạo là đạo pháp phụ trợ tốt nhất.

Trong thời gian ngắn, những lợi ích khác chưa thấy rõ, nhưng chiến lực của Thập Nhị Tổ Vu đã tăng lên một nửa.

Điều này khiến Thập Nhị Tổ Vu vốn đã có chiến lực cường hãn trong cùng cấp bậc, càng trở nên cường hãn hơn.

Hiệu quả lập tức thấy rõ như vậy, làm sao không khiến Thập Nhị Tổ Vu vui mừng khôn xiết.

Các chủng tộc khác trong Hồng Hoang có thể có những hiểu lầm đặc biệt về Nhân tộc, nhưng đối với Vu tộc, điều này hoàn toàn không phải vấn đề.

Thiên sinh thân thiện, thậm chí ngay thời điểm Nhân tộc đản sinh, Huyền Minh, cường giả mạnh nhất trong Thập Nhị Tổ Vu, đã đặt Nhân tộc dưới sự bảo hộ của mình.

Thập Nhị Tổ Vu vui mừng trước sự quật khởi của Nhân tộc, không hề kiêng kỵ việc Nhân tộc một ngày nào đó sẽ mạnh hơn Vu tộc.

Nguyên nhân là vì huyết mạch Bàn Cổ tinh huyết.

Bất luận là Tam Thanh hay Thập Nhị Tổ Vu, ai cũng sẽ không quan tâm đối thủ có mạnh mẽ hay không, mà chú trọng vào bản thân.

Bàn Cổ Đại Thần há từng cân nhắc đến sức mạnh của người khác sẽ ảnh hưởng đến Ngài sao?

Tuyệt nhiên không!

Bởi vì Bàn Cổ Đại Thần có một sự tự tin mãnh liệt, tin rằng Ngài

mạnh hơn tất cả mọi người.

Ngài không sợ đối thủ mạnh mẽ, mà trái lại sợ đối thủ yếu kém không chịu nổi.

Chỉ khi đối thủ càng mạnh mẽ hơn, mới có thể làm nổi bật sự mạnh mẽ của Ngài.

Nguyên nhân là do sự kiêu ngạo của huyết mạch Bàn Cổ.

Trong tám mươi mốt ngày ngắn ngủi, Thập Nhị Tổ Vu đều đạt được sự thăng tiến to lớn, ai nấy đều hân hoan hỉ địa.

Duy chỉ có Tổ Vu nhỏ nhất là Hậu Thổ thì khác biệt, Ngài có một sự mê mang sâu sắc.

Hậu Thổ tự nhiên cũng từ Càn Nguyên Đại Thần mà đạt được cơ duyên to lớn.

Thuở xưa, Càn Nguyên dùng chân làm thước đo lường Hồng Hoang thiên địa, từng đi qua Tổ Vu Thần Điện, đã lưu lại cho Hậu Thổ 《Nguyên Thần Thành Pháp》.

Từ khi Tổ Vu đản sinh, liền tu hành Thiên Công Pháp.

Thực ra mà nói, Nguyên Thần hiện tại của Ngài không còn không tương xứng với nhục thể nữa, nhưng so với khi mới sinh ra thì tốt hơn rất nhiều.

Ngài cũng có thể cảm nhận Thiên Đạo.

Chỉ là Tổ Vu không thường dùng, vì Đại Đạo căn bản của họ là Lực Chi Đại Đạo, có nguồn gốc từ huyết mạch Đại Đạo.

Hậu Thổ từ khi Nguyên Thần có thành tựu, cảm thấy vô cùng mê mang.

Ngài không thích ngẩng đầu nhìn trời, ở đó luôn có những thứ mà Ngài không thích.

Bầu trời Hồng Hoang cực kỳ cao lớn, dù cho nhìn theo tiêu chuẩn thân hình của Tổ Vu, nó vẫn cực kỳ cao lớn.

Nhưng từ khi Hậu Thổ đản sinh đến nay, Ngài cảm thấy trời không trong sáng.

Trên bầu trời Hồng Hoang, trôi nổi một tầng sương mù mờ nhạt, như những linh hồn đã chết sau khi khai thiên, không được giải thoát, hóa thành oan hồn, phiêu đãng trên Hồng Hoang.

Khi Hậu Thổ mới đản sinh, lúc ấy chỉ có một sợi mờ nhạt, nay hàng triệu năm trôi qua, những sợi oan hồn kia đã biến thành một tầng sương mỏng.

Trong số oan hồn này, thậm chí có cả anh hồn của chính Vu tộc.

Hậu Thổ thiên sinh lương thiện, có đại từ bi chi tâm, tâm sinh trắc ẩn.

Ngài vẫn luôn muốn tìm một biện pháp để giải thoát cho những oan hồn này, nhưng nói thì dễ, làm thì khó.

Nhưng Nguyên Thần của Hậu Thổ càng thành tựu, Ngài càng cảm thấy đó là sứ mệnh của mình.

Nhưng Hậu Thổ vô cùng mê mang, làm sao để những oan hồn trong Hồng Hoang được giải thoát?

Ngài từng hỏi vấn đề này các Tổ Vu khác nhưng không ai có đáp án!

Tâm trạng của Hậu Thổ vẫn luôn không tốt, cho đến khi Ngài nhìn thấy Càn Nguyên Đại Thần giảng đạo truyền pháp trên Bất Chu Sơn.

Đúng rồi!

Nếu là Càn Nguyên Đại Thần, ắt hẳn sẽ có biện pháp.

Tâm trạng của Hậu Thổ bỗng nhiên khoáng đạt, Ngài quyết định

đi Đông Hải Bồng Lai Tiên Đảo, bái cầu Càn Nguyên Đại Thần!

Ngài nhất định có thể cho mình một đáp án!

Hậu Thổ không hề do dự, vận thần thông hướng Đông Hải mà bay đi.

Chương 94

Với tu vi Chuẩn Thánh, Bất Chu Sơn tuy xa Đông Hải Bồng Lai Tiên Đảo, nhưng trong mắt Ngài, chỉ là một cái chớp mắt.

Khi Hậu Thổ đến bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, con cự long trắng canh giữ cổng Bồng Lai chỉ hỏi han một phen rồi cho Hậu Thổ vào!

Bởi vì mọi cử chỉ của Càn Nguyên Đại Thần đều là chỉ thị tối cao trong Long tộc.

Bất kể bỏ qua ai, cũng không thể bỏ qua Càn Nguyên Đại Thần.

Thái độ của Thập Nhị Tổ Vu đối với Đại Thần, Long tộc đều rõ như ban ngày.

Do đó, chỉ có thể cho Hậu Thổ đi qua.

Hậu Thổ kính cẩn đi thẳng đến cổng Càn Nguyên Tiên Cung trên Bồng Lai Tiên Đảo, trực tiếp quỳ sụp xuống đất, cất lời xưng tụng trên không trung: "Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ, thỉnh cầu bái kiến Càn Nguyên Đại Thần, cầu Đại Thần vì Hậu Thổ chỉ điểm mê tân!" "Đinh!" "Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống phát bố tùy cơ nhiệm vụ: Chỉ điểm Hậu Thổ sáng tạo Luân Hồi chi pháp." "Tuyển Trạch Nhất: Tiếp nhận nhiệm vụ.

Hoạch đắc tưởng lệ: Hỗn Độn Thế Giới Luân Hồi Bản Nguyên nhất phân!" "Tuyển Trạch Nhị: Cự tuyệt nhiệm vụ.

Hoạch đắc tưởng lệ: Đạo Hạnh Pháp Lực thập nhị cái kỷ nguyên!" "Ơ?!" Càn Nguyên lập tức kinh ngạc đứng hình.

Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống từ khi nào lại hào phóng như vậy?

Lại ban thưởng một phần Hỗn Độn Hư Không Luân Hồi Bản

Nguyên hoàn chỉnh!

Đây là phần thưởng hào phóng nhất mà Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống từng đưa ra cho đến nay.

Đừng nói đến Đạo Chi Quang, Bàn Cổ Chân Thân, hoặc Tam Thiên Đại Đạo, tất cả đều không đáng nhắc đến trước một phần Hỗn Độn Luân Hồi Bản Nguyên.

Điều cần chú ý là, đây là một phần Hỗn Độn Luân Hồi Bản Nguyên hoàn chỉnh.

Chỉ cần chưởng khống luyện hóa, Càn Nguyên có thể trở thành Hỗn Độn Luân Hồi Chi Chủ!

Thiên Đạo có Luân Hồi, trong Hỗn Độn tự nhiên cũng có.

Luân Hồi vô cùng cường hãn, độc chiếm một vị trí trong Tam Thiên Đại Đạo.

Thậm chí có Đại Năng tuyên bố, Thiên Đạo hủy diệt, Luân Hồi cũng không diệt.

Chỉ cần có thời gian thích hợp, địa điểm thích hợp, Luân Hồi có thể trở lại.

Hỗn Độn sở dĩ là Hỗn Độn, rốt cuộc là vì Luân Hồi tồn tại.

Càn Nguyên hoàn toàn phớt lờ mười hai kỷ nguyên pháp lực mà hệ thống ban bố, pháp lực là thứ, chỉ cần Càn Nguyên Tiên Cung không bị hủy, sớm muộn gì cũng sẽ có tất cả.

Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, không hề hiếm lạ.

Càn Nguyên có cái khí phách đó.

Càn Nguyên Tiên Cung có thể sánh ngang với một Tôn Đại Đạo Thánh Nhân.

Nơi nào được Càn Nguyên Tiên Cung Tiên Quang bao phủ, cả Bồng Lai Tiên Đảo đều nằm trong đó.

Kể cả khi Thiên Đạo hủy diệt, Bồng Lai Tiên Đảo được Càn Nguyên Tiên Cung bảo hộ cũng sẽ không bị hủy diệt.

Hơn nữa, cái gọi là Đạo Hạnh Pháp Lực, các sinh linh trên đảo, tích lũy từ từ, sớm muộn gì cũng sẽ có được tất cả.

Vậy, Đạo Hạnh Pháp Lực có sức hấp dẫn đối với Ngài không?

Tuyệt nhiên không có một chút hấp dẫn nào cả!

Hỗn Độn Luân Hồi Bản Nguyên mới càng hấp dẫn người hơn.

Càn Nguyên đương nhiên không chút do dự mà lựa chọn chỉ điểm Hậu Thổ.

Đối với Hậu Thổ, Càn Nguyên có tình cảm vô cùng phức tạp.

Ngài đặc biệt kính phục và tán thưởng đại từ bi chi tâm của Hậu Thổ.

Tất cả các Đại Năng đầu tiên đến Bồng Lai Tiên Đảo, bất luận là Hồng Quân, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ, hay Bàn Cổ Tam Thanh, đều bị Đại Đạo Chi Quang, vô tận Tiên Linh Chi Khí, và các kỳ trân dị thú khắp nơi trên Bồng Lai Tiên Đảo làm cho chấn kinh.

Duy chỉ có Hậu Thổ, không hề bị dao động một chút nào.

Toàn tâm toàn ý, chỉ vì cầu một đáp án cho nỗi mê hoặc trong lòng.

Chấp niệm thuần túy đến vậy, khiến Càn Nguyên vô cùng tán thưởng.

Thuở xưa, khi Ngài dùng chân làm thước đo lường Hồng Hoang Đại Địa, từng kết một thiện duyên với Hậu Thổ, và Hậu Thổ cũng không làm Ngài thất vọng.

Đối với 《Nguyên Thần Thành Pháp》 mà Ngài ban cho, Hậu Thổ tu luyện vô cùng thâm sâu.

Nếu so sánh theo chiều ngang, cường độ Nguyên Thần của Hậu Thổ căn bản không thua kém Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Đương nhiên, Hậu Thổ dù có cần cù khổ luyện đến đâu, cũng không thể sánh bằng Nguyên Thần hóa sinh từ Bàn Cổ hóa thân của Bàn Cổ Tam Thanh, căn bản không thể so sánh được.

Sự cần mẫn nỗ lực của Hậu Thổ cũng được Càn Nguyên nhìn thấy.

Càn Nguyên khẽ động, tiện tay lấy ra vài vật phẩm, trong nháy mắt, bay đến trước mặt Hậu Thổ.

"Nữ nhi si dại!" "Tâm ý của ngươi, Ngô đã biết." "Những thứ này sẽ cho ngươi đáp án mà ngươi muốn, Ngô tặng ngươi một câu nói." "Nhất triều Thanh Liên chí, Hậu Thổ bất phục Vu." "Ngươi trở về đi, hữu duyên tái kiến." Hậu Thổ ngũ thể đầu địa, vẻ mặt cuồng hỉ, Ngài ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trước mặt có một đóa Thanh Liên, một quyển sách, và một cây bút.

Ngay trước Càn Nguyên Tiên Cung, Hậu Thổ không dám xem xét kỹ lưỡng.

Ngài lại một lần nữa bái Càn Nguyên Tiên Cung ba bái.

Sau đó, Ngài trở về bộ lạc của Vu tộc trên Bất Chu Sơn.

Hậu Thổ thầm than: "Không hổ là Càn Nguyên Đại Thần, Đạo Hạnh vĩ ngạn vô cùng, thần thông thâm bất khả trắc." Bị truyền ra, căn bản không hề cảm thấy dị thường, thật kỳ dị!

Hậu Thổ lúc này mới lấy ra những bí bảo mà Càn Nguyên Đại Thần ban cho, thì thấy trên cây bút có một danh mục, là Xuân Thu

Luân Hồi Bút.

Tiếp tục xem xét quyển sách, tên là Minh Thư, nhưng trên sách lại trống không một trang.

Cuối cùng lấy ra Thanh Liên, mờ mờ ảo ảo, toàn thân tản mát khí tức của Đạo.

"Tạo Hóa Thanh Liên?!" Hậu Thổ kinh ngạc không thôi, "Không, chẳng phải Tạo Hóa Thanh Liên đã vẫn lạc khi khai thiên sao?" Ngài xem xét kỹ lưỡng, thì minh bạch, nguyên lai là hạt sen của Tạo Hóa Thanh Liên hóa thành trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Nó đã được Đại Đạo Chi Quang tẩy luyện, hoàn toàn dung nhập vào thế giới này.

Nếu không như vậy, những hỗn độn thần vật như thế, nếu không trải qua kiếp nạn khai thiên, nhất định sẽ chiêu Thiên Phạt, cuối cùng sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

Hiện tại, không cần phải lo lắng như vậy.

Hậu Thổ lại càng cảm thán thần thông của Càn Nguyên Đại Thần, "Chỉ có Càn Nguyên Đại Thần, mới có thể có thần thông vĩ lực như vậy." Càn Nguyên Đại Thần đã ban cho Ngài chỉ điểm.

Chương 95

Nhưng, ba món mật bảo này, rốt cuộc có ý nghĩa gì đây?

Hậu Thổ trăm tư không thể giải.

Chỉ mơ hồ cảm nhận được, quyển sách và cây bút hình như là một bộ.

Đây là một trong những công cụ then chốt để giải quyết vấn đề.

Nhưng khi nào có thể sử dụng, hoàn toàn không có đầu mối.

Đóa Tạo Hóa Thanh Liên, tràn đầy khí tức của Đạo.

Nhưng làm sao để lĩnh ngộ, Hậu Thổ vẫn không có đầu mối.

Hậu Thổ không hề vội vàng, nội tâm của Ngài tràn đầy niềm vui.

Càn Nguyên Đại Thần đã ban chỉ điểm, ban cho mật bảo, điều đó có nghĩa là con đường giải quyết đang ở ngay trước mắt.

Không cần vội vã, chỉ cần từ từ thể ngộ, tự nhiên sẽ tìm thấy chìa khóa.

Hậu Thổ có một dự cảm mãnh liệt, nếu có thể giải thoát những oan hồn kia, thì thế giới Hồng Hoang sẽ biến thành một bộ dạng khác!

Bầu trời thế giới Hồng Hoang sẽ hoàn toàn trở nên trong xanh.

"Thật mong được nhìn thấy bầu trời trong xanh của Hồng Hoang!" Hậu Thổ vẫn luôn ôm giấc mơ đó, kiên tin rằng ngày đó không còn xa nữa.

Hậu Thổ chìm vào minh tư khổ ngộ.

Nhưng, nói thì dễ, làm sao dễ dàng như vậy được.

Ngoài Cửu Thiên, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cũng đang chìm

trong mê mang.

Ngài có thể cảm nhận sự tồn tại của Thiên Đạo, thậm chí, Ngài cũng có thể giao tiếp với Thiên Đạo, cùng nhau ấn chứng.

Nhưng, Hồng Quân chứng đạo vẫn còn kém một chút xíu.

Một chút xíu khoảng cách, khoảng cách giữa trời và đất.

Hồng Quân trực giác, chỉ cần có một khế cơ, Ngài có thể chứng đạo thành Thánh.

Không chỉ Hồng Quân cảm thấy kinh ngạc, Thiên Đạo cũng khổ não không thôi.

Trong kế hoạch của nó, đáng lẽ vào thời điểm này, Hồng Quân đã thành Đạo rồi!

Nhưng vừa nãy, nó cảm giác được một cỗ vĩ lực kinh thiên, khiến cho tiến trình của nó tạm thời dừng lại.

Thiên Đạo chìm vào mê mang, lại có thể khiến Thiên Đạo trong bất động thanh sắc mà thay đổi kế hoạch của mình, Đạo Hạnh như vậy, phải cao bao nhiêu, lớn bao nhiêu?

Trong nhận thức của nó, dường như cũng chỉ có một vị Đại Năng có thể làm được trình độ này.

Ánh mắt của Thiên Đạo và Hồng Quân, đều hướng về Càn Nguyên Tiên Cung trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Có một thanh âm chí cao, chí đại, chí vĩ, chí chân vang vọng bên tai nó.

“Hồng Hoang thế giới, trở nên hoàn mỹ một chút thì tốt hơn!” “Chậm lại đi, đợi một vị giải quyết xong vấn đề, rồi hãy thành Thánh.” “Bản nguyên thế giới Hồng Hoang, không ảnh hưởng đến thời gian thành Thánh của ngươi!” Thiên Đạo và Hồng Quân vội vàng

nói: "Cẩn tuân Đại Thần pháp chỉ!" Quyết định của Càn Nguyên Đại Thần, ai dám không nghe theo?

Những việc do Thiên Đạo đã định, Càn Nguyên động một tâm ý là có thể khiến nó thay đổi, thậm chí, ngay cả Càn Nguyên Đại Thần đã động thủ ở đâu cũng không ai biết.

Thần thông như vậy, tuyệt đối vượt quá sự lý giải của Thiên Đạo, ngoài việc trực tiếp thừa nhận, còn có thể làm gì để thay đổi?

Thiên Đạo vâng vâng dạ dạ.

Hồng Quân trong lòng cảm thán: "Kể cả ta có chứng đạo thành Thánh, thậm chí cùng Thiên Đạo tương hợp, cũng phải ôm chặt đùi Đại Thần không buông lơi." Chiều cao mà Càn Nguyên Đại Thần đứng hoàn toàn không cùng một tầng thứ với Ngài, đó là Đạo Hạnh và cảnh giới vượt xa Ngài.

Thiên Đạo và Hồng Quân tâm phục khẩu phục.

Việc Hồng Quân thành Thánh, đã bị Càn Nguyên chặn lại.

Có chủ ý của Ngài.

Bản nguyên Hồng Hoang có hạn, phương thức và thứ tự tiên hậu thành Thánh đặc biệt có nhiều điều cần chú ý.

Trước khi Càn Nguyên xuyên việt, Hồng Quân thành Thánh trước, để bổ sung Thiên Đạo.

Nhưng Thiên Đạo vẫn luôn không được bổ toàn, chỉ khi Hậu Thổ Tổ Vu bổ toàn thiên địa sau này, Thiên Đạo mới có một hệ thống tuần hoàn khép kín hoàn chỉnh.

Đáng tiếc, lúc đó Hồng Quân thành Thánh, bản nguyên Hồng Hoang tiêu hao lớn, Thiên Đạo lại có kế hoạch riêng, Hậu Thổ vẫn luôn bị giam hãm trong Luân Hồi.

Nhưng hiện tại, Càn Nguyên lại muốn thay đổi tình trạng này.

Hậu Thổ mang lại cho Ngài cảm giác vô cùng tốt, Càn Nguyên đang cố gắng thay đổi kết quả này.

Người có đại từ bi, nên được nhận sự tôn trọng xứng đáng.

Dù sao, sau khi Càn Nguyên xuyên việt, không biết đã thay đổi bao nhiêu chuyện rồi: Bàn Cổ chưa từng vẫn lạc, Long Hán Tam Tộc cũng không vẫn lạc, thậm chí, ngay cả Càn Khôn cũng chưa từng vẫn lạc.

Vậy thì, cũng không kém một chuyện này nữa đi!

Càn Nguyên có cái khí phách đó, dù sao Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống vẫn luôn khuyến khích gây sự.

Nhìn những lựa chọn mà nó đưa ra, không cái nào không khuyến khích thay đổi đại thế Hồng Hoang nguyên bản, dù sao Hồng Hoang trên dưới, đã trải qua bao nhiêu loại thao tác, ngay cả Thiên Đạo cũng không tin có đại thế cố định.

Bất kỳ đại thế nào trước mặt Càn Nguyên cũng như giấy hồ, tùy ý thay đổi.

Có lẽ, đại thế Hồng Hoang chỉ có một, chính là tâm ý của Càn Nguyên Đại Thần, đó là đại thế duy nhất.

Càn Nguyên đang điên cuồng thổ tào Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống.

Nhưng trong sâu thẳm Nguyên Thần của Càn Nguyên, tại một góc khuất không thể nhìn thấy, trên Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống có một hàng Hán tự đang điên cuồng lóe sáng: "Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống chế tạo giả: Càn Nguyên!" Đây là sự phản kháng duy nhất mà nó có thể làm!

Thiên Đạo và Hồng Quân tò mò một điểm, trước khi thành Thánh,

Càn Nguyên Đại Thần muốn thực hiện những thay đổi như thế nào?

Họ tuyệt đối sẽ không nghi ngờ Đại Thần có năng lực thực hiện hay không.

Trước mặt Càn Nguyên Đại Thần, không có việc gì là không thể làm.

Hai vị Đại Năng tò mò là, Càn Nguyên Đại Thần muốn thực hiện những thay đổi như thế nào?

Bởi vì trực giác mách bảo, những thay đổi mà Càn Nguyên Đại Thần sắp làm, đối với Thiên Đạo, đối với Hồng Quân đều có lợi ích cực lớn.

Đó là trực giác của họ.

Chương 96

Đạo Hạnh tu vi càng cao, thà tin trực giác cũng không tin phán đoán.

Đó là ý chí trong cõi minh minh.

Thiên Đạo và Hồng Quân càng có cảm giác sâu sắc, loại thay đổi này, sắp diễn ra trước mắt rồi.

Chỉ là, rốt cuộc là gì?

Hậu Thổ từ khi nhận được ba món bảo vật mà Càn Nguyên Đại Thần ban cho, cả ngày minh tư khổ ngộ, nhưng vẫn không thể hiểu rõ, ba món bảo vật này rốt cuộc có tác dụng gì?

Nhưng bất luận là Xuân Thu Bút hay Minh Thư, đều không hề có động tĩnh.

Thanh Liên thì vẫn luôn phát ra Đạo Vận Chi Quang, đặc biệt gần đây, ánh sáng của nó càng trở nên ấm áp, phù hợp với khí chất của Ngài.

Thậm chí, còn có cảm giác đồng hóa với Ngài.

Hậu Thổ trực giác, đáp án mà Ngài muốn đang ở ngay trước mắt.

Hậu Thổ càng lặp đi lặp lại hồi ức những lời phê ngữ mà Càn Nguyên Đại Thần đã ban: "Nhất triều Thanh Liên chí, Hậu Thổ bất phục Vu." Nhưng, Thanh Liên đang ở trong tay Ngài, thậm chí không biết tự lúc nào đã được luyện hóa thành Linh Bảo tùy thân.

Nhưng đáp án mà Ngài muốn ở đâu?

Vẫn mờ mịt, không có đầu mối.

Hậu Thổ ngẩng mắt nhìn bầu trời Hồng Hoang, trên bầu trời, vẫn

còn một mảng âm u.

"Thật mong được nhìn thấy bầu trời trong xanh của Hồng Hoang!" Thế giới Hồng Hoang do Phụ Thần Bàn Cổ hóa thành, vốn dĩ nên trong sạch, quang đãng.

Đáng tiếc, từ khi đản sinh đến nay, Ngài chưa bao giờ thấy một bầu trời trong xanh.

Nếu những oan hồn kia có thể được giải thoát và bắt đầu lại, như vậy sẽ không còn âm u tồn tại nữa.

Chờ chút, giải thoát, bắt đầu lại?

"Luân Hồi!" Một tia sét như xẹt qua trong Nguyên Thần của Hậu Thổ.

Thiên cơ minh triệt, tất cả mê vụ đều tan biến.

Hậu Thổ lấy ra ba bảo vật mà Càn Nguyên Đại Thần ban cho, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Xuân Thu Luân Hồi Bút, nguyên lai, then chốt nằm ở hai chữ "Luân Hồi"!

Hậu Thổ lộ ra vẻ đại hân hỉ.

Đã có đáp án, thì cần phải chấp hành.

Không cần quan tâm đến phương án này sẽ mang lại gì cho mình.

Hậu Thổ chỉ biết, oan hồn trên bầu trời Hồng Hoang, đều sẽ được giải thoát.

Vạn tộc vạn linh trên Hồng Hoang Đại Địa, đều sẽ được nhìn thấy bầu trời trong xanh.

Còn bản thân sẽ về đâu, Ngài không biết.

Nhưng Hậu Thổ hoàn toàn không cân nhắc điểm này, cũng giống

như khi Ngài đi Đông Hải Bồng Lai Tiên Đảo để cầu kiến Càn Nguyên Đại Thần, hoàn toàn không để ý đến Đại Đạo Chi Quang, vô tận Linh Khí trên tiên đảo khiến các Đại Năng khác xu chi nhược vụ.

Hậu Thổ có tấm lòng đại từ bi như vậy.

Kể từ khi đã ngộ ra giải pháp, Hậu Thổ lập tức muốn thực hiện nó.

Không chậm trễ.

Hậu Thổ tắm rửa thay y phục, tâm hoài xích thành, đảo cáo Thương Thiên Đại Địa: "Hồng Hoang khai tịch, chiến tranh liên miên bất đoạn, Hồng Hoang vạn tộc sinh linh đồ thán, oan hồn hội tụ không được giải thoát." "Tổ Vu Hậu Thổ, nguyện thân hóa Luân Hồi, để Hồng Hoang được bổ toàn." "Hồng Hoang oan hồn tận được giải thoát, thế giới Hồng Hoang là một bầu trời quang đãng!" Toàn thân Hậu Thổ đều phóng xuất Đại Từ Bi Chi Quang, "Lục Đạo Luân Hồi, lập!" Lời này vừa thốt ra, càn khôn chấn động, chư thiên vạn giới đều cộng minh.

Thiên Đạo hữu cảm mà giáng xuống vô lượng Huyền Hoàng Chi Khí.

Thân thể Hậu Thổ không ngừng hạ trầm, trực tiếp đi sâu vào Hồng Hoang thâm xứ, Cửu U Chi Địa, bên cạnh Vô Ngân Huyết Hải.

Vẻ mặt lộ ra tướng đại từ bi, bảo tướng trang nghiêm, "Nguyện Hồng Hoang vạn tộc, thủy chung có thể thấy bầu trời trong xanh quang đãng." Thân thể Ngài từng mảnh phân giải, hóa thành sáu đường đồng đạo sâu thẳm vô cùng, huyền ảo vô cùng, uy nghiêm hậu trọng.

Nguyên Thần dần dần tiêu thất, toàn bộ Nguyên Thần trong suốt tinh oánh, thuần khiết vô nhị.

Nguyên Thần của Hậu Thổ hơi lộ ra vẻ phức tạp, "Nhất triều Thanh Liên chí, Hậu Thổ bất phục Vu." Nguyên lai là như vậy!

Nguyên Thần Hậu Thổ vừa định hóa nhập vào Luân Hồi, thì thấy một đóa Thanh Liên từ Nguyên Thần của Hậu Thổ xuất hiện, quang hoa đại phóng, trực tiếp dung hợp với Nguyên Thần của Hậu Thổ, Hậu Thổ Thanh Liên hóa thành thực chất.

Một phen biến hóa quả nhiên đột như kỳ lai.

Sáu đường đồng đạo khổng lồ kia vẫn đang tiếp tục biến hóa, tạo thành một liên hệ thần bí với Hậu Thổ.

Hậu Thổ chợt hiểu ra ý nghĩa trong đó, sáu đường Luân Hồi đồng đạo phân biệt mang tên: Thiên Đạo, Nhân Đạo, A Tu La Đạo, Súc Sinh Đạo, Địa Ngục Đạo, Ngạ Quỷ Đạo.

Nguyên Thần Hậu Thổ khẽ vung tay, dưới Lục Đạo Luân Hồi, tại Cửu U Huyền Minh Chi Địa, lập tức xuất hiện một vùng cung điện rộng lớn, thậm chí có mười tám tầng Địa Ngục.

Hậu Thổ hài lòng gật đầu, lại vẫy tay một cái, một chúng Vu tộc trong bộ lạc Hậu Thổ Vu tộc đều xuất hiện trước mặt Ngài, khẽ lay động, liền biến đổi hình dạng, có người thân mặc đế bào, có người trở thành Thành Hoàng Phán Quan, có người là Ngưu Đầu Mã Diện… Hậu Thổ lại chỉ một ngón tay, Minh Thư và Luân Hồi Bút liền bay vào tay Phán Quan.

Minh Thư khẽ biến đổi, lập tức đổi tên: 《Sổ Sinh Tử》!

Các trang sách mở ra, dày đặc chi chít danh húy, gần như vô cùng vô tận!

Lục Đạo Luân Hồi khai khởi, oan hồn trên bầu trời Hồng Hoang cuối cùng cũng có lối ra, hóa thành một đường hắc tuyến đậm đặc, trực tiếp tiến nhập vào Địa Phủ.

Thập Điện Diêm La, Thành Hoàng Phán Quan, Ngưu Đầu Mã Diện, Âm Binh Âm Tướng, ai nấy đều giữ chức vụ của mình, dưới sự chỉ dẫn của Sổ Sinh Tử, làm việc có trật tự không sai sót.

Lục Đạo Luân Hồi lập, Thiên Đạo giáng xuống vô lượng Công Đức.

Hậu Thổ thân mặc đế bào, vô lượng Công Đức giáng xuống thân Ngài, Đạo Hạnh của Ngài không ngừng bạt cao, cao đến mức không thể tưởng tượng.

Một tiếng "Oanh!" vang dội, Hậu Thổ một điểm Nguyên Thần ký thác vào Thiên Đạo Hư Không, từ đó về sau, chân chính cùng trời tồn tại, cùng Đạo trường tồn, chứng đắc Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hậu Thổ chỉ cảm thấy mạnh mẽ chưa từng có, tất cả mọi chuyện trong Hồng Hoang, gần như vô sở bất năng, vô sở bất tri.

Biến quan Tam Giới Lục Đạo, vân vân chúng sinh, chợt minh bạch tất cả nhân quả.

Ngài chợt phát hiện, trong quỹ tích Thiên Đạo nguyên bản, Ngài không có cách nào thành Thánh.

Nguyên nhân là vì Ngài xuất thân từ Vu tộc!

Mặc dù là một trong Thập Nhị Tổ Vu, có Nguyên Thần tồn tại.

Nhưng Nguyên Thần bị nhục thể cường hãn áp chế quá lợi hại, dù có Công Đức giáng lâm, bổ túc Nguyên Thần, vẫn không đủ để thành Thánh.

Chương 97

Hậu Thổ kinh ngạc không thôi, Ngài trịnh trọng quỳ bái xuống Càn Nguyên Tiên Cung, nếu không có Càn Nguyên Đại Thần lúc Ngài chưa xuất thế ban cho 《Nguyên Thần Thành Pháp》, nếu không có Càn Nguyên Đại Thần ban cho Tạo Hóa Thanh Liên, Ngài sẽ vẫn luôn bị giam hãm trong Lục Đạo Luân Hồi.

Mặc dù vẫn có thể đi ra, nhưng đi ra như vậy thì có ý nghĩa gì?

Thân tại Luân Hồi tức là Thánh, ra khỏi Luân Hồi là Chuẩn Thánh.

Luân Hồi là chuyện quan trọng đến vậy, Hậu Thổ há lại dám để xảy ra sai sót?

Nơi đó không giống như bây giờ, thành Thánh Nhân, vẫn có thể du ngoạn trong Hồng Hoang, muốn trở về Lục Đạo Luân Hồi, chỉ là một ý niệm mà thôi.

Hậu Thổ trịnh trọng bái tạ, thì thấy trong Càn Nguyên Tiên Cung thăng lên một vị tồn tại chí cao, chí đại, chí vĩ, chí thuần, chí chân vô thượng.

Đó chính là Càn Nguyên Đại Thần!

Trên thân Đại Thần có một Đạo Quang đặc biệt, không phải Đại Đạo Chi Quang hay Luân Hồi Khí Tức, mà còn thâm sâu hơn Luân Hồi Chi Đạo mà Ngài chưởng khống không biết bao nhiêu lần.

Hậu Thổ chỉ nhìn một cái, trong não hải thăng lên tiếng Oanh Minh.

Ngài đã đạt được vô số cảm ngộ.

Càn Nguyên khẽ mỉm cười: "Người có lòng tốt sẽ được báo đáp, Hậu Thổ há có thể bị giam hãm trong Luân Hồi sao?" "Ngươi đi đi, đi

mà nhìn bầu trời trong xanh mà ngươi vẫn luôn hy vọng." Hậu Thổ ngũ thể đầu địa bái tạ: "Cảm ân Đại Thần, Hậu Thổ cẩn tuân Đại Thần pháp chỉ." Ngài cũng không đi ra khỏi thế giới Luân Hồi, Thánh mục nhìn ra, tất cả mọi thứ trong Hồng Hoang đều nằm trong ánh mắt Ngài.

Sau khi Lục Đạo Luân Hồi được thiết lập, oan hồn trong Hồng Hoang đều tan biến.

Hậu Thổ chưa từng cảm nhận được, bầu trời Hồng Hoang lại xanh đến vậy, cao đến vậy, trong sạch không một hạt bụi.

Ngài mỉm cười, toàn bộ thế giới Luân Hồi, vì nụ cười của Hậu Thổ, dường như đều có sinh cơ.

Thiên hàng Thánh Nhân, phổ thiên đồng khánh!

Huyền Hoàng Công Đức hóa thành cam lộ, giáng xuống thế giới Hồng Hoang.

Tất cả sinh linh trong Hồng Hoang, đều hướng về phía Hậu Thổ, cúi đầu bái kiến, trong miệng xưng tụng: "Cung chúc Hậu Thổ Thánh Nhân thành Thánh, Thánh Nhân Thánh Thọ vô cương!" Công Đức chân chính vô lượng, tất cả sinh linh trong Hồng Hoang, đều bị đại từ bi chi tâm của Hậu Thổ Thánh Nhân cảm động.

Một chúng Hồng Hoang Đại Năng thì chấn kinh không thôi.

Vạn vạn không ngờ, lại là Hậu Thổ thành Thánh trước.

Nhưng, đại từ bi của Hậu Thổ lại khiến họ không nói nên lời.

Bàn Cổ Tam Thanh vừa vui mừng vừa kiên định hơn Đạo Tâm của mình, cùng do Bàn Cổ hóa thành, Hậu Thổ có thể thành Thánh, tự nhiên họ cũng có thể.

Mười một Tổ Vu vừa mừng cho Hậu Thổ, lại vừa có chút ưu sầu.

Bởi vì trong Vu tộc có một đại trận, phi phải Thập Nhị Tổ Vu tề tụ mới có thể thi triển, đó là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Đại trận đó có thể là đại trận thủ hộ của Vu tộc, nếu không có đại trận đó, nếu có cường địch xâm phạm Vu tộc, phải làm sao?

Nhưng Hậu Thổ thành Thánh lại là một chuyện vô cùng có lợi cho Vu tộc, chỉ cần Vu tộc không tùy tiện tác ác, không phá hoại thế giới Hồng Hoang, thì họ sẽ được Hậu Thổ khí vận bảo hộ.

Trong thế giới Hồng Hoang này, chắc chắn sẽ tiếp tục tồn tại.

Mười một Tổ Vu chìm vào sự vướng mắc.

Khi họ đang vướng mắc, hai vị Yêu Hoàng Đế Tuấn và Thái Nhất mặt đen như đáy nồi, họ nói, ai cũng có thể thành Thánh, duy chỉ có Vu tộc thành Thánh là một đại phiền toái.

Mục tiêu của Đế Tuấn và Yêu tộc là thống nhất thiên hạ, xưng bá Hồng Hoang.

Vu tộc là một Đại tộc Hồng Hoang, đương nhiên bị coi là đối thủ lớn nhất.

Nhưng trớ trêu thay, Hậu Thổ xuất thân từ Tổ Vu lại thành Thánh, Yêu tộc vốn dĩ đã không bằng Vu tộc về sức mạnh cá thể, nay lại thêm Hậu Thổ Thánh Nhân, nếu Yêu tộc có bất kỳ động thái dị thường nào đối với Vu tộc, Thánh Nhân thổi một hơi, có thể diệt trừ họ sạch sẽ không?

Họ không hề nghi ngờ chiến lực của Thánh Nhân.

Thiên Đạo còn ra mặt ủng hộ Hậu Thổ như vậy, họ đã biết chiến lực của Thánh Nhân cao đến mức nào rồi!

Hậu Thổ thành Thánh gây chấn động lớn cho Hồng Hoang, nhưng ai bị chấn động cũng không lớn bằng Minh Hà!

Vốn dĩ Cửu U Chi Địa là sân khấu riêng của Ngài, U Minh Huyết Hải vô biên vô tế, Minh Hà xưng tông đạo tổ trong đó, tự tại tiêu dao, vui vẻ không biết bao nhiêu.

Nhưng, Hậu Thổ lập Lục Đạo Luân Hồi, lại còn đưa A Tu La Tộc vào trong đó, điều này có nghĩa là Hậu Thổ đã trực tiếp can thiệp vào A Tu La Tộc.

Làm sao Minh Hà không khí phẫn?

Tức chết Ngài rồi, Thánh Nhân?

Vậy thì sao.

Minh Hà có A Tỳ, Nguyên Đồ song kiếm, có Nghiệp Hỏa Hồng Liên, có bốn trăm tám mươi triệu Huyết Tích Tử, Minh Hà há có thể để Hậu Thổ can thiệp vào Huyết Hải của mình?

Ngài cưỡi Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cầm A Tỳ, Nguyên Đồ song kiếm, nổi giận đùng đùng đi tìm Hậu Thổ gây sự.

Thánh Nhân ư?

Minh Hà không quan tâm!

Minh Hà nổi giận ngút trời, là Ma Giáo Giáo Chủ đương đại, từ trước đến nay chỉ có những chuyện chiếm tiện nghi của người khác, từ trước đến nay chưa từng chịu thiệt lớn như vậy!

Minh Hà vẫn luôn âm trầm, lần này thực sự không thể chịu đựng được nữa.

Ngài phá tung Địa Phủ, muốn đại náo.

Càn Nguyên khẽ lắc đầu, cái tên Minh Hà này, lại cứng đầu đến vậy.

E rằng không biết cái gọi là uy nghiêm của Thánh Nhân là gì.

Hành động của Minh Hà lập tức bị các Đại Năng trong Hồng Hoang cảm tri, dù sao, đó là Lục Đạo Luân Hồi.

Là Đạo Tràng của Hậu Thổ Thánh Nhân, Đạo Tràng của Thánh Nhân, có sức hấp dẫn vô cùng lớn đối với các Đại Năng Hồng Hoang.

Ai nấy đều muốn tìm cơ hội đến bái kiến Hậu Thổ Thánh Nhân, không vì điều gì khác, cầu Thánh Nhân chỉ đạo cũng được.

Ai cũng không ngờ, người đầu tiên tiến vào Đạo Tràng của Thánh Nhân lại trong tình huống như vậy.

Mọi người đều muốn xem Hậu Thổ Thánh Nhân xử lý thế nào.

Ngay khoảnh khắc Minh Hà tiến vào, Hậu Thổ đã cảm tri được.

Gương mặt từ bi hỉ xả của Ngài bỗng nhiên trở nên lạnh lùng.

“Luân Hồi Thánh Địa liên quan đến phúc lợi của chúng sinh Tam Giới Lục Đạo Chư Thiên Vạn Giới,” “Minh Hà, tự tiện xông vào Lục Đạo Luân Hồi, đây là đại tội.” “Trừng phạt một phen!” Hậu Thổ khẽ vung tay, Minh Hà lập tức bay thẳng về vô tận Huyết Hải, nhưng không phải là trở về Huyết Hải, mà là toàn thân khí hóa.

Chương 98

May mắn là có bốn trăm tám mươi triệu Huyết Tích Tử phân thân.

Được xưng là, Huyết Hải bất khô, Minh Hà bất diệt.

Nhưng, một kích của Hậu Thổ Thánh Nhân, há lại đơn giản như vậy.

Lực chỉ kia, trực tiếp giáng xuống Huyết Hải, không tiếng động, Huyết Hải bốc hơi mất ba phần tư, ngay cả Minh Hà Cung Điện Huyết Thần Cung cũng bị hủy diệt hoàn toàn.

Minh Hà khó khăn lắm mới trọng sinh, vội vàng quỳ xuống dập đầu: "Hậu Thổ Nương Nương tha mạng, Minh Hà biết lỗi, Minh Hà biết lỗi!" Một kích của Hậu Thổ Thánh Nhân, hủy diệt bốn trăm triệu Huyết Thần Tử, thậm chí còn hủy diệt hơn một nửa vô tận Huyết Hải!

Đây chính là sức mạnh của Thánh Nhân?

Khủng bố đến mức này ư!

Một chúng Đại Năng kinh hãi biến sắc.

Họ đều biết đại danh của Minh Hà, Ma Giáo Giáo Chủ đương đại, bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử kia là thứ mà Minh Hà dựa vào, trừ khi Huyết Hải khô cạn, bằng không Minh Hà bất diệt, điều này khiến người ta đau đầu nhất.

Không ngờ, dưới một chỉ của Thánh Nhân, lại bất kham một kích đến vậy, yếu ớt như kiến.

Hậu Thổ cất tiếng đại từ bi vang vọng chư thiên: "Nếu không phải vì duyên cớ của A Tu La Tộc, một kích vừa rồi, chắc chắn sẽ khiến ngươi hồn phi yên diệt." "Hồng Hoang chúng sinh, nên lấy đó

làm giới răn!" Minh Hà đại hỉ vọng: "Tạ Hậu Thổ Thánh Nhân từ bi chi ân." Ngài lúc này mới thực sự biết cái gọi là Thánh Nhân, nghiền ép Ngài như nghiền kiến.

Một chỉ khẽ của Hậu Thổ Thánh Nhân kia, dường như không hề có chút Pháp Lực nào.

Nhưng khi lực chỉ đó giáng xuống.

Minh Hà biết mình đã sai lầm đến mức nào.

Một cỗ sức mạnh dường như toàn bộ sức mạnh của thế giới Hồng Hoang đều gia trì lên trên Ngài.

Không thể chống cự, không thể ngăn cản.

Chỉ có thể cam chịu.

Thánh Nhân chỉ một kích, Minh Hà phải tu dưỡng hàng vạn năm!

Khủng bố đến mức nào!

"Xì!" Một chúng Đại Năng hoàn toàn ngây người.

Thánh Nhân lại đáng sợ đến thế ư!

Đột nhiên trong tâm đầu thăng lên một câu nói: "Thánh Nhân chi hạ, giai lâu nghĩ!" Một chúng Hồng Hoang Đại Năng trầm mặc.

Càn Nguyên khẽ lắc đầu, Hậu Thổ quá lương thiện rồi.

Nếu đổi là Ngài, sẽ trực tiếp diệt sát cả U Minh Huyết Hải mới phải!

Xúc phạm Thánh Nhân là tội chết.

Đặc biệt đối với loại người như Minh Hà.

Sợ rằng sẽ hủy diệt Lục Đạo Luân Hồi ư?

Sao có thể!

U Minh Huyết Hải là nơi chí âm chí uế trong Hồng Hoang.

Ngay cả khi Huyết Hải bị làm cho cạn khô, Hồng Hoang mỗi khắc vẫn sẽ sản sinh ra những vật chí âm chí uế, những thứ này sẽ hội tụ vào Huyết Hải.

Còn về A Tu La Đạo, có Lục Đạo Luân Hồi tồn tại, luôn sẽ có linh hồn vì công tích khi sống mà tiến vào A Tu La Đạo, trở thành A Tu La mới.

Hủy diệt hoàn toàn Huyết Hải, chẳng qua chỉ là diệt Minh Hà mà thôi!

Hậu Thổ có tấm lòng từ bi như vậy.

Với gương của Minh Hà, các Đại Năng trong Hồng Hoang đều dập tắt ý định đến Lục Đạo Luân Hồi bái kiến Hậu Thổ, Lục Đạo Luân Hồi không nên tùy tiện đến thăm.

Lỡ may, một lời nào đó lại chọc giận Hậu Thổ Thánh Nhân, nếu Ngài cũng ban một chỉ như vậy thì sao?

Đồng thời, họ cũng hiểu ra, cái gọi là Thánh Nhân bất khả xâm phạm.

Có một vị Đại Năng cũng giống như Càn Nguyên Đại Thần, cảm thấy Hậu Thổ Thánh Nhân xử lý quá từ bi, vị Đại Năng đó là Hồng Quân.

Đạo Hạnh hiện tại của Hồng Quân có thể coi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trừ việc Nguyên Thần chưa ký thác vào Thiên Đạo Hư Không, cảnh giới Đạo Hạnh của Ngài đã giống như Thánh Nhân.

Nếu đổi là Hồng Quân, tin rằng tuyệt đối sẽ không làm chuyện giống như Hậu Thổ, đương nhiên sẽ hủy diệt hoàn toàn Minh Hà.

Nhưng Hồng Quân cũng hiểu rõ, một kích của Hậu Thổ không chỉ gây trọng thương cho Minh Hà, diệt đi bốn trăm triệu Huyết Thần Tử phân thân, mà còn đánh bay công đức của y.

Trong thế giới Hồng Hoang, có thể thiếu bất kỳ thứ gì, nhưng không thể thiếu công đức.

Công đức mà Minh Hà có được nhờ sáng lập A Tu La Tộc, đều bị một chỉ khẽ của Hậu Thổ đánh bay.

Từ đó về sau, trừ khi không rời U Minh Huyết Hải, bằng không, có khả năng vẫn lạc.

Đây là hậu quả của việc không có công đức.

Hồng Quân thấy Hậu Thổ thành Thánh vào khoảnh khắc đó, cuối cùng cũng minh bạch ý tứ của Càn Nguyên Đại Thần, đã đến thời cơ chứng đạo rồi.

Hậu Thổ Thánh Nhân chứng đạo, đã bổ toàn phần lớn Thiên Đạo, từ đó về sau, Thiên Đạo Hồng Hoang và chư thiên vạn giới nương tựa vào Hồng Hoang, đã hình thành một tuần hoàn.

Xưa kia Bàn Cổ hóa thân khai thiên tích địa, khai thiên thần phủ bổ xuống, Hỗn Độn phân đôi, thế giới Hồng Hoang được khai tịch.

Nhưng một nhát búa của Bàn Cổ Đại Thần đã chấn động thế giới Hồng Hoang, hình thành vô số thế giới lớn nhỏ khác nhau, những thế giới này như những vì sao trên tinh không Hồng Hoang, nhiều không đếm xuể, nương tựa vào thế giới Hồng Hoang mà tồn tại, chính là Chư Thiên Vạn Giới.

Thế giới Hồng Hoang là thế giới đỉnh cấp nhất trong Chư Thiên Vạn Giới, không có bất kỳ thế giới nào trong Chư Thiên Vạn Giới có thể vượt lên trên nó, cũng không có bất kỳ thế giới nào có thể sánh ngang với nó, là độc nhất vô nhị.

Nhưng trước khi Lục Đạo Luân Hồi được thiết lập, những Chư Thiên Vạn Giới này có liên hệ lỏng lẻo với thế giới Hồng Hoang, không chịu sự thống trị của Thiên Đạo, nhưng lại nương tựa vào Thiên Đạo.

Sau khi Lục Đạo Luân Hồi được thành lập, hệ thống Luân Hồi đã thống trị chặt chẽ toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới.

Lực khống chế của Hồng Hoang đối với chúng trở nên cực kỳ mạnh mẽ.

Nói cách khác, bản nguyên Hồng Hoang cũng được tăng cường.

Ngoài ra, oan hồn đang chiếm cứ trên bầu trời Hồng Hoang tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, vô tận sức mạnh được thế giới Hồng Hoang thu hồi luyện hóa, lại tăng thêm bản nguyên thế giới Hồng Hoang.

Đối với Thiên Đạo, hai hành động này đều là những điều tốt đẹp làm tăng bản nguyên của nó.

Chương 99

Thiên Đạo có thể cảm giác rõ ràng, số lượng Thánh Nhân mà nó có thể dung nạp lại tăng lên rất nhiều.

Số lượng Thánh Nhân càng nhiều, chứng tỏ nội hàm của Thiên Đạo càng sâu dày.

Thánh Nhân điều lý việc lớn của thiên hạ, xử lý âm dương, giáo hóa chúng sinh, là bộ phận cấu thành quan trọng nhất của Thiên Đạo.

Thiên Đạo có thể cảm giác giới hạn của nó càng ngày càng cao.

Nếu có thể trưởng thành lâu dài, có lẽ một ngày nào đó, nó có thể sánh ngang với Đại Đạo cũng không chừng.

Nhưng tất cả, mấu chốt đều nằm ở một vị Đại Năng, vị Đại Năng đó chính là Càn Nguyên Đại Thần.

Thiên Đạo đã quyết định, nhất định phải ôm chặt đùi Càn Nguyên Đại Thần không buông lơi.

Tòa Càn Nguyên Tiên Cung kia, nó hoàn toàn không thể nhìn thấu!

Mặc dù không nhìn thấu, nhưng từ trong tiên cung đó lại rò rỉ ra vô tận Đại Đạo Chi Quang, đã mang lại cho nó quá nhiều khởi phát.

Hồng Quân hít sâu một hơi, cảm giác cuối cùng đã đến thời khắc chứng đạo rồi!

Hồng Quân có chút cảm giác lệ nóng doanh tròng.

Nhìn lại, thật không dễ dàng chút nào!

Ngài vốn là một trong những Hỗn Độn Ma Thần thâm niên nhất, là nhân vật cùng thời với Bàn Cổ, đều là một trong những Đại Đạo Ma Thần, chưởng khống Pháp Tắc Tiên Chi.

Nhưng, đồng nhân bất đồng mệnh.

Bàn Cổ có thể dưới kế hoạch của Đại Đạo, đối mặt với sự vây công của Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần, gần như giết chết tất cả các Hỗn Độn Ma Thần, có thể khai thiên tích địa, thậm chí chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân.

Còn Hồng Quân thì sao?

Ngay cả khi có Đại Đạo Chi Lực gia trì, vẫn suýt chút nữa bỏ mạng dưới Bàn Cổ Khai Thiên Thần Phủ, thậm chí... nếu không có Càn Nguyên Đại Thần chỉ điểm, ngay cả việc bảo toàn tính mạng cũng chưa chắc.

Khó khăn lắm mới tiến nhập vào Hồng Hoang, lại được Càn Nguyên Đại Thần chỉ điểm, Đạo Hạnh đột phi mãnh tiến ngàn dặm một ngày, nhưng lại vì ba đệ tử định mệnh mà trì hoãn chứng đạo bốn mươi vạn năm!

Dù cho Hồng Quân có chứng đắc Hỗn Nguyên, cũng vô tế vu sự.

Bởi vì Càn Nguyên Đại Thần không cho phép.

Lời nói của Ngài là Thiên Điều, là Luật Lệnh, ngay cả đối với Thiên Đạo cũng vậy.

Không chỉ Hồng Quân không thể Hợp Đạo, ngay cả Thiên Đạo cũng không dám tiếp nạp Hồng Quân, uy thế của Càn Nguyên Đại Thần từ đó có thể thấy rõ.

Hồng Quân chỉ có thể tĩnh tĩnh tham ngộ Thiên Đạo.

May mắn thay, được Càn Nguyên Đại Thần đích thân phán từ, rằng Ngài sẽ cùng Thiên Đạo tương hợp.

Như vậy, mới có thể ở lại trong Hồng Hoang.

Bởi vì Thiên Đạo không cho phép có Hỗn Nguyên không chịu sự

chưởng khống xuất hiện trong thế giới Hồng Hoang.

Mỗi lần Đạo Hạnh của tu sĩ thăng cấp, đều có nghĩa là bản chất sinh mệnh có một bước tiến hóa sâu hơn.

Theo nghĩa chặt chẽ, mỗi khi tu sĩ thăng cấp một cảnh giới, đều là một thể sinh mệnh hoàn toàn mới, hoàn toàn khác biệt so với trước kia.

Nếu có đại cơ duyên chứng đắc cảnh giới Hỗn Nguyên, đó chính là Đạo hiển hóa, bản thân đã trở thành một phần của Đạo.

Hồng Quân nói không sai, nếu không thể kim quy dung nhập Thiên Đạo sẽ cùng Thiên Đạo bản thân tương hỗ ảnh hưởng, bất luận đối với Thiên Đạo hay Hồng Quân đều có ảnh hưởng.

Càn Nguyên Tiên Cung là một ngoại lệ.

Càn Nguyên Tiên Cung, tương đương với một vị Đại Đạo Thánh Nhân.

Đã siêu thoát Thiên Đạo, ngay cả khi Thiên Đạo không muốn, cũng không có cách nào.

Sự tồn tại của Càn Nguyên Tiên Cung cũng ảnh hưởng đến Thiên Đạo.

Nhưng ảnh hưởng đó là ở mặt tốt.

Thiên Đạo mỗi khắc đều âm thầm quan sát Càn Nguyên Tiên Cung, những Đại Đạo Chi Quang kia, cũng như đại trận hộ cung, mặc dù nó hoàn toàn không thể hiểu được, nhưng Thiên Đạo vẫn liều mạng ghi nhớ, mỗi một điểm lĩnh ngộ, sẽ giúp nó nâng cao giới hạn thêm một bước.

Đó là sự khủng bố của Đại Đạo Chi Quang.

Càn Nguyên Tiên Cung mang lại cho Thiên Đạo cảm giác "vĩnh

hằng”!

Dường như, nếu một ngày nào đó nó bị hủy diệt, thì Càn Nguyên Tiên Cung cũng sẽ không bị hủy diệt.

Trong thế giới Hỗn Độn, những sự vật có thể được gọi là vĩnh hằng không nhiều, ngay cả Hỗn Độn cũng có Luân Hồi, nhưng Càn Nguyên Tiên Cung trong mắt Thiên Đạo, là vĩnh hằng.

Thiên Đạo không ôm chân Càn Nguyên Đại Thần, thì ôm chân ai đây?

Cần biết rằng, ngay cả Thiên Đạo cũng không phải là tồn tại vĩnh hằng.

Trên Thiên Đạo, có Thánh Nhân siêu thoát Thiên Đạo, có Bán Bộ Đại Đạo, có Đại Đạo Thánh Nhân.

Còn việc có tồn tại siêu thoát Đại Đạo vô thượng hay không, Thiên Đạo không dám nghĩ tới.

Nhưng nếu có, nó dám khẳng định, nhất định đó là Càn Nguyên Đại Thần.

Hồng Quân mắc kẹt ở cảnh giới Hỗn Nguyên bốn mươi vạn năm, ngoài việc giao lưu với Thiên Đạo, sở thích lớn nhất là âm thầm quan sát Càn Nguyên Tiên Cung.

Đại Đạo Chi Quang của Càn Nguyên Tiên Cung, có tác dụng quá lớn đối với Ngài!

Hồng Quân đã chứng đắc Hỗn Nguyên, Đạo Hạnh của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, gần như khiến Hồng Quân chưởng khống tất cả Đạo lý trong Hồng Hoang, giờ đây Ngài đã minh bạch vì sao Càn Nguyên Đại Thần lại căm ghét La Hầu đến vậy, vì sao lại muốn Long Hán Tam Tộc chủ động rút lui khỏi Hồng Hoang.

Nếu đặt mình vào vị trí của Càn Nguyên Đại Thần, Hồng Quân chắc chắn sẽ khiến La Hầu hồn phi yên diệt hoàn toàn, khiến Long Hán Tam Tộc hủy diệt hơn một nửa!

Hồng Quân biết, Càn Nguyên Đại Thần không hề có ý kiến gì với La Hầu hay Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ, trong mắt Càn Nguyên Đại Thần, gần như tất cả mọi người đều là kiến.

La Hầu giết Đạo, Long Hán Tam Tộc tiêu dao, trong mắt Càn Nguyên Đại Thần không có sự khác biệt.

Càn Nguyên Đại Thần không vừa mắt một điểm duy nhất, đó là hành vi phá hoại gia đình.

Thế giới Hồng Hoang là một gia đình, bất kể giết Đạo hay tiêu dao tự tại, trên thực tế đều không liên quan đến Càn Nguyên Đại Thần.

Nhưng, không thể vừa ở trong gia đình Hồng Hoang này, lại vừa phá hoại gia đình!

Điều đó đáng ghét như ăn cơm lại đập nồi vậy.

Chương 100

Loại nhân vật này, không diệt đi, lẽ nào lại giữ lại để họ tiếp tục phá hoại gia đình?

Loại hỗn đản này nên bị hủy diệt!

Hồng Quân hiện tại thấy bất kỳ chủng tộc nào phá hoại thế giới Hồng Hoang đều không thể chịu nổi.

Dù sao Ngài đã quyết định rồi, sau này, nếu có tu sĩ nào dám hủy hoại thế giới Hồng Hoang, hãy chờ bị trách phạt đi!

Không cho một chút giáo huấn, sợ rằng không biết cái gọi là Thiên Đạo!

Hồng Quân đã tự cho mình là Thiên Đạo.

Dù sao Càn Nguyên Đại Thần đã nói rồi, Ngài sẽ Hợp Đạo, sẽ xưng tông tác tổ.

Những trở ngại ngăn cản chứng đạo đều không còn tồn tại.

Hồng Quân trong lòng hoan hỉ, Nguyên Thần hiển hiện, bây giờ là thời điểm tốt để ký thác một điểm Nguyên Thần vào Thiên Đạo Hư Không.

Hồng Quân không dám chậm trễ, một điểm Nguyên Thần ký thác vào Thiên Đạo Hư Không, lập tức, toàn thân chấn động, cả người đều trở nên "Đạo" hóa, chỉ trong một niệm ngắn ngủi, thân thể Hồng Quân từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, toàn bộ đều được tái tổ chức một lần.

Bản chất sinh mệnh toàn bộ đã sản sinh biến hóa.

Trước khi chưa chứng đạo, Ngài vẫn luôn không hiểu, Hỗn

Nguyên Đại La Kim Tiên và Thánh Nhân có gì khác biệt.

Bây giờ Ngài đã minh bạch, đó là vì Thánh Nhân nằm trong Thiên Đạo, uy lực mà Thánh Nhân phát huy ra, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hoàn toàn không có cách nào sánh bằng, một điểm Nguyên Thần ký thác vào Thiên Đạo Hư Không, Thiên Đạo bất diệt, Hồng Quân bất diệt, chân chính cùng trời trường tại, cùng Đạo trường tồn.

Thiên địa hủ, ngã bất hủ.

Hồng Hoang diệt, ngã bất diệt.

Dưới Thiên Đạo, chân chính đại tiêu dao đại tự tại.

Mặc dù chịu sự quản thúc của Thiên Đạo, nhưng Hồng Quân vô cùng mãn ý.

Thuộc tính bất tử bất diệt này, khiến Hồng Quân cảm thấy đáng giá.

Tất cả bí mật của thế giới Hồng Hoang, gần như đều biết rõ.

Một đôi Thánh Mục quan sát Hồng Hoang, tất cả mọi thứ dưới Thánh Nhân, bất kể quá khứ, hiện tại hay tương lai, đều rõ ràng trong lòng.

Trừ một vài địa phương có hạn, gần như không có bất kỳ bí mật nào trong mắt Ngài.

Hồng Quân cảm thấy vô sở bất năng!

Nếu so sánh sau khi chứng đạo và trước khi chứng đạo, Hồng Quân cảm thấy, Ngài có thể đánh bại vô số Hỗn Nguyên.

Thánh Nhân chi hạ giai lâu nghĩ.

Tất cả những người không phải Thánh Nhân, muốn chiến thắng Thánh Nhân, gần như không có khả năng.

Không tồn tại kiểu lượng biến thành chất biến.

Trừ khi cũng giống như Ngài, Nguyên Thần ký thác vào Thiên Đạo Hư Không.

Khi đó, tất cả đều là một phân tử của Đạo, cao thấp trong chiến đấu, phải dựa vào Đạo lý ẩn chứa trong Pháp Bảo.

Đương nhiên, nếu giống như Càn Nguyên Đại Thần, Đạo Hạnh vượt xa Thiên Đạo, thì tự nhiên muốn làm gì thì làm.

Hồng Quân mỉm cười, cất tiếng cao giọng tuyên bố với Hồng Hoang: "Ngô nãi Hồng Quân, kim nhật chứng đắc Thiên Đạo Thánh Nhân!" "Một vạn năm sau, Ngô sẽ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung ngoài Cửu Thiên." "Hữu duyên giả, giai khả thính văn!" Thánh Nhân đản sinh, phổ thiên đồng khánh.

Từ sâu thẳm Thiên Đạo tản phát ra thất thải chi sắc, mạn thiên đều là hào quang.

Bát âm chi nhạc vang vọng hoàn vũ, cam lộ phổ giáng, công đức như sương.

Vạn tộc sinh linh Hồng Hoang, dưới Thánh Nhân, đều hướng về trời bái lạy, trong miệng xưng tụng: "Cung chúc Hồng Quân Thánh Nhân chứng đạo, Thánh Nhân Thánh Thọ vô cương!" Vạn tộc vạn linh, ức ức vạn vạn sinh linh đồng thanh ca vang, chấn động chư thiên.

Hồng Quân đặc biệt mãn ý.

Thanh thế thành Thánh của Ngài, quả thực mạnh hơn rất nhiều so với khi Hậu Thổ Thánh Nhân thành Thánh.

Dù cho Hậu Thổ là vị Thánh Nhân đầu tiên trong Hồng Hoang, dù cho Hậu Thổ thân hóa Luân Hồi để bù đắp Thiên Đạo.

Nhưng thực tế, thanh thế thành Thánh của Hồng Quân lại mạnh hơn rất nhiều so với Hậu Thổ.

Trong đó tự nhiên có rất nhiều nguyên nhân.

Quan trọng nhất, Thiên Đạo đã ban thưởng bổ sung, vì Hồng Quân mà đứng ra làm vẻ vang.

Dù sao, Hồng Quân sau này sẽ trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo.

Thiên Đạo chăm sóc Hồng Quân là điều đương nhiên.

Hồng Quân thành Thánh, chấn động Hồng Hoang Chư Thiên Vạn Giới.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ vẻ mặt phức tạp, thuở xưa, Đạo Hạnh của họ trên cả Hồng Quân, dù sao, lúc đó, họ là Á Thánh, còn Hồng Quân chẳng qua là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Cả hai bên đều tương đương, không ngờ, mấy chục vạn năm sau, Hồng Quân thành Thánh, còn họ vẫn ở cảnh giới Á Thánh.

Á Thánh và Thánh Nhân nghe thì gần giống nhau, nhưng trên thực tế, lại chênh lệch không biết bao nhiêu!

Á Thánh chẳng qua là tên gọi hay mà thôi, thực chất vẫn là Chuẩn Thánh, còn Thánh Nhân có thể thổi bay một đám Á Thánh.

Long Vương cùng các Đại Năng khác lại có chút hân úy, Hồng Quân thành Thánh, nhìn vào thiện duyên thuở xưa, hậu duệ của họ sẽ tốt hơn một chút chăng?

"Phi!" Long Vương hung hăng tự tát mình một cái.

Nghĩ gì vậy!

Hồng Quân Thánh Nhân cố nhiên phải lấy lòng kết giao, nhưng quan trọng hơn là phải lấy lòng Càn Nguyên Đại Thần!

Long Vương thật không tin Đạo Hạnh của Hồng Quân cao minh hơn Càn Nguyên Đại Thần.

Vậy thì mọi chuyện đã rõ ràng, đùi của Càn Nguyên Đại Thần nhất định phải ôm chặt, không thể buông lơi.

Không được, những đứa con cháu rồng bất tài kia đừng làm chuyện ngu xuẩn, không phân biệt được chủ thứ, đắc tội Càn Nguyên Đại Thần, thì cách diệt tộc không còn xa nữa!

Long Vương vội vàng hạ Pháp Chỉ, tỉ mỉ căn dặn: "Chuyện của Càn Nguyên Đại Thần, các ngươi nhất định phải ghi lòng tạc dạ, đó là chỗ dựa của Long tộc." "Vạn vạn lần không được để Đại Thần chán ghét chúng ta." "Lời của Hồng Quân Thánh Nhân thì phải nghe, không được dương phụng âm vi." Long Vương hạ Pháp Chỉ xong, bỗng nhiên cảm thấy một trận bi thương, mình lại phải đến nông nỗi này, là vì ai?

Không phải vì những đứa con cháu rồng bất tài đó sao?

Ai, thật là phải làm trâu ngựa cho con cháu rồng rồi!

Chương 101

Đến mức nước mắt cũng chảy ra!

Không chỉ Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ cũng đồng dạng hạ Pháp Dụ.

Trên Côn Luân Sơn, Bàn Cổ Tam Thanh chìm trong đại kinh hỉ.

Sư Tôn Hồng Quân thành Thánh!

Thật là một chuyện tốt đẹp vô cùng lớn.

Há chẳng phải, họ cũng có khả năng thành Thánh ư?

Nguyên Thủy trong lòng cao hứng, lập tức muốn đi bái kiến Sư Tôn của mình, bỗng nhiên, một đạo ký ức xẹt qua não hải của Ngài, Nguyên Thủy lập tức đơ người ra!

Hóa ra, Ngài đã quên một cảnh tượng thuở xưa.

Năm xưa Bàn Cổ Tam Thanh lên hải đảo tìm tiên, vì tư tâm, Bàn Cổ Tam Thanh đều bị Càn Nguyên Đại Thần trừng phạt.

Liên lụy đến Sư Tôn Hồng Quân đích thân đến Bồng Lai Tiên Đảo cầu tình, Càn Nguyên Đại Thần không những không cho phép, mà còn trách phạt Sư Tôn Hồng Quân trì hoãn thành Thánh bốn mươi vạn năm!

Điều đó có nghĩa là, vốn dĩ Sư Tôn Hồng Quân đã phải chứng đạo từ bốn mươi vạn năm trước, nhưng lại bị liên lụy, cứng rắn bị trì hoãn một khoảng thời gian dài như vậy!

Càn Nguyên Đại Thần lại có thể can thiệp trì hoãn cả thời gian chứng đạo của Thánh Nhân, vậy Đạo Hạnh của Ngài... há chẳng phải cao hơn Thánh Nhân rất rất nhiều sao?

Tâm trạng vui mừng của Nguyên Thủy lập tức giảm đi quá nhiều.

Vào lúc này, Ngài đâu dám đến chỗ Hồng Quân mà gây thêm phiền toái?

Thái Thượng thì lại như có điều ngộ ra, trước có Hậu Thổ Thánh Nhân lấy thân hóa Luân Hồi chứng đạo, sau lại có Sư Tôn Hồng Quân chứng đạo, Thái Thượng dự cảm, thịnh thế tu luyện của thế giới Hồng Hoang sắp đến rồi.

Tam Thanh cũng phải cố gắng lên thôi!

Hội giảng đạo của Sư Tôn sau một vạn năm, tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Nữ Oa trong Oa Hoàng Cung cảm thán không thôi, lại có Thánh Nhân chứng đạo rồi.

Ngài vô cùng ngưỡng mộ, thực sự chỉ là ngưỡng mộ, không có thành phần ghen tỵ.

Dù sao, Đạo của Ngài đã sớm tìm thấy rồi.

Năm xưa đến Bồng Lai Tiên Đảo, Càn Nguyên Đại Thần đã ban cho Ngài phán từ, Đạo của Ngài, nằm ở tạo hóa, ở Nhân tộc.

Ngài tin rằng, mình nhất định có thể theo kịp bước chân của Hậu Thổ Thánh Nhân, Hồng Quân Thánh Nhân.

Nữ Oa kiên tín, không phải là không kiên tín, mà là có lòng tin vào phán từ của Càn Nguyên Đại Thần.

Nhưng, hội giảng đạo sau một vạn năm, tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Hồng Quân thành Thánh, chấn động thế giới Hồng Hoang.

Nhân tộc trên Bất Chu Sơn cũng vô cùng ngưỡng mộ, Khổng Tuyên quát: "Đừng có hảo cao vụ viễn, hãy thành thật tu luyện Võ

Đạo, vĩnh viễn không biết, Đạo Hạnh của Càn Nguyên Đại Thần đã truyền thụ Võ Đạo cao đến mức nào!" Nhân tộc đều xấu hổ không thôi, bèn không nói gì nữa.

Khổng Tuyên tỏ vẻ không thèm để ý!

Hồng Quân ư?

Ngay cả thành Đạo cũng bị đệ tử liên lụy xui xẻo sao?

Khổng Tuyên không có ý coi thường Hồng Quân, nhưng, so với Lão Gia nhà mình, Càn Nguyên Đại Thần của Bồng Lai Tiên Đảo, Hồng Quân là cái thá gì?

Ngay cả trước mặt Hồng Quân, Khổng Tuyên cũng dám nói như vậy.

Năm xưa, Hồng Quân đã cận kề chứng đạo, Lão Gia nhà mình, Càn Nguyên Đại Thần, trực tiếp ra lệnh, trì hoãn bốn mươi vạn năm chứng đạo thành Thánh.

Hồng Quân chỉ có thể ngoan ngoãn tuân theo!

Và cũng chỉ có thể tuân theo.

Lời nói của Lão Gia Càn Nguyên Đại Thần, là Thiên Quy Thiên Điều, ai cũng không dám vi phạm!

Khổng Tuyên kiên tin, chỉ cần đi theo Lão Gia bên cạnh, cảnh giới của Hồng Quân, Hậu Thổ, sớm muộn gì cũng sẽ đạt tới, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Không chỉ Khổng Tuyên như vậy, Cửu Long Tử và Tứ Bất Tượng cũng có cách nghĩ tương tự.

Đối với Hồng Quân thành Thánh, họ là những người bình thản nhất!

Trên Hồng Hoang, chỉ có họ mới có thể bình thản như vậy.

Trên Yêu Đình, Đế Tuấn và Thái Nhất đang nghiên cứu hai môn kỳ môn đại trận, sắc mặt vô cùng khó coi.

Hai lần!

Bị một cỗ cự lực không thể kháng cự, cứng rắn đè đầu, hướng về hai phương vị mà bái hai lần.

Một lần là Hậu Thổ chứng đạo, một lần là Hồng Quân thành Thánh.

Quy tắc thiên địa gia thân, không thể phản kháng.

Đế Tuấn mặt đen như đáy nồi: "Hoàn cảnh của Yêu tộc ta gian nan đến mức nào đây!" "Con đường thống nhất Tam Giới Hồng Hoang, xưng bá Chư Thiên Hồng Hoang, còn xa vời quá!" Thái Nhất trong lòng cũng cảm thấy ngổn ngang, lời của Đế Tuấn quá đúng rồi.

Cửu U Chi Địa, vốn dĩ chỉ có Minh Hà Lão Tổ ở đó, người khác sợ Huyết Thần Tử phân thân, nhưng Tam Túc Kim Ô lại không sợ, Thái Dương Chân Hỏa chính là khắc tinh của ma giáo pháp môn.

Họ vốn dĩ chỉ muốn chinh phục Đại Địa trước, chứ không phải chinh phục thế giới.

Nhưng bây giờ, Yêu tộc dám đi Cửu U Chi Địa không?

Đương nhiên không dám!

Mặc dù Hậu Thổ Thánh Nhân không biểu thái trong thế giới Hồng Hoang, nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ, thế giới Cửu U là địa bàn của Hậu Thổ Thánh Nhân.

Đối đầu với một Tôn Thánh Nhân?

Cho dù Đạo Hạnh của Đế Tuấn và Thái Nhất có cao gấp mười lần, cho dù Yêu tộc có thêm mười lần Đại Yêu thì có ích gì chứ?

Trước mặt Thánh Nhân, chẳng qua chỉ là một hơi thở mà thôi.

Thái Nhất trịnh trọng nói: “Hội giảng đạo sau một vạn năm, Thiên Đình ta nhất định phải tham gia.” Trên mặt Ngài đầy kiên định, “Không chỉ ta phải tham gia, tất cả Đại Thánh của Yêu tộc đều phải tham gia.” “Nếu Yêu tộc ta xuất hiện một vị Thánh Nhân…” Mắt Đế Tuấn cũng sáng lên, “Không biết, Hồng Quân Thánh Nhân có thể ban cho Yêu tộc ta cơ hội hay không.” Ngài nghiến răng nghiến lợi: “Như vậy, chúng ta cũng không sợ Càn Nguyên Tiên Cung trên Bồng Lai Tiên Đảo kia…” Hồng Quân, người bị Thái Nhất và Đế Tuấn ghi nhớ, bây giờ đang ở đâu?

Các Đại Năng trong Hồng Hoang đều nghĩ Hồng Quân Thánh Nhân đang bế quan ngộ đạo, cho rằng, Hồng Quân vừa mới chứng đạo, như vậy cũng phải củng cố cảnh giới hiện tại chứ?

Chương 102

Nhưng bất luận thế nào cũng không thể nghĩ ra, Hồng Quân không hề ngộ đạo trong Tử Tiêu Cung, Ngài đã ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên quá lâu rồi, ròng rã bốn mươi vạn năm.

Chứng đạo, chẳng qua chỉ là ký thác Nguyên Thần vào Thiên Đạo Hư Không mà thôi.

Cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân không cần củng cố.

Chỉ cần ký thác Nguyên Thần vào sâu trong Thiên Đạo Hư Không, thì đó là Thiên Đạo Thánh Nhân, không thể rơi xuống.

Trừ khi có Đại Năng dùng Đại Pháp Lực tách Nguyên Thần của Thánh Nhân ra khỏi Thiên Đạo Hư Không, như vậy, mới rớt cảnh giới, biến thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tức là, bị đánh rớt Thánh vị.

Bằng không, Thiên Đạo Thánh Nhân căn bản không cần củng cố cảnh giới, điều duy nhất cần làm là làm quen với cảnh giới Thánh Nhân.

Thiên Đạo Thánh Nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hoàn toàn khác nhau, Thánh Nhân có thể làm được quá nhiều việc.

Nhưng đối với Thánh Nhân, điều đó cũng không phải là chuyện diễn ra trong nháy mắt.

Ký thác Nguyên Thần vào Thiên Đạo Hư Không, bản thân đã trở thành một phần của Thiên Đạo, uy năng của Thánh Nhân là điều mà những người không phải Thánh Nhân không thể tưởng tượng được.

Nhưng Hồng Quân, vị Thiên Đạo Thánh Nhân tân tấn, lúc này lại cung cung kính kính quỳ ngoài Càn Nguyên Tiên Cung.

“Tiểu Tiên Hồng Quân, cầu bái kiến Càn Nguyên Đại Thần!” Lời lẽ khiêm tốn hết mức có thể, hành động cung kính hết mức có thể.

Hồng Quân biết Đạo Hạnh của Càn Nguyên Đại Thần cao, sau khi thành Thánh, dùng Thánh Mục biến quan Tam Giới Lục Đạo Hồng Hoang, nhìn thấu tất cả mọi thứ trong Càn Nguyên Tiên Cung trên Bồng Lai Tiên Đảo, đã chứng thực phán đoán của Ngài.

Càn Nguyên Đại Thần thực sự thâm bất khả trắc.

Với Đạo Hạnh của Thiên Đạo Thánh Nhân, vẫn hoàn toàn không thể nhìn thấu.

Đại Đạo Chi Quang kia, vẫn như cũ lấp lánh, ngay cả Hồng Quân dùng hết toàn bộ Đạo Hạnh, cũng chỉ có thể nhìn thấy một chút xíu lông da của Đại Đạo Chi Quang.

Một chút xíu lông da đó, đã khiến Đạo Hạnh của Ngài thăng tiến một bước.

Hồng Quân trong lòng tán thán, “Không hổ là Càn Nguyên Đại Thần, người có thể đàm tiếu phong thanh với Bàn Cổ Đại Thần, Đạo Hạnh vượt xa Bàn Cổ Đại Thần!” Càn Nguyên đang cảm ngộ Đại Đạo, trong nhiệm vụ của Hậu Thổ đã đạt được một phần Hỗn Độn Luân Hồi Bản Nguyên, đó là tồn tại khiến Đại Đạo Thánh Nhân cũng phải đỏ mắt.

Chỉ cần luyện hóa chưởng khống sau này, dù không chứng đạo, cũng sẽ trở thành Hỗn Độn Luân Hồi Chi Chủ.

Điều đó có nghĩa là, Hỗn Độn diệt Càn Nguyên không diệt, Hỗn Độn hủy Càn Nguyên không hủy.

Luân Hồi vốn là một tồn tại siêu thoát.

Giống như Hậu Thổ trong thế giới Hồng Hoang.

Địa vị của Hậu Thổ khá đặc thù, Luân Hồi được thiết lập, Ngài là Luân Hồi Chi Chủ trên Hồng Hoang.

Giả sử Thiên Đạo tiến vào Luân Hồi, cần Hậu Thổ an bài.

Từ đó, có thể thấy sự đặc thù của Hậu Thổ.

Đối mặt với Hậu Thổ, bất luận là ai cũng phải nể mặt.

Ngay cả Thiên Đạo cũng phải nể ba phần.

Nếu Càn Nguyên luyện hóa một phần Hỗn Độn Luân Hồi Bản Nguyên, cũng sẽ được hưởng đãi ngộ như vậy!

Đối với Càn Nguyên, không có gì phù hợp hơn điều này.

Hỗn Độn Luân Hồi Chi Chủ, là một thành viên trong Đại Đạo Thánh Nhân, phi Đại Đạo Thánh Nhân không thể đảm nhiệm.

Chỉ cần biết, nếu Đạo Hạnh của Luân Hồi Chi Chủ không đủ, Pháp Lực không đủ, y làm sao chưởng khống Luân Hồi?

Hỗn Độn Ma Thần vốn rất hung hãn.

Do đó, Càn Nguyên thực sự đang nỗ lực hấp thu luyện hóa Hỗn Độn Luân Hồi Bản Nguyên.

Căn bản không ra khỏi Càn Nguyên Tiên Cung.

Hồng Quân bây giờ bái kiến, là làm phiền Càn Nguyên tu hành.

Làm sao Ngài có thể nhẫn nhịn?

Càn Nguyên vô cùng tức giận.

Vừa định bảo Hồng Quân cút đi, "Đinh!" "Thần Cấp Tùy Cơ Hệ Thống nhân vật phát bố, tiếp nhận Hồng Quân thỉnh cầu." "Tuyển Trạch Nhất: Tiếp nhận nhiệm vụ, tưởng lệ Hỗn Độn Tam Thiên Đại Đạo Bản Nguyên nhất ti." "Tuyển Trạch Nhị: Cự tuyệt nhiệm vụ, tưởng lệ Pháp Lực Đạo Hạnh bách vạn năm!" Càn Nguyên trong lòng

lạnh lùng hừ một tiếng, hệ thống, lại muốn dụ dỗ Ngài sao.

Nhưng, lần này, lại khiến Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống thất vọng rồi, Ngài đang muốn luyện hóa Hỗn Độn Luân Hồi Bản Nguyên, căn bản không muốn gặp khách.

Một trăm vạn năm Đạo Hạnh Pháp Lực thì có giá trị gì chứ?

Không cần!

Cũng không biết Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống là ai chế tạo ra, thực sự rất thích đùa cợt.

Càn Nguyên Đại Thần trong lời của Hồng Quân, há lại là người cứ để Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống dắt mũi đi?

Không chọn, không chọn một.

Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống bị thổ tào trong sâu thẳm Nguyên Thần, không ngừng phát sáng.

Trên Thần Cấp Tuyển Trạch, có một hàng chữ lớn với dấu chấm than vẫn luôn nhấp nháy: "Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống chế tạo giả, Càn Nguyên"!

Dường như chỉ như vậy, nó mới có thể bày tỏ sự oan ức.

Càn Nguyên tự nhiên không gặp Hồng Quân, nhưng, nhìn vào việc Hồng Quân đã mang đến cho Ngài một nhiệm vụ tùy cơ, Càn Nguyên nói: "Ngô lần này có điều lĩnh ngộ, không gặp." "Năm xưa, khi Ngô mới nhập Hồng Hoang, dùng chân làm thước, đo lường Hồng Hoang Đại Địa, ngươi cũng không ngại thử làm theo đi!" Hồng Quân nghe Càn Nguyên Đại Thần không gặp.

Tâm trạng vốn đã ảm đạm.

Nhưng nghe lời của Càn Nguyên Đại Thần, tâm trạng lập tức trở nên tốt hơn.

Càn Nguyên Đại Thần, vẫn nguyện ý chỉ điểm, chẳng qua là Đại Thần có điều lĩnh ngộ, không có thời gian mà thôi.

Hồng Quân trịnh trọng bái lạy: "Tiểu Tiên, đa tạ Đại Thần chỉ điểm." Nếu để các Đại Năng trong Hồng Hoang nhìn thấy, e rằng sẽ kinh ngạc rớt hàm.

Đường đường là Thánh Nhân, lại trước mặt Càn Nguyên Đại Thần xưng là Tiểu Tiên, tuyệt đối sẽ phá vỡ tam quan của rất nhiều người.

Hồng Quân thì không hề để ý, Đạo Hạnh càng cao, càng có thể cảm nhận Đạo của Càn Nguyên Đại Thần mạnh mẽ đến mức nào, vừa rồi, thậm chí trên thân Càn Nguyên Đại Thần, Ngài còn cảm nhận được khí tức Luân Hồi!

Một loại Luân Hồi thâm sâu hơn Luân Hồi của Hồng Hoang mấy cấp độ.

Hồng Quân không thể kìm nén sự ngưỡng mộ trong nội tâm.

Chương 103

Càn Nguyên Đại Thần có Đạo Hạnh như vậy, lại còn có điều lĩnh ngộ.

Còn Ngài, vừa mới chứng đạo xong, lại không cảm nhận được phương hướng của Đạo nữa.

Quả nhiên, Đạo Hạnh cảnh giới của Càn Nguyên Đại Thần, không thể dùng sự thiển cận mà suy đoán!

Ngài đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục!

Hồng Quân hưng trí bừng bừng, lời của Càn Nguyên Đại Thần, dường như đều đúng.

Cũng không biết, lần này sẽ mang lại cho Ngài kỳ ngộ như thế nào.

Hồng Quân thực sự dùng chân làm thước đo lường Hồng Hoang thiên địa, là Thánh Nhân, nếu Ngài không muốn cho người khác biết hành tung của mình, trên Hồng Hoang này ai có thể điều tra ra?

Hồng Quân vô cùng quen thuộc với thế giới phương Đông, dùng một ngàn năm đi khắp lục địa phương Đông, tự nhiên cũng thấy được tiềm lực to lớn của Nhân tộc, Hồng Quân đến Thánh Địa Nhân tộc, với tấm lòng thành kính học tập 《Võ Kinh Tổng Yếu》, kinh ngạc phát hiện các Đại Năng trong Hồng Hoang đều đã sai lầm.

Càn Nguyên Đại Thần há chỉ để lại cho Nhân tộc hai món Pháp Bảo văn võ, mỗi một văn tự trên 《Võ Kinh Tổng Yếu》, đều là một pháp bảo công đức Hậu Thiên.

Tức là, 《Võ Kinh Tổng Yếu》 có mấy chục vạn văn tự, là mấy chục vạn pháp bảo công đức.

Giả sử Nhân tộc bị công kích, nguyện lực kích hoạt 《Võ Kinh Tổng Yếu》, hãy tưởng tượng cảnh tượng đó đi, mấy chục vạn kiện công đức chí bảo sát nhân bất nhiễm nhân quả phủ kín trời đất mà ập đến, trừ Thánh Nhân, bằng không ai có thể đỡ nổi?

Điều càng khiến Hồng Quân chấn kinh là, các văn tự trên đó, lại là Pháp Bảo có tính trưởng thành!

Ngài nhớ rõ ràng, ngày đó khi Càn Nguyên Đại Thần giảng đạo truyền pháp, những văn tự này không có uy lực lớn đến vậy, hiện tại những văn tự này so với trước kia đã trưởng thành hơn ba thành.

Hồng Quân thầm tính toán, lập tức hiểu rõ trong lòng, những văn tự này, sẽ là chí bảo của Nhân tộc.

Diễn biến hậu thế, sẽ độc lập hóa thành từng thế giới, một văn tự có thể diễn hóa thành một thế giới.

Những văn tự này, có một danh mục, tên là: Nguyên Văn Tự!

Sau đó, có vô số tuấn kiệt, vì những Nguyên Văn Tự này mà tranh đấu, viết nên vô số câu chuyện hùng tráng.

Hồng Quân ghi nhớ sâu sắc những văn tự này trong lòng.

Loại văn tự như vậy, thực sự là vô thượng bảo vật.

Thủ đoạn của Càn Nguyên Đại Thần xa xa không thể sánh kịp.

Ngay cả khi đã đạt đến cảnh giới Thánh Nhân.

Hồng Quân thu thập tâm tình, hạ thấp tư thái thêm một bước.

Mơ hồ hiểu ra ý tứ của Càn Nguyên Đại Thần.

Dù đã chứng đắc Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng phải khiêm tốn, vạn vạn lần không thể thực sự coi vạn vật như kiến.

Giả sử thực sự có cách nghĩ như vậy, kết quả cuối cùng chẳng

qua là trở thành một Thiên Đạo khác mà thôi!

Muốn siêu thoát Thiên Đạo, căn bản là điều không thể.

Sở dĩ tu sĩ có thể từ từ thăng tiến Đạo Hạnh, suy cho cùng chỉ là một loại dã tâm mà thôi, sự không mãn túc đối với Đạo Hạnh, vĩnh viễn muốn phán đoán đỉnh cao của Đạo.

Như vậy, mới có thể không ngừng tiến lên.

Giả sử Hồng Quân thực sự đã mãn túc với cảnh giới Thánh Nhân, đồng hóa với Thiên Đạo, thì "mãn túc" đó, cuối cùng sẽ khiến Ngài trở nên vô tình vô cảm, coi thường thể diện, không quan tâm nhân quả, trở thành giống hệt Thiên Đạo.

Đạo Hạnh của Ngài, cũng sẽ đình trệ không tiến.

Hồng Quân không phải người như vậy.

Thiên Đạo cũng không phải như vậy.

Cả hai đều có dã tâm, đều có động lực hướng lên.

Đó là nguyên nhân Đạo Hạnh của Ngài có thể liên tục thăng lên!

Hồng Quân kiên định Đạo Tâm của mình, thực sự cảm ơn Càn Nguyên Đại Thần.

Chuyến đi Hồng Hoang lần này, nếu không có thu hoạch gì khác, chỉ cần có một thu hoạch như vậy làm nền tảng.

Hồng Quân cũng mãn túc rồi.

Kiên định Đạo Tâm, không để cho sự tự đại, tự mãn, đó là một chuyện đơn giản nhưng lại cực kỳ khó làm.

Nhưng Càn Nguyên Đại Thần chỉ cần tùy tiện chỉ một điểm, Hồng Quân đã làm được.

Đạo Hạnh như vậy, đơn giản là vượt quá sức tưởng tượng của

Ngài.

Hồng Quân rời khỏi thế giới phương Đông, hướng về phía Tây, đã chứng kiến rất nhiều tu sĩ Hồng Hoang có tiềm lực, như Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng… Ngài nhanh chóng tiến vào thế giới phương Tây.

Hồng Quân nhìn Tu Di Sơn hơi thất thần, nhớ lại thuở xưa cùng Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ đã giao chiến với Ma Tổ La Hầu tại đây, nếu không có Càn Nguyên Đại Thần dùng Ngũ Sắc Thần Quang, thì thật sự suýt chút nữa đã vẫn lạc.

Hiện tại, dù La Hầu có phục sinh, cũng không phải đối thủ của Ngài.

Ngài đã trưởng thành, cuối cùng dưới sự chỉ điểm của Càn Nguyên Đại Thần, đã chứng đạo thành Thánh!

Hồng Quân ngẩng mắt nhìn ra, tất cả cảnh tượng của Tu Di Sơn đều không thể che mắt Ngài, chủ nhân hiện tại, hóa ra là hai vị tân nhân thâm niên của Tây Phương Giáo, tên là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hồng Quân quét một cái rồi không còn chú ý nữa.

Hai tên này có cơ duyên không tệ, Pháp Lực cũng thâm hậu, căn cốt cũng xuất chúng, nhưng, chỉ dừng lại ở đó.

So với các Đại Năng trong Hồng Hoang, không có một chút ưu thế nào.

Hồng Quân không có hứng thú giảng đạo cho hai người này.

Ngài vượt qua Tu Di Sơn, tiếp tục đi về phía trước!

Cũng không biết đã đi bao lâu, đột nhiên Ngài nhìn thấy một cây dương liễu khổng lồ, cây này thật sự vô biên vô tận!

Hồng Quân sắc mặt ngưng trọng, Ngài cảm nhận được một trận

pháp cường đại, tiến vào nơi này, như tiến vào một thế giới khác vậy.

Không, không phải như vậy, Ngài thực sự đã tiến vào một trận pháp xa lạ.

Trận pháp này cách biệt bên trong và bên ngoài, tự thành không gian.

Hồng Quân trong lòng kinh nghi bất định, trên Hồng Hoang, lại có người ngoài Càn Nguyên Đại Thần, Hậu Thổ Thánh Nhân, có thể khiến Ngài trúng chiêu.

Thật không thể tin nổi!

Chương 104

Chuyện như vậy, nói ra cũng không ai tin.

Hồng Quân lớn tiếng quát: “Ai?

Ra đây!” Ngài lập tức tập trung mười hai vạn phần tinh thần.

Ngài là Thánh Nhân mà!

Lại vô thanh vô tức tiến vào bẫy của người khác, nếu không đích thân trải qua, làm sao dám tin?!

“Hồng Quân Đạo Hữu chớ hoảng, Bần Đạo chỉ muốn đùa một chút mà thôi!” Một thanh âm già nua vang vọng khắp không gian, “Hóa ra là cây dương liễu đắc Đạo!” Hồng Quân đối mặt với một cây dương liễu khổng lồ như cột chống trời mà lạnh lùng cười nhạt.

Ngài là Thánh Nhân mà.

Chỉ cần đối phương nói một lời, bại lộ tung tích, thì đừng hòng ẩn giấu nữa.

Đó là điểm cường hãn của Thánh Nhân.

Hồng Quân không hề khách khí, đỉnh đầu Chư Thiên Khánh Vân, tay chấp Bàn Cổ Phiên, đối diện với cây dương liễu tinh mà đánh tới.

Cây dương liễu đại kêu: “Hồng Quân Đạo Hữu lại ra tay độc ác nhanh như vậy sao?” Hồng Quân nanh cười: “Dụ ta vào không gian này, không có ý tốt.

Đối với loại tặc tử này, ta há có thể bỏ qua?” Hồng Quân ngực có thành trúc.

Bàn Cổ Phiên, là một trong tam thần khí khai thiên được hóa thành từ Thần Khí Khai Thiên của Bàn Cổ Đại Thần thuở xưa, có thể hủy

diệt thời gian và trấn áp không gian, ngay cả khai thiên tích địa cũng là chuyện dễ dàng, huống chi với thân phận Thánh Nhân của Ngài.

Nhưng không ngờ, Bàn Cổ Phiên đánh tới, lại như trâu đất xuống biển, không hề tạo ra một gợn sóng nào.

"Sao có thể?!" Hồng Quân đại kinh thất sắc!

Cây dương liễu kia lại thu mất Bàn Cổ Phiên, nhìn bộ dạng đó, ngay cả một cành dương liễu cũng không hề rung động.

Hồng Quân hoảng sợ, lập tức tế xuất Tru Tiên Tứ Kiếm, không tin là không thể giải quyết cây dương liễu tinh này?

Nhưng dù cho Tru Tiên Tứ Kiếm có sát khí tung hoành đến đâu, sát cơ vô song đến đâu, vừa tiếp xúc với cây dương liễu, lập tức biến mất không còn dấu vết.

"Không thể nào!" Hồng Quân vừa giận vừa sợ, Ngài là Thiên Đạo Thánh Nhân, sắp cùng Thiên Đạo tương hợp.

Trên Hồng Hoang này, trừ Càn Nguyên Đại Thần ra, còn ai có thể khiến Ngài mất mặt như vậy?

Loại nhân vật như vậy, hoàn toàn không tồn tại!

Hồng Quân nổi điên, lấy ra tất cả Pháp Bảo, như Tiên Thiên Phất Trần, Thái Cực Đồ, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Tử Điện Chùy… Phàm có Pháp Bảo, Hồng Quân toàn bộ đều ném ra.

Điều khiến Ngài kinh khủng là, cây dương liễu đó thực sự không từ chối bất cứ thứ gì, không hề do dự chút nào.

Hồng Quân ngớ người, Ngài đã thành Thánh rồi mà!

Đột nhiên, có một đạo linh quang trong Nguyên Thần của Ngài nổ vang.

Ngài nhớ ra, từng có một chuyện Càn Nguyên Đại Thần đã nói với

Ngài trên Bồng Lai Tiên Đảo!

Hồng Quân sau khi thành Thánh, sẽ gặp một đối thủ, chịu thảm bại.

Bây giờ lời tiên tri của Càn Nguyên Đại Thần há chẳng phải giống y như đúc sao.

Không, đó rõ ràng là chuyện của hiện tại mà!

Hồng Quân nhìn hiện tại của mình, há chẳng phải thảm bại sao?

Những Pháp Bảo này, ngay cả khai thiên tích địa cũng có thể thành công, vậy mà lại không hề có tác dụng gì đối với cây dương liễu.

Ngài há từng chịu thiệt lớn như vậy.

Quả nhiên sơn ngoại hữu sơn, tiên ngoại hữu tiên.

Kể từ khi đã là kết quả trong lời tiên tri của Càn Nguyên Đại Thần, Hồng Quân liền không còn hoảng sợ, Ngài trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai!" Cây dương liễu ha hả đại tiếu, trong tiếng cười lớn, lại ngâm thơ rằng, "Tiên hữu Hồng Quân hậu hữu thiên, Dương Mi tại Hồng Quân tiền." "Kim niên chỉ hữu thập bát tuế, nhất cá Hỗn Độn nhất niên!" "Bần Đạo nãi Dương Mi Đại Tiên!" Vị Dương Mi Đại Tiên kia quả thực rất có hàm dưỡng, tất cả Pháp Bảo của Hồng Quân, không thiếu một món nào đều trả lại cho Hồng Quân.

Dương Mi Đại Tiên mãn ý nghĩ rằng Hồng Quân sẽ càng thêm kính phục Ngài, nhưng không ngờ, Hồng Quân lạnh lùng cười nhạt, "Chỉ biết khoác lác!" "Nếu thật sự đã trải qua mười tám cái Hỗn Độn, vậy thì tại sao lại dám trốn vào một không gian dị thứ nguyên không dám đi ra?" "Không ẩn cư, sợ là bị Thiên Phạt chứ gì!" Hồng Quân không chút lưu tình vạch trần lời nói dối của Dương Mi Đại Tiên.

Thậm chí còn nói: "Nếu thật sự đã trải qua mười tám cái Hỗn Độn!

Nhất định sẽ nhận ra Càn Nguyên Đại Thần." "Ngươi dám nói những lời như vậy trước mặt Càn Nguyên Đại Thần sao?" Hồng Quân không ngừng cười lạnh.

Thật sự coi ta là không có đầu óc sao?

Tùy tiện lừa gạt ta tin sao?

Chỉ cần Càn Nguyên Đại Thần chứng nhận, ta sẽ tin!

Bằng không, hãy sớm cút đi.

Trên thế giới Hồng Hoang, Hồng Quân có lòng tin sắt đá đối với Càn Nguyên Đại Thần.

Cây dương liễu ngạc nhiên, cuối cùng thở dài nói: "Hồng Quân Đạo Hữu, ngươi thắng rồi, ta vừa rồi khoác lác đó." "Nhưng ngàn vạn lần đừng đem lời của ta kể cho Càn Nguyên Đại Thần nghe, bằng không, ta thực sự sẽ bị Càn Nguyên Đại Thần coi như củi khô mà chặt đấy." Hồng Quân thương hại nhìn cây dương liễu kia, nhìn đến mức cây dương liễu cảm thấy sởn gai ốc không thôi, Hồng Quân lạnh lùng nói: "Khi ta chưa chứng đạo, ta đã may mắn được bái kiến Càn Nguyên Đại Thần." "Đại Thần từng ban cho ta một phán từ." "Rằng, sau khi ta chứng đạo, sẽ gặp phải một lần thất bại thảm khốc." "Bất kể loại Pháp Bảo nào, cũng sẽ không có tác dụng." "Bây giờ, há chẳng phải là ngay trước mắt sao?" Hồng Quân bỗng nhiên cảm thấy hả hê, "Càn Nguyên Đại Thần đều có thể nhìn thấy cảnh tượng ngày hôm nay." "Vậy thì, lời của ngươi, Càn Nguyên Đại Thần há lại không nhìn thấy sao?" Hồng Quân ha hả đại tiếu, vừa rồi thực sự rất uất ức, Pháp Bảo bị thu hết, đổi thành ai cũng sẽ cảm thấy uất ức trong lòng.

Đối mặt với vị Dương Mi Đại Tiên này, không có chút thủ đoạn nào, muốn uất ức bao nhiêu thì có bấy nhiêu rồi.

Nhưng nhìn thấy vị Dương Mi Đại Tiên có thủ đoạn cao siêu như

vậy lại chịu thiệt thòi, Hồng Quân lập tức cảm thấy tâm tình dễ chịu hơn rất nhiều.

Ngài vui vẻ rồi, Dương Mi Đại Tiên thì uất ức rồi, vội vàng nói: "Xin Đạo Hữu hãy giúp đỡ ta một chuyện." "Khi đối mặt với Càn Nguyên Đại Thần, ngàn vạn lần hãy giúp ta nói một câu!" "Ta nói thật, ta và Đạo Hữu đều xuất thân từ Hỗn Độn Ma Thần." "Ta là Không Gian Ma Thần, tận mắt chứng kiến Bàn Cổ Đại Thần khai thiên, tận mắt chứng kiến Bàn Cổ Đại Thần chứng đạo, tự nhiên cũng đã chứng kiến quang huy vô thượng của Càn Nguyên Đại Thần." "Bản thể của ta là một cây không tâm dương liễu, tự nhiên vô thị tất cả công kích Pháp Bảo." "Pháp Bảo của Đạo Hữu dù có lợi hại đến đâu, không đánh trúng ta, cũng vô ích." Dương Mi Đại Tiên sắp khóc đến nơi rồi, "Xin Hồng Quân Đạo Hữu nhất định phải nói tốt một câu trước mặt Đại Thần." Hồng Quân không cười nổi nữa, thân thân thiết thiết cảm nhận uy thế của Càn Nguyên Đại Thần, lập tức rùng mình một cái.

Chỉ có những Hỗn Độn Ma Thần còn sống sót này, mới có thể biết được Càn Nguyên Đại Thần đáng sợ đến mức nào.

Sức mạnh đáng sợ vĩnh viễn khắc sâu trong tâm trí họ.

Hồng Quân ha hả đại tiếu, "Đạo Hữu, hãy tỉ mỉ suy nghĩ lời ta vừa nói đi." "Càn Nguyên Đại Thần đã từ gần trăm vạn năm trước dự kiến chuyện này rồi." "Giả sử vì chuyện này mà Ngài muốn tức giận, há có thể để ngươi vẫn tiêu dao sống trong không gian này sao?" "Đạo Hạnh của Càn Nguyên Đại Thần, nghiền ép ta, căn bản không cần một ngón tay nào phải không?" Dương Mi Đại Tiên tỉ mỉ suy nghĩ, cũng thấy đúng vậy!

Đối với Càn Nguyên Đại Thần, địa vị của Ngài, căn bản chỉ là một ý niệm mà thôi.

Quyết định của Đại Thần mới là địa vị, còn lại đều là hư vọng.

Hồng Quân chỉ điểm nói: "Đạo Hữu hà cớ không tự mình đi bái phóng Đại Thần?" Điều này lại trúng vào điểm yếu của Dương Mi, "Hồng Quân Thánh Nhân không biết, ta cũng muốn đi ra ngoài chứ!" "Nhưng, điều đó không thể!" "Ta tuy là Hỗn Nguyên, nhưng lại vô duyên với Thiên Đạo Hồng Hoang, do đó, không thể chứng đạo thành Thánh trong thế giới Hồng Hoang." "Chỉ có thể tự mình cách ly, bị giam hãm trong không gian này." "Ta thấy Đạo Hữu, xin Thánh Nhân từ bi, giúp ta cầu Càn Nguyên Đại Thần chỉ điểm, xem có thể có cách giải quyết hay không." Nỗi khổ tâm trong lòng Dương Mi Đại Tiên thực sự không cần nói.

Ngài cũng thật xui xẻo.

Gần như đồng thời với Hồng Quân chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Nhưng Hồng Quân có phán từ của Càn Nguyên Đại Thần, cho phép Ngài hợp pháp ở lại thế giới Hồng Hoang.

Thiên Đạo, cũng không làm khó dễ.

Chương 105

Nhưng Dương Mi Đại Tiên thì không được, thành Hỗn Nguyên thì không sai, nhưng nếu không ký thác Nguyên Thần vào Thiên Đạo Hư Không, thì Ngài sẽ nằm trong danh sách đen của Thiên Đạo.

Dương Mi không muốn chứng đạo Thiên Đạo Thánh Nhân, lương tâm thiên địa, Ngài thực sự muốn chứng đạo thành Thánh.

Nhưng, vị trí Thánh Nhân, ai muốn chứng đạo là có thể thành công ư?

Không có bằng chứng thành Thánh là Hồng Mông Tử Khí, lấy gì mà chứng đạo?

Như vậy, Dương Mi Đại Tiên đành phải phát huy Thiên Phú Thần Thông, tạo thành một phương đại trận, cách biệt thiên địa bên trong và bên ngoài, tự thành một giới, tương đương với tự mình lưu đày.

Lần này, Hồng Quân dùng chân làm thước đo lường thiên địa, vừa khéo bị Dương Mi Đại Tiên nhìn thấy.

Do đó, Ngài cố ý dẫn dụ.

Hồng Quân trịnh trọng nói: "Ta nhất định sẽ không phụ sự ủy thác của Đạo Hữu, thực tế, trước khi ta đến Hồng Hoang, đã đi Bồng Lai Tiên Đảo, bái phóng Càn Nguyên Đại Thần." "Đại Thần tâm có cảm ngộ, không gặp ta, chỉ bảo ta đi Hồng Hoang một chuyến." Hồng Quân cảm thán: "Đạo Hạnh của Đại Thần thực sự thâm bất khả trắc, khiến ta biết được cái gọi là sơn ngoại hữu sơn, tiên ngoại hữu tiên." Ngài thành khẩn nói: "Đạo Hữu cứ yên tâm, tâm nguyện của ngươi, ta nhất định sẽ truyền đạt." "Không bằng chúng ta luận Đạo một phen có được không?" Hồng Quân cùng Dương Mi luận đạo đã kéo dài suốt tám ngàn năm.

Tám ngàn năm sau, hai vị Đại năng lưu luyến từ biệt, ước gì có thể tiếp tục giảng đạo truyền pháp.

Nhưng đã đến lúc Hồng Quân giảng đạo.

Bất đắc dĩ, hai vị Đại năng chỉ đành chia tay.

Dương Mi lớn tiếng hô: "Hồng Quân Thánh Nhân, ngàn vạn lần chớ quên việc ta đã ủy thác!" "Không quên đâu!" Hồng Quân trịnh trọng đáp.

Thân ảnh khẽ lóe lên, ngài đã trở về Tử Tiêu Cung trên Cửu Thiên.

Hồng Quân hướng về Càn Nguyên Tiên Cung trên Bồng Lai Tiên Đảo, trịnh trọng hành lễ bái tạ: "Tiểu tiên đa tạ Càn Nguyên Đại Thần đã chỉ dẫn." Trong lòng ngài thầm nhủ may mắn.

May mắn thay ngài vẫn luôn kính sợ Càn Nguyên Đại Thần, mới có được cơ duyên lần này.

Trong mắt Hồng Quân, đây quả thực là một Đại cơ duyên.

Bất kể thu hoạch khác, chỉ riêng việc gặp gỡ Dương Mi đã giúp ngài tránh được không ít đường vòng.

Hồng Quân thầm tự cảnh giác, ngàn vạn lần chớ nên kiêu ngạo, Thánh Nhân chi đạo không phải là điểm cuối, mà là điểm khởi đầu thực sự của con đường cầu đạo.

Sau khi Hậu Thổ chứng đạo thành Thánh, tâm thái của ngài khó tránh khỏi sự kiêu ngạo.

Trách nhiệm Lục Đạo Luân Hồi vô cùng trọng đại, Hậu Thổ như phi tất yếu sẽ không rời khỏi Luân Hồi thế giới.

Nơi đó tuyệt đối không thể thiếu người.

Đối với Đại năng của Hồng Hoang thế giới, một ý niệm có thể làm được quá nhiều việc.

Hậu Thổ ngày đêm tọa trấn Địa Phủ.

Hơn nữa, những bộ lạc Vu tộc của nàng hầu như đều đã trở thành Vu tộc Địa Phủ, như Thập Điện Diêm La, như Âm Binh Âm Tướng, đều do Vu tộc bộ lạc của Hậu Thổ hóa thành.

Ngay cả Hậu Thổ Thánh Nhân cũng cảm thấy, những người trong bộ lạc của nàng dùng rất tiện lợi.

Bởi vậy, những việc của Hồng Hoang thế giới hầu như đều do Hồng Quân nắm giữ.

Hồng Quân cho rằng mình không hề kiêu ngạo, nhưng trên thực tế, ngài đã kiêu ngạo rồi.

Ngài đã gặp phải đả kích đầu tiên ở Nhân tộc, khiến tâm hồn ngài thanh tịnh trở lại.

Tại chỗ Dương Mi, ngài nhận được đả kích quan trọng nhất, khiến trái tim đang phiêu phù của ngài trầm tĩnh hẳn.

Kỳ thực, ở một lĩnh vực nào đó mà đạt được vị trí số một, vốn dĩ là chuyện đáng tự hào và hãnh diện.

Hồng Quân có chút kiêu ngạo là chuyện thường tình.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy lâu dài, nguy hiểm chắc chắn sẽ có nguy hiểm, bất kể có nỗi khổ tâm gì.

Tâm trí Hồng Quân đã hoàn toàn thanh tịnh trở lại, cuối cùng cũng phù hợp với đạo của chính mình, thanh tịnh vô vi, đạo của có và không.

Hồng Quân vô cùng cảm kích Càn Nguyên Đại Thần.

Đại Thần quả nhiên vô sở bất năng.

Con đường của ngài đã hoàn toàn sáng rõ, những việc còn lại chỉ cần từng bước một chuyên tâm nghiên cứu là được.

Hồng Quân đối với, không, đối với Càn Nguyên Đại Thần có tín tâm.

Đại Thần làm được thì ngài nhất định cũng làm được.

Hồng Quân đối với điều này không hề nghi ngờ.

Chỉ còn một trăm năm nữa là đến lúc giảng đạo.

Đây cũng là một bước tất yếu trước khi Hợp Đạo.

Hồng Quân hít sâu một hơi, Dương Mi đã khiến tất cả kiêu ngạo tự mãn của ngài tan biến.

Ngài không còn dám tự mãn nữa.

Hồng Hoang thế giới, không chỉ có một Càn Nguyên Đại Thần có thể khắc chế, trên Bồng Lai Tiên Đảo các loại Tiên Thiên Linh Căn, ai dám nói không có người đã đạt đến cảnh giới của Dương Mi?

Dương Mi vừa mới đắc Hỗn Nguyên, vốn dĩ không dung hợp được với Thiên Đạo.

Nhưng ngài đã dùng Đại Pháp Lực sáng tạo ra một không gian đại trận, cách biệt nội ngoại thiên địa, cứng rắn ẩn giấu mình đi, không cho Thiên Đạo có thể nắm được nhược điểm.

Vậy thì, những Tiên Thiên Linh Căn khác không có cách nào tương tự sao?

Không nói gì khác, Đại Đạo chi quang của Bồng Lai Tiên Đảo, rõ ràng là pháp trận che chắn tốt nhất.

Với đạo hạnh của Hồng Quân, ngài cũng không thể nhìn thấu.

Đừng nói Hồng Quân, ngay cả Thiên Đạo cũng không nhìn thấu.

Chẳng phải đó là đại trận cách tuyệt hoàn mỹ nhất sao?

Có cái nào tốt hơn trận pháp cách tuyệt này không?

Chắc là không rồi?

Hồng Quân ngoài mười một đệ tử của Bồng Lai Tiên Đảo ra, ngài là người quen thuộc Bồng Lai Tiên Đảo nhất, bởi vì ngài đã đến đó nhiều lần nhất.

Nếu có thể, ngài thà không thành Thánh, cũng muốn ở lại Bồng Lai Tiên Đảo để tu luyện.

Bồng Lai Tiên Đảo, mới chính là Thánh địa tu luyện chân chính.

Chương 106

Ấn tượng sâu sắc nhất đối với ngài là Đại Đạo chi quang, cùng với linh khí vô tận và đạo vận có thể thấy khắp nơi.

Linh khí trên Bồng Lai Tiên Đảo khiến người ta phải chú ý.

Nó đơn giản đã hóa thành đại dương.

Mỗi ngày, linh khí từ Bồng Lai Tiên Đảo chảy vào Đông Hải có thể tạo ra một Thánh địa rồi.

Hồng Quân từng đến Thủy Tinh Cung làm khách.

Thủy Tinh Cung cách Bồng Lai Tiên Đảo không biết bao nhiêu vạn dặm xa.

Nhưng Long tộc vương tộc ngụ trong Thủy Tinh Cung không nhiều, đa số họ ngụ tại khu vực vạn dặm hải lý bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, bởi vì linh khí ở đó dồi dào hơn nhiều so với linh khí Thủy Tinh Cung.

Hơn nữa, chất lượng linh khí ở đó cũng cao hơn.

Bao quanh Bồng Lai Tiên Đảo, Long tộc đã xây dựng hàng chục Thánh địa Long tộc.

Tất cả đều âm thầm tiềm tu trong các Thánh địa đó.

Xưng bá Hồng Hoang có gì hay ho đâu?

Có thể nào thú vị bằng việc nâng cao thiên phú chủng tộc sao?

Long tộc không biết linh khí Bồng Lai Tiên Đảo lợi hại, Hồng Quân bây giờ đã hiểu, loại linh khí đó, sau khi được đại trận Càn Nguyên Tiên Cung lọc, trở thành linh lực chuyên dùng cho Càn Nguyên Đại Thần, chất lượng đó vượt xa Tiên linh chi khí thông

thường gấp trăm ngàn lần không chỉ.

Hồng Quân cùng Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ không khỏi hâm mộ trước sự sắp xếp này, con cái của ba kẻ đó đều đang tu hành trong Càn Nguyên Tiên Cung.

Phúc duyên lớn biết bao!

Càng khiến Hồng Quân giận dữ là Cửu Long Tử, Tứ Bất Tượng lại đưa ra ý tưởng tiến về Càn Nguyên Tiên Cung.

Hãy nhìn con nhà người ta, rồi lại nhìn ba đệ tử của ngài, đơn giản là không thể so sánh!

Với môi trường tu luyện như Bồng Lai Tiên Đảo, những loài trân cầm dị thú, linh căn linh thực vật tu vi sẽ kém sao?

Hồng Quân không tin rằng trên Bồng Lai Tiên Đảo, thật sự chỉ có mười một đệ tử đang tu luyện, phải biết rằng, lần trước ngài đến, đã thấy mấy gốc Tiên Thiên Linh Căn không biết đạo hạnh căn cước, hình như là Hoàng Trung Lý, Bàn Đào, Lục Liễu, vân vân… Hồng Quân ngài là Thánh Nhân đó!

Mà còn không nhìn thấu đạo hạnh tu vi của những Tiên Thiên Linh Căn này, từ đó có thể biết, nội tình của Bồng Lai Tiên Đảo đáng sợ đến mức nào!

Hồng Quân lau một vệt mồ hôi lạnh, khi chứng Thánh, ngài quả thực đã kiêu ngạo!

Thực sự đã kiêu ngạo!

Bây giờ nghĩ lại, thực sự kinh hãi tột độ.

May mắn thay thái độ đối với Càn Nguyên Đại Thần của ngài vẫn luôn như nhất, nếu không, Càn Nguyên Đại Thần khẳng định sẽ không chỉ điểm cho ngài rồi.

Tốt, tốt!

Hồng Quân lẩm bẩm: "Có thể được Càn Nguyên Đại Thần chỉ điểm, thật sự là phúc duyên lớn lao, vận khí của Hồng Quân ta quả nhiên không tệ." "Không biết, lần tới sẽ là ai có thể được Đại Thần chỉ điểm." Trong mắt Hồng Quân, được Đại Thần chỉ điểm, không khác gì nghịch thiên cải mệnh.

Người khác nghịch thiên tìm cái chết, nhưng ở chỗ Càn Nguyên Đại Thần thì sao có thể gọi là nghịch thiên?

Không, đó là ra lệnh cho Thiên Đạo làm việc.

Hồng Quân không tin Thiên Đạo sẽ từ chối, giống như ngài sẽ không từ chối phân phó của Càn Nguyên Đại Thần vậy.

Đối với phân phó của Càn Nguyên Đại Thần, vô luận Thiên Đạo, cũng sẽ trăm phần trăm chấp hành.

Không gì khác, chính là để kết giao với Càn Nguyên Đại Thần.

Một chỗ dựa lớn như vậy, phải ôm thật chặt mới được!

Trên Bồng Lai Tiên Đảo, có một Đạo nhân thân mặc hồng bào đang vô cùng mê mang: "Ô kìa, đây là đâu?!" Hai mắt sáng rực: "Chẳng lẽ đây là một trong ba Tiên Sơn hải ngoại trong truyền thuyết ư?" Đạo nhân mơ mơ hồ hồ tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo, những thủ vệ Long tộc cũng vẻ mặt hoang mang.

Nếu Tu sĩ từ bên ngoài biển, tự nhiên sẽ bị ngăn cản, nhưng nếu từ trên trời giáng xuống, tiến vào phạm vi Bồng Lai Tiên Đảo, thì không thể ngăn cản được nữa.

Dù sao, vạn dặm quanh Bồng Lai Tiên Đảo là cấm địa của Long tộc.

Hơn nữa, Bồng Lai Tiên Đảo là dành cho hữu duyên nhân.

Vả lại, ai mà dám động thủ trên Bồng Lai Tiên Đảo, thì thật sự là không biết điều rồi.

Mấy con Cự Long hiểu rõ điều này, cũng mặc kệ.

Cứ tùy tiện đi thôi!

Đạo nhân đã đặt chân lên Bồng Lai Tiên Đảo, càng lúc càng kích động, "Đây nhất định là một trong ba Tiên Đảo hải ngoại trong truyền thuyết rồi, không biết là tòa nào." "Ô!

Ô!

Ô!" Đạo nhân hít sâu một hơi, linh khí nồng đậm quá!

Linh khí nồng đến mức hóa thành dịch thể, căn bản không cần hấp thu, cứ vậy mà dốc sức tràn vào trong cơ thể.

Cho đến khi cơ thể bão hòa không thể hấp thu thêm được nữa thì thôi.

Đạo nhân định thần lại, khẽ đánh giá, càng kinh ngạc hơn, trên Tiên Đảo, trân kỳ dị thú nhiều không kể xiết, con nào con nấy đều có đạo hạnh.

Chúng có thể hòa bình chung sống với nhau, hoàn toàn không có tranh chấp.

Hồng y Đạo nhân quan sát kỹ lưỡng, càng kinh hãi hơn, những loài trân cầm dị thú này, tu vi thấp nhất đều là Kim Tiên!

Trong đó không thiếu Đại La.

Đặc biệt là mấy gốc Tiên Thiên Linh Căn trong đó, càng có tu vi trên Chuẩn Thánh.

Đạo nhân đó là Chuẩn Thánh, chỉ có thể cảm nhận đạo hạnh của đối phương cao hơn mình quá nhiều.

Nhưng cụ thể cao bao nhiêu thì không phân biệt được.

Hồng y Đạo nhân trong lòng kinh sợ.

Hồng Hoang thế giới khi nào lại có thêm một thế lực Tu sĩ vân tập như vậy?

Quả nhiên, núi cao còn có núi cao hơn, tiên ngoài tiên còn có tiên.

Chẳng trách đây là Tam Tiên Đảo trong truyền thuyết, nơi quy tụ của các đạo đức chi sĩ.

Vị Đạo sĩ đi đến trước Hoàng Trung Lý, sâu sắc hành một lễ: "Đạo hữu xin dừng bước, ta là Hỏa Vân Động Luyện Khí Sĩ Hồng Vân Đạo Nhân, vô tình lạc vào bảo đảo.

Chương 107

Dám hỏi Đạo hữu, đây là nơi nào?" Hoàng Trung Lý haha cười lớn, "Hồng Vân Đạo hữu phúc duyên không tệ!

Đây chính là nơi nổi danh nhất trong Hồng Hoang Tam Giới.

Hòn đảo này chính là Bồng Lai Tiên Đảo!" Hồng Vân kinh hô: "Là nơi Càn Nguyên Đại Thần ngự trị!" "Chính xác!" Hoàng Trung Lý tán thưởng, "Đạo hữu vô ý trung, không bằng đến trước Càn Nguyên Cung thử vận may, thỉnh Đại Thần chỉ điểm tiền trình." Hồng Vân sâu sắc lại hành một lễ: "Đa tạ Đạo hữu, ta đã sớm nghe các vị Đạo hữu nhắc đến Đông Hải Bồng Lai Tiên Đảo có một vị cái thế Đại Thần tên là Càn Nguyên, có cơ hội như vậy, đương nhiên phải thỉnh giáo ngài." Vị đó chính là Hồng Vân được hóa thành từ đám mây đầu tiên khi Khai Thiên.

Hồng Vân quả không nói dối, ngài thật sự đã nghe rất nhiều người nói về nơi này.

Hồng Vân là người thiện lương, là lão hảo nhân trời sinh.

Ngài giao hảo mật thiết với nhiều Đại năng trong Hồng Hoang.

Bất cứ ai gặp khó khăn, kêu Hồng Vân đến giúp đỡ, ngài đều đi.

Có thể nói là quen biết khắp Hồng Hoang.

Bàn Cổ Tam Thanh, Nữ Oa, Mười hai Tổ Vu thậm chí là Yêu Tộc, đều có bằng hữu trong đó.

Nhưng người duy nhất thực sự có thể vì ngài mà trả giá tất cả, trong Hồng Hoang chỉ có một người, đó là Trấn Nguyên Đại Tiên của Ngũ Trang Quán trên Vạn Thọ Sơn.

Hồng Vân mừng rỡ: "Tạo hóa, thiên đại tạo hóa.

Đã sớm nghe danh Càn Nguyên Đại Thần.

Không ngờ lại có một Bồng Lai Tiên Đảo đầy tạo hóa như vậy.

Chỉ tiếc, Trấn Nguyên Đạo hữu không cùng ta đồng hành, thôi vậy!" "Nếu ta thật sự có phúc duyên, sẽ cầu xin cho cả Trấn Nguyên Đạo hữu một thể!" Sửa sang y phục, trước cửa Càn Nguyên Tiên Cung, ngài quỳ gối, hành một Đại lễ ngũ thể đầu địa, thành kính cầu hỏi, "Hỏa Vân Cung Hồng Vân Đạo Nhân, thỉnh cầu Càn Nguyên Đại Thần, Đại phát từ bi, chỉ điểm mê tân." "Ô?

Hồng Vân?!" Càn Nguyên khá ngạc nhiên, Càn Nguyên Tiên Cung?

Ngay lập tức hơi thôi diễn, ngài mới hiểu rõ tiền nhân hậu quả.

Thì ra, khi Hồng Hoang sơ khai, đám mây mà ngài đã đạp lên chân, là Hồng Vân chưa sinh ra linh trí.

Đám mây đó còn một chặng đường nữa, nên mới có duyên phận này.

Càn Nguyên bỗng nhiên đại ngộ.

Ngài không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Rốt cuộc có nên chỉ điểm hay không đây?

"Đinh!" "Hệ thống Thần Cấp Tuyển Trạch phát bố nhiệm vụ ngẫu nhiên: Chỉ điểm Hồng Vân thoát khỏi cục diện tất tử.

Lựa chọn một: Tiếp nhận nhiệm vụ.

Thu hoạch tưởng lệ: Một tia Hỗn Độn Tam Thiên Đại Đạo Bản Nguyên.

Lựa chọn hai: Cự tuyệt nhiệm vụ.

Thu hoạch tưởng lệ: Đạo hạnh pháp lực một trăm vạn năm!" Càn Nguyên đã không còn kiên nhẫn nữa, Hệ thống à, ngoài đạo hạnh pháp

lực thì ngươi không thể ban thưởng thứ gì khác sao?

Cần đạo hạnh pháp lực để làm gì?

Cái ngài muốn là Đại Đạo Bản Nguyên.

Nếu thực sự có thể trực tiếp ban thưởng Đại Đạo Bản Nguyên thì mới sảng khoái chứ.

Thôi vậy, đã có cái duyên nợ dưới chân lúc trước, thì chỉ điểm cho hắn đi.

"Ta lựa chọn tiếp nhận nhiệm vụ!" Càn Nguyên mượn khả năng của Tiên Cung, trực tiếp hiển hóa thành tượng, và chỉ một ngón tay, trước mặt Hồng Vân đột nhiên xuất hiện một ngọc chỉ tinh oánh trong suốt: "Đừng căng thẳng, ta sẽ nói cho ngươi những việc ngươi sắp trải qua." Hồng Vân khẽ ngẩng đầu, để ngọc chỉ chạm đúng giữa mi tâm mình.

Trong khoảnh khắc, Hồng Vân kịch chấn.

Tất cả những gì ngài sắp trải qua trong một khoảnh khắc đã bùng nổ trong Nguyên Thần của ngài.

Sắc mặt Hồng Vân biến thành trắng bệch, trước Tử Tiêu Cung bị Chuẩn Đề dùng kế nhường chỗ, ai ngờ chỗ ngồi đó lại là cơ duyên thành Thánh.

Hồng Vân đã mất đi cơ duyên thành Thánh, liên lụy cả Côn Bằng cũng mất đi Thánh vị.

Côn Bằng đánh không lại Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở Tây Phương, ôm hận trong lòng, cấu kết Yêu Tộc cao thủ, mai phục ngài!

Vì vậy mà ngài vẫn lạc… run rẩy, không ngừng dập đầu: "Khẩn thỉnh Đại Thần cứu cứu Hồng Vân!" Thanh âm tích huyết, bi thống nhập tâm.

Hồng Vân làm sao cam tâm vì một chuyện nhường chỗ mà rước họa sát thân?

Nhưng ngài là lão hảo nhân trong Hồng Hoang mà!

Khắp nơi đều kết thiện duyên với mọi người, sao cuối cùng lại có một kết cục như vậy?

Oan ức quá.

Hồng Vân đã tuyệt vọng.

Càn Nguyên Đại Thần là cứu tinh duy nhất.

Làm sao dám không nắm lấy?

Càn Nguyên kỳ quái, hỏi ngược lại: "Ngươi đã hiểu rõ cục diện tất tử rồi sao?

Muốn ta cứu?

Họa này là do ngươi nhường chỗ mà ra!

Đã vậy, không nhường chỗ chẳng phải là được rồi sao!" Hồng Vân càng thêm kinh sợ, không nhường chỗ là được sao?

Côn Bằng tiểu tâm nhãn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì vô sỉ lắm!

Chờ đã, Hồng Vân lập tức hiểu ra, đúng vậy!

Không nhường chỗ thì sao?!

Không nhường chỗ là có thể thoát nạn!

Không nhường chỗ, Hồng Vân sẽ trở thành đệ tử của Hồng Quân Thánh Nhân.

Đệ tử Thánh Nhân, những kẻ đó dám động thủ sao?

Mượn mười cái lá gan cũng không dám!

Ai dám?!

Chương 108

Hồng Vân mặt đầy mừng rỡ, không ngừng dập đầu: "Đa tạ Càn Nguyên Đại Thần, đa tạ Càn Nguyên Đại Thần." Quả nhiên là một lão hảo nhân, vừa thoát khỏi nguy cơ, ngài đã nhớ đến người bạn tốt Trấn Nguyên Tử.

Hồng Vân lại quỳ xuống đất, "Tiểu tiên có một thỉnh cầu bất kính, Càn Nguyên Đại Thần, ngài có thể giúp ta xem xét mệnh cách của tri kỷ hảo hữu Trấn Nguyên Tử được không?" Hả?!

Càn Nguyên bật cười, cái tên Hồng Vân này, quả nhiên không hề khách sáo chút nào.

Chẳng phải ngài đang tham ngộ Hỗn Độn Luân Hồi Pháp Tắc sao?

Có thời gian chỉ điểm, nhìn vào phần thưởng một tia Hỗn Độn Tam Thiên Đại Đạo Bản Nguyên, bây giờ lại muốn lãng phí thời gian của ta, thực sự là… "Đinh!" "Hệ thống Thần Cấp Tuyển Trạch phát bố nhiệm vụ ngẫu nhiên: Giúp Trấn Nguyên Tử thoát khỏi tất tử chi kiếp.

Lựa chọn một: Tiếp nhận nhiệm vụ.

Thu hoạch tưởng lệ: Một tia Hỗn Độn Tam Thiên Đại Đạo Bản Nguyên!

Lựa chọn hai: Cự tuyệt nhiệm vụ.

Thu hoạch tưởng lệ: Đạo hạnh pháp lực một trăm vạn năm!" Càn Nguyên trong lòng điên cuồng thổ tào Hệ thống Thần Cấp Tuyển Trạch.

Cái hệ thống hỏng này, chuyên môn đối nghịch với ta sao?

Rõ ràng biết là ta không cần, lại dùng tưởng lệ để dụ hoặc.

Thật khiến người ta nghiến răng!

Càn Nguyên đương nhiên lựa chọn một tia Hỗn Độn Tam Thiên Đại Đạo Bản Nguyên, lý luận thùng gỗ thì đúng, giới hạn mà nó có thể đạt được bao nhiêu, quyết định bởi tấm ván gỗ thấp nhất.

Bây giờ cái căn bản nhất là Bàn Cổ Chân Thân, Lực Chi Đại Đạo, dù có được Hỗn Độn Luân Hồi Bản Nguyên cũng như vậy, nhưng Luân Hồi Pháp Tắc không giống như các Pháp Tắc khác dễ lĩnh ngộ, quan trọng nhất là Đại Đạo Luân Hồi Bản Nguyên.

Muốn lĩnh ngộ, thật sự là thiên nan vạn nan!

Chỉ có tích lũy từng chút một mới đúng.

Càn Nguyên thở dài một hơi, cái hệ thống hỏng này, sao cứ bắt ta thay đổi xu thế Hồng Hoang vậy?

Cũng không biết kẻ nào đã chế tạo ra một hệ thống như thế này.

Trong sâu thẳm Nguyên Thần của Càn Nguyên, trên Hệ thống Thần Cấp Tuyển Trạch đó có một dòng chữ Hán tự đang nhấp nháy phát sáng.

"Người chế tạo Hệ thống Thần Cấp Tuyển Trạch: Càn Nguyên!" Dường như nó đang dùng một cách nào đó để vô thanh phản kháng!

Càn Nguyên trong Càn Nguyên Tiên Cung liếc Hồng Vân một cái, thôi vậy, nhìn vào phần thưởng một tia Hỗn Độn Tam Thiên Đại Đạo Bản Nguyên đó, chỉ điểm cho hắn là được.

Càn Nguyên tùy ý chỉ một ngón, huyễn hóa ra một quả cầu pháp thuật nhỏ, đưa đến trước mặt Hồng Vân.

"Ngươi hãy đi tìm Trấn Nguyên Tử, bảo hắn nuốt xuống là được." Càn Nguyên phất tay một cái, Hồng Vân đã được đưa đến Ngũ Trang Quán.

Không phải Hồng Vân.

Sau khi Càn Nguyên đưa hắn đi, ngài đột nhiên cười ha ha, sự xuất hiện của Hồng Vân đúng lúc, vừa vặn làm gián đoạn sự tham ngộ của ngài.

Suýt chút nữa, Càn Nguyên đã đi nhầm đường.

Không phải nói quá.

Kể từ khi Càn Nguyên có được Hỗn Độn Luân Hồi Bản Nguyên, ngài đã đi nhầm đường.

Phải biết, căn bản của lập đạo là gì?

Bàn Cổ Chân Thân của Bàn Cổ, Lực Chi Đại Đạo!

Tạo Hóa Tam Thiên Đại Đạo.

Lấy Lực Chi Đại Đạo làm cương, tổng kết ba ngàn Đại Đạo Tạo Hóa.

Như vậy, mới là con đường đúng đắn của ngài.

Nhưng một vạn năm qua, ngài đã làm gì?

Toàn bộ đều là lĩnh ngộ Luân Hồi chi đạo.

Chẳng phải đã đi nhầm đường rồi sao?

Càn Nguyên nhìn Hồng Vân, trong lòng thầm cảm thán, tên này quả nhiên là Phúc Đức Chân Tiên.

Cái nhân tình này, phải nhận.

Càn Nguyên lập tức truyền âm cho mười một đệ tử trên Bồng Lai Tiên Đảo: "Hồng Quân thành Thánh, nhiệm vụ của các ngươi đã hoàn thành." "Hồng Quân giảng đạo, cũng có vài điều đáng học hỏi, các ngươi hãy đi nghe thử đi." "Ngoài ra, còn phải làm một chuyện!" "……" Mười một đệ tử đại hỉ: "Cẩn tuân Pháp chỉ của Lão Gia!"

Nhiệm vụ bảo vệ Nhân tộc đã kết thúc, Nhân tộc cũng đã có năng lực tự vệ.

Họ đã sớm quay về Càn Nguyên Tiên Đảo.

Mỗi khi có Tu sĩ coi Nhân tộc Thánh địa trên Bất Chu Sơn là một trong những Thánh địa tu hành hàng đầu Hồng Hoang, Khổng Tuyên đều không thèm để ý.

Nào có cái Thánh địa tu luyện nào như vậy.

Thánh địa tu luyện của Nhân tộc còn không bằng cả Thánh địa Long tộc ở Đông Hải, phải biết, đó là do Bồng Lai Tiên Đảo vô ý tạo thành.

Bây giờ, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ Lão Gia giao phó, là có thể trở về rồi.

Mười một đệ tử vui sướng phát cuồng.

Nếu trên Hồng Hoang, ai mà không quan tâm đến việc Hồng Quân giảng đạo, thì mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo quả thực có tư cách đó, Hồng Quân giảng đạo, có lợi hại bằng Lão Gia nhà mình giảng đạo sao?

Nhưng Lão Gia đã phân phó, thì cứ đi nghe thử vậy.

Ngay lập tức, Khổng Tuyên nói rõ tình hình cho Nhân tộc, trong ánh mắt không nỡ của các Tu sĩ Nhân tộc, ngài cáo từ rời đi.

Sau khi ngài đi, Nhân tộc đã lập miếu vũ cho ngài, hương hỏa ngày đêm không dứt.

Chuyện đó nói sau!

Hồng Quân giảng đạo, Tu sĩ thiên hạ hớn hở.

Trên Hồng Hoang, đừng nhìn có nhiều Đại năng, nhưng đa số đều mò mẫm tu luyện.

Trừ VÕ ĐẠO do Càn Nguyên Đại Thần đặc biệt sáng tạo cho Nhân tộc, trên Hồng Hoang không còn Đại năng nào truyền đạo giảng pháp.

Đương nhiên, ngày trước, Hồng Quân từng giảng đạo ngàn năm trên Côn Luân Sơn, cũng từng có Tiểu Tu sĩ hữu duyên nghe giảng.

Nhưng đây là vị Thánh Nhân cấp Đại lão đầu tiên, mở rộng cửa tiện lợi.

Những người đó, làm sao có thể không hưng phấn?

Chương 109

Làm sao có thể không đi tham gia?

Bàn Cổ Tam Thanh trên Côn Luân Sơn xuất phát ngay lập tức, khác với những người khác, họ là đệ tử thân truyền của Hồng Quân.

Nữ Oa trên Bất Chu Sơn cũng sớm đã xuất phát, Hồng Quân đã sớm thu nàng làm đệ tử ký danh, Sư Tôn giảng đạo truyền pháp, há có thể không đi?

Hồng Vân kéo Trấn Nguyên Tử còn sớm hơn nữa, sắc mặt Trấn Nguyên Tử tái nhợt, hiển nhiên, đã bị dọa sợ rồi!

Càn Nguyên dựa trên tiền đề Hồng Vân không nhường chỗ, hơi thôi diễn về những cái tên của họ, kết quả, kẻ xui xẻo lại là Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vô sỉ giáng họa.

Thậm chí cả Côn Bằng cũng bị giáng họa.

Hai vị Đại năng bàn bạc rồi, lập tức hạ quyết tâm, có thể giành lấy chỗ ngồi, tại sao ta không thể?

Đúng vậy, Hồng Vân nhớ lại, dứt khoát dẫn Trấn Nguyên Tử cùng nhau giành lấy chỗ ngồi của Côn Bằng!

Không phải Hồng Vân muốn động thủ, mà là phải nhanh chân hơn Côn Bằng, ngồi lên cái bồ đoàn đó.

Chỉ cần ngồi lên Thiên Địa bồ đoàn, ai bảo nhường, cũng không thể được.

Nhưng, Côn Bằng là một trong những Đại năng có tốc độ nhanh nhất Hồng Hoang, muốn vượt qua, chỉ có bản thân phải bay trước.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử vội vã bay về phía trước.

Họ lại chiếm được một lợi thế: Càn Nguyên đã sớm nói cho họ biết vị trí của Tử Tiêu Cung trong ký ức, bởi vậy, hai người họ đi đúng đường đúng lối.

Căn bản không cần tìm đường, vô hình trung nhanh hơn rất nhiều.

Hồng Quân Thánh Nhân giảng đạo truyền pháp, là thịnh thế của các Đại năng Hồng Hoang.

Phàm là những người có chút tu vi, lại muốn đột phá, hầu như đều đã đến.

Yêu Tộc tự nhiên cũng không ngoại lệ, Đế Tuấn hạ lệnh, tất cả Đại Yêu đều phải đi.

Họ tập thể tạo thành một Đại trận, quả nhiên thanh thế hùng vĩ.

Nhưng vì có nhiều Đại Yêu, nên tốc độ phi hành tất nhiên không nhanh.

Nhanh cũng không nhanh được.

Bởi vì tốc độ của mỗi người không giống nhau.

Người nhanh tự nhiên cũng phải chậm lại.

Ví như Đế Tuấn và Thái Nhất, Kim Ô hóa hồng chi thuật của họ quả thực đứng đầu Hồng Hoang, chỉ tiếc, họ lại không đi đầu.

Thái Nhất truyền âm nhắc nhở: "Hoàng huynh, Yêu Sư Côn Bằng, tự có dị tâm!" Sắc lạnh trên mặt Đế Tuấn chợt lóe lên.

Nhưng Yêu Sư là Yêu Thánh có chiến lực chỉ sau Đế Tuấn và Thái Nhất trong Yêu Đình, vì để duy trì đoàn kết của Yêu Tộc, Đế Tuấn chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ.

"Ô kìa, Yêu Sư, vì sao không đi đầu?" Phục Hy kinh ngạc hỏi.

Đế Tuấn và Thái Nhất đồng thời ngẩng đầu, kỳ lạ, Yêu Sư lại rớt lại phía sau sao?

Sắc mặt Côn Bằng âm trầm, đen như đáy nồi, những lời của hắn dường như được nặn ra từ kẽ răng: "Phía trước có cao thủ Đại Yêu của Phượng Hoàng tộc!" Lời này vừa ra, sắc mặt của tất cả Yêu Tộc đều trở nên khó coi.

Không gì khác, Phượng Hoàng tộc dễ khiến họ liên tưởng đến Long tộc.

Trận thất bại thảm hại đó, khiến Yêu Đình cùng một số Đại Yêu, phải giữ thái độ khiêm nhường như bây giờ.

Kỳ lạ, trong Long tộc có nhiều cao thủ như vậy, mà lại không có một con rồng nào đến nghe giảng.

Thật không sợ Hồng Quân ghi hận sao?

Hồng Quân sẽ ghi hận ư?

Đương nhiên là không rồi!

Càn Nguyên Đại Thần đã trách lệnh Long Hán Tam Tộc ẩn lui Hồng Hoang, làm người chứng kiến mà.

Đợi sau khi thành Thánh, ngài mới hiểu rõ quyết định của Càn Nguyên Đại Thần ngày trước anh minh đến nhường nào.

Hồng Hoang thế giới, Hồng Quân thành Thánh.

Đã không còn là thời đại Long Hán Tam Tộc chủ đạo thiên hạ nữa rồi.

Nếu họ không ẩn lui, Hồng Quân sẽ động thủ để họ ẩn lui.

Ngược lại, Long Hán Tam Tộc ẩn lui, Hồng Quân ngược lại sẽ niệm đến thiện duyên ngày đó, sẽ không làm khó Long Hán Tam Tộc, mà ngược lại sẽ ban cho họ một chút ưu đãi.

Nhân Quả, cũng không phải nhân tình pháp lý.

Bởi vậy, các Đại Yêu Yêu Tộc mới cảm thấy kỳ lạ như vậy.

Bây giờ đột nhiên nghe Côn Bằng nói có cao thủ Phượng Hoàng tộc ở phía trước, Đế Tuấn và Thái Nhất ngoài sự tò mò ra, còn nổi giận đùng đùng!

Con Khổng Tuyên đáng chết đó, lại đoạt đi Đông Hoàng Chung của Thái Nhất, dâng cho Càn Nguyên Đại Thần.

Oán hận thâm sâu đến nhường nào?

Không đánh lại Khổng Tuyên, chẳng lẽ không thể vây đánh một cao thủ Phượng Hoàng tộc lạc đàn sao?

Hai vị Yêu Hoàng tách Côn Bằng ra, nhìn về phía trước, lập tức nghẹn lời.

Trên không trung, có một con Khổng Tước to lớn vô cùng, ưu nhã vỗ cánh, lững lờ bay lượn phía trước.

Con Khổng Tước đó có năm cây lông vũ lấp lánh phát sáng, tản ra năm màu xanh, vàng, đỏ, đen, trắng.

Ngũ sắc hội tụ, mê hoặc cực điểm, cũng vô cùng đẹp mắt.

Chẳng phải là Khổng Tuyên sao?!

Cơn giận của hai vị Yêu Hoàng lập tức tan biến không còn dấu vết, nếu gặp phải Phượng Hoàng tộc khác, vây đánh cũng vây đánh.

Nhưng tên Khổng Tuyên này, ghét nhất là bị vây đánh!

Quan trọng hơn, toàn Hồng Hoang đều biết căn cước của Khổng Tuyên, không chỉ là con của Nguyên Phượng, mà còn là tọa kỵ của Càn Nguyên Đại Thần!

Con của Nguyên Phượng thì sao, con của nàng ta nhiều vô kể.

Chương 110

Nhưng, tọa kỵ của Càn Nguyên Đại Thần... không thể trêu chọc, thực sự không thể trêu chọc.

Khổng Tuyên lững lờ bay, trên thân hắn tùy ý tản phát uy thế vô thượng, uy thế huyết mạch thượng vị độc quyền của Phượng Hoàng tộc.

Phàm là những loài phi cầm, đều phải chịu sự quản chế.

Đây là quy tắc thiên địa, chẳng trách sắc mặt Côn Bằng khó coi, dưới sự áp chế của huyết mạch, làm sao hắn có thể vượt qua Khổng Tuyên, bay lên phía trước được?

Đừng nói Côn Bằng, ngay cả hai vị Yêu Hoàng, đường đường là Tam Túc Kim Ô, cũng phải đối mặt với sự áp chế huyết mạch của Khổng Tuyên.

Ai bảo đạo hạnh của Khổng Tuyên cao hơn, huyết mạch của hắn cao quý hơn chứ?

Khổng Tuyên một mình, đã áp chế toàn bộ Yêu Tộc!

Ánh mắt Đế Tuấn và Thái Nhất càng lúc càng băng lãnh, không chịu nổi rồi, thà chết không chịu đối mặt với cảnh khốn cảnh như vậy.

Phải thay đổi.

Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi: "Sau khi nghe đạo xong, chúng ta phải tranh thủ thời gian nghiên cứu ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận." "Lần này xuất hiện một Khổng Tuyên, lần sau không biết Long Hán Tam Tộc ai sẽ xuất hiện nữa!" Các Yêu Tộc đồng loạt gật đầu.

Ánh mắt Côn Bằng vô cùng băng lãnh, Long Hán Tam Tộc quả thực biết nhẫn nhịn!

Với thực lực mạnh mẽ như vậy, không tranh bá Hồng Hoang, lại cứ muốn ẩn mình.

Thật không thể tin nổi!

Nếu đổi lại là những Đại Yêu này, ai có thể làm được chuyện như vậy?

Đương nhiên là không!

Côn Bằng nghiến răng, mối thù này, đã ghi nhớ!

Quay đầu, nhất định phải báo!

Không làm gì được Khổng Tuyên, ta không làm gì được Phượng Hoàng tộc thông thường sao?

Quay đầu sẽ nướng chúng mà ăn!

"Côn Bằng, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng có ý niệm ngu xuẩn đó." Thanh âm của Khổng Tuyên u u truyền đến, "Tin ta đi, thực lực Phượng tộc của ta không hề kém Long tộc bao nhiêu." Côn Bằng kinh ngạc trợn mắt há mồm, Khổng Tuyên, lại có thể nghe được tiếng lòng của mình?

Khổng Tuyên khẽ vỗ cánh, trong khoảnh khắc đã biến mất trên Cửu Thiên.

Nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, còn lại, thong thả xem kịch thôi.

Trong mắt phượng đơn của Khổng Tước tràn đầy vẻ khinh thường.

Nếu Côn Bằng có bất kỳ dị động nào, lập tức giết chết hắn.

Tên đó, quả nhiên âm hiểm, độc địa, thích đổ lỗi cho người khác.

Loại người như vậy, định trước không có Đại phát triển.

Khổng Tuyên sở dĩ ở đây, là để cản Côn Bằng.

Nhiệm vụ Càn Nguyên giao cho hắn là kéo dài thời gian Côn Bằng tiến vào Tử Tiêu Cung.

Khổng Tuyên trực tiếp dùng uy áp chủng tộc, hiệu quả rất tốt.

Hắn ung dung bay vào Tử Tiêu Cung.

Yêu Tộc phía sau lại gặp phải phiền phức, Đế Tuấn nghiến răng nặn ra một câu: "Cửu Long Tử!" Cửu Long Tử chắn ở phía trước.

Nhai Tí há to miệng đầy răng nanh trắng, hung ác nói: "Sao, muốn đánh một trận sao?" Đế Tuấn tức điên lên, chỉ kẻ ngốc mới đánh một trận.

Cửu Long Tử tu vi đều là Chuẩn Thánh.

Chuẩn Thánh Long tộc, mạnh mẽ, Yêu Tộc đã sớm lĩnh giáo rồi.

Nhàn rỗi mà đi lĩnh giáo nữa sao?

Huống hồ, thân phận Cửu Long Tử không hề tầm thường, là người của Càn Nguyên Tiên Cung!

Người từ Càn Nguyên Tiên Cung đi ra, ai biết có bí thuật kinh thiên động địa nào?

Hơn nữa, Đế Tuấn dẫn theo một số Đại Yêu đến nghe Hồng Quân Thánh Nhân truyền đạo, chứ không phải để đánh một trận với Cửu Long Tử.

Đánh nhau, Yêu Tộc thực sự không sợ.

Nhưng bỏ lỡ Hồng Quân Thánh Nhân giảng đạo truyền pháp, thì tổn thất quá lớn đối với họ.

Nhai Tí hung ác trừng mắt nhìn Côn Bằng, "Cá nhỏ, ngươi âm

hiểm lắm.” “Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng có cái tâm tư xấu xa đó.” “Ta nói thật với ngươi, lần này ta đến, là để xem ngươi.” “Tên khốn, quả nhiên khiến người ta ghê tởm.” Côn Bằng tức đến phát điên, tại chỗ muốn chiến đấu với Cửu Long Tử.

Nhưng so sánh tu vi của hai bên, Côn Bằng sáng suốt lựa chọn lùi lại.

Thái Nhất vừa nhìn, lập tức hiểu ra tất cả!

Bị Côn Bằng liên lụy rồi!

Đại Yêu Yêu Tộc nào có kẻ ngốc, tất cả đều hiểu ra, trong lòng cũng oán trách Côn Bằng.

Cũng không biết Côn Bằng rốt cuộc đã làm chuyện gì, lại chọc giận các cao thủ Bồng Lai Tiên Đảo.

Côn Bằng cũng thầm nổi giận, Yêu Tộc Thiên Đình, đối mặt với Khổng Tuyên và Cửu Long Tử ngay cả một lời nói cứng cũng không dám.

Một tổ chức như vậy, ở lại có ý nghĩa gì?

Côn Bằng hoàn toàn bỏ qua sự co rút của mình khi đối mặt với Cửu Long Tử.

Cũng hoàn toàn bỏ qua Càn Nguyên Đại Thần Bồng Lai Tiên Đảo là một vật khổng lồ đến mức nào, tóm lại, hắn cảm thấy, tất cả đều là lỗi của Khổng Tuyên và Cửu Long Tử, tất cả đều là lỗi của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Tóm lại, Côn Bằng không hề có chút sai lầm nào.

Cứ thế, hạt giống hiềm khích đã được gieo vào trong lòng Côn Bằng và các Đại Yêu, sớm muộn gì cũng sẽ đâm rễ nảy mầm.

Cửu Long Tử hung hăng trừng mắt nhìn Côn Bằng một cái, rồi

thong thả đuổi theo Khổng Tuyên.

Các Yêu Tộc, trầm mặc ít nói hướng về Tử Tiêu Cung.

Họ đều là Đại năng Yêu Tộc độc bá một phương, khi nào lại chịu ủy khuất như vậy?

Chương 111

Nhưng tình thế mạnh hơn người, không đánh lại thì không đánh lại, đó là sự thật.

Yêu Tộc đều rất hiện thực, trong lòng thầm ôm một luồng sức mạnh, nhanh chóng nâng cao thực lực, sớm muộn gì cũng sẽ lấy lại mặt mũi.

Ngoại trừ Côn Bằng.

Tử Tiêu Cung ở trên Cửu Thiên, nơi đó khắp nơi đều bao phủ Địa Thủy Hỏa Phong, cùng với Hỗn Độn Cương Khí, Cửu Thiên Cương Sát, không có tu vi Đại La thì không thể lên được.

Khi các Yêu Tộc đến được Tử Tiêu Cung, trong đại sảnh đã có không ít người ngồi rồi.

Đại điện Tử Tiêu Cung cực kỳ rộng lớn.

Dày đặc ba ngàn bồ đoàn.

Hàng đầu tiên, có sáu bồ đoàn, nhìn qua đều là người quen.

Phân biệt là Bàn Cổ Tam Thanh trên Côn Luân Sơn: Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa trên Bất Chu Sơn, Hồng Vân ở Hỏa Vân Động, cùng với Trấn Nguyên Tử ở Vạn Thọ Sơn.

Hàng phía sau ngồi chính là các Đại năng Bồng Lai Tiên Đảo: Khổng Tuyên, Cửu Long Tử, Tứ Bất Tượng!

Cơn giận trong lòng Côn Bằng lại dâng lên một tầng, trong lòng thầm nhủ: "Nếu không phải Khổng Tuyên cản đường, thì vị trí hàng đầu kia nhất định có một chỗ của ta." Côn Bằng trong lòng có một trực giác, vị trí hàng đầu nhất định liên quan đến một bí mật cực kỳ lớn, đáng tiếc, đã bị Khổng Tuyên phá hỏng!

Côn Bằng trong lòng nổi giận xung thiên.

Khổng Tuyên thân là tọa kỵ của Càn Nguyên Đại Thần, tự nhiên có thể không quan tâm đến cơ duyên của Hồng Quân Thánh Nhân.

Nhưng Côn Bằng làm sao có thể không quan tâm?

Côn Bằng trong lòng bực bội, thầm phát ngoan: "Khổng Tuyên, ta Côn Bằng, ngày nào đó nhất định sẽ cho ngươi biết tay!" Oán khí đó như có thực chất.

Khổng Tuyên đột nhiên quay đầu liếc nhẹ Côn Bằng một cái, ánh mắt phượng đơn đó cao ngạo, khinh thường, tựa như một viên trọng thủy nặng nề đánh vào trái tim Côn Bằng.

Côn Bằng choáng váng.

Lắp bắp không nói nên lời.

"Chó bại trận vô năng sủa bậy a!" Khổng Tuyên lắc đầu.

Đối với những kẻ tiểu nhân như vậy, hắn vốn dĩ không đặt vào lòng.

Khổng Tuyên không coi trọng Côn Bằng.

Loại người như vậy cũng chỉ có thể làm trò sau lưng mà thôi.

Nhưng, hắn đã không hiểu một điều.

Trước thực lực tuyệt đối.

Mọi âm mưu quỷ kế, cuối cùng cũng chỉ là một trò cười mà thôi!

Thông Thiên ở hàng đầu quay đầu lại, hỏi: "Khổng Tước, Côn Bằng phía sau dường như không hài lòng với ngươi a!

Có cần ta giúp ngươi làm thịt hắn không?" Thái Thượng, Nguyên Thủy đồng loạt gật đầu.

Đã chiến đấu với Khổng Tuyên bốn mươi vạn năm, thực sự đã

tạo nên tình giao hữu.

Tam Thanh kiêu ngạo, rất hợp tính với Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên trợn mắt phượng đơn: "Ta cần ai đó... giúp sao?" "Côn Bằng chỉ là một con cá tạp nhỏ động chút là đổ lỗi cho người khác mà thôi." "Nếu hắn dám đến Bồng Lai Tiên Đảo hoặc đến Bất Tử Hỏa Sơn ở phía Nam, thì ta sẽ nhìn hắn với con mắt khác!" Tam Thanh đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, may mắn Khổng Tuyên không nói ra cách xưng hô lẫn nhau giữa họ, nếu không, thật sự là mất mặt chết người!

Phải biết, bình thường họ gọi Khổng Tuyên là Khổng Tước, Khổng Tuyên lại gọi họ là phế vật.

Nguyên Thủy âm u nói: "Côn Bằng không có cái lá gan đó, vô luận là đến Bồng Lai Tiên Đảo, hay đến Bất Tử Hỏa Sơn, thà tự sát còn hơn!" Lại nói, ung dung nói: "Ta cảm thấy, hoặc hắn sẽ xúi giục người khác dùng kế, hoặc hắn sẽ động thủ giết những Phượng Hoàng tộc thông thường." "Là vậy sao?" Khổng Tuyên như có điều suy nghĩ, "Hay là, ta dứt khoát quay đầu làm thịt hắn đi!" "Cũng không biết Lão Gia có thích ăn cá tạp nướng không!" Lời này vừa nói ra, không chỉ Tam Thanh, ngay cả Nữ Oa, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng khóe miệng co giật.

Côn Bằng bị Khổng Tuyên nhắm đến, không thoát khỏi cái danh hiệu cá tạp.

Hồng Vân lúc đó không hiểu Khổng Tuyên và Cửu Long Tử vì ai mà làm vậy, và cũng không tu luyện đến cảnh giới hiện tại, Hồng Vân chân thành nói: "Đa tạ các vị Đạo hữu Càn Nguyên Sơn đã giúp đỡ!" Nhai Tí thổ tào: "Chúng ta cũng chỉ phụng mệnh Lão Gia mà thôi." "Vốn tưởng có thể thống khoái đánh một trận, ai ngờ, cuối cùng lại không vui vẻ gì cả." Khổng Tuyên và Tù Ngưu đồng thời trừng mắt:

“Nói nhiều, hay là về Bồng Lai Tiên Đảo, chúng ta đánh một trận?” Nhai Tí vội vàng nịnh nọt: “Đại ca, Khổng Tuyên đại ca, chúng ta là huynh đệ mà!

Phải nhất trí đối ngoại chứ!” Thông Thiên haha cười lớn: “Nhai Tí Đạo hữu, tính cách của ngươi hợp khẩu vị của ta, sau này phải thường xuyên qua lại a!” “Điều đó còn phải xem có thể vào được Càn Nguyên Tiên Cung không a!” Nhai Tí đắc ý cực điểm, “Ta còn phải thị phụng Lão Gia nữa.” Thông Thiên kiên quyết gật đầu: “Càn Nguyên Đại Thần ta nhất định phải đến bái phỏng.” Các Đại năng hàng đầu vui vẻ hòa thuận.

Càng hòa mục, càng khiến các Đại năng Yêu Tộc nghiến răng nghiến lợi.

Nơi đây, dù sao cũng là Tử Tiêu Cung của Hồng Quân Thánh Nhân, các Đại năng không dám khiêu khích.

Xung đột ngay trong đạo tràng của Thánh Nhân sao?

Kẻ xui xẻo Minh Hà trước kia bây giờ đang dưỡng thương trong Vô Tận Huyết Hải đó!

Không có vạn năm, hắn không dám ra ngoài.

Hậu Thổ Thánh Nhân dù sao cũng là người Đại từ bi, nhưng ai dám nói Hồng Quân Thánh Nhân cũng là người dễ nói chuyện?

Dù sao, họ không dám đảm bảo.

Thay vì thử dò đáy của Hồng Quân Thánh Nhân, cách tốt nhất là đừng chạm vào đáy của Thánh Nhân.

Lúc đó, trên ba ngàn bồ đoàn, lục tục đã có người ngồi xuống.

Thấy ba ngàn bồ đoàn trong Tử Tiêu Cung sắp đầy, lúc đó hai vị Đại năng vội vã xông vào, một vị thân hình gầy gò, mặt lộ vẻ sầu khổ;

vị kia, thân tài gầy gò, mặt đầy vàng vọt.

Chính là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề của Tây Phương.

Tiếp Dẫn nhìn các bồ đoàn, thở dài một tiếng, ngài muốn ngồi ở cuối cùng.

Nhưng Chuẩn Đề đột nhiên kéo ngài lại.

Chuẩn Đề nhìn thấy vị trí ở hàng đầu tiên.

Vị trí thứ hai từ cuối hàng đầu, rõ ràng là Hồng Vân Đạo Nhân thân mặc hồng y, tên tuổi ngài trong Hồng Hoang quả thực rất nổi tiếng.

Chỉ cần người khác có yêu cầu, ngài nhất định sẽ đáp ứng, có thể nói là hữu cầu tất ứng.

Chuẩn Đề tuy chưa từng giao thiệp với ngài, nhưng chuyện của Hồng Vân thì các Đại năng trong Hồng Hoang đều đã nghe.

Lông mày nhíu lại, một kế sách nảy ra trong lòng.

Ngay lập tức, ngài kéo Tiếp Dẫn thẳng đến phía trước, đối mặt với Hồng Vân mà lớn tiếng khóc lóc, "Vị Đạo hữu, chúng ta nghe tin Hồng Quân Thánh Nhân giảng đạo truyền pháp, đặc biệt từ Tây Phương đến.

Tây Phương chúng ta khốn khổ không chịu nổi, đường sá xa xôi, ai ngờ khi đến được đây, lại không còn chỗ ngồi hàng đầu, khẩn cầu Đạo hữu nhường cho một chỗ có được không!" Chuẩn Đề vừa khóc, lập tức kinh động tất cả Đại năng Hồng Hoang.

Chương 112

Họ đều đứng sững, mọi người đều trọng thể diện, vị Đạo hữu này quả thực là vô liêm sỉ đến cực điểm!

Đồng tử Nguyên Thủy co rút lại, "Chuẩn Đề không chỉ vô sỉ, mà còn cực kỳ gian trá!" "Muốn giành chỗ, tại sao chỉ làm thế với một mình Hồng Vân Đạo hữu?

Tại sao không đồng thời khẩn cầu Trấn Nguyên Đạo hữu?" "Tên này biết rõ tính cách của Hồng Vân Đạo hữu, nhất định sẽ nhường chỗ, còn chỗ ngồi còn lại, e rằng sẽ dùng uy hiếp mà có được!" "Ta nhất định phải cẩn thận với hai vị Tu sĩ Tây Phương này!" Trong Tử Tiêu Cung Tam Thiên Khách, trí mưu của Nguyên Thủy có thể xếp vào hàng đầu.

Một lời nói của Chuẩn Đề, đã khiến Nguyên Thủy nắm bắt được kẽ hở trong đó.

Sắc mặt Nguyên Thủy âm trầm, khóe miệng chợt biến thành châm chọc.

Chuẩn Đề của Tây Phương, coi Tu sĩ Đông Phương là kẻ ngốc sao?

Dường như, các vị Tu sĩ Đông Phương chúng ta không nghe ra ý nghĩa trong lời hắn: Lấy Hồng Vân Đạo Nhân, một lão hảo nhân, làm điểm đột phá, Chuẩn Đề khóc thảm thiết như vậy, trong suy nghĩ, lão hảo nhân Hồng Vân Đạo Nhân sẽ nhường chỗ.

Như vậy, họ có thể chiếm được một chỗ ngồi.

Nhưng tại sao lại chỉ tìm Hồng Vân?

Bởi vì hàng đầu tiên của Tử Tiêu Cung tổng cộng có sáu chỗ ngồi,

Hồng Vân là người thứ hai từ cuối.

Phía sau là Trấn Nguyên Tử.

Nếu Hồng Vân nhường chỗ, Trấn Nguyên Tử có nhường hay không?

Dù sao, Tu sĩ Tây Phương có hai vị mà!

Nếu nhường, tự nhiên sẽ bình an vô sự.

Nếu không nhường, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề e rằng sẽ liên thủ, trở thành kẻ ác rồi!

Nguyên Thủy cười lạnh không ngớt.

Chuẩn Đề giỏi mưu kế, không gì hơn thế.

Nguyên Thủy đã nhìn thấu ý đồ nhỏ mọn của Chuẩn Đề.

Nhưng ngài không định ra tay can thiệp.

Tu sĩ Hồng Hoang đa số lãnh đạm, trừ phi là Tu sĩ giao hảo với mình, nếu không căn bản không ra tay.

Không phải Tu sĩ thực sự lãnh đạm vô tình.

Không có chuyện như vậy tồn tại.

Hồng Hoang thế giới quá lớn, Tu sĩ đâu chỉ ức vạn?

Nếu gặp phải mỗi chuyện bất bình đều phải can thiệp, làm sao mà can thiệp hết được?

Kỳ thực có một nguyên nhân quan trọng nhất, đó là Nhân Quả.

Trên Hồng Hoang không bàn đúng sai, chỉ bàn Nhân Quả.

Cuốn vào mâu thuẫn của người khác, dễ dàng sa vào lưới Nhân Quả, tự mình tổn thất.

Ví như Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ của Long Hán

Tam Tộc, những tồn tại vĩ đại như vậy.

Nhưng vì Nhân Quả của con cháu, bất đắc dĩ, chỉ đành trấn thủ Tứ Cực Chi Địa, mưu cầu Công Đức.

Những Long Tử Long Tôn đó gây phá hoại Hồng Hoang thì các thủ lĩnh Long Hán Tam Tộc không quản sao?

Đó chính là Nhân Quả.

Lại ví như Hồng Quân, hôm nay giảng đạo truyền pháp trong Tử Tiêu Cung, chính là đã trì hoãn mấy chục vạn năm!

Nguyên nhân?

Bị Bàn Cổ Tam Thanh liên lụy.

Hồng Quân đang yên ổn tu hành ngoài Thiên Ngoại Thiên, những sai lầm mà Bàn Cổ Tam Thanh phạm phải có liên quan gì đến ngài?

Ai bảo Tam Thanh là đệ tử thân truyền của Hồng Quân chứ?

Đó cũng là Nhân Quả.

Bởi vậy, Nguyên Thủy nhìn thấu nhưng không vạch trần, không muốn vô duyên vô cớ sa vào Nhân Quả của Hồng Vân và Chuẩn Đề.

Các Đại năng trong Hồng Hoang, tuy cũng có những Đạo hữu đàm huyền luận đạo, nhưng đều được chọn lọc kỹ càng, chưa từng có bất kỳ Tu sĩ nào giống như Hồng Vân, hữu cầu tất ứng với ai cũng vậy, giao hữu rộng rãi đến vậy.

Điều đó đơn giản là tự tìm đường chết.

Không biết lúc nào, sẽ sa vào một Nhân Quả không nhìn thấy, hoặc có thể Nhân Quả đó liên lụy đến một Đại lão đứng sau màn nào đó.

Giống như bây giờ.

Chuẩn Đề tại sao lại tìm đến Hồng Vân?

Theo lý, sáu vị Đạo nhân ngồi hàng đầu, hầu như đều không quen biết phải không?

Vậy tại sao lại tìm Hồng Vân?

Bởi vì danh tiếng lão hảo nhân của Hồng Vân.

Nhân Quả.

Nguyên Thủy thở dài: "Đạo giữ mình a!" Ai muốn quản chuyện của Hồng Vân thì quản, dù sao, ta sẽ không đi quản!

Để xem Hồng Vân xử lý thế nào.

Biết đâu Hồng Vân Đạo Nhân sẽ vẫn lạc, điều đó cũng không phải là không thể!

Trấn Nguyên Tử tim đập thình thịch.

Đoạn thời gian trước, Hồng Vân đột nhiên xuất hiện trước mặt ngài, miệng nói rằng, may mắn bái kiến Càn Nguyên Đại Thần, khổ sở khẩn cầu Đại Thần chỉ điểm, đã được cơ hội thay đổi vận mệnh.

Tiện thể, cũng đã cầu xin một đạo cho ngài.

Trấn Nguyên lúc đó khá cảm động, trong lòng thầm nhủ, Hồng Vân người bạn tốt này quả nhiên không kết giao vô ích.

Nhưng khi Hồng Vân đưa quả cầu nhỏ đó vỗ vào trong Nguyên Thần của ngài, Trấn Nguyên giật mình!

Ngài lại nhìn thấy tử kỳ của mình trong đó!

Chương 113

Cảnh tượng rõ ràng, Hồng Quân Thánh Nhân giảng đạo, Chuẩn Đề yêu cầu Hồng Vân nhường chỗ, Hồng Vân đột nhiên thay đổi thái độ, lại không đồng ý.

Như vậy, đã gieo xuống tai họa cho ngài.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liên thủ, có Tiếp Dẫn chiếm lấy chỗ ngồi của Côn Bằng, Chuẩn Đề chỉ có thể đứng nghe đạo.

Từ đó, họ ghen ghét Hồng Vân trong lòng.

Hồng Vân đã trở thành đệ tử của Hồng Quân Thánh Nhân, họ không làm gì được, ai ngờ lại giáng họa lên ngài.

Trấn Nguyên Tử bị hai vị Đại năng Tây Phương tập kích và vẫn lạc.

Tỉnh dậy, ngài lập tức kinh ngạc trợn mắt há mồm.

Tất tử chi kiếp a!

Ngài đâu biết, Hồng Vân đã thay đổi thái độ thường ngày, hung ác nói: "Đạo hữu, chúng ta đã dự kiến được vị trí, có một tia sinh cơ có thể thay đổi!" Trấn Nguyên Tử hoảng hốt, không dám đến Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Thậm chí còn sợ gặp Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nhưng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề Tây Phương nếu giáng họa người khác thì sao có thể quản được việc ngài không ở trong Tử Tiêu Cung nghe đạo?

Hiện tại, đành liều chết làm theo vậy, "Đạo hữu, chỉ cần chúng ta giành lấy chỗ ngồi vốn thuộc về Côn Bằng, chúng ta song song không

nhường chỗ, xem họ làm gì!" Trấn Nguyên Tử giật mình, đúng vậy!

Hồng Vân Đạo hữu cái pháp này tốt a!

Côn Bằng không nhường chỗ, cuối cùng là vì thế lực đơn bạc, bị hai vị Đại năng Tây Phương đuổi xuống.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân là tri kỷ thực sự, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nếu muốn bức bách ngài, chẳng lẽ Hồng Vân lại đứng một bên vỗ tay sao?

Khẳng định là không thể!

Trấn Nguyên Tử hiểu rõ điều này, tự nhiên đại hỉ vọng, vội vã đi!

Cuối cùng mọi việc thuận lợi, quả nhiên như nguyện giành được hai chỗ ngồi.

Bây giờ, quả nhiên như trong giấc mộng đã thấy, Chuẩn Đề cầu Hồng Vân Đạo hữu nhường chỗ.

Sự thao tác của Chuẩn Đề khiến mọi người chấn kinh, các Đại năng Hồng Hoang coi thể diện là tất cả, thể diện cũng là Khí Vận.

Mất thể diện tương đương với mất Khí Vận.

Bởi vậy, trong Hồng Hoang các Đại năng ai cũng sẽ không giống Chuẩn Đề, quá mất mặt, cũng quá vô sỉ!

Nhưng Chuẩn Đề lại dám làm!

Đối mặt với chiêu số vô sỉ như vậy, Hồng Vân Đạo hữu e rằng sẽ hành sự như trước đây, ngoài việc nhường chỗ, không còn cách nào khác.

Các Đại năng trong Hồng Hoang đều biết, Hồng Vân Đạo hữu là một Tu sĩ nhiệt tâm, hữu cầu tất ứng.

Là lão hảo nhân nổi tiếng trong Hồng Hoang.

Mọi người đều thích chơi với ngài.

Hồng Vân ngồi trên Thiên Địa bồ đoàn, không nhúc nhích.

Ngài ngẩng đầu, dùng ánh mắt lãnh đạm, thương xót, tức giận nhìn Chuẩn Đề, trong lòng Chuẩn Đề lập tức dâng lên dự cảm không tốt, đây không phải là biểu cảm mà một lão hảo nhân nên có!

Tên của Tu sĩ có lẽ có thể sai, nhưng biệt danh thì tuyệt đối không sai.

Hồng Vân đáng lẽ phải là lão hảo nhân chứ!

Nhưng tình hình hiện tại thì sao?

Chuẩn Đề choáng váng!

Hồng Vân trực tiếp lắc đầu: "Đạo hữu lời này sai rồi!" "Kể từ Đạo Ma tương tranh, Tây Phương không còn ma nạn, hà tất khốn khổ?

Từ đó mà xét, Đạo hữu không thành thật." "Hồng Quân Thánh Nhân giảng đạo truyền pháp, các Đạo hữu trong Tử Tiêu Cung chỉ sợ lạc hậu, ai cũng tranh tiên, nếu các ngươi thật sự có lòng, đáng lẽ phải xuất phát sớm mới đúng." "Chờ đến khi lạc hậu, lại trăm phương ngàn kế tìm lý do bào chữa, là không thành kính với Thánh Nhân!" "Hồng Quân Thánh Nhân đã mở rộng cửa tiện lợi, rộng mở môn mi, hữu duyên giả đều có thể nghe giảng." "Thế nào là hữu duyên?

Ba ngàn chỗ ngồi trong Tử Tiêu Cung, chính là duyên pháp của các vị Đạo hữu.

Ngươi lại muốn đầu cơ trục lợi, coi thường Thánh Nhân sao!" Hồng Vân đột nhiên hai mắt mở to, nộ quát, "Đối mặt với Thánh Nhân, ngươi dám xảo ngôn lệnh sắc, tranh thủ sự đồng tình, thật sự là gan lớn!" "Cút!" "Chỗ ngồi, Hồng Vân ta không thể nhường!" Trong khoảnh khắc, Tử Tiêu Cung im lặng như tờ!

Chuẩn Đề há hốc mồm, đơn giản là không dám tin vào tai mình.

Đây có phải là những lời mà lão hảo nhân Hồng Hoang Hồng Vân có thể nói ra không?

Nếu đã nói nguyên tắc như vậy, thì cái biệt danh "hữu cầu tất ứng" còn có tác dụng gì!

Sau khi hoàn hồn, Chuẩn Đề giận đến tím mặt!

Vừa định mắng chửi, đột nhiên nghe thấy tiếng khen ngợi vang dội khắp Đại điện!

"Tốt!

Hồng Vân Đạo hữu lời lẽ có lý." Bàn Cổ Tam Thanh.

"Đối với Thánh Nhân mà làm trò giả dối, thật khiến người ta ghê tởm." Nữ Oa trên Bất Chu Sơn.

"Duyên phận trời định, há có thể tùy tiện thay đổi?" Các vị Đại năng trong Tử Tiêu Cung.

Một lời nói của Hồng Vân, lại gây ra tiếng vỗ tay vang dội khắp Đại điện!

Chuẩn Đề dù thế nào cũng không thể mắng chửi được!

Nếu dám mở miệng, sẽ đắc tội với ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung!

Hai vị Đại năng Tây Phương, sau này cũng không cần phải lăn lộn trong Hồng Hoang nữa.

Thậm chí, không khéo, có vài Đại năng bẩm sinh hiếu chiến, sẽ cố ý tìm họ đánh một trận!

Vốn dĩ, Hồng Quân Thánh Nhân khai đạo giảng pháp, rộng truyền thiên hạ, mở rộng cửa tiện lợi.

Là một chuyện tốt đẹp.

Nhưng không lo nghèo chỉ lo không công bằng.

Ba ngàn chỗ ngồi trong Tử Tiêu Cung, bằng cách nào có thể ngồi ở phía trước?

Tại sao ta không thể?

Chương 114

Nhưng cuối cùng nguyên nhân là, họ đến quá muộn, chỉ có thể chấp nhận.

Không thể chấp nhận thì làm sao?

Chẳng lẽ muốn đánh một trận?

Đánh một trận trước khi nghe đạo trong Tử Tiêu Cung sao?

Vô lý!

Nhưng đây là đạo tràng của Thánh Nhân.

Chuẩn Đề dùng thủ đoạn ti tiện như vậy để đổi lấy chỗ ngồi của Hồng Vân Đạo Nhân, đã khiến một số khách trong Tử Tiêu Cung phẫn nộ.

Hành vi như vậy tuyệt đối không được cho phép!

Nếu có thể đổi, chẳng lẽ ta cũng có thể đổi sao?

Muốn phá vỡ quy tắc, có thực lực như vậy sao?

Một lời nói đơn giản của Hồng Vân, đã khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đứng đối lập với ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung.

Họ thảm hại đến nhường nào.

Các Đại năng Hồng Hoang trong lòng thán phục: "Hảo một vị Hồng Vân Đạo hữu, người tốt, một người tốt hiếm có!" Hãy nhìn Hồng Vân Đạo Nhân, ngài nắm rõ các loại Nhân Quả một cách rõ ràng, hiếm có người hữu cầu tất ứng như vậy, thật sự đã làm ấm lòng các vị Đạo hữu.

Sau này, phải tận lực kết giao với Hồng Vân Đạo hữu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng rất kinh ngạc, không ngờ Hồng Vân Đạo hữu lại minh lý đến vậy.

Thật thú vị.

Hồng Vân Đạo Nhân tại sao lại giao du rộng rãi đến thế?

Chẳng lẽ có bố cục sâu xa hơn?

Ừm, tiếng tăm của Hồng Vân Đạo Nhân không tệ, có thể giao lưu thật tốt một phen.

Mặt Khổng Tuyên từ từ phồng lên thành một cái bánh bao, một cái bánh bao đặc biệt đẹp.

Hắn cũng phục rồi.

Hồng Vân Đạo hữu lại có thể cứng rắn lý luận ra một chuỗi đạo lý lớn như vậy, hơn nữa câu nào câu nấy đều là sự thật, khiến người ta muốn phản bác cũng không thể!

Hồng Vân Đạo hữu cũng hiểu lý lẽ mà, chỉ vì sao lại hữu cầu tất ứng như vậy?

Khổng Tuyên trăm tư khó hiểu, nhưng điều đó không ngăn cản hắn xem Chuẩn Đề ăn hành mà vui sướng.

Hắn đâu biết rằng đó gọi là "sinh tử gian hữu đại khủng bố"?

Càn Nguyên trực tiếp dùng Đại Thần Thông đã quán thâu toàn bộ trải nghiệm của Hồng Vân trước đây.

Hồng Vân đã đích thân cảm nhận được loại khủng bố lớn đó, tính cách tự nhiên thay đổi, vẫn là một người tốt, nhưng là một người tốt có nguyên tắc.

Tính cách thay đổi không phải ngày một ngày hai, chỉ khi bước ra bước đó, mới có thể tiếp tục đi xuống.

Khổng Tuyên không hiểu đạo lý trong đó.

Nhưng, cũng không cần phải hiểu.

Nhiệm vụ Lão Gia giao phó, đã hoàn thành được phần lớn, còn lại thì xem kịch thôi.

Hiện tại, màn kịch diễn ra thật đặc sắc.

Khổng Tuyên xem rất thú vị, nhìn những người Bồng Lai Tiên Đảo bên cạnh, ừm, cũng thấy rất đặc sắc.

Nhai Tí hai mắt sáng rực.

Suýt chút nữa đã hô to "Đánh!

Đánh!" Kẻ bạo lực cuồng!

Khổng Tuyên mặc kệ, cứ xem kịch thật kỹ.

Hắn muốn xem tiếp theo kịch lớn sẽ diễn biến thế nào.

Khổng Tuyên lần đầu tiên phát hiện ra loại người vô sỉ như vậy, ngay cả bình chướng Hồng Hoang cũng không bằng da mặt dày của Chuẩn Đề, hẳn là sẽ có hành động tiếp theo chứ?

Tiếp Dẫn trong lòng kêu không ổn!

Sư đệ Chuẩn Đề phán đoán sai rồi!

Phán đoán sai không có gì to tát.

Nhưng tiếc là thời gian địa điểm không đúng, nếu ở trong Hồng Hoang, ở một nơi khác, Hồng Vân nói như vậy, Chuẩn Đề cười ha ha một tiếng, mọi chuyện đã qua rồi.

Nhưng, đây là Tử Tiêu Cung mà, có ba ngàn Đại năng Hồng Hoang hội tụ trong đó.

Cách làm của sư đệ Chuẩn Đề, hoàn toàn bị phơi bày trước mắt các Đại năng.

Dưới sự chú ý của mọi người, muốn làm một số động tác nhỏ cũng không có cơ hội!

Khó xử quá!

Chuẩn Đề vô sỉ sao?

Quả thực vô sỉ!

Nhưng ý định ban đầu của Chuẩn Đề là gì?

Tiếp Dẫn tin rằng, ai mà dám nói xấu sư đệ của ngài, thì hãy chờ bị Chuẩn Đề dùng kế giết chết đi!

Vô sỉ chẳng qua chỉ là một tấm mặt nạ để Chuẩn Đề cầu sinh mà thôi.

Khi Ma Tổ La Hầu xưng bá Tây Phương, nếu không đeo một tấm mặt nạ, thì hoặc phải quy phục Ma Tộc, hoặc bị Ma Tổ đánh chết.

Không còn con đường thứ hai.

Nói cách khác, tất cả đều là để sinh tồn!

Các Đại năng trong Tử Tiêu Cung đều cho rằng sư đệ Chuẩn Đề vô sỉ, nhưng chỉ có Tiếp Dẫn biết, sư đệ Chuẩn Đề có lòng từ bi.

Chương 115

Đã cùng Chuẩn Đề tương sinh tương bạn vạn vạn năm, Chuẩn Đề là Bồ Đề Tiên Thiên, Tiếp Dẫn là Kim Liên Tiên Thiên.

Bồ Đề vì khiếm khuyết Tiên Thiên, chỉ có thể quấn quanh sen mà sinh trưởng.

Hai người tương phụ tương thành.

Sự "vô sỉ" của Chuẩn Đề chẳng qua là sự ngụy trang của cuộc sống ngày trước.

Tựa như dây bồ đề, muốn sinh trưởng tự nhiên phải quấn quanh.

Nhưng không hề che lấp được tín niệm muốn vươn lên.

Dù các Đại năng Hồng Hoang có hiểu lầm Chuẩn Đề đến mấy đi nữa.

Cũng không hề thay đổi được ấn tượng của Tiếp Dẫn trong lòng về Chuẩn Đề: một hiền giả ôm lòng Đại từ bi.

Có lòng độ hết thế nhân.

Nhưng muốn độ người trước hết phải độ mình.

Đây chính là đạo trong lòng sư đệ Chuẩn Đề!

Đạo của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề giống nhau nhưng cũng khác nhau.

Độ hết Bồ Đề, Kim Liên mới khai.

Đạo của ngài, trước độ người sau độ mình!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không hề để ý đến sự chế giễu của các Đại năng Hồng Hoang.

Những người đó không hề biết ý trong lòng họ.

Đã vậy, hà tất phải mở lời lúc này?

Chỉ là một đám người ngu muội mà thôi.

Chuẩn Đề hoàn hồn, vẻ mặt ngượng nghịu: "Đạo hữu không nhường chỗ thì không nhường chỗ, hà tất nói những lời kỳ quái?" Hồng Vân cười lạnh không ngớt.

Nếu không được Càn Nguyên Đại Thần chỉ điểm, trong giấc mộng, ngộ ra hồng trần, ngài đã tin lời nói của Chuẩn Đề rồi.

Hiện tại, trong lòng Hồng Vân không hề có chút gợn sóng, thậm chí còn có chút buồn cười nữa!

Chuẩn Đề chuyển sang Trấn Nguyên Tử: "Vị Đạo hữu…" Ai ngờ Trấn Nguyên Tử ngẩng đầu, cho ngài một ánh mắt hung hãn, ánh mắt đó như thể nhìn thấy kẻ thù vậy!

Chuẩn Đề bị dọa giật mình, trong não không khỏi tự hỏi, vị Đạo hữu này là ai?

Ta đã đắc tội với người này lúc nào?

Tại sao lại có ánh mắt như vậy?

Coi ta như kẻ thù sinh tử vậy!

Chuyện gì đang xảy ra?

Chuẩn Đề bị ánh mắt của Trấn Nguyên Tử làm cho sợ hãi.

Các Đại năng trong Tử Tiêu Cung đa số đạo hạnh cao thâm, thần bí khó lường.

Một ánh mắt, có thể phân biệt ra tất cả mọi thứ.

Chuẩn Đề dám khẳng định, ánh mắt Trấn Nguyên Tử nhìn mình, là nhìn một kẻ thù sinh tử, tuyệt đối không sai!

Ta là ai?

Ta ở đâu?

Ta phải làm gì?

Ngài không khỏi rơi vào trầm tư.

Chuẩn Đề hồi ức đi hồi ức lại, không hề có lúc nào đắc tội với vị Trấn Nguyên Tử này.

Nhưng nhìn ánh mắt của Trấn Nguyên Tử.

Rõ ràng không phải như vậy.

Ánh mắt Trấn Nguyên Tử nhìn Chuẩn Đề đầy phẫn nộ cùng hận thù khắc cốt ghi tâm.

Tên gầy gò mặt vàng vọt này, lại vì Hồng Vân Đạo hữu mà giáng họa lên ngài.

Thậm chí, khiến ngài vẫn lạc!

Trấn Nguyên Tử làm sao có thể cho ngài một sắc mặt tốt được.

Thế nhân đều cho rằng Đạo Nhân Chuẩn Đề có lòng Đại từ bi, thực ra, vớ vẩn a!

Đại từ bi nào lại tùy tiện giáng họa lên người khác?

Thật sự buồn cười.

Từ bi chỉ là một trong số rất nhiều mặt nạ, ngụy thiện mới là bộ mặt thật của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Đừng hỏi, hỏi là trong giấc mộng được Càn Nguyên Đại Thần ban cho, đã bị giáng họa và diệt môn!

Nổi giận thật sự!

Trấn Nguyên Tử cười lạnh không ngớt: "Chuẩn Đề, đừng có uy hiếp võ lực chúng ta?!" Ngài chỉ tay vào Tiếp Dẫn: "Hay là, nếu ta

không nhường chỗ, hai ngươi chuẩn bị động thủ?" Sắc mặt Chuẩn Đề thay đổi.

Ngàn vạn lần không ngờ, Trấn Nguyên Tử lại mẫn cảm đến vậy.

Lẽ ra đây là lời mà Chuẩn Đề muốn nói chứ, tại sao lại để Trấn Nguyên Tử nói trước?

Tiếp Dẫn trong lòng giật mình!

Không đúng!

Mọi chuyện không đúng!

Hồng Vân kiên quyết từ chối, nhìn Trấn Nguyên cũng từ chối rồi.

Quan trọng nhất là, hai người họ đều dường như đang kích động một loại cảm xúc nào đó.

Chương 116

Tiếp Dẫn chợt hoảng hốt: Khi nào, ta và sư đệ Chuẩn Đề, lại đứng đối lập với ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung?

Không đúng a!

Chuẩn Đề cười gượng gạo: "Rồi sao?" "Kẻ tiểu nhân vô sỉ!" Trấn Nguyên Tử nói lời nghĩa chính ngôn từ, "Muốn giở trò ở đây, không nhìn xem đây là đâu sao?!" "Đây là Tử Tiêu Cung, là đạo tràng của Hồng Quân Thánh Nhân." "Ai dám phóng túng?!

Không sợ xông vào Thánh Nhân sao?" "Ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, đều là Tu sĩ Đông Phương chúng ta, ngươi dám hành hung ở đây sao?" "Thật sự là Đông Phương chúng ta không có người sao?" Chuẩn Đề thầm kêu hỏng bét!

Thật sự không ngờ, hai vị ngồi ở cuối hàng đầu, thật sự có thể nói nhiều đến vậy!

Trong Hồng Hoang khi nào lại nói về sự đồng cảm?

Chẳng phải ai cũng lo việc của mình sao?

Thiên Thiên Trấn Nguyên Tử Đại Tiên nói không sai, đây là đạo tràng của Đạo nhân Hồng Quân, dám động thủ trong đạo tràng của Thánh Nhân, Lục Đạo Luân Hồi e rằng cũng không có cơ hội để đi, hồn phi phách tán còn nhẹ.

Càng vô lý hơn, một lời nói của Trấn Nguyên Tử, còn có sức sát thương lớn hơn cả Hồng Vân, đã kích thích thêm hỏa khí của các Đại năng Đông Phương.

Vừa định nói.

Lại nghe một Đạo nhân tuấn mỹ dị thường lãnh đạm nói một câu:

“Nếu có người ở Bồng Lai Tiên Đảo dám kiêu ngạo, ta đã sớm đánh chết rồi!” Chuẩn Đề một trận mê hồ, Bồng Lai Tiên Đảo và Tử Tiêu Cung có quan hệ gì?

Không liên quan gì nhau mà!

Chuẩn Đề vừa định vãn hồi hình ảnh của mình, lại thấy Bàn Cổ Tam Thanh đột nhiên đứng dậy, mỗi người đều mặt đầy nộ dung, Thái Thượng lạnh lùng nói: “Đạo hữu Tây Phương, dừng lại!” Nguyên Thủy sắc mặt âm trầm: “Nếu còn gây sự, đánh bay ra ngoài!” Thông Thiên là người bộc trực nhất: “Các ngươi người Tây Phương, dám làm càn ở địa giới Đông Phương sao?!” Chuẩn Đề kinh ngạc trợn mắt há mồm, chuyện gì vậy?

Tại sao vị Đạo nhân tuấn mỹ hàng sau kia nói một câu không liên quan, Bàn Cổ Tam Thanh lại kích động như vậy?

Nhưng còn chưa xong.

Nữ Oa cũng đứng dậy, chau mày, mắt phượng trợn to: “Dám gây sự trong đạo tràng của Sư Tôn ta, muốn chết sao?!” Hả?

Sư Tôn?

Chuẩn Đề tự nhiên không hiểu ý trong lời nói của Khổng Tuyên.

Lời nói của Khổng Tuyên đã chạm vào điểm đau của Bàn Cổ Tam Thanh.

Lấy Bồng Lai Tiên Đảo và Tử Tiêu Cung ra so sánh.

Lúc trước Bàn Cổ Tam Thanh đi Đông Hải tìm tiên duyên, vì tư tâm, xông vào Bồng Lai Tiên Đảo.

Kết quả là, Tam Thanh ở trên Tiên Đảo, bị Khổng Tuyên dày vò bốn mươi vạn năm!

Hơn nữa, dưới tình huống Hồng Quân cầu tình.

So sánh hai bên, Khổng Tuyên và Tam Thanh ai cao ai thấp, lập tức phân rõ a!

Sao vậy?

Khổng Tuyên là tọa kỵ của Càn Nguyên Đại Thần, khi Tam Thanh xông vào đảo, hắn đã thực sự duy trì tôn nghiêm của Bồng Lai Tiên Đảo.

Còn Tam Thanh thì sao?

Là đệ tử thân truyền của Hồng Quân, Tử Tiêu Cung lại là đạo tràng của Hồng Quân.

Bây giờ có người gây sự trong đạo tràng của Hồng Quân, làm đệ tử Tam Thanh lại không hề có chút lòng bảo vệ nào.

Khổng Tuyên đang làm gì?

Rõ ràng là đang mắng Bàn Cổ Tam Thanh mà, loại không mang chữ tục nào!

Tam Thanh làm sao chịu đựng nổi?

Càng khiến họ phẫn nộ hơn, chuyện của Khổng Tuyên, kẻ khởi xướng chẳng phải Tam Thanh sao?

Tiện thể, lại tuyên dương một lần nữa chiến tích của Khổng Tuyên.

Thật sự khiến người ta tức giận a!

Nộ khí của Bàn Cổ Tam Thanh dâng cao.

Không hề khách khí đối đầu với Chuẩn Đề.

Khổng Tuyên khẽ cười, thâm tàng công và danh.

Hắn nghĩ, Tam Thanh dường như chưa được dạy dỗ đủ, lẽ ra ngay từ lúc Chuẩn Đề làm trò quỷ, họ đã phải đứng ra rồi.

Đây là Tử Tiêu Cung, đạo tràng của Sư Tôn.

Trong số các Đại năng ngồi đây, không ai có tư cách nói hơn họ!

Kết quả thì sao, lại không có cái tâm tư của chủ nhân, chẳng phải buồn cười sao?

Nhưng, đó không phải chuyện của Khổng Tuyên a!

Hắn chỉ xem kịch thôi!

Cửu Long Tử và Tứ Bất Tượng trong khoảnh khắc không hiểu rõ mọi chuyện, nhưng, chuyện của Đại ca Khổng Tuyên, chúng ta chỉ cần hô to 666 là được rồi.

Xem kịch, xem kịch!

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cảm kích nhìn Khổng Tuyên một cái, nếu hai người họ mà không hiểu Khổng Tuyên đang giúp, thì thật sự là đồ ngốc!

Một lời nói của Khổng Tuyên, đối thủ của Chuẩn Đề không còn là Trấn Nguyên nữa, mà là Bàn Cổ Tam Thanh và Nữ Oa.

Mạnh mẽ đến mức nào a.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử trong lòng cười lạnh, hai vị Tây Phương đó, chẳng phải dựa vào việc liên thủ sao?

Nếu có bản lĩnh, thì nhắm vào Bàn Cổ Tam Thanh đi!

Nếu có bản lĩnh, thì nhắm vào Nữ Oa đi!

Tam Thanh ba vị, đều là Chuẩn Thánh trung kỳ viên mãn, đánh hai Chuẩn Thánh sơ kỳ, một người đánh một người là đủ.

Nữ Oa là Chuẩn Thánh hậu kỳ, đánh hai Chuẩn Thánh sơ kỳ, càng dễ dàng như trở bàn tay.

Hơn nữa, họ là xuất thân Yêu Tộc!

Hoàng huynh Phục Hy của nàng, đó mới là Đại lão của Thiên Đình.

Chương 117

Nếu có người dám ức hiếp Nữ Oa, các Đại Yêu trong Thiên Đình có thể ngồi yên sao?

Đương nhiên là không thể!

Chuẩn Đề bị trận thế đó làm cho sợ hãi.

Tương đương với việc các Đại năng hàng đầu đồng loạt đối đầu với ngài...

Tiếp Dẫn liếc nhìn một cái, trong lòng càng thêm kinh hãi thất sắc, các Đại năng trong Tử Tiêu Cung đều sắc mặt không thiện nhìn ngài, thậm chí có cả Đại Yêu Yêu Tộc, đều đã mài quyền sát chưởng rồi, dường như, giây phút tiếp theo sẽ động thủ!

Tiếp Dẫn vội vàng kéo Chuẩn Đề, cúi đầu hạ khí tạ lỗi với các Đại năng: "Hiểu lầm!

Tất cả đều là hiểu lầm." "Chúng ta thất ngộ, đã làm phiền các vị Đại năng, xin đừng trách móc!" Giọng điệu của Tiếp Dẫn càng thành khẩn càng thành khẩn.

Biểu cảm của ngài càng thêm thần thánh và trang nghiêm.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đồng loạt cười lạnh, nếu không phải trong giấc mộng được Càn Nguyên Đại Thần ban cho đã nhận ra chân tướng của Tiếp Dẫn, thật sự sẽ bị hai người họ lừa gạt.

Diễn xuất như vậy mà không đi lừa đảo người khác thì thật sự là uổng phí tài năng rồi.

Thông Thiên hai mắt mở to, nộ nói: "Ở Tử Tiêu Cung phải tuân thủ quy củ của Tử Tiêu Cung.

Nếu không tuân thủ, thì cũng được, có thể trực tiếp cút đi!" "Nếu muốn ở lại, thì cút ra phía sau mà ngồi nghe giảng cho tử tế." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề da mặt quả nhiên dày, đối mặt với sự trách móc của các Đại năng Hồng Hoang, nửa điểm cũng không hoảng sợ.

Với sự dũng khí tự phỉ báng, họ đã đi ra phía sau Tử Tiêu Cung.

Ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung coi thường Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng thời, trong lòng cũng vô cùng kiêng kỵ.

Người không biết xấu hổ, tất tử vô nghi; người không biết liêm sỉ, thiên hạ vô địch.

Nhìn lại, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã đạt đến đỉnh cao của sự vô liêm sỉ, loại người này, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Không thể không phòng bị.

Bồ đoàn cuối cùng cũng đã có người ngồi.

Hạo Thiên và Dao Trì đã đóng cửa lớn lại, có nghĩa là, dù có Đại năng đến được Tử Tiêu Cung cũng vô duyên với Hồng Quân Thánh Nhân rồi.

Hồng Quân đột nhiên xuất hiện trong Tử Tiêu Cung, uy thế vô biên vô tận bao trùm lấy các Đại năng.

Uy thế của Thiên Đạo Thánh Nhân, nào có kẻ phàm phu tục tử nào có thể chịu được.

Hình thái của Hồng Quân Thánh Nhân thậm chí còn kỳ dị, tựa như có mà không, tựa như tồn tại mà không tồn tại, vô biên vô tế, vô sở bất tại.

Trên thân ngài, đạo vận biến hóa nhanh chóng.

Các Đại năng Hồng Hoang kinh ngạc, dường như đã nhìn thấy đạo.

Mọi người đồng loạt bái kiến: "Bái kiến Hồng Quân Thánh Nhân, Thánh Nhân thánh thọ vô cương." Hồng Quân liếc nhìn Đại điện một cái, các Đại năng Hồng Hoang lập tức cảm thấy hoàn toàn bị nhìn thấu.

Trước mặt Thánh Nhân, họ tựa như lũ kiến.

Hồng Quân mở miệng, âm thanh không lớn, nhưng lại thấu triệt tâm can, "Lần này, ta sẽ giảng đạo ba lần, mỗi lần ba ngàn năm." "Lần giảng đạo tiếp theo, những người đã đến đều an tọa theo thứ tự lần này, không được tự ý huyên náo." Các Đại năng đồng thời lĩnh mệnh.

Hồng Quân dừng lại, rồi nói: "Tam Thanh là đệ tử thân truyền của ta, Nữ Oa là đệ tử ký danh của ta, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng là đệ tử ký danh của ta." Sáu vị Đại năng xuất liệt, đồng loạt hướng Hồng Quân bái lễ: "Đa tạ Sư Tôn, Sư Tôn thánh thọ vô cương!" Tam Thanh, Nữ Oa đã sớm bái sư Hồng Quân.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử lại mừng rỡ vô cùng, ngàn vạn mưu đồ, vạn vạn kế sách, chẳng phải đều vì danh phận đệ tử Thánh Nhân sao?

Hai vị Đại năng trong lòng đồng loạt cảm thán: "Càn Nguyên Đại Thần vô sở bất trung, vô sở bất năng!" Lần này, không còn lo lắng gì nữa!

Hồng Quân lại thu sáu vị Đại năng ngồi hàng đầu làm đệ tử, các Đại năng Hồng Hoang đều cảm thấy không thể tin nổi.

Họ biết chỗ ngồi và bồ đoàn có bí mật lớn, không ngờ bồ đoàn lại có bí mật như vậy.

Ngoài sự ghen tị, họ lại cảm thấy may mắn vô cùng.

"Chẳng trách hai kẻ vô sỉ Tây Phương kia trăm phương ngàn kế

muốn đổi chỗ với Hồng Vân Đạo hữu!" "May mà Hồng Vân Đạo hữu không đổi a!" "Nếu đổi rồi, chẳng phải đã trở thành kẻ ngu ngốc lớn nhất trong Hồng Hoang sao?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hơi biến sắc, nếu vừa rồi kế sách thành công thì tốt rồi.

Như vậy, họ đã có thể trở thành đệ tử Thánh Nhân rồi.

Bây giờ, tất cả đều như nước chảy mây trôi.

Có thể nói là công dã tràng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không cam tâm nhìn Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, nhưng hiện tại, muốn đánh đấm báo thù cũng không dám.

Dù sao đệ tử Thánh Nhân, đệ tử ký danh cũng là đệ tử, đừng coi đệ tử ký danh không phải là đệ tử.

Ai dám động?

Các vị Đại năng hâm mộ một lúc, trong lòng cuối cùng cũng bình tĩnh lại, không có cách nào, duyên phận, không thể cưỡng cầu.

Duy chỉ có Côn Bằng, hung ác trừng mắt nhìn Khổng Tuyên.

Nếu không có Khổng Tuyên cản trở, hiện tại, hắn nhất định là một thành viên trong số những người hàng đầu.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, ai nhanh hơn trong việc phi hành?

Tất nhiên là không có.

Và, Côn Bằng, vì liên quan đến Khổng Tuyên, đã mất đi cơ duyên trở thành đệ tử của Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đáng hận!

Cơn tức này, làm sao có thể nhẫn nhịn được?

Côn Bằng đã hạ quyết tâm, đợi sau khi tu luyện thành công, nhất định sẽ cho Khổng Tuyên biết tay!

Khổng Tuyên quay đầu cười với Côn Bằng: “Cá tạp nhỏ, nhanh lên nào!” Côn Bằng muốn động thủ, nhưng thôi, dù sao đây cũng là đạo tràng của Thánh Nhân, hắn đành nhịn xuống!

Trong lòng cười lạnh, dám kiêu ngạo trước mặt Thánh Nhân, đúng là tự tìm đường chết a.

Quả nhiên, Hồng Quân lãnh đạm nói: “Nếu ai không muốn nghe ta giảng đạo, cứ việc rời đi.” Ngài nhìn về phía Khổng Tuyên, trên mặt đột nhiên nở nụ cười: “Khổng Đạo hữu, các vị có muốn ngồi hàng đầu không?” “Ta sẽ bảo tiểu đồ của ta đổi chỗ với các ngươi.” Côn Bằng suýt chút nữa đã bị dọa đến nỗi phát bệnh tim.

Tình hình gì vậy?

Hồng Quân Thánh Nhân chẳng lẽ không nên lớn tiếng quát mắng Khổng Tuyên sao?

Sao lại hòa ái như vậy?

Lại xưng hô là Đạo hữu?!

Chương 118

Đơn giản là vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Côn Bằng trong lòng dâng lên hàn ý sâu sắc, cái lạnh lẽo đó còn băng giá hơn cả Bắc Minh biển sâu gấp vô số lần!

Hồng Quân là Thánh Nhân mà!

Khổng Tuyên có đức có năng gì mà được đối xử lễ độ như vậy?

Đơn giản là không dám tin vào mắt mình.

Thái Nhất trong lòng cũng chìm xuống sâu thẳm.

Thế lực đứng sau Khổng Tuyên, Càn Nguyên Đại Thần của Bồng Lai Tiên Đảo, đạo hạnh vượt quá dự liệu của hắn.

Vốn dĩ, Thái Nhất chỉ nghĩ đó là một vị Á Thánh mà thôi.

Dù sao trong Hồng Hoang chứng đạo thành Thánh cũng chỉ có hai vị, một là Hậu Thổ Thánh Nhân, một là Hồng Quân.

Nhưng Á Thánh, có đáng để Hồng Quân kính trọng đến vậy sao?

Vớ vẩn!

Thái Nhất là Yêu Hoàng của Yêu Tộc, thân là vương giả của Yêu Tộc, Á Thánh thì sao, kính trọng thì kính trọng, không kính trọng thì cút sớm đi!

Nhưng nhìn thái độ của Hồng Quân, rõ ràng không phải chuyện như vậy a!

Huống hồ, Hồng Quân lại xưng hô Khổng Tuyên là Đạo hữu.

Vậy thì, ngài xưng hô Càn Nguyên Đại Thần là gì?

Suy nghĩ kỹ càng thì cực kỳ kinh hãi!

Ngoài sự kinh hãi ra, Thái Nhất cảm thấy bi ai sâu sắc, như vậy, Đông Hoàng Chung, trong nhất thời nửa khắc không lấy lại được rồi.

Chuẩn Đề cũng giật mình!

Vừa rồi hắn đã ghi nhớ Khổng Tuyên một cách hung ác.

Khổng Tuyên, đã khiến sáu người hàng đầu kia cùng đồng lòng căm ghét ngài, Chuẩn Đề đã nghĩ sau khi hồi ức kết thúc sẽ tính toán rõ ràng với Khổng Tuyên.

Nhưng bây giờ, ngay cả Thánh Nhân cũng gọi Khổng Tuyên là Đạo hữu.

Điều này cũng quá vượt quá dự liệu của hắn rồi.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau, hai vị Đại năng trong lòng cảm thấy một trận sợ hãi.

May mắn thay, họ đã không đi gây phiền phức cho Khổng Tuyên.

Nếu không, thì hoặc bị thế lực đứng sau Khổng Tuyên đưa đi luân hồi.

Hoặc, bị Khổng Tuyên đưa đi luân hồi.

May mắn a, may mắn!

Nước ở Đông Phương Đại Lục quả nhiên quá sâu rồi!

Khổng Tuyên mỉm cười hành lễ: "Hồng Quân Thánh Nhân quá khách khí rồi." "Lão Gia nhà ta đã truyền âm cho chúng ta, tán thưởng Hồng Quân Thánh Nhân giảng pháp có vài điều đáng học hỏi." "Khổng Tuyên dám huyên tân đoạt chủ sao?" Hồng Quân đại vi cao hứng: "Càn Nguyên Đại Thần nghĩ đến ta rồi, Càn Nguyên Đại Thần nghĩ đến ta rồi!" Tam ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, đều ghi nhớ danh hiệu Càn Nguyên Đại Thần trong lòng.

Vị Đại Thần như vậy, ngàn vạn lần không thể đắc tội a!

Hồng Quân khẽ cười, chính thức giảng đạo truyền pháp.

Vừa mở miệng, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, huyền hoàng chi quang tràn ngập, rung động phát huy, bàng chinh bác dẫn, thú vị dạt dào.

Từ nông đến sâu giảng giải Đại Đạo.

Hồng Quân giảng đạo, Thiên Đạo tương bạn.

Các Đại năng nghe say sưa như si như túy, những vấn đề khó khăn đã làm khó họ bấy lâu đều được giải quyết.

Một số người nghĩ: "Ô kìa, thì ra là Tam Thiên Đại Đạo sao?" Trước khi Hồng Quân giảng đạo, hệ thống tu luyện của Hồng Hoang thế giới chưa thành hệ thống.

Tất cả các Đại năng tu luyện đều dựa vào ký ức truyền thừa trong não hải.

Tam ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, tuyệt đại đa số đều là Tiên Thiên Thần Thai Linh.

Sinh ra từ trời đất, tu luyện theo bản năng.

Trong ký ức của họ, có công pháp tu luyện bẩm sinh.

Nhưng loại công pháp này hoàn toàn không thành hệ thống.

Muốn truyền thừa xuống cũng khó khăn.

Kể từ khi Hồng Quân giảng đạo, các Đại năng Hồng Hoang mới minh ngộ ra điều gọi là Đại Đạo, điều gọi là Tam Thiên Đạo, và cũng kể từ sau Hồng Quân, sự truyền thừa thầy trò, đã thay thế sự truyền thừa huyết mạch.

Hồng Quân Công Đức vô lượng.

Là Thiên Đạo Thánh Nhân, Hồng Quân giảng đạo truyền pháp, là

sự kiện trọng đại trong Hồng Hoang, hành động này là để giáo hóa chúng sinh.

Kể từ sau Hồng Quân, Tam Thiên Đại Đạo pháp môn đã hoàn toàn lưu truyền ra khắp Hồng Hoang, như lời Hồng Quân đã nói, hữu duyên giả đều đắc đạo!

Các Đại năng Hồng Hoang trừ vài người, ai cũng chưa từng nghe Thánh Nhân giảng đạo!

Họ nghe say sưa như si như túy, có người nhập vào trạng thái đốn ngộ.

Hồng Quân Thánh Nhân giảng đạo đã hoàn toàn đặt nền móng cho họ.

Trước đây, các Đại năng này tu luyện mò mẫm một Đại Đạo nào đó, một Pháp Tắc nào đó, rồi sau đó, tu luyện lung tung.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Họ có mục tiêu, đã hiểu rõ điều gọi là Đạo.

Hồng Quân dù sao cũng là Thánh Nhân, đứng ở độ cao hơn các Đại năng Hồng Hoang rất nhiều.

Từ đó, khái niệm "Đạo" đã khắc sâu vào lòng người Hồng Hoang.

Hồng Quân vừa giảng đạo vừa quan sát khả năng lĩnh ngộ của các Đại năng.

Bàn Cổ Tam Thanh luôn thần tình sáng suốt, hiển nhiên đã nghe hiểu.

Chương 119

Nữ Oa cũng không kém cạnh, dễ dàng lĩnh hội.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử nghe có chút khó khăn, nhưng vẫn theo kịp.

Hàng phía sau Khổng Tuyên và mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo, lại càng nhẹ nhàng thoải mái, thậm chí còn trên cả Tam Thanh.

Hồng Quân chỉ có thể cảm khái, quả không hổ là Càn Nguyên Đại Thần, giáo hóa có phương pháp.

Đạo pháp của ngài không thể sánh bằng.

Còn về những Đại năng về sau, thì kẻ giỏi người dở.

Hồng Quân trong lòng khẽ lắc đầu, những người này hoàn toàn không có hy vọng thành đạo.

Ngược lại, hai kẻ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang làm trò quỷ trong Tử Tiêu Cung, khả năng lĩnh ngộ lại không dưới Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử.

Hồng Quân không thèm nhìn.

Khả năng lĩnh ngộ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có mạnh đến mấy thì sao?

Trước mặt Càn Nguyên Tiên Cung của Bồng Lai Tiên Đảo, đều vô ích!

Lần này, khác với tiền thế!

Thời Đạo Ma tương tranh, vì Càn Nguyên Đại Thần can thiệp, Hồng Quân không những không đánh Tây Phương Đại Lục thế giới tan tành, mà ngược lại, ngài đã phá diệt Ma kiếp, thanh trừ Ma Tổ La

Hầu Ma Giáo, có công đức lớn lao với Tây Phương thế giới, bởi vậy căn bản không cần phải lấy ra hai Thánh vị để bù đắp Nhân Quả phá hoại Hồng Hoang thế giới.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, vì thế mà mất đi Đại Nhân Quả kết làm sư đồ với Hồng Quân.

Vốn dĩ trong dự kiến của Hồng Quân, đệ tử cuối cùng là Trấn Nguyên và Côn Bằng.

Ngài đã thấy Trấn Nguyên kỳ lạ rồi.

Đến khi thấy một hàng dài các Đại Tiên Bồng Lai Đảo phía sau, Hồng Quân mới hiểu rõ.

Thật không biết Côn Bằng đã chọc giận Càn Nguyên Đại Tiên như thế nào, lại phái mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo đến đây.

Hồng Quân thực sự không tin Càn Nguyên Đại Thần phái họ đến nghe ngài giảng đạo, người nhà biết chuyện nhà mình, nếu đối thủ là người khác, đạo pháp của Hồng Quân tự nhiên cao thâm huyền diệu.

Nhưng nếu đối thủ là Càn Nguyên Đại Thần… Đừng nói gì khác, Hồng Quân hiện tại ngay cả Đại Đạo chi quang của Càn Nguyên Đại Thần cũng không thể tham ngộ thấu.

Một sự so sánh như vậy, có thể hiểu rõ sự chênh lệch giữa hai bên.

Vì không nghe giảng đạo, vậy thì nhằm vào ai, đã rõ ràng rồi.

Mất đi đệ tử Côn Bằng, Hồng Quân chỉ cảm thấy không sao cả.

Càn Nguyên Đại Thần đã thay đổi quá nhiều rồi, ngài đều đã quen rồi.

Không những quen rồi, ngay cả Thiên Đạo cũng quen rồi!

Hồng Quân vốn dĩ có thể chứng đạo thành Thánh từ bốn mươi

vạn năm trước, vì Tam Thanh, ngài đã bị trì hoãn bốn mươi vạn năm!

Hồng Quân vốn dĩ có thể chứng đạo một vạn năm trước, vì Hậu Thổ, lại bị trì hoãn.

Những thay đổi này, tất cả đều là do Càn Nguyên Đại Thần.

Hậu Thổ vốn không thể thành Thánh, vì Càn Nguyên Đại Thần can thiệp, Hậu Thổ đã trở thành vị Thánh Nhân đầu tiên trong Hồng Hoang!

Thiên Đạo có đại thế sao?

Có a!

Việc Càn Nguyên Đại Thần quyết định là không thể thay đổi!

Đại thế của Thiên Đạo không thể thay đổi sao?

Đương nhiên là không, Càn Nguyên Đại Thần quyết định những việc trọng đại trong Hồng Hoang, là không thể thay đổi!

Là thiết luật.

Hồng Quân đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều, có cảm giác có Càn Nguyên Đại Thần ở đây thật tốt!

Ngài đã hạ quyết tâm, sau khi giảng đạo xong, sẽ đi đăng nhập Bồng Lai Tiên Đảo.

Sẽ khẩn cầu được bái kiến Càn Nguyên Đại Thần, thỉnh cầu Đại Thần giảng đạo cho ngài một lần.

Hy vọng Đại Thần có thể chấp thuận.

Khổng Tuyên và những người khác nghe rất hứng thú.

Hồng Quân giảng đạo, nghe họ thật sự thấy nông cạn dễ hiểu, dù sao những Đại Đạo này, Càn Nguyên Đại Thần đã giảng rồi.

Nhưng bây giờ nghe lại, họ hầu như đều có thể hiểu được.

Khổng Tuyên đột nhiên minh ngộ, lập tức hiểu rõ nguyên nhân Càn Nguyên Đại Thần bảo họ đến nghe giảng.

Hồng Quân hiện tại là cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân, khi giảng đạo, ngài đứng trên cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân mà giảng thuật những đạo lý đó.

Đạo hạnh của Càn Nguyên Đại Thần quá cao, quá nhiều thứ ngài giảng giải họ không thể lý giải được.

Bởi vì, Càn Nguyên giảng giải bản chất của đạo.

Hồng Quân Thánh Nhân hiển nhiên đang mò mẫm ở vòng ngoài.

Sự khác biệt giữa hai bên.

Nhưng trớ trêu thay, cảnh giới của Khổng Tuyên và những người khác lại thấp hơn, vừa vặn cần loại giảng đạo nông cạn như vậy.

Khổng Tuyên và mười một đệ tử khác thụ ích không ít.

Hồng Quân một lần giảng đạo đã giảng suốt ba ngàn năm!

Ba ngàn năm sau, ngài khẽ chấn động, mọi người đều tỉnh táo lại.

Họ cảm thấy hụt hẫng.

Ước gì Thánh Nhân giảng pháp có thể tiếp tục.

Hồng Quân lãnh đạm nói: "Một vạn năm sau, tại Tử Tiêu Cung, sẽ khai mở lần giảng pháp thứ hai.

Vẫn sẽ giảng giải ba ngàn năm." "Giải tán đi!" Các Đại năng vừa định giải tán, lại thấy Hồng Quân cười nói với Khổng Tuyên và những người khác: "Đạo hữu, ta đưa các ngươi ra ngoài vậy." Khổng Tuyên cười ha ha, lịch sự đáp: "Chúng ta nghe Thánh Nhân giảng pháp, thu hoạch được rất nhiều.

Chương 120

Không cần làm phiền Thánh Nhân, chúng ta xin cáo từ.” Mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo chào Hồng Quân, trong khoảnh khắc đã biến mất.

Hồng Quân cũng biến mất trong Tử Tiêu Cung, chỉ để lại ba ngàn khách đang bối rối!

Thế gian hữu quy củ.

Vô quy củ tắc bất thành phương viên.

Chẳng phải quy củ lớn nhất của Hồng Hoang thế giới chính là Thiên Đạo ư?

Trên Hồng Hoang, há chẳng phải lấy Thánh nhân làm tôn ư?

Đây hẳn là lẽ thường tình vậy.

Chúng sinh trong Hồng Hoang tu hành, cảm thụ nhiều nhất chính là thiên kiếp vô xử bất tại.

Hóa hình, tiến giai, đủ loại thiên kiếp đều đến.

Thậm chí muốn ngộ đạo tiến giai, cũng phải nương theo Hồng Hoang Thiên Đạo.

“Dưới Thánh nhân đều là lâu nghĩ.” Minh Hà Lão Tổ đã dùng giáo huấn máu tươi mà trịnh trọng cảnh cáo.

Ai có thể nói cho biết, Hồng Quân Thánh nhân đối đãi Khổng Tuyên cùng một chúng Chuẩn Thánh, lại biểu hiện ra sự khiêm tốn hữu lễ, lễ hiền hạ sĩ là ý gì?

Lấy thân phận Thánh nhân mà xưng hô Đạo Hữu với Chuẩn Thánh, giản lược là tự hạ thân phận vậy.

Nhưng vì sao, Hồng Quân lại chân chí, từ tường đến vậy?

Tất cả đều lâm vào mê mang.

Trừ sáu vị đệ tử của Hồng Quân.

Ai nấy đều biết thâm ý trong đó, Bàn Cổ Tam Thanh lý giải sâu sắc nhất, dù sao, Càn Nguyên Đại Thần đã cứng rắn bức bách Hồng Quân phải trì hoãn chứng đạo!

Nữ Oa thứ chi, quả cầu Hồng Tú Cầu bản mệnh của nàng là do Càn Nguyên Đại Thần ban cho, Đạo của nàng cũng là do Càn Nguyên Đại Thần sao chép Pháp tắc Tạo Hóa, đánh vào Nguyên Thần của nàng.

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử lại thứ chi nữa, Càn Nguyên Đại Thần đã thực sự cải biến vận mệnh của họ.

Thủ đoạn của Đại Thần vô sở bất năng vậy!

Sự lý giải của Tam Thiên Khách trong Tử Tiêu Cung đối với Càn Nguyên Đại Thần còn lưu lại trên bề mặt.

Họ hiểu về Càn Nguyên Đại Thần, qua việc Ngài hiển Thánh trên Bất Chu Sơn, truyền thụ Võ Đạo cho Nhân Tộc.

Chỉ đến vậy mà thôi.

Khi đó, cũng từng có người hoài nghi Càn Nguyên Đại Thần có phải Thánh nhân không, nhưng quy tắc Hồng Hoang đã có, Hậu Thổ, Hồng Quân hai lần hiển Thánh, đều có thiên tượng đi kèm.

Động tĩnh lớn như vậy, ở Hồng Hoang sao có thể không ai cảm tri?

Đã không phải Thánh nhân, vậy rốt cuộc là tu vi gì?

Một chúng đại năng Hồng Hoang đều mơ hồ.

Chẳng lẽ sắp có tân Thánh nhân chứng đạo?

Dường như, đó cũng chỉ là một suy đoán.

Không phải não của các đại năng Hồng Hoang không đủ dùng.

Không, các Chuẩn Thánh đều là bậc đại trí tuệ, kẻ ngu si không thể tu luyện đạt đến đạo hạnh cao như vậy.

Nguyên nhân rốt cuộc là gì?

Các đại năng Hồng Hoang tuy thông tuệ, nhưng lại bị hạn chế bởi tầng thứ, tin tức về Càn Nguyên Đại Thần, chỉ tồn tại trong tay những đại năng đỉnh cấp nhất Hồng Hoang, nói cách khác, các đại năng khác, căn bản không đủ tư cách.

Căn bản không biết Càn Nguyên Đại Thần cường đại đến mức nào.

Vừa rồi, phương pháp độn ly Tử Tiêu Cung của Khổng Tuyên, Cửu Long Tử và Tứ Bất Tượng, vậy mà không có bất kỳ đại năng nào có thể nhìn rõ, đó chính là chênh lệch về cảnh giới.

Giống như việc không ai biết Hồng Quân biến mất như thế nào.

Tầng thứ không giống nhau, làm gì cũng vô ích.

Các đại năng Hồng Hoang đều đã trở về, nhưng từ khắc đó, bất luận là ai, trong lòng đều ghi nhớ vững chắc danh húy Càn Nguyên Đại Thần.

Hồng Quân Thánh nhân còn tôn sùng đến vậy, há dám không ghi nhớ trong lòng.

Đừng hỏi, chỉ cần hỏi pháp lực của Càn Nguyên Đại Thần vô địch!

Hồng Hoang thế giới tạm thời lâm vào bình tĩnh.

Khổng Tuyên trong Càn Nguyên Tiên Cung đã báo cáo tình huống Nhân Tộc với Càn Nguyên.

Nhìn thế giới phong bình lãng tĩnh, y bỗng cảm thấy không quen: "Lão gia, Hồng Hoang thật quá mức bình tĩnh rồi." Đúng vậy, quả thật quá bình tĩnh.

Đã bao nhiêu vạn năm rồi, Khổng Tuyên đã quên mất hương vị hòa bình.

Khi ở trên Bồng Lai Tiên Đảo, cứ mỗi ba ngàn năm lại phải tra tấn Bàn Cổ Tam Thanh một lần, đến cả cơ hội bế quan cũng không có, đợi Long Vương đại chiến với Kim Ô, lại phải chú ý không để đám hỗn đản này phá hoại Hồng Hoang thế giới, không dám chút nào thả lỏng.

Sau khi Nhân Tộc ra đời, Khổng Tuyên lại được phái đi thủ hộ Nhân Tộc, hầu như ngày nào cũng có chuyện.

Đột nhiên được thả lỏng, y ngược lại có chút không quen!

Càn Nguyên mỉm cười nói: "Hồng Hoang thế giới sẽ đạt được sự bình tĩnh ngắn ngủi." "Trong vòng bốn vạn năm Hồng Quân giảng đạo sắp tới, Hồng Hoang thế giới sẽ bình tĩnh vô ba." "Hồng Quân giảng đạo, là để giáo hóa chúng sinh.

Tam Thiên Khách trong Tử Tiêu Cung, gánh vác trọng trách giáo hóa Hồng Hoang." "Hồng Quân dù sao cũng là Thánh nhân, giảng giải đạo pháp, đối với các đại năng này, cực kỳ hiếm có." "Do đó, họ nhất định phải bế quan tham ngộ." "Cảnh giới đạo hạnh, bế quan tham ngộ đều là ngàn năm một bước, chưa đến đỉnh phong." "Hồng Hoang thế giới, sẽ không mãi bình tĩnh đâu." Khổng Tuyên nghe ra ý khác: "Lão gia, Ngài nói, Hồng Hoang thế giới sắp có tu luyện thịnh thế ư?" "Đương nhiên rồi," Càn Nguyên cười lớn: "Thời kỳ Long Hán, Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc hoành hành thiên hạ!" "Cao thủ các tộc, là

rõ ràng nhất." "Đương chân Chuẩn Thánh khắp nơi, Đại La Kim Tiên không bằng chó!" "Hiện tại Long Hán Tam Tộc đã ẩn lui, tân một đời Thiên Địa Nhân Vật Chính sắp lên vị rồi." Càn Nguyên cười đầy ý vị thâm trường, "Lúc đó, kẻ nào không tranh thủ thời gian tu luyện mà gây chuyện trước, kẻ đó sẽ là người đầu tiên diệt vong!" Khổng Tuyên trầm tư.

"Kẻ nào không chịu tu luyện tốt, kẻ đó đừng hòng sinh tồn trong Hồng Hoang thế giới này!" "Hãy nói với các đại yêu tộc một tiếng, trong thời gian Thánh nhân giảng đạo, toàn bộ không được kết oán với người khác." Trong Yêu Tộc Thiên Đình, tiếng Đế Tuấn băng lãnh vô cùng.

Yêu Tộc Thiên Đình có rất ít người trí tuệ.

Trong Yêu Tộc Thiên Đình, không có bất kỳ ai có thể địch lại Đế Tuấn.

Chỉ là, Đế Tuấn phải suy nghĩ quá nhiều chuyện.

Để cân bằng cuộc đấu tranh quyền lợi giữa các bộ lạc Yêu Tộc, y đã thật sự hao tâm tổn trí.

Bằng không, thành tựu của Đế Tuấn không chỉ dừng lại ở đây.

Một chúng đại yêu đều rầm rộ tán thành.

Chương 121

Không thể không nói, mị lực của Đế Tuấn và Thái Nhất quả thật vô địch.

Sau khi các đại yêu tộc rời đi, Đế Tuấn thì thầm dặn dò Thái Nhất: "Ngàn vạn lần đừng đi quá gần với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở phương Tây." "Hai vị đó, quá ngụy thiện!

Mặt quá dày, Yêu Tộc chúng ta, cực kỳ dễ bị họ cổ động!" Thái Nhất gật đầu lia lịa.

Ánh mắt Đế Tuấn băng lãnh vô cùng, "Bốn vạn năm này, là thời gian tốt nhất để Yêu Tộc ta quật khởi." "Yêu Tộc ta rốt cuộc sẽ thế nào, hãy xem bốn vạn năm này, có thể phát triển thành bộ dạng gì." "Thịnh thế lâm, Thiên Địa Linh Khí đều nồng hậu gấp bội so với trước kia." Thái Nhất lập tức giật mình tỉnh ngộ.

Y nào biết được, đây là sự an bài của Càn Nguyên.

Linh Khí Chuyển Hóa Đại Trận, ngày đêm rút linh khí từ Hỗn Độn Hư Không, chuyển hóa thành linh khí, phản bổ lại Hồng Hoang thế giới.

Không chỉ vậy, lệnh Hậu Thổ thành Thánh sớm, khiến bản nguyên Hồng Hoang thế giới được tráng đại.

Bản nguyên Hồng Hoang tráng đại, có nghĩa là giới hạn dung lượng của Hồng Hoang thế giới được đề thăng thêm một bước.

Vừa khéo, Hồng Quân thành Thánh, lại muốn giáo hóa chúng sinh, thời gian, địa lợi, nhân hòa mọi thứ đều có đủ.

Do đó, tu luyện đại triều đến, là chuyện thuận lý thành chương.

Một đoạn thời gian, tất cả các Tử Tiêu Cung khách đều chuyên

tâm tu luyện.

Tất cả nhân quả, ân oán, đều gác sang một bên.

Đối mặt với đại thế cuồn cuộn như vậy, kẻ nào không tu luyện, kẻ đó sẽ không theo kịp tốc độ.

Kết quả của việc không theo kịp dòng chảy chính, tất yếu sẽ bị đào thải.

Bế quan tu luyện gần như trở thành dòng chảy chủ đạo trong Hồng Hoang.

Nhưng có hai tộc quần hoàn toàn không quan tâm đến Hồng Quân giảng đạo.

Một là Vu Tộc, một là Nhân Tộc.

Hồng Hoang thế giới hiện tại có cách nói Vu Yêu lưỡng tộc cùng xưng.

Các vạn tộc vạn linh khác, đều là kẻ phụ trợ.

Thời gian này, Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Bất luận là chủng tộc nào khác, đều công nhận.

Hai tộc này, là mạnh nhất.

Vu Tộc vì không có Nguyên Thần, do đó, dù Hồng Quân có ở ngay trước mặt, giảng giải pháp tu luyện Nguyên Thần, họ cũng không hiểu!

Hoàn toàn không hiểu!

Mười một Tổ Vu càng không có hứng thú đến chỗ Hồng Quân nghe giảng.

Có thời gian đó, không bằng hảo hảo suy ma 《Nguyên Thần Thành Pháp》 do Càn Nguyên Đại Thần ban cho, hoặc là đến Lục

Đạo Luân Hồi Chi Địa, nghe Hậu Thổ Thánh nhân giảng đạo há không tốt hơn ư?

Hậu Thổ Thánh nhân xuất thân Tổ Vu, sự lý giải về Đạo Tổ Vu, còn trên cả Hồng Quân vậy.

Hay là, đến Bất Chu Sơn, bái phóng Nhân Tộc Thánh Địa há không tốt hơn ư?

Không sai, Bất Chu Sơn là Nhân Tộc Thánh Địa, đồng thời cũng là một trong các Thánh Địa của Vu Tộc!

Võ Đạo đó quả thật quá phù hợp với Vu Tộc và Nhân Tộc.

Vu Tộc bình thường không có Nguyên Thần, chỉ có thể tinh tu Lực Chi Đại Đạo.

Nhưng Lực Chi Đại Đạo dễ tu như vậy sao?

Dịch học nan tinh!

Vu Tộc vì đều do tinh huyết Bàn Cổ hóa sinh, trong huyết mạch bẩm sinh khế hợp Lực Chi Pháp Tắc.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở cảm ngộ Lực Chi Pháp Tắc mà thôi.

Muốn đạt cao giai, gần như là chuyện bất khả thi!

Trừ phi là Mười một Tổ Vu, số ít đại Vu.

Bởi vì, số lượng có thể lĩnh ngộ Lực Chi Pháp Tắc, hoàn toàn quyết định bởi đẳng cấp tinh huyết của họ.

Không sai, Vu Tộc kỳ thực cũng tương đối xem trọng huyết thống.

Lô Tiên Thiên chủng tộc sớm nhất, kỳ thực đều lấy huyết thống làm vương.

Ví như Long Hán Tam Tộc, huyết thống càng gần tộc trưởng Tam Tộc, thực lực càng cường đại.

Bàn Cổ Tam Thanh càng không cần nói, do Nguyên Thần Bàn Cổ Đại Thần sở hóa.

Mười hai Tổ Vu, lại càng do tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần sở hóa.

Đế Tuấn và Thái Nhất kiến lập Yêu Tộc, lại càng theo bộ quy tắc của Long Hán Tam Tộc, dùng huyết thống cao vị cai trị huyết thống hạ vị.

Sau khi Nữ Oa sáng tạo vạn linh, mới cải biến được hiện trạng này.

Đợi Hồng Quân thành Thánh, lại càng dùng truyền thừa sư đồ thế chỗ truyền thừa huyết mạch.

Hồng Hoang thế giới tiến bộ.

Nhưng kỳ thực, Càn Nguyên Đại Thần, đã đi trước Hồng Quân một bước.

Đó chính là Võ Đạo!

Trong Nhân Tộc, có lẽ không có tư chất tu tiên, hoặc không có tư chất tu ma, tu quỷ, nhưng chỉ cần là một Nhân Tộc, nhất định có thể tu luyện Võ Đạo.

Chỉ cần chịu khó, lại có vật tư cung ứng, dù là một người tương đối ngu độn, cũng có thể đạt được thành tích nhất định trong Võ Đạo.

Trước Hồng Hoang, bất kỳ hệ thống tu luyện nào cũng không thể làm được điều đó.

Võ Đạo thông thần, Nhân Tộc ai nấy đều có thể như rồng, đều có thể siêu phàm nhập Thánh.

Nhưng lại bài xích cái thứ huyết thống đó.

Đương nhiên, nếu Nhân Tộc có thành tựu trên Võ Đạo mà kết

hợp, hậu đại sẽ có một cơ sở rất tốt.

Nhưng cũng chỉ đến vậy!

Chương 122

Nó đã phá vỡ quy tắc "huyết thống vi vương" do Thiên Đạo chế định.

Theo lý mà nói, quy tắc như vậy không nên xuất hiện vào thời điểm hiện tại.

Thiên Đạo tự có quy luật phát triển của nó.

Nhưng ai bảo Càn Nguyên Đại Thần lại sáng tạo ra nó chứ?

Càn Nguyên Đại Thần sáng tạo Võ Đạo, ồ, vậy thì không có vấn đề gì rồi!

Trước mặt Càn Nguyên Đại Thần, bách vô cấm kỵ.

Ngài đã thay đổi quá nhiều chuyện.

Thiên Đạo Đại Thế không thể thay đổi?

Bằng không là nghịch Thiên, kẻ nghịch Thiên tất tử!

Tất cả đều là lời nói suông.

Trong Hồng Hoang, chỉ có một Đại Thế, đó là tâm ý của Càn Nguyên Đại Thần.

Chuyện Ngài đã quyết định, chính là Đại Thế trong Hồng Hoang.

Những thứ khác, đều phải xếp sau.

Bất tri bất giác, đó đã là thiết luật Hồng Hoang.

Khắc sâu trong thâm sâu nhất của Thiên Đạo.

Nguyên nhân là gì ư?

Bởi vì Thiên Đạo muốn ôm chặt đùi Càn Nguyên Đại Thần, nó cũng muốn đề thăng, muốn đề thăng đạo hạnh, nhược hữu triêu nhất

nhật, có lẽ sẽ vĩ đại như Đại Đạo, cũng chưa biết chừng.

Trong tiền đề đó, đương nhiên là Càn Nguyên Đại Thần,!

Thiên Đạo phi thường có giác ngộ.

Tóm lại, vì tính đặc thù của Võ Đạo, nó đã phá vỡ hạn chế của huyết mạch, 《Võ Kinh Tổng Yếu》 của Càn Nguyên Đại Thần được truyền bá rộng rãi trong Vu Tộc.

Thậm chí, ngay cả văn tự do Càn Nguyên Đại Thần sáng tạo cho Nhân Tộc, cũng trở thành văn tự chính thống của Vu Tộc.

Vu Tộc là Thiên Địa Nhân Vật Chính, văn hóa của họ ảnh hưởng sâu sắc đến vạn tộc vạn linh.

Võ Đạo tuy không truyền ra bao nhiêu, nhưng văn tự rốt cuộc đã truyền ra.

Rất nhanh, Mười một Tổ Vu đã phát hiện đặc tính của văn tự, truyền đạt tin tức, ghi chép học thức, khải địch trí tuệ, thật quá hữu dụng!

Quan trọng nhất, văn tự này lại có thể dùng làm Công Đức Chí Bảo để đấu pháp!

Mười một Tổ Vu đã phát hiện ra một bí mật kinh thiên, nhưng cũng không công khai, chỉ nhanh chóng điều tập cao thủ của các bộ lạc Mười một Tổ Vu trú trát tại Nhân Tộc Thánh Địa ở Bất Chu Sơn, một mặt bảo hộ Nhân Tộc Thánh Địa, đặc biệt là quyển 《Võ Kinh Tổng Yếu》 kia, mặt khác đương nhiên là để quan ma Đạo Vận của Càn Nguyên Đại Thần.

Mười một Tổ Vu đã hảo tâm thông báo cho cao tầng Nhân Tộc, không một ai trong Nhân Tộc cảm thấy kỳ quái, bởi vì, Vu Tộc ở Bất Chu Sơn đều biết chuyện này rồi.

Mười một Tổ Vu kinh ngốc, cái gì?

Vu Tộc ở Bất Chu Sơn đều biết ư?

Vậy vì sao không thượng báo?

Chẳng lẽ có người muốn âm thầm tích lũy thế lực, muốn nội hồng?

Phải tra, nhất định phải tra.

Vừa tra thì lại phát hiện ra một sự hiểu lầm lớn.

Bất Chu Sơn là nơi bộ lạc của Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ, năm xưa Huyền Minh đã điều tập Vu Tộc, đó là một chi của Hậu Thổ.

Những chuyện còn lại thì đều biết rồi, không lâu sau khi Càn Nguyên Đại Thần sáng tạo 《Võ Kinh Tổng Yếu》, Hậu Thổ chứng đạo thành Thánh, liên đới cả chi Vu Tộc đó, cũng biến thành Địa Phủ Vu Tộc.

Thông tin như vậy, đương nhiên không truyền ra.

Hóa ra lại là một sự hiểu lầm.

Mười một Tổ Vu mới thở phào nhẹ nhõm.

Cao tầng Nhân Tộc nói, nếu trong 《Võ Kinh Tổng Yếu》 lâm mô một chữ, chữ đó nếu tương hợp với bản thân, ngày đêm ôn dưỡng, sẽ phát ra uy năng cực lớn.

Nhân Tộc thậm chí còn diễn giải các loại pháp tắc cho Mười một Tổ Vu, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Phong Vũ Lôi Điện.

Đương nhiên, Nhân Tộc chủ tu Võ Đạo, đã dung nhập văn tự vào Võ Đạo của họ, tuy không tu Tiên Đạo, nhưng uy lực phát huy ra, lại cũng tương đương với các tu sĩ bình thường.

Cực kỳ cường hãn!

Mười một Tổ Vu được những lợi ích này, lập tức kích động, liên hợp hạ lệnh, toàn bộ Vu Tộc, đều phải nhận chữ!

Không nhận chữ, sẽ không được nằm trong hàng ngũ bồi dưỡng của Vu Tộc!

Trong một thời gian, thực lực đột phi mãnh tiến.

Càn Nguyên khẽ lắc đầu.

Yêu Tộc và Vu Tộc đều có cơ duyên riêng, thực lực tăng trưởng đều cực kỳ lợi hại.

Có thể nói, đều vô cùng lợi hại!

Nhưng lại ngang tài ngang sức.

Vào thời Long Hán Tam Tộc, tạo ra cục diện ba chân kiềng.

Hiện tại lại tạo ra cục diện kỳ phùng địch thủ.

Cuối cùng, Nhân Tộc, độc bá thiên hạ.

Đạo Hữu Vô, quả thật ảnh hưởng sâu xa.

Cũng chính vào lúc này, Càn Nguyên mới sâu sắc cảm giác được có một chút dáng dấp của những tiểu thuyết Hồng Hoang lưu mà Ngài đã đọc trước khi xuyên việt.

Chỉ là, Hồng Hoang thế giới, hiện tại, dưới sự thao túng lung tung của Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống, đều đã triệt để đại biến bộ dạng.

Cũng không biết cuối cùng sẽ phát triển thành bộ dạng gì!

Chương 123

Ai nấy đều mong chờ.

Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống kia lại không chịu nhận cái nồi đen này.

Trong sâu thẳm Nguyên Thần của Càn Nguyên, trên thân Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống có một hàng Hán tự lấp lánh phát sáng, "Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống, chế tạo giả: Càn Nguyên!" Nó chỉ có thể dùng cách này để phản kháng thôi!

Thật đáng thương.

Càn Nguyên khẽ mỉm cười, thời đại này, chính là Hồng Hoang đại thời đại, cũng có thể là một thời đại huy hoàng nhất, các Thánh nhân có danh tiếng lừng lẫy trong hậu thế, gần như đều trưởng thành trong thời đại này.

Nhưng, đối mặt với sự thách thức của các đại năng khác, họ không chứng đạo Thánh nhân, biểu hiện cũng không xuất sắc hơn các thiên kiêu cùng thời đại.

Ánh sáng của họ, hoàn toàn bị hai đại Thiên Địa Nhân Vật Chính trong Hồng Hoang che khuất.

Thật sự rất thú vị.

Thời đại này, Ngô nhất định phải nhúng tay vào một chút.

Nhưng, nhìn lại thực lực, Bàn Cổ Chân Thân Ngũ Chuyển thực sự hơi thấp một chút.

Vậy thì, đột phá đi.

Hôm nay đạt Lục Chuyển, cũng là tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La

Kim Tiên.

Bàn Cổ Chân Thân mà Càn Nguyên tu luyện hoàn toàn không giống với Bàn Cổ tu luyện.

Bộ công pháp này đã được Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống nâng cấp và tăng cường.

Bàn Cổ Chân Thân đệ ngũ chuyển là Chuẩn Thánh, đệ lục chuyển là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đệ thất chuyển là Bán Bộ Đại Đạo, đệ bát chuyển là Đại Đạo, cửu chuyển công thành là Siêu Thoát Đại Đạo.

Đơn giản và bá đạo như vậy!

Tích lũy của Càn Nguyên, sâu dày hơn bất kỳ ai rất nhiều.

Mỗi khi tu luyện một cảnh giới, Ngài đều như đả cơ sở, mài giũa càng thêm sâu dày.

Phải biết rằng, Càn Nguyên lấy Lực Chi Đại Đạo làm chủ, đồng thời kiêm tu Tam Thiên Đại Đạo.

Nếu không có Càn Nguyên Tiên Cung trợ giúp cực lớn, cùng với Hỗn Độn Bản Nguyên mà Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống ban tặng, vạn vạn không thể đạt đến cảnh giới này trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Nhưng muốn đột phá, quả thật đơn giản như nước chảy thành sông.

Bởi vì tích lũy đủ sâu dày, đương nhiên dễ dàng đạt được.

Muốn đột phá, càng là chuyện nhẹ nhàng như nâng bàn tay.

Đơn giản đến vậy.

Trong Càn Nguyên Tiên Cung, đại trận đột nhiên sáng lên, linh khí

quang trụ trên bầu trời bỗng trở nên rộng lớn như Bồng Lai Tiên Đảo, tốc độ luyện hóa linh khí trong Linh Khí Chuyển Hóa Đại Trận nhanh hơn gấp vạn lần.

Thân thể Càn Nguyên tựa như một hắc động, không ngừng hấp thu linh lực trong Tiên Cung, tất cả linh lực trực tiếp đi vào và bị thôn phệ.

Tốc độ chuyển hóa linh khí của Linh Khí Chuyển Hóa Đại Trận, vừa vặn có thể theo kịp.

Khổng Tuyên, Cửu Long Tử, Tứ Bất Tượng trong Tiên Cung kinh hãi trợn mắt há mồm, từ trước đến nay chưa từng cảm thụ tiên linh chi khí bị thôn phệ không ngừng như một xoáy nước trong đại dương.

Đối mặt với xoáy nước linh khí khủng bố đó, điều duy nhất họ có thể làm là bám chặt lấy tường Tiên Cung, lấy đó để chống lại hồng lưu nguyên khí.

Vô tận tiên linh chi khí không ngừng xông rửa thân thể mười một đệ tử, tiên linh chi khí, trở nên chí thuần chí chân.

Khổng Tuyên trong lòng cuồng hỉ, lớn tiếng hô: "Lão gia đang tu luyện tiến giai, đây là cơ duyên của chúng ta, mau vận chuyển công pháp, bình khí tạp niệm." Chẳng cần Khổng Tuyên phân phó.

Cửu Long Tử và Tứ Bất Tượng đã vận chuyển công pháp.

Uy thế của Càn Nguyên Đại Thần kinh thiên động địa.

So với lúc tiến giai bình thường lớn hơn ức vạn lần không chỉ, hồng lưu linh khí đó, đủ để tu luyện ức vạn năm.

Nhưng đối với Càn Nguyên Đại Thần, đó chỉ là lượng cần thiết cho một ngày tu luyện.

Nền tảng của Càn Nguyên Đại Thần khủng bố đến mức này.

Sự biến hóa của Càn Nguyên Tiên Cung đã kinh động đến Thiên Đạo, Hồng Quân và Hậu Thổ.

Họ ngây người nhìn quang trụ siêu đại hình sừng sững trên bầu trời.

Đó là Linh Khí Chuyển Hóa Đại Trận.

Hồng Quân vốn đang bế quan cũng bị động tĩnh này làm kinh tỉnh, thời gian giảng đạo truyền pháp, cũng là quá trình Hồng Quân ngộ đạo thêm một bước, dù đã thành Thánh nhân, cũng cần bế quan.

Ngài thầm đánh giá lưu lượng linh khí, không tự chủ nuốt nước miếng!

Lượng linh khí Càn Nguyên Đại Thần tiêu hao trong một ngày, gần như bằng lượng cần thiết cho một vạn năm tu luyện.

Hồng Quân cười khổ: "May mắn Càn Nguyên Đại Thần đã bố trí Linh Khí Chuyển Hóa Đại Trận." "Bằng không, Hồng Hoang thế giới tuy lớn, nhưng làm sao đủ cho Càn Nguyên Đại Thần vài lần tu luyện chứ!" Ngài dứt khoát không bế quan nữa, lưu lượng linh khí giống như mắt biển Bắc Hải đó, quả thật khiến Ngài mở rộng tầm mắt!

Hồng Quân đã quyết định.

Chỉ cần đợi giảng đạo xong, trước khi hợp đạo, nhất định phải đến Bồng Lai Tiên Đảo bái phóng Đại Thần!

Đạo hạnh của Đại Thần, quả thật vĩ ngạn vô cùng!

Hậu Thổ kinh ngạc nhìn Linh Khí Chuyển Hóa Đại Trận trên Càn Nguyên Tiên Cung, Càn Nguyên Đại Thần, đã vận chuyển với lưu tốc tương tự trong suốt một năm.

Một năm tiên linh chi khí, đủ cho Thánh nhân trong Hồng Hoang hấp thu ức vạn năm!

Có thể thấy đạo hạnh tu vi của Càn Nguyên Đại Thần.

Một lẽ thường tình đơn giản nhất trong tu luyện, đạo hạnh của tu sĩ và linh khí cần thiết để tu luyện tỷ lệ thuận với nhau.

Tức là, đạo hạnh càng cao, càng cần tiên linh chi khí nhiều.

Hậu Thổ phát hiện ra một điểm, theo đợt tu luyện này của Càn Nguyên Đại Thần, bản nguyên Hồng Hoang thế giới lại tráng đại thêm một phần.

Hậu Thổ chấp chưởng Lục Đạo Luân Hồi, dễ dàng nhất phân biệt được sự biến hóa của bản nguyên Hồng Hoang.

Hậu Thổ vận Thánh Mẫu tế quan, lập tức minh bạch.

Lượng nguyên khí mà Càn Nguyên Đại Thần thu được trong đợt tu luyện này, tuy phi thường nhiều.

Chương 124

Nhưng mỗi thời mỗi khắc có vô tận linh khí từ Càn Nguyên Tiên Cung tràn ra.

So với trước đây chảy vào Hồng Hoang thế giới thì nhiều hơn gấp ngàn vạn lần.

Lượng tiên linh chi khí gần như vô cùng vô tận đó đi vào Đông Hải, trực tiếp tăng cường bản nguyên Hồng Hoang.

Đối với Thiên Đạo, đối với chư Thánh, đối với vạn tộc vạn linh Hồng Hoang, đó là chuyện đại hảo sự vậy.

Thần thông tạo hóa của Càn Nguyên Đại Thần, căn bản không thể nào suy đoán.

Thiên Đạo và Song Thánh đối với Càn Nguyên Đại Thần kính sợ, càng tăng thêm một tầng.

Càn Nguyên tu luyện điên cuồng như vậy kéo dài chín ngàn năm.

Ròng rã dùng chín ngàn năm, mới đạt được đại đột phá!

Thiên Đạo và Hồng Quân cùng Hậu Thổ đều đã nhìn đến tê dại.

Ai nấy đều có thể triệt để cảm nhận được giới hạn trên của Hồng Hoang thế giới ngày càng cao.

Bản nguyên Hồng Hoang dưới sự gia trì của Càn Nguyên Đại Thần, gần như đã đề thăng gấp bội.

Hồng Quân trong lòng cảm thán: "Càn Nguyên Đại Thần, khủng bố dường này!" Gần như là đã tự tay tạo ra một bản nguyên Hồng Hoang thế giới!

Quả thật khủng bố dị thường!

Hồng Hoang thế giới nhờ vậy mà có được tiềm lực lớn hơn.

Thiên Đạo cuồng hô không thể tư nghị.

Nó đã quyết định, ôm chặt đùi Càn Nguyên Đại Thần không buông lỏng, đó mới là vương đạo.

Hồng Quân hận không thể lập tức lên Bồng Lai Tiên Đảo cầu kiến Đại Thần.

Nhưng biết làm sao được, thời gian giảng đạo lại bắt đầu.

Do đó, việc bái kiến Càn Nguyên Đại Thần, lại một lần nữa trì hoãn.

Đợt đột phá này dùng chín ngàn năm thời gian, Càn Nguyên phi thường hài lòng.

Bàn Cổ Chân Thân Lục Chuyển, tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trừ việc Nguyên Thần không ký thác hư không Thiên Đạo, đạo hạnh của Ngài giống như Hồng Quân và Hậu Thổ.

Nếu là một Hỗn Nguyên khác sẽ không dễ dàng ở lại Hồng Hoang, nhưng Càn Nguyên thì khác, Ngài có Hỗn Độn Châu để ký thác Nguyên Thần, có Càn Nguyên Tiên Cung để cách tuyệt Hồng Hoang thế giới.

Lại càng có lạc ấn Bàn Cổ mà Bàn Cổ năm xưa ban cho.

Càn Nguyên không ký thác Nguyên Thần vào hư không, Hồng Hoang thế giới vẫn tùy ý Ngài tự do đi lại.

Sau khi đột phá Hỗn Nguyên, dù không mượn Càn Nguyên Tiên Cung, nhìn Hồng Hoang, như nhìn lòng bàn tay.

Càn Nguyên có chút kinh nghi bất định.

Chuyện có chút không hợp lý.

Vì sao, Ngài cảm thấy đạo hạnh của Hồng Quân hoặc Hậu Thổ, cũng chỉ như vậy?

Không hơn Ngài, thậm chí hơi kém hơn?

Thật không hợp tình lý.

Càn Nguyên khẽ nhíu mày, trực giác mách bảo, trong đó có một bí mật cực lớn.

Nhưng đó lại là một chuyện tốt.

Nguyên Thần ban cho trực giác.

Tu sĩ Hồng Hoang, thà không tin phán đoán của mình, cũng không thể không tin trực giác.

Đã là chuyện tốt, vậy thì không có vấn đề gì!

Càn Nguyên đại hội thần, ngẩng đầu ngưng vọng bầu trời, theo việc tiến giai, tốc độ chuyển hóa của Linh Khí Chuyển Hóa Đại Trận chậm lại một phần mười.

Linh khí vương dương trong Càn Nguyên Tiên Cung cuối cùng đã khôi phục lại bình thường.

Tu vi Càn Nguyên đã đề thăng, đương nhiên lượng linh khí cần thiết mỗi ngày cũng tăng thêm rất nhiều.

Tổng lượng linh khí cần trong một ngày, gấp mấy ngàn lần Hồng Quân và Hậu Thổ.

Hồng Hoang thế giới thật sự không thể cung dưỡng nổi.

Nhưng, ai bảo Càn Nguyên có Linh Khí Chuyển Hóa Đại Trận chứ?

Càn Nguyên phất tay triệu, Khổng Tuyên, Cửu Long Tử, Tứ Bất

Tượng xuất hiện trước mặt.

Mười một đệ tử dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Càn Nguyên, trong miệng xưng tụng: "Chúc mừng Lão gia đạo hạnh đại tiến, Lão gia Thánh thọ vô cương!" Càn Nguyên đảo mắt một lượt, phát hiện đạo hạnh của mười một đệ tử đều có mức độ đề thăng khác nhau.

Điều khiến Ngài ấn tượng sâu sắc nhất là Tiên Linh Chi Lực của họ thật sự thuần khiết, thâm nhập vào bản nguyên các quy tắc, vô cùng tinh oánh.

Càn Nguyên mỉm cười nói: "Không tệ, không tệ!" "Đa tạ Lão gia vun trồng!" Mười một đệ tử kích động không thôi.

Càn Nguyên Tiên Cung tương đương với một vị Đại Đạo Thánh nhân, mỗi ngày trong đó chuyển hóa tiên linh chi khí, đều mang theo một cỗ đạo vận đặc thù.

Linh khí cấp Đại Đạo Thánh nhân, mang theo một chút bản nguyên của các loại pháp tắc.

Cứ như vậy ngày qua ngày, nó có thể ngưng luyện bản nguyên của tu sĩ tốt nhất.

Mười một đệ tử ngày đêm trải qua sự tẩy luyện của linh lực như vậy, trước đây không có hiệu quả rõ rệt vì đạo hạnh chưa đủ.

Hấp thu linh khí không nhiều.

Nhưng chín ngàn năm thời gian thì khác.

Toàn bộ Càn Nguyên Tiên Cung đều chịu ảnh hưởng của linh khí vương dương.

Mười một đệ tử dù muốn trốn cũng không có cách nào trốn.

Chỉ có thể hoặc chủ động, hoặc bị động chịu ảnh hưởng của linh khí vương dương.

Vĩ lực Hỗn Độn gia thân, không ngừng tẩy rửa thân thể và đạo hạnh của họ, giống như đãi vàng trong cát vậy.

Chương 125

Loại bỏ tạp chất, giữ lại tinh hoa, xông rửa đạo khu của mười một đệ tử.

Trong vô ý, họ đã triệt để lột xác một lần.

Tuy Khổng Tuyên và mười một đệ tử nhìn không thấy mình đã đề thăng một cảnh giới nhỏ, nhưng chiến lực mà họ có thể phát huy so với trước đây thì tăng lên gấp vạn lần không chỉ.

Điểm này, Khổng Tuyên và các đệ tử cũng tự mình hiểu rõ.

Càn Nguyên trong lòng thầm hiểu, đây thật sự là một thời đại phong vân dũng động.

Cũng là một tu luyện thịnh thế.

Tam Thiên Khách trong Tử Tiêu Cung đều đang tiếp nhận giáo đạo của Hồng Quân, Vu Tộc cũng cùng Nhân Tộc tu luyện Võ Đạo, Bồng Lai Tiên Đảo cũng không kém cạnh, đợt tu luyện tiến giai lần này, ảnh hưởng quá lớn!

Chiến lực trên Bồng Lai Tiên Đảo ít nhất cũng đề thăng một tiểu cảnh giới.

Bởi vì Bồng Lai Tiên Đảo, trong Đông Hải, cũng không biết đã có thêm bao nhiêu tu luyện Thánh Địa, phúc địa.

Thực lực của Long Tộc và các thủy tộc khác cũng tăng trưởng không ít.

Không hề kém Yêu Tộc.

Càn Nguyên trong lòng thầm cười.

Nếu Yêu Tộc lại xung đột với Long Tộc, Đế Tuấn và Thái Nhất

chắc chắn sẽ phải nghi ngờ nhân sinh.

Càn Nguyên hứng thú dạt dào nhìn mọi thứ trong Hồng Hoang, đột nhiên, tinh thần Ngài khẽ chấn động: "…" Thú vị, thú vị!

Càn Nguyên cảm thấy vô cùng thú vị.

Dương Mi Đại Tiên vậy mà lại biến Hồng Hoang đại lục gần như thành hậu hoa viên của y.

Bản thể Dương Liễu Thụ là một trong số ít loại cây dễ nuôi sống nhất, yêu cầu về môi trường tối thiểu.

Y vậy mà đã dùng thiên phú chủng tộc, tránh né trừng phạt của Hồng Hoang thế giới.

Trong bản thể tự phong tỏa thành Thiên Địa riêng, nhưng lại có thể phái vô số phân thân tiêu dao tự tại trên Hồng Hoang đại địa.

Đúng là Hỗn Độn Ma Thần lão bài nhất, có cách giải quyết vậy.

Càn Nguyên cười nhìn Lục Liễu nhà mình, một trong Thập Đại Linh Căn trên Hồng Hoang, vốn là một cành dương liễu từ thân Dương Mi Đại Tiên hóa thành.

"Lục Liễu Đạo Hữu, Ngô thấy Dương Mi ẩn mình trên Hồng Hoang, có muốn Ngô bắt y, để ngươi và y hợp nhị vi nhất không?" Pháp tắc Không Gian của Dương Mi Đại Tiên tuy kỳ dị, nhưng trong mắt Càn Nguyên, cũng chỉ như vậy.

Thậm chí còn không cần động dụng Càn Nguyên Tiên Cung, chỉ cảnh giới thôi đã đủ dùng rồi.

Pháp tắc Không Gian, Càn Nguyên cũng có dính líu, đạo hạnh càng không kém Dương Mi bao nhiêu.

Không phải Càn Nguyên không ưa Dương Mi mà cố ý tìm phiền phức.

Thuần túy là thấy của lạ mà mừng rỡ, trên Bồng Lai Tiên Đảo, có gần một nửa Tiên Thiên Linh Căn, Hoàng Trung Lý, Bàn Đào, Tiên Hạnh, Lục Liễu, Hồ Lô Đằng, ngay cả Nhân Sâm Quả đều có chi nhánh được Càn Nguyên bồi dưỡng.

Thói quen thu thập đã phát tác rồi.

Ai bảo bản thể của Dương Mi là một cây dương liễu rỗng ruột chứ?

Ừm, thật sự chỉ vì muốn phong phú chủng loại vật chất trên Bồng Lai Tiên Đảo thôi.

Không có ý nào khác.

Lục Liễu lắc đầu: "Ngã và Dương Mi tuy đồng nguyên, nhưng hiện tại đã không còn là một thể.

Lão gia muốn bắt y, tất sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay lão gia." Lục Liễu nói không sai.

Có lẽ lúc mới sinh ra trên Hồng Hoang đại địa, Lục Liễu là phân thân của Dương Mi.

Nhưng từ khi được Càn Nguyên nhặt về, được Đại Đạo chi quang của Bồng Lai Đảo tẩy luyện, đã triệt để đoạn tuyệt liên hệ với Dương Mi.

Giống như mối quan hệ giữa Bàn Cổ Tam Thanh, Mười hai Tổ Vu và Bàn Cổ hóa thân vậy.

Thật kỳ dị.

Càn Nguyên tâm tình tốt, cười nói, "Cùng lắm ba vạn năm nữa, Dương Mi sẽ phải làm một cây lão liễu trên đảo của Ngô." Lục Liễu thành tâm thành ý nói: "Thật là phúc khí!…" Lục Liễu nói thật lòng, nếu có thể được Lão gia nhà mình thu phục, đối với Dương Mi Đại

Tiên, thật sự là một chuyện phúc khí.

Bồng Lai Tiên Đảo nhìn tựa thuộc về Hồng Hoang thế giới, nhưng các Tiên Thiên Linh Căn trên đảo đã đạt thành cộng thức, siêu thoát khỏi Thiên Đạo.

Đại Đạo chi quang ngày ngày bao phủ, lợi ích đối với Tiên Thiên Linh Căn thật quá lớn.

Linh căn ở một ý nghĩa nào đó cũng là một loại Tiên Thiên Thần Thai Linh, nếu có duyên hóa hình, vậy thì, tiềm lực tu luyện của họ không kém Tiên Thiên Thần Thai Linh chút nào.

Đáng tiếc, điều kiện để Tiên Thiên Thần Thai Linh trên Hồng Hoang hóa hình rất khắc nghiệt.

Theo như Ngô được biết, chỉ có Tiên Thiên Kim Liên và Tiên Thiên Bồ Đề được đại cơ duyên hóa hình xuất ra, chính là Tiếp Dẫn và Bồ Đề ở phương Tây.

Trong thời không không có Càn Nguyên, hai vị này, cuối cùng đã thành Thiên Đạo Thánh nhân, kiến lập Tây Phương Giáo, sau đổi thành Phật Giáo.

Đạt được đại tiêu dao, đại tự tại.

Nhưng lần này thì sao?

Hai vị phương Tây muốn thành Thánh, phải xem Càn Nguyên có đồng ý hay không.

Ngày tháng của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không được tốt đẹp.

Ngày đó ở Tử Tiêu Cung, tiểu kế không thành không nói, lại còn vô duyên vô cớ đứng ở mặt đối lập với toàn bộ tu sĩ phương Đông.

Khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều cảm thấy có chút không ổn.

Ban đầu trong kế hoạch, không phải là như thế này.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề giỏi thao túng lòng người, là bản sự truyền thừa của thế giới phương Tây.

Ngày đó khi Ma Tổ La Hầu hoành hành thiên hạ, ngay cả Minh Hà Lão Tổ cũng không dám xuất huyết hải mà đối kháng với y.

Thần thông pháp lực của hai bên còn là một trời một vực.

Ngày xưa Ma Tổ La Hầu thiện trường nhất là kế nhân tâm, kế nhân tâm từ tính cách con người mà ra tay, chỉ cần kích thích một chút xíu, là có thể thu về lợi ích gấp trăm ngàn lần.

Thật kỳ diệu không gì sánh bằng.

La Hầu tuy bị Càn Nguyên Đại Thần diệt sát, Ma Giáo cũng bị Hồng Quân liên hợp Long Hán Tam Tộc tiêu diệt.

Chương 126

Nhưng bản sự đó vẫn được lưu truyền lại.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là những kẻ xuất sắc nhất trong đó.

Theo những tư liệu đã thu được phân tích, mưu kế ngày đó vạn vạn không thể xảy ra sai sót.

Nhưng Hồng Vân lại hào không do dự cự tuyệt, lại còn nghĩa chính ngôn từ phản bác một phen.

Khiến mưu tính đầu tiên của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phá sản, còn về Trấn Nguyên Tử... lại càng thất bại một cách khó hiểu.

Lại có một Khổng Tuyên mà ngay cả Thánh nhân Hồng Quân cũng phải lấy lễ đối đãi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thật sự lâm vào mê mang.

Có lòng muốn đi dò la tin tức, nhưng các đại năng Hồng Hoang gần như đều đã nhìn thấu bộ mặt thật của họ, vẻ ngoài từ bi, bản chất ngụy thiện.

Đạo đức căn bản không có giới hạn dưới cố định.

Với loại nhân vật này, ai mà muốn giao thiệp, chỉ đợi bị bán mà thôi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại đi đâu mà dò la?

Tam Thiên Khách trong Tử Tiêu Cung không có ai là kẻ ngu si, kẻ ngu si không thể tu luyện đến đạo hạnh hiện tại.

Cùng lắm chỉ là thuần phác hơn một chút.

Có Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử hai vị đệ tử Thánh nhân làm gương, Tam Thiên Tử Tiêu Cung khách, thật sự không ai thèm để ý.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại cũng không khí nỗi.

Trong đời họ, đã gặp quá nhiều chuyện khó khăn.

Ví như Ma Tổ La Hầu, ví như Đạo Ma tranh phong, mỗi cái đều là đại sự kiện mà không cẩn thận sẽ vẫn lạc.

Nhưng họ vẫn tồn tại được.

Ma Tổ La Hầu từng uy bá thiên hạ, giờ đã tan thành mây khói.

Thời gian là vũ khí tốt nhất, họ có niềm tin sẽ vượt qua bất kỳ ai.

Chỉ là hiện tại, cứ coi như Tam Thiên Khách trong Tử Tiêu Cung không tồn tại đi!

Dũng khí tự hạ mình, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều có.

Chỉ cần nội tâm giữ được sự thuần khiết là được, vẻ ngoài, có quan trọng ư?

Hồng Quân đạm nhiên nói: "Lần giảng đạo thứ hai, lần giảng đạo này vẫn là ba ngàn năm." "Trước khi giảng đạo, ta muốn cảnh cáo các vị." "Lần này là thịnh thế tu luyện hiếm có, Thiên Địa Linh Khí gia bội, chính là thời cơ tốt để chúng ta tu luyện." Tam Thiên Tử Tiêu Cung khách đồng thời trong lòng khẽ động, hóa ra, không phải là ảo giác!

Là thật vậy.

Thiên Địa Linh Khí tăng gấp bội, thật sự là phúc lợi lớn.

Duy chỉ có sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khẽ biến.

Thiên Địa Linh Khí tăng, đối với tu sĩ là một tin tốt.

Nhưng đồng thời, cũng có nghĩa là đại kiếp sắp đến!

Họ là những sinh linh ra đời từ thời khai thiên tích địa.

Không giống các đại năng Hồng Hoang bình thường.

Ngày xưa khi Long Hán Tam Tộc ra đời, Thiên Địa Linh Khí cũng có một đoạn tăng trưởng quỷ dị.

Khi Ma Tổ La Hầu xưng bá Hồng Hoang, cũng tương tự, Thiên Địa Linh Khí đột nhiên có một đợt tăng vọt.

Hiện tại, lại ư?!

Tức là, đại kiếp sắp đến rồi!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng khẽ động, trực giác của họ rất cảnh giác.

Thực tế, tu sĩ thà tin trực giác, cũng không tin phán đoán.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mặt hiện khổ sáp, đại kiếp, mỗi lần đều là cửu tử nhất sinh, bao giờ mới có hồi kết chứ!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mặt hiện kiên nghị sắc, để sớm ngày siêu thoát đại kiếp, họ cũng phải đề thăng đạo hạnh của mình.

Dù sao, đạo hạnh đạt đến Thánh nhân địa bộ, đương nhiên có thể đạt được đại tiêu dao.

Nhưng họ nào biết.

Sự tăng lên của Thiên Địa Nguyên Khí, không phải do đại kiếp dẫn đến.

Mà là do Càn Nguyên đột phá tu vi, Linh Khí Chuyển Hóa Đại Trận của Càn Nguyên Tiên Cung chuyển hóa linh khí Hỗn Độn nhanh hơn rất nhiều lần.

Như vậy, Hồng Hoang thế giới cũng được hưởng lợi.

Bằng không, mỗi lần đại kiếp của Hồng Hoang thế giới đều phải làm suy yếu bản nguyên Hồng Hoang của chính nó, suy yếu đời này qua đời khác, không ngừng cung cấp linh khí cho tu sĩ, cuối cùng sẽ đi vào Mạt Pháp thời đại, thậm chí trọng trí luân hồi!

Làm sao có thể giống như hiện tại, mỗi lần đại kiếp đến, đều phải đón một đợt linh khí khôi phục?

Đó cũng là nguyên nhân vì sao Thiên Đạo và Hồng Quân đều phải ôm chặt đùi Càn Nguyên Đại Thần, bởi vì, đùi Đại Thần thật sự thô vậy!

Bởi vì, chỉ một sợi lông chân của Đại Thần cũng khiến Hồng Hoang thế giới thụ ích vô cùng vậy!

Thiên Đạo và Hồng Quân càng biết linh khí này quan trọng đến mức nào đối với bản nguyên Hồng Hoang và Thánh nhân.

Mỗi lần bản nguyên Hồng Hoang đề thăng, có nghĩa là giới hạn trên của Thiên Đạo được mở rộng một lần, giống như tu sĩ cầu đạo đề thăng cảnh giới vậy.

Quan trọng nhất là giới hạn cảnh giới của Thiên Đạo không hạ xuống.

Dù bản nguyên Hồng Hoang suy yếu, mọi thứ trở về Hỗn Độn, đi vào luân hồi.

Cảnh giới của Thiên Đạo cũng sẽ không thay đổi.

Thiên Đạo cũng có dã tâm của nó, nó cũng muốn sánh vai với Đại Đạo, thậm chí có thể siêu việt Đại Đạo thì càng tốt.

Nhưng tự nó hoàn toàn không làm được.

Chương 127

Cho nên, nó muốn hợp đạo, muốn bổ túc bản thân.

Lại càng muốn tìm cầu đại năng chỉ đạo.

Chuyện như vậy, vốn thuộc về si tâm vọng tưởng.

Nhưng Càn Nguyên Đại Thần lại giáng lâm xuống Hồng Hoang thế giới, đây chính là cơ hội của Thiên Đạo!

Từ khi Càn Nguyên Tiên Cung được lập, cho đến ngày hôm nay, đạo chi quang đó, Thiên Đạo vẫn không hiểu.

Dù chỉ lĩnh ngộ một tia một hào, đạo hạnh của Thiên Đạo cũng sẽ đạt được sự đề thăng cực lớn.

Minh?

Cảnh giới của Càn Nguyên Đại Thần, xa xa trên nó, vượt quá sức tưởng tượng của nó!

Nhưng Thiên Đạo ngược lại hân hỉ như cuồng, cảnh giới càng cao càng tốt chứ!

Cảnh giới không cao, làm sao có thể có thực lực chỉ điểm tu hành chứ?

Hồng Quân đang định mở miệng giảng đạo, thân thể đột nhiên cứng đờ, nghe được truyền âm của Thiên Đạo: "Hồng Quân, mau chóng giảng đạo xong, ta còn muốn nhờ Càn Nguyên Đại Thần chỉ điểm ta tu đạo!" Hồng Quân cười khổ không dứt, y cũng muốn tiến thêm một bước trên con đường tu đạo mà!

Hồng Hoang thế giới không tính niên đại, lần giảng đạo thứ ba của Hồng Quân cũng đã đi vào hồi kết.

Ngài đánh thức mọi người.

Đạm nhiên nói: "Lần giảng đạo này kết thúc, ta sẽ hợp đạo với Thiên Đạo, không dễ dàng can dự thế gian." "Các ngươi có vấn đề gì, mau chóng hỏi." Tam Thiên Tử Tiêu Cung khách đại kinh hoa, Hồng Quân vậy mà muốn hợp đạo với Thiên Đạo, không dễ dàng can dự thế gian?

Chẳng phải, từ nay về sau, Hồng Quân sẽ là Thiên Đạo ư?

Một chúng đại năng đều hoang mang.

Thái Thượng thân mình hỏi: "Sư Tôn, dám hỏi làm sao thành Thánh?" Một chúng đại năng tinh thần đều chấn động.

Đúng vậy, đúng vậy!

Làm sao thành Thánh mới là chỗ mấu chốt.

Những thứ khác đều là tiểu tiết.

Thái Thượng không hổ là thủ lĩnh Bàn Cổ Tam Thanh, đại đệ tử của Hồng Quân Thánh nhân, vấn đề hỏi ra trực chỉ yếu hại.

Pháp thành Thánh, chính là vấn đề quan trọng nhất.

Đại năng tu luyện để làm gì?

Há chẳng phải để thành Thánh ư?

Một chúng đại năng trong bóng tối thầm cổ vũ Thái Thượng một cách điên cuồng.

Hồng Quân đảo mắt nhìn một chúng đại năng, "Tạo hóa Tam Thiên Đại Đạo, con đường nào cũng có thể thành Thánh." Tam Thiên Tử Tiêu Cung khách triệt để lâm vào mê mang, lời nói này chẳng khác nào không nói gì.

Hồng Quân đạm nhiên nói, "Ta là Đông Phương Đạo Tổ, dưới

danh nghĩa có sáu vị Thánh nhân." Trong tay Ngài hiện ra bảy tia Hồng Mông Tử Khí, "Tam Thanh là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa sinh, đương nhiên có thể thành Thánh." Ba tia Hồng Mông Tử Khí, rơi vào tay Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên.

"Nữ Oa là Chủ nhân của Tạo Hóa, đương nhiên có thể thành Thánh." Một tia Hồng Mông Tử Khí cũng rơi vào tay Nữ Oa.

"Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử có đại nhân quả, cũng có thể thành Thánh." Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đại hỉ vọng.

Không ngờ lại được Hồng Quân Thánh nhân đích thân hứa hẹn.

Tử Tiêu Cung nhã tước vô thanh.

Ai nấy đều trừng mắt nhìn sáu vị đệ tử của Hồng Quân, đem Hồng Mông Tử Khí ngay tại chỗ dung nhập vào Nguyên Thần.

Sự đố kỵ trong lòng các đại năng khỏi phải nói.

Hóa ra, đệ tử của Hồng Quân lại có phúc lợi như vậy sao?

Một chúng đại năng Yêu Tộc phẫn hận nhìn Khổng Tuyên, vì đã cản trở họ ở bài vị Tử Tiêu Cung.

Tuy không cản trở, một chúng đại yêu cũng không thể thành công.

Nhưng, đã lấy lòng rồi a.

Khổng Tuyên vừa cản trở, đã mang đến sự nghi ngờ vô hạn cho người khác.

Côn Bằng đặc biệt phẫn nộ, hận không thể xé xác Khổng Tuyên ra.

Côn Bằng dám khẳng định, nếu không phải Khổng Tuyên cản trở, trong sáu vị Thánh nhân dự bị kia, nhất định y sẽ có một chỗ!

Là một trong ba người phẫn nộ nhất.

Hai người còn lại là Chuẩn Thánh, đương nhiên là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Rõ ràng đã từng tiếp cận gần vị trí đó như vậy.

Khổng Tuyên tên gia hỏa này, đã vạch trần kế hoạch của họ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề làm sao không hận Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên trực tiếp vô thị tất cả ánh mắt đó.

Đánh thì không đánh, chỉ biết nói xấu sau lưng, Khổng Tuyên trong mắt không có loại người này.

Nhưng có một chuyện y cảm thấy tò mò, tia Hồng Mông Tử Khí thừa ra đó Hồng Quân sẽ cho ai?

Trực giác mách bảo đó là một vực sâu không đáy.

Nhưng Khổng Tuyên vì có Bồng Lai Tiên Đảo làm chỗ dựa, không quan tâm đến Hồng Mông Tử Khí.

Đối với Khổng Tuyên, chỉ cần thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ mà Càn Nguyên Đại Thần giao cho.

Hồng Mông Tử Khí, Lão gia nhà y tuyệt đối sẽ không thiếu.

Nhưng trong Tử Tiêu Cung, những người siêu nhiên như vậy không nhiều.

Những người khác làm sao có thể như vậy?

Căn bản là không tồn tại chuyện đó.

Một chúng đại năng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn tia Hồng Mông Tử Khí đó, Hồng Mông Tử Khí, là cơ hội thành Thánh vậy!

Chương 128

Khổng Tuyên lắc đầu lạnh lùng cười, đột nhiên y hiểu ra lời Hồng Quân vừa nói, "Dưới danh nghĩa của ta, có sáu vị Thánh nhân!" Tam Thiên Tử Tiêu Cung khách danh nghĩa đều là đệ tử của Hồng Quân, Hồng Quân dưới danh nghĩa chỉ có sáu vị Thánh vị, đã được hứa hẹn rồi.

Vậy thì, Hồng Mông Tử Khí này không thể lấy được.

Hồng Mông Tử Khí, chẳng khác nào bùa đòi mạng thôi!

Hồng Quân vô ý liếc nhìn Khổng Tuyên một cái, trong lòng thầm tán thán, "Càn Nguyên Đại Thần giáo hóa có phương pháp hay, Khổng Tuyên Đạo Hữu nhanh chóng minh ngộ." "Sau khi ta hợp đạo, nên đi bái kiến Càn Nguyên Đại Thần." Cầm tia Hồng Mông Tử Khí, Ngài nhìn, cuối cùng thở dài, "Thôi được rồi, tia tử khí cuối cùng này, hãy cho Chuẩn Đề đi." Dứt lời, tia tử khí cuồn cuộn bay vào tay một vị đại năng.

Lúc này, vị đại năng đó tuyệt đối là tiêu điểm trong Tử Tiêu Cung.

Chuẩn Đề mặt hiện cuồng hỉ sắc, trong miệng cao hô: "Đa tạ Thánh nhân từ bi, Thánh nhân Thánh thọ vô cương!" Tam Thiên Tử Tiêu Cung khách đột nhiên đại nộ, rõ ràng là bảo vật phương Đông của chúng ta, vậy mà lại để y cướp được tiên thủ.

Trong mắt một chúng đại năng đều có tia sáng nguy hiểm.

Chuẩn Đề không nói hai lời, một chưởng vỗ tia Hồng Mông Tử Khí vào Nguyên Thần Tiếp Dẫn.

Thấp giọng hô: "Sư huynh, mau chóng luyện hóa." Tiếp Dẫn đại kinh ngạc, dù tâm tính kiên định, cũng không chịu nổi sự chuyển biến

này.

“Nhưng cơ hội thành Thánh này, sao lại cho đệ?” Sắc mặt Chuẩn Đề kiên định: “Sư huynh, đạo của huynh là độ nhân trước độ kỷ, đạo của đệ lại là độ kỷ trước độ nhân.” “Huynh luyện hóa Hồng Mông Tử Khí là tốt nhất.” “Vừa vặn độ đệ.” Khi Chuẩn Đề nói, Ngài tỏ ra vô cùng tiêu sái.

Tiếp Dẫn trịnh trọng nói: “Dù ta vẫn lạc, cũng không thể để Sư đệ vẫn lạc.” Khổng Tuyên trong lòng kinh ngạc, một cặp vô sỉ đồ đệ, không ngờ, lại có tình huynh đệ chân chí như vậy sao?

Y đang cảm thán, lại thấy Tiếp Dẫn lật tay lại đánh tia Hồng Mông Tử Khí vào Nguyên Thần Chuẩn Đề, “Từ lúc chưa hóa hình, huynh đã giúp đệ.

Sao đệ lại để đệ giúp huynh chứ?” “Luyện hóa đi!” Chuẩn Đề nghẹn lời, cuối cùng cũng dung nhập vào Nguyên Thần, bắt đầu luyện hóa.

Khổng Tuyên ẩn ẩn ước ước chỉ cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhưng không đúng ở đâu, lại không nói rõ được.

Tình huynh đệ của hai vị, một chúng đại năng Tử Tiêu Cung đều âm thầm nhìn vào mắt.

Có người hào không che giấu phóng ra hung quang.

Hồng Quân lại không quản, trực tiếp đưa Tam Thiên Tử Tiêu Cung khách đến trước một tảng đá khổng lồ.

Trên tảng đá đó, mật mật ma ma đặt rất nhiều bảo vật.

Hồng Quân trực tiếp nói: “Tam Thanh là đệ tử thân truyền của ta, đương nhiên phải có bảo vật trấn áp động phủ.” Ngài ban cho Thái Thượng Thái Cực Đồ, ban cho Nguyên Thủy Bàn Cổ Phiên và Chư

Thiên Khánh Vân, ban cho Thông Thiên Tru Tiên Tứ Kiếm Trận.

Chính như Càn Nguyên đã nói, Hồng Quân thật sự hận La Hầu đến tận xương tủy, trực tiếp biến thi thể y thành Tru Tiên Trận Đồ.

Nữ Oa, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử và các đệ tử ký danh khác đều có được vật phẩm, nhưng so với Bàn Cổ Tam Thanh thì khác biệt rất lớn.

Những Tử Tiêu Cung khách còn lại, cũng có bảo bối, nhưng hoàn toàn phải dựa vào thủ đoạn của riêng họ.

Hồng Quân cười nói với mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo: "Vài vị cũng có thể tiền khứ thủ bảo, các bằng cơ duyên." Khổng Tuyên lắc đầu: "Nếu chúng ngã xuống, thì sẽ không có chuyện gì nữa." Hồng Quân ách nhiên, Ngài hiểu rồi, Khổng Tuyên thật không khiêm tốn!

Ngũ Sắc Thần Quang vô vật bất xoát.

Dưới Thánh nhân, tuyệt vô địch thủ.

Đơn đấu, quần công đều được.

Khổng Tuyên đột nhiên nhìn Bá Hạ một cái: "Hồng Quân Thánh nhân, nếu được cho phép, ta nhìn trúng một kiện bảo bối, không biết Thánh nhân có chịu cắt ái không!" "Ha ha ha," Hồng Quân cười lớn, "Khổng Tuyên Đạo Hữu cứ trực tiếp đi lấy đi." Đợi Phân Bảo Nham trên đó mọi bảo vật đều bị lấy đi.

Khổng Tuyên tiến lên, đột nhiên một đạo hoàng sắc quang mang chợt lóe, tảng Phân Bảo Nham to lớn vô cùng biến mất không dấu vết.

Một chúng đại năng Hồng Hoang kinh ngạc ngây người.

Phân Bảo Nham không phải tảng đá bình thường mà thôi, Khổng Tuyên thu nó làm gì?

Nhưng có đại năng thông minh lập tức hồi vị.

Có nhiều bảo vật như vậy, không thiếu Tiên Thiên Chí Bảo, Tiên Thiên Linh Bảo và các loại bảo vật khác, nơi nào có thể có tư cách chịu đựng được chúng?

Tất nhiên nó phải là bảo vật.

Bằng không với đạo vận và pháp tắc chi quang chứa trong những Tiên Thiên Chí Bảo, Tiên Thiên Linh Bảo đó, đã sớm làm nát tảng đá đó rồi.

Các đại năng Hồng Hoang phản ứng chậm đều hối hận không thôi.

Một khối Phân Bảo Nham, lại có ai đi chú ý chứ.

Hồng Quân tán thán: "Khổng Đạo Hữu hảo nhãn quang." Ngài đạm đạm nói với chúng vị đại năng, "Ta sẽ hợp đạo, phi hữu đại sự không tái xuất hiện." "Trước khi hợp đạo, ta muốn cảnh cáo một chuyện." Một chúng đại năng trong lòng lẫm nhiên, Đạo Tổ trịnh trọng như vậy, tất nhiên là vấn đề cực kỳ quan trọng.

Không ai dám vô thị.

Hồng Quân từng chữ từng câu nói, "Hồng Hoang thế giới, không dung bị phá hoại." "Kẻ nào dám làm tổn hại Hồng Hoang thế giới, ngay cả Lục Đạo Luân Hồi cũng không đi được, thiết ký thiết ký." Thân ảnh Ngài từ từ hóa thành tinh quang, triệt để tiêu tán trong Hồng Hoang thế giới.

Một chúng đại năng nhìn nhau kinh hãi, lấy thân hợp đạo ư?

Không hề có chút dị tượng nào?

Càn Nguyên mỉm cười nói: "Hồng Quân hợp đạo rồi nha, Hồng Hoang chân chính đã bắt đầu!" Hồng Hoang thế giới bề ngoài bình tĩnh vô ba, dường như không có gì khác thường.

Nhưng trong sâu thẳm Thiên Đạo, thật sự phong vân dũng động, có vô số biến hóa trong đó.

Hậu Thổ đã lấy thân hóa Luân Hồi, liên hệ Hồng Hoang chư thiên vạn giới, thu hồi một số bản nguyên Hồng Hoang.

Thiên Đạo Hồng Hoang lần đầu tiên được bổ toàn.

Hồng Quân đã lấy thân hợp đạo, trở thành hóa thân của Đạo, người phát ngôn của Thiên Đạo, lần bổ toàn cuối cùng của Thiên Đạo, cũng là lần bổ toàn quan trọng nhất.

Từ nay về sau, Thiên Đạo kiện toàn, Hồng Hoang bước vào thời kỳ phát triển có trật tự.

Có trật tự, tức là các loại quy tắc được xác lập.

Một khi quy tắc đã hình thành, muốn phá vỡ, không dễ dàng như vậy nữa.

Mỗi lần, đều là một trận đại kiếp.

Khổng Tuyên có chút hưng phấn nói: "Lão gia, ngã đã thuận tay lấy được một khối Phân Bảo Nham!" "Ngô hiểu ý của ngươi," Càn Nguyên tùy tay chỉ, có vô thượng quang huy rơi vào Phân Bảo Nham.

Tảng đá đó bảo quang tứ xạ, hiển lộ ra chân thân, hóa ra là một khối Tụ Bảo Nham.

Tảng đá cực kỳ nặng.

Cứng rắn vô song, dùng để đập người, thu bảo đều là nhất đẳng hảo dụng.

Càn Nguyên tùy tay ném Tụ Bảo Nham một cái, ném lên lưng Cửu Long Tử Bá Hạ.

Chương 129

Bá Hạ vui mừng hớn hở: "Tạ Lão gia tứ bảo, tạ Khổng Tuyên Lão Đại tứ bảo." Bá Hạ là một trong Cửu Long Tử, hình dáng giống rùa, lưng có vảy, miệng có răng nanh, đặc biệt thích cõng vật nặng đi đường.

Tụ Bảo Nham, có thể nói là được đo ni đóng giày cho y.

Khổng Tuyên đã kể lại tất cả mọi chi tiết chuyến đi Tử Tiêu Cung lần này, đặc biệt là tia Hồng Mông Tử Khí cuối cùng của Hồng Quân.

Càn Nguyên ha ha cười lớn, "Đạo lý hiển nhiên dễ hiểu như vậy, ta vừa nhìn đã hiểu.

Ấy vậy mà nhiều người không biết." Ngài lạnh lùng hừ một tiếng, "Hồng Mông Tử Khí?

Thứ đó hi hãn ư?" "Xưa kia, Hồng Quân có Hồng Mông Tử Khí đều là do Ngô ban cho đó." Mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo không hề bất ngờ.

Lão gia nhà họ đạo hạnh thâm bất khả trắc, thần thông vĩ ngạn vô biên.

Đã như vậy, vậy thì chuyện đó nhất định là như vậy.

Càn Nguyên giáo huấn: "Bản chất của việc thành Thánh trong Hồng Hoang là gì?" "Sau khi đạt Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đạo hạnh, một điểm Nguyên Thần ký thác hư không." "Đó chính là Thiên Đạo Thánh nhân." "Thiên Đạo bất diệt, Thiên Đạo Thánh nhân bất diệt." "Nhưng Thiên Đạo hồi quy luân hồi, Thiên Đạo Thánh nhân há có thể độc tồn?" Khổng Tuyên và các đệ tử giật mình, Thiên Đạo Thánh nhân mà các đại năng Hồng Hoang ai nấy đều hướng về, trong

miệng Càn Nguyên, chẳng khác nào vậy thôi!

"Thiên Đạo Thánh nhân rốt cuộc phải chịu Thiên Đạo ước thúc." "Hồng Mông Tử Khí là bằng chứng cần thiết để chứng đắc Thiên Đạo Thánh nhân." "Cũng là công cụ duy nhất liên kết với Thiên Đạo." "Chứng đắc Thiên Đạo Thánh nhân trong Hồng Hoang, không thể tránh khỏi bị Thiên Đạo quản chế." Mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo đồng loạt lắc đầu.

Nếu như vậy, Thiên Đạo Thánh nhân không chứng cũng được.

Trong Hồng Hoang có không nhiều nơi có thể hấp dẫn họ, Long Tộc Thủy Tinh Cung, Phượng Tộc Bất Tử Hỏa Sơn, Kỳ Lân nhất tộc Bất Chu Sơn, những nơi đó có thể hấp dẫn.

Nhưng những nơi khác thì thôi đi.

Ngay cả quê hương của họ cũng không hấp dẫn bằng Bồng Lai Tiên Đảo.

Diện tích trong Càn Nguyên Tiên Cung rộng lớn như Hồng Hoang thế giới, quảng bác vô cùng.

Cơ duyên trong đó, còn lớn hơn Hồng Hoang thế giới rất nhiều.

Làm tu sĩ tiêu dao tốt đẹp không làm, lại đi làm Thiên Đạo Thánh nhân ư?

Càn Nguyên du nhiên nói: "Trong Tiên Cung của Ngô mà từ từ tu luyện, Hỗn Nguyên Đạo Quả sớm muộn cũng có thể đạt được." "Cẩn tuân Lão gia pháp chỉ." Khổng Tuyên, Cửu Long Tử, Tứ Bất Tượng hỉ hình vu sắc.

Lời của Lão gia là Hồng Hoang luật lệnh, ngay cả Thiên Đạo cũng không dám làm trái.

Nếu họ có thể thành Hỗn Nguyên.

Vậy nhất định có thể thành.

Chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!

Khổng Tuyên làm sao có thể không kích động?

Càn Nguyên khẽ mỉm cười, phân phó: "Mở trung môn, các ngươi nghênh tiếp Hồng Quân Đạo Hữu đi." Hả?

Mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo ngây người, nghênh tiếp Hồng Quân?

Chẳng phải Ngài đã chứng đạo rồi ư?

Khổng Tuyên nhớ rõ, Hồng Quân đích thân nói: "Phi hữu đại sự bất hiển tung tích." Vậy là hiển lộ tung tích rồi sao?

Hoàn hồn, Khổng Tuyên thầm mắng mình ngu ngốc, địa vị Lão gia nhà họ cao đến mức nào, Hồng Quân há có thể cùng Lão gia nhà họ sánh vai?

Dù Hồng Quân đã hợp đạo thì sao?

Há chẳng phải vẫn phải lên đảo bái kiến ư?

Mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo vừa ra khỏi cung môn, liền nghe thấy có đại năng bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo cao giọng hô: "Tiểu tiên Hồng Quân, xin cầu kiến Càn Nguyên Đại Thần!" Phàm là chúng sinh nghe thấy lời này đều sợ hãi đứng không vững chân.

Hồng Quân ở bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo.

Là Thiên Đạo hóa thân, không dễ dàng can dự trần thế.

Chỉ cần Ngài hiển hiện, tất sẽ thành phúc địa.

Nhưng Bồng Lai Tiên Đảo là phúc địa trong phúc địa, động thiên trong động thiên.

Từ khi tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo, tấm lòng thành kính của Hồng

Quân càng hiển hiện rõ ràng hơn.

Lần trước lên đảo, vì đạo hạnh cảnh giới thấp kém, Ngài không cảm thấy sự dị thường của Tiên Đảo.

Lúc này Hồng Quân đã hợp đạo, lần nữa tiền của Ngài, Ngài đã triệt để minh bạch.

Bồng Lai Tiên Đảo nhìn tựa như ở trong Hồng Hoang, thực tế đã sớm siêu thoát phạm vi Hồng Hoang.

Bốn phía chỉ liên kết với Hồng Hoang thế giới.

Nơi đây nằm trong một không gian bất khả ngôn.

Càn Nguyên Đại Thần khó lắm mới thuyết giảng một lần, đối với Hồng Quân, đối với Thiên Đạo, đối với Dương Mi, đều là cơ duyên cực lớn.

Huống chi là chư vị Đại năng Bồng Lai Tiên Đảo.

Các vị đang ở trong trạng thái cùng Đại Đạo tương liên, bơi lội trong biển Đại Đạo, có vô hạn cảm ngộ.

Song, vạn vạn không ngờ, sự tình phát sinh tại Hồng Hoang lại khiến Càn Nguyên Đại Thần hứng thú, bỗng dưng không tiếp tục thuyết giảng.

Đừng nói Hồng Quân, tất cả Đại năng đều phẫn nộ dị thường.

Trong lòng thầm quyết, bất luận là ai, đều phải chịu trừng phạt!

Không gây sự sớm, không gây sự muộn, cứ nhằm đúng thời khắc then chốt mà phá ngang, đoạn mất Đạo đồ của người khác vậy!

Kẻ cắt đứt Đạo đồ của người khác, tội đáng chết!

Chư vị Đại năng ngẩng mắt nhìn hai bên gây sự, thì ra là Yêu Tộc cùng Tây Phương Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Dương Mi, Khổng Tuyên không nhịn được trừng mắt nhìn Hồng Quân một cái, lập tức hiểu rõ ngọn nguồn sự tình.

Hồng Quân muốn khóc mà không ra lệ, hóa ra, căn nguyên sự tình lại ở trên thân ngô!

Rõ ràng rồi, Yêu Tộc và Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, đang tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí đây!

Dương Mi, Khổng Tuyên đều là Đại năng, đều hiểu rõ nhân quả của Hồng Mông Tử Khí.

Xem ra, Hồng Quân tự làm tự chịu, nhưng lại không ngờ, bỗng dưng kéo cả chư vị vào cuộc.

Hồng Quân bị Dương Mi và Khổng Tuyên nhìn đến mức phát hư.

Chương 130

Trong lòng thầm hung ác, quay đầu lại, nhất định phải cho hai nhóm người này biết tay.

Bảo đảm một chút cũng không thể tính ra được ai đang làm ngầm.

Thiên Đạo muốn tính toán ai, căn bản vô hình vô chất, khiến người khác không thể suy ra.

Ngô chỉ cần ở điểm mấu chốt, khẽ đẩy một chút là được.

Hồng Quân tức giận, thực sự quỳ cầu Càn Nguyên Đại Thần hảo hảo thuyết giảng.

Nhưng không dám.

Càn Nguyên Đại Thần hiển nhiên đã tiến vào trạng thái xem kịch, trong mắt ngô, xem kịch còn thú vị hơn nhiều so với thuyết giảng.

Chư vị Đại năng Bồng Lai Tiên Đảo, trừ việc thầm mắng Hồng Quân đến nửa đời người ra, không có chút biện pháp nào.

Nhưng nơi mà Yêu Tộc cùng Tây Phương Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở lại không phải Tu Di Sơn Lôi Âm Tự, cũng không phải Yêu Tộc Thiên Đình Lăng Tiêu Bảo Điện, mà lại ở một nơi không ai ngờ tới: Vô Tận U Minh Huyết Hải.

Sự tình, lại phải bắt đầu từ một vạn năm trước.

Khi đó, sau lần cuối cùng Hồng Quân thuyết giảng, đã phân phát Hồng Mông Tử Khí, sáu vị đệ tử đều có Hồng Mông Tử Khí, ngược lại còn dư lại một đạo.

Hồng Quân đem đạo Tử Khí đó ban cho Chuẩn Đề.

Sau khi thuyết giảng xong, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trốn mất tăm

mất tích.

Bất luận ai tìm cũng không tìm được.

Tiếp Dẫn vô cùng bình tĩnh, trên mặt mang theo đại khủng hoảng: "Sư đệ, Hồng Mông Tử Khí tuy là cơ sở thành Thánh, cũng đích xác là cơ duyên của chúng ta." "Nhưng, chư vị Đại năng Phương Đông sẽ không muốn đâu." "Nhất định sẽ làm mọi cách đến cướp đoạt của chúng ta." Chuẩn Đề vô cùng bất mãn: "Đạo Tổ đã nói rồi, Đạo Tổ Phương Đông, dưới danh nghĩa chỉ có sáu vị Thánh vị!" "Hồng Mông Tử Khí, không ban cho chúng ta, thì cho ai?" "Các tu sĩ khác đều nằm trong phạm vi quán thâu của Đạo Tổ mà!" Tiếp Dẫn sở dĩ khủng hoảng: "Đại năng Phương Đông đâu chỉ thiên vạn?

Trong Tử Tiêu Cung có ba ngàn người." "Hiện tại nơi đó có lời nói của Thánh nhân sao?" "Đạo Tổ đã nói, Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn mươi chín, độn đi được một." "Vạn nhất thì sao?!" Chuẩn Đề cũng hoảng sợ!

Nói thật, khi Hồng Quân chưa phân phát đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, trong lòng Chuẩn Đề nghĩ, cũng giống như những Đại năng kia không khác biệt.

Chính là tranh đoạt!

Ai lấy được đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, thì đi tính toán người đó!

Nhưng lại không có thứ gì khác.

Đó chính là Hồng Mông Tử Khí, cơ sở thành Thánh.

Chỉ cần nắm trong tay, là có khả năng thành Thánh.

Khi đó Chuẩn Đề rất muốn có.

Nhưng khi đạo Hồng Mông Tử Khí đó rơi vào tay y, Chuẩn Đề lại

hoảng hốt.

Không biết Hồng Quân Đạo Tổ ban cho là có ý gì?

Cũng dám cướp đoạt?

Thực sự không sợ Đạo Tổ trách phạt!

Đó là tâm tư hiện tại của Chuẩn Đề.

Dù sao, hai cao thủ lớn sống sót từ thời Ma Tổ La Hầu hoành hành Tây Phương, lập tức quyết đoán, tìm một nơi để ngộ đạo và luyện hóa bảo vật.

Như vậy sẽ có cơ hội nâng cao tỷ lệ sống sót.

Cứ thế trốn tránh tại Tây Phương Thế Giới ba ngàn năm.

Ba ngàn năm thời gian vừa qua, Tiếp Dẫn lập tức quyết đoán: "Chúng ta nhất định phải đi một nơi, chỉ khi chiếm được nơi đó, chúng ta mới có một đường sinh cơ." "Sư huynh, nơi nào?" Chuẩn Đề vội vàng hỏi.

Tiếp Dẫn mặt mang vẻ thần thánh, khẽ thốt ra hai chữ: "Huyết Hải!" Chuẩn Đề chết lặng, đi nơi đó ư!

Tiếp Dẫn tỏ vẻ đại quyết tuyệt: "Huyết Hải là nơi chí âm chí uế của thiên hạ." "Tu sĩ Đại Lục Phương Đông, nơi nào có thể trải qua những chuyện này?" "Nhưng đối với ta, Huyết Hải không phải như vậy." Sắc mặt Chuẩn Đề dao động, khẽ cau mày, cuối cùng ngoan ngoãn gật đầu, "Đại thiện!" Kim Liên xuất từ bùn mà không nhiễm, Trạc Thanh Liên không muốn vậy.

Bất luận xuất thân từ hoàn cảnh nào, đều phải đạt được đại giải thoát.

Người ngoài sợ Huyết Hải, nhưng Tiếp Dẫn Đạo Nhân không sợ.

Chuẩn Đề nương tựa Tiếp Dẫn mà sống, tự nhiên càng không sợ.

Huống hồ, hiện tại, Đạo hạnh của y đều ở Chuẩn Thánh, Đạo trường ở nơi đó, thực sự cũng không khác biệt là bao.

Khóe miệng Tiếp Dẫn nở nụ cười: "Trong Huyết Hải có một đóa Liên hoa, tên là Nghiệp Hỏa Hồng Liên, có duyên với sư đệ!" "Đại thiện!" Trên mặt Chuẩn Đề lộ ra nụ cười dữ tợn.

U Minh Huyết Hải, nhất định phải đi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghị bàn xong, cũng không dây dưa, lập tức động thân.

Biến mất tại Tây Phương Thế Giới, nhưng lại khiến một số người lo sốt vó.

Giống như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã dự liệu, quả nhiên có Đại năng đang tìm kiếm.

Phục Hy lắc đầu: "Bệ hạ, Đạo hạnh của hai tu sĩ Tây Phương cao hơn ta rất nhiều, lại có Hồng Mông Tử Khí che lấp, ta không thể suy ra!" Bạch Trạch cũng lắc đầu: "Bệ hạ, Tây Phương Thế Giới rộng lớn vô biên, khó tìm." Đế Tuấn và Thái Nhất khẽ nhíu mày, Phục Hy và Bạch Trạch là hai Đại năng có kỹ thuật thiên cơ tốt nhất trong Yêu Thánh Yêu Đình.

Nếu không tìm được, vậy thì những người khác ai cũng không tìm được.

Côn Bằng lại không cam lòng: "Hai vị Đại Thánh, đã tìm hết mọi nơi chưa?" Toàn bộ Yêu Đình trên dưới, đều muốn có Hồng Mông Tử Khí.

Vu Yêu là nhân vật chính của trời đất, Vu Tộc có Hậu Thổ Thánh Nhân chứng Đạo.

Yêu Tộc lại không có.

Ngay cả Nữ Oa Đại Thánh đã thành Đệ tử Đạo Tổ, được ban thưởng Hồng Mông Tử Khí, cũng không dám đặt cược vào Nữ Oa Đại Thánh.

Bởi vì Nữ Oa Đại Thánh đối với thái độ của Yêu Đình không cho là đúng, gây phiền phức.

Vì vậy, chỉ có để trong Thiên Đình xuất hiện một vị Thánh nhân, mới là ổn thỏa nhất.

Chỉ có Thánh nhân, mới có thể bảo đảm Yêu Tộc có thể tiếp tục kéo dài.

Do đó, một đạo Hồng Mông Tử Khí, nhất định phải có.

Phục Hy gật gật đầu: "Những nơi cần tìm đều đã tìm hết rồi!" "Vậy… gần Tử Tiêu Cung, Côn Luân Sơn, Bất Chu Sơn, Hỏa Vân Động, Ngũ Trang Quán, gần Lục Đạo Luân Hồi, đều đã tìm chưa?!" Chư Đại yêu đình đồng loạt biến sắc, Đế Tuấn quát lớn: "Yêu Sư, thận trọng lời nói!" Những cái tên mà Côn Bằng vừa thốt ra, không nơi nào không có Đại năng Thiên Địa.

Không phải siêu cấp Đại lão hiện tại, thì cũng là siêu cấp Đại lão trong tương lai.

Côn Bằng, muốn đắc tội tất cả mọi người sao?

Chương 131

Thần tình Thái Nhất khẽ động: "Yêu Sư nói có lý." Nếu lời của Côn Bằng, chư vị Đại yêu chắc chắn có thể phun chết hắn, nhưng khi Đông Hoàng Thái Nhất cũng nói như vậy, thì không sai.

Côn Bằng vội vàng giải thích: "Ta không có ý nói mấy vị Đại năng đó đã che giấu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, ta sợ, hai tên đó sẽ cố ý trốn ở mấy nơi đó." Chư vị Đại yêu đồng loạt gật đầu.

Không sai, trên Hồng Hoang, ai cũng biết sáu đệ tử của Hồng Quân không hợp với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lỡ đâu, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã đoán trước được tâm lý này thì sao?

Cố ý ẩn mình gần mấy nơi đó.

Chỉ cần không làm điều ác, e rằng mấy vị Đại năng đó cũng sẽ không làm khó.

Nhưng đối với hành động tìm kiếm lại là một điểm mù.

Phục Hy và Bạch Trạch lập tức nói: "Chúng ta lập tức đi tra!" Vội vàng cáo biệt chư vị Đại năng triệu tập nhân thủ, đi tra xét lại.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện rơi vào trầm mặc.

Côn Bằng phẫn hận nói: "Nếu không phải Khổng Tuyên kia, chúng ta…" "Thận trọng lời nói!" Đế Tuấn quát lớn ngăn lại.

Lạnh lùng nhìn chằm chằm Côn Bằng, cảnh cáo nói: "Yêu Sư, nên hiểu rõ đạo lý họa từ miệng mà ra." "Khổng Tuyên Đạo Nhân là nhân vật ngay cả Đạo Tổ cũng phải lấy lễ đối đãi." "Khi chúng ta chưa có thực lực đó, tốt nhất nên giữ sự tôn kính đối với những người có năng lực, nếu không, Yêu Đình chúng ta tuy lớn, nhưng cũng không có chút không gian nào để chúng ta bay lượn." Côn Bằng quát lớn một

tiếng, hóa thân thành Côn Bằng, chấn cánh bay đi, quay về Bắc Minh!

Không cam lòng.

Thái Nhất lắc đầu: "Tính cách Yêu Sư cố chấp như vậy… e rằng đang oán hận chúng ta." "Đang oán hận Thiên Đình." Đế Tuấn lạnh lùng đáp, "Ta hiện tại vô cùng may mắn khi ngày đó Khổng Tuyên ra ngăn cản," "Nếu không có hắn, Côn Bằng Đạo Hữu có khả năng sẽ chiếm cứ một trong sáu bồ đoàn." "Thực sự như vậy, sẽ trói buộc cả Yêu Đình chúng ta!" Thái Nhất hít một hơi khí lạnh, tựa hồ, với tính cách của Côn Bằng, thật sự có thể làm được.

Đế Tuấn hít sâu một hơi: "Chúng ta phải chuẩn bị hai tay, một là tự nhiên tiếp tục nghiên cứu Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Hai là, tìm kiếm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đoạt lấy đạo Hồng Mông Tử Khí đó!" Đế Tuấn lẩm bẩm: "Yêu Đình ta, nhất định phải có người thành Thánh.

Nếu không, Yêu Đình sẽ phải mặc cho Thánh nhân bày bố!" Thái Nhất cuối cùng ngoan ngoãn gật đầu.

Côn Bằng bị Đế Tuấn cảnh cáo, phẫn hận dị thường.

Cảm giác đã mất hết thể diện ở Thiên Đình, dù cho khi đó chỉ có Đế Tuấn và Thái Nhất hai vị Yêu Hoàng ở đó, Côn Bằng cũng cảm thấy bị vũ nhục.

Cực kỳ phẫn nộ, thân hình thoáng động, hóa thành một con Đại Bằng sải cánh.

Đại Bằng một ngày cùng gió, xoay chuyển phù dao lên chín vạn dặm, trên không trung tùy ý bay lượn, ngay lập tức ngoài Đông Hải, Côn Bằng trút sự ngăn cản của Khổng Tuyên, trút sự phẫn nộ với Thiên Đình lên thân Long Tộc Đông Hải, gầm một tiếng, đầu dưới

chân trên, lao thẳng xuống Đông Hải, với Đạo hạnh của y, sau khi xuống, nhất định sẽ như vào chốn không người, Thủy Tộc Đông Hải, chắc chắn tử thương thảm trọng.

Côn Bằng, chỉ đơn thuần muốn trút giận mà thôi.

Ai ngờ, đột nhiên có một cái đuôi Cự Long từ biển vươn lên, cái đuôi đó dài hơn ba ngàn trượng, "Rầm" một tiếng thật mạnh quất vào thân Côn Bằng, trực tiếp quất y về Bắc Minh.

Lại có một con Hắc Long nhô đầu lên: "Hừ, lại dám đến Đông Hải làm càn, thực sự không thèm nhìn địa phương." Con Hắc Long đó thở dài: "Khó lắm Càn Nguyên Đại Thần mới thuyết giảng, lại đúng lúc giao ca, thật tiện nghi cho họ!" Hắc Long lập tức lặn xuống, trực tiếp quay về Thủy Tinh Cung.

Côn Bằng bị cái đuôi rồng đó quật cho choáng váng!

Đơn giản là không dám tin những gì đã trải qua.

Côn Bằng, Yêu Sư đường đường của Yêu Tộc, lại không biết bị con Tiểu Long từ đâu xuất hiện quật cho suýt ngất ư?

Một luồng khí lạnh từ lưng Côn Bằng bốc lên, thẳng lên đỉnh đầu!

Lý do Yêu Đình hiện tại lại khiêm tốn như vậy, là vì khi đó Yêu Đình đã dốc toàn lực công đánh Long Tộc.

Kết quả Long Tộc chỉ xuất hiện một con Thất Trảo Kim Long.

Ngay cả một con Thủy Tộc đứng ra ứng chiến cũng không xuất hiện.

Kết cục chiến tranh, lại là Yêu Tộc bị con Kim Long đó ngược đãi thảm khốc!

Côn Bằng vốn tưởng rằng sau khi trải qua Đạo Tổ thuyết giảng chín ngàn năm, Đạo hạnh đã khác xưa rất nhiều, đối mặt với Long

Tộc há chẳng phải dễ như trở bàn tay?

Phải biết, Long Hán Tam Tộc, trừ mười một người ở Bồng Lai Tiên Đảo, không có bất kỳ vị nào đến Tử Tiêu Cung nghe Đạo Tổ thuyết giảng, trong tình cảnh này, Long Tộc, không đáng sợ!

Nhưng con Hắc Long đi ngang qua đó, đã đánh tỉnh Côn Bằng!

Thậm chí y còn không biết danh hiệu con Hắc Long đó!

Nhưng, một con Hắc Long như vậy, lại khiến y không có chút sức chống cự nào.

Côn Bằng thậm chí còn nhìn ra, Hắc Long căn bản không có sát ý, giống như đối mặt với một đứa trẻ nghịch ngợm, cho một cái cốc đầu vậy.

Côn Bằng thực sự không cần loại ví von này, cảm thấy bị vũ nhục.

Nhưng trên thực tế, con Hắc Long đó mang lại cảm giác như vậy.

Côn Bằng lập tức giác ngộ.

Lời của Đế Tuấn quá đúng!

Thực lực Long Hán Tam Tộc thâm bất khả trắc thì không cần nói nữa.

Quan trọng hơn, con Hắc Long vừa rồi, hình như là một trong những Hộ Vệ của Bồng Lai Tiên Đảo!

Đến cả Hắc Long có Đạo hạnh như vậy cũng làm Hộ Vệ cho Bồng Lai Tiên Đảo, Đạo Tổ Hồng Quân cùng Khổng Tuyên và những người khác đều xưng Đạo Hữu với vị đó.

Côn Bằng hung hăng tự tát ba cái!

May mắn, may mắn là giác ngộ sớm.

Nếu không, muốn miệng không che đậy, Càn Nguyên Đại Thần Bồng Lai Tiên Đảo không tính sổ, thì những Đại năng muốn kết giao với Càn Nguyên Đại Thần sẽ mượn xương cốt của y dùng.

Đây không phải chuyện đùa.

Côn Bằng đâu còn dám kiêu ngạo nữa, ngoan ngoãn quay về Động Phủ Bắc Minh rồi.

Đợi Yêu Đình thông báo.

Minh Hà từ khi Lục Đạo Luân Hồi thành lập xong, không ra khỏi Huyết Ma Cung.

Hậu Thổ Thánh Nhân khi xưa một chỉ quá ác liệt.

Một chỉ đánh xuống, bốn ức tám vạn Huyết Thần Tử phân thân của Minh Hà, trực tiếp mất đi một ức.

Huyết Thần Tử phân thân thì không sao, điều quan trọng nhất, là bản thể của y đều bị Thánh nhân hủy diệt.

Côn Bằng đâu dám rời đi?

May mắn là A Tu La Tộc được Lục Đạo Luân Hồi tiếp nhận, liên tục cung cấp Công Đức cho Minh Hà, tuy ít, nhưng thắng ở chỗ mưa dầm thấm lâu!

Minh Hà mới tạm yên tâm.

Chương 132

Thần thông vĩ lực của Thánh nhân, cuối cùng đã biết.

Thánh nhân chi hạ giai lâu nghĩ, không sai chút nào.

Nhưng cũng vì thế, Minh Hà đã bỏ lỡ ba lần thuyết giảng của Đạo Tổ.

Không dám đi ra ngoài!

Trên thân không có chút Công Đức nào, chỉ cần một Đại năng Hồng Hoang, có khả năng sẽ phát sinh ân oán với y, vậy y đâu dám đi ra ngoài?

Minh Hà chỉ có thể ngoan ngoãn ở trong Vô Ngân Huyết Hải, từ từ hồi phục thực lực.

Đột nhiên có chuyện.

Trên Bồng Lai Tiên Đảo, chư vị Đại năng đều dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Hồng Quân.

Khiến Hồng Quân cảm thấy lạnh gáy.

Dù là Thiên Đạo, nhưng cũng không thể chịu đựng được ánh mắt khinh bỉ của Càn Nguyên Đại Thần, Dương Mi Đại Tiên a!

Dương Mi Đại Tiên thở dài: "Không ngờ lại là Hồng Quân như vậy!" "Rõ ràng biết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là thành viên quan trọng của Nguyên Thủy Ma Giáo." "Thế nhưng vẫn ban Hồng Mông Tử Khí cho họ." "Thật đúng là đánh một ván cờ hay!" Hồng Quân lập tức vội vàng giải thích: "Không thể oán ta!" "Vốn dĩ, trong quỹ tích của Thiên Đạo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là hai vị Giáo Tổ của Tây Phương Giáo." "Ta là Đạo Tổ Phương Đông, hai người đó là Giáo Tổ Tây Phương." "Do đó, ta mới ban Hồng Mông Tử Khí cho họ." "Ai có thể

ngờ…” Chư vị Đại năng lập tức im lặng.

Thế sự kỳ lạ không gì bằng.

Vốn dĩ là hai vị Giáo Tổ Tây Phương tốt đẹp, ai có thể ngờ lại một lần nữa nhặt lại cái danh Ma Giáo?

Cứng rắn ép Thiên Đạo thay đổi, thúc đẩy ra một Vinh Quang Chi Chủ vô cùng buồn cười.

Với nhãn quang của Dương Mi, khí vận của Vinh Quang Chi Chủ thực sự hùng hậu, nhưng, dù có hùng hậu đến mấy, cũng chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong mà thôi.

Lần này Đế Tuấn và Thái Nhất chinh chiến Tây Phương Thiên Đình, có thể danh chính ngôn thuận.

Do đó, khí vận nhiều nhất trên người y cũng chỉ đủ để bảo mệnh mà thôi.

Nếu Vinh Quang Chi Chủ khi đó không xuất hiện mà chạy trốn, Dương Mi dám bảo đảm, Yêu Tộc mười phần tám chín sẽ không tìm được y.

Nhưng biết làm sao được, y lại dám ngang nhiên đối mặt với chư vị Đại yêu!

Há chẳng phải là tìm chết ư?

Như vậy, Yêu Tộc trên thực tế đã thống nhất Thiên Đình.

Sát nhập và thôn tính khí vận của Vinh Quang Chi Chủ, tiềm lực tăng vọt.

Nhưng, Dương Mi Đại Tiên vẫn còn chút không hiểu, “Đại thế Hồng Hoang có thể thay đổi được sao?” Lời này vừa thốt ra.

Mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo đều dựng tai lắng nghe, vì điều này liên quan đến đại bí mật của Hồng Hoang.

Long Hán Tam Tộc đang ẩn cư trong Hồng Hoang mà.

Hồng Quân đáp không chút do dự: "Đương nhiên rồi, Đại thế Hồng Hoang không thể thay đổi!" Cái gì?!

Dương Mi và mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo một lần nữa dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Hồng Quân, có cần mặt mũi không?

A?

Có cần mặt mũi không?!

Chẳng phải vừa nói Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vốn là hai vị Giáo Chủ Tây Phương do Thiên Đạo định ra, kết quả, người ta lại đi U Minh Huyết Hải, gia nhập Ma Giáo rồi!

Sau đó, cái Vinh Quang Chi Chủ kia là hậu thủ do Thiên Đạo sắp đặt, nội định là Đạo Tổ Tây Phương Giáo, kết quả, lại bị Thái Nhất giết chết!

Hai đại thế do Thiên Định đều đã bị thay đổi!

Lại còn mặt mũi nói Thiên Đạo đại thế không thể thay đổi?

Hồng Quân lý lẽ hùng hồn: "Trong Thiên Đạo, sự tình do Càn Nguyên Đại Thần quyết định chính là Thiên Đạo đại thế, tự nhiên không thể thay đổi!" Âm thanh hùng tráng, dứt khoát!

Chư vị Đại năng đồng loạt im lặng, không kìm được giơ ngón cái lên!

Thực sự đúng là như vậy!

Hồng Quân nói không sai, Càn Nguyên Đại Thần, đó là siêu cấp Đại Thần lăng giá trên Thiên Đạo.

Quyết định của ngô, tự nhiên ngay cả Thiên Đạo cũng phải tuân theo.

Lời của Hồng Quân hoàn toàn chính xác, không có bệnh gì.

Dương Mi thở dài: "Cái Vinh Quang Chi Chủ này đáng tiếc, nếu ở Chư Thiên Thế Giới, chắc có năng lực thống nhất một Trung Thiên Thế Giới." "Không ngờ lại vẫn lạc tại đây." Hồng Quân không cho là đúng: "Trong Hồng Hoang, tùy tiện một vị Đại La đều có năng lực thống nhất một Trung Thiên Thế Giới thậm chí Đại Thiên Thế Giới." "Chỉ là, trong Hồng Hoang là đạo ánh sáng đầu tiên hóa thành, có nhân quả lớn tại đó." "Sinh ra và vẫn lạc trong tay Thái Nhất sinh ra từ Thái Dương Tinh, cũng có thể là thiên ý rồi!" Dương Mi như có điều suy nghĩ.

Sắc mặt Càn Nguyên bất động, trong lòng lại cười xấu xa!

Thế giới Hồng Hoang, thay đổi đến diện mạo toàn khác!

Đơn giản là quá vui!

Cái Vinh Quang Chi Chủ kia, rõ ràng là Da Hoa và Hoa Yêu, Chủ Tây Phương trong truyền thuyết, lại diễn một màn kịch hay.

Quả nhiên cần lao động kết hợp nghỉ ngơi.

Thuyết giảng truyền pháp, đâu có xem kịch hay bằng?

Dương Mi Đại Tiên hỏi: "Nhưng như vậy, Tây Phương Thế Giới không có Đạo Tổ… nên xử lý thế nào?" Nếu là người khác, sẽ không hỏi ra câu hỏi như vậy.

Nhưng Dương Mi lại khác a!

Đạo hạnh của y gần bằng Hồng Quân, lại ở trên Bồng Lai Tiên Đảo, hoàn toàn sẽ không ảnh hưởng đến Đại thế Hồng Hoang.

Việc hỏi như vậy, thản nhiên, giống như giao lưu giữa đồng đạo.

Hồng Quân bị hỏi khó, cùng Thiên Đạo lược vi giao tiếp một chút, vậy mà lại vô lại nói: "Ai có năng lực thì cứ đi Tây Phương phát triển

đi!" "Ta chỉ là Đạo Tổ Phương Đông, chứ không phải Đạo Tổ Tây Phương, ta quản nhiều chuyện đó làm gì?" Cái gì?!

Có thể vô lại như vậy sao?

Tuy không phải Đạo Tổ Tây Phương, nhưng là hóa thân của Thiên Đạo a!

Dương Mi đâu biết nỗi khổ của Hồng Quân, không, của Thiên Đạo!

Nếu không có Càn Nguyên Đại Thần ở đây, tự nhiên có thể tùy ý quyết định.

Chỉ cần có nhân quả với Tây Phương Thế Giới, Thiên Đạo vận tác một phen, cũng thành công.

Chương 133

Nhưng, nơi có Càn Nguyên Đại Thần, đâu có đại thế cố định?

Thiên Đạo đã quen với việc thay đổi rồi!

Hồng Quân vô cùng thản nhiên, nói: "Vốn dĩ Đạo Tổ Tây Phương, lấy Tiên Thiên Linh Căn làm chủ." "Tiếp Dẫn là Tiên Thiên Kim Liên, Chuẩn Đề là Tiên Thiên Bồ Đề." "Hiện tại trong Đại năng Hồng Hoang thì lại có một vị phù hợp điều kiện này." "Đáng tiếc a, không phải Thánh!" Dương Mi cười khinh một phen: "Trước thủ đoạn của Thiên Đạo, chỉ cần sắp xếp một chút, cũng nhất định thành Thánh." "Lại có gì khó khăn?" "Trừ phi, ngay cả Thiên Đạo cũng không nắm giữ được." Dương Mi chợt tỉnh ngộ: "Nhìn trúng vị Đạo Hữu ở Bồng Lai Tiên Đảo rồi sao?" Càn Nguyên trong lòng chỉ cười thầm, Hồng Quân cũng thực sự khó khăn một chút, đến mức như vậy đã gần như sáng tỏ, vậy mà khúc gỗ kia, ngay cả khai khiếu cũng không có.

Hồng Quân tức giận gầm lên: "Là Đạo Hữu của ta!" Dương Mi mới hiểu ra.

Hỏng rồi!

Trên Bồng Lai Tiên Đảo Tiên Thiên Linh Căn tuy nhiều, nhưng hiện tại chứng đắc Hỗn Nguyên, một người cũng không có.

Hỗn Nguyên đâu phải cải trắng, muốn chứng là chứng được.

Ngay cả Hoàng Trung Lý có Đạo hạnh cao nhất cũng không phải Chuẩn Thánh trung kỳ trở lên.

Tiên Thiên Linh Căn thê thảm như vậy, nếu không hóa hình, tu luyện chậm.

Đương nhiên, sự tích lũy pháp lực lại mạnh hơn mấy lần so với tu

sĩ đồng giai!

Dương Mi vội vàng lắc đầu: "Không không không, ta khó lắm mới được ở bên cạnh Càn Nguyên Đại Thần, ngày đêm cầu giáo Đại Thần, đừng kéo ta vào trong Hồng Hoang." Để tự cứu, y lại nói ra một cái tên: "Trấn Nguyên Tử, chẳng phải cũng được ban thưởng Tử Khí rồi sao?" "Ta thấy rất tốt!" Chỉ một câu nói, đã để lộ tiểu động tác trước đây của Dương Mi.

Cùng Hồng Quân dùng Đại Trận cách tuyệt bên trong bên ngoài phong tỏa, không còn ra ngoài, đều là lời nói dối.

Nếu thực sự cách tuyệt bên trong bên ngoài, thì y làm sao biết Hồng Quân ban thưởng Hồng Mông Tử Khí cho ai?

Nhưng Hồng Quân không có thời gian để so đo với y.

Hồng Quân lắc đầu: "Trấn Nguyên Tử tuy là Tiên Thiên Linh Căn, nhưng không có nhân quả lớn, làm sao có thể làm Giáo Chủ Tây Phương Giáo?" Dương Mi chế giễu.

"Càn Nguyên Đại Thần vì thay đổi mệnh, nhân quả lớn hơn Thiên Đạo.

Có hữu dụng không?" Cái gì?!

Hồng Quân lập tức ngớ người.

Trong đôi mắt đột nhiên có thần thái hiển hiện.

Đúng vậy!

Đúng vậy!

Ngày xưa khi thuyết giảng lần thứ ba, khi Hồng Quân ban thưởng Hồng Mông Tử Khí cho Hồng Vân và Trấn Nguyên, ngô đã nói gì?

Hai người bọn họ trên thân có nhân quả lớn!

Nhân quả lớn?

Đó tự nhiên là Càn Nguyên Đại Thần thưởng thức rồi!

Mặt mũi của Càn Nguyên Đại Thần lớn hơn Thiên Đạo, mặt mũi của ngài, Thiên Đạo nhất định phải nể.

Ý này, hình như không tồi a!

Hồng Quân vội vàng suy nghĩ một phen, càng suy nghĩ càng hưng phấn, hoàn toàn khả thi a!

Lập tức nói: "Đích xác có thể, để ta sắp xếp…" "Đừng ồn ào!" Càn Nguyên trừng mắt một cái, "Xem kịch, xem kịch!" Chư vị Đại năng Bồng Lai Tiên Đảo lập tức im lặng, đồng loạt đặt ánh mắt vào trong U Minh Huyết Hải.

Minh Hà do dự vạn phần.

Cuối cùng đi hay không đi.

Nếu đi thì sợ một cái bẫy, chư vị Đại năng Yêu Tộc tại chỗ phát khó thì làm sao?

Không đi thì chẳng phải đã đắc tội chư vị Đại yêu rồi sao?

Tại chỗ phát hỏa thì sao?

Thực sự tiến thoái lưỡng nan!

Minh Hà thực sự lo lắng.

Ai ngờ càng do dự, lại càng dẫn đến sự nghi ngờ của chư vị Đại yêu.

Hai bên căn bản không quan tâm cùng một vấn đề.

Nhưng điều đó không ngăn cản, tâm tình của họ đều khá giống nhau.

Côn Bằng cũng không đợi Đế Tuấn ra lệnh, quát lớn: "Minh Hà,

hai vị Yêu Hoàng đã chờ ở ngoài Huyết Hải rất lâu rồi, lẽ nào Huyết Ma Cung lại đãi khách như vậy sao?" Trên Huyết Hải vốn có vô số A Tu La đang vui đùa, vốn là một tộc hiếu chiến, bất luận ai đến cũng dám đánh một trận.

Nhưng đối mặt với nhiều Đại năng Yêu Tộc như vậy, những A Tu La dù hiếu chiến đến mấy cũng không dám phóng tứ.

Nguyên nhân không có gì khác, từ Đế Tuấn trở xuống, tất cả Đại năng Yêu Tộc đều phóng thích khí thế, những Chuẩn Thánh đông đảo đó, nhất loạt đều là Đại La Kim Tiên, khiến A Tu La Tộc cảm thấy ngạt thở, đặc biệt là ba vị dẫn đầu, cho cảm giác hai chữ mạnh mẽ, mạnh mẽ vô song!

Mạnh hơn cả khí thế của Minh Hà Lão Tổ.

Thái Dương Chân Hỏa vốn là loại hỏa diễm bá đạo chí cực, lại chí dương chí cương, khắc chế nhất những Ma Tộc này, Côn Bằng quanh năm ở Bắc Minh, hoàn cảnh nơi đó cũng chẳng hơn Vô Ngân Huyết Hải là bao, càng không sợ.

Chỉ ba vị Đại năng Chuẩn Thánh phóng ra khí thế bao trùm trời đất.

Áp chế khiến chư vị A Tu La không có chút ngợm ngoạm nào.

Minh Hà suy nghĩ trước sau, cuối cùng quyết định ra gặp chư vị Đại năng Yêu Tộc.

Vừa nhô đầu lên, đã thấy A Tu La Tộc nhà mình đang phải đối mặt với sự đả áp của khí thế Yêu Tộc.

Minh Hà đại nộ: "Các vị Đạo Hữu Yêu Tộc đến đây phô trương uy phong làm gì?" Dù sao cũng là Giáo Chủ một giáo, lại càng là chủ nhà, trong lời nói, trên Huyết Hải, sóng lớn cuồn cuộn.

Huyết Hải vốn là vật chí âm chí uế, đối với chư vị Đại yêu, đều là

thứ khá ghê tởm và chán ghét.

Lúc này Minh Hà cuốn lên sóng máu cuồn cuộn, chư vị Đại yêu tuy không sợ, nhưng cũng không muốn dính vào người.

Do đó khẽ lùi lại một bước.

Minh Hà lộ ra nụ cười, khí thế chiếm được thượng phong.

Do đó hỏi: "Không biết chư vị Đạo Hữu đến đây vì chuyện gì?" Côn Bằng bị tiểu động tác của Minh Hà làm cho một bụng lửa, vừa định chửi lớn, lại bị Thái Nhất hung hăng trừng mắt một cái.

Côn Bằng lập tức tỉnh táo, tranh khí với Minh Hà, đâu quan trọng bằng đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí?

Lập tức bình tĩnh lại, chỉ hung ác trừng mắt nhìn Minh Hà, chuẩn bị ngày nào đó sẽ tính sổ với Minh Hà một trận.

Chương 134

Minh Hà bị Côn Bằng nhìn đến mức khó hiểu.

Hoàn toàn không hiểu rõ duyên do.

Đế Tuấn đi thẳng vào vấn đề: "Minh Hà Đạo Hữu, lần này chúng ta truy đuổi hai tên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang chạy trốn khỏi Thiên Đình." "Hai người đó đã lấy trộm một vật quan trọng trong Thiên Đình ta, vật đó liên quan đến vị trí của Thiên Đình ta." "Xin Minh Hà Đạo Hữu giúp đỡ!" "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề" Minh Hà lập tức giật mình, vạn vạn không ngờ, lại vì hai người đó.

Minh Hà lập tức cảm thấy buồn cười: "Không biết, hai người đó đã trộm vật gì của Thiên Đình?" "Điều này không tiện nói ra." Đế Tuấn mỉm cười, nhưng thần tình cực kỳ kiên định, "Đạo Hữu nên thông cảm, các nhà các phái đều có những bảo vật không thể tùy ý tiết lộ cho người khác." Minh Hà lập tức cười lạnh không ngớt: "Hành động giấu đầu lòi đuôi như vậy, lại muốn ta giúp… lấy đâu ra đạo lý đó?" Khi đó y đã vứt bỏ những lo lắng của mình.

Trong lòng đột nhiên dâng lên trách nhiệm của một Giáo Chủ một giáo.

Chỉ là Minh Hà không biết, bản tâm của y vốn dĩ không muốn như vậy ban đầu, chỉ muốn yên ổn!

Nhưng không ngờ, lại phát triển thành ra như thế này.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ẩn mình trong A Tu La Tộc trong lòng cười lớn, 《Nguyên Thủy Ma Kinh》 đâu phải bí tịch tầm thường, là công pháp mà Giáo Chủ Nguyên Thủy Ma Giáo La Hầu năm xưa tu luyện, La Hầu tuy là Ma Tổ, nhưng tâm hung hăng lớn, từng lập lời thề muốn giết khắp thế giới Hồng Hoang, chứng đắc Sát Đạo Thánh

Nhân.

Dù đối mặt với Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ, Hồng Quân bốn siêu cấp Đại năng vây công, y vẫn không hề sợ hãi.

Cực kỳ cương liệt vô cùng.

Kinh điển 《Nguyên Thủy Ma Kinh Bí Truyền》 đã kế thừa tư tưởng đó.

Nếu Minh Hà ở thời kỳ toàn thịnh, tự nhiên có thể nhận ra sự bất thường trong đó.

Nhưng làm sao được, y không ở thời kỳ toàn thịnh.

Minh Hà vô cùng suy yếu, lập tức bị điển tịch Ma Giáo ô nhiễm tinh thần.

Dẫn đến tính cách của y cũng trở nên bá khí không ít.

Khiến các Đại năng Yêu Tộc vô cùng kinh ngạc, Minh Hà Lão Tổ không phù hợp với hình tượng trong truyền thuyết a!

Trong truyền thuyết Minh Hà Lão Tổ, tuy là một phương Chí Tôn, nhưng âm hiểm cẩn thận, bình thường không màng hiểm địa, muốn nhìn tính cách của Minh Hà, chỉ cần nhìn công pháp là biết: bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử phân thân, Huyết Hải không khô, Minh Hà bất tử.

Nghe có bá khí không?

Nhưng kỹ càng suy nghĩ, lập tức hiểu ra, rõ ràng là cực kỳ nhát gan sợ phiền phức.

Bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử, bốn ức tám ngàn vạn tính mạng.

Nếu không phải nhân vật cực kỳ sợ chết, ai tu luyện loại công pháp này?

Trong Hồng Hoang là độc nhất vô nhị!

Nhưng hiện tại, nhìn trạng thái của Minh Hà, rõ ràng không đúng a!

Đó có phải Minh Hà rụt rè kia không?

Đế Tuấn vẫn đạm nhiên: "Xin Minh Hà Đạo Hữu thông cảm, hai người đó, Yêu Tộc ta nhất định phải có.

Thật sự không muốn binh đao tương kiến với Minh Hà Đạo Hữu, xin Đạo Hữu giúp đỡ." Lời nói của ngô đạm nhiên, nhưng ý tứ trong lời nói, lại không thể nghi ngờ.

Minh Hà bị chọc cười: "Nếu không nói ra thứ gì, thì đừng mong ta nói ra tung tích của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề!" Khí thế hai bên lập tức ngưng đọng!

Côn Bằng trong lòng nhanh chóng tính toán, "Minh Hà quả nhiên biết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở đâu." "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không nhất định ở trong U Minh Huyết Hải." Bạch Trạch khẽ nói bên tai Thái Nhất: "Bệ hạ, nơi này ma khí ngút trời, ta không cảm nhận được chút sức mạnh dương cương nào." Thái Nhất nhíu mày, Vô Ngân Huyết Hải là nơi chí âm chí uế của thiên hạ, là khắc tinh của tất cả công pháp tu luyện dương cương.

Trừ phi có dị bảo tương tùy, nếu không tu sĩ Đạo Gia ai cũng không thể tu luyện trong U Minh Huyết Hải, nhẹ thì bị đồng hóa thành ma, nặng thì sẽ vẫn lạc.

Tu sĩ Đạo Gia trong U Minh Huyết Hải giống như mặt trăng sáng trong đêm thu hút sự chú ý.

Nhưng nhìn vào, toàn là những kẻ ma khí ngút trời.

Thậm chí có mấy vị ma khí không kém Minh Hà.

Thái Nhất cau chặt mày, điều đó đã thành phiền phức rồi.

Minh Hà chỉ cao khí ngang: "Ta vốn dĩ nghĩ chư vị Đại năng Thiên Đình, ít nhất cũng là bá chủ một phương." "Không ngờ lại có thể la liệt tội danh tinh vi như vậy," "Đạo bất đồng bất tương vi mưu, ta hiểu." "Nhưng đạo bất đồng lại muốn tận diệt, quá đáng rồi!" "Các vị xin mời đi đi, việc này ta không giúp được." Chư yêu Thiên Đình nhìn ta ta nhìn ngươi, đều có chút khó hiểu.

Gọi là đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Gọi là tận diệt.

U Minh Huyết Hải chỉ là tìm kiếm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, chứ đâu phải tìm Minh Hà để đánh một trận.

Toàn là những lời nói khó hiểu.

Thái Nhất đột nhiên linh quang lóe lên, đột nhiên quát lớn: "Mọi người cẩn thận, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã hóa thân thành Ma Tộc A Tu La.

Cẩn thận bị đánh lén!" Chư yêu Tộc ồ lên, lập tức thăng không lùi lại!

Thái Nhất hiển lộ nguyên hình, con Kim Ô dài mấy ngàn trượng đó, trên thân Thái Dương Chân Hỏa hùng hùng nhiên thiêu đốt, uyển như mặt trời vậy.

Nhiệt lãng vô tận nung đốt Vô Ngân Huyết Hải, A Tu La Tộc lập tức kêu lớn, tất cả đều chui xuống đáy biển không dám ra nữa.

Minh Hà đại khiếu: "Hay lắm!

Quả nhiên là gây khó dễ cho ta!" "U Minh Huyết Hải, há có thể để các ngươi hoành hành?!" Y dùng sức vung tay, sóng máu cuồn cuộn đánh về phía Thái Nhất, cự lãng che trời, cao tới vạn trượng.

Chưa đến gần, vô tận tinh phong huyết vũ đã đánh về phía Thái Nhất.

Thái Nhất chợt một trận hoảng hốt, phảng phất như nhìn thấy cảnh tượng Khổng Tuyên đối mặt với cự lãng cuồn cuộn kia, cảnh sắc này, sao mà giống hiện tại đến vậy!

Khổng Tuyên có thể ung dung dùng Ngũ Sắc Thần Quang thu lấy cự lãng cuồn cuộn kia, nhưng y lại không thể.

Tu luyện đã lâu như vậy, vậy mà lại không mạnh bằng chiến lực của Khổng Tuyên năm xưa.

Thật là thất bại!

Sống để làm gì chứ?

Chi bằng vẫn lạc đi!

Thái Nhất vừa nghĩ như vậy, tinh thần liền rơi vào hoảng hốt, thật sự tán đi Thái Dương Chân Hỏa, nhắm mắt chờ chết.

Đế Tuấn quát lớn: "Thái Nhất, tỉnh lại!" Âm thanh như sấm sét, ầm ầm vang vọng trong Nguyên Thần Thái Nhất.

Thái Nhất đột nhiên tỉnh táo, nhìn cự lãng gần trong gang tấc, sợ hãi không thôi.

Đại nộ: "Dám ám hại ta!" Thái Dương Chân Hỏa vận chuyển đến cực hạn, lại có mấy giọt Huyết Thần Tử trong tiếng kêu thảm thiết, hóa thành tro bụi.

Đối mặt với cự lãng cuồn cuộn như vậy, Thái Nhất thực sự không dám cứng rắn đón đỡ, cánh phượng vẫy một cái, lui về bản trận Yêu Tộc.

Chương 135

Đế Tuấn mặt như sương lạnh: "Dám làm hại hiền đệ ta!" Y vung tay, Hà Đồ Lạc Thư xuất hiện giữa không trung, khẽ lay động, sóng máu cuồn cuộn kia đều bị thu vào Hà Đồ Lạc Thư.

Nghiên cứu Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận đã có thành tựu, vừa vặn cần sơn thủy trong Hồng Hoang.

Đôi mắt Đế Tuấn như điện: "Minh Hà, nếu không giao ra Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, ta tất tru sát ngươi!" "Không phải phong cách của Minh Hà!" Dương Mi khẳng định nói.

Ở thế giới Hồng Hoang lâu năm như vậy, đối với phong cách chiến đấu của từng Đại năng y đều rõ như lòng bàn tay.

Phong cách của Minh Hà hầu như đã cố định, âm hiểm xảo trá, nhưng lại cực kỳ cẩn thận.

Nhìn công pháp là biết rồi, bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử… Xưng rằng mỗi giọt Huyết Thần Tử đều có thể trùng sinh.

Chỉ là nghe có vẻ đáng sợ mà thôi, nói thật, các Đại năng đang ngồi đây, không có một ai có thể coi trọng loại công pháp này.

Bốn ức tám ngàn vạn giọt Huyết Thần Tử, xưng là Huyết Hải không khô, Minh Hà bất tử.

Đơn giản giống như một trò đùa vậy.

Vì sao?

Những kẻ địch Minh Hà có thể đánh bại, căn bản không cần động đến Huyết Thần Tử để thắng; những kẻ địch Minh Hà không thể đánh bại, động đến Huyết Thần Tử vẫn không thể đánh bại.

Thật sự cho rằng động đến Huyết Thần Tử có thể thoát khỏi tay Đại năng sao?

Minh Hà là Chuẩn Thánh.

Chuẩn Thánh khó giết đến mức nào chứ!

Về cơ bản trừ phi tự bạo Nguyên Thần, nếu không hiếm có ai vẫn lạc trong tranh đấu đồng giai.

Vậy thì, vấn đề đã xuất hiện.

Nếu có thể chém giết Nguyên Thần của Minh Hà, sẽ sợ Huyết Thần Tử sao?

Huyết Thần Tử dù có nhiều đến mấy thì sao?

Chẳng hạn như Hậu Thổ Thánh Nhân, chỉ khẽ một cái búng tay, đã chém giết Minh Hà.

Thuận tiện, nghịch phản bản nguyên, chém diệt bốn ức Huyết Thần Tử của Minh Hà.

Hậu Thổ Thánh Nhân lẽ nào không có năng lực chém diệt những Huyết Thần Tử khác của Minh Hà sao?

Có thể lắm!

Hậu Thổ Thánh Nhân là Đại Từ Bi Thánh Nhân, do đó, cố ý để lại cho Minh Hà một đường sinh cơ mà thôi.

Một người nhát gan cẩn thận như Minh Hà, lại dám cứng rắn chống lại nhiều Đại năng Yêu Tộc như vậy.

Tuyệt đối không phải tính cách của y.

Càn Nguyên đạm đạm nói: "Là ảnh hưởng của bản Ma Kinh của La Hầu." Chư vị Đại năng đồng loạt gật đầu.

Tu luyện công pháp tổng sẽ ảnh hưởng đến tính cách của người.

Giống như hai bên đối đầu trong Huyết Hải, Đế Tuấn và Thái Nhất tu luyện Thái Dương Chân Hỏa, thuộc tính đó bá đạo vô song.

Tham vọng quyền lực của Đế Tuấn và Thái Nhất vô địch.

Không ai sánh bằng; Côn Bằng tu luyện Bắc Minh Chân Thủy, là cực hàn, cực nhu.

Tính cách của y cũng âm hàn cực đoan; Minh Hà trước đây tu luyện Huyết Ma Công, công pháp khiến y trở nên cẩn thận lại âm ngoan, nhưng sau khi cải luyện 《Nguyên Thủy Ma Giáo Bí Truyền》 của La Hầu, trong tính cách của y lại tăng thêm một phần bá khí.

Thật huyền diệu.

Càn Nguyên như có điều suy nghĩ: "Công pháp có vấn đề!" "Minh Hà, sai lầm lớn nhất là khi xưa xông vào Địa Phủ của Hậu Thổ Thánh Nhân." "Nếu không, nhất định sẽ là một trong ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung." "Như vậy, tuyệt đối sẽ không dung nạp Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề." Chư vị Đại năng đồng thời gật đầu.

Hồng Quân đột nhiên nảy ra một ý niệm kỳ lạ, không phải bản ý của ngô a.

Bản ý của ngô là muốn giúp Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một tay, ai ngờ, lại có thể phát sinh chuyện như vậy?

Nhưng Thiên Đạo Hồng Hoang, không ngờ, ngay cả chuyện như vậy cũng không khống chế được.

Hồng Quân liên hệ bản nguyên Thiên Đạo, nhưng lại phát hiện chương trình cốt lõi của Thiên Đạo: "Thuận theo tự nhiên, mọi thứ đều có thể!" Khiến ngô dở khóc dở cười.

Hồng Quân tự nhiên hiểu nguyên nhân.

Càn Nguyên Đại Thần động một chút là thay đổi đại thế do Thiên

Đạo quyết định, khiến Thiên Đạo không dám định đoạt mọi thứ.

Lỡ đâu, Càn Nguyên Đại Thần lại thay đổi chủ ý thì sao?

Hồng Quân biết, đại thế Hồng Hoang một khi đã định, sẽ không dễ dàng thay đổi.

Nếu thay đổi, cái giá phải trả rất lớn.

Giống như quân cờ Domino, liên lụy rất rộng.

Thiên Đạo đã đưa ra quyết định, chi bằng, thuận theo tự nhiên thì tốt hơn.

Hồng Quân cẩn thận hỏi: "Đại Thần, xem ra hai bên ai sẽ thắng, ai sẽ bại?" Càn Nguyên đạm đạm liếc nhìn, "Điều chưa biết mới khiến người ta vui chứ.

Khi xem kịch, ta chưa bao giờ dùng năng lực dự đoán." "Sớm biết đáp án thì không vui lắm a!" Hồng Quân và Dương Mi nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy không thể tin được, loại chuyện này cũng có thể khống chế sao?

Đó là bản năng a!

Hai vị phi Thánh nhân, đủ loại thông tin tự động hội tụ trong đầu óc của họ.

Duy chỉ có Thánh nhân, hoặc những người có nhân quả lớn, mới không thể nhìn thấu.

Giống như nhìn tất cả tu sĩ Bồng Lai Tiên Đảo, bất luận là Tiên Thiên Linh Căn, mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo, hoặc trân cầm dị thú chạy khắp nơi.

Hồng Quân và Dương Mi đều không thể nhìn thấu.

Đó là nhân quả lớn.

Nhân quả của Càn Nguyên Đại Thần, đã bao trùm toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo.

Ngay cả với cảnh giới của Hồng Quân và Dương Mi, đều cảm thấy Bồng Lai Tiên Đảo vĩnh hằng.

Cũng vậy, Bồng Lai Tiên Đảo, đã siêu việt Thiên Đạo.

Hồng Quân đột nhiên nhớ ra ý kiến mà Dương Mi đưa ra, Trấn Nguyên Tử là một trong Tiên Thiên Linh Căn hóa thành nhân sâm quả.

Chương 136

Giữa y và Càn Nguyên Đại Thần lại có nhân quả lớn.

Tựa hồ, để y làm Giáo Chủ Tây Phương Giáo, hình như cũng có thể a.

Huống hồ, Trấn Nguyên Tử đâu phải một mình.

Y cũng có huynh đệ mà.

Lưỡng lặc sáp đao, trung can nghĩa đảm Hồng Vân, chẳng phải là huynh đệ thân thiết sao?

Suy nghĩ kỹ, hoàn toàn là phiên bản nâng cấp của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mà!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có gì chứ?

Có thiện duyên với Càn Nguyên Đại Thần sao?

Không có phải không?

Vậy thì chẳng phải xong rồi sao!

Có thiện duyên với Càn Nguyên Đại Thần, đó là nhân quả lớn nhất a.

Hồng Quân hài lòng với sắp xếp đó.

Nhưng lại nghe mọi người đồng loạt cảm khái: "Minh Hà bạo lực quá!" Cái gì?!

Minh Hà khi nào bị đánh giá là bạo lực?

Không thể nào a.

Hồng Quân vội vàng nhìn lại, phát hiện những Đại yêu kia nằm la liệt trên đất.

Đại La Kim Tiên còn có thể đứng vững không có mấy người.

Đế Tuấn lửa giận bốc cao, gầm lớn: "Minh Hà, thật sự muốn đối đầu với Thiên Đình ta sao?!" "Quá quá quá quá!" Minh Hà cười lạnh không ngớt, "Lời này lẽ ra phải là ta nói, Yêu Tộc Thiên Đình, thật sự muốn đối đầu với Ma Giáo của ta sao?" Y tiến lên một bước, ma khí tung hoành, Minh Hà vốn dĩ luôn cẩn thận lại bá khí vô cùng.

Minh Hà tiến lên một bước, tất cả Yêu Tộc đều không tự chủ được lùi lại một bước.

Minh Hà vô cùng khinh thường, "Đường đường là Yêu Tộc Thiên Đế, lại như vậy sao?" "Thật khiến người ta thất vọng a!" "Ha ha ha ha!" Minh Hà đột nhiên lao về phía trước, toàn thân huyết sắc quang mang đại phóng, sắc mặt Đế Tuấn tái xanh, một đoàn Thái Dương Chân Hỏa phẩy tay ném ra.

Minh Hà không chút sợ hãi, cũng không né tránh, mặc cho Thái Dương Chân Hỏa đánh lên thân, Minh Hà kêu lớn: "Đau quá, thật đau!" Khuôn mặt y vặn vẹo, đáng sợ không nói lên lời, Oanh!

Minh Hà tự bạo!

Với tư cách Giáo Chủ Ma Giáo đương đại, uy lực tự bạo cực lớn, bao trùm tất cả Đại năng Yêu Tộc.

Trong khoảnh khắc các loại pháp bảo bay múa, chống đỡ Minh Hà tự bạo.

Nhưng làm sao chống đỡ được?

Đó không phải lần tự bạo đầu tiên của Minh Hà, mà là lần tự bạo thứ hai của Minh Hà!

Uy lực tự bạo rất mạnh mẽ.

Chư vị Đại năng Yêu Tộc đều bị thương.

Trong tiếng ầm ầm vang dội.

Yêu Tộc còn có thể đứng vững lại mất đi một phần mười.

Điều khiến Yêu Tộc đau đầu nhất, tên này tự bạo thì thôi, vấn đề là, y là Giáo Chủ Ma Giáo a!

Toàn thân ma khí chí tinh chí thuần, đối với tu sĩ Đạo Gia mà nói, là kịch độc.

Tính ăn mòn cực mạnh.

Đáng ghê tởm nhất!

Chư vị Đại năng đều bị ghê tởm đến hỏng rồi.

Trên Huyết Hải, lại có một luồng Minh Hà hiện ra bóng dáng.

Mái tóc đỏ dài bay phất phơ, ngông cuồng cười lớn: "Ta có một ức Huyết Thần Tử, các ngươi có thể chống đỡ được mấy lần!" Sắc mặt chư vị Đại năng Yêu Tộc đều biến đổi.

Vạn vạn không ngờ, tên Minh Hà này, lại là một kẻ cuồng tự bạo.

Hồng Quân đại kinh.

Thực sự kinh ngạc.

Minh Hà lại biến thành một dạng như vậy.

Trong ấn tượng của ngô, Minh Hà đâu phải như vậy?

Hơn một ức Huyết Thần Tử tự bạo, dưới phi Thánh, ai có thể chịu nổi?

Ừm, có người có thể hạ gục.

Ví dụ như Nguyên Thủy.

Chư Thiên Khánh Vân và Bàn Cổ Phiên.

Lại ví dụ như Khổng Tuyên, Ngũ Sắc Thần Quang của y vô vật

bất xoát, dù bao nhiêu Huyết Thần Tử thì cũng chỉ là một cái xoát mà thôi.

Còn có Bồ Lao trong mười một đệ tử.

Tên đó lại cư ngụ trên Hỗn Độn Chung, có chí bảo như vậy, tự nhiên cũng không có vấn đề.

Nhưng, Đại năng trong Yêu Tộc, ai có thể chống đỡ được?

Không phải một lần tự bạo, mà là ngàn lần vạn lần, thậm chí vạn vạn lần tự bạo.

Minh Hà cứ tự bạo mãi.

Nhưng, những kẻ đó, những người Yêu Tộc đó, dám cứng rắn chống đỡ sao?

Ma Tộc A Tu La từ trong U Minh Huyết Hải trồi lên, lớn tiếng hoan hô: "Giáo Chủ uy vũ, Giáo Chủ bá khí!" Bị Thái Dương Chân Hỏa của Thái Nhất suýt nữa nung chín.

Minh Hà vì giành lại thể diện, thực sự khiến họ cảm động không thôi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kinh nghi bất định nhìn Minh Hà, vốn dĩ tưởng rằng, chỉ có thể nâng cao một chút chiến lực của Minh Hà, coi y như một lá chắn đạt tiêu chuẩn.

Chương 137

Hiện tại xem ra, đâu phải lá chắn.

Rõ ràng là cái đùi đáng tin cậy nhất a!

Thì ra Huyết Thần Tử phân thân có thể dùng như vậy.

Minh Hà ý khí phong phát, đắc ý vênh váo.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, làm người đừng quá kiêu ngạo!" "Nói thật cho các ngươi biết, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở chỗ ta." "Nhưng muốn ức hiếp người trong Ma Giáo ta, đã hỏi ta chưa?" "Muốn khai chiến, thì cứ trực tiếp." "Nếu không, cút đi!" Đế Tuấn tức đến tái mặt, trực tiếp hỏi: "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhất định phải bảo vệ sao?" Minh Hà có trách nhiệm: "Đó là tự nhiên." "Hay, hay, hay!" Đế Tuấn quát lớn, "Ta lui!" Chư Đại yêu tự nhiên nối đuôi nhau rút lui.

Dù Côn Bằng không cam lòng, nhưng thế cuộc mạnh hơn người.

Huyết Thần Tử tự bạo, thực sự không thể coi thường.

Khiến người ta cảm thán.

Điều ghê tởm hơn, Vô Ngân Huyết Hải là nơi chí âm chí uế của thiên hạ, chư Đại yêu, không có ai thích nơi này.

Như vậy, đối mặt với loại tự bạo vô hạn của Minh Hà, đơn giản là vô giải.

Một Nguyên Thần cấp bậc Chuẩn Thánh tự bạo, người khác có thể chịu đựng được sao?

Trừ việc rút lui, còn có thể làm gì?

Minh Hà ha ha cười lớn, ma khí hùng dũng bành trướng, đắc ý vênh váo.

Y chỉ vào chúng Ma Giáo A Tu La: "Thiên Đình muốn tiêu diệt Ma Giáo ta, thì phải qua cửa ải ta trước." "Giáo Chủ uy vũ, Giáo Chủ vô địch!" Chúng A Tu La đồng thanh hoan hô.

Trong khoảnh khắc quần ma loạn vũ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng hứng chí cao độ.

Xem ra, Yêu Đình là một trong số ít Đại thế lực trong Hồng Hoang, ngay cả Yêu Đình cũng bị Minh Hà đánh cho tan tác, vậy thì, ai là đối thủ của Minh Hà?

Thực sự không có ai, bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử, vậy mà có thể dùng như vậy!

Bảo mệnh thì chưa chắc lợi hại đến mức nào, nhưng công kích tuyệt đối là hàng đầu!

Minh Hà cười lớn: "Hài nhi, ta đi nghỉ ngơi cho tốt đây!" "Kêu đi, gào đi, múa đi." "Ha ha ha ha ha ha!" Trong khoảnh khắc khói mù chướng khí.

"Hay, quá hay rồi!" Càn Nguyên vỗ tay tán thán, dũng khí của La Hầu hòa vào thân Minh Hà, phối hợp với công pháp Huyết Thần Tử, phát huy ra uy lực, khiến người ta phải nhìn lại a!

Khổng Tuyên vô cùng khinh thường: "Thái Nhất vẫn phế vật như mọi khi!" Có tư cách nói ra lời đó, Minh Hà tự bạo trong mắt y chỉ là dọa người mà thôi.

Chỉ cần không để hắn đến gần là được rồi sao?

Loại tự bạo này, Khổng Tuyên đâu có không nhìn thấu.

Mặc dù là tốt rồi, Ngũ Sắc Thần Quang, có bao nhiêu xoát bấy nhiêu.

Hồng Quân cười khổ không nói nên lời.

Nếu không phải Khổng Tuyên đã đoạt mất Hỗn Độn Chung của Thái Nhất, đâu cần lãng phí như vậy?

Trong Hồng Hoang là lấy kết quả luận anh hùng, kết quả Yêu Tộc bại lui, Minh Hà hoành hành.

Càn Nguyên cười ha hả: "Hồng Hoang ngày càng náo nhiệt!

Hay lắm!

Ha ha ha ha!" Hồng Quân và Dương Mi nhìn nhau, đều không hiểu vì sao Càn Nguyên Đại Thần lại vui vẻ như vậy?

Hoàn toàn không biết điểm hưng phấn của ngài ở đâu!

Càn Nguyên đương nhiên cảm thấy vui vẻ rồi.

Yêu Đình đánh Minh Hà.

Nhưng lại là chuyện không được ghi chép trong Hồng Hoang Tiểu Thuyết.

Điều quan trọng nhất, Minh Hà vậy mà lại thắng.

Càn Nguyên một mắt nhìn ra, hiện tại trong trái tim của Minh Hà, có một luồng ma khí chí tinh chí thuần, ma khí đó không phải do Huyết Ma Công của Minh Hà sinh ra, mà là tàn niệm của Ma Tổ La Hầu.

Nếu ma khí tiếp tục trưởng thành, La Hầu có thể trùng sinh hay không, thì không nói được.

Càn Nguyên nhìn thấy hài lòng, nói với Hồng Quân: "Pháp lý giảng xong rồi, có thể đi được rồi." Càn Nguyên khẽ có chút bất mãn, "Có thể Thiên Đạo, trong Hồng Hoang nhiều chuyện như vậy đều đang chờ ngài đi xử lý mà." "Ngài đi nghỉ ngơi đi." Lần này Yêu Tộc và Cửu U Ma Giáo đại chiến, không chỉ có người Bồng Lai Tiên Đảo đang chú ý, mà còn hấp dẫn rất nhiều Đại năng.

Bàn Cổ Tam Thanh ở Côn Luân Sơn cũng bị hấp dẫn.

Thông Thiên kinh ngạc nói: "Minh Hà, có chút liều lĩnh a!" Thái Thượng thần tình ngưng trọng: "Tự bạo, thật sự không dễ đối phó." Nguyên Thủy khinh thường nói: "Thực ra rất dễ đối phó, ta chỉ cần đứng trước mặt hắn, tùy ý để hắn tự bạo, động một chút Minh Hà có bản lĩnh thì cứ làm!" Dù đồng thời là hóa thân của Nguyên Thần Bàn Cổ, Thái Thượng và Thông Thiên đều có chút không để ý Nguyên Thủy.

Quá đáng ghét rồi.

Y biết mình có Chư Thiên Khánh Vân, là hào nhiên chính khí của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, là khắc tinh tự nhiên của Minh Hà và những vật ma khác.

Y biết mình có Bàn Cổ Phiên, là một trong ba thần khí khai thiên, sát phạt sắc bén nhất.

Nhưng ta vừa nói gì?

Không cho chút mặt mũi nào sao?

Trên mặt Thông Thiên khẽ có vẻ không vui.

Biểu tình Thái Thượng đạm nhiên, hai vị Đại năng trong lòng thầm nhủ: "Sớm muộn gì cũng phải phân gia!" Nguyên Thủy tự cao tự đại, âm trầm, tự nhiên không để ý hai vị kia.

Thông Thiên thấy không khí gượng gạo, đổi sang một chủ đề khác, "Haizz, Yêu Tộc thật sự xui xẻo đó." "Hai lần đại trương kỳ cổ xuất chinh, lần trước gặp Long Vương ý thức giáng lâm, lần sau gặp Minh Hà cuồng bạo tự bạo." "Thật sự quá xui xẻo!" Thái Thượng vừa định nói, lại nghe Nguyên Thủy nói: "Hừ, chư vị Yêu Tộc, đều là phế vật.

Nếu là ta, sớm đã khiến Minh Hà tan tác rồi.

Đâu có thể để Yêu Tộc kiêu ngạo như vậy.” Lời này vừa ra, Thái Thượng thật sự không nói gì nữa.

Dù y tuân theo Đạo vô vi, tâm hung cũng khoáng đạt, nhưng cũng không phải lúc này để nói chuyện với Nguyên Thủy!

Quá đáng ghét rồi!

Thông Thiên tính tình nóng nảy: “Hay lắm, không biết Nguyên Thủy so với Khổng Tuyên thì thế nào?” Nguyên Thủy đại nộ: “Ta nhất định phải cho Khổng Tuyên biết tay!” Khổng Tuyên đã dùng Ngũ Sắc Thần Quang hành hạ y hơn bốn mươi vạn năm a!

Nguyên Thủy há có thể quên?

Bảo vật của y, Chư Thiên Khánh Vân, Bàn Cổ Phiên… đột nhiên tự tin tràn đầy: “Ta nhất định sẽ cho Khổng Tuyên biết ta lợi hại đến mức nào!” Thông Thiên cười.

Chương 138

Không hề che giấu.

Thái Thượng trong lòng lắc đầu, Thông Thiên đang đổ dầu vào lửa a!

Nguyên Thủy tức giận, nghiến răng muốn hét lên, ta lập tức đi Bồng Lai Tiên Đảo.

Nghĩ lại, cuối cùng không nói ra câu đó!

Không gì khác, Bồng Lai Tiên Đảo Càn Nguyên Tiên Cung, đó là Đạo trường của Càn Nguyên Đại Thần.

Nguyên Thủy tuy vừa có được hai kiện Chí Bảo, trong lòng ít nhiều cũng có chừng mực.

Chút thực lực đó, trước mặt Càn Nguyên Đại Thần, ngay cả một chút sóng nhỏ cũng không tạo nên được.

Nguyên Thủy ở Tử Tiêu Cung nghe Đạo, Đạo hạnh pháp lực đại tiến.

Nhưng tiến bộ, người ta Khổng Tuyên cũng không hề kém cạnh a.

Hơn nữa, Hồng Quân còn xưng Đạo Hữu với Khổng Tuyên.

Muốn tìm phiền phức với Khổng Tuyên, với chút Đạo hạnh đó, thật sự không nhất định có thể làm được.

Nhưng thần sắc của Thông Thiên quá đáng ghét.

Nguyên Thủy trong lòng thầm giận: "Tam Thanh nhất thể, ta thấy sớm muộn gì cũng phải phân gia." Trong lòng Tam Thanh đều tồn tại ý niệm phân gia.

Hạt giống đã gieo xuống, không biết khi nào sẽ đâm rễ nảy mầm.

Đại thế Tam Thanh phân gia không thể tránh khỏi.

Thái Thượng thở phào một hơi: "May mắn, hai bên tuy đánh nhau, nhưng cuối cùng không hủy hoại Đại Địa Hồng Hoang." "Nếu không, ta có việc để bận rồi!" Lời vừa dứt, Nguyên Thủy và Thông Thiên đột nhiên biến sắc.

A!

May mà không đánh ra kết quả gì.

Chỉ làm bốc hơi không ít nước trong Vô Ngân Huyết Hải.

Đối với thế giới Hồng Hoang không có tổn thất.

Nếu không, lại phải bận rộn rồi.

Tam Thanh trên thân gánh vác nhiệm vụ do Càn Nguyên Đại Thần phân phó, ai mà dám làm hư hoại trong thế giới Hồng Hoang, Tam Thanh phải chịu trách nhiệm.

Đó cũng là lý do, Tam Thanh sẽ chú ý đến U Minh Huyết Hải.

Dù sao, một bên là Yêu Tộc Thiên Đình, một bên là U Minh Ma Giáo, đều là những Đại thế lực có danh tiếng trong Hồng Hoang.

Hai bên đánh nhau, vậy mà không bùng phát ra tổn hại quy mô lớn, thật sự là may mắn.

Thông Thiên không cho là đúng: "Không dám đâu!" "Đừng quên, bên cạnh Vô Ngân Huyết Hải là Lục Đạo Luân Hồi." "Đó là Đạo trường của Hậu Thổ Thánh Nhân." "Hai bên cũng sợ Hậu Thổ Thánh Nhân trách phạt." "Minh Hà là tấm gương đi trước, Đại năng Hồng Hoang nào mà không biết?" Tam Thanh đồng thời trầm mặc, ngày xưa Hậu Thổ Thánh Nhân chỉ một cái búng tay, đã tiêu diệt bốn ức Huyết Thần Tử của Minh Hà!

Uy thế đó, kinh thiên động địa cũng không quá lời.

“Thánh nhân chi hạ giai lâu nghĩ” từ sau trận chiến đó mới truyền ra.

Tổng không thể nào là đại may mắn trong lòng họ.

Nguyên Thủy thở dài: “Thực lực của chúng ta, cuối cùng vẫn không đủ!” “Cũng không biết, khi nào mới có thể chứng Đạo a!” Vốn dĩ, không hề vội vã như vậy.

Nhưng thế giới Hồng Hoang thay đổi quá nhanh.

Vốn dĩ cho rằng Chuẩn Thánh đỉnh phong thậm chí Á Thánh, là Đạo quả cao nhất của tu đạo nhân sĩ trong Hồng Hoang.

Nhưng không ngờ, trên đó còn có Thiên Đạo Thánh Nhân, có Thánh nhân cấp độ Thiên Đạo.

Hiện tại xem ra, trên Thiên Đạo, còn có sự tồn tại của Càn Nguyên Đại Thần.

Tam Thanh đối với tốc độ tu hành thực ra đã hài lòng, nhưng vô cớ Đại lão trong Hồng Hoang quá nhiều.

Tam Thanh cảm thấy áp lực to lớn.

Trong khoảnh khắc trầm mặc không nói.

Thái Thượng đạm đạm nói: “Ta có dự cảm, thời gian chúng ta chứng Đạo ngày càng gần rồi, chỉ cần một thời cơ thích hợp mà thôi.” Tam Thanh trầm mặc.

Đồng loạt dùng công đi tu luyện. …Trừ Bàn Cổ Tam Thanh, Đại năng Nữ Oa và Càn Khôn Lão Tổ ở Bất Chu Sơn cũng đang quan chiến.

“Minh Hà bạo táo như vậy?

Động một chút là tự bạo sao?” Càn Khôn bày tỏ thực sự đã đánh giá thấp Minh Hà.

Cách đấu pháp này, liều lĩnh đến cực điểm.

Không có Tiên Thiên Pháp Bảo tốt, thật sự không chống đỡ nổi mấy lần tự bạo của Minh Hà!

Nữ Oa lắc đầu: "Cuối cùng cũng chỉ là tiểu Đạo mà thôi!" Càn Khôn vội vàng thỉnh giáo.

Hiện tại Đạo hạnh của Nữ Oa và Càn Khôn dường như không chênh lệch nhiều, lại có Hồng Mông Tử Khí trong tay, sớm muộn gì cũng sẽ chứng Đạo.

Càn Khôn hiện tại mọi chuyện đều lấy Nữ Oa làm đầu.

Nữ Oa cười nói: "Đạo hạnh là căn bản a!" "Chiêu của Minh Hà chỉ có thể dùng để phòng thủ." "Không biết Đạo Hữu có phát hiện ra không, Minh Hà căn bản không dám ra khỏi U Minh Huyết Hải." "Công Đức trên người y, không đủ rồi!" Di?!

Càn Khôn suy nghĩ lại, quả thực là như vậy.

Vốn dĩ, Minh Hà vì lập ra tộc A Tu La, có công lớn trong việc hoàn thiện Lục Đạo Luân Hồi, do đó Thiên Đạo ban thưởng Công Đức.

Công Đức của Minh Hà khi đó thực sự không kém Đế Tuấn và Thái Nhất.

Nhưng ai khiến y lại xông vào Địa Phủ chứ?

Một chỉ của Hậu Thổ Thánh Nhân kia, đã hoàn toàn tiêu trừ tất cả Công Đức của Minh Hà.

"Công Đức, đối với tu sĩ chúng ta là ý nghĩa quan trọng nhất." "Cái U Minh Huyết Hải, Đạo trường của Minh Hà, miễn cưỡng có thể không chịu ảnh hưởng của Công Đức." "Nhưng ta dám nói, Minh Hà chỉ cần dám bước ra thế giới Hồng Hoang, e rằng vừa ra khỏi cửa sẽ gặp Thiên Phạt!" Nữ Oa yên nhiên cười: "Y bị nhốt trong U Minh

Huyết Hải, không thể ra khỏi Huyết Hải.” Càn Khôn chợt tỉnh ngộ.

Đích xác là như vậy.

Trong Hồng Hoang có tồn tại Thiên Phạt.

Chương 139

Tu sĩ tu hành, không thể thoát khỏi Thiên Đạo Thiên Kiếp, nghiêm trọng hơn, là Thiên Phạt!

Thiên Phạt được định lượng thế nào?

Đó là dựa vào Công Đức nhiều hay ít của tu sĩ.

Nữ Oa khác với các tu sĩ khác, y chú trọng tạo hóa, càng đặc biệt chú trọng Công Đức.

Y là người nhạy cảm nhất với loại chuyện này.

Chỉ một cái nhìn, đã thấy Công Đức trên người Minh Hà hiện tại đã thành số âm.

Vốn dĩ có một tầng Công Đức mỏng manh, nhưng sau khi tự bạo hai cái Huyết Thần Tử, Công Đức đã thành số âm.

Nữ Oa cười lạnh không ngớt: "Nếu Công Đức lại giảm thêm một chút, e rằng người đang ngồi trong nhà, họa lại từ trên trời giáng xuống!" Càn Khôn đại kinh: "Minh Hà trên người có nhiều Nghiệt Trái như vậy sao?" Nữ Oa cười không nói.

Minh Hà vốn dĩ bị Hậu Thổ Thánh Nhân một chỉ tiêu diệt toàn bộ Công Đức.

Hậu Thổ Thánh Nhân là Đại Từ Bi Thánh Nhân.

Muốn Minh Hà tu thân dưỡng tính.

Minh Hà vốn dĩ làm khá tốt.

Không phải bất kỳ ai cũng có thể trầm tĩnh tâm tu thân dưỡng tính.

Nhưng không ngờ, y lại tu luyện 《Nguyên Thủy Ma Giáo Bí Truyền》, đó đâu phải kinh điển Ma Giáo tầm thường.

Là công pháp mà Ma Tổ La Hầu tu luyện.

Nói cách khác, Minh Hà tu luyện công pháp như vậy, đã kế thừa nhân quả của La Hầu.

Nhân quả của Ma Tổ La Hầu dễ kế thừa như vậy sao?

Khi xưa tru sát La Hầu đâu chỉ có tộc trưởng Long Hán Tam Tộc, Thiên Đạo Hồng Quân đương kim, còn có Càn Nguyên Đại Thần thần bí mạc trắc.

Minh Hà kế thừa nhân quả của La Hầu, đó tương đương với việc đối địch với năm vị Đại năng!

Trên Hồng Hoang, ai dám đồng thời đối địch với năm vị?

Đều cho là điên rồ!

Thế mà Minh Hà lại làm như vậy.

Thiên Đạo há có thể dung thứ?

Trong lòng Nữ Oa, kết cục của Minh Hà đã định. …"Minh Hà ngốc nghếch như vậy sao?!" Trấn Nguyên Tử lắc đầu không nói.

Trong Ngũ Trang Quán núi Vạn Thọ, Đạo trường của Trấn Nguyên Tử.

Y đang cùng Hồng Vân phẩm trà luận đạo, đồng thời quan tâm đến trận chiến trong U Minh Huyết Hải.

Các Đại năng kỳ lạ trong Hồng Hoang, có thể chỉ nghĩ đây là một trận chiến bình thường.

Nhưng Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, tuyệt đối không dám coi đây là một trận chiến bình thường.

Nhớ lại ngày xưa ở Tử Tiêu Cung bị nhường chỗ ngồi, hai vị Đại năng trong lòng còn sợ hãi.

Lão hảo nhân Hồng Vân nghiêm túc nói: "Sư đệ, chúng ta nhất định không thể để Chuẩn Đề hoặc Tiếp Dẫn thành Thánh!" Sắc mặt y trở nên dữ tợn, "Ai cũng có thể thành Thánh, nhưng duy chỉ hai người đó không thể!" Bất luận ai cũng không thể nhìn ra, đây là lão hảo nhân Hồng Vân trong Hồng Hoang.

Nhưng Trấn Nguyên Tử lại hiểu loại tâm lý này.

"Đúng, ai cũng có thể thành Thánh, duy chỉ Tiếp Dẫn hoặc Chuẩn Đề không thể." Nếu không trải qua loại đại khủng bố sinh tử đó, e rằng Trấn Nguyên Tử cũng khó mà lý giải.

Nhưng chính vì đã trải qua, Trấn Nguyên Tử mới căm ghét như vậy.

Y bình tĩnh nói: "Sư huynh, yên tâm, hai tên đó không thể thành Thánh." Trấn Nguyên Tử bình tĩnh phân tích, "Đạo Tổ ngày xưa từng nói, dưới danh nghĩa ngô có sáu vị Thánh nhân." "Sáu người chúng ta, là đối tượng thành Thánh được chỉ định." "Nhưng hiện tại có thêm một đạo Hồng Mông Tử Khí bị Chuẩn Đề lấy đi." "Nhưng vạn vạn đừng nghĩ đó là chuyện tốt, ngược lại, là chuyện xấu." "Chư vị Đạo Hữu nghe Đạo trong Tử Tiêu Cung, trừ mười một đệ tử Bồng Lai Tiên Đảo ra, tất cả những người khác đều phải gọi một tiếng Sư Tôn là lão sư." "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không ngoại lệ!" "Được Hồng Mông Tử Khí, chẳng qua là quân cờ thí mạng mà thôi." Quân cờ thí mạng, là kẻ đi đầu.

Mệnh pháo hôi.

Hồng Vân gật đầu, nhưng vẫn nói: "Sớm giết chết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì tốt hơn, Minh Hà… ta luôn cảm thấy trạng thái của y có chút kỳ lạ." Trấn Nguyên Tử không hiểu, trạng thái của Minh Hà kỳ lạ sao?

Bá khí mười phần, ma uy cái thế, có gì mà kỳ lạ chứ?

Hồng Vân nhíu mày, thực sự cảm thấy trạng thái của Minh Hà không đúng. …Trên Thiên Đình khí thế trầm trọng, chư Đại yêu đều không còn tâm tình nói cười.

Vốn dĩ chém giết Vinh Quang Chi Chủ, thống nhất Đông Tây Phương Thiên Đình, ý khí phong phát biết bao.

Các Đại yêu nhìn, mang theo đại thế cuồn cuộn đến Vô Ngân Huyết Hải, bắt giữ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, há chẳng phải dễ như trở bàn tay?

Ai ngờ lại gặp Minh Hà cái cuồng ma tự bạo này!

Liên tục hai lần tự bạo, khiến chư Đại yêu ai nấy đều bị thương.

Ma khí mà Minh Hà tu luyện, đối với chư vị Đại yêu uyển như kịch độc.

Cái cảm giác ghê tởm đó, khỏi phải nói!

Trừ lần Long Vương ra, khi nào thì họ lại chịu thiệt lớn như vậy?

Các Đại yêu vô tinh thần, ít nhiều có chút nản lòng.

Côn Bằng hung ác dị thường, nói: "Chi bằng ta trực tiếp nói cho Minh Hà biết chuyện Hồng Mông Tử Khí đi?" "Không được!" Chư Đại yêu đồng loạt phản đối.

Loại chuyện này có thể nói cho Minh Hà sao?

Nếu nói cho y biết, Minh Hà sẽ biến nó thành của riêng y.

Tên đó sẽ trốn vào trong U Minh Huyết Hải.

Dựa vào một ức Huyết Thần Tử phân thân của y, tìm kiếm ư?

Không thể không nói, Huyết Thần Tử trong việc bảo mệnh, có chỗ độc đáo.

Thậm chí, ở giai đoạn Chuẩn Thánh, vô cùng độc đáo.

Côn Bằng sốt ruột: “Làm sao đây?

Chương 140

Lẽ nào mặc cho Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trốn sau lưng Minh Hà từ từ luyện hóa Hồng Mông Tử Khí?

Sau đó thành Thánh?" "Thánh nhân chi hạ giai lâu nghĩ!" "Nếu trong đó có người thành Thánh, thì chúng ta có gì tốt để ăn?!" Các Đại yêu càng im lặng.

Lời của Côn Bằng là thật!

Duy chỉ lời thật, mới là đau lòng nhất.

Đế Tuấn hung hăng siết chặt nắm đấm, đáng tiếc hai Đại trận của Yêu Tộc chưa hoàn thành.

Nếu không, Minh Hà bé nhỏ, đâu để vào mắt ngô.

Nhưng hiện tại.

Thật mềm yếu!

Thái Nhất: "Ta có thể mời ngoại viện đối phó Minh Hà!" Cái gì?!

Mời ngoại viện?!

Trong lòng chư Đại yêu càng thêm khó chịu.

Vì sao?

Họ luôn lấy mục tiêu xưng bá Hồng Hoang!

Trong lòng họ, Yêu Tộc Thiên Đình là số một Hồng Hoang.

Nhưng hiện tại, một trong những người thống trị Yêu Tộc, Đông Hoàng Thái Nhất lại muốn mời ngoại viện… Chư vị Đại yêu cảm thấy thể diện của mình bị tổn hại!

Nhưng kỹ càng suy nghĩ, hình như ngoài cách này ra, không còn

cách nào khác!

Côn Bằng muốn nói gì đó, cuối cùng không thốt nên lời!

Thái Nhất cũng không để ý, "Ta biết các ngươi lo lắng, là, ngoại viện mời đến có chiếm đoạt đạo Hồng Mông Tử Khí đó trước hay không." Chư vị Đại yêu không kìm được gật đầu.

Thái Nhất nói trúng tim đen, nói đúng vào vấn đề cốt lõi.

Hồng Mông Tử Khí, là cơ sở thành Thánh.

Có Hồng Mông Tử Khí không nhất định chứng Đạo, nhưng không có Hồng Mông Tử Khí, thì chắc chắn không thể thành Thánh!

Cơ hội thành Thánh, ai mà không muốn?

Minh Hà trong Yêu Đình không ai có thể chế ngự.

Vậy thì ngoại viện mời đến nhất định cũng không thể ngăn cản cao thủ.

Đó là suy đoán đơn giản.

Vấn đề đã xuất hiện, Đế Tuấn đại kinh, hỏi: "Hồng Vân đạo hữu cùng Trấn Nguyên đạo hữu quả thật có yêu cầu như vậy sao?" Thái Nhất trịnh trọng gật đầu: "Hoàng huynh, ngã đã đáp ứng rồi.""Làm tốt lắm!" Đế Tuấn ha ha đại tiếu.

Đáp ứng như vậy thật hảo.

Quả thực là thần trợ công.

Đế Tuấn đang lo lắng về việc Hồng Mông Tử Khí sẽ thuộc về ai.

Tại Thiên Đình mà xem, vô luận Minh Hà, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều sẽ không phải đối thủ của Yêu Đình.

Nhưng vấn đề là, Hồng Mông Tử Khí nên cấp cho ai mới hảo.

Theo lẽ thường, tự nhiên nên là hai vị Yêu Hoàng của Yêu Đình.

Song Đế Tuấn không phải là Yêu Hoàng bình thường, y luôn có một tâm hồn khoáng đạt.

Côn Bằng nhiều lần gây sự đều được Đế Tuấn an ủi dỗ dành.

Nếu đổi thành đế hoàng khác, sớm đã đánh giết Côn Bằng rồi.

Nhưng Đế Tuấn thì không, người có thể đề xuất "vạn vật giai khả vi Yêu Hoàng giả" (muôn vật đều có thể làm Yêu Hoàng), hùng tâm tráng chí khác thường.

Đế Tuấn càng thêm rõ ràng, Hồng Mông Tử Khí này, cấp cho ai cũng được, nhưng tuyệt đối không thể cấp cho Côn Bằng.

Côn Bằng vốn kiêu ngạo, nếu lại đem Hồng Mông Tử Khí ban cho y, thì hoặc Yêu Đình sẽ phân băng ly tích; hoặc Yêu Đình sẽ trực tiếp đổi chủ.

Đế Tuấn vốn đang khó xử.

Y biết Côn Bằng tâm địa hẹp hòi, ưa đi theo lối cực đoan.

Thực sự đang tiến thoái lưỡng nan, chợt nghe Thái Nhất nói vậy, đương nhiên tâm tình đại hảo!

Nhưng Đế Tuấn lại lấy làm kỳ lạ: "Hai vị đạo hữu, vì sao lại đưa ra yêu cầu kỳ quái như vậy?""Hoàng huynh, theo như quan sát của ngã," Thái Nhất đưa ra phỏng đoán, "Hồng Vân đạo hữu cùng Côn Bằng đạo hữu có mối thù sinh tử." Hả?!

Thù sinh tử?!

Ngã không hề hay biết a?Hồng Vân lại thân là một trong sáu đại đệ tử của Đạo Tổ, là nhân vật chú định sẽ thành Thánh.

Một đại nhân vật như vậy, luận thân phận tuyệt không thua kém Đế Tuấn và Thái Nhất, thậm chí về sau còn cao hơn.

Côn Bằng điên rồi sao lại chọc ghẹo người ta?Nhưng với phong

cách hành sự của Côn Bằng, nói không chừng lúc nào đó đã chọc giận Hồng Vân mà không tự biết.

Đế Tuấn vội vàng hỏi: "Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử hai vị đạo hữu, không có giận lây sang Yêu tộc ta chứ?""Không có, không có." Thái Nhất lắc đầu.

Dù sao thì, y không nhìn ra điều đó.

Chỉ biết rằng, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử thực sự căm ghét Côn Bằng.

Hơn cả căm ghét Chuẩn Đề nhiều.

Cảm giác này thật là kỳ lạ, nhưng lại chân thực đến thế.

Đế Tuấn ngửa mặt lên trời thở dài, đều là chuyện gì thế này.

Côn Bằng lại đắc tội hai vị Thánh Nhân tương lai, vậy thì muốn có một kết cục tốt đẹp là không thể rồi!

Hai vị ấy, tuyệt đối sẽ không cho phép y chứng đạo.

Trong cái rủi có cái may, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử hai vị đạo hữu không có giận lây.

Thật sự đáng để khánh hạ.

Chương 141

Đế Tuấn gạt vấn đề này sang một bên, hỏi: "Có biết Côn Bằng đã đắc tội hai vị đạo hữu ở chỗ nào không?"Thái Nhất cười khổ lắc đầu.

Đế Tuấn thở dài: "Sau này, lại tìm cơ hội khuyên y vậy.

Đã hẹn với hai vị đạo hữu thời điểm thích hợp ra tay chưa?" Sắc mặt Thái Nhất cổ quái, nói: "Hồng Vân và Trấn Nguyên hai vị đạo hữu... muốn đến Bồng Lai Tiên Đảo bái phỏng Càn Nguyên Đại Thần trước, thỉnh cầu Càn Nguyên Đại Thần giúp đỡ."Hả?!

Đế Tuấn có chút mơ hồ.

Lại thế nữa sao?

Hồng Vân và Trấn Nguyên hai vị đạo hữu sẽ tiền khứ Bồng Lai Tiên Đảo ư?

Thái Nhất cười khổ nói: "Hai vị đạo hữu không có đủ năng lực để đối phó Minh Hà, bởi vậy, đặc biệt thỉnh cầu Càn Nguyên Đại Thần chỉ điểm."Đế Tuấn trong lòng ám đạo, cũng muốn Càn Nguyên Đại Thần chỉ điểm a.

Chỉ là, đáng tiếc, Bồng Lai Tiên Đảo, Yêu tộc ngay cả đi cũng không đi được.

Nguyên nhân, tự nhiên là vì trận lập uy chi chiến kia!

Đế Tuấn cùng Thái Nhất pha vi di hám.

Hồng Vân tuyệt không phải người hay sĩ diện hão.

Trước khi đăng thượng Bồng Lai Tiên Đảo, y đã là lão hảo nhân nổi tiếng khắp Hồng Hoang, hầu như mọi thế lực lớn trong Hồng Hoang đều có bằng hữu của y.

Cũng phải thôi, bằng hữu của Hồng Vân biến bố chỉnh cá Hồng Hoang.

Bất kể Yêu tộc, Vu tộc, Nhân tộc, hay Tam Thanh, Nữ Oa, Mười hai Tổ Vu, đều có bằng hữu.

Bởi vì Hồng Vân đã khứ địa phương thái đa liễu, kiến thức liễu thái đa đích đạo hữu, bởi vậy, y có nhận tri rõ ràng về mình.

Hồng Vân tịnh bất giác đắc mình cao quý hơn các đạo hữu khác, Cửu Cửu Tán Phách Hồng Hồ Lô tuy cũng là Tiên Thiên Linh Bảo khá lợi hại, nhưng cũng cận cận là khá lợi hại mà thôi.

Tuy đã đáp ứng thỉnh cầu của Thái Nhất, nhưng y không có nhiều nắm chắc để chính diện đối kháng Minh Hà.

Chỉ là vô luận Minh Hà, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đều có đại nhân quả với y.

Hồng Vân bất năng bất khứ.

Dứt khoát, y đến Bồng Lai Tiên Đảo thỉnh cầu Càn Nguyên chỉ điểm.

Đi cùng y có Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử đệ nhất thứ nghe nói về Bồng Lai Tiên Đảo.

Khẩn trương khẳng định là có rồi.

Trong truyền thuyết, Càn Nguyên Đại Thần, chính là tồn tại có đạo hạnh còn cao hơn cả Thiên Đạo Hồng Quân a.

Đại Thần, thật sự sẽ tiếp kiến sao?

Hồng Vân ở ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, cung cung kính kính hành lễ: "Tiểu tiên Hồng Vân, Trấn Nguyên, cầu kiến Càn Nguyên Đại Thần!" "Có thể!" Một đạo thanh âm hùng vĩ vang vọng bên tai.

Hồng Vân đại hỉ: “Sư đệ, Càn Nguyên Đại Thần đã doãn nặc chúng ta rồi.” Trấn Nguyên Tử tùy theo Hồng Vân đạp lên Bồng Lai Tiên Đảo, lập tức có một chủng cảm giác muốn đốn ngộ.

Khác với Hồng Vân, y cảm thụ được một cỗ cảm giác thân thiết vô biên.

Có một cây Dương Liễu thụ vẫy cành lá chào hỏi: “Hai vị đạo hữu hảo, mau đi bái kiến Đại Thần đi, đừng phát lăng!” Đạo hạnh bàng bạc kia, suýt nữa khiến hai người lầm tưởng đã gặp Thiên Đạo Hồng Quân.

Trấn Nguyên Tử chấn kinh bất dĩ, hạ giọng nói với Hồng Vân: “Trên đảo này khắp nơi đều là Tiên Thiên Linh Căn a!” Bồng Lai Tiên Đảo chính là nhạc viên của Tiên Thiên Linh Căn.

Trên Hồng Hoang do liên quan đến đại kiếp khai thiên, Tiên Thiên Linh Căn hầu như đều diệt tuyệt.

Nhưng trên Bồng Lai Tiên Đảo, chúng đều được bảo tồn hoàn chỉnh.

Ví như Hoàng Trung Lý, Tiên Hạnh, Bàn Đào, Hồ Lô Đằng...

Những Tiên Thiên Linh Căn này đều chưa hóa hình, trên Bồng Lai Tiên Đảo cũng nhu yếu hóa hình.

Từ từ tích lũy pháp lực là được.

Có túc cú thời gian để chứng đạo, giống như Dương Mi vậy!

Càn Nguyên vừa cương cương xem xong hảo hí, tâm tình chính du khoái ni.

Bởi vậy, đối mặt với Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, Ngô cũng đại khai phương tiện chi môn.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử quỳ bái tại cung ngoại: “Tiểu tiên

bái kiến Càn Nguyên Đại Thần, Thánh Thọ vô cương.” “Tiểu tiên yếu liễu giải nhân quả với Minh Hà, Tiếp Dẫn.” “Nhưng tiểu tiên thực lực đê vi, nã bất hạ ba người.” “Khẩn cầu Càn Nguyên Đại Thần đại phát từ bi!” Ừm?!

Bởi vì chuyện này mà tìm Ngô sao?

Càn Nguyên lập tức bất bang mang liễu.

Chuyện như vậy, chẳng lẽ bất ứng cai khứ cầu kiến Hồng Quân sao?

Yếu tri đạo, Hồng Quân mới là sư tôn của hai vị đó chứ.

Thượng lý hoa sự tình ma!

Quả thực là mạc danh kỳ diệu.“Đinh!” “Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống phát bố nhiệm vụ tùy cơ, chỉ điểm Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử giải quyết nhân quả, cải biến vận mệnh.” “Tuyển trạch một: Tiếp thụ nhiệm vụ.

Hoạch đắc tưởng lệ: Một phần Hỗn Độn Vận Mệnh Đại Đạo Bản Nguyên.” “Tuyển trạch hai: Cự tuyệt nhiệm vụ.

Hoạch đắc tưởng lệ: Một ức năm đạo hạnh pháp lực!”“Hít!” Cái phá hệ thống này lại tác yêu rồi!

Yếu pháp lực hà dụng a!

Ở cảnh giới Hỗn Nguyên, một ức năm pháp lực và một ngàn vạn năm pháp lực thượng hữu khu biệt yêu?

Căn bản là không có soa biệt hảo ba!

Hỗn Độn Vận Mệnh Đại Đạo Bản Nguyên thì thơm ngon rồi.Luân Hồi, Nhân Quả, Vận Mệnh, Không Gian, Lực...

Trong Hỗn Độn thế giới, mấy loại bản nguyên trọng yếu nhất này đều khoái yếu tập tề rồi.

Cắn răng cũng đắc tuyển trạch một a!

“Ngô tiếp thụ nhiệm vụ rồi!” Càn Nguyên nhị thoại bất, lĩnh thủ tưởng lệ.

Với cảnh giới của Ngô, tại nhất niệm chi gian, đã lĩnh ngộ pháp tắc Vận Mệnh đến cực hạn của cảnh giới hiện tại.

Chương 142

Càn Nguyên vốn dĩ vi, cũng dạng rồi, thùy liệu.

Lực, Luân Hồi, Nhân Quả, Vận Mệnh mấy chủng pháp tắc tụ tề, sản sinh kỳ diệu chí cực biến hóa, biến hóa này, cư nhiên đái trứ đạo hạnh của Ngô tiểu tiểu đề thăng một cảnh giới.

Yếu tri đạo, đạo hạnh cảnh giới của Ngô là Hỗn Nguyên!

Hỗn Nguyên yếu đề thăng cảnh giới, đều dĩ vô lượng lượng kiếp vi đơn vị đích.

Song như thử khinh dịch đích hoàn thành.

Trứ thực nhượng Càn Nguyên hoan hỉ.

Đẩu nhiên hồi ức, Hồng Vân bất đãn là một cái xoát nhiệm vụ cơ khí, mà còn là phúc duyên.

Đương sơ tu hành chi thượng suýt chút nữa đã tẩu thượng liễu sai lộ, chính nhân vì Hồng Vân xuất hiện, nhượng Ngô phản bản quy nguyên, trọng luyện đạo cơ.

Như thế, nhiệm vụ của Hồng Vân, đương nhiên yếu hảo hảo đích bang trợ hoàn thành.

Chỉ là Càn Nguyên nhất cá kình tại tâm lý, "Bất bổn ý của Ngô, phá hệ thống bức Ngô." Ân, không thác, như thế.Cái Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống bị thổ tào kia, ở sâu trong thần hồn của Ngô, một góc khuất bất kiến, trên thân nó có một hàng Hán tự bất đình đích thiểm thước.

"Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống chế tạo giả: Càn Nguyên!" Đây là sự quật cường cuối cùng của Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống!

Càn Nguyên đạm nhiên nhất tiếu: "Thôi được, đã hữu duyên với ngô, để ngô giúp một tay." Ngô khai khẩu đạo: "Dương Mi đạo hữu, tá Dương Liễu chi nhất dụng!" Dương Mi vi vi chấn động, có một chi tân tiên đích thụ chi thoát lạc xuống.

Càn Nguyên tùy thủ thủ liễu, hư không ngưng vật, lại là một đoàn pháp tắc, pháp tắc kia đương chân phức tạp chí cực, nãi là tập hợp thể của Luân Hồi, Nhân Quả, Không Gian, Vận Mệnh.

Chính là Hỗn Nguyên pháp tắc mà Càn Nguyên cương cương lĩnh ngộ.

Càn Nguyên tùy thủ đem pháp tắc đả nhập Dương Liễu chi trung, Dương Liễu chi đốn thành Chí Bảo!

Pháp bảo Hồng Hoang phân Tiên Thiên và Hậu Thiên, bất phân âm dương.

Pháp bảo này nãi sau khi khai thiên, Càn Nguyên cương cương tạo ra, bởi vậy vi Hậu Thiên Chí Bảo.

Song dĩ xuất thân luận, Dương Mi tồn tại từ khi Hỗn Độn sơ phân, là Hỗn Độn Ma Thần cổ lão.

Là một Đại Ma Thần chân chính.

Yếu Tiên Thiên, y cũng đích khứ.

Càn Nguyên tùy thủ ban Dương Liễu chi tứ cấp cho Hồng Vân: "Đông tây này ngô tùy thủ luyện, nã khứ ngoạn nhi ba!" Hồng Vân một hữu thoại ni.

Dương Mi nhìn mà nhãn nhiệt, thảo hảo đạo: "Đại Thần, Đại Thần, năng bả Dương Liễu chi cấp ngã tham ngộ tham ngộ yêu?""Na đắc khứ cân Hồng Vân yếu!" Càn Nguyên tâm lý bất dĩ vi nhiên, Hồng Vân mỗi thứ, đều cấp đái liễu đại lượng nhiệm vụ, tưởng lệ cái nào cũng trọng yếu hơn cái kia.

Càn Nguyên mới tùy thủ cấp tố điểm tiểu ngoạn ý nhi.

Song dạng như Dương Mi...

Càn Nguyên tự nhiên cũng lý bất lý hội đích.

Hồng Vân mộc mộc ngốc ngốc đích tiếp Dương Liễu chi, thần niệm vi vi nhất tham, đăng thì đại cật nhất kinh, Dương Liễu chi lý diện cư nhiên có thất thất tứ thập cửu tầng cấm chế!

Hồng Vân nãi đệ tử của Hồng Quân, tự nhiên tri đạo cấm chế trong pháp bảo tự nhiên việt đa việt hảo.

Song dã thái hảo rồi ba?Tứ thập cửu tầng cấm chế, đắc phá giải đến hầu niên mã nguyệt a?

Dương Mi kiến không được hảo xử từ Càn Nguyên, chuyển đầu dữ Hồng Vân thương lượng: "Hồng Vân đạo hữu, nhược giải quyết hoàn nhân quả chi hậu, nhượng ngã tham ngộ pháp tắc lý diện. ...Ngã trợ y luyện hóa như hà?"Hồng Vân cung kính đáp ứng: "Hữu lao tiền bối!" Khả khán phân minh, vị tu sĩ Dương Liễu thụ này, liên Càn Nguyên Đại Thần cũng yếu xưng hô đạo hữu đích. , khí thế Dương Liễu thụ ti hào bất gia yểm sức, bỉ Sư Tôn Hồng Quân cũng bất hoàng đa nhượng.

Dương Mi đại hỉ: "Như vậy thì, đều tiến khứ ba!" Dương Liễu chi nhất thân, có một cái đại trận bả hai vị đại năng tráo liễu tiến khứ!

Khổng Tuyên vi vi kinh ngạc: "Thời Gian Đại Trận?!" "Na đương nhiên," Dương Mi hí hư bất dĩ, "Càn Nguyên Đại Thần đạo hạnh pháp lực thông thiên, tùy thủ lộng đích bảo bối, bất tốn Tiên Thiên Linh Bảo.

Pháp tắc kỳ trung càng liên ngã cũng động dung."'"Dạng bảo bối này, chỉ năng kháo trứ thời gian mạn mạn tham ngộ ngạnh phá!" "Na lý có tiệp kính.

Thôi tính, ngã cấp ngươi túc cú thời gian.

Bồng Lai Tiên Đảo chi thượng tiên linh chi khí vô cùng vô tận, chân bất phạ ngươi ngốc đích thời gian trường!"Khổng Tuyên vô ngữ: "Dương Mi Đại Tiên, Dương Liễu chi là từ bản thể của ngươi điệu xuống, pháp tắc lý diện đó, bất nhất thanh nhị sở yêu?" "Bất bất bất!" Dương Mi dao dao đầu, "Đạo hữu, đạo hạnh của ngươi thiển, khán bất đắc phân minh.""Cương cương Càn Nguyên Đại Thần thi triển đích thì hậu, đả tiến Dương Liễu chi pháp tắc khả bất nhất bàn đích pháp tắc," "Lý diện bao hàm Luân Hồi, Vận Mệnh, Không Gian, Nhân Quả thậm chí đái liễu tiểu bộ phận Lực pháp tắc tại nội.

Đẳng hồi đầu, ngã đắc cá bảo bối, yếu thỉnh ngươi nhất đồng tham tường."Khổng Tuyên hào bất lưu tình đắc yết lộ Dương Mi: "Ngã bất tín, tại Thời Gian Đại Trận lý diện ngươi một hữu lưu hạ thần niệm.

Kỳ thực, ngươi tại tham ngộ rồi ba?!" "Ha ha ha," Dương Mi dam giới đại tiếu, "Khổng Tuyên đạo hữu hảo nhãn lực." Khổng Tuyên dao dao đầu, trực tiếp phi tiến Càn Nguyên Cung, bất lý hội Dương Mi.

Dương Mi khước dã bất dĩ vi ý, y kinh ngốc liễu trước cử động của Càn Nguyên Đại Thần.

Chủng thần hồ kỳ thần năng lực này, chân đích lệnh y đại khai nhãn giới!

Dương Mi cảm thán, bất quý Đại Thần, lợi hại!

Pháp tắc Không Gian kỳ trung, liên y cũng đại thụ khai phát, yếu tri đạo, y là Không Gian Ma Thần của Hỗn Độn thế giới!

Kỳ trung, có biệt pháp tắc, lý giải có chút gian sáp.

Nhượng Dương Mi Đại Tiên, đối đạo hạnh của Càn Nguyên Đại

Thần càng gia tán thán.“Bồng Lai Tiên Đảo thật sự hảo, bất cận mỗi nhật có Đại Đạo chi quang mộc dục, năng ngẫu nhiên thính Đại Thần giảng pháp.” “Thật sự hảo a!” “Di, Trấn Nguyên Tử nãi Tiên Thiên Linh Căn Nhân Sâm Quả Thụ hóa hình...” “Để ngã trợ y nhất tí chi lực!”Dương Mi tự nhiên có túc cú pháp lực trợ Trấn Nguyên Tử nhất tí chi lực.

Thỏ Ngọc tây lạc, Kim Ô đông thăng, như thế tam thập nhật.

Hồng Vân dữ Trấn Nguyên Tử chung quy thanh tỉnh liễu.

Hai vị đại năng tề tề bái đảo tại địa, tiên cung kính đích hướng Càn Nguyên Tiên Cung khái đầu: “Tiểu tiên đa tạ Càn Nguyên Đại Thần đại từ bi chi tâm.” Lại phục hướng Dương Mi khái đầu, “Đa tạ Dương Mi Đại Tiên tài bồi chi ân.” Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử chấn kinh bất năng tự dĩ.

Tạo hóa!

Thiên đại tạo hóa!

Hồng Vân đắc Càn Nguyên Đại Thần tứ dư Dương Liễu chi, nhất trực mộng mộng đổng đổng đích, đều cảo bất thanh sở dạng bảo bối này.

Đợi đến khi bị Dương Mi Đại Tiên nạp nhập đại trận dĩ hậu, mới tri đạo, y đã tẩu đại vận đạo rồi.

Hậu Thiên Chí Bảo, song uy năng pháp bảo kham bỉ Tiên Thiên Chí Bảo.

Đại Đạo pháp tắc sở hàm hữu lý diện, Luân Hồi, Không Gian, Nhân Quả, Vận Mệnh, Lực... na nhất điều đều tham ngộ bất thấu.

Na đạo hạnh thái cao thái đại, bỉ Sư Tôn Hồng Quân còn yếu cao đại.

Pháp bảo chi thượng uẩn hàm thất thất tứ thập cửu điều cấm chế, dùng bách vạn năm thời gian mới tương tương luyện hóa!

Chương 143

Không thác, tại đại trận lý diện y đã ngốc trọn bách vạn năm!Cũng chỉ hữu Dương Mi Đại Tiên cấp bậc Thiên Đạo đích Hỗn Nguyên Đại Năng, mới năng cú lệnh ngoại giới nhất nhật, nội lý số vạn năm.

Lý diện không gian, thời gian pháp tắc, cao thâm mạc trắc.

Phản chính, Hồng Vân hoàn toàn cảo bất đổng.

Hồng Vân bất cận luyện hóa Dương Liễu chi, bả đạo hạnh của y chính thức đề thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ, chung quy cân đích thượng Hồng Quân lục tử chủ lực thủy bình.

Đương chân khả hỉ khả hạ.

Trấn Nguyên Tử càng hữu thiên đại tạo hóa, tuyệt chiêu Tụ Lý Càn Khôn của y, khả Tụ Lý Càn Khôn của Trấn Nguyên Tử tại mắt Dương Mi Đại Tiên khán, giản trực tượng khai ngoạn tiếu nhất dạng.

Nhược luận không gian pháp tắc, Dương Mi dám trừ"Minh Hà, nhân quả của ngã, kim nhật nhất tịnh kết!" Thanh âm Hồng Vân cuồn cuộn, chấn động U Minh Huyết Hải.

Thanh thế Chuẩn Thánh hậu kỳ phóng thích ra, nhất chúng A Tu La nhất tộc sắt sắt phát đẩu.

A Tu La nhất tộc chỉ giác đắc phiền não bất dĩ, bình nhật lý diện mấy chục vạn năm đều không có nhân quang cố U Minh Huyết Hải, đoạn thời gian này, cách mấy ngày lại có nhân quang cố một thứ?

A Tu La nhất tộc bản là chủng tộc kiêu dũng thiện chiến, có tâm yếu nghênh địch.

Khả khí thế Hồng Vân thái thịnh, khí thế Chuẩn Thánh hậu kỳ thi triển xuất, năng an ổn trạm tại huyết hải chi thượng không có nhất cá.

Chúng A Tu La mộng mộng đổng đổng: "Vị đại năng kia, hựu là ai vậy?!" "Sao rồi?!"Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang đóa tại thân hậu A Tu La nhất tộc lập tức kinh hãi, bất phải Hồng Vân sao?

Một trong lục đại đệ tử Hồng Quân.

Bàng biên đích bất phải Trấn Nguyên sao?

Đẳng đẳng, đạo hạnh của hai vị này tăng trưởng nhanh như vậy?

Minh minh tại Đạo Tổ đệ tam thứ giảng pháp hoàn tất đích thì hậu, đạo hạnh của hai người đều dữ ngã soa bất đa, đều là Chuẩn Thánh trung kỳ, hiện tại, lại đề cao nhanh như vậy?

Gia đích ba?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề na lý tri đạo kỳ trung ảo diệu, Dương Mi Đại Tiên, một Hỗn Nguyên chi năng cấp bậc Thiên Đạo, đã bố hạ Thời Gian Đại Trận.

Đồng thời bả tiên linh chi khí vô tận trên Bồng Lai Tiên Đảo nạp nhập kỳ trung.

Tiên linh chi khí chí tinh chí thuần, đái liễu nhất ti Đại Đạo uy năng, thực tế thượng, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử tương đương với tại Bồng Lai Tiên Đảo bế quan tu luyện bách vạn năm.

Bởi vậy, mới đề thăng được một tiểu cảnh giới.

Song Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bất tri đạo Hồng Vân tao ngộ a.

Khán chích đạo hạnh của hai vị đột nhiên đột phi mãnh tiến, khả phạ đích hách nhân.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lưỡng nhân tâm lý mãnh đích nhất đột, "Hai vị đệ tử Thánh Nhân, cai bất hội hoa Minh Hà mà hoa chúng ta ba?" "Ngã đẳng, khả có đại nhân quả tại!" Vở kịch nhượng tọa trong Tử Tiêu Cung tích nhật, truyện biến Hồng Hoang Tam Giới Lục Đạo

Chư Thiên Vạn Giới, dã chích hữu Cửu U Huyết Hải, tin tức bế tắc.

Minh Hà nhân vì dưỡng thương, thác liễu Tử Tiêu Cung chi hội, yếu bất nhiên, na lý dám thu lưu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề?

Hai người tiểu mạc mạc đối thị nhất nhãn, tâm lý đều đã đả định chủ ý."Đả tinh thần, nhược tình huống bất đối, lập khắc đào!" Triệt thối thì thôi đi.

Đào mệnh vi thượng!

Lúc này khả bất yếu diện tử thì khắc.

Vả lại, Tây Phương nhị nhân chúng, lúc nào thì yếu diện tử?

Chân yếu diện tử, năng tố xuất đầu bôn La Hầu sự tình yêu?

Chân yếu diện tử, năng cú tố xuất thỉnh cầu Hồng Vân uy hiếp Trấn Nguyên Tử nhượng tọa đích sự tình yêu?

Chân yếu diện tử, năng cú an ổn đích thính hoàn Đạo Tổ tam thứ giảng đạo?

Chân yếu diện tử, năng cú đầu bôn Minh Hà?

Diện tử cứ cổn nhất biên khứ, yếu đích sinh tồn!

Hồng Vân đạm đạm đích nhất nhãn tảo liễu.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tâm trung nhất đột: "Bất hảo, Hồng Vân phát hiện ngã...!"Khước kiến ánh mắt Hồng Vân, phiêu liễu khứ.

Nhiêu dĩ tu vi tâm linh của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều đại cảm cật bất tiêu.

Dã thái thứ kích liễu ba?

Hồng Vân tại Dương Liễu chi đề tỉnh hạ, nhất nhãn phát hiện hai gia hỏa.

Song, y một hữu động.

Vấn đề yếu nhất cá nhất cá đích giải quyết, dĩ trình độ ma khí hiện tại của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, tẩu bất xuất U Minh Huyết Hải.

"Na cá hỗn đản dám tại U Minh Huyết Hải tát dã?!" Vô biên cự lãng hiên, Minh Hà nộ khí trùng trùng đích trùng liễu.

Trạng thái của y thậm kỳ dị.

Nguyên bản mái tóc dài tinh hồng sắc, biến đích hữu lũ lũ hắc sắc, ma khí trên thân trọng thiên.

Khí thế càng thượng nhất tằng lâu.

Tử tế khán thượng khứ, cư nhiên có đạo hạnh Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Thái Nhất đại cật nhất kinh: "Minh Hà, cư nhiên khôi phục rồi?!" Lần trước giao thủ đích thì hậu, Minh Hà na còn là Chuẩn Thánh trung kỳ ni.

Mới kỷ thiên?

Đoản đoản đích thời gian đã tiến giai Chuẩn Thánh hậu kỳ?

Tuyệt đối bất khả năng!"Ngã còn tưởng là thùy?" Minh Hà lãnh tiếu bất dĩ, "Nguyên là thủ hạ bại tướng!" Bàn tọa trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên chi thượng, hồn thân ma khí cuồn cuộn, khước bảo tướng trang nghiêm, nhượng nhân bất khả mạo phạm."Thứ này, vẫn lạc yêu?" Thái Nhất đại nộ, cương yếu phát tác, khước bị Hồng Vân trở lan trụ liễu, Hồng Vân hào bất khách khí đích huấn xích: "Ngươi nhãn hạt dã, thanh âm đều thính bất xuất yêu?" "Minh Hà, ngã sẽ tố một trận, liễu kết nhân quả của cha lưỡng ta!"Hả?!

Liễu kết nhân quả?

Cửu U Huyết Hải chi địa, trừ Trấn Nguyên ra, những nhân còn lại đều ngây dại.

Tình huống gì?

Hồng Vân dữ Minh Hà hữu nhân quả tồn tại?

Minh Hà đại nộ: “Mạc yếu cảo tiếu!

Ngã khả tòng chưa từng kiến ngươi!”“Chính như thế, tài yếu liễu kết nhân quả giữa ta và ngươi a.” Hồng Vân u u đạo.

Chương 144

Thoại lý thoại ngoại, tận huyền cơ.

Nhất chúng đại năng bị Hồng Vân cảo đích mãn đầu vụ thủy.

Song, thính đích thanh sở.

Bất giả thoại.

Hồng Vân chân yêu đích.

Chẳng lẽ Hồng Vân và Minh Hà chân có nhân quả tồn tại?

Hồng Vân đạm nhiên đạo: "Ba!" Minh Hà nói nửa thiên không có, thôi tính bất nói nữa, dát dát quái tiếu, "Đương chân hảo đảm, cư nhiên dám dữ ngã tại U Minh Huyết Hải đương trung tố một trận."'Báo thượng danh tự, nhượng ngã dĩ hậu ký trụ danh tự của ngươi." Hồng Vân vi vi dao đầu, thủ xuất Dương Liễu chi, đạm đạm đạo: "Ngã là Hồng Vân, nhượng ngươi một phen!" "Tìm chết!" Minh Hà đại nộ.

Phía trước y đẩu nhiên thăng liễu một tôn huyết nhân, na huyết nhân vi vi hoảng động, biến thành hình tượng Minh Hà lão tổ.

Hậu xuất hiện Minh Hà lão tổ cao thanh quái khiếu, vô tận đích huyết khí thăng đằng, ma khí thông thiên phi vũ, hướng trứ Hồng Vân phác, khí thế bức nhân áp đích U Minh Huyết Hải đều hữu chút trầm muộn.

Thái Nhất đại kinh thất sắc: "Hồng Vân đạo hữu tiểu tâm, y yếu tự bạo Huyết Thần Tử!" "Ngã mã thượng yếu tự bạo lạp!" Huyết Thần Tử ha ha đại tiếu, "Ngã hữu nhất ức bát trăm vạn Huyết Thần Tử, khán ngươi phạ bất phạ!"Huyết sắc đích quang mang sung xích thiên không, vô tận đích sức mạnh thiểm diệu, Hồng Vân y cựu bất

nhúc nhích, Thái Nhất đại cấp, cấp mang vãng hậu thối khứ.

Cương trạm định, phát hiện, bất cận Hồng Vân một hữu thối khứ, liên Trấn Nguyên Tử dã một hữu hậu thối.

Thanh âm Trấn Nguyên Tử truyện liễu: "Đạo hữu vật phạ, thử là tiểu đạo!" Huyết Thần Tử tài bất quản Hồng Vân thối bất thối hậu ni.

Hồng Vân bất thối hậu.

Dạng này tạc mới sảng khoái mạ!

Hồng Vân vi vi nhất tiếu, khinh khinh huy động Dương Liễu chi, "Bá" Huyết Thần Tử tiêu thất vô ảnh vô.

U Minh Huyết Hải đốn thì tịch tĩnh vô thanh.

Nhất chúng đại năng giản trực bất dám hoài nghi nhãn tình của mình.

Huyết Thần Tử đâu ni?

Bất phải yếu tự bạo rồi yêu?

Bị Hồng Vân cấp lộng na lý khứ liễu?

Tự bạo Huyết Thần Tử bất khả nghịch đích, na phạ bản thể Minh Hà, dã trở chỉ bất liễu.

Khả trên U Minh Huyết Hải, hoàn toàn không có bán điểm tránh trát ngân tích.

Chính yếu tự bạo đích Huyết Thần Tử, như thử ly kỳ đích tiêu thất!

Nhất chúng đại năng, thùy dã bất tri đạo kỳ trung soa biệt.

Minh Hà ngốc trụ liễu, "Bất khả năng!"Tam tứ đạo Huyết Thần Tử xuất hiện tại thân tiền Minh Hà, dã bất đả chiêu hô, trực tiếp bôn trứ Hồng Vân khứ liễu.

Ba Huyết Thần Tử vừa yếu bạo tạc, hiên đích khí lưu, nhượng A Tu La nhất tộc càng gia nan thụ, "Bá" lưỡng thanh khinh hưởng, nhất thiết hựu phong bình lãng tĩnh!Lần này, nhãn tình sở hữu đại năng đều bất ước đồng đích tiêu trứ Dương Liễu chi trên thủ Hồng Vân.

Dương Liễu chi khán bình bình thường thường.

Song, đương Huyết Thần Tử của Minh Hà đến trước mặt Hồng Vân đích thì hậu, Hồng Vân khinh khinh dao liễu dao Dương Liễu chi dĩ.

Đồng tử Thái Nhất vi súc: "Cảm giác...

Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên!" Tích nhật Yêu tộc dữ Long Vương đại chiến, Long Vương tùy thủ hiên liễu thiên vạn trượng đích cự lãng, Khổng Tuyên tịnh Bàn Cổ Tam Thanh tố ngoại công đáng trụ cự lãng, dụng xuất đích thủ đoạn, Ngũ Sắc Thần Quang.

Na hắc sắc đích quang mang thiểm, trực tiếp nhượng thiên vạn trượng đích cự lãng tiêu thất.

Cán tịnh lợi lạc, nhượng nhân kinh diễm tán thán.

Hậu, Khổng Tuyên vì để cảnh cáo Yêu tộc, phi Nam Thiên Môn, trực tiếp phát động Ngũ Sắc Thần Quang, tòng thủ lý Thái Nhất thưởng đắc Hỗn Độn Chung!Khổng Tuyên, khả là đại đối thủ của Thái Nhất, tuyệt kỹ Ngũ Sắc Thần Quang của y, Thái Nhất nhật nhật dạ dạ sủy ma, như hà bất thanh sở?

Hiện tại khán Hồng Vân hoảng động Dương Liễu chi, tượng cực dáng vẻ Khổng Tuyên huy động Ngũ Sắc Thần Quang, nhất dạng ưu nhã, nhất dạng đạm nhiên, nhất dạng tòng dung!

Thái Nhất tâm trung đại định, Hồng Vân quả nhiên tại Bồng Lai Tiên Đảo cầu đắc hảo bảo bối.

Hữu Dương Liễu chi tại, Minh Hà tương bất tái là vấn đề.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tâm trung ám khiếu tao cao: "Dạng bảo bối này, Hồng Vân tên kia tòng na lý cầu đích?""Minh Hà hoàn toàn bất đối thủ a!" "Khả hiện tại chiến lực của Minh Hà bỉ ngã đẳng cao đích đa, nhược bất y đều bất địch, thùy năng địch?!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tâm trung manh sinh thối ý.

Song Trấn Nguyên Tử và Đông Hoàng Thái Nhất lao lao đích hộ trì tại lưỡng trắc Hồng Vân.

Hộ trì, thực tế thượng, khước là tại phân biện Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nhượng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tâm trung pha vi bất an.

Tâm trung có một cỗ trực giác, chuyện tiếp hạ phát sinh, tuyệt đối bất phải hữu hảo đích sự tình.

Tâm huyết triều, nguyên thần kỳ cảnh.

Tu sĩ thiết luật, ninh khẳng tương tín trực giác, dã bất tương tín phán đoán.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chuẩn bị khai lưu rồi.

Song, khí thế của hai vị Chuẩn Thánh phía thượng ngoan ngoan đích phóng xuống.

Khí thế khước bất cận cận có kỳ uy dụng.

Tại phạm vi khí thế lung tráo, sở hữu đích sinh linh nhất cử nhất động, đều bị cảm tri nhất thanh nhị sở.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bản có đạo hạnh Chuẩn Thánh, tự nhiên dã minh bạch đạo lý kỳ trung.

Na lý dám khinh cử vọng động.

Minh Hà trực tiếp ngốc trụ liễu.

Hảo bán thưởng, tài thanh tỉnh, nộ hống đạo: "Bất khả năng!" Trên U Minh Huyết Hải ba lãng thao thiên, sung phân hiển thị nộ khí của Minh Hà!

Tự tòng trọng tân hoa hồi dũng khí dĩ, lần đầu tiên y cảm thấy bế tắc như vậy!

Dũng khí của Minh Hà?

Tự bạo a!

Tự tòng dụng Huyết Thần Tử tự bạo đại pháp, đả thối Thiên Đình Yêu tộc chi hậu, Minh Hà phi thường cao hưng, cảm giác chung quy đã hoa liễu Huyết Thần Tử phương thức vận dụng chính xác.

Tái gia thượng 《Nguyên Thủy Ma Giáo Bí Truyền》 gia trì, Minh Hà tín tâm thượng trướng, đạo hạnh đề thăng cực khoái.

Chương 145

Khoái liên y đều giác đắc bất khả tư nghị đích địa bộ!

Một Chuẩn Thánh khiếu tố Hồng Vân, tại mắt Minh Hà khán, dã bất nhất bàn Thái Ất Kim Tiên!

Thùy năng, đại pháp Huyết Thần Tử cư nhiên đầu nhất thứ xuất hiện thất bại!

Minh Hà cuồng nộ, nhất huy thủ, túc cú bách vạn Huyết Thần Tử trùng liễu khứ, na Huyết Thần Tử nghênh phong hóa vi Minh Hà dạng mạo, dát dát quái tiếu trứ phát ra hồng quang,"A, lý diện có một trăm vạn Huyết Thần Tử, có bản sự đều thu liễu nha!" "Ba, khoái hoạt ba, ngã nhất bạo tạc ba!" "Ba, phóng khí để kháng ba!" Hơn bách vạn Huyết Thần Tử nhất xuất động, liên thiên địa đều bị phong bế!

Chân chính già thiên tế nhật!

Sắc mặt Thái Nhất đều biến thành phát bạch.

Yếu Hồng Vân đạo hữu thất thủ, ngã cảm bảo chứng, ba nhân tuyệt đối thi cốt vô tồn!

Khả hơn bách vạn Chuẩn Thánh tự bạo a!

Thái Nhất hồn thân trực mạo lãnh hãn, tình bất tự cấm đích vãng hậu thối liễu nhất bộ!

Khước kiến Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử y nhiên bất động.

Thái Nhất tâm trung ám ám bội phục: "Bất luận đạo hạnh như hà, tại đạo tâm thượng, ngã thâu cấp ngươi một trù ~!" Chỉ kiến Hồng Vân diện đái vi tiếu, khinh khinh dao liễu dao Dương Liễu chi trong thủ, "Bá!" Thiên không đốn thì thanh tịnh liễu!

Hơn bách vạn Huyết Thần Tử, tiêu thất vô ảnh vô tung.

Thái Nhất kinh mục trừng khẩu ngốc, khẩn tiếp trứ cuồng hỉ bất chỉ: "Thỉnh hai vị đạo hữu, chân đích thái đúng đắn rồi!""Hữu Hồng Vân đạo hữu tại, tung nhiên Minh Hà hữu nhất ức nhất thiên vạn Huyết Thần Tử hựu hữu hà cụ?" Song, Thái Nhất tả tiêu hữu tiêu, lăng khán bất xuất Dương Liễu chi có chỗ nào thần dị.

Thái Nhất chích năng tâm để hạ, ám tự cảm thán: "Thần vật tự hối a!"Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kiến hơn bách vạn Huyết Thần Tử thuần gian tiêu thất nhất không, hai cá nhân đều bất hảo liễu!

Thái khoa trương liễu!

Khả hơn bách vạn Chuẩn Thánh.

Tung nhiên Chuẩn Thánh sơ kỳ, na đã là Chuẩn Thánh!

Chuẩn Thánh và Đại La là tiệt nhiên bất tương đồng đích khái niệm.

Kết quả ni, hơn bách vạn Chuẩn Thánh mã thượng đang trong tiến trình tự bạo, một một liễu?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vạn lần bất thông.

Hồng Vân bả những Huyết Thần Tử đó thu liễu dị độ không gian lý diện khứ, song hơn bách vạn Chuẩn Thánh, không gian đã đều bị tạc phá toái.

Hồng Hoang thế giới đã bất hành!

Hồng Hoang thế giới là giới chí cao vô thượng trong Chư Thiên Vạn Giới.

Không có giới nào có địa vị cao hơn nó.

Như thế, căn bản bất tồn tại hữu na cá giới năng cú dung đắc hạ những Huyết Thần Tử tự bạo này.

Chiếu thường lý dạng đích bất thác.

Song Càn Nguyên Đại Thần năng dùng thường lý sai độ yêu?Hồng Vân thanh sở, những Huyết Thần Tử bị Dương Liễu chi xoát tẩu, căn bản không hề tự bạo, mà bị các chủng Hỗn Nguyên pháp tắc lý diện Dương Liễu chi, nghịch phản bản nguyên, giải tích thành linh lực, pháp tắc thuần túy nhất, nguyên nguyên bất đoạn cung dưỡng Dương Liễu chi, kỳ trung hữu nhất tiểu bộ phận phản hồi thân chủ nhân Hồng Vân.

Dương Liễu chi nghịch thiên địa phương.

Yếu tự bạo, bất khả năng!

Trên Bồng Lai Tiên Đảo, Dương Mi khán suýt chút nữa liên khẩu thủy đều lưu xuống, "Hảo bảo bối, chân đích hảo bảo bối.""Dĩ Hỗn Độn Ma Khu của ngã vi bằng y." "Tại kỳ thượng phụ gia Luân Hồi, Không Gian, Nhân Quả, Vận Mệnh, Lực ngũ chủng Đại Đạo đỉnh tiêm nhất Hỗn Độn Hư Không." "Bảo vật này, nhược gia dĩ thì nhật, thành Hỗn Độn Chí Bảo dã bất một hữu khả năng a!""Hồng Vân tiểu tử cản khẩn bả sự tình cấp liễu kết, ngã phi đắc hảo hảo tham ngộ tạo hóa bất khả!" Cửu thiên chi ngoại Tử Tiêu Cung trung, Hồng Quân khán trứ dã chích lưu khẩu thủy, đương nhiên bất tại hồ kiện pháp bảo, Hồng Quân tại hồ Đại Đạo uẩn hàm lý diện.

Tam Thiên Đại Đạo, Hồng Hoang thế giới đều có.

Song, Tam Thiên Đại Đạo trong Hỗn Độn Hư Không bỉ Hồng Hoang thế giới, càng toàn diện, càng quảng bác, dã càng thâm thúy.

Càn Nguyên Đại Thần tùy tiện tạo ra ngoạn cụ, Đại Đạo uẩn hàm lý diện, khắp khắp là Hồng Quân và Dương Mi sở nhu.Long Hán Tam tộc tộc trưởng, đương kim Thiên Đạo Đạo Tổ Hồng Quân, Càn Nguyên Đại Thần trong truyền thuyết, những danh tiếng này cái nào cũng hưởng lượng hơn cái nào.

Minh Hà tâm oa lương oa lương, vô luận như hà dã bất ngờ, chích tu hành 《Nguyên Thủy Ma Giáo Bí Truyền》 dĩ, cư nhiên năng bối thượng nhân quả La Hầu.

Thật sự là một câu chuyện bi thương.

Nhiên đả kích vẫn chưa hoàn!

Hồng Vân khinh tiếu: "Ngươi bất hội dĩ vi dạng này rồi ba?" "Nhược cận cận chích dạng, thì có thiện công gì?" Minh Hà thân tử đều nhẫn bất trụ chiến đẩu liễu, na nhân quả của ngũ vị đại nhân vật bất cú yêu?

Dạng Tiên Thiên Thần Thai Linh như y, kỷ hồ đều sinh hoạt trong ký ức Long Hán Tam tộc, niên ấu chi thì, nổi danh nhất trên Hồng Hoang dã chỉ là Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ mà thôi.

Đấu chuyển tinh di, vô số niên hậu, yếu tái gia thượng đương kim Thiên Đạo hóa thân Hồng Quân, khả là Thiên Đạo!

Càng bất dụng na vị Càn Nguyên Đại Thần vĩ đại tồn tại trên cả Thiên Đạo!

Minh Hà đều trứ yếu khứ cách vách Hậu Thổ Thánh Nhân na lý trọng tân chuyển thế rồi!

Khả Hồng Vân, nhân quả trọng đại nhất lại bất xuất.

Chẳng lẽ hữu bỉ ngũ vị càng đại đích nhân quả yêu?

Hồng Vân lãnh tiếu: "Ngã hữu hạnh tại Bồng Lai Tiên Đảo chi thượng, ngộ kiến một vị Dương Mi Đại Tiên, tòng na lý, ngã đắc tri một cái thiên địa ẩn bí!"Thiên địa ẩn bí?

Sở hữu đích đại năng đều trắc nhĩ khuynh thính.

Hồng Hoang chi thượng ẩn bí vô số, đa liễu giải một cái, năng tị khai đa một cái lôi khu.

“Ngã đẳng giai Tiên Thiên Thần Thai Linh, não hải trung đều hữu ký ức truyền thừa.

Song đại đa đều là ký ức Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa.”“Thù bất tri, tại Đại Thần khai thiên tích địa chi tiền, tằng kinh hữu Tam Thiên Đại Đạo Thần Ma trở đạo.” “Bàn Cổ Đại Thần bả Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần chém giết, dĩ chi dung nạp thiên địa!” “Ta Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần, câu đều là đại biểu Tam Thiên Đại Đạo trong Hỗn Độn, na phạ tử hậu, pháp tắc chi lực bản thân dã bất biến đích, bị Thiên Đạo cấp hấp thu đãi tận.”“, trong Hồng Hoang, Tam Thiên Đại Đạo do đó mà có.” Minh Hà bất giải: “Dữ ngã hà cán?” Thần sắc Đông Hoàng Thái Nhất biến liễu, chấn kinh đích khán trứ Hồng Vân, hữu Trấn Nguyên Tử.

Khước phát hiện Trấn Nguyên Tử thần sắc bình tĩnh dị thường.

Đông Hoàng Thái Nhất lập khắc minh bạch, Trấn Nguyên Tử dã sớm đã tri đạo kiện sự tình này.

Sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dã biến liễu...

đều minh bạch Hồng Vân hóa ngoại chi âm.

Thiên thiên, Minh Hà kẻ đương sự nhân lại một hữu minh bạch! Hồng Vân đại tiếu: “Chân ngu xuẩn, chẳng lẽ ngươi bất minh bạch yêu?” “Ma Tổ La Hầu, tích nhật là một trong Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần a!” “Pháp tắc của y, là Ma.

Tự chi hậu, thiên địa Hồng Hoang tài chính thức tiếp nạp Ma chi pháp tắc.”“Dã tự chi hậu, thực lực của ngươi tài đại phúc độ tăng trưởng!” Minh Hà mục trừng khẩu ngốc, hiện tại chung quy minh bạch liễu.

Tâm lý phiếm liễu một đạo đại khủng bố!

Hồng Vân lãnh tiếu bất dĩ: “《Nguyên Thủy Ma Giáo Bí Truyền》

đương nhiên là một bộ vô thượng bí điển, khiên thiệp bản nguyên Ma giáo.”“Tu luyện công pháp này, dụng căn cơ của ngươi khứ hoán tỉnh bản nguyên La Hầu.” “Chẳng lẽ sát giác bất xuất yêu?

Chương 146

Thân thể của ngươi bị La Hầu xâm thực rồi!" "Bản nguyên của ngươi, biến thành bản nguyên La Hầu." Minh Hà đại hống một tiếng, vận lực nhất xả, thân tử y biến thành lưỡng bán.

Lúc này, tái bất minh bạch, đồ là đầu heo!

Na lưỡng bán thân tử tiệt nhiên bất đồng, một bán tinh hồng như huyết, một bán ửu hắc như mặc.

Một bán khí suyễn hu hu, một bán ma khí tung hoành.

Một bán kinh khủng bất dĩ, một bán bá khí lẫm nhiên.

Nửa thân tinh hồng của Minh Hà đại, vi vi hoảng động, khôi phục toàn thân, chỉ trứ nửa thân như mực lánh một bán đại khiếu: "Ngươi là thùy?!"Nửa bán như mực Minh Hà tung thanh đại tiếu: "Ngã là thùy ư?

Bản tôn La Hầu!" Thoại gian, cự lãng thao thiên, tòng trên huyết hải có vô tận ma khí trùng xuất, na ta ma khí, huýnh nhiên hơn huyết hải tinh hồng.

Thao thiên đích ma khí hối tụ, Ma Khu của La Hầu tấn tốc thành, na ửu hắc đích Ma Khu phát xuất vô tận ma quang, khán một nhãn phảng phật hãm nhập kỳ trung.

La Hầu đại tiếu, trường khiếu thanh chấn động U Minh Huyết Hải.

Khiếu thanh trung mãn mê hoặc chi âm, nhượng nhân nhất thính, dung dịch hãm nhập kỳ trung.

Đạo hạnh tấn tốc tăng trưởng, chích nhất trát nhãn đích công phu, khôi phục đến Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Minh Hà tê tâm liệt phế: “Huyết Thần Tử của ngã!

Một ức Huyết Thần Tử của ngã!”Một ức Huyết Thần Tử, cư nhiên đều bị La Hầu trừu thủ xuất, triệt để hóa vi tư lương, tăng trưởng đạo hạnh của y.

Minh Hà việt phát suy yếu.

La Hầu tung thanh đại tiếu: “Cái phế sài, đương niên viễn viễn từ Tu Di Sơn khán ngã một nhãn, đương ngã bất tri đạo yêu?”“Chân khả tiếu!” La Hầu mãn kiểm tranh nanh, “Ngã lưu ngươi lại bất sát, vì để tố một cái hậu thủ a!” “Kim Liên và Bồ Đề, tố hảo!” “Ha ha ha ha, ngã La Hầu, chung quy hựu hồi lạp!”Đông Hoàng Thái Nhất sắt sắt phát đẩu, khống chế bất trụ, minh minh y là Kim Ô Mặt Trời, nhất thân Thái Dương Chân Hỏa bá đạo chí cực, đối vu âm tà ma vật, hữu cực đại đích khắc chế tác dụng!

Thùy liệu, diện đối Ma Tổ La Hầu này, cư nhiên liên khí thế đều thừa thụ bất.

Giản trực khủng phố.

Thái Nhất gian nan đại khán trứ Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, khước phát hiện hai vị Chuẩn Thánh, dụng toàn lực trở đáng sự xâm thực của La Hầu, song thần sắc trấn định, diện sắc thản nhiên, bất do đắc đại vi bội phục: “Hai vị đệ tử Thánh Nhân, tu vi hảo cao thâm!”La Hầu ha ha đại tiếu: “Bản tôn nãi Vạn Ma chi Ma, yếu đả sát ngã, hựu khởi là sự tình giản đơn như vậy?” “Chỉ cần ma pháp bản tôn truyện thâu xuống, na yêu bản tôn tự sẽ tòng hư vô trung quy.” “Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ, Hồng Quân...”“Bản tôn yếu sớm vãn cật liễu, ha ha ha ha ha!” Nhất thời gian ma uy cái thế, hung uy hách hách.

Minh Hà và A Tu La nhất tộc, na lý dám thoại?

Trên U Minh Huyết Hải, toàn đều là ma âm của La Hầu.“Xuy ngưu!” Hồng Vân phiết phiết chủy, bất tiết nhất cố!

La Hầu nộ mục vọng: “Hà nhân?

Dám như thế sỉ nhục ngã?!” “Hành liễu, biệt trang rồi!” Hồng Vân càng gia bất tiết, “Tại Minh Hà thân thể lý diện đích thì hậu, ngươi bất tri đạo danh tự của ngã rồi yêu?”“Đương chân dĩ vi, ngã bất tri đạo ma công để tế? ” “Chân dĩ vi, đương niên Càn Nguyên Đại Thần bất diệt sát ngươi, nhân vì tố bất yêu?!” La Hầu trương khẩu dục mạ, song chung quy bất xuất khẩu khứ.

Đối vu Tam Thiên Trở Đạo Ma Thần hạnh tồn đích, danh tự Bàn Cổ Đại Thần là cấm kỵ, na yêu, danh tự Càn Nguyên Đại Thần là cấm kỵ trung đích cấm kỵ.

Hồng Vân càng gia lãnh tiếu: “Ngoại biểu khí thế tuy nhiên trùng, song... liên bản thân một bán thực lực đều một hữu đạt, cư nhiên dám như thế đại ngôn bất tàm.” “Đương chân bất phạ Thiên Đạo hàng hạ Thiên Phạt!” “Bế chủy!” La Hầu lãnh lãnh đích trừng trứ Hồng Vân, “Bản tôn yếu khôi phục thực lực, giản đơn đích!” Tranh nanh đại tiếu: “Nhượng ngươi khán thủ đoạn của ngã!” Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử chích lãnh tiếu.

Thái Nhất đăng thì hữu bất hảo đích dự cảm.

Bất tri đạo, vì Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử hai vị bất cản khẩn trấn áp La Hầu, do La Hầu tứ ngược, song tri đạo, lý diện khẳng định hữu nhân yếu đảo môi!

La Hầu chích nhất thiểm, tiền, tùy thủ nhất huy, bả ma trảo ngoan ngoan đích sáp nhập thiên linh cái Minh Hà, Minh Hà đại thanh thảm khiếu, khiếu thanh thê lệ, nhượng nhân thính đích thẩm đắc hoảng.

La Hầu ha ha đại tiếu, tại đại tiếu thanh trung, huyết nhục, đạo

hạnh, pháp lực Minh Hà, toàn đều hóa vi cổn cổn ma khí, bị La Hầu cấp hấp thu.

La Hầu hựu bả thủ trọng trọng đích phách tại huyết hải chi thượng, thủ của y trực tiếp biến thành vô biên Ma Võng, tán bố chỉnh cá huyết hải thâm xử.

"A!" "Rao mệnh!" "Phóng ngã ba!" Thê lệ đích thảm khiếu thanh truyện, tại tràng đại năng định tình nhất khán, trương Ma Võng thượng trùng trùng điệp điệp đều là Huyết Thần Tử mà Minh Hà dụng phục sinh.

Song Huyết Thần Tử, một hữu nhất cá năng đào thoát La Võng của La Hầu, toàn đều biến thành ma khí tinh thuần, bị La Hầu cấp hấp thu.

Hồng Vân thổ tào đạo: "Đại pháp Huyết Thần Tử của Minh Hà, thính trứ bá khí, song hữu dụng yêu?""Đả những tu sĩ bất bằng Minh Hà, căn bản bất nhu yếu dùng Huyết Thần Tử cảo định rồi." "Đả những tu sĩ bằng hoặc mạnh hơn Minh Hà, tung nhiên Huyết Thần Tử tái đa hựu hữu dụng?" Tứ ức bát thiên vạn phân thân Huyết Thần Tử, thuộc về ô quy lưu đỉnh phong!

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử chân đích khán bất thượng điểm bả hí!

Vô tận nhất thiên vạn Huyết Thần Tử, trát nhãn bị La Hầu hấp thu, thân hình của y chung quy ổn cố, nhất thân hắc sắc đích ma pháp phiêu dương, đương chân uy phong bất khả nhất thế!

La Hầu vi vi trứu mi: "Một hữu cật bão ni!" Nhất chúng đại năng đều kinh ngốc liễu, Minh Hà đều triệt để vẫn lạc, cư nhiên một hữu mãn túc khẩu vị La Hầu? , một Đại Ma Giáo Giáo Chủ như La Hầu, đương chân tử bất minh mục.

Vẫn lạc đích thái nhi hí liễu!

Yêu khinh dịch đích nhượng La Hầu cấp hấp thu liễu!

Chư vị đại năng tình bất tự cấm đích vi vi thối liễu nhất bộ.

Biệt nhân cật tu sĩ chích tiếu đàm, song vị La Hầu này, khả đương chân yếu cật a!

Minh Hà, bất yêu vẫn lạc rồi yêu?

Khủng phạ bất yêu vẫn lạc rồi ba?

Thái Nhất tâm trung phát lãnh.

Trấn Nguyên Tử khước đạo: "Minh Hà hồn thân thượng hạ không có nhất tinh bán điểm công đức, na phạ tọa tại Huyết Thần Cung đương trung, đều sẽ hữu tai họa hàng lâm.""", thuần túy cữu do tự thủ!" Thái Nhất tâm trung vi vi phóng tâm, án chiếu Trấn Nguyên Tử đích pháp, tạm thì an toàn đích, nhân vì thân thượng y công đức cực hậu.

Na ta công đức, chính là hộ thân phù của y a!

La Hầu đại tiếu: "Ha, hữu yêu đa đích A Tu La nhất tộc, chính hảo, dữ ngã tố khẩu lương!" Đối vu La Hầu, ma đầu đồng loại là bổ nhất, kỳ thứ là tu sĩ công đức bất hậu, tái thứ là tu sĩ đại công đức.

Tại Minh Hà khu thể lý diện cửu liễu, y tối năng minh bạch Hồng Hoang thế giới khủng phố.

Đương sơ vì sát Ngũ Tử, Long Hán Tam tộc tộc trưởng ẩn cư, Hồng Quân cư nhiên thành Đạo Tổ, dĩ thân hợp Đạo.

Na vị Càn Nguyên Đại Thần, càng cư tại Thiên Đạo chi thượng tồn tại.

La Hầu tâm lý phi thường phát hoảng.

Hồng Hoang, bất phải Hồng Hoang đương sơ tung hoành Tây Phương.

Tất tu đề thăng thực lực, bất nhiên, vẫn lạc chi đồ!

Hảo tại, y phát hiện có vô số tư lương tại đẳng trứ.

A Tu La nhất tộc, cư nhiên dã là một chi Ma giáo, na có cái gì hảo đích, cản khẩn hấp ba!

Chương 147

La Hầu nanh tiếu một thanh, song tí thân xuất, hóa vi đại La Võng, lung tráo tại A Tu La nhất tộc.

A Tu La và La Sát kinh đích ngốc trụ liễu, phản ứng, đào bào, song na lý năng đào?

Phàm những kẻ triêm nhiễm ma khí La Võng, toàn đều hóa vi ma khí thuần chính, bị La Hầu cấp hấp thu.

Khí thế La Hầu nhất lãng cao nhất lãng, ma uy mạn thiên, nhượng Thái Nhất tâm kinh đảm chiến.

Uy thế, bỉ chi Long Vương hàng lâm đều yếu cường thịnh tam phân.

Hiện tại tài minh bạch Yêu tộc đương thì hữu đa vô tri.

La Hầu Tây Phương khả dữ Long Hán Tam tộc tộc trưởng Đông Phương tịnh xưng. , bất phải La Hầu toàn thịnh thời kỳ.

Bất thính yêu?

La Hầu đang khôi phục sức mạnh của y.

Thái Nhất ám tự khánh hạnh, đương sơ hạnh khuy Khổng Tuyên bả Long Vương cấp lan trụ liễu, bất nhiên, Yêu tộc, phi đắc tổn thất thảm trọng bất khả.

Diện đối La Hầu uy phong bất khả nhất thế như thế, Thái Nhất đại cấp!

Hảm đạo: "Bất năng nhượng La Hầu tái kế tục dạng hạ khứ liễu!" "Nhược y khôi phục tu vi toàn thịnh, ngã đẳng tất tao độc thủ!" Thái Nhất triệt để khán minh bạch liễu, La Hầu nhất bộ nhất bộ tàm

thực sức mạnh Ma giáo, khôi phục tu vi tự thân, na yêu, tu vi của y khôi phục chi hậu, tất định sẽ nã ba vị khai đao.

Diện đối La Hầu hung ác như thế, Thái Nhất cảm giác đào bất điệu đích!

Hồng Vân đạm đạm tiếu đạo: "La Hầu, tự tìm tử lộ mà thôi!"Hả?!

Thái Nhất kinh mục trừng khẩu ngốc.

Ý tứ gì?

Ngã thừa nhận đạo hạnh Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử bất nhược, tất cánh, tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, đạo hạnh khẳng định bất nhược bao nhiêu!

Song yếu nói, năng cú ổn thắng La Hầu, Thái Nhất chân đích bất tương tín.

La Hầu triển hiện xuất chủng thanh thế, Thái Nhất giác đắc, ba vị nhất trùng thượng khứ, năng đả cá bình thủ bất thác rồi!

Na ta đệ tử Thánh Nhân, để tòng na lý đắc đích dũng khí a?

Trấn Nguyên Tử cấp giải thích: "La Hầu tố gì cũng hành, song thiên bất cai, vạn bất cai, bất cai động A Tu La nhất tộc!"Ân?!

Đông Hoàng Thái Nhất ẩn ẩn ước ước hữu chút đầu tự, song dã trảo bất trụ.

Hồng Vân khinh tiếu: "Lý diện U Minh Huyết Hải bất giả, song cách vách là Lục Đạo Luân Hồi sở tại!" "A Tu La nhất tộc, khả là Tam Thiện Đạo chi nhất!""La Hầu cư nhiên yếu dụng A Tu La nhất tộc khôi phục sức mạnh của y," "Chân đích là hoa tử ni!" Thái Nhất hoảng nhiên đại ngộ!

Đối a!

La Hầu hoa tử ba!

Cư nhiên dám động A Tu La Đạo, một trong Lục Đạo Luân Hồi.

Bất phải hoa tử?

Thái Nhất tâm trung đại định, dụng liên mẫn đích mục quang khán trứ La Hầu, gia hỏa này, chân đích vô tri giả vô úy!

Cương yếu, có một chích tiêm tiêm ngọc thủ đẩu nhiên sinh thành tại thân biên La Hầu, một đạo thanh âm hùng vĩ hưởng triệt Hồng Hoang Tam Giới Lục Đạo, Chư Thiên Vạn Giới: "La Hầu, dám động Lục Đạo Luân Hồi của ngã, đương chân đại đảm.

Cai tử!"Bàng đại khí thế hàng lâm, sở hữu đích tu sĩ toàn đều bất do tự chủ đích hạ quỵ.

Khả là Thánh Nhân hàng lâm.

Phi Thánh, chích hữu phận quỳ bái nghênh tiếp!

La Hầu đại kinh thất sắc, na lý cố đắc thượng hấp thu A Tu La nhất tộc.

Y cản khẩn hóa tác ma yên đào bào!

Điều kinh khủng đích, cư nhiên bất năng vận dụng pháp thuật, biến hình đào sinh! , kinh đích hồn phách La Hầu đều yếu phi liễu!

Na tiêm tiêm ngọc chỉ điểm tại thiên linh cái La Hầu thượng.

Ngọc chỉ hóa vi bạch quang, tiêu thất bất kiến.

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Thái Nhất tam nhân trạm lập, khước phát hiện Ma Tổ La Hầu, hóa vi phiến phiến vân yên, triệt để hôi phi yên diệt!

Trong U Minh Huyết Hải, sở hữu đích áp lực nhất tảo không, thậm chí, liên na không khí huyết hải đều biến đích thanh tân liễu một điểm!

Lưỡng đại Ma Tổ Minh Hà và La Hầu triệt để tiêu tán.

Uyển nhược mộng cảnh nhất bàn.

Thái Nhất ngốc ngốc vấn đạo: "Yêu hoàn liễu?" "Thánh Nhân chi hạ giai lâu nghĩ," Hồng Vân hảo tiếu đạo, "Đạo hữu, ngươi đang hoài nghi thực lực Thánh Nhân yêu?!""Bất bất bất bất!" Thái Nhất hách nhất khiêu!

Thoại này yếu bị Hậu Thổ Thánh Nhân thính liễu khứ, vạn nhất nhượng Thánh Nhân ngộ hội, tại miểu thị, Thái Nhất đắc khốc tử!

Trấn Nguyên Tử vi tiếu: "Phóng tâm ba, Thánh Nhân vô sở bất tri vô sở bất năng, đương nhiên tri đạo lý phát sinh đích sự tình, hựu hội quái?" Thái Nhất tài hảo thụ liễu điểm.

Cương tài suýt chút nữa bị Hồng Vân cấp hách xuất mao bệnh!

Na khả là Thánh Nhân!

Hồng Vân đạm nhiên nhất tiếu, dương thanh hát đạo: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, yếu tàng thì hậu?" Đông Hoàng Thái Nhất tinh thần nhất chấn, bị cương tài kịch liệt biến hóa cảo đích suýt chút nữa vong ký chính sự.

Khả là cầm nã Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề!

Ma khí tung hoành gian, hữu lưỡng tôn đại năng tẩu liễu xuất, lưỡng tôn đại năng câu đều ma khí sâm nghiêm, khí độ kinh nhân!

Canh kinh nhân đích, thanh âm uyển nhược hồng chung đại lữ, chích trùng nguyên thần Thái Nhất.

Thái Nhất tử kinh tỉnh.

Ngã là thùy?

Ngã đang na nhi?

Ngã cương tài yếu cán?

Chương 148

Thái Nhất lãnh hãn trực tiếp xuất liễu.

Thái khủng phố!

Đệ kỷ thứ?!

Hựu thụ ma giáo mê hồn loại pháp thuật đích công kích.

Thái Nhất ký tu hựu phạ, khả đường đường là một trong Hồng Hoang Thiên Đế, Tiên Thiên Thần Thai Linh chí cương chí dương đản sinh trên Thái Dương tinh.

Song nhất tái bị đẳng ma pháp mê mông thần trí, đều khả phạ đích.

Hồng Vân hảo tâm đích tiểu thanh đề tỉnh đạo: "Thái Nhất đạo hữu, ngươi cai hảo hảo đích khứ tra tham nguyên thần của mình, bất tại na lưu hạ liễu phá trán." Thái Nhất cảm kích đích khán liễu một nhãn, chuyển đầu, ác ngoan ngoan đích đối trứ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đạo: "Cư nhiên dám như thế ám ngã!"Chuẩn Đề y nhiên nhất kiểm vô cô, "Thái Nhất đạo hữu, hà ý?" "Huynh đệ chúng ta, chích là hướng ngươi phân chia kỳ ngộ của chúng ta mà thôi." "Thực thoại ba?!" Thái Nhất ngữ tắc, hảo tượng thực thoại a!

Bất đối, na lý bất đối kình!

Hồng Vân cảm giác hảo tiếu: "Xảo ngôn lệnh sắc, còn dám giảo biện!" Đạp tiền một bước, nhất thân chính khí trực diện Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, "Trong Tử Tiêu Cung, ngã nhượng huynh đệ ngươi, dụng kế kế ngã đích tọa vị yêu?" "Trấn Nguyên sư đệ, nhượng huynh đệ ngươi, cường bức nhượng xuất tọa vị yêu?" "Yêu Đình, có cường bách các ngươi đầu bôn Minh Hà yêu?" "Sở hữu đích nhất thiết, đều là tuyển trạch của các ngươi, tòng một hữu nhân cường bách, các

ngươi đã tuyển trạch kết cục kim thiên đích này.” Thái Nhất đẩu nhiên nhất chấn, chung quy triệt để thanh tỉnh liễu!

Đối a!

Tài duyên do!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trang đích tượng tiểu bạch thỏ hào vô tu vi nhất dạng, thực tế thượng, hai gia hỏa mưu kế thâm trầm, Thái Nhất tự thốn bất đích đối thủ.

Trấn Nguyên Tử tiếp trứ đạo: “Tình huống hiện tại, khả bất đang tại mưu kế của hai ngươi?” “Hai vị Ma Chủ!” Thái Nhất chấn kinh bất khả tư nghị!...Có khả năng sao?

Sở hữu đích nhất thiết đều tại mưu kế đương trung?

Tòng hà a!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thần sắc vi vi nhất kinh, song thiên thiên dao đầu khổ tiếu: “Trấn Nguyên đạo huynh, ngươi chân đích hội tiếu.” “Minh Hà và La Hầu lưỡng tôn Ma Chủ tiên hậu vẫn lạc, hội tại mưu kế của ngã đẳng ni?” Thái Nhất kinh nghi bất định đích khán trứ Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, bất phải bất tương tín thoại ngữ của hai vị đệ tử Thánh Nhân.

Chân tâm chủng pháp thái kinh nhân liễu.

Chẳng lẽ liên Minh Hà và La Hầu vẫn lạc dã tại mưu kế của hai vị?

Thái khả phạ liễu!

Hồng Vân cáp cáp đại tiếu, bả Dương Liễu thụ chi trong thủ khinh khinh huy vũ, huyết hải chi thượng cuồng phong đại tác, có một cá kính diện sinh thành, là một pháp thuật tối thường kiến bất, danh hoán tố Thời Gian Hồi Tố.

Tu sĩ trên Đại La đều khả dĩ thi triển.

Song, cương tài khả hữu Thánh Nhân xuất thủ, một cá pháp thuật, dã khả dĩ hồi tố hành vi Thánh Nhân.

Thái Nhất chấn kinh đích yếu tiêm khiếu xuất thanh, Hồng Vân cấp đích chấn hám thái đại liễu!"Bất phải mưu kế?" "Ngươi hãy khán khi Minh Hà và La Hầu vẫn lạc đích thì hậu, vị cách của họ, đều chuyển di liễu thân ai?" Kinh Hồng Vân đề tỉnh, Thái Nhất cấp mang khán khứ, lập khắc phát hiện hề khiêu, tại Minh Hà vẫn lạc chi thì, bản ứng cai sở hữu đích nhất thiết trên thân y đều bị La Hầu cấp hấp thu, song hữu một điểm khước bất đồng, na hồng quang trực tiếp một nhập Nê Hoàn Cung Chuẩn Đề nội, chích tốc độ cực khoái, bất hữu tâm, thùy năng khứ đặc ý chú ý?

Đồng dạng đích, tại Hậu Thổ Thánh Nhân đả sát La Hầu đích thì hậu, đồng dạng hữu một đạo hắc quang lạc nhập Nê Hoàn Cung Tiếp Dẫn.

Nhất hồng nhất hắc vị cách!

Sinh linh đương trung hữu vị cách tồn tại, hảo bỉ Yêu Đình chi chủ Đế Tuấn và Thái Nhất, hai vị câu đều là cửu cửu chí tôn chí dương mệnh cách, bởi vậy, vi Yêu Đình chi chủ.

Ma Tổ, tự nhiên dã hữu vị cách đồng dạng.

Chích hữu dạng vị cách này, tài năng xưng tông đạo tổ.

Bất nhiên, đức bất phối vị.

Đức bất phối vị, tất hữu tai họa!

Tiếp Dẫn trầm mặc bán thưởng, đột nhiên vấn đạo: "Như hà khán đích xuất?" Yêu thì hậu, vô nghi mặc nhận liễu!

Hồng Hoang thiên địa nhất phiến hoa nhiên!

Quan chú nhất chiến đại năng bất yếu thái đa.

Tượng Yêu tộc Thiên Đình, nhất trực tại quan chú nhất chiến.

Yêu Đình chân thực yếu phái nhân cấp Thái Nhất tăng gia sức mạnh, song, diện đối Minh Hà lưỡng thứ tự bạo, trừ Đế Tuấn và Thái Nhất chi ngoại, kỷ hồ nhân nhân quải thải.

Trong thời gian ngắn, nhị chinh U Minh Huyết Hải, sở hữu đích đại yêu đều phạm truật.

Canh hà huống, lần này nhân vật chính căn bản bất phải họ.

Bởi vậy, Đế Tuấn muốn khứ, không phái đại yêu tùy đồng, Yêu tộc Thiên Đình dã nan tố a.

Song bất đại biểu trứ bất quan chú thử sự liễu.

Tất cánh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thủ lý hữu Hồng Mông Tử Khí. , khả là yếu truy tầm mục tiêu.

Sở dĩ Đế Tuấn một hữu phái đại yêu tiền vãng, lý diện tự nhiên dã uẩn hàm trứ một phân tiểu kế của y.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử minh xác biểu thái bất yếu Hồng Mông Tử Khí, na yêu, bên Yêu Đình tự nhiên thùy xuất lực, thùy năng hoạch đắc Hồng Mông Tử Khí.

Ai là người bồi đồng Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử?

Chích hữu Đông Hoàng Thái Nhất a!

Hồng Mông Tử Khí, bất cấp ai thì cấp?

Yếu bất nhiên, Côn Bằng của Yêu Đình dã hoàn hảo vô tổn, song Đế Tuấn khả một hữu yếu phái y khứ.

Đế Tuấn chân tâm một hữu ngờ, trừ điệu Minh Hà kiện sự tình, hữu như thế kinh nhân đích biến cố.

Minh Hà một hữu vẫn lạc tại thủ lý hai vị đệ tử Thánh Nhân, phản bị Ma Tổ La Hầu trong truyền thuyết cấp đương tố phì liêu nhất dạng hấp thu bản nguyên.

Song La Hầu dã một hữu hiêu trương đa cửu, nhân vì cuồng vọng tự đại yếu đồ diệt A Tu La nhất tộc, kinh động Hậu Thổ Thánh Nhân, Thánh Nhân nhất chỉ điểm hạ, trực tiếp hôi phi yên diệt.

Bản, đã cú kinh tâm động phách đích, song một hữu ngờ, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử khước yết lộ sở hữu đích sự tình, đều tại mưu kế Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chi nội!

Thiên Đình nhất chúng đại yêu, chấn kinh đích đầu bì đều yếu liệt khai liễu!

Lão thực giảng, xưa nay họ vẫn bất khán trọng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai gia hỏa này có gì ni?

Trừ việc diện bì hậu thực một điểm, tâm ngoan lạt một điểm, bất dã là một viên tu sĩ Hồng Hoang phổ thông yêu?

Tiềm ý thức lý diện, khán những nhân bất thiện, hạ ý thức đích khinh thị.

Bất phải phán đoán một mình Đế Tuấn, mà là đại yêu cộng thức.

Chương 149

Khả hiện tại thông qua pháp thuật hồi tố Hồng Vân, hách nhiên phát hiện, lệnh Yêu tộc Thiên Đình trọng sang bính đầu đông đích hai vị Ma Chủ, cư nhiên tự thủy chí chung bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kế.

Đương nhiên, Yêu tộc tự nhiên dã bị kế kỳ trung.

Chân đích lệnh họ đều cảm tâm kinh đảm chiến.

Nhược bất Hồng Vân dữ Trấn Nguyên hai vị đạo hữu.

Bất nhất định yếu bị kế thì hậu.

Hai vị, chân đích hội kế nhân tâm!

Đế Tuấn tâm trung kinh giác đạo: "Bất năng tiểu thứ anh hùng Hồng Hoang a!"...

Trên Bất Chu Sơn, sắc mặt Càn Khôn Lão Tổ tương đương phức tạp, cư nhiên năng trọng tân kiến Ma Tổ La Hầu.

Chân đích lệnh nhân ý ngoại.

Tại đạo hạnh đạt Chuẩn Thánh đỉnh phong đích thì hậu, ngẫu nhiên gian minh ngộ thiên cơ, tri hiểu kỳ trung đích vãng.

Nguyên bản, La Hầu nãi khổ chủ trong mệnh lý của y, chích bị Càn Nguyên Đại Thần bả vận mệnh chi tuyến tiễn đoạn, do đó tài năng tiêu dao tự tại như kim.

Hiện tại, trọng tân kiến La Hầu, chân đích bách cảm giao tập.

Nữ Oa khước dao đầu đạo: "La Hầu, thân thượng tội nghiệt thao thiên, một hữu bán điểm công đức, dữ na Minh Hà nhất bàn vô nhị!" Càn Khôn Lão Tổ đẩu nhiên nhất cá kích linh.

Tiên tiền, Nữ Oa đã nói, Minh Hà thân thượng không có bán điểm

công đức, toàn là tội nghiệt.

Án chiếu pháp của ngài, chủng trình độ đích công đức, nhân tại gia trung tọa, họa tòng thiên thượng.

Sự tình đích phát triển, chân đích ấn chứng phán đoán của Nữ Oa.

Đường đường Ma Giáo Giáo Chủ, cư nhiên thành La Hầu phục sinh bồi dưỡng mãnh và dưỡng liêu.

Na yêu, tội nghiệt La Hầu bỉ Minh Hà đại, khởi bất ý vị trứ, ly tử vong dã bất viễn rồi yêu?

Chẳng lẽ sự tình chân hội như thế phát triển?

Càn Khôn Lão Tổ chân đích hữu chút bất tương tín.

Tất cánh, đương sơ trảm diệt La Hầu, Long Hán Tam tộc tộc trưởng, ngoại gia Hồng Quân, tối hậu hữu Càn Nguyên Đại Thần xuất diện, tài trảm diệt La Hầu.

Hiện tại, cận bằng trứ Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Thái Nhất tam vị Chuẩn Thánh, yếu chém giết La Hầu, chân đích soa liễu điểm ý tứ.

Càn Khôn thiên vạn đều một hữu ngờ, Hậu Thổ Thánh Nhân cư nhiên xuất thủ rồi!

Chích nhất chỉ, nhượng La Hầu triệt để vẫn lạc.

Canh nhân vì Hậu Thổ Thánh Nhân chưởng quản Lục Đạo Luân Hồi, La Hầu trứ yếu tòng hư không trung quy, đắc khán tâm tình Hậu Thổ Thánh Nhân!

Song càng nhượng Càn Khôn đầu bì phát ma đích, nhất thiết, cư nhiên đều tại mưu kế Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đương trung?

Hãi nhân thính văn!...

Trên Côn Luân Sơn Tam Thanh mặc nhiên bất ngữ, bị tràng đại hí

huyết hải cấp chấn kinh.

Tam Thanh tòng trước đến nay đều phi thường kiêu ngạo đích.

Là Nguyên Thần Bàn Cổ Đại Thần hóa sinh, xuất thế chi tiền đắc mông Càn Nguyên Đại Thần tứ dư 《Hoàng Đình Kinh》, đương thiên Thiên Đạo Hồng Quân càng chủ động đến Côn Luân Sơn thu vi đồ, vì tư hạ giảng đạo nhất thiên niên.

Thỏa thỏa đãi ngộ nhân vật chính thiên địa.

Tam Thanh hướng dĩ Bàn Cổ chính tông tự cư.

Số bách vạn năm, đồng bối duy nhất nhượng họ quát mục tương khán, chính là Khổng Tước Khổng Tuyên của Phượng tộc, chỉnh chỉnh tứ thập vạn năm tồi tàn, Tam Thanh lăng một hữu doanh Khổng Tuyên nhất thứ. , giản trực thành tâm bệnh của họ.

Na phạ Hồng Quân chứng đạo thành Thánh, Tam Thanh đắc liễu Hồng Quân tứ hạ Tiên Thiên Pháp Bảo, Tiên Thiên Linh Bảo, dã bất dám ổn ổn đích thắng Khổng Tuyên.

Trừ Khổng Tuyên ngoại, mục vô dư tử!

Kỳ nhân?

Đều bất tại nhãn tình của họ lý diện.

Bàn Cổ Tam Thanh yêu hào hoành!

Khả khán kiến đại chiến đương trung U Minh Huyết Hải, mộng liễu!

Mưu kế Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề... chân đích chấn kinh.

Đương chân vô di sách, nhất hoàn tiếp nhất hoàn.

Như quả bất Hồng Vân điểm xuất, khủng phạ, sở hữu đích đại năng đều bị mông tại cốt tử lý.

Thông Thiên ngoan ngoan đạo: “Hai gia hỏa, bất năng lưu trứ!” Y thảo yếm chủng kế biệt nhân đích gia hỏa.

Thiên thiên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nã nhất chúng đại năng đương kỳ tử, thuận lợi đích hoàn thành sở hữu đích sự tình.

Liên Hậu Thổ Thánh Nhân, đều bất kinh ý gian bị kế liễu một bả?

Bất!

Thánh Nhân khởi hội bị kế?

Thánh Nhân cổ kế thuận thủy thôi chu ba?

Thông Thiên tuyệt đối bất tương tín Thánh Nhân dã năng bị kế.

Chích là, chủng giáo huấn chích hữu đẳng thành Thánh chi hậu, tài thân thân lĩnh ngộ liễu!

Thái Thượng vi vi yếm ác, phương thức kế nhân của hai đại năng Tây Phương, vì hòa hữu điểm tương tượng ni?

Thái Thượng sùng thượng vô vi.

Vô vi cố vô sở bất vi.

Y hướng tá lực sử lực, vô sở bất dụng kỳ cực.

Chương 150

Thái Thượng khán dạng gia hỏa này, tự nhiên bất hội hữu hảo cảm!

Duy hữu Nguyên Thủy, nhãn mạo tinh quang, trên kiểm âm trầm vi vi hiển xuất tiếu ý.

Tâm lý ám đạo: "Quả nhiên, trí tuệ tối vi trọng yếu đích!" Bàn Cổ Tam Thanh đương trung, Nguyên Thủy trí tuệ chi xử vi đệ nhất.

Luận kế nhân, đương chân thùy dã bất phục.

Na phạ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, y dã bất giác đắc hữu thập tinh diệu.

Nhân vì, dạng kế này, dã bả bản thân trí thân dữ hiểm địa.

Thảng nhược Hậu Thổ Thánh Nhân thuận thủ bả hai phách tử bạn?

Nguyên Thủy khán bất.

Nhược hoán tố y, đương biến Hồng Hoang Tam Giới Lục Đạo Chư Thiên Vạn Giới..."Hảo khán, chân đích hảo khán!" "Khán hí thư phục a!" Càn Nguyên đại nhạc.

Hựu là một kiều đoạn mà trong sách trước khi xuyên việt một hữu.

Đương chân bất thác!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị này, đương chân kế thiên hạ.

Trí tuệ, nhượng Càn Nguyên phách án khiếu tuyệt!

Khổng Tuyên bội cảm chấn kinh, tại cảm quan lý diện, dạng hai gia hỏa ngụy thiện này, cư nhiên hữu năng lực mưu kế thâm trầm

như thế?

Khả năng?!

Biệt Khổng Tuyên, Bồng Lai Tiên Đảo thập nhất tử, đều như thế.

Càn Nguyên bất dĩ vi nhiên, đạo: "Đều tri đạo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngụy thiện, song yếu bảo trì phó diện cụ bất dung dịch a!" "Kỷ hồ thì thì khắc khắc đắc kế, bất nhiên, nhất đán bị nhân trinh tri quá khứ đích, thiết định yếu bội gia phòng phạm." "Như thế, khởi năng bất gia bội tiểu tâm kế?" Khổng Tuyên nhất nghĩ dã xác thực dạng.

Thực tế thượng, tu sĩ cải hoán môn đình là sự tình chính thường.

Đặc biệt đối vu những nhân Ma giáo chi tiền cải ma nhập đạo, tuyệt đối sẽ thụ trọng thị của Hồng Quân.

Nhân vì, chiến giữa Chính và Ma đã toàn diện thắng lợi rồi!

Hoán một chủng pháp, hai vị "khí ám đầu minh!" Hồng Quân tuyệt đối bất hội tại hồ quá khứ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, khả song, Hồng Quân bất truy cứu, bất đại biểu kỳ tu sĩ dã bất truy cứu a.

Đương niên Ma Tổ La Hầu tứ ngược Tây Phương thế giới, lộng tử bao nhiêu tu sĩ.

Bảo bất tề hữu những tu sĩ hạnh tồn hạ đương niên yếu hoa báo thù ni.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuyệt đối bất dám bả tu luyện công pháp chi tiền của mình xuất đích, là nhuyễn lặc chi nhất.

Chích yếu, đương trứ Hồng Hoang chư vị đại năng đích diện, hai cá cư nhiên dĩ ma tu chi thân kỳ nhân, ý vị kỳ trung đương chân tuyển vĩnh.

Dương Mi khước vì La Hầu thán khí: "Tam Thiên Đại Đạo Ma Thần đương niên, nhập ngã nhãn trung một hữu kỷ cá." "La Hầu,

tuyệt đối kỳ trung chi nhất!" "Chích bất, sát khí của y thái trọng, dã thái ngạo khí, cư nhiên vọng trứ sát tận thiên hạ..." "Tối chung dẫn đắc Hậu Thổ Thánh Nhân xuất thủ, chung quy hôi phi yên diệt!" Dương Mi thái thanh sở năng lượng Thánh Nhân rồi.

Na phạ dĩ đạo hạnh hiện tại của y, tu vi kỷ hồ tương đồng Thiên Đạo, dã tuyệt đối bất dám tại Hồng Hoang thế giới dữ một tôn Thánh Nhân chiến đấu!

"Khí huyền nhập ma, ly kinh phản Đạo, là tà ma ngoại Đạo!" Thái Nhất kinh ngạc đến mức chết lặng!

Hồng Quân Thánh nhân từ khi dĩ thân hợp Đạo cùng Đạo hợp chân, liền được xưng là Đạo Tổ.

Thiên hạ hiển học chính tông do y truyền bá, lại càng được đương kim Thiên Đạo chứng nhận.

Thậm chí, có tu sĩ tư hạ thảo luận, Đại Đạo mà Hồng Quân Thánh nhân truyền tại Tử Tiêu Cung chắc không phải Thiên Đạo mượn miệng Đạo Tổ mà nói ra sao?

Ngôn hành của Đạo Tổ đều được phụng vi kim khoa ngọc luật, không thể dễ dàng vi phạm.

Các tu sĩ Hồng Hoang cũng phụng vi khuê bích, lấy đó làm chân lý.

Hành vi của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề quả thật là tiết độc, như Trấn Nguyên Tử đã nói, ly kinh phản Đạo!

Đông Hoàng Thái Nhất cảm thấy quá đơn thuần, những thứ thâm sâu như vậy, y không tài nào hiểu nổi, cứ để Đại ca Đế Tuấn đau đầu đi, từ nay y cứ làm đả thủ cho Yêu Đình là được!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau cười một tiếng, cả hai đồng thời bước ra một bước, đứng trên Vô Ngân Huyết Hải, bảo tướng trang nghiêm, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, đồng thanh quát lớn: "Thiên

thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn!" Một tiếng ma âm vang vọng, Đại Đạo chi âm quanh quẩn trong Huyết Hải.

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Đông Hoàng Thái Nhất đồng thời biến sắc, hai tên này ma pháp chân âm, lại có thể dẫn động Thiên Địa hưởng ứng?

Nước Huyết Hải sôi trào không ngừng, hóa thành hai con huyết long, một con phun nước ấm, một con phun nước lạnh, tắm rửa cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Thái Nhất kinh hoảng thất thố: "Hai vị Đạo hữu,… cớ sao?" "Ma chủ đăng cơ!" Hồng Vân mắt bắn ra kỳ quang, "Quả thật thanh thế lớn lao a!" Cái gì?!

Ma chủ đăng cơ?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trở thành tân Ma giáo chi chủ?

Vạn ma chi ma?

Giả đó chứ!

Các Ma chủ Minh Hà và La Hầu trước đó, chẳng phải đã bị diệt sao?

Làm thế nào mà lại có thể đăng lên vị trí Ma chủ?

Trấn Nguyên Tử thở dài: "Ma giáo, xưa nay vốn nhược nhục cường thực.

Dù Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thí sát hai vị Ma chủ thì sao chứ?" "Huống hồ, chẳng qua chỉ là kế thừa." "Minh Hà và La Hầu, chẳng phải cuối cùng cũng không thể chiến thắng tham tâm mà thôi." Bởi vì tham tâm, Minh Hà thu nhận 《Nguyên Thủy Ma Giáo Bí Truyền》, vì vậy, y trở thành dung khí và dưỡng liệu để La Hầu phục sinh.

Bởi vì tham tâm, La Hầu sau khi thôn phệ Minh Hà, lại vọng

tưởng thôn phệ tộc A Tu La, cuối cùng bị Thánh nhân chém giết.

Trong đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã động nửa ngón tay chưa?

Đều không có, chỉ vào thời gian thích hợp, dâng lên lễ vật thích đáng.

Làm cho Minh Hà và La Hầu có thêm một lựa chọn, nhưng lại làm lợi cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai vị tân tấn Ma chủ, là cao thủ thủ đoạn lợi hại của nhân tâm.

Xưa kia, khi Ma Tổ La Hầu hoành hành thiên hạ, y đã dùng kế với Long Hán Tam Tộc, chính Kim Liên và Bồ Đề, cũng là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, chưa từng động thủ với Long Hán Tam Tộc, bởi vì chỉ cần động thủ là sẽ để lại dấu vết, Đại năng tra ra liền biết.

Kế li gián không thể dùng được.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sẽ không làm vậy, họ nhắm vào tính cách nóng nảy của Long tộc, thi triển pháp thuật mê hoặc đối với Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, dẫn Tam Tộc khẩu giác, chỉ vậy thôi!

Nếu thi triển pháp thuật mê hoặc đối với Long tộc, với tính khí của Phượng Hoàng và Kỳ Lân, Tam Tộc thật sự sẽ không đánh nhau.

Chương 151

Nhưng nếu do Phượng Hoàng hoặc Kỳ Lân gây ra tranh cãi, Long tộc với tính khí hung hăng của mình tuyệt đối sẽ ứng chiến.

Vì vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề từ xa quan sát cuộc đấu tranh của Tam Tộc.

Thâm tàng công với danh.

Nếu có người tra hỏi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sẽ giả vờ vô tội, liên quan gì đến họ đâu?

Dù sao, họ cũng không gây ra chút tổn hại nào cho Long Hán Tam Tộc.

Làm như vậy chẳng lẽ cũng sai sao?

Như thế thì thật quá thổi lông tìm vết.

Đó chính là điểm lợi hại của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Ma chủ của trò chơi nhân tâm.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuy rằng ma khí sâm sâm, nhưng lại bảo tướng trang nghiêm, nếu không phải một thân ma khí, quả thật sẽ tưởng rằng vị đạo đức cao sĩ nào đang giảng Đạo truyền pháp vậy.

Tiếp Dẫn đạm nhiên nói: "Nếu ngã là ma, ắt khiến thiên hạ nhân nhân thành ma, nơi nơi tùy tâm sở dục.

Độ tận thiên hạ chúng sinh, ngã phương là ma." Chuẩn Đề cũng không cam chịu yếu thế: "Nếu ngã là ma, ắt khiến nhân nhân tụng niệm danh hào của ngã, đều có thể đến Thiên Ma Thế Giới, nhân nhân thành ma." Trên Huyết Hải sóng gió ngập trời.

Một chúng tộc A Tu La, đều quỳ rạp trên đất, mặt đầy cuồng

nhiệt.

Trong miệng cao hát: "Ma chủ đại nhân thánh thọ vô cương!" Thái Nhất kinh ngạc đến mức không tin nổi, không ngừng lắc đầu: "Điên rồi!

Hoàn toàn điên rồi!" Hai tên này, lại còn bạo gan hơn y tưởng nhiều.

Lại dám phân đình kháng lễ với Đạo Tổ, muốn ngưng tụ tín ngưỡng khí vận, quả thật ly kinh phản Đạo, không thể tha thứ!

Đông Hoàng Thái Nhất làm sao còn có thể giữ được thái độ từ dung?

Hoàng hoàng nhiên không biết làm sao, trong lòng tràn ngập một mảnh mê mang.

Không hiểu nổi, hạng người phản nghịch như vậy, lại được Thiên Đạo khẳng định?… Thật sự đã xung kích Tam Quan của Thái Nhất.

Tiếp Dẫn nhu hòa nhìn Thái Nhất, "Đạo hữu chấp tướng." "Khí huyền nhập ma, ly kinh phản Đạo?" "Thật sự là một phái hồ ngôn." "Tiên ma bản chỉ cách một tuyến, là một thể cũng không sai." "Năm xưa, ngã có được Hồng Mông Tử Khí của Hồng Quân Đạo Tổ, lập tức minh bạch sứ mệnh của bản thân." "Mới có tất cả hành tung của ngã sau này." "Minh Hà và La Hầu, chẳng qua chỉ là tốt thí của ngã mà thôi!" "Hiện nay, ngã đã quy vị, còn tiên nào mà không có ma?" "Đạo hữu chưa tỉnh ngộ, không nhập môn hạ của ngã, trở thành Hộ Giáo Pháp Vương của Ma giáo ngã, còn đợi đến khi nào?" Oanh!

Đông Hoàng Thái Nhất tinh thần chấn động, dường như nhìn thấy một bức họa khổng lồ, nhập Ma giáo, trở thành Ám Nhật Đại Minh Vương dưới trướng hai vị Ma chủ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Toàn thân Thái Dương Chân Hỏa đều hóa thành ma hỏa màu đen,

được thế nhân xưng là Ám Nhật Đại Minh Vương.

Tiêu dao trên Hồng Hoang, làm những việc y muốn.

Long tộc không thần phục, phái vô tận ma binh giết sạch Long tộc.

Phượng tộc không thần phục, đích thân ra trận, triệt để chém giết Phượng tộc.

Lại dùng Long Phượng hai tộc làm một món "Long Can Phượng Tủy!" Năm đó Khổng Tuyên lỗ đoạt Đông Hoàng Chung, khi dễ y, Ám Nhật Đại Minh Vương phá giải Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên, hấp thu toàn bộ tu vi của y.

Ma công có thành tựu, quay về Thiên Giới, trở thành Thiên Đình chi chủ, lại công đức gia thân, tại Hồng Hoang đẩy mạnh Ma giáo, thành lập Địa Thượng Ma Quốc.

Đến lúc đó, Vu tộc và Nhân tộc lại không thần phục y, Ám Nhật Đại Minh Vương đại nộ, hội tụ vô lượng ma tướng ma tốt, công đánh Mười Hai Tổ Vu, triệt để chém giết Tổ Vu, một chúng Nhân tộc cũng bị tiêu diệt sạch.

Ám Nhật Đại Minh Vương dùng hài cốt của họ xây dựng kinh quan khổng lồ, anh hồn Vu tộc Nhân tộc bị giam cầm trong đó, vĩnh thế bất đắc siêu sinh, để hiển thị võ công của y.

Ai ngờ, lúc đó, tại Nhân tộc thánh địa trên Bất Chu Sơn có một thiên văn chương phát ra công đức chi quang, phá hủy toàn bộ kinh quan, tất cả Vu tộc, Nhân tộc đều đầu thai chuyển thế.

Ám Nhật Đại Minh Vương đại nộ, vận dụng vô thượng pháp lực, muốn triệt để ma diệt thiên văn chương, nhưng lại thấy có hai đại tự nhảy ra, "Võ Đạo!" Hai đại tự mang theo vô thượng công đức, trọng trọng đánh trúng vào người Ám Nhật Đại Minh Vương, ẩn ẩn ước ước, có một tồn tại vô thượng, nhìn y, "Tiểu ô nha, không tỉnh!"

“Oa!” Đông Hoàng Thái Nhất mạnh mẽ phun ra một ngụm hắc huyết!

Máu rơi xuống đất, nhập vào U Minh Huyết Hải, lại làm nước biển bốc hơi một tầng.

Thái Nhất mắt lộ hàn quang: “Các ngươi thật to gan!

Lại sớm sớm đã hạ cấm chế lên người ngã, nếu không phải lần này Càn Nguyên Đại Thần ra tay, ngã e rằng đã trúng kế!” Y đưa tay ra, vô tận Thái Dương Chân Hỏa bốc lên, hung hăng dùng lực cắm vào trong cơ thể mình, sắc mặt Thái Nhất vặn vẹo, nhưng quả thật dũng cảm, ngay cả lạnh hừ cũng không hừ mấy tiếng.

Từ trong người, y lấy ra một huyết thần tử, Thái Nhất hắc nhiên: “Các ngươi không có kế với Minh Hà!” “E rằng, tu luyện 《Nguyên Thủy Ma Giáo Bí Truyền》 đã bị các ngươi tính kế, tên kia cố nhiên trở thành dung khí phục sinh của La Hầu, nhưng cũng đã bị các ngươi thu lấy sức mạnh rồi.” Thái Nhất hung hăng bóp một cái!

Huyết thần tử, trong tiếng thảm thiết hóa thành tro bụi!

Tiếp Dẫn hừ một tiếng, huyết thần tử này bị trọng thương, tự nhiên y cũng chịu phản phệ.

Đông Hoàng Thái Nhất một thân Thái Dương Chân Hỏa, hừng hực thiêu đốt, bỗng nhiên đại nộ: “Thủ đoạn tốt, thật sự thủ đoạn tốt!” “Thủ đoạn của các ngươi, thừa lúc Minh Hà ra tay, đã thi triển lên người ngã rồi.” “Chẳng trách, ngã từ đó về sau, đối với ma công ma pháp không có chút miễn dịch lực nào, thì ra các ngươi đã ra tay với ngã sớm vậy rồi.” “May mắn Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử hai vị Đạo hữu đi cùng, nhắc nhở ngã hết lần này đến lần khác, nếu không, thật sự bị mê hoặc tâm trí, làm cái Ám Nhật Đại Minh Vương kia!” Đông Hoàng Thái Nhất sợ hãi không thôi!

Hai tên này, quả thật âm hiểm lại xảo trá!

Ngay cả y cũng suýt chút nữa trúng kế.

Thủ đoạn của Ma môn, kỳ huyễn lại quỷ dị, nhất định phải cẩn thận phòng bị.

Đông Hoàng Thái Nhất dường như cảm thấy đã qua vô số năm, nhưng trong mắt Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, chẳng qua chỉ là mấy hơi thở ngắn ngủi.

Trong mấy hơi thở ngắn ngủi, suýt chút nữa đã dụ dỗ một trong ba Đại cao thủ của phe mình là Đông Hoàng Thái Nhất.

Hai vị Ma giáo Giáo chủ thật sự danh xứng với thực.

Tiếp Dẫn bị giam giữ, nhưng không hề tức giận, vẫn đạm nhiên: "Đông Hoàng hà tất chấp mê bất ngộ, nhập Ma giáo của ngã, ắt sẽ đạt được đại tiêu dao, đại tự tại." "Phải biết, muốn đạt được vĩnh hằng đại tự do, chỉ có Ma giáo của ngã!" Thái Nhất ha ha cười lớn, "Thật sự là một phái hồ ngôn." "Trước đây ngã bị các ngươi ám toán, thần thức mông trần, không thể biện giải." "Giờ đây Nguyên Thần thanh minh, làm sao lại bị các ngươi cổ hoặc?" "Ngã hỏi, các ngươi dùng huyễn cảnh dụ dỗ ngã đọa lạc, rồi cho ngã trải nghiệm cảm giác Hồng Hoang vô địch hư giả," "Vì sao, không thấy Bàn Cổ Tam Thanh?

Vì sao không thấy Nữ Oa?

Vì sao không thấy Hồng Vân và Trấn Nguyên hai vị Đạo hữu?" "Ngay cả sáu vị đệ tử của Đạo Tổ cũng không dám hiển hiện trong hoàn cảnh của ngã, tự nhiên càng không dám thật sự tiết độc Đạo Tổ, Hậu Thổ hai vị Thánh nhân." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề im lặng, đương nhiên không dám, tiên ma chỉ cách một tuyến, nói không sai, sự thật là, bất kỳ Tam Thiên Đại Đạo nào, cũng chỉ cách một tuyến.

Trong Hỗn Độn Hư Không, những pháp tắc đó đều song song tồn tại.

Không tồn tại ai cao ai thấp, đều là điều tất yếu.

Nhưng Bàn Cổ Đại Thần đại chiến Tam Thiên Trở Đạo Ma Thần, vì vậy, mới có một bảng xếp hạng, Tam Thiên Đại Đạo, lấy Lực làm đầu.

Trong Hỗn Độn Hư Không, muốn tiên ma cách nhau một tuyến, hoàn toàn có thể; lực ma cách nhau một tuyến, thì đương nhiên cũng có thể.

Chẳng qua chỉ là nghệ thuật ngôn từ mà thôi.

Nhưng tình hình thực tế, tu sĩ trong lòng đều biết rõ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là cao thủ chơi đùa nhân tâm, vậy thì tự nhiên cũng là cao thủ chơi đùa ngôn ngữ.

Đã khí huyền nhập ma, ly kinh phản Đạo, tự nhiên phải điên đảo đen trắng, văn sức phỉ báng.

Đó là điều không gì bình thường hơn.

Chương 152

Nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng minh bạch, Ma chi Đại Đạo cũng là một trong Tam Thiên Đại Đạo của Hồng Hoang, thế giới Hồng Hoang tuy rằng thừa nhận sự tồn tại của Đại Đạo này, nhưng không có nghĩa là, họ có thể chính thức tứ vô kỵ đạn mà tùy tiện vũ nhục các Đại năng trong Hồng Hoang.

Sáu đại đệ tử của Hồng Quân, đó là do Đạo Tổ đích thân định ra, nhất định sẽ thành Thánh.

Nếu lúc đó nhất thời thống khoái, chọc giận họ, thì khi họ thành Thánh, muốn báo thù, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có chạy thoát được không?

Vì vậy, không dám tùy tiện lừa gạt người.

Vấn đề thực tế nằm ở đó!

Sáu đại đệ tử của Hồng Quân, họ còn không dám tiết độc, huống hồ Thiên Đạo Hồng Quân, Lục Đạo Luân Hồi Hậu Thổ hai vị Thánh nhân.

Trên Hồng Hoang lấy Thánh nhân làm tôn.

Dưới Thánh nhân đều là lâu nghĩ!

Thủ đoạn của Thánh nhân, hãy xem Minh Hà, La Hầu hạ tràng thì biết rồi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đoạn đoạn không muốn đi lại vết xe đổ của hai vị tiền Ma chủ, tự nhiên khi dụ hoặc Đông Hoàng Thái Nhất, không hề đề cập đến chuyện này.

Chuẩn Đề không hiểu: "Đạo hữu, làm sao thoát ra?" Y tin rằng với trạng thái của Đông Hoàng Thái Nhất lúc đó, nội có huyết thần tử mê

hoặc Nguyên Thần, ngoại có ma pháp Ma giáo dụ dỗ đọa lạc, Đông Hoàng Thái Nhất hoàn toàn không có cơ hội thoát ra.

Nhưng tình hình thực tế, Thái Nhất không những thoát khỏi sự hạn chế của họ, thậm chí còn đào bới được huyết thần tử ẩn giấu trong cơ thể.

Đông Hoàng Thái Nhất mặt đầy khinh bỉ, "Thủ đoạn khống chế nhân tâm của các ngươi quả thật cao minh," "Lại có thể trong hoàn cảnh, không gặp một vị cao thủ chân chính, thật lợi hại." "Nhưng ngàn không nên vạn không nên, không nên để ngã đi đồ sát Nhân tộc!" Sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề biến đổi, trong lòng cuồng hô thất sách.

"Tại thánh địa Nhân tộc trên Bất Chu Sơn kia, ngã tình cờ gặp được một khối công đức chí bảo." "《Võ Kinh Tổng Yếu》!" "Nhờ có Càn Nguyên Đại Thần, ngã mới có thể phản bản nguyên." Sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều biến đổi.

Lại là Càn Nguyên Đại Thần, vị tồn tại truyền thuyết siêu thoát Thiên Đạo.

Đông Hoàng Thái Nhất ha ha cười lớn, tiếng cười tràn đầy may mắn và đắc ý.

"Thật sự đa tạ a!" "Không, ngã sẽ bái kiến Càn Nguyên Đại Thần," "Chỉ đáng tiếc, vô duyên gặp mặt." Sắc mặt y đột nhiên biến đổi: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, nạp mạng đi!" Thái Dương Chân Hỏa hừng hực thiêu đốt, trực tiếp hóa thân mặt trời, Kim Ô hoành không, mặt trời hoành hành, vô tận Thái Dương Chân Hỏa như mưa rơi xuống U Minh Huyết Hải!

Thái Nhất hận cực hai tên này.

Quyết tâm muốn đốt khô Huyết Hải!

Tiếp Dẫn mặt hiện đại từ bi: "Đạo hữu, sao lại phẫn nộ đến vậy?" Vô tận ma khí che chắn, lại cứng rắn cản được Thái Dương Chân Hỏa che trời lấp đất, Thái Dương Chân Hỏa cố nhiên là khắc tinh của ma khí âm u, nhưng như ngũ hành tương sinh tương khắc vậy, Thủy có thể khắc Hỏa, nhưng nếu nhiệt độ của Hỏa đủ cao, cũng có thể đốt cháy Thủy.

Cái này cũng vậy.

Chung quy tu vi của Đông Hoàng Thái Nhất không đủ, xa xa không thể sánh với đạo hạnh tích lũy của Tiếp Dẫn.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử bên cạnh quan chiến đương nhiên hiểu rõ nguyên do trong đó.

Hai vị Ma chủ Minh Hà và La Hầu đều vẫn lạc trong kế của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, vị cách và tích lũy của họ, đều tiện nghi cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Toàn bộ đạo hạnh đều bị họ hấp thu, đạo hạnh tích lũy của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đạt đến một cảnh giới không thể tưởng tượng.

Ngược lại Đông Hoàng Thái Nhất, bị huyết thần tử xâm nhập Nguyên Thần, nếu không phải Thái Dương Chân Hỏa kiềm chế huyết thần tử chặt chẽ, đã sớm bị đoạt xá rồi!

Cho dù dưới sự giúp đỡ của Càn Nguyên Đại Thần thoát khỏi khốn cảnh, cũng đã nguyên khí đại thương, hiện tại hùng tráng đều là hư trương thanh thế mà thôi.

Hồng Vân bước lên một bước, Dương Liễu Chi nhẹ nhàng lay động, một giọt ma khí huyết hồng nhỏ ra, Hồng Vân đạm nhiên cười, Dương Liễu Chi nhẹ nhàng điểm lên giọt ma khí đó, khẽ quát một tiếng: "Nghịch Trảm Luân Hồi!" Thanh âm như hồng chung đại lữ vang vọng khắp Thiên Địa.

Ba vị Đại năng đang giao chiến đột nhiên biến sắc, Dương Liễu Chi trước đó không có chút khí tức thần thánh nào, đột nhiên trở nên quang thải đoạt mục, trên đó phát ra vị Đạo chí cao, chí đại, chí vĩ, chí chân.

Có một Đạo siêu việt pháp tắc Hồng Hoang, hiển hiện ra.

Toàn bộ U Minh Huyết Hải đều bị chấn động.

Thậm chí ngay cả Lục Đạo Luân Hồi kế bên cũng bị ảnh hưởng!

Dương Liễu Chi nhẹ nhàng gõ vào ma khí màu đỏ, ma khí đó đột nhiên như tuyệt thế hung kiếm phát ra vô thượng kiếm khí, "Phá!" quét sạch tất cả ma vụ, trực tiếp chém xuống Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đại kinh, có thể cảm nhận được uy thế vô thượng của cổ ma khí màu đỏ này.

Làm sao dám chậm trễ, vừa né tránh, vừa liều mạng thôi động ma khí để chống cự.

Nhưng ma khí tinh hồng như tuyệt thế danh kiếm vậy, siêu việt tất cả, dọc theo nhân quả khó có thể nói rõ, bỏ qua mọi phòng ngự của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, như Luân Hồi vậy, trọng trọng chém vào chỗ bản nguyên.

"A!" "Sao có thể như vậy!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lớn tiếng thảm thiết kêu la, gào thét.

Hồng Vân huy động Dương Liễu Chi, trên Dương Liễu Chi phụ trợ Hỗn Độn Pháp Tắc, trực tiếp kinh động Hậu Thổ.

Hậu Thổ càng xem càng hoan hỉ, "Siêu việt Thiên Đạo Luân Hồi pháp tắc, ây, lại có Nhân Quả, Vận Mệnh, Không Gian…." Toàn bộ thanh âm đều trở nên hưng phấn, "Cơ duyên, Đại cơ duyên của ngã a!" Hồng Vân chỉ cảm thấy bàn tay mình nhẹ bẫng, cây Dương Liễu Chi quý như báu vật đó đã bị Hậu Thổ cầm trong tay, y hoảng sợ nói:

“Thánh nhân, Dương Mi Đại Tiên và Hồng Quân Sư Tôn đều đã nói trước với tiểu tiên, muốn thể ngộ Đại Đạo bên trong Dương Liễu Chi….” “Ngài mà mang đi như vậy, tiểu tiên thật sự không biết phải đắc tội với ai nữa!” Hậu Thổ không cho là đúng, thanh âm lạnh lùng vang vọng trong U Minh Huyết Hải, “Hiện tại U Minh Huyết Hải là tiêu điểm của toàn bộ Hồng Hoang, vô số Đại năng mắt đều đang chú ý đến mọi việc.” “Đại Đạo bên trong Dương Liễu Chi, đối với sự giúp đỡ của ngã còn quan trọng hơn rất nhiều so với sự đề thăng của ngài.” “Ngã là Luân Hồi, chuyện này liên quan đến bản nguyên Thiên Đạo.” “Dương Mi và Hồng Quân sẽ không để ý đâu!” Hồng Vân đành phải khẽ dạ, ngậm miệng không nói.

Nhưng là Thánh nhân!

Hậu Thổ đã thành tâm thành ý giải thích nhiều như vậy, đã cho y mặt mũi rất lớn rồi.

Dù sao, Hậu Thổ làm như vậy, đã giải quyết mối lo về sau cho y.

Có những lời đó, Hồng Vân cũng không lo hai vị Đại lão kia sẽ làm khó dễ.

Dù sao, đó là Thánh nhân!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đại kêu không tốt, tự nhiên không nhận ra Dương Liễu Chi trong tay Hồng Vân là bảo vật phương nào, nhưng, Hậu Thổ Thánh nhân lại vì Dương Liễu Chi cam nguyện ra tay thay Hồng Vân, họ nghe rõ ràng.

Hậu Thổ là Thánh nhân!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chưa bao giờ có thể chính diện đối kháng Thánh nhân, hai vị Đại năng hóa thành ma yên muốn tứ tán độn tẩu.

Nhưng, muốn thoát thân dưới Thánh nhân, có thể sao?!

Hậu Thổ khẽ cười: “Ngưng!” Lời Thánh nhân, ngôn xuất pháp

tùy, xuất khẩu thành hiến.

Ma yên tứ tán kia một lần nữa ngưng tụ thành hai nhân hình, chính là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai vị đại kinh thất sắc, mặt hiện kinh bố.

Dưới khí thế của Thánh nhân, thật sự không có nửa phần chống cự.

Dương Liễu Chi khẽ điểm một cái, "Không!" Trong tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai tân tấn Ma chủ tan thành mây khói, hệt như hai con lâu nghĩ vậy.

Có một Đạo Hồng Mông Tử Khí, từ trên người Chuẩn Đề bốc ra, vừa định độn tẩu, đã bị Hậu Thổ giam cầm chặt chẽ.

"Tìm cái gì sao?" "Cho ngài!" Đạo Hồng Mông Tử Khí đó rơi vào tay Hồng Vân, thanh âm của Thánh nhân phiêu đãng trên U Minh Huyết Hải, "Hồng Vân, Trấn Nguyên, có vài pháp bảo thật sự rất thích hợp, lấy đi đi!" Mấy đạo pháp bảo lưu quang xông vào người Hồng Vân và Trấn Nguyên.

Hậu Thổ sảng lãng cười một tiếng, "Như vậy, Dương Liễu Chi ngã mang đi đây, Hồng Quân và Dương Mi nếu không phục, cứ việc tìm ngã!" Nói xong, Dương Liễu Chi biến mất trong U Minh Huyết Hải.

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Thái Nhất, ba vị Đại năng, nhìn ta ta nhìn, đều cảm thấy khá là dở khóc dở cười.… Chuyện gì vậy.

Chương 153

Những lưu quang vừa rồi, đều là bảo vật của Minh Hà, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, nhưng, những pháp bảo đó, có thể sánh với Dương Liễu Chi sao?

Đó là pháp bảo ngay cả Thánh nhân cũng phải thèm muốn mà.

Hậu Thổ Thánh nhân tuy rằng chỉ mượn đi tham ngộ, nhưng ai biết sẽ tham ngộ bao lâu.

Hồng Vân khá là không nỡ.

Điều càng làm y khó chịu hơn, trước đó rõ ràng đã hứa với Dương Mi, Hồng Quân….

Đồng dạng cũng là Đại năng cấp bậc Thánh nhân… thậm chí, Đại năng cấp bậc Thiên Đạo Thánh nhân.

Dám đắc tội ai?

Ai cũng không thể đắc tội được!

Nhưng… Thánh nhân ra tay, Hồng Vân có biện pháp nào đâu?

Đông Hoàng Thái Nhất ngây ngốc hỏi: "Hai vị Ma chủ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, sao lại vẫn lạc rồi?" Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đồng loạt gật đầu.

Thánh nhân ra tay, nghiền ép Ma chủ như nghiền ép lâu nghĩ vậy.

Hơn nữa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng có chút không may, không chọn ẩn cư ở đâu tốt hơn, lại cố tình chọn U Minh Huyết Hải, phải biết, Lục Đạo Luân Hồi kế bên, đó là trọng địa căn bản của Hồng Hoang!

Chỉ cần có chút sai sót, e rằng sẽ dẫn đến Hồng Hoang đại loạn.

Nhưng cố tình, lại thu hút sự chú ý của Hậu Thổ Thánh nhân, chẳng phải tìm chết sao?

Thái Nhất lại vẫn chưa hoàn hồn, bị đả kích quá lớn, một đời đời Ma chủ, dù là Minh Hà La Hầu, hay thậm chí Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đều là những hào kiệt kinh thiên động địa, công bằng mà nói, Thái Nhất cũng không cảm thấy một chúng yêu thần trên Yêu Đình với đạo hạnh thần thông của họ lại mạnh hơn những Ma chủ này.

Mỗi một đời Ma chủ đều có thể quần thiêu sự tồn tại của Thiên Đình.

Nhưng những nhân vật kinh tài tuyệt diễm như vậy, trong tay Hậu Thổ Thánh nhân, không có chút phản kháng nào đã vẫn lạc.

Vô thanh vô tức, hệt như bốn con lâu nghĩ!

Trên Hồng Hoang, Thánh nhân vi tôn; không thành Thánh, chung quy vẫn là lâu nghĩ.

Sắc mặt Thái Nhất tái nhợt, vô cùng sợ hãi.

Sợ rằng sẽ bị một ngón tay của Thánh nhân nào đó chọc chết!

Nếu không chứng kiến quá trình vẫn lạc của bốn vị Ma chủ, y sẽ không sợ hãi đến vậy.

Dù sao, Thái Nhất là Chuẩn Thánh.

Chuẩn Thánh muốn vẫn lạc, làm sao mà dễ dàng như vậy?

Trừ phi Nguyên Thần tự bạo đồng quy vu tận, nếu không, nhiều nhất là chịu trọng thương.

Nhưng bây giờ xem… Thái Nhất sâu sắc kinh bố.

Hồng Vân tùy tay đưa Hồng Mông Tử Khí cho Thái Nhất: "Đạo hữu, lời hứa của ngã đã hoàn thành!" "Cảm tạ hai vị Đạo hữu đã giúp đỡ." Thái Nhất nắm chặt Đạo Hồng Mông Tử Khí đó, trong lòng vô

cùng bội phục đức hạnh của hai vị đệ tử Thánh nhân.

Hồng Mông Tử Khí, là cơ sở thành Thánh.

Dùng một Đạo là thiếu một Đạo trân phẩm.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đều đã có Hồng Mông Tử Khí, cũng vẫn có thể giữ lại, bởi vì, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử nhất định sẽ có đệ tử, giữ lại cho đệ tử chẳng phải tốt hơn sao?

Nhưng lại không, hai vị đối với Hồng Mông Tử Khí không có chút lưu luyến nào, liền đưa đi ngay lập tức, quả thật dứt khoát.

Thái Nhất trong lòng đánh giá Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cực cao, không hổ là Hồng Vân Đạo nhân, lão hảo nhân nổi tiếng trong Hồng Hoang.

Quả nhiên cho người khác thứ họ cần, nửa phần cũng không vì lợi ích của mình mà động lòng.

Phẩm đức của họ, xa xa vượt qua tuyệt đại đa số tu sĩ trong thế giới Hồng Hoang.

Hồng Mông Tử Khí đối với Yêu Đình quá quan trọng.

Thái Nhất và Đế Tuấn vẫn luôn muốn Yêu Đình hoàn toàn xưng bá thế giới Hồng Hoang.

Nhưng thủy chung có một nan đề vướng mắc.

Đó là lực lượng tuyệt đối của Yêu Đình không đủ!

Nói cách khác, không có cao thủ cấp bậc Thánh nhân chân chính tọa trấn.

Trong thời đại lấy Thánh nhân làm tôn như vậy, không có Thánh nhân tọa trấn, Yêu Đình không có tự tin, đối mặt với ai cũng cảm thấy khí thế không đủ.

Thái Nhất cảm thấy da đầu tê dại, hiện tại không phải Hồng Quân Đạo Tổ và Hậu Thổ Thánh nhân hai vị Thánh nhân đó sao, vậy thì sắp tới sáu vị đệ tử của Hồng Quân sẽ thành Thánh, chỉ cần bất kỳ vị Thánh nhân nào trong số đó nhìn Yêu Đình không thuận mắt, thì sao?

Thái Nhất vô cùng cảm kích Hồng Vân và Trấn Nguyên.

Hồng Vân thấy vậy, cuối cùng nhắc nhở một câu: "Thái Nhất Đạo hữu, cẩn thận Côn Bằng!" "Sao có thể như vậy?!" "Hậu Thổ Thánh nhân lại có thể chặn ngang!" "A, tâm ngã đau quá!" Dương Mi Đại Tiên mặt đều xanh lè, tuy rằng bản thể là Hỗn Độn Dương Liễu Thụ không sai, nhưng sau khi hóa hình thành người, cũng không khác gì tu sĩ bình thường.

Hơn nữa, trên Bồng Lai Tiên Đảo, y xưa nay vẫn lấy nguyên hình mà gặp người.

Lần này lại hiếm khi hóa hình ra để nói chuyện.

Dương Mi mặt xanh lè, gầm lên với Hồng Vân: "Sao không ngăn cản Hậu Thổ?!

Sao không ngăn cản nàng?!" Nghe Dương Mi nói như vậy, mặt Hồng Vân cũng xanh lè!

Đó là Hậu Thổ, Thánh nhân chấp chưởng Luân Hồi, lấy mạng đi ngăn cản sao?

Thật sự muốn ngăn cản… Hạ tràng của Hồng Vân ước tính cũng chẳng mạnh hơn các Đại năng như Minh Hà là bao.

Hồng Vân cười khổ: "Đại Tiên, đừng làm khó tiểu tiên sao?" "Đừng nghe nói bậy!" Khổng Tuyên ở một bên cười lạnh, "Hành trình đều nằm dưới tầm mắt của ngã, lời của Hậu Thổ Thánh nhân không sai, Dương Mi lúc đó đang quan chiến đó chứ!" Hồng Vân nhìn Khổng Tuyên với ánh mắt cảm kích.

May mà có Khổng Tuyên Đạo hữu trượng nghĩa chấp ngôn.

Nếu không, Dương Mi nói ra, thật sự rất khó giao phó.

Khổng Tuyên trào phúng nói: "Nếu có bản lĩnh, sao lúc đó không tranh Dương Liễu Chi từ tay Hậu Thổ Thánh nhân?

Bây giờ lại làm khó Hồng Vân Đạo hữu, thật hổ thẹn khi cùng Hồng Quân bình đẳng ngồi đó!" "Đừng tưởng ngã không dám!" Dương Mi nhịn không được nói, "Ngã dám sao?!" "Ngã dám sao!" "Đó là vị Thánh nhân đầu tiên thành Thánh trong Hồng Hoang!" "Chấp chưởng Lục Đạo Luân Hồi, Thánh nhân nào nguyện ý đắc tội…." Tên Khổng Tuyên này, thật sự chỉ thích xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn!

Y nói nghe có vẻ dễ dàng.

Nhưng trên thực tế thì sao?

Chương 154

Thật sự không dám a!

Hồng Quân còn không muốn đắc tội Hậu Thổ, thì y nguyện ý sao?

Nếu thật sự làm lớn chuyện, y là một kẻ ngoại lai trên Hồng Hoang này!

Bước vào Hồng Hoang Đại Lục, nếu thật sự xung đột với Thánh nhân, tùy tiện một Thánh nhân mượn quyền hạn của Thiên Đạo, cũng có thể khiến y phải chịu khó.

Dương Mi trừ phi điên rồi, mới đi chọc Hậu Thổ.

Những Đại năng chấp chưởng Luân Hồi đó, không có ai dễ đối phó cả!

Dương Mi cũng nóng vội, mới đối với Hồng Vân nói năng không suy nghĩ.

"Ha ha ha ha ha ha ha!" Càn Nguyên đại nhạc, "Hay, quá hay!" Không ngờ, Hậu Thổ lại có thể làm ra chuyện như vậy!

Ngày đó Càn Nguyên ngộ Đạo có cảm ứng, tùy tay dùng một nhánh cây trên người Dương Mi Đại Tiên, đánh vào các loại Hỗn Độn Pháp Tắc, những pháp tắc đó, đều là quy tắc từ sâu trong Hỗn Độn, trừ phi là chủ công của những Đại Đạo Pháp Tắc đó, nếu không, muốn lĩnh ngộ thấu đáo, thời gian phải dùng vô lượng lượng kiếp làm đơn vị.

Đối với Dương Mi, Hồng Quân, Hậu Thổ ba vị Thánh nhân hoặc Hỗn Nguyên, đều có lực hấp dẫn tự nhiên.

Nếu ở trong Hỗn Độn, muốn bắt một Đạo thì khó, bởi vì những Đại Đạo Pháp Tắc đó vô chỗ bất tại, bất xuất bất tồn.

Căn bản không có hiển hóa.

Muốn lĩnh ngộ thấu đáo càng khó hơn nữa.

Nhưng Càn Nguyên Đại Thần ra tay thì khác rồi, đã đánh những Đại Đạo Pháp Tắc đó vào Dương Liễu Chi.

Pháp tắc hiển hóa, mới tạo ra Dương Liễu Chi, bảo vật hậu thiên kỳ trân độc nhất vô nhị trong thiên hạ.

Các Thánh nhân chỉ thiếu một cái dẫn tử mà thôi!

Đại Đạo Pháp Tắc bên trong Dương Liễu Chi là vật dẫn đường, Thánh nhân có thể mượn nó thuận thế lần theo, để bắt các hạng Đại Đạo Pháp Tắc trong sâu thẳm Hỗn Độn Hư Không.

Cũng có thể, nó là chiếc chìa khóa để đạo hạnh của họ tiến thêm một bước.

Vì vậy, bất luận Dương Mi Hồng Quân hay Hậu Thổ, đều thèm muốn Dương Liễu Chi.

Chỗ Dương Mi đau đầu là, y đã tham ngộ trong thời gian pháp trận trăm vạn năm, vừa mới lĩnh ngộ ra tam muội diệu xứ trong đó, liền bị Hậu Thổ Thánh nhân chặn ngang.

Cái cảm giác ngứa tai cào má đó, khiến tâm trạng y không tài nào bình tĩnh được.

Điều càng làm Dương Mi ưu sầu hơn, lần này Hậu Thổ Thánh nhân có thể chặn ngang, lần sau thì sao?

Hồng Quân có học theo không?

Chung quy, y không phải Hồng Hoang Thiên Đạo Thánh nhân, vì vậy mới chịu thiệt thòi lớn!

Dương Mi trong lòng rất tức giận a!

Nhưng chuyện đã vậy rồi.

Ban đầu, khi ở U Minh Huyết Hải không ra tay, đã mặc nhận sự việc này xảy ra.

Vậy thì lần sau, Hồng Quân nhất định sẽ ra tay, đó là chuyện chắc chắn.

Cứ như vậy, muốn tham ngộ Đại Đạo Pháp Tắc trong Dương Liễu Chi, thật không biết đến năm nào tháng nào!

Nhưng chuyện này trách ai?

Ai khiến y không ngăn cản hay lên tiếng ngay từ đầu chứ?

Lúc đó không ngăn cản, bây giờ muốn ngăn cản, khó rồi!

Dương Mi vô cùng suy sụp.

Hồng Vân thấy sắc mặt Dương Mi Đại Tiên rất khó coi, vội vàng cáo từ Càn Nguyên Đại Thần và Dương Mi Đại Tiên.

Suýt chút nữa thì toi mạng rồi.

Càn Nguyên nhìn Hồng Vân vội vã rời đi mà vui không sao tả xiết, "Dương Mi a Dương Mi, không ngờ lại đi hù dọa hậu bối!" Dương Mi Đại Tiên vô cùng vô ngữ!

Y cũng không phải không dám a!

Nhưng… cái Dương Liễu Chi đó quả thật quá thơm!

Càn Nguyên khẽ lắc đầu, vừa rồi thật sự là một vở đại hí.

Y tin rằng, những vở hí kịch như vậy sẽ ngày càng nhiều hơn nữa!… Chín tầng trời ngoài, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân vô ngôn nhìn Hồng Vân, Dương Liễu Chi vốn đã mong đợi từ lâu hoàn toàn bị Hậu Thổ chặn ngang.

Hồng Quân cũng không có cách nào trách cứ Hồng Vân, có gì mà

trách cứ chứ?

Hậu Thổ là Thánh nhân chấp chưởng Lục Đạo Luân Hồi, liên thông Hồng Hoang Chư Thiên Vạn Giới, đúng như lời y nói, có lĩnh ngộ về Đạo Luân Hồi của mình, có lợi ích rất lớn đối với bản nguyên Hồng Hoang.

Bất luận Hồng Quân Dương Mi, đều không thể lấy Dương Liễu Chi từ tay Hậu Thổ.

Ngoài ra, với tư cách là vị Thánh nhân đầu tiên trong Hồng Hoang, ngay cả Thiên Đạo Hồng Quân, cũng phải nể Hậu Thổ ba phần.

Không có cách nào, Hậu Thổ đã dĩ thân hóa Luân Hồi, bổ sung phần lớn quy tắc Thiên Địa.

Đối với Thiên Đạo Hồng Hoang quá quan trọng.

Hồng Quân vô khả nại hà, chỉ có thể đợi sau khi Hậu Thổ tham ngộ xong, mới có thể đến lượt y tham ngộ.

Nhưng thời gian này đều có thể chờ đợi.

Hồng Quân ôn ngôn nói: "Không sao, ngã chờ đợi là được." Phất trần nhẹ nhàng phẩy một cái, có một số pháp bảo lập tức biến ra, như Công Đức Kim Liên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Tiếp Dẫn Bảo Tràng, Thất Bảo Diệu Thụ, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc… "Ngã sẽ rèn đúc một phương, để các ngươi có thể yên tâm mà sử dụng." Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đại hỉ, có Sư Tôn đích thân chế tạo, uy lực của bảo vật có thể tăng thêm một tầng nữa.

Hồng Vân chọn đúng thời gian, cung kính thỉnh giáo: "Sư Tôn, không biết Đạo của hai người chúng con, ở phương nào?" "Ừm…." Hồng Quân suy nghĩ một lát, rồi mới nói, "Đạo của hai người không ở Đông Phương, mà ở Tây Phương." Tây Phương?

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đồng thời cảm thấy mê mang.

Chuyện gì đây?

Hồng Quân tự nhiên sẽ không nói cho họ biết kế hoạch của mình.

Vì hai vị giáo chủ Tây Phương vốn đã định sẵn đã vẫn lạc, Hồng Quân linh cơ khẽ động, chẳng phải có sáu vị đệ tử sao?

Sao không để Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đi Tây Phương thành Thánh, chiếm lấy khí vận của Tây Phương?

Cứ như vậy, Hồng Quân Đạo Tổ có thể thật sự trở thành Đạo Tổ danh xứng với thực của thế giới Hồng Hoang.

Chương 155

Không như bây giờ, chỉ có thể trở thành Đạo Tổ của Đông Phương Hồng Hoang Đại Lục!

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử không những thành Thánh, mà còn chiếm hữu khí vận Thánh nhân Tây Phương vốn có.

Bất luận Thánh nhân tương lai của Tây Phương là ai, nhất định sẽ phải sống dưới cái bóng của Huyền Môn.

Cứ như vậy, Hồng Quân không những là hóa thân của Thiên Đạo, mà cũng không còn chỉ là Đạo Tổ của Đông Phương nữa!

Bất luận là vị cách hay khí vận đều có sự đề thăng chất lượng.

Từ khi Dương Mi Đại Tiên nhắc nhở năm xưa, Hồng Quân đã có ý niệm như vậy.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, vốn không có đại nhân quả để thành Thánh.

Nhưng ai bảo họ có cơ duyên liên quan đến Càn Nguyên Đại Thần chứ?

Trong Thiên Đạo, Càn Nguyên Đại Thần là một tồn tại đặc biệt nhất.

Chỉ cần có liên hệ với Càn Nguyên Đại Thần, là có cơ hội nhảy ra khỏi Trường Hà Vận Mệnh.

Thiên Đạo kỳ thực không dung nạp được những Hỗn Nguyên không phải Thiên Đạo Thánh nhân.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bản thân Đạo hóa, một phần Hỗn Độn Pháp Tắc hiển hóa, bản thân là một biểu hiện của Đạo.

Họ cùng với Thiên Đạo đồng thời nằm dưới Đại Đạo, tương tác lẫn nhau, ảnh hưởng lẫn nhau.

Trong thế giới Hồng Hoang, Thiên Đạo là chủ sân, Thiên Đạo làm sao có thể cho phép những tồn tại Hỗn Nguyên không bị khống chế?

Thuần túy là tự mình chiêu rước phiền phức.

Vì vậy những tồn tại như vậy không được phép.

Chỉ cần xuất hiện trong Thiên Đạo những Hỗn Nguyên, một là, phải ký thác Nguyên Thần vào Thiên Đạo Hư Không, bị Thiên Đạo chiêu an, hai là phải nghênh tiếp Thiên Đạo Thiên Phạt!

Chỉ có Càn Nguyên Đại Thần là ngoại lệ!

Không có cách nào, đạo hạnh của y quá cao, vượt quá ngoài hình tượng của Thiên Đạo.

Thiên Đạo âm thầm quan sát, những gì y lĩnh ngộ và đạt được, có lợi ích rất lớn cho Thiên Đạo tự hoàn thiện bản thân.

Ngoài ra, Càn Nguyên Đại Thần có dấu ấn hoàn chỉnh của Bàn Cổ Đại Thần!

Ngay cả không xét về đạo hạnh, xét về quyền hạn pháp lý, y cũng kiểm soát chặt chẽ Thiên Đạo.

Lực tác động vốn là tương hỗ, nhưng khi một bên sức mạnh vượt xa bên kia, bên yếu hơn chỉ có thể hoàn toàn bị ảnh hưởng mà thôi!

Thật không may, so với Càn Nguyên Đại Thần, Thiên Đạo chỉ là một đệ đệ!

Đệ đệ trong số các đệ đệ.

Mỗi một quyết định của Càn Nguyên đều tạo ra ảnh hưởng sâu rộng đến Thiên Đạo.

Chẳng hạn như dùng kế để Bàn Cổ Đại Thần tồn tại, thay đổi vận mệnh của Long Hán Tam Tộc, thay đổi vận mệnh thành Thánh của Hậu Thổ, thậm chí còn thay đổi vận mệnh của Hồng Quân… Thiên Đạo hoàn toàn không có cách nào.

Nếu Càn Nguyên nguyện ý, y có thể khiến Hồng Hoang hoàn toàn đại loạn.

Nhưng, làm vậy thì có ý nghĩa gì chứ?

Không có!

May mắn Càn Nguyên chỉ nguyện ý ở lại trên đảo vĩnh hằng Bồng Lai Tiên Đảo, nếu không, thật sự khó khăn rồi!

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử là hai vị người may mắn.

Hai vị vốn đều có tử kiếp, nhưng dưới sự giúp đỡ của Càn Nguyên Đại Thần, không những thoát khỏi tử kiếp tất định, mà còn có được tạo hóa lớn lao, đạt được Thánh vị, có hy vọng thành Thánh nhân!

Chẳng biết sẽ khiến bao nhiêu tu sĩ Hồng Hoang ghen tỵ đến chết.

Đáng tiếc, Hồng Quân không thể ra ngoài.

Nếu ra ngoài, e rằng Càn Nguyên Đại Thần sẽ đến tìm y nói chuyện, ngay cả Hồng Quân là Thiên Đạo, cũng không dám để Càn Nguyên Đại Thần đích thân tìm đến.

Nhưng, điều đó không ngăn cản Hồng Quân lên kế hoạch!

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, là vũ khí bí mật của y.

Khí vận của Tây Phương, đã được định đoạt!… Trong Yêu Đình một chúng Đại yêu, đều căng thẳng nhìn cuộc chiến trong Huyết Hải, khi Thánh nhân giáng lâm, một ngón tay điểm nát hai vị Ma chủ, Đại yêu tĩnh lặng không tiếng động!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, quả thật là hai vị Ma chủ đáng sợ.

Luận bản lĩnh chơi đùa nhân tâm, là mạnh nhất mà họ từng thấy!

Luận đạo hạnh, càng không hề kém Long Vương, tiên ma song tu, khí huyền nhập ma, ly kinh phản Đạo, lại đạt được đạo hạnh và sức mạnh lớn đến vậy.

Nhưng vẫn như lâu nghĩ trước mặt Thánh nhân!

Một chúng Đại yêu trầm mặc.

Không còn là loại Yêu tộc ngồi yên quan sát trời xanh nữa.

Thiên Đình đã thành lập bao lâu, trong Hồng Hoang có bao nhiêu Đại năng, trình độ của Yêu tộc ở đâu, các Đại yêu đều trong lòng có số.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, vào khoảnh khắc cuối cùng, đã thể hiện ra sức mạnh vượt quá tưởng tượng của họ!

Dù sao, trong Yêu Đình không có một vị Đại yêu nào tự tin có thể đánh bại hai vị Ma chủ.

Nhưng Ma chủ như vậy, cũng chỉ trong một cái búng tay nhẹ nhàng của Thánh nhân, đã hóa thành tro bụi.

Không thành Thánh, chung quy vẫn là lâu nghĩ!

Mục tiêu của Yêu tộc, là xưng bá thiên hạ.

Mỗi giờ mỗi khắc đều lấy mục tiêu đó làm nỗ lực.

Nhưng đừng nói Thánh nhân, ngay cả bốn vị Ma chủ, cũng có thể một mình độc chiến sự tồn tại của Thiên Đình Yêu tộc!

Thật đáng sợ biết bao!

Thành Thánh, đó là tâm nguyện chung.

Khi Thánh nhân giao Hồng Mông Tử Khí vào tay Hồng Vân, lòng

một chúng Đại yêu đều muốn nhảy ra ngoài, không tự chủ được mà nghĩ: "Nếu Hồng Vân xé bỏ hiệp nghị với Yêu tộc thì sao?" Đó là Hồng Mông Tử Khí, cơ sở thành Thánh!

Chương 156

Ai mà không muốn sở hữu mấy phần chứ?

Tự hỏi lòng mình, nếu có thể, Hồng Mông Tử Khí, chẳng lẽ không muốn sao?

Vậy Hồng Vân có thể đưa cho Đông Hoàng Thái Nhất sao?

Côn Bằng lúc đó suýt chút nữa đã muốn hạ giới!

May mắn, Hồng Vân quả nhiên là lão hảo nhân nổi tiếng nhất trong Hồng Hoang, ngay cả bảo vật như Hồng Mông Tử Khí, cũng chuyển tay đi.

"Hồng Vân, thật đáng tin cậy!" "Hồng Vân, là người có đạo đức cao thượng a!" Một chúng Đại yêu đều lộ vẻ hỉ sắc.

Thật là người có đạo đức cao thượng.

Một niềm vui sướng to lớn xông thẳng vào các Đại yêu.

Đó là Hồng Mông Tử Khí, cơ sở thành Thánh.

Nếu có nó, Yêu tộc cũng sẽ có được.

Các Đại yêu đồng loạt hoan hô.

Chỉ cần Yêu Đình của Yêu tộc có Thánh nhân tồn tại, vậy thì, đối mặt với gian nan khốn cảnh, cũng không sợ hãi.

Hơn nữa, Yêu tộc muốn xưng bá Hồng Hoang, hẳn là đã có nắm chắc phần thắng.

Đế Tuấn trong niềm hân hoan, mắt lóe lên một tia âm u.

Hồng Mông Tử Khí đã có được, nhưng sẽ giao cho ai đây?

Quả thật là một vấn đề!

Nhưng dù sao đi nữa, Hồng Mông Tử Khí, chung quy vẫn là của Yêu Đình mà!

Thái Nhất cáo biệt Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, quay về Thiên Đình ngay lập tức, cũng sợ có người nửa đường cướp bóc!

Trong Hồng Hoang có quá nhiều cao thủ, như Dương Mi Đại Tiên, trước đây y chưa từng nghe nói đến.

Nhưng nghe ý của Hậu Thổ Thánh nhân, đó là một siêu cấp Đại Thần có thể ngang hàng với Đạo Tổ Hồng Quân.

Đạo Tổ là hóa thân của Thiên Đạo, vậy Dương Mi Đại Tiên có thể ngang hàng với y, thì đạo hạnh của nàng phải cao đến mức nào chứ!

Vượt quá sức tưởng tượng của y!

Thái Nhất không dám dừng lại, trạng thái của y thực sự không tốt, chỉ khi trở về Yêu Đình mới cảm thấy an tâm.

"Hoàng huynh, may mắn không làm nhục mệnh, Hồng Mông Tử Khí, Thái Nhất đã lấy về cho huynh!" Thái Nhất đưa ra Hồng Mông Tử Khí, trên mặt tràn đầy kiêu ngạo!

Đạo Hồng Mông Tử Khí này, sẽ là khế cơ để Yêu tộc hoàn toàn quật khởi!

Làm sao không khiến y cảm thấy vui mừng!

Đế Tuấn hân nhiên, hiểu ý ngoài lời của Thái Nhất, Hồng Mông Tử Khí, đương nhiên phải thuộc về Đế Tuấn!

Côn Bằng mặt đầy âm trầm, lên tiếng nói: "Dám hỏi Bệ hạ, Đạo Hồng Mông Tử Khí này, Bệ hạ muốn ban cho ai?" Một chúng Đại yêu đều ngẩn ra.

Nghe ý của Côn Bằng, Hồng Mông Tử Khí muốn ban cho một

trong các Đại yêu không được sao?

Phục Hy lập tức nói: "Yêu Sư lời này sai rồi, chúng ta có thể lập nên Yêu Đình, nhất thống Thiên Giới, hoàn toàn là nhờ công của hai vị Yêu Hoàng." "Hồng Mông Tử Khí, phi Yêu Hoàng bất khả đắc!" Phục Hy nghĩa chính ngôn từ: "Chúng ta đều là vì hai vị Yêu Hoàng Bệ hạ mới có được ngày hôm nay." "Đạo hạnh, tài tình, mị lực nhân cách của Yêu Hoàng Bệ hạ, trong Yêu tộc chúng ta, không ai sánh bằng." "Hồng Mông Tử Khí là cơ sở thành Thánh, chỉ có một trong hai vị Yêu Hoàng phục hạ, Yêu tộc chúng ta mới có thể tiếp tục tiến lên." Y châm chích chỉ ra, "Những người khác, đều là nguồn gốc của phản loạn!" Sát ý trong mắt Côn Bằng chợt lóe lên rồi tắt.

Vốn dĩ mọi chuyện đang yên bình, vốn, nếu có thể cổ vũ việc ban Hồng Mông Tử Khí cho Đại yêu, với chiến lực và uy vọng của y, ai có thể tranh giành với Côn Bằng?

Nhưng không, Phục Hy đã thẳng thừng bịt kín cái lỗ hổng đó.

Còn gán cho cái mũ lớn "chia rẽ Yêu tộc"!

Ai có thể chịu đựng được?

Bạch Trạch cũng ra hàng nói: "Lời Phục Hy này rất đúng." "Nếu ban Hồng Mông Tử Khí cho Đại yêu, chẳng qua lại là một Nữ Oa nữa…." "Nữ Oa đối với Yêu tộc cảm thấy thế nào, mọi người đều biết rõ.

Tuy rằng không phản đối chúng ta, nhưng cũng sẽ không cho chúng ta nhiều sự ủng hộ." "Hồng Mông Tử Khí, chỉ có thể do Yêu Hoàng Bệ hạ phục dụng, những người khác, ai dám muốn, đều là mang họa tâm." Bạch Trạch lạnh lùng nói: "Trên Hồng Hoang, các thế lực lớn cao thủ tầng tầng lớp lớp, Yêu tộc chúng ta nếu không đoàn kết một lòng, sẽ bị đào thải." "Ngay cả Long Hán Tam Tộc với thực lực hùng mạnh như vậy, bây giờ chẳng phải cũng quy ẩn sao?" "Yêu

tộc chúng ta, hiện tại thực lực miễn cưỡng có thể đuổi kịp Long tộc, làm sao dám chia rẽ?" Y nghiêm giọng nói: "Kẻ nào dám mạnh mẽ đòi Hồng Mông Tử Khí, là kẻ địch của chúng ta, các Đại yêu cùng công kích!" Sắc mặt Côn Bằng càng thêm âm trầm.

Phục Hy, Bạch Trạch là những người ủng hộ thân cận của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Hai người một xướng một họa, hầu như đã định đoạt hết mọi chuyện.

Các Đại yêu vốn nghe Côn Bằng nói, khá là kích động.

Hồng Mông Tử Khí, cơ sở thành Thánh, ai mà không muốn chứ!

Nhưng Phục Hy và Bạch Trạch đã trần thuật rõ lợi hại, lập tức khiến họ hiểu ra một chuyện.

Tình huống mà Côn Bằng tạo ra trông có vẻ rất mỹ mãn, dường như mười vị Đại Thánh nhân đều có khả năng lấy Hồng Mông Tử Khí, nhưng trên thực tế thì sao, có thể sao?

Tổng sẽ có một thứ tự cao thấp.

Thật không may, trong các loại xếp hạng, Côn Bằng đều đứng đầu.

Luận danh vọng, y là Yêu Sư.

Đại yêu có danh vọng nhất dưới Đế Tuấn và Thái Nhất, luận thực lực, cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Là lực lượng chiến đấu thứ ba trong Thiên Đình.

Nếu Đế Tuấn và Thái Nhất thật sự không chịu nổi áp lực của Đại yêu, mà chia Hồng Mông Tử Khí xuống, vậy thì, ai sẽ có được?

Ngoài Côn Bằng, không thể là người thứ hai.

Hơn nữa, nếu phụ họa ý kiến của Côn Bằng, sẽ bị Côn Bằng lợi dụng.

Côn Bằng, làm sao phải mưu cầu lợi ích cho họ, rõ ràng là mưu đồ đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí!

Các Đại yêu có thể tu luyện đến Chuẩn Thánh đều không phải kẻ ngốc, kẻ ngốc không thể tu luyện đến cảnh giới cao thâm như vậy.

Tham niệm trong lòng tiêu tan, lý trí chiếm ưu thế.

Phục Hy, Bạch Trạch so với Côn Bằng, ai lý trí hơn, nhất mục liễu nhiên!

Các Đại yêu trong lòng rùng mình, Phục Hy, Bạch Trạch không hổ là trí giả trong Thiên Đình, đã chỉ rõ trọng điểm trong đó.

Nếu thật sự để Côn Bằng đắc ý, Yêu Đình thật sự sẽ chia rẽ.

Chương 157

Với tâm tính của Côn Bằng, liệu y có quản sinh tử của Đại yêu trong Yêu Đình hay không thì lạ!

Kế Mông, Phi Liêm và các Đại yêu khác đồng thanh cao khiếu: "Phục Hy, Bạch Trạch lời nói có lý!" Âm u trong mắt Côn Bằng càng lúc càng nặng.

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau một cái, đều lóe lên ý cười.

Phục Hy, Bạch Trạch, là trụ cột của Yêu tộc a!

Đế Tuấn sẽ bỏ qua một cơ hội tốt như vậy sao?

Y cao khiếu nói: "Hai vị ái khanh lời nói có lý!" Đế Tuấn nghiêm trọng quét mắt nhìn các Đại yêu một cái, tất cả Đại yêu, đều có thể cảm nhận được quyết tâm của Đế Tuấn, "Kẻ nào dám nói về chuyện phân phối Hồng Mông Tử Khí nữa, là kẻ địch của Yêu tộc ta!" "Kẻ nào dám đề nghị nữa, lập tức chém!" Côn Bằng đại nộ: "Yêu Đình này, ngã ở lại đây làm gì?!" Y còn định bỏ đi, Phục Hy cười lạnh: "Côn Bằng, có đức có tài gì mà muốn Hồng Mông Tử Khí?" Y chỉ vào Đông Hoàng Thái Nhất, "Lần này có được Hồng Mông Tử Khí, hoàn toàn là nhờ năng lực của Đông Hoàng Bệ hạ," "Hồng Vân, Trấn Nguyên hai vị Đại năng, là do Đông Hoàng Bệ hạ mời đến." "Trận đại chiến U Minh Huyết Hải lần này, cũng là Đông Hoàng Bệ hạ một mình đi." "Y có công lao, tư cách, còn ngài lại vọng ngôn về sự thuộc về của Hồng Mông Tử Khí!" Đế Tuấn trong lòng kinh hãi, y biết, Côn Bằng rất dễ đi đến cực đoan, Phục Hy thẳng thừng nói ra sai lầm của Côn Bằng như vậy, sẽ bị ghi hận.

Đế Tuấn cao khiếu: "Phục Hy Đại Thánh, thận ngôn!" "Phục Hy, chờ đó!" Côn Bằng âm âm trừng mắt nhìn Phục Hy, lạnh lùng nói,

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu, Yêu Sư, ngã không làm nữa!” Một chúng Đại yêu ồn ào.

Côn Bằng, lại vì Hồng Mông Tử Khí không có phần của mình, trực tiếp tuyên bố rút khỏi Thiên Đình Yêu tộc?

Đông Hoàng Thái Nhất lửa giận bốc cao, vừa định mắng chửi, đột nhiên y nhớ đến lời nhắc nhở cuối cùng của Hồng Vân, “Thái Nhất Đạo hữu, cẩn thận Côn Bằng!” Vốn dĩ, y không coi đó là chuyện gì.

Sự khát vọng Hồng Mông Tử Khí của các tu sĩ cao cấp là có thật.

Đừng nói Côn Bằng, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất chẳng phải cũng như vậy sao?

Lời nhắc nhở của Hồng Vân y không để tâm.

Bây giờ xem ra, Thái Nhất nhịn không được muốn tự tát một cái!

Hồng Vân là lão hảo nhân nổi tiếng trong Hồng Hoang, lại là người có đạo đức cao thượng.

Là đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân.

Trận chiến U Minh Huyết Hải lần này, phong độ và đạo hạnh mà y thể hiện ra, đều khiến người khác nghiêng tâm không thôi.

Ngay cả Hồng Mông Tử Khí cũng có thể nhường, phẩm cách như vậy, khiến Thái Nhất thán phục.

Lời nhắc nhở của Hồng Vân Đạo hữu, y dám không để tâm sao?

Chẳng phải tự tìm chết sao?

Thái Nhất trong lòng âm thầm lau một vệt mồ hôi lạnh, Hồng Vân là tiên sinh tốt nổi tiếng trong Hồng Hoang, trừ việc ở Tử Tiêu Cung nộ xích Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ra, ai nói xấu y?

Điều quan trọng hơn, một lão hảo nhân như vậy có nói xấu người

khác không?

Đương nhiên là không!

Nhưng Hồng Vân lại nói xấu Côn Bằng.

Có ý nghĩa gì?

Thái Nhất dâng lên một dự cảm không tốt, hơn nữa, Hồng Vân thật tâm không coi trọng nhân phẩm của Côn Bằng Đạo hữu.

Sự bao dung của một lão hảo nhân lớn đến mức nào?

Y đã tự mình biết được.

Thái Nhất đột nhiên minh bạch ý chưa nói hết của Hồng Vân: "Cẩn thận Côn Bằng, y sẽ đi nước cờ hiểm!" Nhưng đúng lúc đó, Đế Tuấn nói: "Côn Bằng, chức vị Yêu Sư Thiên Đình vẫn để lại cho ngài, khi nào ngài quay về, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy lại!" Thái Nhất trong lòng chùng xuống.

Côn Bằng lạnh hừ một tiếng, bước ra Lăng Tiêu Bảo Điện, hai tay chấn động hóa thân thành đại bằng cao mấy ngàn trượng, phù dao thẳng lên, ở cách mấy vạn dặm.

Trong lòng phẫn hận, "Đế Tuấn, Thái Nhất xử sự không công bằng." "Phục Hy, Bạch Trạch đối với ngã có địch ý, chỉ biết nịnh hót!" "Ngã ở lại trong Thiên Đình có ý nghĩa gì?!" "Phản rồi!" Côn Bằng trong lòng phẫn muộn, kêu gào thét dài, tiếng kêu thấu trời động đất, quay đầu trở về Bắc Minh Vương Dương, nhưng càng lúc càng không cam lòng: "Không được, Hồng Mông Tử Khí, ngã nhất định phải lấy được trong tay!" "Nếu không nắm Hồng Mông Tử Khí trong tay, làm sao có thể tồn tại trong thế giới Hồng Hoang đang đại biến cách này!" Côn Bằng có nhận thức rõ ràng về thế giới Hồng Hoang hiện tại.

Bây giờ, không thể so sánh được nữa!

Lúc trước, Á Thánh là tồn tại vô địch trong Hồng Hoang.

Chuẩn Thánh có thể đi ngang trong Hồng Hoang.

Nhưng bây giờ, làm sao có thể?

Trước Ma giáo, bốn vị Ma chủ sau này, mỗi người đều có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong hoặc Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Thậm chí, đều có thể một mình khiêu chiến toàn bộ Yêu tộc.

Đặt trong thế giới Hồng Hoang lúc trước, tuyệt đối là bá chủ vô địch.

Nhưng trước mặt Hậu Thổ Thánh nhân thì sao?

Thánh nhân chỉ nhẹ nhàng một ngón tay, đã triệt để tiêu diệt bốn tôn Ma chủ, không tốn sức hơn bóp chết một con lâu nghĩ là bao.

Côn Bằng minh bạch, Hồng Hoang đã thay đổi!

Thế giới Hồng Hoang từ nay về sau, sẽ lấy Thánh nhân làm tôn!

Dưới Thánh nhân, đều là lâu nghĩ.

Côn Bằng tuy rằng tự phụ, nhưng không phải kẻ ngu dốt.

Y biết, mối quan hệ của y với các Đại năng khác không tốt, tuy rằng có danh Yêu Sư, nhưng ngay cả trong Yêu Đình, cũng không có mấy vị đồng liêu có quan hệ tốt với y.

Huống hồ là các Đại năng trong Hồng Hoang.

Nếu cứ như vậy rời khỏi Yêu Đình, mất đi sự che chở của Yêu Đình, lại có kẻ thù đến gây sự, ai có thể giúp đỡ?

Trừ phi, y có thể có được Hồng Mông Tử Khí, có thể chứng Đạo.

Chỉ cần thành Thánh nhân, Nguyên Thần ký thác vào Thiên Đạo Hư Không, lúc đó, ai y cũng có thể không nể mặt.

Cứ như vậy thì sao?

Trong mắt Côn Bằng lóe lên một tia oán độc: "Đế Tuấn, Thái Nhất, các ngươi bất nhân, đừng trách ngã bất nghĩa!" Nhưng chuyện này lại phải mưu tính chu toàn một phen mới được.

Vừa định rời đi, y thấy phía trước dâng lên năm sắc quang hoa, quang hoa phong tỏa Thiên Địa, lại muốn dung nạp Côn Bằng vào trong đó.

Côn Bằng đại kinh, nhanh chóng rút lui.

Y thấy năm sắc quang hoa thu liễm, có một Đạo nhân tiêu sái phiêu dật hiển lộ thân ảnh.

Không phải Khổng Tuyên thì là ai.

Côn Bằng lại càng kiêng kỵ: "Khổng Tuyên, ngăn cản ngã vì sao?!" "Để kết thúc Nhân Quả với ngài!" Khổng Tuyên thản nhiên.

Lòng Côn Bằng trực tiếp chùng xuống, tên này, xuất hiện đúng lúc a!

Chương 158

Khổng Tuyên làm sao mà biết được?

Thì ra, Dương Mi và Khổng Tuyên luận Đạo, chỉ thoáng cái, đã phát giác ra tranh chấp của Yêu Đình.

Đạo hạnh như thế nào, ngay cả việc đường đường chính chính xem kịch trong Thiên Đình, lại không có bất kỳ Đại yêu nào có thể phát giác.

Cứ như vậy, chuyện Côn Bằng phản bội Yêu Đình, tự nhiên cũng khiến Khổng Tuyên biết được.

Khổng Tuyên trong lòng khẽ động, muốn kết thúc Nhân Quả với Côn Bằng.

Dù sao, lần trước Khổng Tuyên phụng mệnh Càn Nguyên Đại Thần, áp chế Côn Bằng, đã kết oán rồi.

Về tính cách của Côn Bằng, Khổng Tuyên nhận thức sâu sắc hơn nhiều so với các Đại yêu trong Yêu Đình.

Côn Bằng là một tiểu nhân cực đoan tư lợi, âm hiểm, cực kỳ dễ đi đến cực đoan.

Nếu để y có được Hồng Mông Tử Khí, nhất định sẽ bị quấy rầy.

Nếu đã như vậy, thì triệt để đưa Côn Bằng vào Luân Hồi cho xong.

Vì vậy, Khổng Tuyên đã đến đây.

Nói trắng ra, là chặn Côn Bằng.

Khổng Tuyên phóng thích khí thế, chỉ áp chế Côn Bằng đến mức tâm can khó chịu vô cùng.

Trong Long Hán Tam Tộc, Long tộc là đứng đầu loài lân giáp, Phượng Hoàng là chí tôn của loài phi cầm, tất cả các loài phi cầm, về huyết thống đều phải thấp hơn Phượng Hoàng tộc một bậc.

Ngay cả Kim Ô Tam Tộc cũng vậy.

Khổng Tuyên lại là con của Nguyên Phượng, là huyết mạch Phượng Hoàng tôn quý nhất, ngày đêm được Đại Đạo Chi Quang chiếu rọi, huyết thống thuần chính, không kém Nguyên Phượng là bao.

Lại thêm siêng năng tu luyện 《Ngũ Sắc Thần Quang Ngưng Luyện Pháp》, đạo hạnh quả thật tiến bộ ngàn dặm mỗi ngày.

Bất luận là áp chế huyết mạch, hay đạo hạnh khí thế, đều áp chế Côn Bằng đến chết cứng!

Côn Bằng không chạy thoát được.

Khổng Tuyên mở bàn tay, khẽ lay động, có năm cánh vũ mao tuyệt mỹ hiển lộ ra.

Năm cánh vũ mao phân biệt có năm màu xanh, vàng, đỏ, đen, trắng, chính là bản nguyên ngũ hành tiên thiên.

Trên Bồng Lai Tiên Đảo, bản nguyên ngũ hành được Đại Đạo Chi Quang nuôi dưỡng, đều tăng thêm một thành.

Mỹ luân mỹ hoán, huyền ảo khó lường.

Lòng Côn Bằng mạnh mẽ co rút: "Chẳng phải Khổng Tuyên đây là Ngũ Sắc Thần Quang của mình sao?" Ngũ Sắc Thần Quang chưa mở ra, đã mang đến áp lực cực lớn.

Năm cánh vĩ vũ tuy không phải Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng cũng không kém Tiên Thiên Linh Bảo chút nào!

Côn Bằng đại kêu, tiếng thét cao vút, vang vọng khắp Hồng Hoang Tam Giới Lục Đạo.

Khổng Tuyên một đôi mắt phượng đẹp đẽ nhíu lại: "Côn Bằng, dù sao cũng từng là Yêu Sư Thiên Đình, bây giờ ra nông nỗi này, thành thể thống gì?!" Khổng Tuyên không vui, hơi có chút coi thường.

Thật sự khiến Đại năng Chuẩn Thánh mất mặt a!

Chỉ vừa mới lộ diện, tên này đã hoảng sợ rồi.

Khiến Khổng Tuyên vô cùng thất vọng.

Nhưng y lại không biết, áp lực mà y mang đến cho Côn Bằng mạnh đến mức nào.

Côn Bằng trong lòng thầm than xui xẻo!

Kể từ khi gia nhập Yêu Đình, trừ việc đối phó với Quang Vinh Chi Chủ lúc đó, thế như chẻ tre ra, những kẻ khác ai mà không phải xương cốt cứng rắn?

Như Long Vương, Khổng Tuyên, Minh Hà… đều là những kẻ một mình có thể đơn đấu toàn bộ Thiên Đình Yêu tộc!

Côn Bằng dù tự phụ đến đâu, cũng không dám một mình đối mặt với Khổng Tuyên.

Không chút do dự mà hô hoán viện binh!

Đế Tuấn đã nói rồi, chỉ cần quay về Yêu Đình, thì danh hiệu Yêu Sư, lúc nào cũng để dành cho y!

Côn Bằng lập tức dùng đến rồi!

Thật sự sợ Khổng Tuyên, trong Hồng Hoang kết thúc Nhân Quả, là một bên hoàn toàn tử vong thì mới thôi.

Chỉ cần Côn Bằng có một tia hy vọng có thể chiến thắng Khổng Tuyên, sẽ không hô hoán viện binh.

Thật quá mất mặt!

Vừa mới đại ngôn bất tàm muốn phản bội Yêu Đình, chớp mắt đã cầu xin che chở, thật khó xử.

Nhưng nếu không tìm kiếm che chở, thì chỉ có một hạ tràng, bị Khổng Tuyên đưa vào Lục Đạo Luân Hồi.

Tình hình như vậy, càng không thể chấp nhận được!

Khổng Tuyên tự tiếu phi tiếu nhìn y, cũng không vội.

Yêu Đình phái người cũng được, không phái người cũng được, Nhân Quả đều phải kết thúc!

Tiếng kêu của Côn Bằng chấn động Tam Giới, các Đại yêu trong Yêu Đình lập tức nghe thấy, tín hiệu cầu cứu của Côn Bằng.

Côn Bằng lại có thể hô hoán, thật sự khiến họ cảm thấy không thể tưởng tượng.

Đế Tuấn đập bàn nói: "Yêu Sư đã hô hoán, chứng tỏ chưa phản bội Thiên Đình, chúng ta phải đi cứu viện!" "Không thể!" Phục Hy phản đối nói, "Côn Bằng bạc tình quả nghĩa, chỉ cần lợi ích, không chịu trả giá.

Chúng ta đi cứu, cũng không thể có được kết cục tốt đẹp." Bạch Trạch cũng nói: "Bệ hạ, xin Tam Tư." Đế Tuấn thở dài nói: "Ngã hà cớ gì không biết, nhưng Côn Bằng hiện tại chung quy vẫn là Yêu Sư của Yêu tộc ta, chưa từng công bố thiên hạ." "Nếu chúng ta không đi cứu viện, địa vị của Yêu Đình Yêu tộc chúng ta sẽ không còn được bảo toàn nữa!" Chúng Đại yêu nhìn ta ta nhìn, sắc mặt đều khó coi, tất cả đều minh bạch, Yêu Đình lại bị Côn Bằng bắt cóc!

Một trận chiến, không đánh không được rồi!

Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi: "Chúng vị Thần Công, theo ngã xuất chinh!" "Tôn Đế Quân Pháp Chỉ" một chúng Đại yêu khá là chán nản.

Côn Bằng nhất động cũng không dám nhúc nhích.

Khổng Tuyên gia hỏa khí thế quá mức đủ rồi, bất luận từ huyết mạch nguyên đầu, đạo hạnh pháp lực, thậm chí pháp bảo, đều ổn định áp chế hắn, khiến Côn Bằng khó xử!

Khổng Tuyên, y không thể địch lại đối thủ, hoàn toàn bị khắc chế!

Ngũ hành tương sinh tương khắc, tu sĩ cũng vậy.

Chương 159

Đối phó những Đại năng khác, Côn Bằng tuyệt sẽ không bó tay bó chân, Cửu Thiên Đại Bằng, hay biển sâu Cự Côn, đánh không lại thì chạy.

Nhưng đối mặt với Khổng Tuyên, y từ đầu tới cuối đều bị khắc chế đến chết!

Côn Bằng trong lòng hối hận không ngớt.

Giờ đây y mới biết, có một tộc che chở là việc trọng yếu đến nhường nào!

Khổng Tuyên ngẩng đầu, vô cùng ngoài ý muốn!

Côn Bằng cũng cảm thụ được khí thế phô thiên cái địa phía sau.

Khí thế che trời lấp nhật, nhưng lại khiến Côn Bằng an tâm.

Đế Tuấn cao giọng hô: "Ai dám thương Yêu Sư của Yêu tộc ta!" Thanh âm vang dội, truyền khắp Hồng Hoang Tam Giới Lục Đạo.

Khổng Tuyên tự tiếu phi tiếu nhìn Đế Tuấn, lần đầu tiên thấy một kẻ đánh sưng mặt mà còn muốn vỗ béo bản thân.

Y thật sự không biết chuyện đã xảy ra ở Lăng Tiêu Bảo Điện sao?

Côn Bằng đã muốn phản ra Thiên Đình, Đế Tuấn gia hỏa này lại dám giúp Côn Bằng?

Khổng Tuyên đột nhiên cảm thấy quyết định của lão gia nhà mình khi để Long Phượng Tam Tộc thoái ẩn Hồng Hoang, thật sự quá anh minh!

Đạo hạnh của Đế Tuấn tuy không lọt vào mắt Khổng Tuyên, nhưng sức hút nhân cách, thật sự không tệ.

Đệ huynh có nạn, tất định cứu.

Một thủ lĩnh đạt chuẩn.

Cho dù Côn Bằng vừa rồi muốn làm loạn phân liệt.

Đế Tuấn đến.

Không chỉ Đế Tuấn đến, còn mang theo một đám Đại Yêu của Thiên Đình.

Khí thế này, bày ra mười phần.

Chỉ là, không biết Đế Tuấn trong lòng có đang mắng chửi không?

Dù sao, nếu đổi lại là y, tuyệt đối không cam tâm bị Côn Bằng trói buộc như vậy, mặc kệ Côn Bằng đi chết đi!

Đế Tuấn không giống vậy, là Yêu Hoàng của Yêu tộc, phải chịu trách nhiệm vì danh tiếng của Yêu tộc.

Giống như Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ cũng tương tự.

Nếu không, họ cũng sẽ không vì bị con cháu liên lụy mà bây giờ trấn thủ Tứ Cực Chi Địa!

Họ đều là thủ lĩnh chân chính của một tộc, vì vậy, cho dù đi ngược lại bản tâm, họ cũng sẽ làm.

Khổng Tuyên trong lòng thầm tự chúc mừng: "May mắn, lão gia nhà ta có cước lực, chỉ cần làm cước lực thật tốt là được rồi!" Đế Tuấn nghĩa chính ngôn từ: "Khổng Tuyên, vì sao lại khi dễ Yêu Sư Côn Bằng của ta nữa, thật sự cho rằng Yêu tộc ta dễ khi dễ sao?

Yêu tộc ta, không phải tùy tiện để người khác khi dễ!" Đế Tuấn trong lòng đang chảy máu, sắc mặt một đám Đại Yêu đều không tốt.

Trận chiến này đánh một cách hoàn toàn khó hiểu, thật sự không

đáng.

Nhưng vấn đề là, Côn Bằng đội danh Yêu Sư.

Nếu sớm một ngày cáo thị thiên hạ, Côn Bằng đã phản xuất khỏi môn tường, thì không có chuyện gì rồi!

Đáng tiếc, lại không có.

Cho nên, dù cho một trận chiến này không liên quan chút nào đến Yêu tộc, các Đại Yêu tộc họ cũng phải cứng đầu lên!

Nếu không, trong mắt các Đại năng Hồng Hoang, mặt mũi của họ sẽ mất sạch sành sanh.

Hiện thực là vậy, Đại năng Hồng Hoang, ai sẽ tôn kính Yêu tộc?

Khổng Tuyên một đôi mắt phượng đẹp đẽ tự tiếu phi tiếu nhìn: "Nhân quả giữa ta và Côn Bằng, nhưng không nhằm vào Yêu tộc!" Y từng câu từng chữ hỏi: "Muốn can thiệp vào đó?

Có ổn không?" "Chỉ cần Côn Bằng không thoát ly Yêu tộc ta," Đế Tuấn sắc mặt âm trầm, "Thì cho dù chỉ trong một ngày, y cũng là Yêu Sư của ta, tuyệt đối không thể để ngươi ức hiếp!" Khổng Tuyên cười lớn: "Kỳ như thế, vậy thì chiến đi!" Đế Tuấn tiến lên một bước, tùy tay một chiêu Hà Đồ Lạc Thư hiển lộ thân hình, đón gió biến lớn, cực dài cực rộng, trong chớp mắt lại còn to lớn hơn nguyên hình của Côn Bằng, phảng phất cả thế giới nước Hồng Hoang đều có thể dung nạp vào trong đó.

Đế Tuấn hô lớn: "Sĩ biệt tam nhật đương quát mục tương đãi, ta đã không còn là ta của ngày xưa!

Khổng Tuyên, hãy đấu một trận.

Đây là Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận mà ta vừa sáng tạo!

Khổng Đạo Hữu, hãy vào đi!" Hà Đồ Lạc Thư khẽ xoay tròn, chỉ

trong chớp mắt, đã hút Khổng Tuyên vào trong.

Khổng Tuyên nửa điểm không phản kháng, mặc cho Hà Đồ Lạc Thư hấp thu.

Trước mắt dường như hoa lên, thiên địa đã biến đổi.

Đế Tuấn từ trong đáy lòng bội phục: "Khổng Tuyên, chỉ riêng về dũng khí, cũng thật sự khiến người ta bội phục!

Chỉ đáng tiếc, quá lỗ mãng!" Khổng Tuyên đầy hứng thú đánh giá xung quanh, thần niệm quét qua, thiên địa đã thay đổi.

Điều khiến y hơi kinh ngạc là, những danh sơn đại xuyên nổi tiếng của Hồng Hoang, đều được dung nạp trong trận đồ.

Hình dáng của những sơn xuyên hà lưu này, dường như y đã gặp ở đâu đó.

Khổng Tuyên không khỏi rơi vào trầm tư, nhất định đã nhìn thấy từ nơi nào đó.

Đế Tuấn thản nhiên nói: "Khổng Tuyên, đừng coi thường đại trận này, ta đã lĩnh ngộ đại trận này từ Tiên Thiên Linh Bảo bản mệnh của Đông Hoàng Thái Nhất!" "Trên Đông Hoàng Chung đó, bên ngoài có Tinh Thần Hồng Hoang bao phủ, bên trong có danh sơn đại xuyên Hồng Hoang, ẩn chứa đạo lý trong đó.

Ta và Thái Nhất đã nghiên cứu hàng vạn năm, mới đạt được một đại trận như vậy, một trong hai kỳ trận của Thiên Đình ta, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!" Không sai rồi!

Chính là đại trận khắc trên Đông Hoàng Chung!

Khổng Tuyên bỗng nhiên tỉnh ngộ!

Càn Nguyên Đại Thần sau khi có được Hỗn Độn Chung vẫn thường đem ra chơi đùa!

Không ngờ, lại có trận pháp như vậy.

Đế Tuấn và Thái Nhất không hổ là hai vị Yêu Hoàng của Thiên Đình, ngay cả trận thế như vậy cũng được sáng tạo ra.

Đế Tuấn thản nhiên nói: "Sau khi đại trận sáng tạo thành công, chưa từng có ai thử trận!

Khổng Đạo Hữu, là người đầu tiên!" Trong lời nói, sức mạnh vô tận dũng mãnh tuôn trào, Khổng Tuyên ngưng thần giới bị.

Chương 160

Đạo hạnh của y tuy cao, nhưng đối với bất kỳ Đại năng nào, y cũng không dám xem thường.

Đại năng ẩn mình quá nhiều, ví dụ như các loại Tiên Thiên Linh Căn trên Bồng Lai Tiên Đảo, ví dụ như Dương Mi Đại Tiên.

Ai mà biết Đế Tuấn sau khi nghe Hồng Quân giảng đạo còn lĩnh ngộ được gì nữa?

Y vừa chống đỡ, cảm thấy thời gian bắt đầu biến hóa.

Khổng Tuyên càng thêm phòng bị, thời gian, không gian, nhân quả, vận mệnh, luân hồi, lực... những đại đạo huyền ảo nhất trong Tam Thiên Đại Đạo, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận này, lại liên quan đến sự biến hóa của thời gian, cũng liên quan đến đại đạo căn bản nhất của bản nguyên.

Khổng Tuyên nào dám xem thường?

Đế Tuấn cười lớn: "Khổng Đạo Hữu, hãy từ từ hưởng thụ đi!" Nói rồi, y biến mất!

Khổng Tuyên thần sắc hiếm thấy ngưng trọng, có thể thấy Tru Tiên Kiếm Trận biến thái đến mức nào, ngay cả Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận đáng sợ nhất cũng giống như một cái lồng.

Điều khiến Khổng Tuyên cảm thấy kỳ lạ là, y lại không cảm nhận được bất kỳ sát ý nào.

Nhưng, không nhìn thấy sát cơ, mới là sát cơ chân chính.

Biển xanh hóa ruộng dâu, đại địa biến thành đại dương, trong khoảnh khắc triều dâng triều hạ, đã trải qua hàng ức vạn năm!

Trên mặt Khổng Tuyên chợt hiện lên nụ cười hài lòng.

Không gian tĩnh mịch hoang lương, ngay cả Đại năng bình thường dù bế quan ngộ đạo, cũng cần có đồng đạo giao lưu, nhưng Khổng Tuyên thì hay rồi, lại có thể ở đó hàng ức vạn năm mà không hề thay đổi.

"Một niệm hóa vô lượng lượng kiếp, chẳng trách lại gọi là Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, thật phi phàm!" Sắc mặt Đế Tuấn đã không còn nụ cười khi nói chuyện với Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên là cước lực của Càn Nguyên Đại Thần trong truyền thuyết, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng phải xưng là Đạo Hữu, Đế Tuấn càng không dám kiêu ngạo.

Nhưng đối mặt với Côn Bằng thì lại khác.

"Yêu Sư, nếu ngươi tự nhận là một thành viên của Yêu Đình, hãy cùng ta trở về!

Nếu không, Trẫm sẽ cáo thị thiên hạ, ngươi sẽ không còn là một thành viên của Yêu tộc ta nữa.

Ngươi hãy tự lựa chọn, con đường gấp gáp hay đường xa, đều do ngươi chọn.

Hãy chọn đi!" Lời nói quả thật bá khí vô cùng.

Phục Hy và Bạch Trạch nhìn nhau, trong lòng không khỏi thở dài.

Đế Tuấn cuối cùng vẫn mềm lòng, đối với Côn Bằng lại nương tay.

Nhưng trong mắt Phục Hy và Bạch Trạch, chiến lực của Côn Bằng căn bản không trọng yếu, điều quan trọng là uy nghiêm của Thiên Đình.

Yêu Đình đường đường há lại có thể bị một kẻ tư lợi ích kỷ làm

cho hoen ố?

Một đám Đại Yêu, vốn dĩ phải đang ăn mừng ở Lăng Tiêu Bảo Điện, căn bản không cần phải đối đầu với Khổng Tuyên.

Phàm là Tam Thiên Khách trong Tử Tiêu Cung, ai mà không biết Khổng Tuyên?

Một Đại năng đáng sợ với bối cảnh thâm hậu như vậy, Thiên Đình vì một Côn Bằng mà kết thù với y, thật sự không đáng.

Phục Hy và Bạch Trạch nhìn về phía Côn Bằng bằng ánh mắt đầy chán ghét.

Hai vị trí giả này cũng đại diện cho cảm giác của phần lớn Yêu Thánh.

Cái cảm giác này, thật sự không tốt!

Côn Bằng trong lòng giật mình, đột nhiên phát hiện tình cảnh của mình cực kỳ tệ hại.

Lại không có bất kỳ một Đại năng nào, nguyện ý nói tốt cho y.

Nhân duyên của y tệ đến mức nào cơ chứ!

Đối mặt với địch nhân như Khổng Tuyên, y đi đâu cũng không ổn!

Sau việc này, ai còn dám phản bội Yêu tộc nữa?

Côn Bằng lập tức hạ quyết đoán, cúi đầu nói: "Thần Côn Bằng, bái kiến hai vị Yêu Hoàng!" Một đám Đại Yêu lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tốt rồi, Côn Bằng không ngu, hiểu rõ đại thế.

Đã điều động nhiều Đại năng như vậy, nếu Côn Bằng lại phản bội nữa, thật sự là tự vả mặt!

Đế Tuấn lúc này mới lộ ra nụ cười: "Kỳ nhiên như thế, ta tất sẽ

bảo vệ ngươi bình an.

Khổng Tuyên ở trong Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận của ta, không thể thoát ra được...” Nụ cười của y đột nhiên đông cứng lại!

Chỉ thấy có một đạo ngũ sắc quang hoa lóe lên, một thân ảnh tuấn mỹ dị thường xuất hiện trước mặt các Yêu tộc, không phải Khổng Tuyên thì là ai!

Đế Tuấn kinh hãi: “Ngươi lại có thể thoát khỏi Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận của ta!” Khổng Tuyên khẽ lắc đầu: “Đại trận quả thật lợi hại!

Lấy Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư làm nền.

Bố trí danh sơn đại xuyên hà lưu hải dương Hồng Hoang, thậm chí còn có thể diễn hóa chim muông cá côn trùng.

Điều kỳ dị nhất là, một niệm hóa biển xanh thành ruộng dâu, thậm chí vô lượng lượng kiếp...

Thật sự phi thường lợi hại!” Khổng Tuyên đầy tán thán: “Điểm trọng yếu nhất, là nó bất tri bất giác khiến ta cho rằng thời gian thật sự đang trôi đi, không phải ảo thuật.

Năng lực này, ta không bằng!” Một đám Đại Yêu đều ngây người, giống như Khổng Tuyên, đó là một đại trận giết người tru tâm.

Trong một niệm, huyễn hóa ra vô lượng lượng kiếp thời gian, không có linh lực, không có Đạo Hữu, vậy thì ai còn trụ vững được?

Khổng Tuyên tự mình nói: “Vốn dĩ, ta cho rằng đó là một trận pháp thời gian.

Đạo hạnh của ta lại không đủ, muốn dùng trận pháp thời gian để tăng tiến đạo hạnh tu vi!” Một đám Đại Yêu tặc lưỡi.

Khổng Tuyên đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, là tu vi đứng đầu trong

Thiên Đình, mà trong mắt Khổng Tuyên, lại cho rằng đạo hạnh không đủ.

Hắn lại coi cái trận khốn trận đó như một nơi bế quan tu hành?

Nửa điểm cũng không lo lắng về sinh tử, thật sự là một quái vật!

Sắc mặt Đế Tuấn lại thay đổi, y hiểu Khổng Tuyên muốn nói gì: "Thiên tư của ta, so với vài Đại năng khác, kém hơn một chút.

Chỉ có cần cù bù siêng năng.

Chương 161

Kết quả ta ở trong Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận tu luyện trăm vạn năm, lại không có nửa điểm tăng trưởng." "Ta không chút nghi ngờ, tiếp đó ta lại tu luyện một ngàn vạn năm, lại không có chút nào tăng trưởng." Trong lòng một đám Đại Yêu đều dâng lên sự sợ hãi.

Gia hỏa này, quả thật là cuồng ma bế quan, bình thường bế quan vài ngàn năm, còn chưa đạt tới đỉnh phong.

Không ngờ, Khổng Tuyên lại lấy trăm vạn năm, ngàn vạn năm làm kỳ hạn bế quan.

Khổng Tuyên đạm đạm nói: "Ta, tư chất của ta cũng không tốt, cảnh giới của ta, muốn tiến thêm một bước, khó khăn vạn phần.

Vì vậy, kết quả như vậy, ta cũng có thể chấp nhận.

Vì điều này, ta vẫn luôn tu luyện, trực tiếp tu luyện vô lượng lượng kiếp!" Một đám Đại Yêu nhìn Khổng Tuyên bằng ánh mắt thay đổi.

Gia hỏa này khiêm tốn đến mức nào cơ chứ, con trai của Nguyên Phượng, lại nói tư chất của mình không được, nếu tư chất của y mà không được, vậy thì ai có tư chất được đây?

Sắc mặt Côn Bằng trở nên khó coi.

Các Đại Yêu khác chỉ nghe ra sự cố chấp của Khổng Tuyên, duy chỉ y là nghe ra điều khác biệt.

Khổng Tuyên là một Đại năng có đạo tâm cực kỳ kiên định.

Vì cầu đạo, y lại có thể khô tọa vô lượng lượng kiếp thời gian, không hề cảm thấy khổ sở.

Việc mà Khổng Tuyên đã nhận định, y chỉ sẽ dốc toàn lực đi hoàn thành.

Như vậy, kết thù nhân quả với một gia hỏa như vậy, chẳng phải có nghĩa là, bất tử bất hưu sao?!!

Tim Côn Bằng lạnh toát!

Sắc mặt Đế Tuấn lúc hồng lúc trắng.

Khổng Tuyên rốt cuộc là một gia hỏa biến thái như thế nào, lại có thể ở trong trận đồ tu luyện vô lượng lượng kiếp thời gian, tự nhiên mà phá được trận pháp!

Lại nghe Khổng Tuyên chê bai nói: "Trận pháp quả thật kém cỏi, lại ngay cả pháp thuật thời gian cũng không có!

Uổng cho ta cứ ngỡ bên trong có Đại Đạo thời gian chứ!" Thở dài một tiếng: "Thôi được, đã muốn nhận nhân quả giữa ta và Côn Bằng, vậy thì chiến đi!" Thanh, Hoàng, Xích, Hắc, Bạch, năm cái vĩ vũ xuất hiện trước mặt Khổng Tuyên.

Năm cái vĩ vũ đó, lóe lên ánh sáng thuần túy cực hạn rực rỡ.

Đế Tuấn mơ hồ nhìn năm cái vĩ vũ, không biết vì sao, cảm giác Khổng Tuyên bây giờ lại khác so với vừa rồi.

Đế Tuấn không hề nhìn nhầm, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận kia ảo diệu vô cùng, lấy sơn xuyên địa lý Hồng Hoang diễn hóa biển xanh thành ruộng dâu, một niệm hóa sinh vô lượng lượng kiếp, cho nên mới gọi là Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Đại trận trực tiếp tác dụng lên Nguyên Thần của người nhập trận, là một phương pháp luyện tâm vô thượng, tiến vào đại trận này, mười phần tám chín đều sẽ vẫn lạc.

Những ai không vẫn lạc, tự nhiên sẽ đạt được lợi ích cực lớn.

Đó là rèn luyện đạo tâm!

Đạo tâm của Khổng Tuyên vốn đã kiên cường, thấu triệt, nay lại trải qua Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận rèn luyện, quả thật không tì vết.

Pháp lực của y không tăng trưởng, nhưng trên đạo hạnh, lại tăng trưởng không chỉ một bậc.

Đối với sự lý giải về "Ngũ Sắc Thần Quang Ngưng Luyện Pháp", y lại có thêm tâm đắc.

Khổng Tuyên kiêu ngạo cười: "Đa tạ thịnh tình khoản đãi của các ngươi, hãy để ta kết thúc đoạn nhân quả này đi." Ngũ Sắc Thần Quang biến hóa, "Bá!" lại lấy một chống trăm, quét về phía tất cả Đại năng Yêu tộc!

Một đám Đại Yêu triệt để bị chọc giận: "Khổng Tuyên, ngươi thật sự to gan, cho rằng ta sợ ngươi sao?!" Trong phút chốc, trên bầu trời đầy pháp bảo quang mang!

Trên Bất Chu Sơn, Nữ Oa đang cùng Càn Khôn Lão Tổ phục bàn về trận đại chiến ở Huyết Hải.

Uy thế của Hậu Thổ Thánh Nhân, thật sự khiến người ta cảm thấy mắt hoa thần mê.

Tiên hậu bốn vị Ma Chủ, Minh Hà, La Hầu, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, tất cả đều bị Hậu Thổ Thánh Nhân một ngón tay phu diệt, gọn gàng dứt khoát, không tốn chút sức lực nào!

Điều đó vượt quá sức tưởng tượng của Nữ Oa và Càn Khôn.

Cần biết rằng, bốn vị Đại năng đó, ngay cả khi chiến đấu một đối một, cũng không chắc đã có thể hạ gục được.

Chuẩn Thánh tuy không phải Thánh Nhân, nhưng dù sao cũng có

chút uy năng của Thánh Nhân, thủ đoạn bảo mệnh cực mạnh, rất khó giết!

Đánh bại thì dễ dàng hơn, nhưng để tiêu diệt thì thật sự cực kỳ khó khăn.

Chuẩn Thánh muốn chạy trốn thì có rất nhiều cách.

Cho dù bị đánh tan Nguyên Thần, chỉ cần còn một tia tồn tại là có thể ở trong Lục Đạo Luân Hồi, chuyển thế sống lại một đời.

Trừ phi có thể chặt đứt căn nguyên, xóa bỏ ấn ký bản nguyên, mới có thể giết chết một vị Chuẩn Thánh.

Chuẩn Thánh khó tiêu diệt như vậy!

Nhưng bốn vị Ma Chủ trong tay Hậu Thổ Thánh Nhân, lại chỉ cần một ngón tay là có thể tiêu diệt!

Trong khi Càn Khôn Lão Tổ kinh hãi trong lòng, lại trở nên vô cùng hừng hực.

Thánh Nhân chi hạ đều là lâu nghĩ, quả thật không phải nói suông.

Càn Nguyên Đại Thần từng phán cho Càn Khôn Lão Tổ, mệnh trung chú định có một tử kiếp, duy chỉ có Nữ Oa mới có thể giúp y giải thoát.

Càn Khôn Lão Tổ vốn dĩ không tin, nhưng mức độ tiến bộ đạo hạnh của Nữ Oa thật sự kinh người.

Chỉ dùng một khoảng thời gian tương đối rất ngắn so với Càn Khôn Lão Tổ, Nữ Oa lại sắp đuổi kịp đạo hạnh của y, hơn nữa, đã giành được rất nhiều công đức!

Những công đức đó, lại hơi có cảm giác đối mặt với Càn Nguyên Đại Thần.

Tuy rằng chỉ là một tia, nhưng trong mắt Càn Nguyên Lão Tổ, đã

là công đức phi phàm rồi.

Thậm chí, y còn cảm thấy, công đức để thành Thánh cũng không còn bao nhiêu.

Huống chi, Nữ Oa còn có Hồng Mông Tử Khí do Đạo Tổ ban tặng!

Hoàn toàn là tiết tấu chứng đạo thành Thánh a!

Nữ Oa Thánh Nhân, nghe thôi đã thấy có cảm giác hơn nhiều!

Có Thánh Nhân che chở, Càn Khôn dù có tử kiếp cũng đều vượt qua.

Vừa vui mừng, đột nhiên một tiếng Côn Bằng kêu vang khắp Tam Giới, Nữ Oa lập tức biến sắc, bước ra, biến mất không thấy đâu!

Càn Khôn Lão Tổ thần niệm tìm kiếm khắp thiên hạ, kinh ngạc dị thường: "Khổng Tuyên?!" Bạch Trạch đại khiếu: "Khổng Đạo Hữu, ngươi cho rằng ta là đạo hạnh của vạn năm trước sao?" Mấy chục vị Đại Yêu, tất cả pháp bảo, đều hướng về phía Khổng Tuyên mà bao vây.

Các pháp bảo đó đủ loại, trong đó các pháp tắc phụ trợ cũng rất khác biệt.

Chương 162

Pháp bảo bay đầy trời, mỗi cái đều mang theo ánh sáng riêng biệt, ngũ quang thập sắc, vô cùng đẹp mắt, như thể trời đang đổ một trận mưa ánh sáng tuyệt đẹp!

Nhưng cái gì càng đẹp thì càng chết người.

Ánh mắt Côn Bằng lóe lên, y thầm nghĩ, pháp bảo của bọn họ, chỉ có bị đánh cho tan nát mà thôi!

Áp lực mà Khổng Tuyên mang lại, cùng với sự sỉ nhục, mạnh mẽ không bình thường.

Côn Bằng thật sự câm nín.

Khổng Tuyên đôi mắt phượng khẽ liếc, khinh thường nói: "Sao, so với trước đây lại có gì khác biệt sao?" Thanh, Hoàng, Xích, Hắc, Bạch Ngũ Sắc Thần Quang lưu chuyển không ngừng, năm đạo quang mang đó luyện thành một màn sáng, đột nhiên quét một cái, bầu trời chợt trở nên trong xanh.

Khổng Tuyên giang hai tay: "So với trước, thật sự không có gì khác biệt!" "Xì!" Một đám Đại Yêu hít một hơi khí lạnh.

Họ kinh hãi phát hiện, liên hệ giữa họ và pháp bảo đã bị cắt đứt!

Đâu phải chỉ một món pháp bảo, mà là mấy chục món pháp bảo cùng lúc tấn công Khổng Tuyên a!

Kết quả, lại bị y nhẹ nhàng đánh cướp sao?

Thậm chí, Khổng Tuyên một sợi lông cũng không bị thương.

Một đám Đại Yêu ngoài cảm giác mất mặt, lại càng thêm sợ hãi sâu sắc!

Khổng Tuyên, rõ ràng là Chuẩn Thánh hậu kỳ, sao lại có thể mạnh mẽ đến mức này?

Quá sức kinh người!

Côn Bằng kinh ngạc không thôi, trên khuôn mặt vốn vui vẻ, vì kinh ngạc, sợ hãi mà trở nên méo mó!

Một gia hỏa như vậy, làm sao mới có thể chiến thắng?

Côn Bằng ngoài kinh ngạc, không tự chủ lùi lại một khoảng cách rất lớn.

Khổng Tuyên vô cùng thản nhiên: "Dường như, các ngươi đều có một sự hiểu lầm về Ngũ Sắc Thần Quang của ta." "Chỉ cho rằng, Ngũ Sắc Thần Quang, không vật nào không quét!" "Nhưng thực tế, sai rồi.

Ngũ Sắc Thần Quang của ta, tổng cộng có năm chữ quyết." "Thông thường, ta dùng chữ 'quét' là có thể giải quyết xong mọi thứ rồi!

Căn bản không cần dùng đến sức mạnh khác." Một đám Đại Yêu đồng thời gật đầu, đồng tình với lời nói của Khổng Tuyên.

Giọng điệu Khổng Tuyên tuy kiêu ngạo, nhưng lại được các Đại Yêu nhất trí công nhận.

Lại nhìn, Ngũ Sắc Thần Quang, không vật nào không quét.

Một chữ "quét", ở cảnh giới Chuẩn Thánh gần như vô địch.

Căn bản không cần dùng đến chữ quyết khác.

Nếu Khổng Tuyên không nói, thật sự không ai biết, Ngũ Sắc Thần Quang của y, còn có chiêu thức khác.

Nhưng sắc mặt của họ càng trở nên khó coi, một chữ "quét quyết" còn không cản được, vậy những "tự quyết" khác có thể cản được không?

Khổng Tuyên thản nhiên nói: "'Quét tự quyết' thiên về phòng ngự, hôm nay ta sẽ biểu diễn thêm một chữ quyết mang tính tấn công 'giảo' đi.

Dù sao, các ngươi cũng là Đại năng Yêu tộc thống nhất Thiên Giới mà.

Cần phải được ta coi trọng rồi!" Hả?!

Sắc mặt một đám Đại Yêu đều thay đổi!

Khổng Tuyên muốn ra tay với họ sao?!

Một đám Đại Yêu trong lòng trầm xuống, đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành.

Khổng Tuyên vẫn đạm đạm nhìn họ, như thể đang nhìn một đám người chết.

Phía sau Thanh, Hoàng, Xích, Hắc, Bạch năm đạo quang mang luân phiên xuất hiện, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, đồng tử chợt co rút!

Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên lại không còn vẻ nặng nề như trước, lại có cảm giác kiếm khí xung thiên.

Khổng Tuyên khẽ cười: "Chư vị Yêu Đình, xin mời lên đường..." "Khổng Đạo Hữu thủ hạ lưu nhân!" Ánh sáng công đức tràn ngập trời ngăn chặn trước mặt Khổng Tuyên, cắt đứt sự đối đầu giữa Ngũ Sắc Thần Quang và Đại năng Yêu tộc.

Đại năng Yêu tộc tuần tiếng nhìn đi, thấy một vị nữ quan tư thái hoa mỹ, toàn thân công đức chi quang xuất hiện bên cạnh một đám Đại năng.

Khổng Tuyên mỉm cười thi lễ: "Nữ Oa Đạo Hữu, đã lâu không gặp." Đương nhiên y nhận ra Nữ Oa.

Từ khi Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc, Khổng Tuyên vâng mệnh Càn

Nguyên Đại Thần đến bảo hộ Nhân tộc, tự nhiên sẽ chào hỏi với nàng.

Thực tế, vì Càn Nguyên Đại Thần, thái độ của Khổng Tuyên đối với Nữ Oa vô cùng tốt.

Ngay cả khi đang định giết chóc Yêu tộc, y cũng không thể không nể mặt Nữ Oa vài phần.

Nữ Oa khẩn thiết nói: "Khổng Tuyên Đạo Hữu, có thể nể mặt ta, buông bỏ nhân quả với Yêu tộc hay không?" "Di?" Khổng Tuyên vô cùng ngoài ý muốn, "Đạo Hữu muốn gánh nhân quả giữa ta sao?" Nữ Oa trịnh trọng gật đầu: "Ta vốn là một thành viên của Yêu tộc, không thể không xuất diện." Khổng Tuyên mỉm cười nhìn Côn Bằng, sau đó xác nhận lại: "Đạo Hữu, nếu thật sự muốn nhận nhân quả, sẽ hối hận đó!" Nữ Oa cười khổ lắc đầu: "Cuối cùng cũng không thể nhìn Yêu tộc suy tàn được!" Khổng Tuyên cuối cùng cũng nể mặt Nữ Oa, buông bỏ nhân quả với Yêu tộc, thậm chí, còn trả lại mấy chục kiện pháp bảo kia!

Chỉ là, khi đi, y vẫn nhắc nhở Nữ Oa một câu: "Đạo Hữu, người sẽ hối hận đó!" Nữ Oa thần sắc kiên định.

Giống như lời Khổng Tuyên nói, nàng cuối cùng cũng không thể nhìn Yêu tộc bị diệt.

Bình thường dù không quan tâm, nàng vẫn là một phần tử của Yêu tộc.

Khổng Tuyên bèn không nói gì thêm, quay về Bồng Lai Tiên Đảo.

Vì Nữ Oa không nghe lời khuyên, vậy tự nhiên không có cách nào khác.

Dù sao cũng đã nhắc nhở, đã làm tròn bổn phận rồi.

Nữ Oa đạm đạm nhìn một đám Đại năng, khẽ lắc đầu.

“Thôi được, các ngươi hãy tự lo cho mình đi!” Nói rồi, Nữ Oa quay về Bất Chu Sơn.

Chỉ là trong lòng nàng luôn có cảm giác bất an.

Càn Khôn Lão Tổ nghi ngờ nói: “Đạo Hữu, ta cảm thấy lời của Khổng Tuyên Đạo Hữu thâm ý sâu xa a!” Nữ Oa nào có thể không biết?

Không tin, cũng phải tin vào trình độ của Bồng Lai Tiên Đảo.

Nữ Oa có chút mê mang.

Vì sao, Nguyên Thần của nàng lại nhảy dữ dội như vậy?

Cảm thấy có chuyện sắp xảy ra a!

Chương 163

Cẩn thận nghĩ lại, lại cảm thấy có liên quan đến một đại sự sắp xảy ra.

Nhưng chuyện thật sự xảy ra, lại không hiểu rõ!

Nhưng Nguyên Thần của Nữ Oa lại nhảy càng lúc càng dữ dội.

Nàng thở dài: "Khi ta từ chối Khổng Tuyên Đạo Hữu, ta đã chuẩn bị cho tình huống tệ nhất, nếu vì vậy mà cản trở ta thành Thánh, thì cứ để nó cản trở đi.

Dù sao, lựa chọn đã được đưa ra rồi.

Chỉ là, Nguyên Thần của ta lại nói với ta, thật sự sẽ hối hận..." Nữ Oa lẩm bẩm: "Rốt cuộc là chuyện gì đây?" Càn Khôn Lão Tổ liền nói: "Không bằng để ta bói một quẻ cho Đạo Hữu?" "Phiền Đạo Hữu rồi!" Nữ Oa vui vẻ.

Chuyện liên quan đến mình, muốn biết rõ vận mệnh căn bản là không thể.

Chỉ có thể nhờ vào năng lực của người khác mới được.

Càn Khôn Lão Tổ chỉnh tề bói quẻ, nội dung mà y đạt được lại vô cùng khó xử: "Đạo Hữu, thiên cơ hỗn loạn!" Ân?!

Càn Khôn Lão Tổ và Nữ Oa nhìn nhau, đồng thời biến sắc.

Sau khi nghe Hồng Quân truyền đạo, Tam Thiên Khách của Tử Tiêu Cung lập tức hiểu rõ nguyên do trong đó, hoặc là có Đại năng đang che giấu thiên cơ, hoặc là đang ở trong lượng kiếp!

Bất luận là cái nào, cũng không phải là chuyện tốt!

Càn Khôn Lão Tổ sắc mặt cũng thay đổi: "Đạo Hữu, người thấy

thế nào?!" Nữ Oa thở dài thật sâu: "Thôi đi!

Biết rằng, nếu mình đang trong kiếp nạn, cho dù tìm Sư Tôn Hồng Quân, cũng sẽ không có đáp án rõ ràng." Nữ Oa bây giờ hơi hối hận.

Đạo hạnh đã đạt đến cảnh giới này, điều ghét nhất chính là sự không biết.

Bất luận là thiên cơ hỗn loạn, hay lời Khổng Tuyên nói sẽ hối hận, đều là những tình huống Nữ Oa không thể khống chế.

Nàng thở dài nặng nề: "Rốt cuộc đạo hạnh vẫn chưa đủ, phải cố gắng a!" Chỉ cần đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, là đủ rồi phải không?

Khổng Tuyên trở về Càn Nguyên Tiên Cung, vẫn kể lại mọi chuyện chi tiết cho Càn Nguyên.

Đương nhiên y biết Càn Nguyên Đại Thần vô sở bất tri vô sở bất năng.

Nhưng, Khổng Tuyên vẫn chi tiết bẩm báo lên, cước lực của Càn Nguyên, là một thái độ thể hiện!

Càn Nguyên khẽ lắc đầu: "Cuối cùng cũng phải đi một bước." Khổng Tuyên cảnh cáo Nữ Oa, Nữ Oa không nghe, vậy thì không thể trách người khác được.

Càn Nguyên vốn tưởng Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống sẽ nhảy ra một nhiệm vụ ngẫu nhiên, nhưng kết quả lại không có.

Vậy thì, y cũng không cần phải làm những chuyện thừa thãi, thay đổi tiến trình Hồng Hoang.

Xem kịch, xem kịch thì tốt rồi!

Một đám Đại năng Yêu tộc nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều cảm thấy vô cùng xấu hổ!

Lại có thêm một Đại năng có thể đơn đấu Yêu tộc, Yêu tộc gặp

phải nhiều kẻ biến thái đến vậy sao?

Từ Long Vương bắt đầu, Minh Hà, Khổng Tuyên, không ai là không dựa vào thực lực để áp đảo.

Long Vương bá khí, Minh Hà tự bạo, Khổng Tuyên không vật nào không quét, giản dị khiến người ta cảm thấy mất mặt!

Đế Tuấn nhìn chằm chằm Côn Bằng một cái, thở dài nói: "Thôi được!

Chúng ta quay về đi!" May mắn Nữ Oa Đại Thánh kịp thời đến, ngăn cản công kích của Khổng Tuyên, nếu không, mấy chục vị Đại Thánh Yêu tộc, không biết sẽ có bao nhiêu người vẫn lạc.

Một đám Đại Yêu cũng không còn tâm tư phô trương nữa, tất cả đều hóa thành độn quang, quay về Thiên Đình.

Đế Tuấn phất tay cho một đám Đại Yêu quay về, chỉ giữ lại Đông Hoàng Thái Nhất.

Y lấy ra Hồng Mông Tử Khí, nói với Thái Nhất: "Hoàng Đệ, đạo Hồng Mông Tử Khí này là ta liều mạng đoạt được, như vậy, hãy luyện hóa nó vào Nguyên Thần, sau đó đi đến Tây Phương thế giới đi." Thái Nhất đột nhiên kinh ngạc.

Ánh mắt Đế Tuấn trở nên sâu thẳm: "Đạo Tổ Hồng Quân từng nói, vị trí Thánh Nhân dưới trướng chỉ có sáu vị!

Đạo Hồng Mông Tử Khí này, là dư thừa!" "Trẫm suy nghĩ kỹ, cảm thấy, vị trí Thánh Nhân của đạo Hồng Mông Tử Khí này, nên ở Tây Phương.

Đạo Tổ là Giáo Chủ Đông Phương, đối với thế giới Tây Phương không có nhiều quyền giáo hóa, vì vậy, Hoàng Đệ luyện hóa đạo Hồng Mông Tử Khí này, hãy đi đến Tây Phương đi!

Nếu Hoàng Đệ thành Thánh, thì Yêu Đình chúng ta cuối cùng cũng có một chỗ dựa!

Không còn như bây giờ, ai cũng có thể khi dễ chúng ta!" Lời cuối cùng của Đế Tuấn, quả thật vô hạn bi lương.

Thái Nhất mạnh mẽ lắc đầu: "Không, đạo Hồng Mông Tử Khí này, không nên do ta dùng.

Thiên Đình vẫn cần Hoàng Huynh ở lại chống đỡ.

Huống chi ta vừa mới bị Tiếp Dẫn ám toán, phải mất hơn mười vạn năm mới có thể khỏi hẳn!

Xin Hoàng Huynh luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, sớm ngày chứng đạo thành Thánh, che chở Yêu tộc ta!" Thái Nhất đặc biệt thành khẩn: "Trên Thiên Đình, ai có tư cách hơn Hoàng Huynh đây?" "Không được!" Đế Tuấn lắc đầu, "Ta là Thiên Đình chi chủ không sai, nhưng công việc quá nhiều.

Hoàng Đệ chứng đạo thành Thánh, cũng có cơ hội đi đến Bồng Lai Tiên Đảo, cầu Càn Nguyên Đại Thần trả lại Đông Hoàng Chung.

Khi đó, Hoàng Đệ sẽ là vị Thiên Đạo Thánh Nhân thứ bảy trên Hồng Hoang.

Ai, dám coi thường Thiên Đình Hồng Hoang ta." Thái Nhất vẫn lắc đầu: "Hoàng Huynh luyện hóa đi, trên Hồng Hoang, cuối cùng vẫn là thực lực vi tôn!" Hai huynh đệ Kim Ô tình thâm, từ khi chưa hóa hình xuất thế, đã ở bên nhau, tâm ý tương thông, tình nghĩa huynh đệ, so với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở Tây Phương không hề thua kém.

Hai người đều hiểu rõ tâm ý của đối phương, nhưng càng như vậy, càng không muốn độc chiếm.

Đế Tuấn và Thái Nhất đang khiêm nhường, đột nhiên nghe thấy một giọng nói âm trầm: "Bệ Hạ, thần Côn Bằng, có việc trọng yếu

muốn tấu.” Hai vị Yêu Hoàng của Yêu Đình giật mình, Côn Bằng lại muốn tấu thư?

Chuyện gì vậy.

Đế Tuấn thầm gật đầu, không uổng phí tâm huyết của y, Côn Bằng cuối cùng cũng nhận rõ hiện thực.

Côn Bằng bái kiến hai vị Yêu Hoàng, cẩn trọng nói: “Chuyện này thể đại, xin thần hãy đến gần hơn để nói.” Đế Tuấn không nghi ngờ gì, sắc mặt cũng trịnh trọng: “Ái Khanh có chuyện gì?” Côn Bằng âm trầm nói: “Kỳ nhiên hai vị Bệ Hạ đều không muốn Hồng Mông Tử Khí, vậy giao cho ta đi!” Bàn tay của y, mạnh mẽ vỗ vào ngực Đế Tuấn!

Đế Tuấn phun máu bay ngược ra sau, chịu trọng thương.

Đạo Hồng Mông Tử Khí kia, trong chốc lát đã thoát khỏi tay y.

Côn Bằng một tay chộp lấy, vẻ mặt hiện lên vẻ cuồng nhiệt, cả người trở nên âm hiểm, “Hai huynh đệ các ngươi quả thật hư ngụy, đã tương hỗ từ chối đều không muốn, vậy thì đưa cho ta là được rồi!” Thái Nhất đại nộ: “Côn Bằng!

Ngươi dám thí quân!” Y xoay người hiện ra nguyên thân Kim Ô Mặt Trời, Thái Dương Chân Hỏa hoàng hoàng, bá đạo thiêu đốt.

Khí thế vô tận áp bách, gào thét một tiếng, lao về phía Côn Bằng.

Côn Bằng cười lớn, một tay vươn ra, bàn tay đó biến thành vuốt Bằng, phía trên phủ vô tận Nhất Nguyên Trọng Thủy, lộ rõ sự băng hàn vô tận.

Chương 164

Hai vuốt giao nhau, "Bành!" một tiếng vang lớn.

Thái Nhất suýt chút nữa bị đóng băng cứng ngắc!

Côn Bằng khinh thường nói: "Đông Hoàng Chung của ngươi không ở đây, lại chịu trọng thương, ngươi lại dám cùng ta chiến đấu, thật sự làm Yêu Hoàng quá lâu rồi sao!" Y nhìn hai con Kim Ô, sắc mặt âm trầm: "Ta, Côn Bằng, từ nay không làm yêu nữa!" Đế Tuấn đại nộ: "Côn Bằng, không thể ti tiện đến mức này!" Côn Bằng làm ngơ, hóa thân thành Côn, dang cánh bay đi!

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, tức đến nỗi lại phun ra một ngụm tiên huyết, cả hai đều có chút hối hận, sao lại không nghe lời Phục Hy và Bạch Trạch chứ?

Nếu nghe lời hai vị trí giả kia, không những không phải mất mặt, mà Côn Bằng đại khái sẽ bị Khổng Tuyên giải quyết rồi!

Bây giờ, Đế Tuấn và Thái Nhất chịu trọng thương, ngay cả sức lực truy đuổi Côn Bằng cũng không còn.

Thậm chí, ngay cả Hồng Mông Tử Khí mà Yêu tộc khó khăn lắm mới có được cũng mất!

Đó là hy vọng quật khởi của Yêu tộc!

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, chỉ cảm thấy vạn niệm câu hôi, đả kích cực lớn!

Côn Bằng trong lòng tràn đầy đại hoan hỉ, điều mà y theo đuổi chẳng phải là cái này sao?

Hồng Mông Tử Khí, cuối cùng cũng bị Côn Bằng giành được!

Có Hồng Mông Tử Khí, ở Bắc Minh Vương Dương tìm một chỗ ẩn náu, Côn Bằng thật sự không tin, có ai có thể tìm ra!

Trong lòng tràn đầy đại hoan hỉ a!

Khi gặp phải Khổng Tuyên chặn đường, Côn Bằng đã chuẩn bị toàn bộ kế hoạch.

Y là vị trí giả danh xứng với thực trong Thiên Đình.

Về trí tuệ chỉ dưới Thái Nhất và Phục Hy, khi đó Côn Bằng đã thề, nhất định phải có được Hồng Mông Tử Khí, bất kể dùng phương pháp nào!

Số phận nằm trong tay người khác, cái cảm giác đó thật sự quá tệ hại!

Côn Bằng tuyệt đối không chịu như vậy.

Côn Bằng độc bá Bắc Minh Vương Dương, cũng là Cửu Thiên Đại Bằng dang cánh bay cao, há lại có thể chịu đựng những ngày tháng không có thực lực?

Y đã thề, phải chứng đạo, phải thành Thánh, không chịu bất kỳ ai uy hiếp!

Cho dù, phản bội Yêu tộc thì sao chứ?!

Khi Khổng Tuyên uy áp toàn bộ Yêu tộc, Côn Bằng đã lén lút đặt một sợi vĩ vũ lên người Thái Nhất, lúc đó toàn bộ tinh lực của Thái Nhất đều bị Khổng Tuyên khống chế, thậm chí, y cũng bị thương trong quá trình tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, căn bản không đề phòng vĩ vũ của Côn Bằng.

Như vậy, Côn Bằng đã hoàn hảo nghe lén cuộc nói chuyện của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Trong mắt Côn Bằng, hai gia hỏa đó thật sự đạo đức giả, tư lợi

đến cực điểm, rõ ràng là muốn Hồng Mông Tử Khí, nhưng cứ nhất quyết không chịu nhận.

Không chịu nhận cũng thôi đi, cả hai lại cứ nhường qua nhường lại, cái kiểu làm bộ làm tịch đó, khiến người ta cảm thấy ghê tởm.

Côn Bằng há có thể để họ diễn trò?

Đặc biệt khi biết được vết thương của Thái Nhất, trong lòng y lập tức có đáp án.

Trực tiếp... cướp đi là được rồi!

Côn Bằng hạ quyết tâm, trực tiếp ra tay, một đòn thành công.

Y đã liệu trước một điều, Đế Tuấn và Thái Nhất cuối cùng sẽ vì mặt mũi, không công khai cáo thị thiên hạ, chỉ sẽ từ từ truy đuổi.

Nguyên nhân đơn giản, Hồng Mông Tử Khí trong tay y, không phải pháp bảo bình thường.

Nó là chí bảo có thể triệt để thay đổi vận mệnh của một tộc quần.

Nếu đại tứ tuyên truyền, Tam Thiên Khách trong Tử Tiêu Cung chắc chắn sẽ phát điên mất.

Đối với Yêu tộc hiển nhiên đó là một ý tưởng cực kỳ ngu xuẩn.

Không phải Côn Bằng không coi trọng Yêu tộc, mà trong Yêu Đình trừ Đế Tuấn và Thái Nhất, y không sợ bất kỳ một Đại Yêu nào.

Côn Bằng đắc ý đến cực điểm, vốn dĩ, y có nhân quả lớn với Khổng Tuyên, kết quả lại bị Nữ Oa nhận lấy.

Bây giờ cá vượt biển rộng, chim bay trời cao a.

Chỉ cần tìm một nơi ẩn náu, y tin rằng Yêu tộc sẽ không tìm ra.

Tâm trạng Côn Bằng đặc biệt tốt, thậm chí còn dám lượn lờ trên bầu trời, không vội vàng lên đường.

Lại nghe một giọng nói: “Yêu Sư, muốn xuống Nhân Giới sao?” Côn Bằng quay đầu nhìn lại, lại là Phục Hy!

Nếu là Đại Yêu khác, Côn Bằng ngay cả để ý cũng không để ý, nhưng Phục Hy thì khác, gia hỏa này lại rõ ràng chủ trương không nên giao Hồng Mông Tử Khí cho kẻ đối địch.

Không chỉ có vậy, gia hỏa này còn trăm lần vũ nhục y, trong chốc lát, Côn Bằng nộ từ tâm đầu, ác hướng đảm biên sinh!

Y khẽ cười một tiếng, lại thu lại nguyên hình, hóa thành Côn Bằng Đạo Nhân, trên khuôn mặt âm trầm kia, lại hiếm hoi nở nụ cười, “Hai vị Yêu Hoàng muốn ta đi làm một việc, vừa hay đang tìm người!” Phục Hy không nghi ngờ gì, trong lòng kỳ lạ: “Yêu Hoàng có chiếu sao?

Chẳng lẽ lại có chuyện đột phát rồi?” Y vô cùng tò mò: “Yêu Sư, không biết Yêu Hoàng có phân phó gì?!” Côn Bằng tiến lên, mặt đối mặt mỉm cười nói: “Chuyện này thể đại, ta sẽ nói riêng cho ngươi.” Phục Hy đột nhiên kinh hãi, trong lòng thầm nghĩ, chuyện gì lại cần y cùng Côn Bằng xuất mã.

Nhìn dáng vẻ Côn Bằng nhất định là chuyện cực kỳ khẩn yếu.

Phục Hy tự nhiên ghé đầu lại gần Côn Bằng, lại nghe Côn Bằng nhu hòa nói: “Phục Hy, ta cùng ngươi đồng điện vi thần, có chút xích mích, ta không chấp nhặt!

Bởi vì, ngươi có thể...

đi chết đi!” Phục Hy đại kinh, vừa định bỏ chạy, nào có kịp?

Tay Côn Bằng mạnh mẽ cắm vào đỉnh đầu y, trực tiếp làm não tương văng ra khắp nơi!

Nhất Nguyên Trọng Thủy xâm nhập vào thân thể Phục Hy, mạnh mẽ ăn mòn Nguyên Thần.

Phục Hy khổ sở chống đỡ, lại làm sao có thể chống đỡ được?

Phục Hy Cầm đột nhiên bay lên, mạnh mẽ đánh vào Côn Bằng, khiến Côn Bằng bị đánh rách một khe hở.

Lợi dụng khoảng trống ngắn ngủi đó, mang theo tàn dư Nguyên Thần của Phục Hy, trực tiếp bay đi!

Côn Bằng bị đánh, đột nhiên giật mình tỉnh dậy, không khỏi hối hận không thôi!

Phục Hy dù sao cũng là bào huynh của Nữ Oa Đại Thánh a!

Chương 165

Lại dám diệt sát bào huynh của Nữ Oa Đại Thánh, làm sao có thể sống yên với Nữ Oa được?

Trong lòng Côn Bằng chỉ có một suy nghĩ: "Nhất định phải thành Thánh trước Nữ Oa, nếu không, tuyệt đối chết không có chỗ chôn!" Y nào dám chậm trễ, đón gió khẽ rung lên, hóa thành Cửu Thiên Đại Bằng, song cánh chấn động, biến mất không dấu vết.

Khoảnh khắc Phục Hy vẫn lạc, tâm thần Nữ Oa kịch chấn, thốt ra: "Đại ca!" Bây giờ, nàng cuối cùng cũng hiểu rõ cảnh tượng kỳ lạ của Nguyên Thần là vì sao, là nhắc nhở Phục Hy có cơ hội vẫn lạc, nhưng đáng tiếc bây giờ mới tỉnh ngộ.

Nữ Oa chỉ cảm thấy thiên địa đảo lộn, kêu khổ không ngớt.

Dựa vào cảm ứng trong cõi hư vô, nàng trực tiếp đến chỗ Phục Hy Cầm, nhìn kỹ một cái, lập tức thống khổ không thôi!

Phục Hy vẫn lạc, Nữ Oa thống khổ.

Chuyện này trong Hồng Hoang, kéo dài rất lâu, Nữ Oa mới từ bi thống khôi phục.

Bồng Lai Tiên Đảo, Càn Nguyên Tiên Cung.

Càn Nguyên đang suy tư về đại thế Hồng Hoang, hiện tại Hồng Hoang bị can thiệp có thể nói là loạn thất bát tao.

Vốn dĩ, Long Tộc, Phượng Tộc, Kỳ Lân Tộc phải rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, nhưng vì nguyên nhân của y, bây giờ lại trì trệ không thể rút lui.

Không rút lui, tình hình Hồng Hoang sau này là một ẩn số, đương nhiên hiện tại vẫn xuất hiện một số biến hóa không giống nhau.

Khi Càn Nguyên đang suy tư, hệ thống đột nhiên đưa ra nhiệm vụ.

"Đinh, Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống phát bố nhiệm vụ.

Chiêu thu mười hai danh đệ tử cảnh giới Kim Tiên trở lên.

Lựa chọn một: Chiêu thu, đạt được Đại Đạo thần thông chi thuật《Kim Khẩu Ngọc Ngôn》.

Lựa chọn hai: Cự tuyệt chiêu thu, đạt được tu vi một trăm năm." Tu vi một trăm năm?

Càn Nguyên trợn trắng mắt, không cần, khẳng định là chọn cái thứ nhất rồi.

Nhận nhiệm vụ xong, Càn Nguyên lẩm bẩm, thuận tay cầm một quả tiên quả ăn rộp rộp, y biết Hồng Hoang có không ít tiểu gia hỏa lợi hại, không kể đến Tam Tiêu.

Mỹ nữ mà, tổng sẽ khiến người ta ghi nhớ sâu sắc.

Càn Nguyên chống cằm suy nghĩ một chút, quyết định chuẩn bị chiêu thu mười hai vị nữ đệ tử thiên tư quốc sắc, như vậy có thể dưỡng nhãn, sẽ tăng thêm phong cảnh cho Càn Nguyên Tiên Cung.

Hiện tại thấy một đám lão gia hỏa u ám, nên tăng thêm một số cô gái xinh đẹp.

Con gái mà, dễ dàng trung thành nghe lời ngoan ngoãn, không giống một đám lão gia hỏa ngày ngày tính toán.

Suy nghĩ xong, thân hình Càn Nguyên lóe lên, biến mất khỏi Càn Nguyên Tiên Cung.

Lần thứ hai xuất hiện thì đã ở Tam Tiên Đảo Đông Hải.

Trong Tam Tiên Đảo tiên khí lượn lờ, mấy con vật nhỏ nhìn thấy có người đến, lập tức vèo vèo chạy đi.

Thần thức khuếch tán ra xung quanh, Càn Nguyên phát hiện Tam Tiêu lúc này lại chưa hóa hình, ước chừng cần vài ngàn năm nữa mới có thể hóa hình thành người.

Càn Nguyên nào có thời gian chờ, khẽ giơ tay, trực tiếp giúp Tam Tiêu hóa hình thành người.

Tam Tiêu vừa hóa hình thành công, đang cảm tạ vị nhân sĩ thần thông quảng đại trước mặt, thì thấy trên bầu trời mây đen cuồn cuộn, trong chớp mắt lôi kiếp đã hình thành, mây đen bao phủ vạn dặm, khí thế hùng hổ, cho người ta một cảm giác áp bách vô cùng mạnh mẽ.

Vì Tam Tiêu vừa hóa hình thành công, tu vi cũng ở cảnh giới Kim Tiên sơ cấp, bị lôi kiếp phía trên trấn áp trực tiếp quỳ trên mặt đất, miệng phun tiên huyết.

Thiên lôi còn chưa hạ xuống, mấy người đã như vậy, nếu thiên lôi giáng xuống, ước chừng sẽ có kết cục hồn phi phách tán.

Càn Nguyên khẽ ho một tiếng, thanh âm trực đạt tận trời.

Thiên Đạo bị Càn Nguyên ho một tiếng như vậy, lôi vân đã bố trí đều sợ hãi mà lui lại vài lần.

Thiên Đạo: Ý gì?

Ám chỉ ta sao?

Thiên Đạo bất đắc dĩ, quyền lợi của y thật sự càng ngày càng nhỏ, như vậy thì làm sao đây.

Thôi thì, người ta đã ám chỉ rồi, mình cũng không thể trái lời, không thể không trái lời, phải làm cho tốt, cố gắng hết sức giúp ba cô gái nhỏ đó.

Thiên lôi ầm ầm hạ xuống, uy lực tuy vẫn cường đại, nhưng sát thương gần như không có, không những có công hiệu rèn luyện thân

thể, mà trong thiên lôi còn ẩn chứa thiên lôi pháp tắc.

Ba ngàn sáu trăm đạo thiên lôi đánh xuống, Tam Tiêu một chút chuyện cũng không có, ngược lại thực lực tăng cường đáng kể, thân thể đạt đến cảnh giới khủng bố, còn đạt được thiên lôi pháp tắc, lĩnh ngộ được một số thiên lôi Đại Đạo thần thông.

"Đa tạ tiền bối tương trợ." Vân Tiêu trong Tam Tiêu quỳ trước mặt Càn Nguyên, kích động đôi mắt to rưng rưng lệ, hai người còn lại cũng quỳ xuống, cảm tạ Càn Nguyên.

Càn Nguyên gật đầu, nhìn ba người, hài lòng gật gù, cười hì hì nói: "Ha ha, không tệ không tệ, ba người tư chất không tệ, có nguyện ý bái ta làm sư nha?" Tam Tiêu nghe lời, kích động vạn phần, tự nhiên nguyện ý bái sư.

"Bái kiến Sư Tôn." Tam Tiêu đồng thời hô.

Càn Nguyên gật đầu, khẽ giơ tay, cách không phù Tam Tiêu dậy.

"Ba, ba." Tam Tiêu đứng dậy, ngoan ngoãn đứng ở đó, đánh giá Sư Tôn trước mặt.

Bích Tiêu gan lớn hơn một chút, tính cách hoạt bát, nhìn Sư Tôn một cái, nhỏ giọng nói: "Sư Tôn, vừa bái sư với người, người không tặng chúng con chút lễ vật sao?" Càn Nguyên trợn trắng mắt, nhìn Bích Tiêu hỏi: "Ai nói bái sư phải tặng lễ vật?

Nhữ chẳng lẽ không biết, khi người khác bái sư, là phải tặng lễ vật cho Sư Tôn sao?" "Sao?" Bích Tiêu chớp chớp mắt, lặng lẽ nhìn Càn Nguyên.

Càn Nguyên nhìn ba người một cái, cười nói: "Trước tiên hãy về cùng Sư Tôn, Sư Tôn sẽ dẫn các nhữ làm quen hoàn cảnh, kể cho các nhữ nghe về chuyện Hồng Hoang." Tam Tiêu gật đầu, theo Càn Nguyên quay về Càn Nguyên Tiên Cung.

Tam Tiêu vừa vào Càn Nguyên Tiên Cung, đã bị cảnh sắc của tiên cung làm cho chấn động.

Càn Nguyên vô cùng hài lòng với vẻ mặt kinh ngạc của họ, vừa đi về phía trước, vừa nói: "Càn Nguyên Tiên Cung của chúng ta, chính là Thần Cung đệ nhất Hồng Hoang.

Trên tới Thánh Nhân, dưới tới Đại La Kim Tiên, gặp người của Càn Nguyên Tiên Cung ta đều phải tự hạ mình một bậc, ngay cả người của Tử Tiêu Cung cũng phải khách khí, sau này các nhữ cũng phải ghi nhớ một điều, người của Càn Nguyên Tiên Cung ta, đi đâu cũng phải thẳng lưng, không cần sợ hãi bất kỳ ai, không được làm mất mặt Càn Nguyên Tiên Cung của ta." "Kính tuân Sư Tôn giáo huấn." Tam Tiêu nói.

Càn Nguyên dẫn mấy người ngồi xuống một thiên điện trong tiên cung, cười nói: "Sau này các nhữ hãy ở Càn Nguyên Tiên Cung đi, Tam Tiên Đảo tuy là một nơi không tệ, nhưng không thể so với Càn Nguyên Tiên Cung của ta, kém xa rồi.

Tu luyện ở đây sẽ có lợi cho các nhữ hơn.

Các nhữ có thể tùy ý tìm một cung điện để ở.

Đương nhiên rồi, các nhữ cũng có thể đi Tam Tiên Đảo để ở, ở đó làm một động phủ các loại." Tam Tiêu nghe lời, trong khoảnh khắc trở nên càng vui vẻ.

Tuy Càn Nguyên Tiên Cung tốt, nhưng dù sao nơi đó cũng là nơi Sư Tôn ở, ngày ngày cùng Sư Tôn ở cùng một chỗ, chẳng phải lúc nào cũng phải cẩn thận một chút, nơm nớp lo sợ sao?

Cho nên, có một động phủ riêng sẽ tốt hơn, như vậy sau này có thể tự do hơn một chút.

Càn Nguyên suy nghĩ một chút, tùy tay đưa cho Tam Tiêu một số

pháp bảo, sau đó bắt đầu phái họ đi tu luyện.

Chương 166

Hiện tại vừa thu ba đệ tử, còn thiếu chín đệ tử, chỉ là những đệ tử này đi đâu mà tìm đây?

Nếu tìm vài nam đệ tử thì dễ, Hỗn Thế Tứ Hầu, Đa Bảo Đạo Nhân, Văn Đạo Nhân những đệ tử này đều không tệ, nhưng Càn Nguyên lại không muốn, những người này tuy không tệ, nhưng y không để mắt đến.

Nếu muốn chiêu thu nam đệ tử, hoàn toàn có thể để tộc trưởng Long tộc, tộc trưởng Phượng tộc, v.v. làm đệ tử, thậm chí để Hồng Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn làm đệ tử cũng có thể, chỉ là Càn Nguyên không muốn làm vậy.

Suy tư một lúc, Càn Nguyên hồi tưởng lại những nhân vật mà y có thể biết, một số người bây giờ có lẽ chưa xuất hiện, xem ra chỉ có thể đi thử vận may, hy vọng có thể tìm được một số đệ tử có tư chất không tệ, nếu không thì chỉ có thể tùy tiện tìm vài đệ tử để đối phó thôi, dù sao hoàn thành nhiệm vụ trước là quan trọng nhất.

Lần thứ hai rời khỏi Thiến Vân Tiên Cung, Càn Nguyên đi về phía Côn Luân Sơn Hồng Hoang.

Khu vực Côn Luân Sơn tiên khí nồng đậm, sinh trưởng thiên tài địa bảo, vì hiện tại trong Hồng Hoang có quá nhiều thứ tốt, cho nên thiên tài địa bảo Hồng Hoang người ta đều không để mắt đến.

Nhưng Càn Nguyên lại không phân biệt tốt xấu, thu hoạch tất cả, nơi y đi qua cơ bản là một vùng đất trống, chỉ cần có chút tác dụng là đều bị y càn quét sạch.

Những thứ này hiện tại tuy nhìn có vẻ không đáng giá, nhưng theo thời đại Hồng Hoang biến thiên, cùng với việc người Hồng Hoang

ngày càng nhiều, những thiên tài địa bảo này sẽ từ từ trở nên ít đi, vậy những thứ không đáng giá đó, tự nhiên cũng trở nên vô cùng quý giá.

Đi được một lúc, đột nhiên không xa có tiếng đánh nhau.

Càn Nguyên đi về phía trước một đoạn, có thể thấy dưới chân núi đang có hai người đại chiến, hai người một nam một nữ, đánh nhau vô cùng kịch liệt, xung quanh đã bị hai người san bằng thành bình địa.

Càn Nguyên đứng ở không xa nhìn.

Khi nhìn thấy cô gái có chút kích động, hy vọng có thể thu nàng vào môn tường.

Lúc này, hai người đang đánh nhau cũng phát hiện sự tồn tại của Càn Nguyên.

Cả hai đều ở cảnh giới Kim Tiên, nhìn thấy Càn Nguyên ở không xa sau đó, đột nhiên dừng tay không đánh nữa.

"Đánh đi, sao không đánh nữa." Càn Nguyên nhìn họ hô, vốn muốn xem thực lực của cô gái này thế nào, không ngờ, lại không đánh nữa, khiến y có chút thất vọng.

"Ngươi là ai?" Cô gái đại đại liệt liệt hỏi, mặc một bộ váy màu lam nhạt, tay cầm một món Hậu Thiên Pháp Bảo Tử Lan Thanh Song Kiếm.

Một thanh Tử Lan Thanh Song Kiếm toát ra một loại ánh sáng màu xanh nhạt, khẽ rung lên, từng trận Tử Lan Thần Quang có thể mê hoặc thần hồn, đoạt tâm phách người, vô cùng lợi hại.

"Ngô nãi Càn Nguyên Tiên Cung Cung Chủ." Càn Nguyên đắc ý nhìn cô gái, đạm định nói: "Hào xưng Hồng Hoang đệ nhất nhân, Thánh Nhân gặp ngô đều phải cúi mình khuất tất, nhữ đã biết ngô lợi hại rồi chứ?" "Hừ, ngươi là tổ tông của Hồng Hoang đệ nhất nhân sao, bớt ở đó lừa gạt đi, cái đồ hỗn đản này không phải muốn cướp

bảo bối với ta sao?" Cô gái tức giận trừng đôi mắt to tròn, hỏi.

"Có bảo bối sao?" Mắt Càn Nguyên sáng lên, nhìn chằm chằm xung quanh.

Lạ thật?

Không phát hiện bảo bối nào cả?

"Bảo bối gì, ngô không biết." Càn Nguyên hỏi.

Cô gái kỳ quái nhìn Càn Nguyên, không nói gì.

Lúc này, người đàn ông bên cạnh nhìn cô gái một cái, nói: "Đồ vật đó chúng ta nhìn thấy trước, bây giờ có người ngoài đến, chúng ta có nên liên thủ giết hắn trước, rồi sau đó chia bảo vật không?" Cô gái lập tức gật đầu, "Không vấn đề." Hai người nhìn nhau, đồng thời ra tay với Càn Nguyên.

Càn Nguyên giật mình, đưa tay về phía trước đẩy một cái, "Đừng động ta." Khi đưa tay về phía trước đẩy, một trận cuồng phong ập về phía hai người, trực tiếp đánh bay hai người đang định tấn công.

Hai người bị đánh ngã xuống đất, có chút kinh ngạc nhìn Càn Nguyên.

Càn Nguyên bĩu môi đứng trước mặt hai người, đạm đạm nhìn, "Hai tiểu gia hỏa, cũng muốn đánh với ta sao, không đủ tư cách.

Không đủ tư cách là ta đã nói quá rồi, có thể nhìn thấy ta đã là vinh hạnh của các nhữ, bây giờ lại dám động thủ với ta, cả đời sau này có lẽ đây sẽ là điều duy nhất mà các nhữ có thể tự hào được." Nói xong, ánh mắt Càn Nguyên rơi vào cô gái, tỉ mỉ đánh giá căn nguyên của cô gái này.

Hóa ra, bản thể của cô gái này lại là một con Ngũ Hành Kỳ Lân, là tộc Kỳ Lân, sở hữu huyết mạch của Kỳ Lân Tổ, xem ra lịch sử phi

phàm a.

Suy nghĩ một chút, Càn Nguyên cười hì hì nhìn cô gái: "Không tệ không tệ, ngô chuẩn bị thu nhữ làm đồ đệ, có nguyện ý chăng?" "Không nguyện ý." Cô gái trực tiếp nói.

Càn Nguyên ngạc nhiên, lập tức liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, người đàn ông này lại là người Long tộc, một con Thanh Long năm móng.

"Không nguyện ý thì thôi, về nói với tổ tông của nhữ một tiếng, gặp phải một người tên Càn Nguyên, bảo nhữ bái ta làm sư, xem tổ tông nhữ nói gì." Càn Nguyên nói xong, đánh giá hai người một lượt, cuối cùng trên người cô gái phát hiện ra một món Tiên Thiên Pháp Bảo khá thú vị là Cửu Xích Thiên Mục.

Cửu Xích Thiên Mục là một loại cây rất hiếm thấy, trên cây có chín con mắt tự nhiên hình thành, mỗi con mắt đều hàm chứa một loại thần thông, tóm lại là một món pháp bảo vô cùng lợi hại.

Hơn nữa, gốc cây này cũng là Tiên Thiên Thần Thai Thụ.

Càn Nguyên khẽ chỉ vào người cô gái, lấy Cửu Xích Thiên Mục đang giấu trên người cô gái ra, sau đó chiếm làm của riêng, "Đồ vật này thuộc về ta, nếu có ai không phục, có thể đi tìm tổ tông.

Hãy nhớ kỹ, ta là Càn Nguyên của Càn Nguyên Tiên Cung, ha ha..." Nhìn Càn Nguyên cầm bảo vật đi mất, cô gái tức giận dậm dậm chân, sau đó hung hăng liếc nhìn người đàn ông kia, rồi trực tiếp rời đi.

Cô gái là người Kỳ Lân tộc, tên là Tử Nguyệt.

Là truyền nhân của dòng Kỳ Lân lão tổ, thuộc về kẻ có huyết thống cao quý nhất trong Kỳ Lân tộc, Ngũ Hành Kỳ Lân.

Về Kỳ Lân tộc, Tử Nguyệt tức giận kêu gọi một số người trợ giúp

đi đối phó Càn Nguyên, nhưng trước tiên y muốn hỏi thăm Càn Nguyên rốt cuộc là kẻ nào.

Vốn dĩ, Tử Nguyệt muốn hỏi phụ thân, nhưng khi đi tìm phụ thân, vừa hay gặp Kỳ Lân Di Tộc lão tổ tông.

"Tử Nguyệt lại ra ngoài sao?

Gần đây Hồng Hoang thái bình, con ở trong tộc đi." Kỳ Lân lão tổ nhìn Tử Nguyệt, đạm đạm nói.

Tử Nguyệt chớp chớp mắt, đột nhiên nói: "Lão tổ, người có biết Càn Nguyên không?" Lão tổ đang chuẩn bị đi thì nghe thấy Càn Nguyên, cả người lập tức đứng sững tại chỗ, đôi mắt suýt chút nữa lồi ra, "Vừa rồi ai?" Tử Nguyệt bị dọa giật mình, nhỏ giọng nói: "Ta, ta hỏi người có biết một người tên Càn Nguyên không?" "Câm miệng, Càn Nguyên cũng là ngươi có thể gọi sao?" Kỳ Lân lão tổ tức giận nhìn Tử Nguyệt một cái, trong ánh mắt mang theo một tia sợ hãi, "Càn Nguyên Đại Thần là tồn tại độc nhất vô nhị trong Hồng Hoang, ngay cả Hồng Quân và những người khác đều phải tôn xưng một tiếng Đại Thần, gặp đều phải thật thà..." Kỳ Lân lão tổ nói một tràng dài lời hay về Càn Nguyên, đột nhiên mới nhớ ra Tử Nguyệt biết Càn Nguyên, nghe giọng điệu của Tử Nguyệt, dường như đã đắc tội Càn Nguyên Đại Thần, "Tử Nguyệt, không phải con đã gặp Càn Nguyên Đại Thần sao, không có đắc tội chứ?" Tử Nguyệt nhìn lão tổ một cái, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Hình như đã đắc tội rồi, con đã mắng người vài câu, người ấy muốn thu con làm sư, con đã từ chối." "Ngươi, ngươi từ chối, không phải đồ ngốc sao?" Kỳ Lân lão tổ tức giận đến nỗi mắt suýt lồi ra, "Não ngươi có bệnh sao?

Lại dám từ chối, ngươi không biết ta muốn bái sư Càn Nguyên Đại Thần còn không được sao." Tử Nguyệt ngây người, vội vàng nói: "Cái đó, Càn Nguyên Đại Thần nói rồi, bảo con về hỏi người, ý người

ấy hình như con có cơ hội có thể bái sư." "Mẹ nó, con xác định Càn Nguyên Đại Thần có ý đó sao?" Kỳ Lân lão tổ trừng mắt nhìn Tử Nguyệt, lại không phát hiện trên người Tử Nguyệt có điểm sáng gì, dù sao so với y thì chắc chắn kém xa rồi, vì sao Càn Nguyên Đại Thần lại nhìn trúng Tử Nguyệt chứ?

Chẳng lẽ Tử Nguyệt lớn lên xinh đẹp?

Nhưng Càn Nguyên Đại Thần đã đạt đến cảnh giới đó, hẳn là đối với nữ sắc không có cảm giác gì.

Lúc này, Tử Nguyệt nghiêm túc nói: "A a, Càn Nguyên Đại Thần có ý đó, Lão tổ người không bằng dẫn con đi Càn Nguyên Tiên Cung, con có thể đi tìm Càn Nguyên Đại Thần, người ấy sẽ thu con làm đồ đệ." Kỳ Lân lão tổ gật đầu, suy tư nói: "Con nói không tệ, đã Càn Nguyên Đại Thần có ý đó, hẳn là có hy vọng.

Nếu có thể bái sư Càn Nguyên Đại Thần, thì tộc Kỳ Lân chúng ta sau này có hy vọng rồi.

Ha ha, đến lúc đó những Long Tộc và Phượng Tộc kia, đều phải quỳ xuống cầu xin chúng ta." "Lão tổ, Càn Nguyên Đại Thần thật sự có lợi hại như vậy sao?" Tử Nguyệt nghiêng cái đầu nhỏ, không hiểu nhìn lão tổ, y cũng đã gặp Càn Nguyên, thấy Càn Nguyên còn trẻ, cũng không giống nhân vật lợi hại như vậy.

Tử Nguyệt cũng đã gặp những nhân vật lợi hại, những người đó nhìn tuổi đều lớn, nhưng đều có một loại khí chất vô cùng đặc biệt, có thể nói là khí chất của cao thủ, nhưng Tử Nguyệt lại không cảm nhận được từ Càn Nguyên.

"Thiếu phế thoại!

Càn Nguyên Đại Thần lợi hại há chẳng phải lẽ thường sao?" Kỳ Lân Lão Tổ liếc mắt khinh bỉ, nhìn Tử Nguyệt đoạn đạo: "Thôi được,

đi theo ta đến Càn Nguyên Tiên Cung vậy.

Đến đó nhớ ít nói, mọi việc đều nghe ta." Tử Nguyệt gật đầu, theo Kỳ Lân Lão Tổ đến Càn Nguyên Tiên Cung.Càn Nguyên lúc này đã trở về Càn Nguyên Tiên Cung, trong tay cầm Tiên Thiên Pháp Bảo Cửu Xích Thiên Mục vừa mới đoạt được, đang nghiên cứu.

Tiên Thiên Pháp Bảo này quả là bảo vật hiếm có, khiến Ngô yêu thích không rời tay.Đúng lúc ấy, Càn Nguyên cảm giác có người đến, chính là Tử Nguyệt cùng Kỳ Lân Lão Tổ.Suy nghĩ một lát, Càn Nguyên liền bảo người ra ngoài mời hai người vào.Có người dẫn Kỳ Lân Lão Tổ và Tử Nguyệt đến trước mặt Càn Nguyên.

Càn Nguyên nhìn hai người không nói gì, Kỳ Lân Lão Tổ ngược lại vô cùng cung kính chào hỏi Càn Nguyên: "Càn Nguyên Đại Thần, đã lâu không gặp.

Chương 167

Tử Nguyệt trước đây đã nhiều lần đắc tội, ta đặc biệt dẫn theo để bồi lễ, hy vọng ngài đừng trách tội.

Ngày đó ta đã giao con bé cho ngài, ngài muốn xử phạt thế nào cũng được, ta tuyệt đối không có bất kỳ dị nghị nào." Lúc này, Tử Nguyệt cũng nhìn Càn Nguyên, khẽ nói: "Vãn bối nhiều lần mạo phạm, xin Càn Nguyên Đại Thần tha thứ."Càn Nguyên gật đầu, liếc xéo Kỳ Lân Lão Tổ: "Ngươi may mắn đó.

Ta muốn Tử Nguyệt làm đệ tử của ta, nhưng nha đầu này hình như không tình nguyện."Kỳ Lân Lão Tổ cười hắc hắc, nhìn Càn Nguyên nói: "Càn Nguyên Đại Thần ngài hiểu lầm rồi.

Con bé không biết ngài lợi hại nên mới từ chối trước đó, nhưng sau khi trở về, ta đã kể cho nó nghe thân phận chân chính của ngài và... nó chỉ mong được bái ngài làm sư thôi.

Nếu không tin, ngài cứ hỏi nó."Nói xong, Kỳ Lân Lão Tổ liếc Tử Nguyệt, ý bảo Tử Nguyệt mau biểu thị thái độ.Tử Nguyệt lập tức quỳ bái xuống đất: "Đệ tử bái kiến Sư Tôn."Càn Nguyên mỉm cười.

Nha đầu này cũng lanh lợi đó chứ, trực tiếp bái sư luôn, khiến Ngô không còn gì để nói.

Vốn định làm khó, giờ lại đỡ phiền phức.

"Thôi được, đứng dậy đi.

Từ nay, ngươi là đệ tử thứ tư của Càn Nguyên Tiên Cung Ngô." Càn Nguyên thản nhiên nói.Kỳ Lân Lão Tổ nghe vậy, tò mò nhìn Càn Nguyên, hỏi: "Càn Nguyên Đại Thần, không biết ba vị đệ tử trước của ngài là những cao nhân nào?

Ngài xem có thể cho ta gặp mặt một chút không, ta dù sao cũng là trưởng bối, đã đến đây tự nhiên phải có chút lễ vật nhỏ.”Càn Nguyên hài lòng gật đầu.

Tặng lễ vật cho đệ tử, Ngô tự nhiên rất sẵn lòng.Càn Nguyên liền bảo người gọi Tam Tiêu đến gặp Kỳ Lân Lão Tổ.Kỳ Lân Lão Tổ rộng lượng, tặng Tam Tiêu mỗi người một kiện Hậu Thiên Pháp Bảo, cùng rất nhiều linh đan diệu dược và những thứ khác.Tam Tiêu không khỏi ngạc nhiên khi thấy một người có thể nhận được nhiều bảo vật tốt như vậy, trong lòng tự nhiên vô cùng vui mừng.

Khi biết người trước mặt chính là Kỳ Lân Lão Tổ, các nàng càng thêm hoan hỷ, bởi vì Kỳ Lân Lão Tổ là nhân vật vô cùng lợi hại trong Hồng Hoang.

Một nhân vật lợi hại như vậy lại đối với Sư Tôn cung kính đến thế, đủ thấy Sư Tôn lợi hại biết bao.

Có thể bái sư với Sư Tôn, tự nhiên là điều đáng mừng.Lúc này, Tam Tiêu định cáo lui, vì cảm thấy Kỳ Lân Lão Tổ và Sư Tôn có thể có chuyện riêng muốn nói.Đúng lúc ấy, Càn Nguyên nhìn các nàng, nói: “Cứ ở lại đây, lát nữa sẽ có khách nhân đến.

Khi đó các con có thể ra ngoài nghênh đón.”Kỳ Lân Lão Tổ nghe vậy khựng lại, rồi vô cùng thấp thỏm nhìn Càn Nguyên, khẽ nói: “Càn Nguyên Đại Thần, không biết có ai đến gặp ngài?

Ta có cần rời đi trước không?”Càn Nguyên liếc Kỳ Lân Lão Tổ, thản nhiên nói: “Không cần.

Là người của Long tộc và Phượng tộc.”Kỳ Lân Lão Tổ nghe vậy không nói thêm gì nữa.

Mặc dù không biết người của hai tộc đến làm gì, nhưng tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Nhưng giờ Kỳ Lân Lão Tổ cũng không lo lắng nữa, dù sao cũng đã bái sư Càn Nguyên Đại Thần, cũng coi như đã ôm được đùi lớn.

Tuy Càn Nguyên Đại Thần không thể hoàn toàn giúp đỡ Kỳ Lân tộc, nhưng vào những thời khắc then chốt có thể chiếu cố là được.Không lâu sau, Càn Nguyên đột nhiên nhìn mấy đệ tử nói: "Được rồi, người sắp đến, ra ngoài nghênh đón đi.

Nhớ kỹ, người của Càn Nguyên Tiên Cung Ngô không cần phải cung kính khúm núm với bất kỳ ai, nhất định phải thể hiện phong thái của Càn Nguyên Tiên Cung Ngô, không thể để người khác xem thường Ngô, hiểu chưa?"Tam Tiêu và Tử Nguyệt nhìn nhau, hình như chưa hiểu ý Càn Nguyên.Lúc này, Kỳ Lân Lão Tổ ho khan một tiếng, thản nhiên nói: "Ý của Càn Nguyên Đại Thần là, không cần quá bận tâm người đến là ai, cũng không cần quá khách khí với họ."Tam Tiêu và Tử Nguyệt gật đầu, rồi bốn người ra khỏi Càn Nguyên Tiên Cung, đợi người ở bên ngoài.Chờ một lát, Long Vương Long tộc và Lão Tổ Phượng tộc cũng đến Càn Nguyên Tiên Cung.

Theo sau hai người còn có hai người, một là nam nhân đã từng giao đấu với Tử Nguyệt trước đây, một là tộc nhân Phượng tộc, cũng là một thanh niên.

"Ai đó?" Tử Nguyệt biết rõ còn cố hỏi, trừng mắt hỏi.

"Ta là Long Vương Long tộc, vị bên cạnh ta là Lão Tổ Phượng tộc.

Ta có việc cầu kiến Càn Nguyên Đại Thần, hy vọng cô nương có thể giúp ta truyền đạt một tiếng." Long Vương khách khí nói, không muốn đắc tội với người của Càn Nguyên Tiên Cung.

Mặc dù không biết thân phận của mấy người này, nhưng đã đại diện cho Càn Nguyên Tiên Cung thì hẳn là người của Càn Nguyên Tiên Cung, nên tự nhiên cần thận trọng đối đãi.Tử Nguyệt không ngờ

Long Vương đường đường và Tộc trưởng Phượng tộc lại khách khí với mình đến vậy, điều này khiến nàng vô cùng bất ngờ.

Phải biết rằng những người này ở bên ngoài đều có uy vọng bát diện, căn bản không coi ai ra gì.Suy nghĩ một lát, Tử Nguyệt cũng không dám quá làm khó, cười hì hì nói: "Nguyên lai là hai vị tiền bối, vậy mời vào trong."Hai người gật đầu, để Tử Nguyệt đi trước, mấy người còn lại theo sau.Chẳng mấy chốc, một đoàn người đã đến trước mặt Càn Nguyên.Càn Nguyên nhìn thấy, mỉm cười, bảo mọi người ngồi xuống, rồi không vội không vàng hỏi: "Tìm ta có việc gì sao?"Long Vương liếc Càn Nguyên, cười hì hì nói: "Cũng không có việc gì lớn, nghe Càn Nguyên Đại Thần ngài đang chiêu thu đệ tử, ta lại nghe nói một nữ oa của Kỳ Lân tộc đã từ chối ngài.

Long tộc ta cũng có không ít thiên tài trẻ tuổi, nên cũng hy vọng được bái nhập môn hạ của ngài, đặc biệt mang đệ tử đến cho ngài xem xét."Càn Nguyên liếc nhìn người mà Long Vương và Lão Tổ Phượng tộc mang đến, không khỏi bĩu môi, không khách khí nói: "Ta không muốn nam đệ tử."Lời này vừa ra, Long Vương và Lão Tổ Phượng tộc đều ngạc nhiên.

Lý do từ chối này quả thực quá kỳ lạ.Nhưng, nhìn mấy người bên cạnh Càn Nguyên, phát hiện quả nhiên đều là nữ đệ tử.Lúc này, Long Vương ngạc nhiên hỏi: "Tử Nguyệt này hẳn là người Kỳ Lân tộc phải không?

Càn Nguyên Đại Thần ngài đã thu nó làm đệ tử rồi sao?"Càn Nguyên gật đầu, liếc nhìn hai người sắc mặt khó coi, nói: "Được rồi, các ngươi có thể dẫn một nữ hài trong tộc đến.

Nếu có thể khiến ta hài lòng, ta sẽ nhận làm đệ tử.

Còn không thể khiến ta hài lòng thì phải xem duyên phận."Long Vương và Lão Tổ Phượng tộc gật đầu, trong lòng cuối cùng cũng cân

bằng được một chút, dù sao cũng còn hy vọng.Lúc này, Kỳ Lân Lão Tổ đột nhiên nói: “Hai người chúng ta dù sao cũng là tiền bối, gặp mấy đệ tử của Càn Nguyên Đại Thần, chẳng lẽ không biết tặng chút gì sao?

Thật là không có chút dáng vẻ của vãn bối nào cả.”Hai vị kia thực sự đã quên mất chuyện này, nhưng được Kỳ Lân Lão Tổ nhắc nhở, hai người lập tức tỉnh ngộ.

Đây đều là đệ tử của Càn Nguyên Đại Thần đó, nếu có thể giữ mối quan hệ tốt với họ, thì về sau cũng là chuyện tốt.Vì vậy, hai người cũng lấy ra không ít bảo vật tốt để lấy lòng Tam Tiêu và mấy người kia.Sau đó, Long Vương và Lão Tổ Phượng tộc đi tuyển chọn người thích hợp trong tộc mình.Hai vị đều biết Càn Nguyên Đại Thần lợi hại.

Mặc dù không biết Càn Nguyên Đại Thần có yêu cầu gì đối với người được tuyển chọn, nhưng hai người đều rõ, người được tuyển chọn nhất định phải có nhân phẩm tốt, không thể quá giúp đỡ tộc nhân của mình, nhưng cũng không thể không giúp đỡ tộc nhân của mình, thật khó để lựa chọn.

Đương nhiên, còn phải rất xinh đẹp nữa.Sau một hồi tuyển chọn kỹ lưỡng, Long Vương và Lão Tổ Phượng tộc mỗi người dẫn hai người đến gặp Càn Nguyên, hy vọng cả hai người đều có thể bái nhập môn hạ của Thiên Nguyên.

Nhưng cũng biết khả năng này nhỏ, vì nhìn ý Càn Nguyên, có thể chỉ chọn một người trong mỗi tộc, như vậy sẽ giúp Tam tộc vẫn giữ được sự cân bằng.Nhìn những người mà hai vị mang về, Càn Nguyên có chút hài lòng.

Hai người họ không ngốc, không chọn những người khiến Ngô chán ghét.

Bốn cô gái được chọn đều không tệ, mỗi người đều trông rất ngoan ngoãn.Càn Nguyên trước tiên nhìn hai cô gái Long tộc, hỏi: “Hai người tên là gì?”Cô gái đầu tiên nhìn Càn Nguyên, thản nhiên nói: “Vãn bối tên Long Nữ.”Cô gái này nhìn Càn Nguyên không có quá nhiều sợ hãi hay kính sợ, đối với những người khác cũng vậy, dường như nàng xem mọi thứ đều rất bình thản.Cô gái còn lại liếc nhìn Càn Nguyên, rồi nói: “Vãn bối tên Vân Hồng.”Vân Hồng?

Không phải là đảo ngược tên Hồng Vân sao?Càn Nguyên bĩu môi, đối với cái tên này không thích lắm.Suy nghĩ một lát, Càn Nguyên nhìn hai cô gái hỏi: “Ta hỏi một câu, vì sao các ngươi muốn bái sư với ta?”Long Nữ nhìn Càn Nguyên, thành khẩn nói: “Long Vương bảo ta đến, nên ta đến.”Nhìn thái độ này, Long Vương suýt nữa thì sợ chết khiếp.

Nha đầu này nói cứ như thể bị ép buộc, không tình nguyện vậy.Nếu đắc tội Càn Nguyên Đại Thần thì sao mà chịu nổi.Càn Nguyên mỉm cười, tò mò hỏi: “Nghe giọng điệu của ngươi, hình như không tình nguyện lắm sao?”“Không có không tình nguyện.

Bái sư với ngài là vinh hạnh của vãn bối, vãn bối tự nhiên rất tình nguyện.” Long Nữ nghiêm túc nhìn Càn Nguyên, rồi tiếp tục nói: “Nhưng, nếu không bái sư với ngài, vãn bối cũng sẽ không cảm thấy đáng tiếc.

Vốn dĩ vãn bối cũng không có cơ hội bái sư với ai, thiên tư của vãn bối cũng không tốt.”Càn Nguyên hài lòng gật đầu, cười hì hì nói: “Nói không tệ.

Ta thích tính cách này, thành thật.”Nói xong, Càn Nguyên lại nhìn sang cô gái Vân Hồng: “Vì sao ngươi muốn bái sư với ta?”Vân Hồng trừng mắt, nhìn Càn Nguyên sùng bái nói: “Vì ngài rất mạnh.

Khi còn nhỏ ta nghe truyền thuyết về ngài, nên rất hy vọng có thể

bái ngài làm sư.”Lời nói cũng có đầu có đuôi, giữa hai người, Càn Nguyên đã có lựa chọn.Càn Nguyên nhìn hai người, cười nói: “Để Long Nữ làm đệ tử của Ngô đi.”Nghe Càn Nguyên nói vậy, Long Vương trong lòng vui mừng.

Bất kể thế nào, tộc nhân của mình đã có một người làm đệ tử Càn Nguyên Đại Thần, thế là đủ rồi.

Còn về Vân Hồng, mặc dù không bái sư thành công, có chút thất vọng, nhưng chút thất vọng này đã sớm bị sự hưng phấn vì bái sư thành công thay thế.Lúc này Vân Hồng có chút thất vọng, nhưng cũng không dám nói gì, chỉ lặng lẽ rơi lệ.Thấy Vân Hồng như vậy, Càn Nguyên lại có chút khó xử, rồi lấy ra một bản bí tịch đưa cho Vân Hồng, thản nhiên nói: “Ta không nhận ngươi làm đệ tử không phải vì ngươi không tốt, đừng khóc nữa.

Bản bí tịch này tặng cho ngươi.

Nếu ngươi tu luyện tốt, tương lai sẽ thành tựu vô lượng.

Nhưng chỉ dành cho ngươi, không được cho người khác xem.

Nếu có người thứ hai tu luyện, thì cả ngươi và người đó đều phải trả giá, hiểu chưa?”“Hiểu rồi, tạ ơn Càn Nguyên Đại Thần.” Vân Hồng gật đầu, nỗi buồn trong lòng cuối cùng cũng dịu đi, có chút kích động lật xem mấy trang, rồi bị nội dung trong bí tịch hấp dẫn.Lúc này, Càn Nguyên nhìn hai cô gái Phượng tộc.

Hai cô gái này đều mặc hỏa hồng bào, vừa nhìn đã thấy là người rất hoạt bát.Càn Nguyên nghĩ Càn Nguyên Tiên Cung cần những nha đầu hoạt bát đáng yêu này.

Càn Nguyên nhìn hai người hỏi: “Hai ngươi hẳn là chị em ruột phải không?

Nếu ta chỉ nhận một người làm đệ tử, vậy các ngươi thấy nên để

ai làm đệ tử của ta thì thích hợp hơn?"Nghe Càn Nguyên nói vậy, hai người nhìn nhau, đồng thời nói: "Vậy chúng ta đều không bái sư nữa.

Chúng ta là chị em ruột, bái sư tự nhiên phải cùng nhau."Phượng Tổ nghe vậy, suýt nữa thì trực tiếp đánh bay hai người ra ngoài.

Chương 168

Hai nha đầu này đầu óc thật có vấn đề, dám nói ra lời như vậy, chẳng lẽ thật sự cam tâm từ bỏ một cơ hội tốt như vậy sao?Lúc này, Càn Nguyên bĩu môi nói: “Sao mà phiền phức vậy chứ.

Long tộc và Kỳ Lân tộc ta đều nhận một đệ tử rồi, giờ lại nhận thêm một đệ tử ở đây, tự nhiên không được tốt lắm.”Long Vương và Kỳ Lân Lão Tổ nghe vậy, đều cảm thấy ý Càn Nguyên là muốn nhận cả hai người.

Càn Nguyên đã nói như vậy rồi, tự nhiên phải biểu thị thái độ, không thể để Càn Nguyên Đại Thần khó xử.Long Vương cười ha ha, nhìn Càn Nguyên nói: “Càn Nguyên Đại Thần ngài cười rồi.

Ngài chiêu thu đệ tử, tự nhiên mọi việc đều phải lấy ngài làm chuẩn, bản thân ta tuyệt đối không có bất kỳ ý kiến nào, chắc chắn sẽ ủng hộ ngài.”Kỳ Lân Lão Tổ cũng theo sau nói, lời nói gần giống Long Vương, đều ủng hộ lựa chọn của Càn Nguyên.Đương nhiên, không ủng hộ cũng vô dụng, vì Càn Nguyên làm việc, căn bản không cần họ đồng ý.

Hiện tại Càn Nguyên cho họ cơ hội để nói, tự nhiên phải nói tốt một chút, không thể để Càn Nguyên khó xử.

Nếu lúc này khiến Càn Nguyên khó xử, Càn Nguyên tự nhiên sẽ không bỏ qua cho họ.Càn Nguyên cười cười, nói: “Nếu đã như vậy, thì ta sẽ nhận cả hai người.”Càn Nguyên vuốt cằm suy nghĩ.

Hiện tại Ngô có Tam Tiêu, Tử Nguyệt, Long Nữ và hai chị em Phi Vũ, Phi Vũ của Phượng tộc, tổng cộng bảy người, còn thiếu năm người nữa.Năm người này thật khó tìm.

Cũng không biết phải đi đâu mà tìm.Càn Nguyên liếc nhìn Long

Vương và mấy người kia, đột nhiên hỏi: “Ta còn thiếu mấy đệ tử nữa, có ai có thể giới thiệu cho ta không?

Đương nhiên, trong tộc các ngươi đã có đệ tử của ta rồi, nên đừng chọn thêm tộc nhân nữa.

Ta muốn tìm người khác, có biết những người nào tương đối tốt không?”“Nữ Oa, Hậu Thổ.” Long Vương đột nhiên nói.Càn Nguyên hơi khựng lại.

Hai người này thì không có, nhưng hai người này cũng không tệ.Chỉ là, Càn Nguyên không quá muốn nhận hai người này làm đệ tử, vì hai người đều là nhân vật quá quan trọng của Yêu tộc và Vu tộc, có quá nhiều nhân quả quan hệ với Yêu tộc và Vu tộc.Nếu nhận hai người này làm đệ tử, e rằng phiền phức sau này sẽ không ít.Suy nghĩ một lát, Càn Nguyên nhìn họ nói: “Giới thiệu cho ta người khác đi.

Hai người này sau này có quá nhiều chuyện, ta lười quản.”Đúng lúc ấy, bên ngoài đột nhiên có một tiểu đồng tử bước vào, nói: “Càn Nguyên Lão Gia, Nữ Oa Thánh Nhân và Đại Vu Hậu Thổ của Vu tộc đã đến.”Càn Nguyên khựng lại.

Thật không muốn gặp ai thì người đó lại đến.

Chuyện chiêu thu đệ tử chắc chắn đã bị người khác biết.

Nữ Oa và Hậu Thổ biết cũng là chuyện bình thường, e rằng hai người này sẽ bái sư, chỉ là Ngô thực sự không muốn lắm.

“Nói là ta không có ở đây, bảo họ quay về đi.” Càn Nguyên nhìn tiểu đồng tử.Tiểu đồng tử khó xử gãi đầu, mếu máo nói: “Con đã nói là ngài đang ở Càn Nguyên Tiên Cung rồi ạ.”Càn Nguyên trừng mắt nhìn tiểu đồng tử, không vui nói: “Tiểu gia hỏa này, có phải ngươi đã nhận lợi lộc của người ta rồi không?

Sau này mà còn nhiều chuyện nữa, xem ta không đánh ngươi.”Tiểu

đồng tử ấm ức, tội nghiệp nhìn Càn Nguyên: “Đây là một cơ hội kiếm chác mà, ngài bảo người ra ngoài nghênh đón, con đã lâu không được ăn đồ ngon rồi ạ.”Tiểu đồng tử hiển nhiên không sợ Càn Nguyên, còn dám cãi lại mấy câu.Càn Nguyên phất tay, cũng là ý trời, “Thôi được, đã nhận lợi lộc của người ta, tự nhiên phải giúp người ta làm việc.

Mời họ vào đi.”Tiểu đồng tử vui mừng, tạ ơn Càn Nguyên một tiếng, rồi nhảy nhót đi ra ngoài.Long Vương và mấy người kia thấy một tiểu đồng tử lại dám nói chuyện với Càn Nguyên như vậy, đều có chút kinh ngạc, nghĩ rằng sau này cũng phải kết giao với tiểu đồng tử này, để tránh sau này tiểu đồng tử này nói xấu, ít nhất sau này không gặp được Càn Nguyên, có lẽ cũng có thể nhận được một số tin tức hữu ích từ tiểu đồng tử này.Lúc này, Nữ Oa và Hậu Thổ bước vào từ ngoài cửa.Nhìn thấy hai người, Càn Nguyên có chút đau đầu.

Hai người này, Hậu Thổ hiện tại là Thánh Nhân, để nàng làm đệ tử của Ngô thì không hay lắm.

“Hai ngươi đến rồi à, có chuyện gì sao?” Càn Nguyên hỏi.Nữ Oa trực tiếp đi đến, nhìn Càn Nguyên nói: “Nghe nói ngài đang thu đồ đệ, ta và Hậu Thổ cũng đến đây, hy vọng có thể trở thành đệ tử của ngài.”“Cái này… không hay lắm đâu.

Các ngươi cường đại như vậy, có thể làm đệ tử của ta sao, đối với các ngươi thật là bất công.” Càn Nguyên bất đắc dĩ lắc đầu, hiển nhiên là ý từ chối.Nhưng Nữ Oa dường như đã quyết tâm, bình tĩnh nhìn Càn Nguyên nói: “Càn Nguyên Đại Thần, ta đã nghĩ kỹ rồi.” Nói xong, Nữ Oa trực tiếp quỳ xuống đất: “Xin Càn Nguyên Đại Thần thu ta làm đồ đệ.”Đồng thời, Hậu Thổ cũng quỳ xuống theo, mặc dù Hậu Thổ không nói gì.

“Ngài nếu không đồng ý, ta sẽ không đứng dậy.

Hơn nữa, thực lực của ta cũng không tệ, vì sao ngài không thu ta?

Sợ ta gây phiền phức cho ngài sao?

Với thân phận của ngài, có phiền phức nào đáng sợ chứ.” Nữ Oa Thánh Nhân nhìn Càn Nguyên, cười hì hì nói.Càn Nguyên có chút bất đắc dĩ, cuối cùng gật đầu, không muốn đưa ra một vấn đề khó cho hai người: “Hiện tại ta chỉ cần thu năm đệ tử, trừ đi hai người các ngươi thì còn thiếu ba người.

Nếu các ngươi có thể giúp ta tìm được ba đệ tử còn lại, thì ta sẽ đồng ý.

Nếu tìm không ra người thích hợp, thì ta chỉ có thể nói xin lỗi.”Nghe Càn Nguyên nói vậy, Nữ Oa và Hậu Thổ nhìn nhau, hai người đồng thời gật đầu.

Đối với họ, đây không phải chuyện khó, còn có thể là một chuyện tốt, vì có thể lợi dụng cơ hội này để tìm tộc nhân của mình làm đệ tử của Càn Nguyên, như vậy về sau sẽ có lợi ích to lớn cho tộc.Càn Nguyên không cần nói, biết họ đang nghĩ gì, nên sau khi đồng ý, lập tức bổ sung: “Ta thu đồ đệ, tự nhiên cần Ngô hài lòng, nhất định phải khiến Ngô hài lòng mới được.

Nếu Ngô không hài lòng, thì không thể trách Ngô.”Nghe Càn Nguyên nói vậy, Nữ Oa và Hậu Thổ không khỏi hơi nhíu mày.

Theo ý Càn Nguyên, thì bây giờ cơ bản là hoàn toàn phải xem tâm trạng của Càn Nguyên.

Nếu Càn Nguyên không muốn thu đồ đệ, thì hoàn toàn có thể nói là không hài lòng với những người họ chọn.

Quyền quyết định hoàn toàn nằm trong tay Càn Nguyên, họ căn bản không có bất kỳ cách nào.Mặc dù hai người bất đắc dĩ, nhưng vẫn muốn thử.Đặc biệt là Nữ Oa, vì Nữ Oa hiện tại cũng đã đắc tội với một số người, nên cần một chỗ dựa.

Nếu có thể bái sư Càn Nguyên, về sau ai dám trêu chọc nàng nữa chứ?

Có lẽ Càn Nguyên còn có thể giúp đỡ Yêu tộc.Thấy hai người đồng ý, Càn Nguyên cũng có chút bất đắc dĩ.

Chỉ có thể lặng lẽ gật đầu: "Thôi được, đã đồng ý rồi, thì ta cũng không còn gì để nói."Nói xong, Càn Nguyên đột nhiên liếc nhìn bên ngoài, thản nhiên nói: "Gần đây Hồng Hoang đã xảy ra không ít chuyện, cũng nên yên tĩnh lại rồi."Nghe Càn Nguyên nói vậy, Nữ Oa nhìn Càn Nguyên, cẩn thận hỏi: "Càn Nguyên Đại Thần, ý ngài là sao?"Nói xong, cẩn thận nhìn Càn Nguyên.Càn Nguyên liếc nhìn Nữ Oa, biết Phục Hy vẫn lạc là ý trời, cũng biết Nữ Oa muốn đối phó Côn Bằng.Nếu không, với tính cách của Nữ Oa, có lẽ sẽ không đến tìm Ngô để bái sư.Đã muốn bái sư với Ngô, trong đó tự nhiên cũng có ý thông báo thù.

Côn Bằng kia cũng đáng hận, lại dám ra tay độc ác như vậy.Càn Nguyên trầm tư một lát, u u nói: "Chuyện giữa ngươi và Côn Bằng ta đã biết rồi.

Chuyện này tạm thời hoãn lại, hiện tại chưa thành Thánh, cũng không đối phó được hắn."Mắt Nữ Oa đỏ hoe, lặng lẽ cúi đầu không nói, hiển nhiên không muốn từ bỏ chuyện này.Càn Nguyên nhìn nàng, nói: "Nếu ngươi thành Thánh, tự nhiên có thể đối phó.

Nếu không thành Thánh, hiện tại đối phó cũng chỉ vô ích làm tổn thất thêm tộc nhân Yêu tộc mà thôi.""Vâng, ta sẽ nghe lời ngài." Nữ Oa nói.Càn Nguyên thấy nàng như vậy, cũng mặc nhiên không nói gì.Lúc này, Nữ Oa đột nhiên hỏi: "Càn Nguyên Đại Thần, vậy khi nào ta mới có thể thành Thánh, cơ duyên thành Thánh lại ở đâu?"Càn Nguyên nheo mắt nhìn ra bên ngoài, cười nói: "Sắp rồi, cần phải đợi thêm một chút."Sau khi Càn Nguyên nói xong, căn phòng rơi vào một

khoảng lặng.Một lát sau, Càn Nguyên liếc nhìn họ, thản nhiên nói: "Thôi được, các ngươi cứ lo việc của mình đi.

Ta còn có chuyện khác cần làm, sau này ta quay lại sẽ tìm các ngươi."Mấy người gật đầu, cũng không dám nhiều lời, vội vàng rời đi.Sau khi mấy người rời đi, Càn Nguyên nhìn những đệ tử này, cười nói: "Theo thời gian nhận đồ đệ, Tam Tiêu là sư tỷ, rồi cứ thế xếp xuống."Tử Nguyệt chớp chớp mắt, đột nhiên hỏi: "Sư Tôn, nếu sau này Nữ Oa Thánh Nhân và Hậu Thổ Thánh Nhân cũng là đệ tử của ngài, vậy con phải làm sao?

Chẳng lẽ để mấy vị Thánh làm sư muội của con sao?""Tự nhiên rồi, ai bảo họ cứ muốn làm đệ tử của Ngô chứ, Ngô có muốn đâu chứ?" Càn Nguyên liếc mắt khinh bỉ, vẻ mặt chán ghét.Thấy Càn Nguyên lại chán ghét hai vị Thánh Nhân làm đệ tử, mấy đệ tử có tu vi Kim Tiên cảnh giới nhất thời không nói nên lời.

Sư Tôn của các nàng rốt cuộc lợi hại đến mức nào vậy, lại dám xem thường cả Thánh Nhân, thật là quá đáng sợ.Càn Nguyên thấy mấy đệ tử ngây ngốc, không khỏi nhíu mày.

Mấy đệ tử này đầu óc hình như không tốt lắm, có lẽ nên kiểm tra trí lực một chút, xem đầu óc họ có vấn đề gì không?

"Mấy đứa ngốc này đang làm gì vậy?

Làm đệ tử của Ngô, không thể quá ngốc.

Đám lão gia hỏa kia rất giỏi tính toán.

Cứ như thế này, e rằng sau này sẽ bị người ta tính kế chết mất, không được đâu." Càn Nguyên bất đắc dĩ nhíu mày, nhìn mấy người bất mãn.Mấy người bị Càn Nguyên mắng cúi đầu, trong lòng lại bất bình, vì các nàng không hề cảm thấy mình ngốc chút nào.Lúc này, Tử Nguyệt đột nhiên nói: "Sư Tôn, con chỉ hơi kinh ngạc thôi.

Không ngờ Thánh Nhân lại kính trọng ngài đến vậy, con thật sự có chút chấn động.”Lời nói này khiến Càn Nguyên tương đối hài lòng.Càn Nguyên liếc nhìn nàng, suy nghĩ nói: “Thôi được, mấy đứa cứ ở đây tu luyện đi.

Ta có một số việc cần xử lý, đợi ta quay lại sẽ tìm các ngươi.”Mấy cô gái lặng lẽ gật đầu, rồi ríu rít rời đi.Nghe tiếng ồn ào xung quanh, Càn Nguyên không khỏi cảm thấy cách làm của mình có sai lầm.

Có lẽ không nên chiêu thu nhiều nữ đệ tử đến vậy, có lẽ nên tìm mấy nam hài tử trầm ổn hơn thì tốt.

Chỉ là nơi này không cần nam hài.Nói xong, Càn Nguyên khẽ ngâm một tiếng, thoáng chốc biến mất khỏi chỗ ngồi.

Khi xuất hiện trở lại, Ngô đã ở trong Tử Tiêu Cung.Vì Càn Nguyên không che giấu khí tức, nên Hồng Quân trong chốc lát đã cảm nhận được Càn Nguyên đến.

“Càn Nguyên Đại Thần, đã đến rồi.” Hồng Quân có chút kinh ngạc, vội vàng mời Càn Nguyên vào phòng, để Ngài ngồi vào ghế chủ tọa.Càn Nguyên gật đầu, liếc nhìn Hồng Quân, suy nghĩ nói: “Hiện tại Hồng Hoang có nhiều chuyện xảy ra.

Để ổn định sự phát triển của Hồng Hoang, chúng ta cần để nó yên tĩnh một thời gian.

Đồng thời, Nhân tộc vừa mới xuất hiện không lâu, cũng cần không gian phát triển.

Nếu những Đại năng kia cứ tiếp tục đánh nhau, thì Nhân tộc lấy đâu ra không gian để sinh sống chứ?

Nhân tộc vô cùng quan trọng đối với Hồng Hoang, nhất định phải cho họ một khoảng thời gian phát triển nhất định, ngươi hẳn là hiểu

rõ điều này chứ?”Hồng Quân gật đầu, mỉm cười nói: “Hiểu rõ, Càn Nguyên Đại Thần ngài cứ yên tâm, ta sẽ nhanh chóng khiến Hồng Hoang ổn định trở lại.

Chương 169

À đúng rồi, chuyện Phục Hy tính sao?"Khi Hồng Quân nhắc lại chuyện này, sắc mặt Càn Nguyên hơi trầm xuống, cười lạnh nói: "Không cần quản, vì đó là tuần hoàn.

Ngươi có muốn cũng vô dụng, có muốn cũng vô dụng, cứ để vậy, hắn vẫn có thể quay lại."Hồng Quân gật đầu, mặc nhiên không nói gì, không biết Càn Nguyên đang nghĩ gì.Nhưng nghe ý Càn Nguyên, hình như không hài lòng với cách làm của Côn Bằng.

Càn Nguyên Đại Thần đã không hài lòng với cách làm của hắn, vậy thì kết cục của hắn cơ bản đã định.Sau khi Càn Nguyên rời đi, Hồng Quân liền gọi Nữ Oa, Hậu Thổ, Tam Thanh và những người khác đến, trực tiếp tuyên bố tạm thời đình chỉ mọi cuộc tranh đấu, tu dưỡng vạn năm.

Ai vi phạm sẽ chịu Thiên Đạo trừng phạt.Mặc dù mọi người không muốn, nhưng cũng không có cách nào.Hồng Quân nhìn mọi người, thản nhiên nói: "Hồng Hoang cảnh tượng hoang tàn khắp nơi, các ngươi nếu còn tiếp tục đánh nhau, chỉ tự rước phiền phức, nhiễm nhân quả mà thôi.

Nhân cơ hội tu dưỡng này, các ngươi hãy nhanh chóng thành Thánh, tìm cơ duyên.

Vạn năm không thành Thánh, qua vạn năm rồi muốn thành Thánh thì khó khăn lắm, các ngươi hãy tự liệu lấy."Mọi người lặng lẽ gật đầu, ai nấy đều lui khỏi Tử Tiêu Cung.Một ngày, Nữ Oa nhìn Nhân tộc bên dưới, lặng lẽ thất thần.

Nhân tộc là căn bản để thành Thánh, nhưng Nhân tộc đã thành lập, mà nàng vẫn chưa thành Thánh, cũng không biết tia cơ duyên cuối

cùng ở đâu.Nàng nghĩ, cần phải hỏi Càn Nguyên Đại Thần mới được.

Nhưng trước tiên phải giúp Càn Nguyên Đại Thần tìm đồ đệ, như vậy mới có thể gặp ngài.

Nếu cứ thế mà đi gặp Càn Nguyên Đại Thần thì hiển nhiên không ổn.Nhưng, đi đâu để tìm đồ đệ thích hợp cho Càn Nguyên Đại Thần đây?Đột nhiên, Nữ Oa thấy một bóng người bay lượn không xa.

Người này mặc bạch quần, uyển chuyển như thần tiên Cửu Thiên, dung mạo khuynh thành khuynh quốc.

Nữ tử này vừa xuất hiện, trăm hoa xung quanh đều ảm đạm thất sắc.Nữ Oa trong lòng động một cái, cô gái này trông có vẻ có thể làm đệ tử của Càn Nguyên Đại Thần.

Không biết nhân phẩm thế nào?

Người của nơi nào, có bối cảnh đặc biệt không.

"Tham kiến tiền bối..." Nữ hài cảm thấy Nữ Oa thâm tàng bất lộ, vội vàng tiến lên chào hỏi.Nữ Oa gật đầu, cười hỏi: "Ngươi là ai?""Vãn bối là Cửu Thiên Huyền Nữ." Cửu Thiên Huyền Nữ thản nhiên nói.Nữ Oa lặng lẽ gật đầu, suy nghĩ nói: "Không biết ngươi có sư tôn nào không?"Cửu Thiên Huyền Nữ nghe vậy, tưởng Nữ Oa muốn thu mình làm đệ tử, trong lòng vui mừng: "Vãn bối không có sư tôn.

Nếu tiền bối nguyện ý, tiểu nữ nguyện ý bái sư với tiền bối.""Cái này... ta không thu đồ đệ, nhưng ta có một vị bằng hữu lợi hại hơn ta.

Ta có thể dẫn ngươi đến gặp, có lẽ ngài ấy sẽ thu ngươi làm đồ đệ." Nữ Oa cười nói.Cửu Thiên Huyền Nữ nghe vậy, hơi thất vọng, nhưng cũng không tiện từ chối, liền gật đầu.Nữ Oa mỉm cười, dẫn Cửu Thiên Huyền Nữ đi, định từ Thiên Đình tìm một người không có quan hệ quá lớn với Yêu tộc để làm đệ tử cho Càn Nguyên.Nữ Oa

không biết từ lúc nào đã đến Nguyệt Cung, những cánh hoa hồng phấn từ cây quế trong Nguyệt Cung bay lượn khắp nơi.Một nữ tử bạch y lặng lẽ ngồi trước đình, nhìn cây quế thất thần.Nữ Oa và Cửu Thiên Huyền Nữ đến đình, Nữ Oa nhìn nữ tử trước mặt, hơi ngạc nhiên, vì phát hiện nữ tử này lại có chút quan hệ với Vu tộc.Nhưng, nữ tử này tuy có chút quan hệ với Vu tộc, nhưng cũng không phải người Vu tộc, chính xác hơn là người Nhân tộc.

"Người nào?

Vì sao tự tiện xông vào Quảng Hàn Cung của ta?" Nữ tử lạnh lùng nhìn Nữ Oa và Cửu Thiên Huyền Nữ, hơi nhíu mày, dường như không vui.Nữ Oa mỉm cười, ngồi đối diện nữ tử: "Ta là Nữ Oa của Yêu tộc."Nữ tử nghe vậy, giật mình.

Hóa ra là Nữ Oa của Yêu tộc, Thánh Mẫu của Nhân tộc.

"Bái kiến Thánh Mẫu, tiểu nữ tử là Hằng Nga của Nhân tộc.""Đứng dậy đi." Nữ Oa khẽ phất tay, đỡ Hằng Nga dậy: "Ngươi không tệ, lát nữa đi theo ta."Hằng Nga ngạc nhiên, có chút không hiểu vì sao, nhưng cũng gật đầu.Nữ Oa và Hằng Nga nói chuyện vài câu, rồi nói: "Ngươi ở đây đợi ta một lát, ta đi gặp một vị bằng hữu, rồi sẽ quay lại ngay."Nói xong, thân ảnh Nữ Oa chợt lóe, đã đến Địa Phủ.Nữ Oa và Hậu Thổ đã bàn bạc khi rời khỏi Càn Nguyên Tiên Cung, Nữ Oa tìm hai đệ tử, Hậu Thổ tìm một đệ tử, như vậy là đủ ba đệ tử.Hiện tại Nữ Oa đã tìm được hai đệ tử, chỉ còn thiếu bên Hậu Thổ nữa.Gặp Hậu Thổ, Nữ Oa khẽ mỉm cười, nhìn cung điện cổ kính trước mặt, không khỏi hơi nhíu mày, nơi này toát ra một loại khí tức âm trầm, khiến nàng vô cùng khó chịu.

"Hậu Thổ Thánh Nhân, ngài đã tìm được nhân tuyển thích hợp cho Càn Nguyên Đại Thần chưa?" Nữ Oa hỏi.Hậu Thổ gật đầu, liếc nhìn Nữ Oa: "Đã tìm được rồi, thấy ngươi cũng đã tìm được rồi.

Nếu không có việc gì, chúng ta cùng đi gặp Càn Nguyên Đại Thần thôi.”Nữ Oa không nhìn đệ tử mà Hậu Thổ chọn cho Càn Nguyên, cũng không hỏi nhiều, gật đầu nói: “Được thôi, vậy ta bây giờ dẫn người đi.

Ta sẽ đợi ở bên ngoài Càn Nguyên Tiên Cung.”Hậu Thổ gật đầu, đồng ý với Nữ Oa.Nữ Oa quay về Thiên Đình, dẫn hai người đi Càn Nguyên Tiên Cung.Hậu Thổ cũng dẫn Cửu Âm Nữ Đế, vội vã đến Càn Nguyên Tiên Cung.Không lâu sau, Hậu Thổ và Nữ Oa gặp nhau ở Càn Nguyên Tiên Cung.Hai bên nhìn những người mình tuyển chọn, đều lặng lẽ không nói gì.Một lát sau, Nữ Oa nhìn Hậu Thổ nói: “Hậu Thổ Thánh Nhân, ngài thấy mấy người này có thể được Càn Nguyên Đại Thần nhìn trúng không?”Hậu Thổ khẽ lắc đầu, trong giọng nói toát ra một sự bất đắc dĩ: “Không biết, Càn Nguyên Đại Thần làm việc xưa nay tùy tâm sở dục, yêu cầu của ngài khó đoán, chỉ có thể thuận theo tự nhiên.”Môi Nữ Oa nhếch lên, trong mắt hiện lên một tia sắc bén, ưu thương: “Nếu Càn Nguyên Đại Thần không muốn giúp ta, e rằng ngài ấy sẽ không muốn thu đồ đệ đâu.

Xem ra ta lại liên lụy đến Hậu Thổ Thánh Nhân rồi.”Hậu Thổ khẽ cười, bình tĩnh nói: “Ha ha, mọi việc tự nhiên có thiên ý.

Ngươi cũng không cần quá lo lắng.”Nữ Oa mặc nhiên không nói gì.

Nàng nhất định phải bái sư Càn Nguyên, rồi mượn sức mạnh của Càn Nguyên để thành Thánh, sau đó báo thù cho huynh đệ, giết chết Côn Bằng.Hậu Thổ đột nhiên cảm thấy trên người Nữ Oa truyền đến từng trận sát ý, tự nhiên biết nàng đang nghĩ gì, khẽ thở dài nói: “Côn Bằng quả thực quá độc ác.

Nếu sau này cần ta làm gì, có thể tìm ta.”Nữ Oa biết ơn nhìn Hậu Thổ, khẽ gật đầu.Lúc này, tiểu đồng tử từ bên trong bước ra, cười hì

hì nhìn Nữ Oa và Hậu Thổ: “Hai vị tiền bối, Lão Gia nhà con có lời mời.”“Đa tạ.” Nữ Oa cười gật đầu với tiểu đồng tử, tiện tay lấy ra tiên quả và những thứ khác tặng cho tiểu đồng tử.Tiểu đồng tử vui mừng khôn xiết.

Mấy ngày gần đây những người đến đều cho rất nhiều đồ ăn ngon và đồ chơi, thật là vui vẻ quá.Đôi khi, tiểu đồng tử còn mong những người này có thể đến mỗi ngày, như vậy thì không phải lo ăn lo mặc nữa.

Đáng tiếc là không lâu trước đây Lão Gia đã ra lệnh, bảo mọi người không có việc gì thì đừng đến tìm ngài, nên gần đây không có ai đến.

Đồ ăn ngon đồ chơi đều sắp hết rồi, may mắn hôm nay Nữ Oa và Hậu Thổ đã đến.Tiểu đồng tử dẫn một đoàn người vào bên trong, vừa đi vừa nói: “Hôm nay Lão Gia tâm trạng không tệ.”Nữ Oa và Hậu Thổ gật đầu, biết tiểu đồng tử đang báo cho họ biết hôm nay gặp Lão Gia thì nên nói chuyện gì.Lúc này, Hậu Thổ đột nhiên hỏi: “Tiểu đồng tử, gần đây Càn Nguyên Tiên Cung có ai đến không?”“Không có ạ.

Từ khi Lão Gia không cho mọi người đến nữa, thì không có ai đến cả.” Tiểu đồng tử nói xong, quay đầu nhìn Nữ Oa, suy nghĩ nói: “Con thấy Lão Gia đối với việc thu ngài làm đồ đệ hình như có chút do dự.

Nhưng bây giờ, Lão Gia hình như đã quyết định rồi.”“À, vậy làm sao con có thể nhìn ra tâm tư của Càn Nguyên Đại Thần?” Nữ Oa có chút lo lắng hỏi.Tiểu đồng tử khẳng định gật đầu, nghiêm túc nói.Nghe tiểu đồng tử nói vậy, Nữ Oa cũng yên tâm không ít.

Mặc dù là lời của tiểu đồng tử, nhưng tiểu đồng tử bên Càn Nguyên Đại Thần tự nhiên không giống tiểu đồng tử bình thường.

Cả Càn Nguyên Tiên Cung cũng chỉ có một tiểu đồng tử như vậy, địa vị cũng rất độc đáo.Tiểu đồng tử sờ sờ đầu, đột nhiên có một linh

cảm không lành.Lúc này, ở cửa cung điện, Càn Nguyên trừng mắt nhìn tiểu đồng tử, trầm mặt nói: “Gia hỏa này càng ngày càng phóng tứ rồi, lại dám suy đoán tâm tư của Ngô.

Bây giờ đi bồi Tam Tiêu tu luyện đi, tu luyện xong thì đi hậu sơn bắt một ít động vật nhỏ về đây cho Ngô.”“Con biết rồi ạ.” Tiểu đồng tử đáp một tiếng, ‘soạt’ một cái đã không thấy bóng người.Càn Nguyên bất đắc dĩ lắc đầu, tiểu gia hỏa này càng ngày càng vô pháp vô thiên rồi.Càn Nguyên liếc nhìn Nữ Oa và Hậu Thổ, chỉ tay về phía một đình nghỉ mát không xa, nói: “Đến đó đi, hôm nay thời tiết không tệ.”Nữ Oa và Hậu Thổ gật đầu, dẫn ba người phía sau đi về phía đình.Lúc này, mấy người phía sau Nữ Oa và Hậu Thổ không dám thở mạnh.

Mặc dù không biết người trước mắt là ai, nhưng từ thái độ của Hậu Thổ và Nữ Oa có thể thấy, nam nhân trước mắt vô cùng bất phàm.Nữ Oa là thủ lĩnh Yêu tộc, Thánh Mẫu Nhân tộc, địa vị siêu nhiên.

Thế nhưng một nhân vật như vậy lại đối với người trước mắt cung kính khúm núm.

Từ cuộc nói chuyện vừa rồi có thể thấy, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng muốn bái sư với người này, điều này thật sự khiến họ khó tưởng tượng.

Hậu Thổ Thánh Nhân, dưới Thánh Nhân đều là lâu nghĩ.

Mấy người này thực sự không hiểu, đường đường một Thánh Nhân vì sao lại muốn bái sư với người trước mắt, chẳng lẽ người trước mắt lại lợi hại hơn Thánh Nhân sao?Khi mấy người họ đang ở đó, Càn Nguyên đã ngồi xuống.Đợi Càn Nguyên ngồi xuống, Hậu Thổ và Nữ Oa mới ngồi xuống.

Còn mấy người kia tự nhiên phải lặng lẽ đứng đó, vì không có

chỗ ngồi.Hậu Thổ nhìn Càn Nguyên, mỉm cười: "Càn Nguyên Đại Thần, ngài thấy mấy người này thế nào?"Càn Nguyên liếc nhìn, cười nói: "Đều không tệ, đều là người tốt phải không?"Nữ Oa tiếp lời, nói: "Hằng Nga của Quảng Hàn Cung Thiên Đình, là người Nhân tộc, có chút quan hệ với Vu tộc.

Còn Cửu Thiên Huyền Nữ, ta gặp trên đường."Hậu Thổ liền nói: "Vị này là Cửu Âm Nữ Đế, xuất thân từ Địa Phủ, nhưng không phải người Vu tộc, hẳn là thuộc về quỷ hồn trong Địa Phủ."Càn Nguyên thản nhiên liếc nhìn ba người, không nhịn được gật đầu.

Mấy người này đều không tệ, đều là cảnh giới Kim Tiên, không có quan hệ quá lớn với chủng tộc và thế lực của họ, như vậy về sau có thể tránh được phiền phức, có thể thật sự trở thành người của Càn Nguyên Tiên Cung.Còn về Hậu Thổ và Nữ Oa, tuy rằng cũng là đệ tử của Ngô, nhưng sau này chắc chắn sẽ vì tộc nhân của mình mà lo lắng.

Tuy sẽ không ảnh hưởng đến Càn Nguyên Tiên Cung, nhưng cuối cùng sẽ đặt trọng tâm vào tộc nhân.Đương nhiên, Càn Nguyên cũng không cần họ giúp đỡ Ngô làm gì.Suy nghĩ một lát, Càn Nguyên gật đầu nói: "Được, vậy từ hôm nay, năm người các ngươi là đệ tử của Ngô."Nữ Oa và Hậu Thổ đang chờ câu nói này, nghe Càn Nguyên nói vậy.Hai người lập tức quỳ xuống trước tiên.

Ba cô gái còn lại trong trạng thái mơ màng, nhưng cũng học theo Nữ Oa và Hậu Thổ, trực tiếp quỳ xuống đất, bái sư Càn Nguyên.Càn Nguyên gật đầu, hài lòng.Sau khi chiêu thu mười hai đệ tử cảnh giới Kim Tiên, Ngài cũng đã hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống.

Ngay sau đó Thần Thông 《 Kim Khẩu Ngọc Ngôn 》 cũng được Càn Nguyên học xong.Càn Nguyên vô cùng thích Thần Thông này, bởi vì Kim Khẩu Ngọc Ngôn thuật này thuộc một loại Thiên Đạo chi lực.

Đơn giản là chỉ cần nói ra một câu, có thể thông qua Kim Khẩu Ngọc Ngôn để lời nói của mình mang theo toàn bộ sức mạnh của Thiên Đạo, từ đó khiến lời nói trở thành hiện thực.Ví dụ như sử dụng Kim Khẩu Ngọc Ngôn "Thiên Hà đảo lưu", vậy thì Thiên Hà sẽ đảo lưu.

Ví dụ như sử dụng Kim Khẩu Ngọc Ngôn "Người kia sẽ chết", vậy thì người bị nói sẽ chết.Đương nhiên, uy lực sẽ được hình thành dựa trên thực lực bản thân và cảnh giới của Kim Khẩu Ngọc Ngôn.

Còn về uy lực thế nào, cũng phải xem thực lực cá nhân.Đúng lúc ấy, không xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng ríu rít ồn ào.Nghe tiếng động, Nữ Oa và những người khác đều nhìn về phía phát ra tiếng nói, thấy không xa một nhóm cô gái đang lén lút nhìn trộm.Mấy người đó chính là Tam Tiêu và những người khác, vì nghe nói Càn Nguyên có thể lại chiêu thu đệ tử, nên đã lén lút chạy đến xem.Càn Nguyên liếc nhìn, khẽ nói: "Đứng đó làm gì vậy, đến đây đi."Được Càn Nguyên đồng ý, Tam Tiêu và những người khác mới đến trước mặt Càn Nguyên.Trước tiên hướng Càn Nguyên hô một tiếng Sư Tôn, rồi chào hỏi Nữ Oa và mấy người kia.Bích Tiêu chớp chớp mắt, nhìn Càn Nguyên, rồi lại nhìn Nữ Oa và Hậu Thổ, hỏi: "Sư Tôn, con sau này xưng hô Nữ Oa và Hậu Thổ là tỷ tỷ sao?"Vấn đề này thực ra là vấn đề mà tất cả đệ tử đều muốn hỏi.

Mặc dù đều bái sư Càn Nguyên, nhưng Nữ Oa và Hậu Thổ rõ ràng là những tồn tại không giống bình thường.

Thân phận của họ trong Hồng Hoang quá cao, để hai vị Thánh Nhân và họ ngồi ngang hàng, hiển nhiên không thực tế.

Nhưng nếu chỉ luận theo thân phận, dường như lại không hợp lý.

Vì vậy, mấy cô gái cũng không biết cụ thể nên xưng hô thế nào.Càn Nguyên đã sớm nghĩ kỹ rồi, nhìn cả hàng người, thản nhiên

nói: “Đơn giản thôi.

Sau này Hậu Thổ là Đại Sư Tỷ, Nữ Oa là Nhị Sư Tỷ.

Cứ xưng hô như vậy là được.

Chương 170

Đã bái sư với Ngô, tự nhiên là đồng bối.

Hơn nữa, hiện tại thân phận các con tuy lợi hại, nhưng đã là đệ tử của Càn Nguyên Tiên Cung Ngô, thân phận và địa vị tự nhiên cũng siêu nhiên, còn về tu vi sau này thì không cần nói, đương nhiên cũng có thể sánh ngang với Thánh Nhân, nên gọi Sư Tỷ cũng không hề sai.”Mọi người nghe vậy đều gật đầu.

Rồi Tam Tiêu và mấy người kia dẫn đầu, hướng về phía Hậu Thổ và Nữ Oa hành lễ, gọi một tiếng Đại Sư Tỷ và Nhị Sư Tỷ, để bày tỏ sự tôn trọng.Càn Nguyên thản nhiên liếc nhìn, nói: “Mười hai người các con sau này là mười hai đệ tử của Càn Nguyên Tiên Cung Ngô.

Càn Nguyên Tiên Cung Ngô không có yêu cầu gì đối với đệ tử, chỉ cần đoàn kết một lòng, không làm ra những chuyện có hại cho Càn Nguyên Tiên Cung là được.

Giữa đồng môn, càng nên yêu thương giúp đỡ lẫn nhau, không được đấu đá, tính toán.

Ngô không muốn thấy các con diễn những chuyện tính kế như bên ngoài kia.

Đương nhiên, nếu muốn tính kế người khác, thì Ngô lại rất muốn xem.”Nói xong, Càn Nguyên nhìn họ nói: “Gần đây Hồng Hoang sẽ yên tĩnh một thời gian.

Ta sẽ giảng đạo pháp cho các con, hy vọng sẽ giúp ích cho các con, cũng coi như ta làm tròn trách nhiệm của một người thầy.”Tiếp theo, Càn Nguyên bắt đầu giảng Đại Đạo chi lý cho các đệ tử.Theo lời giảng của Càn Nguyên, các đệ tử cũng không ngừng tham ngộ.

Trên người mỗi người càng kim quang rực rỡ, từng đoàn kim quang bao quanh thân thể, tu vi của không ít người bắt đầu tăng trưởng.Cũng không biết đã bao lâu, Càn Nguyên giảng đạo cuối cùng cũng kết thúc.Những đệ tử này, ai nấy đều có được một phen thu hoạch.Trừ Nữ Oa và Hậu Thổ ra, mười đệ tử còn lại đều đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Giảng đạo khủng bố như vậy cũng là lần đầu tiên, chưa có ai có thể giảng đạo mà khiến nhiều người như vậy thành Đại La Kim Tiên, nhưng Càn Nguyên thì có thể.Các đệ tử đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, Càn Nguyên cũng không hề keo kiệt, phất tay ban cho mười đệ tử mỗi người một kiện Tiên Thiên Pháp Bảo, cùng với rất nhiều bảo vật tốt.

Còn về Nữ Oa và Hậu Thổ, Càn Nguyên thì không ban tặng gì.Vì họ đều đã có những bảo vật tốt, nên không cần ban tặng thêm.Đương nhiên, Nữ Oa và Hậu Thổ có chút ngưỡng mộ mấy vị sư muội này, vì Càn Nguyên đã ban tặng Tiên Thiên Pháp Bảo đó.

Đây không phải là thứ mà ai cũng có thể có được, hai người họ thực ra cũng không có mấy kiện bảo vật như vậy.Càn Nguyên liếc nhìn Hậu Thổ và Nữ Oa, cười nói: “Ngô không ban tặng đồ vật nữa.

Dù sao đồ tốt các ngươi cũng không thiếu, ngược lại nên tặng cho mấy vị sư muội này một ít đồ vật.

Các ngươi là Đại năng trong Hồng Hoang, sau này cần phải chiếu cố mấy vị sư muội nhiều hơn.”Nữ Oa và Hậu Thổ gật đầu, hai người không khỏi một trận cười khổ.

Xem ra lần này đến không những không được gì, mà còn phải tặng đồ cho sư muội.Hai người cũng không keo kiệt, lấy ra bảo vật tốt phân phát cho mọi người.Càn Nguyên giảng đạo cũng thu hoạch không ít.

Thứ nhất là khiến các đệ tử thấy được sự cường đại của vị Sư Tôn, thứ hai là kéo gần mối quan hệ giữa Ngô và các đồ đệ, cũng khiến tình cảm giữa các đồ đệ tăng lên không ít.Dù sao giảng đạo mấy nghìn năm, trong mấy nghìn năm đó mọi người ở cùng nhau, tình cảm đương nhiên sẽ tăng tiến không ít.Lúc này, sắc mặt Càn Nguyên đột nhiên âm trầm, hiển nhiên có chút không vui.Thấy Sư Tôn như vậy, mọi người ai nấy đều cấm nhược hàn thiền, im lặng không nói, không biết đã xảy ra chuyện gì.Hậu Thổ liếc nhìn bên ngoài, mơ hồ cũng cảm nhận được một chút, sắc mặt cũng hơi khó coi: "Sư Tôn, có phải bên ngoài đã xảy ra chuyện gì không?"Càn Nguyên lặng lẽ gật đầu, nửa buổi mới nói: "Đám người kia thật không nghe lời khuyên.

Lại đánh nhau rồi.

Lần này, Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, hẳn là nên rút khỏi vũ đài Hồng Hoang rồi."Nói xong, Càn Nguyên nhìn Long Nữ của Long tộc: "Long Nữ, về nói với Long Vương, Tam tộc Đại Kiếp sắp đến, bảo hắn sớm chuẩn bị, nếu không Long tộc sẽ suy yếu không gượng dậy nổi, bảo hắn tự liệu lấy đi."Long Nữ gật đầu, lập tức rời đi.Càn Nguyên lại nhìn Tử Nguyệt: "Về nói với Kỳ Lân Lão Tổ."Tử Nguyệt gật đầu, chớp chớp mắt hỏi: "Nói gì ạ?"Càn Nguyên liếc mắt khinh bỉ, tức giận nói: "Thật sự là ngốc sao?

Tự nhiên là những lời ta vừa nói."Tử Nguyệt bĩu môi, 'ân a' đáp một tiếng, cũng không hề sợ hãi.Thấy Tử Nguyệt không đi, Càn Nguyên hỏi: "Không đi sao?"Tử Nguyệt cười hì hì: "Không vội, con muốn nghe thêm một chút."Càn Nguyên trừng mắt, nói: "Cái đồ lanh lợi này.

Chẳng lẽ ngươi cho rằng vi sư sẽ thiên vị ai sao?"Tử Nguyệt cười hì hì, không nói gì.

Nàng thực sự có chút lo lắng, nên muốn nghe Sư Tôn sẽ nói gì với

Phượng tộc.

Nàng không ngốc nghếch như Long Nữ, Sư Tôn bảo làm gì thì làm đó.Càn Nguyên cũng không bận tâm, trực tiếp nhìn Phi Vũ và Phi Vũ của Phượng tộc nói: "Phi Vũ và Phi Vũ, các con cũng về một chuyến, nói với Phượng tộc Phượng tộc Đại Nạn sắp đến, bảo họ an trí tộc nhân cho tốt."Phi Vũ và Phi Vũ gật đầu, lè lưỡi với Long Nữ, không đợi Tử Nguyệt, hai người trực tiếp biến mất tại chỗ, khiến Tử Nguyệt tức giận dậm dậm chân.Càn Nguyên trừng mắt, khẽ quát: "Thôi được, con cũng mau về đi.

Về muộn xảy ra bất trắc thì đừng có khóc thút thít."Tử Nguyệt bĩu môi, cũng vội vàng rời đi.Càn Nguyên liếc nhìn những người còn lại, thấy họ đều có chút căng thẳng, cười nói: "Không cần lo lắng, không có quan hệ quá lớn với chúng ta.

Chẳng qua ta và Tam tộc có mối quan hệ không tệ, Long Nữ và mấy người kia lại là đệ tử của ta, ta tự nhiên phải giúp, nhưng có một số chuyện đã sớm có định số rồi."Lúc này, Nữ Oa đột nhiên nói: "Sư Tôn, nếu không có việc gì, con cũng muốn ra ngoài xem sao?"Càn Nguyên liếc nhìn Nữ Oa, lặng lẽ gật đầu: "Được, Hậu Thổ cũng đi đi."Hậu Thổ gật đầu, rồi theo Nữ Oa rời đi.Sau khi hai người rời đi, Càn Nguyên nhìn những đệ tử còn lại nói: "Hôm nay, ta sẽ dẫn các con đi xem chuyện của Hồng Hoang, để các con xem kiếp nạn của Hồng Hoang, hy vọng sẽ giúp ích cho các con."Các đệ tử đều gật đầu.Sau đó, Càn Nguyên dẫn các đệ tử đi xem Tam tộc đại chiến đang diễn ra trên Hồng Hoang.Thực ra, trong khoảng thời gian Càn Nguyên ở Càn Nguyên Tiên Cung, bên ngoài đã xảy ra nhiều chuyện.Vốn dĩ, sau khi Hồng Quân hạ lệnh, các tộc đều bình tĩnh.Chỉ là, Côn Bằng vẫn luôn âm thầm rình rập, muốn khuấy động Hồng Hoang, từ đó tìm kiếm cơ duyên.

Vì vậy, gia hỏa này trước tiên giả mạo người Long tộc giết hại

người Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

Sau khi gây sự, lại giả mạo người của hai tộc kia giết người Long tộc, dẫn đến tình hình ngày càng mất kiểm soát.Cuối cùng, Tam tộc đánh nhau, khó lòng kiểm soát.Theo kế hoạch của Côn Bằng, chỉ cần Tam tộc đánh nhau, hắn có thể từ đó thu lợi, tìm cơ hội thành Thánh.Hiện tại hắn lo lắng nhất là Nữ Oa thành Thánh trước.

Vì nếu Nữ Oa thành Thánh trước, điều đầu tiên Nữ Oa làm sẽ là đối phó với hắn, nên hắn nhất định phải thành Thánh trước.Phương pháp thành Thánh, cách duy nhất là khiến Tam tộc đại loạn, thuận theo Thiên Đạo, từ đó thành Thánh.Ba vị Lão Tổ tông của Tam tộc lúc này cũng bị ép buộc, cứng đầu cứng cổ mà đánh.

Vì tình hình hiện tại không đánh cũng không được.

Bởi vì tộc nhân của họ tràn đầy lửa giận, căn bản không nghe lời.

Chỉ cần hai bên gặp nhau, căn bản không nói gì mà trực tiếp khai chiến.Đúng lúc ấy, Long Nữ và những người khác đã quay về chủng tộc.

Khi quay về chủng tộc, Tam tộc đã tổn thất vô cùng nặng nề.Sau khi nhận được chỉ thị của Càn Nguyên, người của Tam tộc theo kế hoạch đã sắp xếp từ trước, bắt đầu chuyển một phần tộc nhân ra ngoài.

Các tộc nhân còn lại thì chuẩn bị quyết chiến một mất một còn.Sở dĩ Tam tộc phải đánh một trận, trước tiên là để giải quyết các ân oán giữa Tam tộc.

Nếu những ân oán này không được giải quyết, thì những tình huống tương tự chắc chắn sẽ không ngừng xảy ra.

Vì vậy, người của Tam tộc muốn mượn trận chiến này để giải quyết triệt để mọi chuyện của Tam tộc.Thứ hai, cũng là để giao phó

cho Thiên Đạo.

Hồng Hoang lấy Nhân tộc làm chủ, nhưng Tam tộc quá cường đại.

Nếu Tam tộc không suy yếu, Nhân tộc khó lòng phát triển, tự nhiên là không được.

Vì vậy, Tam tộc nhất định phải suy yếu thực lực.Thứ ba, một trận chiến cũng là để giao phó cho tộc nhân.Lúc này, khắp nơi trên Hồng Hoang đều là bóng dáng của Tam tộc.

Bản thân họ vô cùng to lớn, Thần Long ít nhất cũng mấy trăm mét, bay lên trời quẫy đuôi một cái, có thể phá nát một dãy núi.

Phượng tộc cũng vậy, há miệng một ngụm hỏa diễm có thể thiêu đốt vô tận rừng cây.Trên tầng mây, Càn Nguyên lặng lẽ nhìn xuống dưới, phía sau là một đám đệ tử đang bị chấn động.

"Sư Tôn, chẳng lẽ chúng ta không giúp đỡ sao?" Bích Tiêu không nhịn được hỏi.Vì Bích Tiêu biết, Càn Nguyên và Tam tộc có mối quan hệ không tệ, trong số đệ tử của ngài cũng có người của Tam tộc.

"Cái gì nên giúp đã giúp rồi, đây là hậu quả mà họ tự gây ra." Càn Nguyên thản nhiên quay đầu liếc nhìn các đệ tử, suy nghĩ nói: "Để các con xem kiếp nạn của Tam tộc, sau này sẽ có những kiếp nạn xuất hiện, các con phải cẩn thận, hơi đi sai một bước là sẽ có kết cục thân tử đạo tiêu."Các đệ tử nhìn Thần Long và Phượng tộc không ngừng rơi xuống từ bầu trời, mắt đều trợn tròn.

"Sư Tôn, vì sao lại phải như vậy?" Vân Tiêu nhíu mày hỏi.

Nhìn tình hình hiện tại, Tam tộc như vậy chắc chắn là lưỡng bại câu thương.

Đã biết như vậy, vì sao lại nhất định phải đánh một trận.Các đệ tử khác cũng nhìn Càn Nguyên, chờ đợi câu trả lời của ngài.Càn Nguyên

cười ha ha, bình tĩnh nói: “Ha ha, thiên ý khó nghịch.

Chúng ta tu luyện đều phải nghịch thiên mà hành.

Tam tộc tiêu vong là đại thế Thiên Đạo, muốn thay đổi thật khó biết bao.

Ai nếu không có năng lực thông thiên, sẽ có kết cục giống như Tam tộc.”“Sư Tôn ngài chẳng phải có năng lực đó sao, có thể thay đổi được mà.” Bích Tiêu đột nhiên nói.Càn Nguyên mỉm cười, đắc ý nói: “Tự nhiên, nhưng có một số chuyện Ngô cũng thuận theo tự nhiên mà làm.

Đại thế đã định, có một số chuyện nhất định phải xảy ra.

Nếu thay đổi rồi tự nhiên sẽ ảnh hưởng đến nhiều chuyện hơn.”Trận chiến giữa Tam tộc kéo dài gần một năm, cuối cùng cũng dừng lại.Những tộc nhân Tam tộc cô độc kéo lê thân thể mệt mỏi, quay về tộc.Sau trận chiến này, Tam tộc tổn thất rất lớn.

Mặc dù đã để một số tộc nhân tránh khỏi chiến hỏa, nhưng Tam tộc vẫn không còn là Tam tộc hùng mạnh như xưa.Ba vị Lão Tổ của Tam tộc cũng đều bị trọng thương.Khi ba vị Lão Tổ của Tam tộc bị trọng thương, Côn Bằng vẫn luôn âm thầm theo dõi cuối cùng cũng ra tay.Côn Bằng định lấy danh nghĩa bảo vệ Hồng Hoang, trấn áp ba vị Lão Tổ của Tam tộc, từ đó được Thiên Đạo chấp thuận, để Thiên Đạo ban xuống công đức, từ đó thành Thánh.Côn Bằng trước tiên đến chỗ Kỳ Lân Lão Tổ.

Khi Kỳ Lân Lão Tổ đang dưỡng thương, hắn đột nhiên ra tay đánh lén.Chỉ là, Côn Bằng vừa ra tay.Trước mắt đột nhiên lóe lên một đạo hồng quang, trực tiếp đánh vào người Côn Bằng, khiến Côn Bằng trực tiếp thổ huyết.Ngay sau đó, Nữ Oa chợt xuất hiện trước mặt Côn Bằng: “Ha ha, Côn Bằng, kế hoạch tốt đó.”Côn Bằng thấy Nữ Oa giật mình, không biết Nữ Oa vì sao lại xuất hiện ở đây.Đúng lúc ấy, phía

sau Côn Bằng đột nhiên lại xuất hiện hai bóng người.

Hai người này chính là Long tộc và Phượng tộc.

“Các ngươi...

đều muốn giết ta sao?” Côn Bằng cau chặt mày.

Vốn dĩ định thiết kế đám gia hỏa này, nhưng cuối cùng lại bị đám gia hỏa này thiết kế ngược, điều này khiến Côn Bằng bất ngờ.

“Không phải ta muốn giết ngươi, ngươi muốn giết ta, ta chẳng phải tự vệ sao?” Long Vương lặng lẽ nhìn Côn Bằng, sắc mặt âm trầm bất định.Côn Bằng liếc nhìn Long Vương, rồi lại nhìn Phượng tộc, cười ha ha nói: “Hai vị e rằng đã bị người ta tính kế rồi.

Chương 171

Ta chỉ muốn trấn áp Kỳ Lân Lão Tổ mà thôi, còn hai vị, ta chưa từng có ý định đối phó." Nói xong, Côn Bằng liếc nhìn Kỳ Lân Lão Tổ nói: "Kỳ Lân Lão Tổ, ta cũng chỉ muốn trấn áp ngươi mà thôi, chưa từng muốn giết ngươi."Nói xong, Côn Bằng nhìn phản ứng của mấy người.

Mấy vị hiển nhiên không tin.

"Côn Bằng, đừng nói vòng vo nữa.

Kế hoạch của ngươi ta đã sớm biết.

Ngươi không phải muốn trấn áp ta, từ đó thu được công đức để thành Thánh sao?

Nhưng ngươi đừng quên, Tam tộc chúng ta tổn thất nặng nề, cũng cần được chia công đức.

Nếu bị ngươi cướp mất, Tam tộc chúng ta sau này sẽ ra sao?" Kỳ Lân Lão Tổ nhìn Côn Bằng, hận đến nghiến răng nghiến lợi.Vốn dĩ, Kỳ Lân Lão Tổ đã nghĩ kỹ rồi.

Đợi Tam tộc Đại Kiếp kết thúc, sẽ tự trấn áp mình.

Như vậy là một loại trừng phạt, cũng là một loại chuộc tội.

Ba vị Lão Tổ Tam tộc tự trấn áp, có nghĩa là để Tam tộc mất đi chỗ dựa, thì người trấn áp tự nhiên sẽ có được công đức, vì trấn áp có nghĩa là bảo vệ Hồng Hoang.Kỳ Lân Lão Tổ tự trấn áp, cũng có thể có được công đức.

Cách làm này cũng cho Tam tộc một tia khí vận, bảo vệ huyết mạch Tam tộc.

Nếu bị người khác trấn áp, thì sẽ mất đi quá nhiều thứ.Côn Bằng liếc nhìn ba vị Lão Tổ Tam tộc, ha ha cười nói: "Chẳng lẽ các ngươi, thật sự muốn đối địch với ta sao?""Hừ, hôm nay ngươi sẽ không sống sót rời khỏi nơi này." Nữ Oa lạnh mặt, Hồng Tú Cầu trong tay trực tiếp đánh về phía Côn Bằng.Côn Bằng cười lạnh một tiếng, cả người hóa thành một luồng khói đen, trực tiếp bỏ chạy.Hắn không hề ngốc.

Nếu để mấy người kia bao vây, chắc chắn sẽ xong đời, nên bây giờ nhất định phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.Vị trí hắn chọn để đào tẩu là Long Vương và Phượng Tổ, vì hắn biết rõ hai người này đều là những người tinh thông tính kế.

Mối quan hệ giữa Long Vương và Phượng Tổ vốn dĩ không tốt lắm, từ đó rời đi là lựa chọn tốt nhất.Côn Bằng lao về phía Long Vương và Phượng Tổ để đào tẩu.

Long Vương và Phượng Tổ đồng thời ra tay đối phó Côn Bằng.

Ra tay đối phó Côn Bằng không phải vì muốn giết Côn Bằng.

Nhìn cách họ ra tay, thì không dùng hết sức để ngăn cản Côn Bằng.Vì Côn Bằng hiện tại rõ ràng là muốn bỏ chạy.

Ai muốn ngăn cản, chắc chắn sẽ bị Côn Bằng phản kích chí mạng.

Hai người đều không muốn ngăn cản Côn Bằng, vậy tự nhiên phải tấn công rồi.Côn Bằng thấy hai người tấn công, trong lòng ha ha cười một tiếng, cứng rắn chịu đựng công kích của hai người, mượn cơ hội trực tiếp bỏ chạy.Nữ Oa thấy Côn Bằng bỏ chạy, tức giận nhìn ba người, nửa buổi không nói gì.

Nếu không nhắc nhở mấy người này Côn Bằng sẽ đánh lén, thì họ đã sớm bị Côn Bằng trấn áp rồi.

Nhưng mấy người này lại cố ý thả Côn Bằng đi, thật là khách khí quá.

Đáng lẽ ra, nên để hắn và họ đối phó, khi đó Côn Bằng chắc chắn sẽ bị trọng thương, lúc đó ra tay tự nhiên có thể giết chết Côn Bằng.Chỉ là, nghĩ đến mấy vị sư muội cũng là người của Tam tộc, thì Tam tộc đã tổn thất rồi, tiếc thay một niệm nhân từ.

"..." Nữ Oa tức giận không nói nên lời, đứng một lúc lâu, mới lạnh mặt nói: "Nếu không phải nể mặt mấy vị sư muội, ta đoạn nhiên sẽ không nói cho các ngươi biết kế hoạch của Côn Bằng.

Đáng tiếc là ta đã nói cho các ngươi biết, nhưng các ngươi lại cố ý thả Côn Bằng bỏ chạy, thật sự đủ sức đó.""Cái này, ta không cố ý đâu.

Ta tưởng Phượng Tổ muốn ngăn cản, nên ta mới ra tay.

Ta không phải cũng giúp ngươi giết Côn Bằng sao?" Long Vương có chút ngượng nghịu nói.Nữ Oa khẽ thở dài, lạnh mặt nói: "Thôi được rồi, người đã đi rồi, những lời này có ích gì nữa chứ?" Nói xong, Nữ Oa tức giận trừng mắt nhìn mấy người, rồi trực tiếp rời đi.Nữ Oa đi rồi, ba người còn lại cũng không nói một lời nào, ai nấy đều quay về.Sau đó, ba vị Lão Tổ Tam tộc bắt đầu tự trấn áp.Kỳ Lân Lão Tổ: "Ta Kỳ Lân Lão Tổ nguyện tự trấn áp vô số năm, Kỳ Lân tộc không gặp Đại Nạn, không được xuất thế."Sau khi lập hoành nguyện, Thiên Đạo có cảm ứng, lập tức ban xuống công đức.Một phần công đức nhập vào thân thể Kỳ Lân Lão Tổ, một phần lớn khác rơi vào Kỳ Lân tộc.Ngay sau đó, Long Vương cũng lập hoành nguyện: "Long Vương nguyện tự trấn áp vô số năm, Long tộc không gặp Đại Nạn, không được xuất thế."Lời nói xong, Thiên Đạo cũng ban xuống công đức, một phần cho Long Vương, một phần cho toàn bộ Long tộc.Phượng tộc cũng vậy...Lúc này Côn Bằng ẩn mình trong góc tối, nhìn công đức không ngừng được ban xuống, hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Nữ Oa đáng chết, nếu không phải nàng can thiệp, ta đã có được công đức đó rồi."Nhìn số lượng công đức kia, đủ để hắn thành

Thánh, thật đáng tiếc a.Côn Bằng nhìn chằm chằm về phía Càn Nguyên Tiên Cung, thầm nghiến răng.

Nữ Oa kia làm sao lại biết kế hoạch của hắn?

Chắc chắn là Càn Nguyên đã nói cho nàng biết.

Sớm muộn gì hắn cũng phải đích thân đến Càn Nguyên Tiên Cung một chuyến, san bằng nơi đó, hoặc biến nơi đó thành Côn Bằng Tiên Cung.Thực ra, Càn Nguyên đâu có nói cho Nữ Oa bất kỳ chuyện gì.

Trong mắt Càn Nguyên, Côn Bằng căn bản không đáng nhắc đến, Ngài còn lười đi quan tâm Côn Bằng, càng không để ý đến những chuyện Côn Bằng đã làm.Sở dĩ Nữ Oa biết kế hoạch của Côn Bằng, là vì những năm này nghe Càn Nguyên giảng đạo, thu hoạch không ít, tu vi càng tinh tiến hơn, cũng dùng một số bí pháp mới suy ra hành tung và kế hoạch của Côn Bằng.

Vốn dĩ các lão tổ Tam tộc đã liên thủ đối phó Côn Bằng, nhưng đáng tiếc các lão tổ Tam tộc lại bất lực, cuối cùng để Côn Bằng chạy thoát.

Nếu các lão tổ Tam tộc có thể tận lực, chắc chắn có thể giết chết Côn Bằng.

Khi Nữ Oa rời đi, nàng cảm nhận được Càn Nguyên đang ở gần đó, nên lập tức tìm đến chỗ Người.

Càn Nguyên liếc nhìn Nữ Oa, nhàn nhạt hỏi: "Thế nào rồi?" Nữ Oa lắc đầu, thở dài một tiếng: "Đã để hắn chạy thoát rồi." "Đại sư tỷ, là ai vậy ạ?" Bích Tiêu chớp chớp mắt, hiếu kỳ hỏi.

Nữ Oa nhìn Bích Tiêu, nở một nụ cười nhạt: "À, là một kẻ thù của ta." Nghe vậy, Bích Tiêu lập tức trợn tròn mắt: "Kẻ đó gọi là gì ạ?

Đại sư tỷ cứ nói cho ta biết, sau này ta gặp phải sẽ giúp người báo

thù!" Mấy cô gái khác cũng ríu rít lên tiếng, muốn giúp Nữ Oa báo thù.

Nữ Oa trong lòng cảm động, cười nói: "Điều đó không được, hiện giờ tu vi chưa đủ.

Nếu gặp phải nhân vật lợi hại, tự nhiên phải bỏ chạy trước đã.

Danh dự hay thứ gì đó không trọng yếu bằng tính mạng." "Đại sư tỷ, ta biết rồi.

Kẻ thù đó là ai vậy ạ?" Bích Tiêu hỏi.

Cửu Thiên Huyền Nữ cũng vội vàng nói theo: "Vâng, người cứ nói cho ta biết.

Có lẽ ta không giúp được người, nhưng ta quen nhiều người, biết đâu sẽ gặp kẻ thù của người, khi đó có thể báo tin cho người." Nữ Oa gật đầu, liếc nhìn Càn Nguyên, thấy Người không có bất kỳ biểu thị gì, mới nói: "Người này tên là Côn Bằng, hắn các muội đều biết danh.

Người này có tu vi Chuẩn Thánh.

Sau này nếu gặp phải tuyệt đối không được mạo hiểm ra tay, tốt nhất là không nên đắc tội.

Sư tỷ ta tự nhiên có cách đối phó hắn." Mấy sư muội gật đầu, khắc ghi cái tên Côn Bằng vào lòng.

Đương nhiên, các nàng cũng đã biết Côn Bằng là ai.

Hằng Nga khẽ nhíu mày, nhẹ giọng nói: "Một kẻ Côn Bằng lại phản bội, quả là một kẻ vô sỉ!

Mọi chuyện lại đều là do hắn xúi giục thành." Nói rồi, nàng không khỏi nhìn Sư Tôn một cái, kỳ quái hỏi: "Sư Tôn, vì sao Người không ra tay giết hắn đi?

Nếu giết hắn, Hồng Hoang sẽ thái bình rồi." Càn Nguyên nhàn nhạt lắc đầu, nói: "Ngô sao có thể ra tay chứ?

Chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến ngô.

Chuyện của Thiên Đạo cần được giải quyết, ngô có thể giúp tự nhiên sẽ giúp, nhưng nếu mọi chuyện đều cần ngô ra tay, vậy thì Thiên Đạo tồn tại để làm gì?

Huống hồ, mệnh số Côn Bằng tự có thiên ý, đến khi cần chết, tự nhiên sẽ chết, ngô cũng không cần đích thân động thủ.

Còn về Hồng Hoang thái bình, không có Côn Bằng, Hồng Hoang vẫn sẽ không thái bình.

Thiếu một Côn Bằng, tự nhiên cũng sẽ có kẻ khác." Chúng nhân trầm mặc không nói.

Mặc dù lời của Càn Nguyên có lý, nhưng tổng cảm thấy giết Côn Bằng sẽ tốt hơn một chút.

Bởi vì nếu giết Côn Bằng, thì sẽ tránh được nhiều chuyện xảy ra.

Chương 172

Càn Nguyên biết các nàng đang nghĩ gì, cười nói: "Thiên Đạo có ý đồ của Thiên Đạo.

Côn Bằng chẳng qua cũng chỉ là quân cờ của Thiên Đạo, có thể giúp Thiên Đạo làm một số việc mà thôi.

Cứ tưởng mình thông minh, cứ tưởng mình có thể làm gì đó, kỳ thực vận mệnh của hắn đã định sẵn rồi.

Là quân cờ, tự nhiên phải làm một số việc, những việc này vốn dĩ là những việc phải xảy ra.

Ví dụ như kiếp nạn Tam tộc hiện tại, là việc tất nhiên sẽ xảy ra ở Hồng Hoang.

Cho dù có giết Côn Bằng, chiến tranh Tam tộc vẫn sẽ xuất hiện, bởi vì đó là việc nhất định phải xảy ra.

Nếu Tam tộc không chiến, với sức mạnh của Tam tộc, tất nhiên sẽ bá chiếm Hồng Hoang, vậy thì Hồng Hoang sẽ là thiên hạ của Tam tộc.

Tam tộc chấp chưởng Hồng Hoang, Yêu tộc diệt, Vu tộc diệt, Nhân tộc diệt.

Cho nên, để duy trì Hồng Hoang, Kỳ Lân, Long tộc, Phượng tộc tất nhiên phải trải qua kiếp nạn, làm suy yếu sức mạnh của họ, từ đó khiến họ rút khỏi Hồng Hoang, để Yêu tộc, Vu tộc và Nhân tộc trở thành ba tộc đứng đầu Hồng Hoang." Vân Tiêu nghe vậy, khẽ nhíu mày: "Như vậy chẳng phải đối với Long tộc không quá công bằng sao?" Càn Nguyên nghe vậy, cười nói: "Có gì là công bằng hay không công bằng?

Các ngươi có biết Long tộc, Kỳ Lân và Phượng tộc đã xưng bá Hồng Hoang bao nhiêu năm rồi không?

Xưng bá Hồng Hoang đã đủ lâu.

Trong thời đại xưng bá Hồng Hoang đó, họ là chủ nhân Hồng Hoang, vạn vật đều cần thần phục họ.

Vô số sinh linh bị sát hại.

Khi họ xưng bá Hồng Hoang, khí vận cũng bắt đầu từ đỉnh phong dần dần hạ thấp.

Khi toàn bộ khí vận đó đã dùng hết, đến lúc phải trả giá, lúc đó kiếp nạn sẽ hình thành." Đến lúc đó, Nữ Oa bỗng nhiên có điều cảm ngộ: "Ý của Người là, mỗi người mỗi chủng tộc đều có khí vận?

Khi khí vận tồn tại, sẽ không tiêu vong, nhưng khi khí vận không còn, sẽ tiêu vong." "Đúng là đạo lý như vậy.

Ngô hiện giờ là người có vận khí, là loại người mang đại khí vận, cho nên ngô và các ngươi mới có thể đứng ở đây." Càn Nguyên nhìn chúng nhân, trầm mặc nói.

Chúng nhân nghe vậy, không khỏi cảm thấy lạnh xương sống.

Theo lời Sư Tôn nói như vậy, thì khi khí vận diệt vong, chẳng phải cũng là lúc vẫn lạc sao?

Thấy chúng nhân có chút ánh mắt sợ hãi, Càn Nguyên ban cho một ánh mắt vô cùng khẳng định, cười nói: "Ngô nói không sai, khi khí vận của ngô không còn, đó là lúc ngô vẫn lạc." "Long tộc như vậy, Kỳ Lân nhất tộc cũng như vậy, Phượng tộc cũng như vậy." Nói rồi, Càn Nguyên liếc nhìn Nữ Oa, nhàn nhạt thở dài một tiếng: "Phục Hy cũng như vậy, khí vận hao cạn, cho dù Côn Bằng không giết, tự nhiên cũng sẽ có người khác giết, cái chết của hắn kỳ thực đã định sẵn." "Vậy làm thế nào để tích trữ khí vận?" Nữ Oa hỏi.

Đây cũng là vấn đề mà các đệ tử quan tâm, vì nếu khí vận sẽ dùng hết, vậy thì phải có cách để khí vận tăng lên.

Càn Nguyên khẽ cười, nhìn các nàng nói: "Công đức là một loại khí vận, tăng công đức là tăng khí vận.

Nếu có đủ công đức, có thể khiến người ta thành Thánh, ví như Đại sư tỷ (Hậu Thổ) của các ngươi vậy.

Lấy thân mình hóa thành Lục Đạo, cứu độ thiên hạ vạn vật, có vô lượng công đức, mang trong mình vô lượng công đức, tương đương với việc sở hữu vô lượng khí vận.

Chỉ cần Hồng Hoang không diệt, Lục Đạo không diệt, Hậu Thổ sẽ không diệt." "Sư Tôn thì sao ạ?" Bích Tiêu bỗng nhiên hỏi.

Hậu Thổ đều phải bái sư Sư Tôn, vậy thì khí vận của Sư Tôn sẽ thế nào?

Khí vận của Càn Nguyên Tiên Cung sẽ thế nào?

Càn Nguyên nhàn nhạt cười, ngạo nghễ nói: "Ngô à, ngô đã siêu thoát khỏi phạm trù này rồi.

Công đức đối với ngô không có tác dụng.

Ngô siêu việt Đại Đạo, không ở trong Hồng Hoang.

Hồng Hoang dù có diệt vong, cũng không làm gì được ngô." Các cô gái nhìn Càn Nguyên, trong ánh mắt vừa tin vừa nghi, hiển nhiên các nàng không tin lắm lời của Người.

Càn Nguyên cũng không giải thích, cười ha ha rồi ngáp một cái: "Được rồi, cũng đã xem rồi, nên quay về chuyên tâm tu luyện một thời gian, lĩnh ngộ những gì đã xem đã nghe.

Hy vọng tu vi của các ngươi có thể tăng cường thêm một chút.

À đúng rồi, tăng trưởng tu vi cũng là một cách tăng khí vận." Các

đệ tử lần lượt gật đầu, rồi ai nấy trở về tu luyện.

Càn Nguyên cũng quay về Càn Nguyên Tiên Cung.

Nữ Oa đi theo sau Người, có chuyện muốn hỏi.

Càn Nguyên ngồi xuống trong điện, rót cho mình một chén trà, không vội vàng uống một ngụm, rồi mới nhìn Nữ Oa vẫn đang đứng cách đó không xa: "Không đi tu luyện sao?" "Không giết Côn Bằng, con khó mà tu luyện được, sợ sẽ tẩu hỏa nhập ma." Nữ Oa trực tiếp nói.

Càn Nguyên nhìn nàng, hơi có chút bất đắc dĩ, nói: "Được rồi, vậy thì ngươi muốn làm gì thì làm." "Con sẽ đi theo Người." Nữ Oa nói.

Nữ Oa nhận ra rằng, nếu không quấn lấy Càn Nguyên, Người sẽ không giúp.

Trải qua mấy năm chung sống, Nữ Oa cũng đã hiểu tính tình của Càn Nguyên.

Càn Nguyên thuộc loại người ăn mềm không ăn cứng.

Đối phó với Người bằng cách cứng rắn, hoặc chơi một vài âm mưu quỷ kế chắc chắn sẽ không được.

Chỉ có thể quấn lấy Người, phải tỏ ra đáng thương, nhưng cũng không thể khiến Càn Nguyên thực sự chán ghét.

Thấy Nữ Oa như vậy, Càn Nguyên không nhịn được cười, chỉ vào chỗ ngồi bảo nàng ngồi xuống: "À, ngô không phải là không giúp, chỉ là bây giờ không phải lúc.

Có thời gian đi lo Côn Bằng, không bằng bây giờ hãy lo cho Yêu tộc." "Yêu tộc?" Nữ Oa ngạc nhiên, không hiểu vì sao Càn Nguyên lại nói như vậy, chẳng lẽ Yêu tộc gần đây có nguy hiểm?

Càn Nguyên nhìn Nữ Oa một cái, khẽ nhíu mày, không nhịn được

cười khẩy một tiếng: “Ngươi thực sự bị cừu hận làm cho đầu óc mê muội rồi sao?

Chẳng lẽ mọi chuyện đều không biết sao?

Ngô vừa nói với ngươi rồi, bất kỳ chủng tộc nào cũng có lúc khí số dùng hết.

Bây giờ Long tộc đã rút khỏi Hồng Hoang, tiếp theo ngươi có biết ai sẽ lên sân khấu không?” “Yêu tộc.” Sắc mặt Nữ Oa chợt biến, sau đó trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói: “Sư Tôn, đã đến lúc Yêu tộc của con lên sân khấu, vậy Yêu tộc của con chẳng phải cũng có thể nắm giữ Hồng Hoang sao?

Nếu vậy, chẳng phải có thể giết Côn Bằng được sao?” Vẫn cứ băn khoăn về chuyện Côn Bằng, Càn Nguyên bất đắc dĩ: “Ha ha… Ngươi có biết vì sao Long tộc lại diệt vong không?

Bởi vì đã tạo ra quá nhiều sát lục, không đặt bất kỳ ai vào mắt, tùy tiện ngược sát người khác, cho nên mới rơi vào tình cảnh ngày nay.

Nếu không phải ngô giúp, những người còn sống sót của Tam tộc hiện giờ chỉ đếm trên đầu ngón tay, càng đừng nói đến các lão tổ Tam tộc.” “Nhưng ngươi phải biết, khi đó có Tam tộc nắm giữ Hồng Hoang, Tam tộc cùng nhau gánh chịu kiếp nạn.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Hiện giờ ở Hồng Hoang, Yêu tộc và Vu tộc là mạnh nhất.

Hậu Thổ tiên thành Thánh, Vu tộc trú ngụ ở vùng đất hẻo lánh trong Hồng Hoang, không có quá nhiều giao thiệp với các chủng tộc khác, chẳng qua là có một số mâu thuẫn với Yêu tộc.” Nữ Oa nhìn Càn Nguyên, hồi lâu không nói, Sư Tôn rõ ràng đang ám chỉ rằng Yêu tộc sẽ có kiếp nạn, có lẽ sẽ giống như các Tam tộc kia, khiến trong lòng nàng lập tức căng thẳng.

Chỉ là, có một số chuyện Nữ Oa không hiểu.

Chương 173

“Tam tộc rút lui, Yêu tộc của con vừa mới bắt đầu, ít nhất cũng phải có ngàn vạn năm để nắm giữ Hồng Hoang chứ?

Chẳng lẽ Yêu tộc của con vừa mới quật khởi, khí số đã tận rồi sao?” Nữ Oa trợn tròn mắt, bất phục nhìn Sư Tôn, cảm thấy không công bằng.

Nữ Oa tin rằng Thiên Đạo là công bằng.

Đã ban cho Long tộc Tam tộc thời gian dài như vậy để nắm giữ Hồng Hoang, tự nhiên cũng phải ban cho Yêu tộc thời gian tương tự.

Lời của Nữ Oa khiến Càn Nguyên bĩu môi, bất đắc dĩ nhìn Nữ Oa, nhàn nhạt hỏi: “Ngươi nói cho ngô biết, Yêu tộc đã ở Hồng Hoang bao lâu rồi?” Nữ Oa hơi giật mình, hiển nhiên không hiểu ý của Người.

Càn Nguyên nhìn Nữ Oa, lạnh giọng nói: “Đừng trách ngô không nhắc nhở ngươi, khi Long tộc còn ở đó, Yêu tộc cũng ở đó.

Tuy khi đó Yêu tộc chưa xưng bá Hồng Hoang, nhưng cũng đã tạo ra vô biên sát lục.

Từ khoảnh khắc Yêu tộc thành lập Thiên Đình, đó là lúc Yêu tộc đại hưng.

Hiện tại, Yêu tộc đang từ từ đi đến diệt vong.

Nếu bây giờ ngươi còn không nghĩ cho Yêu tộc, kết cục của Yêu tộc sẽ còn thảm hơn Long tộc.” “Yêu tộc từ khoảnh khắc xuất hiện ở Hồng Hoang, đã đóng vai trò sát lục, liên tục sát lục các chủng tộc khác.

Cứ tiếp tục như vậy, vị trí của Yêu tộc sẽ thay đổi, Yêu tộc sẽ trở

thành đối tượng bị tất cả các chủng tộc sát lục, nhân quả tuần hoàn.

Hiện tại, nhân lúc khí số Yêu tộc chưa tận, hãy tìm cách bù đắp đi.

Cố gắng để Yêu tộc có thể bảo tồn một chút thực lực, tránh sau này chỉ có thể bị người ta đồ sát." Nữ Oa ngây người trầm mặc hồi lâu, cuối cùng gật đầu: "Con hiểu rồi.

Sư Tôn, Người có thể giúp con thành Thánh được không?

Con hiện giờ rất muốn thành Thánh." Càn Nguyên khẽ cười, nhàn nhạt nói: "Ngươi nghĩ thành Thánh là có thể giết Côn Bằng sao?

Ngô đã nói với ngươi rồi, bây giờ không phải lúc để giết hắn.

Thành Thánh rồi, cũng không giết được, bởi vì khí số chưa tận." "Chẳng lẽ Phục Hy phải chết vô ích sao?

Chẳng lẽ khí số Phục Hy đã tận sao?

Hắn đã làm không ít việc vì Nhân tộc, con..." Lời của Nữ Oa vừa nói được một nửa thì bị cắt ngang: "Đừng nói nữa.

Cái chết của Phục Hy là do Côn Bằng tạo thành, tự nhiên hắn cũng sẽ chết vì Phục Hy.

Nhưng, cái chết của Phục Hy ngươi có rõ ràng không?

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn có biết thực lực của Côn Bằng không?

Nhưng mấy người họ đều bị Côn Bằng tính kế, mới bị hại.

Ngươi có biết điều đó đại biểu cho cái gì không?

Đại biểu cho việc Yêu tộc càng ngày càng nguy hiểm." "Ngô đã nói nhiều như vậy rồi, muốn nói cho ngươi biết, mau đi giúp Yêu tộc đi.

Bây giờ ngươi lại cứ mãi băn khoăn về cái chết của Phục Hy,

chẳng lẽ một cái chết của Phục Hy lại khiến ngươi không hiểu sao?

Cái chết của hắn không chỉ đơn giản là do Côn Bằng đâu." Càn Nguyên hiển nhiên có chút tức giận, ngữ khí nói chuyện cũng trở nên nặng nề hơn.

"Con, con biết lỗi rồi." Nữ Oa cúi đầu, trầm mặc không nói.

Càn Nguyên liếc nhìn nàng, khẽ lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, ngô muốn đi nghỉ ngơi đây.

Còn về việc của ngươi, nếu không có chuyện quan trọng thì tạm thời đừng tìm ngô nữa." Nhìn bóng lưng Càn Nguyên rời đi, Nữ Oa mím môi đỏ, quay người đi đến Yêu tộc Thiên Đình, muốn xem tình hình Yêu tộc Thiên Đình hiện tại thế nào rồi.

Khi đến Yêu tộc Thiên Đình, Nữ Oa khẽ nhíu mày, bởi vì nàng phát hiện trên Yêu tộc có sát khí trùng thiên, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nghe tin Nữ Oa đến, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn vội vàng ra nghênh tiếp.

"Nữ Oa, thật đáng chúc mừng nha.

Nghe nói muội đã bái sư Càn Nguyên Đại Thần, sau này Yêu tộc chúng ta có Càn Nguyên Đại Thần giúp đỡ, xem ai dám đắc tội chúng ta, ha ha..." Đế Tuấn cười lớn nói, sắc mặt có vẻ dữ tợn, toàn thân toát ra một loại sát khí.

Nữ Oa khẽ nhíu mày, liếc nhìn Đế Tuấn, lạnh mặt nói: "Ta đã bái sư, nhưng Càn Nguyên Đại Thần không có bất kỳ quan hệ nào với Yêu tộc.

Ta sẽ giúp đỡ Yêu tộc, nhưng Càn Nguyên Đại Thần sẽ không.

Các ngươi cũng đừng có ý đồ gì cả, nếu không sẽ tự rước họa vào

thân.” Nghe Nữ Oa nói vậy, sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn lập tức trở nên âm trầm, bởi vì lời nàng nói hoàn toàn không giống với những gì họ nghĩ.

Nữ Oa vừa đi vào trong vừa nói: “Sư Tôn của ta tổng cộng thu mười hai đệ tử, bao gồm Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, Nhân tộc, Yêu tộc, Vu tộc.

Nếu theo cách của các ngươi, những người đó đều sẽ giúp sao?

Vậy các ngươi cảm thấy nên giúp thế nào đây?” “Thu nhiều đệ tử như vậy sao?” Đông Hoàng Thái Nhất khẽ nhíu mày, không khỏi thở dài một hơi: “Xem ra cũng là để phòng ngừa một chút, cho nên mỗi tộc đều thu một chút người, như vậy thì không cần phải giúp ai cả.” “Cũng không hẳn.

Đệ tử luôn có mối quan hệ tốt xấu chứ.

Chỉ cần Nữ Oa có thể...” Lời của Đế Tuấn vừa nói được một nửa thì bị Nữ Oa nhíu mày cắt ngang: “Không cần nói nữa, ta ghét nhất loại đệ tử đó.” Đế Tuấn nhìn Nữ Oa, há miệng không biết nên nói gì.

“Vậy Thiên Đình làm gì?” Đế Tuấn trợn tròn mắt, bất mãn nhìn Nữ Oa, lạnh lùng hỏi.

Nữ Oa thở dài một tiếng, nói: “Sư Tôn của con, người đệ tử cuối cùng, đã nói với con rằng Yêu tộc của chúng ta sẽ có kiếp nạn, dặn con phải chuẩn bị sớm, cho nên con mới đến đây để bàn bạc với các huynh.” “Kiếp nạn ư?

Ta thấy đó là lời lẽ huyễn hoặc, hiện giờ Yêu tộc của ta đang phát triển tốt.

Những kẻ không trung thực kia, đa số đều đã bị ta giết sạch rồi.

Hiện tại chỉ còn lại Nhân tộc và Vu tộc, chỉ cần diệt Nhân tộc và Vu tộc đi, sau này toàn bộ Hồng Hoang sẽ là thiên hạ của ta.” Đế

Tuấn cười ha ha nói.

Nghe lời của Đế Tuấn, sắc mặt Nữ Oa lập tức biến đổi.

Thảo nào Yêu tộc Thiên Đình sát khí trùng thiên, hóa ra trong khoảng thời gian này, họ đã giết rất nhiều người.

Mặc dù không biết số lượng cụ thể, nhưng từ lời Đế Tuấn có thể nghe ra, ước chừng đã giết không ít.

Điều đó khiến trong lòng Nữ Oa dấy lên một trận lo lắng.

Càn Nguyên đã nói rồi, không thể để Yêu tộc tiếp tục sát lục nữa, càng sát lục nhiều thì Yêu tộc diệt vong sẽ càng nhanh.

Nàng nhớ rõ, Long tộc và các chủng tộc kia kết cục thế nào, vô số tộc nhân lần lượt tổn lạc, người của Tam tộc mười phần không còn một.

Dưới sự giúp đỡ của Càn Nguyên, cũng suýt chút nữa bị diệt tộc.

Các lão tổ Tam tộc còn bị bức đến mức vô cùng bất đắc dĩ, phải tự nguyện trấn áp vô số năm, mới đổi lại một đường sinh cơ cho Tam tộc, tranh thủ được một tia khí vận.

Chẳng lẽ, thực sự giống như lời Càn Nguyên nói, Yêu tộc cũng sẽ đi theo vết xe đổ của Long tộc sao?

Chương 174

Nghĩ đến đây, sắc mặt Nữ Oa trở nên vô cùng khó coi: "Không thể tiếp tục như vậy được, cứ sát lục mãi sẽ sớm khiến Yêu tộc chúng ta phúc diệt.

Huống hồ, Vu tộc có Hậu Thổ Thánh nhân, có Mười hai Tổ Vu, không phải đối thủ của chúng ta đâu." "Ngươi đánh giá quá cao rồi.

Vu tộc có Thánh nhân là thật, nhưng ta cũng đã có thực lực Chuẩn Thánh.

Huống hồ Yêu tộc của ta có nhiều người như vậy, chẳng lẽ lại sợ không thể diệt được Vu tộc sao?" Đông Hoàng Thái Nhất vẻ mặt ngạo nghễ, căn bản không đặt Vu tộc vào mắt.

Nữ Oa nhìn hai người, trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên không biết nên nói gì, bởi vì nàng quá hiểu Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, cũng quá hiểu quần yêu tộc.

Họ chưa từng đặt các chủng tộc khác vào mắt, Yêu tộc bản tính hiếu sát, khó mà khống chế.

Nhưng, không thể cứ để như vậy mãi được, nếu không thì sẽ bị hủy trong tay họ.

"Không thể như vậy được, cứ tiếp tục như vậy sẽ diệt vong.

Càn Nguyên đã nhắc nhở ta, Người mạnh đến mức nào các huynh hẳn phải hiểu rõ, Người sẽ không lừa ta đâu." Nữ Oa nhìn hai người, nghiêm túc nói.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn nhìn nhau, không nói gì.

Đương nhiên họ biết Càn Nguyên thần thông quảng đại, thậm chí họ cũng hy vọng có thể trở thành người như vậy, cho nên mới làm tất

cả những điều hiện tại, hy vọng có thể giống như Càn Nguyên.

“Càn Nguyên lợi hại, nhưng Yêu tộc của ta cũng không kém.

Ta muốn siêu việt Càn Nguyên, siêu việt tất cả mọi người, để Yêu tộc của ta đạt đến thời kỳ đỉnh thịnh, đỉnh cao nhất.” Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Nữ Oa, lạnh mặt nói: “Càn Nguyên nói không sai, những gì ta làm là nguy hiểm.

Nhưng không sao, nếu ta có thể thành công, vậy thì toàn bộ Hồng Hoang sẽ là thiên hạ của ta.” Đế Tuấn cũng nói theo: “Phải đó, chỉ cần Đại ca thành Thánh, ai sẽ là đối thủ của Đại ca?

Hiện giờ cũng không có mấy người là đối thủ của Đại ca.

Chỉ cần Đại ca lấy Đông Hoàng Chung ra, những người đó đều phải tránh xa ba xá.” Nghe vậy, Nữ Oa không khỏi khẽ nhíu mày.

Điều đó thực sự quá viển vông.

Chẳng lẽ họ nghĩ thành Thánh rồi có thể tùy ý làm càn sao?

Chẳng lẽ không biết Hồng Quân và Hậu Thổ Thánh nhân hiện giờ cũng phải ngoan ngoãn, muốn mưu đồ gì cũng phải cẩn thận dè dặt sao?

Sao có thể kiêu ngạo như vậy được?

Bây giờ họ còn chưa thành Thánh mà.

Thấy Nữ Oa trầm mặc, Đông Hoàng Thái Nhất bỗng nhiên nói: “Ta biết những gì ta làm là nguy hiểm.

Đừng nghĩ chỉ có Càn Nguyên là lợi hại nhất thiên hạ, Yêu tộc của ta cũng sẽ không kém hơn bao nhiêu.

Ngươi có thể biết chuyện, ta tự nhiên cũng biết.

Mặc dù chuyến này nguy hiểm trùng trùng, nhưng nếu có thể thành

công, sẽ thay đổi địa vị của Yêu tộc trong Hồng Hoang.

Nhưng, nếu bây giờ ta không làm gì cả, chẳng lẽ ngươi nghĩ Yêu tộc của ta sẽ tốt sao?" Đế Tuấn ha ha cười, dùng một giọng nói vô cùng châm chọc: "Nữ Oa muội đừng quên, Long tộc đã nghe lời Càn Nguyên, nhưng muội hãy xem Long tộc bây giờ thế nào?

Không bị trấn áp thì cũng bị trấn áp, kẻ chết thì chết, những kẻ còn sống cũng đã khai tịch một thế giới, không dám bước ra ngoài.

Chẳng lẽ Yêu tộc của ta cũng muốn giống như vậy sao?" Nữ Oa trầm mặc không nói, kết cục của Long tộc quả thực không hay.

Nghe lời của Càn Nguyên xong, lúc này nàng quả thực không thể biện giải được.

Thấy đã động được Nữ Oa, Đông Hoàng Thái Nhất ha ha cười, nhàn nhạt nói: "Yên tâm, ta đã có dự tính rồi, tự nhiên cũng sẽ để lại một đường lui cho Yêu tộc.

Nếu ta không thành công, sau này Yêu tộc cũng sẽ phải dựa vào muội chăm sóc.

Ta sẽ cho một phần Yêu tộc sớm quy ẩn." Ngừng lại một chút, hắn nói tiếp: "Nếu ta thất bại, sau này sẽ phải nhờ muội chiếu cố rồi." Nữ Oa nhìn hai người, trầm mặc không nói.

Nàng thấy hai người đã có một số chuẩn bị và kế hoạch, nếu không thì sẽ không nói như vậy.

Suy nghĩ kỹ lại, Nữ Oa cảm thấy kỳ thực kế hoạch của họ cũng không tệ.

Long tộc tin tưởng Càn Nguyên, cũng nhận được sự giúp đỡ của Càn Nguyên, nhưng kết cục cuối cùng kỳ thực cũng không tốt.

Nếu Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn có thể mưu tính một

phen, không chừng thật sự có thể thay đổi tất cả.

Nữ Oa trầm mặc hồi lâu, cuối cùng không nhịn được hỏi: "Ý các huynh là muốn đối phó Vu tộc và Nhân tộc?

Vu tộc có Hậu Thổ Thánh nhân, ta lại là Thánh Mẫu của Nhân tộc, nếu triển khai sát kiếp đối với họ, khiến ta phải làm sao đây?" Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn nhìn Nữ Oa, cả hai cũng trầm mặc không nói, vậy thì không có cách nào rồi, phải xem Nữ Oa lựa chọn thế nào, lựa chọn ủng hộ Yêu tộc, hay lựa chọn ủng hộ Nhân tộc.

Còn về phía Hậu Thổ, họ đã sớm có đối sách.

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất nói: "Nhân tộc nhỏ yếu, tạm thời không vội.

Ta cũng cần dùng Nhân tộc để muội thành Thánh." Nghe nói thành Thánh, mắt Nữ Oa sáng lên, nhíu mày hỏi: "Dùng Nhân tộc thành Thánh, chẳng phải có cách sao?" Đế Tuấn hắc hắc cười, đắc ý nói: "Đương nhiên có cách rồi.

Hiện giờ muội đang thiếu công đức, chỉ cần ta có thể giúp muội có đủ công đức, tự nhiên có thể giúp muội thành Thánh." "Kế hoạch của ta là, để Vu tộc sát hại Nhân tộc, sau đó muội ra tay cứu Nhân tộc.

Như vậy muội sẽ đạt được vô số công đức, từ đó có thể thành Thánh.

Khi đó, Yêu tộc của ta cũng có lý do để đối phó Vu tộc, một mũi tên trúng hai đích." Nữ Oa trầm mặc không nói, kế hoạch này không tệ, chỉ là Nhân tộc chẳng phải sẽ gặp tai ương sao?

Nhân tộc nhỏ yếu như vậy, bất kể Yêu tộc hay Vu tộc đối phó, đều khó mà thoát khỏi ách vận.

Thấy Nữ Oa có chút do dự, Đông Hoàng Thái Nhất suy tư nói: "Nhân tộc tuy chịu khổ, nhưng sau khi muội thành Thánh cũng có thể

che chở họ.

Huống hồ, nếu muội không thành Thánh, Yêu tộc gặp họa, Nhân tộc lại gặp họa thì sao?

Không có Thánh nhân tọa trấn, sau này chẳng lẽ có thể sống sót sao?" Sau một hồi trầm mặc, Nữ Oa gật đầu, thở dài một tiếng: "Nếu đã như vậy, ta nghe theo các huynh vậy.

Lần này ta cũng đành làm một kẻ ác." Đế Tuấn nhìn Nữ Oa, bỗng nhiên hỏi: "Muội có gặp Côn Bằng không?

Tên hỗn đản đó thế nào rồi?" Nữ Oa lắc đầu, nghe cái tên đó nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Để hắn chạy thoát rồi.

Nếu không phải đám Long Vương cố ý không ra tay, Côn Bằng căn bản không chạy được." Đế Tuấn ha ha cười, châm chọc nói: "Ta đã nói rồi, trừ Yêu tộc ta ra, những người khác có thể sẽ giúp ta sao?

Nhờ họ giúp đỡ vốn là một việc không thể thực hiện được.

Nếu ban đầu muội nói với ta, mấy người ta cùng liên thủ, tất nhiên có thể giết Côn Bằng rồi." Đông Hoàng Thái Nhất nhíu mày nhìn Đế Tuấn, trầm mặt nói: "Được rồi, đừng nói những lời vô ích đó nữa.

Tên Côn Bằng đó vốn xảo trá, hắn chạy thoát cũng là chuyện đương nhiên." Nữ Oa gật đầu, liếc nhìn hai người, nói: "Đã vậy, ta về Càn Nguyên Tiên Cung.

Lần này về, ta cũng sẽ mặt dày mà hỏi Sư Tôn kết quả của Yêu tộc, bất luận thế nào cũng phải tranh thủ một đường sinh cơ cho Yêu tộc của ta." Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều gật đầu, hai người vô cùng hy vọng có thể đạt được sự ủng hộ của Càn Nguyên.

Khi Nữ Oa lần thứ hai quay về Càn Nguyên Tiên Cung, Càn Nguyên đã bế quan tu luyện, cho nên Nữ Oa cũng ở lại Càn Nguyên Tiên Cung.

Chương 175

Càn Nguyên vừa tu luyện, liền tu luyện vài trăm năm.

Đợi đến khi xuất quan, Hồng Hoang kỳ thực đã xảy ra một số biến hóa.

Yêu tộc và Vu tộc xuất hiện những ma sát lớn nhỏ.

Vu tộc để đối phó Yêu tộc, lại đại lượng đồ sát Nhân tộc, chế tạo Trảm Yêu Kiếm, dùng để đối phó Yêu tộc.

Càn Nguyên sau khi xuất quan, kỳ thực đã cảm nhận được những chuyện bên ngoài.

Những chuyện xảy ra bên ngoài kỳ thực một chút cũng không bất ngờ, bởi vì Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn của Yêu tộc là những người sát phạt quả đoán, từ trước đến nay không sợ Thiên Đạo hoặc Thánh nhân, có thể làm ra những chuyện như vậy cũng có thể lý giải.

Càn Nguyên sau khi xuất quan, đầu tiên gặp Nữ Oa, bởi vì Nữ Oa vẫn luôn chú ý đến Càn Nguyên.

Hiện tại có không ít chuyện cần hỏi Càn Nguyên, cũng hy vọng Càn Nguyên có thể giúp đỡ trong một lần hành động của Yêu tộc.

Càn Nguyên liếc nhìn Nữ Oa, bất đắc dĩ lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Ngô đã sớm nói rồi, Yêu tộc nếu cứ tiếp tục sát lục, tất nhiên sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Ngươi không ngăn cản cũng thôi.

Lại còn cùng Đông Hoàng Thái Nhất mưu đồ.

Ai... sớm muộn gì cũng có ngày hối hận." Nghe Càn Nguyên nói vậy, Nữ Oa vội vàng bước vài bước lên trước: "Sư Tôn, Người giúp

Yêu tộc một tay đi.” Hiện tại Nữ Oa không còn giữ thể diện nữa, để Càn Nguyên giúp đỡ Yêu tộc, trừ Càn Nguyên ra không ai có thể giúp Yêu tộc.

Nếu không có Càn Nguyên giúp đỡ, Yêu tộc sẽ lâm vào nguy hiểm, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn căn bản không thể bảo hộ Yêu tộc.

Càn Nguyên có chút bất đắc dĩ nhìn Nữ Oa, khẽ lắc đầu: “Không phải ngô không giúp, mà là ngươi không muốn tin ngô mà thôi.

Ngô chẳng phải đã trực tiếp nói với ngươi rồi sao?

Ngươi cũng không làm theo ý ngô.

Chẳng lẽ ngươi muốn ngô ủng hộ Yêu tộc sao?” “Không có, chỉ là con hy vọng Sư Tôn có thể giúp Yêu tộc của con.” Nữ Oa nói.

Càn Nguyên liếc nhìn nàng, nhíu mày nói: “Ngươi muốn Yêu tộc từ bỏ kế hoạch hiện tại, ngươi nghĩ có khả năng sao?” Nữ Oa nghẹn lời, sau đó nhíu mày nói: “Chẳng lẽ Yêu tộc của con không thể nắm giữ Hồng Hoang sao?” Càn Nguyên khẽ cười, nhìn Nữ Oa nói: “Tự từ khi Yêu tộc chấp chưởng Thiên Đình, Yêu tộc nắm giữ Hồng Hoang, các ngươi quá tham lam rồi, muốn bá chiếm Hồng Hoang.” Nữ Oa trầm mặc không nói, nhưng ánh mắt nàng vẫn luôn nhìn chằm chằm Càn Nguyên.

Càn Nguyên bất đắc dĩ, nhìn Nữ Oa nói: “Ngô có thể hiểu cho ngươi vì Yêu tộc, nhưng ngô không phải người của Yêu tộc.

Ngô chỉ nể mặt ngươi mà giúp một tay, nhưng ngươi lại không muốn tin ngô.

Ngô đã nói rõ lợi hại trong đó rồi, nhưng cuối cùng ngươi lại muốn tìm một đường sinh cơ, muốn Yêu tộc đứng vững ở Hồng Hoang.

Đã có quyết tâm như vậy, tự nhiên phải gánh chịu hậu quả.

Chẳng lẽ những sát lục mà các ngươi gây ra không cần gánh chịu hậu quả sao?" Càn Nguyên nhìn Nữ Oa, cười nói: "Đừng nghĩ Yêu tộc mạnh mẽ.

Long tộc năm xưa chẳng phải cũng giống Yêu tộc sao?

Nhưng kết cục hiện tại của họ ngươi hẳn phải rõ.

Đừng nghĩ Long tộc bây giờ thế nào, đừng nghĩ ngô đã giúp Long tộc, nhưng kết cục của Long tộc vẫn không tốt, vẫn tổn thất quá nhiều người, cho nên ngươi sẽ cảm thấy sự giúp đỡ của ngô có cũng như không." Thấy Nữ Oa vẫn trầm mặc, Càn Nguyên bỗng nhiên thở dài một tiếng, trầm mặc nhìn nàng nói: "Được rồi, đã cố chấp như vậy, vậy ngô ban cho ngươi một cơ duyên, giúp ngươi thành Thánh.

Hy vọng sau khi thành Thánh, ngươi có thể hiểu rõ một số chuyện, có thể minh bạch vận mệnh của Yêu tộc." Sau một hồi, ánh mắt Nữ Oa cuối cùng cũng sáng lên, nhìn chằm chằm Càn Nguyên, suy đoán về cơ duyên đó của Người.

Lúc này, Càn Nguyên ngồi trên ghế, uống một ngụm trà, nhìn về phía bầu trời.

Yêu tộc tất yếu sẽ gặp trọng thương.

Những chuyện đang làm hiện tại tất nhiên phải gánh chịu hậu quả.

Nếu Yêu tộc và Vu tộc không rút khỏi Hồng Hoang, vậy thì Nhân tộc làm sao có thể quật khởi?

Nếu Nhân tộc không quật khởi, những chuyện sau này làm sao có thể tiếp tục?

Tam Thanh và những người khác đều phải nương tựa vào Nhân tộc để thành Thánh.

Hiện giờ nếu là thiên hạ của Yêu tộc và Vu tộc, Thiên Đạo tất nhiên sẽ khiến Yêu tộc và Vu tộc trọng thương.

Chỉ là, Càn Nguyên cảm thấy nếu cứ luôn làm theo ý đồ của Thiên Đạo an bài, thì sẽ quá vô vị một chút.

Huống hồ Thiên Đạo cũng không phải một thứ tốt đẹp gì, chắc chắn vẫn luôn âm thầm mưu đồ.

Cho nên, Càn Nguyên muốn bảo toàn sức mạnh của Yêu tộc và Vu tộc, nhưng lại muốn đẩy họ ra khỏi vũ đài Hồng Hoang, giống như Long tộc, cố gắng tránh tổn thất.

Sau khi trầm tư, Càn Nguyên nói: "Hiện tại Nhân tộc và Yêu tộc, Vu tộc hỗn tạp với nhau, đối với Nhân tộc vô cùng bất lợi.

Đông Hoàng Thái Nhất muốn lấy việc đồ sát làm cái giá để ngươi thành Thánh, căn bản không thể chấp nhận được.

Ngươi là Thánh Mẫu của Nhân tộc, lại lợi dụng Nhân tộc, Thiên Đạo cũng không ngốc, có thể sẽ giáng công đức xuống sao?" "Ngươi là Thánh Mẫu của Nhân tộc, chẳng lẽ nhẫn tâm nhìn Nhân tộc bị sát lục sao?

Hiện tại, ngươi hãy đi đến Nhân tộc, khai tịch một thế giới cho họ, khiến Yêu tộc và Vu tộc đoạn tuyệt quan hệ với Nhân tộc.

Như vậy vừa bảo hộ được Nhân tộc, tự nhiên có thể đạt được vô lượng công đức." Nghe Càn Nguyên nói như vậy, Nữ Oa gật đầu, nói: "Cảm ơn Sư Tôn, con đi ngay bây giờ." Nói xong, Nữ Oa trực tiếp đi đến Nhân tộc Thánh Địa.

Lúc này Nhân tộc Thánh Địa đang đối mặt với một cuộc khủng hoảng lớn, bởi vì Vu tộc từ phía đông bắc đang vây sát Nhân tộc, Nhân tộc đã tổn thất mấy trăm triệu người.

Phía tây nam, Yêu tộc cũng đang tiến hành sát lục Nhân tộc.

Đồng thời, Nhân tộc Thánh Địa cũng bị Yêu tộc bao vây, đang liên tục sát lục.

Lúc này, Nữ Oa bỗng nhiên xuất hiện tại Nhân tộc Thánh Địa.

Nhân tộc nhìn thấy Nữ Oa Thánh Mẫu, ai nấy đều quỳ xuống đất.

"Thánh Mẫu, xin Người cứu chúng con!" "Thánh Mẫu, Người phải giúp chúng con báo thù a, Yêu tộc và Vu tộc tàn hại chúng con, tộc nhân bị đồ sát không còn một ai!" "Khẩn thỉnh Thánh Mẫu giúp chúng con báo thù!" Nghe tiếng Nhân tộc khóc lóc, Nữ Oa trong lòng cũng không khỏi đau xót.

Vì sự xuất hiện của Nữ Oa, Yêu tộc cũng tạm thời ngừng tấn công.

Nữ Oa nhìn Nhân tộc đang ngổn ngang thi thể khắp cánh đồng, hai mắt không khỏi đỏ lên, ánh mắt rơi vào đám Yêu tộc khát máu kia, lạnh mặt nói: "Tất cả hãy cút về Thiên Đình, sau này không được động đến Nhân tộc nữa!" "Nữ Oa Nương Nương, chúng ta là phụng mệnh hành sự, hy vọng Người không can thiệp vào chuyện của chúng ta." Một Yêu tộc Đại Thánh nói.

Sắc mặt Nữ Oa trầm xuống, Hồng Tú Cầu trong tay bỗng nhiên lóe sáng: "Mau cút đi, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Hiện tại, hãy để Yêu tộc toàn bộ rút khỏi Nhân tộc chi địa!" "Điều đó không được, Thiên Đế đã nói..." Lời còn chưa dứt, Hồng Tú Cầu trong tay Nữ Oa đã đánh thẳng vào đám Yêu tộc.

Một tiếng nổ lớn vang dội, vô số Yêu tộc đã tan xác dưới Hồng Tú Cầu.

Nữ Oa nhìn chằm chằm Yêu tộc, sắc mặt có chút tái nhợt.

Nàng cũng không muốn ra tay với Yêu tộc, nhưng nếu không cho họ chút màu mè, đám Yêu tộc sẽ không thể rút lui.

Chương 176

Hơn nữa, Nữ Oa thấy Nhân tộc thảm thiết như vậy, trong lòng cũng có chút oán hận Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

Ban đầu họ nói chỉ đối phó Vu tộc, sẽ không quá hung tàn với Nhân tộc, nhưng hiện tại nếu nàng không kịp thời chạy đến, e rằng Nhân tộc đã bị giết sạch rồi, làm sao nàng có thể vui vẻ được chứ.

Thấy Nữ Oa nổi giận, chúng Yêu tộc cũng không dám ở lại nữa, chỉ có thể âm thầm rút lui.

Địa vị của Nữ Oa trong Yêu tộc còn thua xa Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

Yêu tộc tuy sợ Nữ Oa, nhưng lại không tình nguyện nghe theo mệnh lệnh của Nữ Oa.

Nếu không phải vừa rồi Nữ Oa ra tay, thể hiện đủ thực lực, thì họ đã không chịu rút lui dễ dàng như vậy.

Sau khi Yêu tộc rút lui, Nữ Oa vung tay áo, trực tiếp mang toàn bộ Nhân tộc đi.

Sau đó Nữ Oa lại đi đến các nơi khác, cũng mang toàn bộ Nhân tộc đi.

Đứng trên một vùng đất vô nhân ở Hồng Hoang, Nữ Oa thả toàn bộ Nhân tộc ra.

Nhìn số Nhân tộc chỉ còn lại vài chục triệu, nàng cũng đỏ hoe mắt, không kìm được nước mắt.

Khẽ trầm ngâm, Nữ Oa giơ hai tay lên, nhàn nhạt nói: “Ngô là Nữ Oa, nay tại đây kiến lập Nhân Gian Giới.

Dưới cảnh giới Kim Tiên, không ai được phép nhập Nhân Gian!" Lời vừa dứt, thiên địa chấn động, một tấm bình chướng lập tức hình thành xung quanh, sau đó bắt đầu từ từ khuếch tán ra xung quanh.

Cuối cùng hình thành Nhân Gian Giới.

Nhân Gian Giới vì có bình chướng, cho nên người dưới cảnh giới Kim Tiên không được phép tiến vào.

Như vậy, đã ban cho Nhân tộc đủ không gian phát triển.

Mặc dù trong Hồng Hoang có không ít Kim Tiên, nhưng phần lớn Yêu tộc và Vu tộc đều không có cảnh giới Kim Tiên, không thể gây bất lợi cho Nhân tộc, càng không thể có chuyện Nhân loại bị đồ sát quy mô lớn nữa.

Lúc này, Thiên Đạo cảm ứng, giáng xuống vô lượng công đức, dung nhập vào thân Nữ Oa.

Trong đó có một số công đức dung nhập vào bình chướng Nhân Gian Giới.

Công đức nhập thân, Nữ Oa cũng lập tức thành Thánh.

Khoảnh khắc thành Thánh, Nữ Oa minh ngộ nhiều chuyện.

Thánh nhân là một cảnh giới khó nắm bắt.

Không chỉ có thể tăng cường thực lực, mà còn có thể dễ dàng do thám thiên cơ.

Nữ Oa nhìn Nhân tộc, khẽ thở dài một tiếng, sau đó vung tay cứu chữa toàn bộ Nhân tộc bị thương: "Sau này, các ngươi hãy sống tốt ở đây." "Cảm tạ Thánh Mẫu tương trợ!" "Cảm ơn Thánh Mẫu!" "Thánh Mẫu vạn tuế, chúng con xin khắc ghi ân đức Thánh Mẫu!" "Thánh Mẫu vạn tuế, chúng con xin khắc ghi ân đức Thánh Mẫu!" Thấy chúng nhân như vậy, Nữ Oa thở dài một tiếng, quay người đi đến

Thiên Đình.

Chuyện Nhân tộc đã xử lý xong, nhưng nàng còn phải cố kỵ cảm nhận của Yêu tộc.

Hiện tại Nữ Oa sau khi thành Thánh, đã dự cảm được tình hình của Yêu tộc quá nguy hiểm.

Khi Nữ Oa đi đến Thiên Đình, các Đại năng trong Hồng Hoang cũng bị chấn động.

Không ngờ Nữ Oa lại thành Thánh, điều đó khiến họ cảm thấy có chút nguy hiểm.

Vốn dĩ thực lực của Yêu tộc đã đủ mạnh rồi, nhưng không ngờ hiện tại Yêu tộc lại có thêm một Thánh nhân, làm sao có thể tốt được.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chép miệng, vẻ mặt đầy hâm mộ, liếc nhìn hai người bên cạnh: "Nữ Oa thành Thánh rồi, chúng ta chẳng phải cũng nên đi tìm Càn Nguyên Đại Thần, để Người chỉ điểm sao?" Thái Thượng Lão Quân khẽ gật đầu, cũng không nói gì.

Thông Thiên trầm ngâm, nói: "Càn Nguyên Đại Thần có thể giúp chúng ta sao?" "Không thể sao?

Đã giúp Nữ Oa, tự nhiên cũng sẽ giúp chúng ta.

Hiện giờ ở Hồng Hoang, Yêu tộc ngày càng mạnh mẽ như vậy, Càn Nguyên Đại Thần tất nhiên cũng không muốn thấy một nhà độc bá.

Hiện giờ chính là lúc chúng ta nên đi tìm Người.

Dù không có cách thành Thánh, kết giao tình cảm với Càn Nguyên Đại Thần cũng tốt." Nguyên Thủy Thiên Tôn bĩu môi, nhàn nhạt nói.

Đã quyết định rồi, nhất định phải đi gặp Càn Nguyên Đại Thần, bất kể thế nào cũng phải thử.

Thái Thượng Lão Quân trầm tư một lát, cười nói: "Đi gặp cũng tốt, ít nhất ta có thể hỏi một số vấn đề." Thông Thiên gật đầu, cũng không có ý kiến.

Sau đó, ba người trực tiếp đi đến Càn Nguyên Tiên Cung.

Đến Càn Nguyên Tiên Cung, trước tiên phải để người thông báo cho Càn Nguyên.

Vậy thì, trước tiên phải qua được tiểu đồng tử.

Tiểu đồng tử là người thoải mái nhất trong Càn Nguyên Tiên Cung.

Hắn trầm mặc ngồi trên một chiếc ghế nhỏ ở cổng Càn Nguyên Tiên Cung, đợi có người đến Càn Nguyên Tiên Cung, để chặn người ta lại, rồi người ta sẽ cho hắn một ít đồ ăn ngon, đồ chơi vui.

Kỳ thực không cần tiểu đồng tử nói, những người đó sẽ vô cùng hiểu chuyện mà cho tiểu đồng tử một ít đồ ăn ngon, đồ chơi vui.

Tiểu đồng tử nhìn thấy Tam Thanh, vội vàng cúi người bái kiến mấy người.

Mặc dù thân phận của họ đặc biệt, nhưng khi gặp mấy người này tiểu đồng tử vẫn vô cùng khách khí và tôn trọng.

"Bái kiến mấy vị tiền bối." Tiểu đồng tử cười ha ha nói.

Thái Thượng Lão Quân cũng cười ha ha chào hỏi tiểu đồng tử, sau đó lấy ra một ít đồ cho tiểu đồng tử: "Chúng ta cũng đã lâu không gặp rồi.

Nghe nói con thích ăn tiên quả, ta đặc biệt để ý cho con." Vừa nói, vừa lấy ra đồ cho hắn.

Tiểu đồng tử nhận lấy đồ, cười ha ha nói: "Ba vị tiền bối chờ một lát, ta bây giờ đi báo với Lão Gia." Tam Thanh gật đầu, đứng ở cổng

đợi tiểu đồng tử.

Tiểu đồng tử đi vào trong báo cáo cho Càn Nguyên.

Càn Nguyên nghe Tam Thanh đến, không khỏi khẽ cười.

Tam Thanh đến hẳn là có chuyện, ước chừng thấy Nữ Oa thành Thánh, trong lòng có chút sốt ruột, cho nên mới đến đây để dò hỏi một số thông tin.

Bởi vì chuyện Nữ Oa và Yêu tộc, kỳ thực tâm trạng của Càn Nguyên không được tốt lắm.

Tiểu đồng tử cũng nhận ra điều đó, cho nên lời nói đều cẩn thận dè dặt.

Một lát sau, Càn Nguyên mới nói: "Được rồi, đưa mấy người họ vào đi." Nói xong, Người đặc biệt trừng mắt nhìn tiểu đồng tử một cái, cảnh cáo nói: "Sau này những thứ nên lấy thì lấy, những thứ không nên lấy thì tuyệt đối không được lấy, rõ chưa?" Tiểu đồng tử gật đầu, cười hì hì nói: "Lão Gia yên tâm, ta biết chừng mực." Càn Nguyên gật đầu, phất tay ý bảo tiểu đồng tử lui xuống.

Tiểu đồng tử quay về cổng Càn Nguyên Tiên Cung, cười hì hì mời Tam Thanh vào.

"Tiểu gia hỏa, gần đây Càn Nguyên Tiên Cung có chuyện gì không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn không mảy may dò hỏi một số chuyện.

Chương 177

Tiểu đồng tử lắc đầu, nói: "Cũng không có chuyện gì, chỉ là tâm trạng của Lão Gia có lẽ không được tốt lắm, mấy vị tiền bối cần chú ý một chút." Tam Thanh nghe vậy, hơi giật mình.

Không ngờ tâm trạng của Càn Nguyên lại không tốt, bởi vì Nữ Oa thành Thánh là một chuyện tốt, Nữ Oa cũng là đệ tử của Người, Nữ Oa thành Thánh làm sao Người lại không vui chứ?

Ba người nhìn nhau.

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đến gặp Càn Nguyên vào lúc này, cảm thấy có chút đau đầu.

Rất nhanh, tiểu đồng tử dẫn Tam Thanh đến trước mặt Càn Nguyên, sau đó tiểu đồng tử chuẩn bị lui xuống.

Thấy tiểu đồng tử muốn đi, Càn Nguyên bỗng nhiên gọi tiểu đồng tử lại: "Đi gọi các tiểu thư tỷ của con đến đây." Tiểu đồng tử gật đầu, vội vàng đi tìm Tam Tiêu.

Bởi vì tiểu đồng tử không bái sư, cho nên tự nhiên không thể gọi Tam Tiêu là sư tỷ, nhưng vì tiểu đồng tử lại được Càn Nguyên chiếu cố, cho nên vẫn luôn coi Tam Tiêu và những người khác là tỷ tỷ.

Tiểu đồng tử trong lòng vô cùng vui vẻ.

Kỳ thực hắn khá hiểu ý Càn Nguyên, bởi vì Càn Nguyên bảo hắn đi tìm Tam Tiêu và những người khác, hiển nhiên là muốn Tam Tiêu đi gặp Tam Thanh.

Tam Thanh là trưởng bối của Tam Tiêu, khi gặp vãn bối tự nhiên phải cho một ít đồ tốt.

Ý của Càn Nguyên là, để Tam Thanh tặng một ít lễ vật cho đệ tử

của mình.

Mặc dù Càn Nguyên cũng có nhiều đồ tốt, nhưng đồ tốt thì không sợ nhiều, có thể đòi thêm một ít đồ tốt cho đệ tử, tự nhiên Người rất sẵn lòng.

Dù sao, Tam Thanh đã đến thì không thể về không, tự nhiên phải bỏ ra một ít đồ.

Tiểu đồng tử đi ra phía sau, tình cờ nhìn thấy Tam Tiêu và những người khác đang an ủi Tử Nguyệt và mấy người vừa mới về không lâu.

Tử Nguyệt và mấy người kia vì chủng tộc bị trọng thương, tâm trạng đều không tốt.

Tam Tiêu và mấy người kia thấy tâm trạng các nàng không tốt, đang cùng nhau an ủi.

"Mấy vị tỷ tỷ, Lão Gia bảo ta mời các tỷ ra phía trước." Tiểu đồng tử vừa nói, vừa đi đến trước mặt mấy người, tiếp tục nói: "Tam Thanh đã đến rồi, ra gặp họ đi, chắc chắn sẽ được tặng đồ tốt." Mấy cô gái gật đầu, đi theo tiểu đồng tử ra phía trước gặp Tam Thanh.

Trên đường đi, tiểu đồng tử liếc nhìn Tử Nguyệt và mấy người kia, cười nói: "Mấy vị tỷ tỷ Tử Nguyệt, không có chuyện gì chứ?" Tử Nguyệt gật đầu, miễn cưỡng cười một tiếng: "Làm sao mà không có chuyện gì được chứ.

Nhưng không cần lo lắng, một thời gian nữa sẽ ổn thôi." Tiểu đồng tử nghiêng đầu, an ủi nói: "Tỷ tỷ đừng lo, có Lão Gia chúng ta ở đây mà.

Nếu tỷ tỷ muốn giúp tộc nhân, có thể thỉnh cầu Lão Gia." Tử Nguyệt và mấy người kia gật đầu.

Nói thì nói vậy, nhưng có một số chuyện không hề đơn giản như

vậy, tiểu đồng tử căn bản không hiểu.

Bích Tiêu lườm tiểu đồng tử một cái, trêu chọc nói: "Cái tên tiểu thí hài này biết cái gì chứ.

Ngươi nghĩ Sư Tôn là vạn năng sao?

Giúp, cũng cần có năng lực đó mới được.

Huống hồ, nếu Sư Tôn có thể giúp thì đã giúp sớm rồi, hà tất phải đợi đến bây giờ?" Tử Nguyệt khẽ cười, ôn nhu nói: "Sư Tôn đã giúp ta rồi.

Nếu không có Sư Tôn giúp đỡ, có lẽ ta sẽ còn thảm hơn bây giờ.

Ít nhất hiện tại tộc nhân còn sống, mấy vị lão tổ tuy bị trấn áp, nhưng sớm muộn gì cũng có ngày được ra ngoài." Mấy người trầm mặc không nói.

Rất nhanh, một đoàn người đã đến phía trước.

Tử Nguyệt và những người khác nhìn thấy Tam Thanh, lần lượt hành lễ với Tam Thanh, miệng xưng tiền bối và những lời tương tự.

Tử Nguyệt và tổng cộng mười người, bắt đầu từ Vân Tiêu ba người, lần lượt chào hỏi Tam Thanh.

Tam Thanh là trưởng bối, sau khi chào hỏi, lần lượt lấy ra một ít đồ vật.

Bởi vì Tam Tiêu đều là đệ tử của Càn Nguyên, cho nên những thứ được tặng tự nhiên không thể quá kém.

Pháp bảo tất nhiên là loại vô cùng lợi hại trong số các Hậu Thiên Pháp Bảo.

Thông Thiên còn đưa món đồ tốt là Hỗn Nguyên Kim Đấu cho Vân Tiêu, Kim Giao Tiễn cho Bích Tiêu, và trận pháp Cửu Khúc Hoàng Hà Trận cho Quỳnh Tiêu.

Ba món đều là bảo vật vô cùng phi phàm, đặc biệt là Hỗn Nguyên Kim Đấu và Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, đó là những món đồ vô cùng ghê gớm.

Càn Nguyên còn có chút bất ngờ, không ngờ Thông Thiên lại đưa những món đồ tốt như vậy cho đệ tử.

Sở dĩ Thông Thiên lấy ra nhiều đồ tốt như vậy, cũng là hy vọng có thể từ Càn Nguyên mà đạt được tất cả những thông tin gì đó, tốt nhất là có thể đạt được cơ duyên thành Thánh.

Bởi vì hiện tại Nữ Oa thành Thánh, Tam Thanh trong lòng kỳ thực có chút sốt ruột.

Thấy Thông Thiên lấy ra những món đồ tốt như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân tự nhiên cũng không thể lấy ra những món đồ quá kém, nếu không thì không hay.

Họ cũng hy vọng có thể nhận được sự chỉ điểm của Càn Nguyên, bỏ ra một ít đồ cũng không sao cả.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa pháp bảo Phiên Thiên Ấn cho Cửu Thiên Huyền Nữ, Khổn Tiên Thừng cho Cửu Âm Nữ Đế, Tử Hà Tiên Vũ cho Hằng Nga.

Thái Thượng Lão Quân cũng lấy ra những món đồ tương tự cho Long Nữ và mấy người kia, trong đó còn có Cửu Chuyển Kim Đan.

Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Càn Nguyên, cười ha ha nói: "Đệ tử của Càn Nguyên Đại Thần quả nhiên tư chất bất phàm a, sau này tiền đồ bất khả hạn lượng, thật khiến chúng ta hâm mộ." Càn Nguyên cười ha ha, Người thấy mấy đệ tử này không tệ, cũng không có ý để đệ tử rời đi, bảo họ đều ngồi xuống.

Sau đó, Càn Nguyên nhìn Tam Thanh, suy tư nói: "Ha ha, xem ra thấy Nữ Oa thành Thánh, các ngươi cũng động lòng rồi sao?" Tam

Thanh bị nói vậy, hơi có chút ngại ngùng.

Thông Thiên ho khan một tiếng, cười nói: "Khải bẩm Càn Nguyên Đại Thần, chúng ta quả thực cũng có chút sốt ruột, nhưng khổ nỗi không biết cơ duyên thành Thánh ở đâu, cho nên mới đến gặp Người, hy vọng Người chỉ ra một con đường sáng." Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nheo mắt nhìn, muốn xem thái độ của Càn Nguyên.

Lúc này thái độ của Càn Nguyên không có quá nhiều biến hóa, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt.

Xem ra tâm trạng không tệ, cũng không vì chuyện này mà không vui.

Cho nên có thể xác định Càn Nguyên đối với vấn đề này không hề không vui, đã không vui, thì có hy vọng.

Càn Nguyên trầm ngâm một lát, liếc nhìn tất cả mọi người đang có mặt, cười nói: "Chuyện thành Thánh thì không cần phải vội.

Ngô có thể nói cho các ngươi biết, ba người các ngươi đều là Thánh nhân đã được Thiên Đạo định sẵn, thành Thánh là chuyện sớm muộn.

Vì sao ba người các ngươi lại không yên tâm như vậy?" Lời vừa nói ra, ba người Nguyên Thủy Thiên Tôn suýt chút nữa kích động đứng dậy.

Có một câu nói của Càn Nguyên Đại Thần, tự nhiên họ vô cùng yên tâm rồi, đơn giản là đã ăn một viên thuốc an thần, không cần lo lắng nữa.

Sắc mặt vui mừng lập tức tỏa ra, khó mà che giấu.

Tam Tiêu và mấy cô gái đó vô cùng thông minh.

Nghe Sư Tôn nói vậy, mấy cô gái này vội vàng tiến lên chúc mừng

Tam Thanh, trực tiếp gọi họ là Thánh nhân trước, khiến Tam Thanh vui mừng khôn xiết.

Vì mấy cô gái này đã làm vậy, tự nhiên họ lại phải lấy ra một ít đồ vật.

Chương 178

Lần này tự nhiên không thể lấy ra nhiều đồ tốt như vừa rồi, nhưng những món đồ được cho lần này cũng không kém, đều là những đan dược và dược liệu vô cùng tốt.

Sau khi cho đồ xong, Tam Thanh trong lòng đều có chút băn khoăn.

Nếu lại cho thêm một ít tin tức tốt, mấy cô gái này lại ban cho một tràng chúc phúc, ước chừng những món đồ tốt tích trữ kia đều sẽ bị moi sạch.

Dù sao đâu phải chỉ có vài đệ tử, tổng cộng mười đệ tử.

Một lần ít nhất cũng phải cho mười món đồ, mấy lần thì thành mấy chục món đồ.

Mặc dù Càn Nguyên Đại Thần đã cho họ một viên thuốc an thần, nhưng vẫn có chút hiếu kỳ.

Tuy có thể thành Thánh, nhưng hiện tại vẫn không có chút manh mối nào.

Thái Thượng Lão Quân trầm ngâm, suy tư nói: "Càn Nguyên Đại Thần, chúng ta biết, nhưng cơ duyên thành Thánh của chúng ta ở đâu?

Chúng ta hiện giờ vẫn chưa có chút manh mối nào.

Người xem có thể chỉ điểm cho chúng ta không?" Càn Nguyên đã hiểu.

Hôm nay đệ tử thu hoạch không ít, Tam Thanh cũng đã đại xuất huyết, lấy ra không ít đồ tốt.

Không giúp một tay cũng không được.

Gật đầu, cười nói: "Các ngươi có biết Hồng Hoang hiện tại đang

thiếu cái gì không?" Nghe Càn Nguyên hỏi như vậy, Tam Thanh không khỏi đều giật mình.

Từ trước đến nay họ chưa từng nghĩ đến điều đó.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi suy tư, không khỏi nhíu mày nói: "Hiện giờ Hồng Hoang động loạn, ta cảm thấy Hồng Hoang cần hòa bình một thời gian rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn ngoài miệng nói vậy, kỳ thực trong lòng cũng không chắc chắn, bởi vì hắn cảm thấy những gì mình nói ra đều có chút không đúng.

Thông Thiên nhíu nhíu mày nói: "Ta cảm thấy, Hồng Hoang của chúng ta hiện tại đang thiếu quy tắc." Thái Thượng Lão Quân trầm mặc không nói, biết lời của hai người đều không đúng, cho nên trực tiếp đợi Càn Nguyên nói.

Dù sao đã không biết, tự nhiên sẽ không nói ra, nói ra cũng mất mặt.

Lúc này, Càn Nguyên cười nhìn các nàng, nhàn nhạt nói: "Hồng Hoang thiếu giáo hóa, giáo hóa vạn vật sinh linh.

Hiện tại ở Hồng Hoang, Yêu tộc, Vu tộc không có người giáo hóa, Nhân tộc cũng không có người giáo hóa.

Trong tình huống không có giáo hóa, tự nhiên sẽ hình thành cục diện hiện tại, các tộc giữa nhau vĩnh viễn đều tranh đấu lẫn nhau." "Thế nào là giáo hóa?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

Càn Nguyên nghe vậy, khẽ cười, nhìn các nàng nói: "Đó chính là cơ duyên của các ngươi rồi.

Ngô chỉ có thể nói cho các ngươi biết, cơ duyên thành Thánh nằm ở việc giáo hóa vạn vật.

Còn về cách giáo hóa vạn vật, các ngươi nên tự mình đi mà tìm hiểu.

Một đạo lý đơn giản như vậy lẽ nào các ngươi không hiểu sao?

Nếu không hiểu, thì có thể nhìn mấy đệ tử của ngô.” Mấy người Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy hơi giật mình, không hiểu ý lời Càn Nguyên nói.

Mấy đệ tử của Càn Nguyên Đại Thần và giáo hóa có liên quan gì sao?

Thấy mấy người đó dường như không hiểu, Càn Nguyên bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn các nàng nói: “Ngô đã nói đến mức này rồi mà các ngươi vẫn không hiểu sao?

Nếu đã như vậy, ngô sẽ nói thẳng thừng hơn.

Nếu không hiểu, vậy thì chỉ có thể từ từ mà lĩnh ngộ thôi.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Càn Nguyên, nghiêm túc nói: “Xin Người chỉ giáo.” Càn Nguyên nhìn mấy đệ tử, cười nói: “Ha ha, kỳ thực rất đơn giản.

Ngô chiêu thu các ngươi làm đệ tử, đó cũng là một kiểu giáo hóa.

Như vậy chắc các ngươi đã hiểu rồi chứ?” Càn Nguyên nói đến đây, Tam Thanh trong lòng ẩn ước dường như đã hiểu, nhưng dường như lại không hoàn toàn hiểu.

Họ vẫn cảm thấy có một chút gì đó, chỉ là không phải lúc, cho nên vẫn chưa nói ra.

Cũng là hiểu, nhưng không, hiện tại thời cơ chưa đến, cho nên Thiên Đạo cố ý khiến họ không cảm nhận được một số thứ.

Trong lúc Tam Thanh suy nghĩ, Bích Tiêu cười hì hì nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: “Mấy vị tiền bối, lần này chẳng phải cũng phải cảm ơn ta sao?

Nếu không có ta ở đây, ba vị tiền bối chắc chắn sẽ phải suy nghĩ

kỹ hơn một lát nữa đó." "Ha ha, chẳng lẽ lại muốn vòi vĩnh nữa sao?

Chỉ có thể cho đến đây thôi, cho nữa thì cũng không có đồ tốt mà lấy ra được nữa đâu." Thông Thiên nhìn Bích Tiêu, bất đắc dĩ khẽ lắc đầu, nha đầu này thật tinh quái a.

Bích Tiêu hì hì cười, đáng yêu nói: "Những thứ mà mấy vị tiền bối cho con đều là đồ tốt, làm sao có thể không tốt được chứ.

Mấy vị tiền bối đã cho con đồ tốt rồi, lần này con cũng không muốn gì khác, chỉ muốn một ít tiên quả thôi.

Càn Nguyên Tiên Cung cái gì cũng tốt, tiếc là không có tiên quả." Mấy người Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, lập tức cười lấy ra tiên quả cho nàng.

Những thứ như vậy đối với họ không quan trọng, cho nhiều hay ít cũng không xót xa gì.

Lúc này, Càn Nguyên nhìn mấy người nói: "Tạm thời hãy chờ đợi thêm chút nữa đi.

Thời gian thành Thánh có lẽ cũng sắp đến rồi.

Muốn thành Thánh, cần một khâu rất quan trọng, đó là Côn Bằng." "Côn Bằng?" Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nhíu mày, không biết Càn Nguyên nói vậy có ý gì.

Thành Thánh và Côn Bằng có liên quan gì sao?

Thấy mấy người không hiểu, Càn Nguyên cười nói: "Các ngươi hẳn phải biết, Côn Bằng cũng là Thánh nhân được định sẵn rồi chứ?" "Biết, nhưng điều đó có liên quan gì đến chúng ta sao?" Thông Thiên khẽ nhíu mày, cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Càn Nguyên liếc nhìn nàng, bất đắc dĩ nói: "Đương nhiên có liên quan.

Chẳng lẽ các ngươi không biết Thánh nhân chỉ có bấy nhiêu người sao?

Hồng Mông Tử Khí đã được ban cho mấy người, mấy người đó là Thánh nhân đã được trời định.

Nhưng hiện tại, Côn Bằng đã đoạt đi cơ duyên thành Thánh, các ngươi có biết điều đó có ý nghĩa gì không?

Có nghĩa là mọi thứ sẽ thay đổi.

Nếu mọi thứ thay đổi, vậy thì cơ duyên của các ngươi tự nhiên cũng sẽ thay đổi.

Như vậy chắc các ngươi đã hiểu rồi chứ?" Tam Thanh trầm mặc không nói, ẩn ước đã hiểu.

Côn Bằng vẫn là chướng ngại thành Thánh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nhíu mày, trong lòng nghĩ Càn Nguyên muốn cố ý đối phó Côn Bằng, làm như vậy cũng có thể giúp Nữ Oa.

Càn Nguyên liếc nhìn hắn, nhàn nhạt nói: "Ý của ngô là, các ngươi có thể đi tìm Nữ Oa để cùng đối phó Côn Bằng.

Không phải để giúp Nữ Oa, mà là để giúp chính mình.

Chương 179

Côn Bằng thuộc Yêu tộc, nếu để hắn thành Thánh, Yêu tộc tất nhiên sẽ càng mạnh.

Khi Yêu tộc càng mạnh, Vu tộc tất nhiên cũng phải theo đó mà mạnh lên, như vậy mới có thể kháng hành Yêu tộc.

Nhưng một khi đã như vậy, tỷ lệ thành Thánh của các ngươi sẽ nhỏ đi một chút." "Còn về Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì không thuộc phạm vi này, chuyện này cũng không có quá nhiều liên quan đến họ, thậm chí họ còn có thể giúp Côn Bằng.

Bởi vì nếu để Côn Bằng thành Thánh, có thể làm suy yếu thế lực phương Đông, đối với các ngươi sau này cũng vô cùng bất lợi." Nói đến đây, Càn Nguyên nhìn các nàng, khẽ cười: "Đương nhiên rồi, ngô chỉ nói một lời nhắc nhở thôi.

Cụ thể làm thế nào thì các ngươi tự quyết định đi.

Ngô đoán là nếu các ngươi không ra tay, kết cục của Côn Bằng cũng sẽ không tốt đẹp gì.

Nếu ra tay, ngược lại có thể đẩy nhanh một số chuyện.

Thành Thánh cũng sẽ nhanh hơn một chút." Tam Thanh gật đầu, suy nghĩ về lời của Càn Nguyên, cảm thấy Càn Nguyên hẳn sẽ không lừa dối.

Càn Nguyên cũng không vội, đối với chuyện này dường như cũng không hề bận tâm, nhìn mấy người nói: "Được rồi, các ngươi về đi." Mấy người Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng dậy, cung kính hành lễ, rồi mới rời khỏi Càn Nguyên Tiên Cung.

Ba người quay về Côn Luân Sơn, ngồi lại bàn bạc.

Hiện tại, Càn Nguyên đã cho họ một viên thuốc an thần, cho nên đối với chuyện thành Thánh thì không còn lo lắng nữa.

Điều duy nhất họ lo lắng là vấn đề Côn Bằng mà Càn Nguyên đã nói cuối cùng.

"Đã vậy Côn Bằng có thể ảnh hưởng đến việc chúng ta thành Thánh, vậy chúng ta đi tìm Nữ Oa bàn bạc, liên thủ tìm cơ hội giết Côn Bằng luôn.

Dù sao bây giờ Côn Bằng bị mọi người căm ghét, giết hắn cũng không cần lo lắng." Thông Thiên bĩu môi, khinh thường nói: "Ta cũng không ưa Côn Bằng, coi như một bài học.

Đây cũng là một cơ hội tốt để bán nhân tình cho Yêu tộc và Nữ Oa." Nguyên Thủy Thiên Tôn tâm tư cẩn mật, suy tư một lát nói: "Nói thì nói vậy, nhưng tên Côn Bằng đó không dễ đối phó đâu.

Một việc ít hơn một việc là hơn.

Càn Nguyên Đại Thần cũng đã nói rồi, có thể Tây Phương Giáo hai người kia sẽ giúp hắn.

Chúng ta mạo hiểm can thiệp vào chuyện này, có thể sẽ phản tác dụng." Nói rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Thái Thượng Lão Quân, hỏi: "Đại sư huynh, huynh thấy thế nào?" "Ngô à..." Thái Thượng Lão Quân trầm tư một lát, cười nói: "Theo ý ta, đương nhiên là phải giúp Nữ Oa đối phó Côn Bằng.

Bất luận thế nào, ý của Càn Nguyên chắc chắn là hy vọng chúng ta có thể giúp Nữ Oa đối phó Côn Bằng.

Vì Càn Nguyên Đại Thần hy vọng chúng ta làm vậy, ta tự nhiên sẽ chiều lòng, không vì điều gì khác, mà là vì Càn Nguyên Đại Thần." Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, liếc nhìn Thái Thượng Lão Quân: "Vậy chúng ta khi nào đi tìm Nữ Oa bàn bạc đây?

Đã muốn làm, thì phải nhanh một chút, tránh đêm dài lắm mộng.

Muốn giết Côn Bằng, không thể có bất kỳ sơ suất nào." Thái Thượng Lão Quân gật đầu, cười nói: "Nói đúng lắm.

Đã muốn làm, tự nhiên phải làm thật hoàn mỹ.

Không thể để Côn Bằng chạy thoát nữa.

Về thời điểm, tự nhiên là đi ngay bây giờ.

Không cần tất cả cùng đi, cứ để Thông Thiên đi đi." Thông Thiên nhìn hai người, kỳ quái hỏi: "Vì sao lại bảo ta đi?

Ta đâu có hai cái đầu như hai huynh, hai huynh đi chẳng phải thích hợp hơn sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ha ha cười, liếc nhìn Thông Thiên nói: "Cũng không phải để muội cùng Nữ Oa tính toán gì đó.

Chỉ là để muội nói cho Nữ Oa biết ý của chúng ta, phần còn lại cứ xem Nữ Oa thế nào, chúng ta sẽ phối hợp." "Được thôi.

Vậy ta đi ngay bây giờ." Thông Thiên đứng dậy, bất đắc dĩ lắc đầu, rồi trực tiếp đi đến Nữ Oa Cung.

Thông Thiên lần đầu đến Nữ Oa Cung, không khỏi đánh giá xung quanh.

Sau khi xem một lát, có tiểu đồng tử từ trong Nữ Oa Cung đi ra, mời Thông Thiên vào.

Thông Thiên gặp Nữ Oa, vội vàng chúc mừng nói: "Chúc mừng Nữ Oa Thánh nhân cuối cùng cũng thành Thánh, thật đáng mừng đáng vui, khiến người ta hâm mộ a." Nữ Oa nhàn nhạt cười, mời Thông Thiên ngồi xuống: "Ha ha...

Khách sáo rồi.

Chắc mấy vị cũng sắp thành Thánh rồi chứ?" Thông Thiên lắc đầu, cười khổ nói: "Chỉ là một nỗi sầu không thể giải tỏa thôi, không

biết phải đợi đến bao giờ đây.” Thông Thiên cũng chỉ khách khí vài câu, biết Nữ Oa hẳn đã biết chuyện hắn đi Càn Nguyên Tiên Cung.

Nữ Oa liếc nhìn Thông Thiên, cười nói: “Ta biết huynh đến đây chắc chắn có chuyện.

Có chuyện gì, cứ nói thẳng đi.” Thông Thiên gật đầu, mở cửa nói thẳng: “Ta và Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thái Thượng Lão Quân đã bàn bạc rồi, định cùng Người đối phó Côn Bằng.

Xin hỏi ý Người thế nào?” “Muốn đối phó ư?” Nữ Oa Thánh nhân hơi giật mình, sau đó bấm ngón tay tính toán, lập tức minh bạch một số chuyện: “Thì ra là vậy.

Không biết ý đối phó của các huynh là gì?

Trấn áp, đánh trọng thương?

Hay là giết chết hắn?” Thông Thiên nhàn nhạt cười, nghiêm túc nói: “Đương nhiên là phải giết chết hắn, như vậy mới có thể vĩnh viễn không còn hậu hoạn.

Ý của ta là, tùy theo sự sắp xếp của Người.

Người xem khi nào ra tay thích hợp, chúng ta sẽ ra tay khi đó.

Nhất định phải giết chết Côn Bằng chỉ trong một lần.” Thông Thiên nói đơn giản.

Đã muốn giết, thì nhất định phải giết chết.

“Tốt, vậy đa tạ ba vị đã ra tay tương trợ.

Ân tình này, Nữ Oa ta minh ký trong tâm.” Nữ Oa Thánh Nhân đứng dậy, hơi thi lễ với Thông Thiên.

Thông Thiên vội vàng hoàn lễ, phất tay nói: “Không dám, không dám, ta cũng chẳng hoàn toàn vì giúp người, ta cũng có chuyện phải làm.” “Không cần biết, vẫn phải hết sức cảm tạ.” Nữ Oa khẽ mỉm

cười, hơi bất đắc dĩ nói: “Kể từ khi các vị nguyện ý trợ giúp, vậy sau này ta sẽ không khách khí nữa.

Chỉ là hiện tại chưa phát hiện tung tích Côn Bằng, cho nên cần chờ thêm một chút.

Ta hiện đã thành Thánh, tất nhiên phải hành động.” Thông Thiên gật đầu, quay sang nhìn Nữ Oa nói: “Kể từ khi như vậy, vậy ta xin cáo từ trước.

Có tin tức gì, ngài lập tức thông tri ta, chúng ta sẽ lại thương lượng cách đối phó.” Nữ Oa gật đầu, tự mình tiễn Thông Thiên ra ngoài Nữ Oa Cung.

Đợi Thông Thiên rời đi, Nữ Oa liền nhắm mắt, thôi diễn tung tích Côn Bằng.

Đáng tiếc thiên cơ một mảnh mông lung, cũng không thôi diễn ra được.

Hiển nhiên tung tích Côn Bằng đã bị người khác che đậy, căn bản không thể thôi diễn.

Lúc đó, Nữ Oa đứng dậy, cười lạnh một tiếng: “Hừ, bất kể ngươi trốn ở nơi nào, ta cũng sẽ tìm ra ngươi.” Dứt lời, Nữ Oa trực tiếp đi tới Thiên Đình.

Kể từ khi không thôi diễn ra được, vậy chỉ có thể để Thiên Đình giúp tìm kiếm.

Yêu Tộc trước đây đã nắm giữ Tam Giới, để Yêu Tộc đi tìm Côn Bằng hẳn là sẽ thuận tiện hơn.

Chương 180

Sau đó phải đi cầu Hậu Thổ, nhờ Hậu Thổ cũng sai Vu Tộc giúp tìm.

Nếu vậy, Côn Bằng có chút bản sự lớn, chỉ cần lộ diện, tổng sẽ khiến người khác phát hiện ra tung tích.

Tại Thiên Đình, Nữ Oa nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, nhíu mày hỏi: "Đế Tuấn đi đâu rồi?" Đông Hoàng Thái Nhất mỉm cười thản nhiên, đắc ý nói: "À à, y đang dẫn dắt Yêu Tộc đại chiến với Vu Tộc.

Ước chừng mấy ngày nữa sẽ không về được." Nghe tin tức này, Nữ Oa hơi nhíu mày.

Vừa nãy hài tử A Hương sẽ đi gặp Hậu Thổ, nhờ Hậu Thổ giúp tìm tung tích Côn Bằng.

Nhưng giờ khắc này Đế Tuấn lại dẫn người đi đánh Vu Tộc, khiến nàng làm sao có thể mở miệng với Hậu Thổ đây, thật phiền phức.

"Có chuyện gì không?" Đông Hoàng hỏi.

Nữ Oa gật đầu, hơi bất đắc dĩ nói: "À, cần ngươi giúp ta một chuyện.

Vừa nãy Thông Thiên đã tìm ta, Tam Thanh nguyện ý cùng ta đối phó Côn Bằng.

Muốn Thiên Đình giúp ta chú ý động tĩnh của Côn Bằng.

Hiện tại Côn Bằng giảo hoạt, căn bản không biết y đang ẩn náu ở nơi nào." Đông Hoàng Thái Nhất khẽ gật đầu, suy tư chốc lát, lo lắng nói: "Ta sẽ giúp.

Trong đó không có trò hề gì chứ?" Nữ Oa lắc đầu, khẳng định nói: "Không thể nào.

Lần này họ giúp ta, e rằng là nể mặt Càn Nguyên Đại Thần.

Trước khi đến đây, y đã đi Càn Nguyên Đại Thần, hẳn là Càn Nguyên Đại Thần đã nói gì đó, cho nên y mới nguyện ý giúp ta." Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu, nói: "Tuy nhiên như vậy, nhưng cũng cần cẩn thận một chút.

Còn về chuyện Côn Bằng, ngài cứ yên tâm.

Ta sẽ sai người chú ý khắp nơi, một khi có tin tức sẽ thông tri ngài.

À phải rồi, khi đối phó Côn Bằng thì nói cho ta biết, Thiên Đình ta cũng muốn góp một phần sức lực." Nữ Oa gật đầu, sau đó rời khỏi Thiên Đình.

Rời khỏi Thiên Đình, Nữ Oa đến Địa Phủ tìm Hậu Thổ.

Trước cửa cung điện của Hậu Thổ, Nữ Oa đi đi lại lại, không quyết định được, không biết có nên vào hay không, cũng không biết vào rồi thì nên nói gì với Hậu Thổ.

Hiện tại mâu thuẫn giữa Yêu Tộc và Vu Tộc ngày càng gay gắt, lúc này nhờ Hậu Thổ giúp đỡ rõ ràng có chút không hợp thời nghi.

Nhưng chỉ dựa vào sức mạnh Thiên Đình để tìm Côn Bằng thực sự khó khăn, bởi vì Hồng Hoang hiện tại tuy danh nghĩa do Yêu Tộc chưởng khống, nhưng Vu Tộc cũng nắm giữ rất nhiều địa phương.

Có thể nói, Yêu Tộc quản trời, Vu Tộc quản đất.

Chỉ cần Yêu Tộc và Vu Tộc cùng giúp truy tìm Côn Bằng, mới có thể tìm được y.

Nhưng tình huống hiện tại khá đặc thù, thật sự không biết nên nói

gì với Hậu Thổ.

Lúc Nữ Oa còn đang do dự, từ trong Hồng Điểm bỗng nhiên bước ra một người.

Người này chính là Cửu Âm Nữ Đế.

Cửu Âm Nữ Đế vận một thân hắc y, vừa tới cửa đã chào Nữ Oa: "Sư Tỷ..." "Nữ Đế, muội ở đây sao?" Nữ Oa không ngờ Sư Muội lại ở đây, có chút kinh ngạc.

Cửu Âm Nữ Đế cười bước tới trước mặt Nữ Oa, khẽ nói: "Ta và Sư Muội ở Càn Nguyên Tiên Cung thấy buồn chán, cho nên đều ra ngoài.

Ta tới tìm Hậu Thổ Sư Tỷ.

À phải rồi, Hậu Thổ Sư Tỷ biết ngài tới, cho nên sai ta mời ngài vào trong." Nữ Oa gật đầu, trong lòng không khỏi suy nghĩ, xem ra tình huống hiện tại Hậu Thổ hẳn là đã biết ý của nàng.

Không biết Hậu Thổ có đồng ý giúp đỡ hay không?

Trong lòng nghĩ vậy, Nữ Oa và Cửu Âm Nữ Đế cùng đi vào cung điện của Hậu Thổ.

Hậu Thổ lúc này đang ngẩn người nhìn một chậu hoa không xa.

Cung điện của nàng khác hẳn với sự vàng son lộng lẫy của thế giới bên ngoài.

Cung điện bên trong một mảng tối tăm, cũng toát ra một loại cổ phác và âm lãnh, khiến người ta cảm thấy có chút rợn người.

Nhưng, dưới khung cảnh âm khí trùng trùng đó, ở một nơi không xa chỗ Hậu Thổ, lại trồng một chậu lan hoa kiều diễm, trông thập phần quỷ dị và lạc lõng.

Thấy Nữ Oa và Cửu Âm Nữ Đế, Hậu Thổ khẽ mỉm cười, thu hồi

ánh mắt: “Nữ Oa, muội ở ngoài Địa Phủ ta bồi hồi làm gì vậy?” Nữ Oa cười trừ, có chút ngượng nghịu nói: “À à, có chút việc nhỏ muốn nhờ muội giúp, nhưng lại không biết có nên nhờ hay không, hơi do dự.” Hậu Thổ mỉm cười thản nhiên, nhìn Nữ Oa: “Nói đi, chuyện gì?

Nếu có thể giúp, ta tự nhiên sẽ giúp.” Hậu Thổ nói vậy, Nữ Oa ngược lại càng thêm ngượng nghịu, bởi vì trong chuyện Yêu Tộc đối phó Vu Tộc, nàng đã không gây quá nhiều trở ngại, khiến nàng có chút áy náy với Hậu Thổ.

“Ừm, ta muốn Vu Tộc giúp ta tìm Côn Bằng.” Nữ Oa nói.

Hậu Thổ gật đầu, suy nghĩ rồi nói: “À, muội tìm đúng người rồi.

Vu Tộc ta không lâu trước đây vừa khéo có người phát hiện ra tung tích của y.” “Ở nơi nào?” Nữ Oa lo lắng hỏi.

Hậu Thổ cười cười, nói: “Mấy ngày trước ở Huyết Hải, hiện tại đi đâu thì ta không biết nữa.

Cũng có lẽ đang tu luyện ở Huyết Hải thôi, bởi vì người của ta ở gần Huyết Hải cũng không phát hiện ra tung tích rời đi của y.” Nghe Hậu Thổ nói vậy, Nữ Oa tức thì kích động.

Bình phục tâm tình kích động, Nữ Oa áy náy nhìn Hậu Thổ: “Đa tạ muội, vốn dĩ Vu Tộc ta và Yêu Tộc...” Lời chưa dứt, đã bị Hậu Thổ nhẹ nhàng cắt ngang: “À à, chuyện Vu Tộc và Yêu Tộc vốn dĩ không phải ta có thể quyết định, dù có ngăn cản, e rằng Yêu Tộc cũng sẽ không nghe.

Vu Tộc cũng vậy.

Điều duy nhất ta có thể làm là như Sư Tôn đã dặn, cố gắng để một số tộc nhân rút khỏi trường nhân quả này sớm, bảo tồn Vu Tộc ta mà thôi.

Hơn nữa, Sư Tôn đã sớm nói với ta rằng, đệ tử Càn Nguyên Tiên

Cung vốn dĩ nên tương trợ lẫn nhau.” Nghe Hậu Thổ nói vậy, Nữ Oa càng thêm áy náy, nhìn nàng thở dài một tiếng: “Ài, chúng ta nên tương trợ lẫn nhau, nhưng hiện tại muội chỉ giúp ta, mà ta thì chưa giúp được muội.” Hậu Thổ thì thản nhiên, mỉm cười nói: “Sau này thời gian còn dài mà, tự nhiên sẽ có lúc muội cần ta giúp.

Hơn nữa, ta thành Thánh sớm hơn muội, tự nhiên cũng có những việc có thể giúp muội.

Nhưng hiện tại thì khác rồi, muội đã thành Thánh, sau này chưa chắc đã cần ta giúp đâu.” Nữ Oa gật đầu, trao cho Hậu Thổ một ánh mắt thập phần kiên định, phảng phất đang nói: “Nếu có chuyện gì cần ta, ta nhất định sẽ giúp.” Cửu Âm Nữ Đế bên cạnh nghe lời hai người nói, đầu óu một mớ bòng bong, nửa hiểu nửa không.

Nàng biết Yêu Tộc và Vu Tộc hiện đang giao chiến không ngừng, cho nên hai vị Sư Tỷ đều khó xử.

Nhưng nhìn bộ dạng hiện tại, tình cảm của họ dường như không tệ, cũng không vì chuyện giữa hai tộc mà không vui vẻ.

Lúc đó, Hậu Thổ nhìn Nữ Oa, bỗng nhiên nói: “Kể từ khi muội đã tới, chi bằng chúng ta hai người cùng hợp lực thôi diễn xem Côn Bằng rốt cuộc đang ở đâu.

Khi đó tự nhiên có thể nghĩ cách đối phó Côn Bằng.” “Được.” Nữ Oa cảm kích gật đầu.

Ngay sau đó, hai vị nữ Thánh Nhân hợp lực thôi diễn thiên cơ, tìm kiếm tung tích Côn Bằng.

Chẳng mấy chốc, hai người cuối cùng đã tìm ra nơi Côn Bằng đang ở.

Hóa ra y thật sự đang ở trong Huyết Hải.

Chương 181

Nhưng, tuy y ẩn náu trong Huyết Hải, song lại không có quan hệ quá lớn với Minh Hà Lão Tổ chủ nhân Huyết Hải.

Thậm chí Minh Hà Lão Tổ cũng không biết Côn Bằng đang ẩn mình bên trong Huyết Hải.

Lúc đó, Hậu Thổ nhìn Nữ Oa, cười ha ha nói: "Kể từ khi đã tìm ra nơi y ở, muội có muốn đối phó luôn không?

Với lực lượng của hai vị Thánh Nhân chúng ta, e rằng đối phó y không phải chuyện khó." Nữ Oa nhìn Hậu Thổ, suy nghĩ rồi nói: "Nếu muội nguyện ý giúp ta, ta tự nhiên vô cùng vui mừng.

Nhưng để đề phòng vạn nhất, ta sẽ đi tìm thêm vài người giúp ta.

Lần này, bất kể thế nào cũng phải giết chết Côn Bằng.

Tam Thanh đã đáp ứng giúp ta, ta hiện tại sẽ đi tìm họ, rồi lại nhờ Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn giúp ta, như vậy nhất định có thể giết chết Côn Bằng.

Côn Bằng dù có bản sự lớn đến mấy, cũng khó có cơ hội sống sót." Hậu Thổ gật đầu, không ngờ Tam Thanh lại giúp Nữ Oa.

Xem ra lần này Côn Bằng e rằng nhất định sẽ xong đời.

Nữ Oa rời khỏi Địa Phủ, trước tiên quay về Thiên Đình.

Bởi vì Đế Tuấn lúc này đang đối phó Vu Tộc, cho nên cần nhờ Đông Hoàng Thái Nhất bảo Đế Tuấn dừng tấn công Vu Tộc, trước tiên quay về giúp đỡ.

Đồng thời cũng hy vọng có thể khuyên Đông Hoàng Thái Nhất, cố gắng đừng tiếp tục chiến đấu với Vu Tộc nữa.

Sở dĩ muốn khuyên giải Đông Hoàng Thái Nhất, trước tiên là cảm thấy áy náy với Hậu Thổ.

Đồng thời, nàng hiện tại cũng là Thánh Nhân, cũng có thể cảm nhận được một số sự tình.

Trên đường về Thiên Đình, Nữ Oa suy tính xem nên nói gì với Đông Hoàng Thái Nhất.

Chẳng mấy chốc, Nữ Oa gặp Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất không ngờ Nữ Oa lại về nhanh như vậy, có chút kinh ngạc nhìn Nữ Oa: "Về nhanh vậy sao?

Chẳng lẽ đã tìm ra tung tích Côn Bằng?" Nữ Oa gật đầu, nhìn Đông Hoàng Thái Nhất: "Ta đã đi tìm Hậu Thổ, hai người chúng ta hợp lực tìm ra tung tích Côn Bằng.

Cho nên, ta muốn ngươi gọi Đế Tuấn về, cùng ta đối phó Côn Bằng." "Không thành vấn đề." Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp đáp ứng.

Nữ Oa nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, do dự chốc lát, thản nhiên nói: "Ta cảm thấy, chúng ta không nên tiếp tục chiến đấu với Vu Tộc nữa.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta chỉ có thể lưỡng bại câu thương, sẽ không có kết quả tốt.

Ta dù sao cũng là Thánh Nhân, có thể nhìn ra một số chuyện.

Tình huống hiện tại đối với Yêu Tộc và Vu Tộc chúng ta đều quá nguy hiểm rồi, không thể cứ như vậy mãi được." Đông Hoàng Thái Nhất nhếch miệng cười khổ một trận, thở dài nói: "Ai, ta cũng biết, nhưng hiện tại đã không còn cách nào nữa rồi.

Đã đánh tới bước này, tất yếu phải phân ra thắng bại, nếu không

thì Yêu Tộc ta sau này sẽ càng thêm khó khăn." Nói tới đây, Đông Hoàng Thái Nhất không khỏi nhìn Nữ Oa, bất đắc dĩ nói: "Càn Nguyên Đại Thần nhìn thấu triệt lắm, đáng tiếc hiện tại đã muộn rồi.

Có một số việc ta cũng lực bất tòng tâm." Nữ Oa nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, cắn răng nói: "Sau khi giết chết Côn Bằng, ta sẽ cùng Hậu Thổ đi Càn Nguyên Tiên Cung, hy vọng Sư Tôn có thể có biện pháp giúp chúng ta.

Nhưng, sau khi giết chết Côn Bằng, Yêu Tộc không được phép ra tay nữa, hiểu chưa?" Đông Hoàng Thái Nhất ngạc nhiên, ngay sau đó gật đầu, cười khổ một tiếng: "Được thôi, vậy xem Càn Nguyên Đại Thần có chủ ý gì." Nữ Oa gật đầu, ngay sau đó quay mình đi Côn Luân Sơn.

Vừa tới Côn Luân Sơn, Tam Thanh toàn bộ ra nghênh đón Nữ Oa.

Nữ Oa là Thánh Nhân, tuy Tam Thanh sau này cũng sẽ thành Thánh, nhưng dù sao hiện tại thì chưa.

Cho nên đối với Nữ Oa, họ cần tôn trọng hơn một chút.

"Nữ Oa Thánh Nhân, ngài đã tới rồi sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười ha hả hỏi, muốn mời Nữ Oa vào trong.

Nữ Oa trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Đã tìm ra vị trí Côn Bằng, cho nên mời mấy vị giúp đỡ." "Đi ngay bây giờ ư?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

Nữ Oa gật đầu, hiển nhiên có chút: "Đúng, đi ngay bây giờ, ta sợ chậm trễ thì Côn Bằng lại chạy mất.

Nếu ba vị không có chuyện gì, chúng ta đi ngay.

Nếu thực sự có việc, cũng có thể đợi một chút." Nữ Oa đã nói như vậy rồi, dù có chuyện gì, họ cũng phải gác lại, trước tiên giúp đỡ Nữ Oa.

“Không có việc gì, chúng ta đi ngay.” Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói.

Nữ Oa gật đầu, dẫn Tam Thanh đi Địa Phủ.

Tại Địa Phủ, đoàn người Nữ Oa trực tiếp tới cung điện của Hậu Thổ.

Lúc này, trong cung điện của Hậu Thổ lại đông nghịt người, không chỉ Tam Thanh có chút kinh ngạc, Nữ Oa cũng có chút kinh ngạc, không ngờ lại tới nhiều người như vậy.

Trong cung điện lúc này, ngoài Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn ra, còn có mười nữ đệ tử của Càn Nguyên Tiên Cung.

“Các muội sao lại tới đây?” Nữ Oa nhìn các Sư Muội này, hơi nhíu mày: “Mau mau quay về đi, nơi này không phải chỗ nên ở, rất nguy hiểm.” Vân Tiêu mỉm cười thản nhiên, khẽ nói: “Sư Tỷ, Sư Tôn đã đồng ý cho chúng muội tới rồi.

Sư Tôn dặn chúng muội đứng nhìn từ xa, không được lại quá gần.” Nữ Oa bất đắc dĩ gật đầu, dặn dò: “Kể từ khi Sư Tôn đã cho phép, vậy thì cứ đứng nhìn từ xa, tuyệt đối không được lại quá gần.

À, sau khi ta và Côn Bằng giao chiến, các muội hãy xuất hiện.

Nếu không cẩn thận để Côn Bằng phát hiện ra thì nguy.” Mấy nữ đệ tử gật đầu, lần lượt bảo đảm với Nữ Oa, khiến Nữ Oa yên tâm.

Lúc đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nhiên cười nói: “Chúng ta nhiều người như vậy, lại có hai vị Thánh Nhân, e rằng Côn Bằng dù có thành Thánh Nhân cũng khó mà chạy thoát được.” Đông Hoàng Thái Nhất ha hả cười nói: “Đương nhiên rồi, đừng nói là hai vị Thánh Nhân, chỉ cần Tam Thanh ra tay, tên Côn Bằng đó cũng nhất định phải chết không nghi ngờ.” Nữ Oa cũng cảm thấy nhiều người như vậy đối phó một Côn Bằng là đủ rồi, nhìn mọi người một lượt, thản nhiên

nói: "Kể từ khi đã như vậy, chúng ta trực tiếp xuất phát chứ?" Mọi người gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Bởi vì đội hình lần này quá mạnh mẽ, cho nên cũng không cần bố trí gì.

Nhiều người như vậy chỉ cần đồng tâm hiệp lực đi giết Côn Bằng, Côn Bằng căn bản không có đường thoát.

Một hàng bảy tám người, trong nháy mắt đã tới trên không Huyết Hải, trực tiếp khóa chặt toàn bộ Huyết Hải.

Nữ Oa nhìn vị trí Côn Bằng đang ở dưới Huyết Hải, lạnh mặt nói: "Côn Bằng, ra đây đi, không cần ẩn mình trong Huyết Hải nữa.

Hôm nay là tử kỳ của ngươi." Sâu nhất trong Huyết Hải, Côn Bằng sợ tới chết.

Y biết sau khi Nữ Oa thành Thánh, y sẽ gặp nguy hiểm, chỉ là không ngờ nguy hiểm lại tới nhanh như vậy, càng không ngờ lại có nhiều kẻ lợi hại vây công đến thế.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng tới, Tam Thanh cũng tới sao?

Y và Tam Thanh đâu có bất kỳ ân oán gì, còn có cả Hậu Thổ đó, y và Hậu Thổ cũng không có ân oán mà.

Thấy đội hình đối phương hiện tại, lòng Côn Bằng đều rớt xuống đáy vực.

Lần này thật sự quá nguy hiểm, nhiều người như vậy đối phó y, làm gì có cơ hội chạy thoát?

Cho nên y quyết định cứ ở trong Huyết Hải không ra.

Côn Bằng không ra, nhưng lại có người ra, người đó là Minh Hà Lão Tổ chủ nhân của Huyết Hải.

Chương 182

Minh Hà Lão Tổ từ trong Huyết Hải bước ra, vẻ mặt mờ mịt, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng người ngồi trong nhà, tai họa từ trời rơi xuống mà!

Y đột nhiên thấy nhiều Đại Năng Hồng Hoang như vậy, mở miệng ngậm miệng đều muốn tìm Côn Bằng.

Y thì biết ân oán giữa Nữ Oa và Côn Bằng.

"Nữ Oa Thánh Nhân, ngài có nhầm lẫn gì không?

Ta và Côn Bằng không hề quen biết, làm sao có thể ở trong Huyết Hải của ta được." Minh Hà Lão Tổ vẻ mặt ủy khuất, y không muốn đắc tội những người này, nhưng cũng cảm thấy những người này có thể đang gây sự.

Rõ ràng Côn Bằng không ở đây, lại tới một đám người như vậy, cứ khăng khăng nói có Côn Bằng ở đây, chẳng lẽ cố ý muốn gây khó dễ cho y sao?

Chẳng lẽ muốn đối phó y?

Nhưng y và họ cũng không có ân oán gì.

Nữ Oa nhìn Minh Hà Lão Tổ, nàng cũng không biết Minh Hà Lão Tổ có cố ý giấu người hay không, nhưng kể từ khi đối phương không thừa nhận, nàng cũng không thể ép người ta đã giấu người.

"Minh Hà Lão Tổ, ta cũng không tin ngươi đã giấu Côn Bằng.

Huyết Hải là địa bàn của ngươi, hẳn là ngươi là người rõ nhất trong Huyết Hải.

Ngươi xem một chút liền biết ta nói có phải thật hay không." Nữ

Oa nói rồi, chỉ vào Huyết Hải cách đó không xa, nói: "Côn Bằng ở gần đây, ngươi có thể xem thử." "Được.

Nếu Côn Bằng thật sự ẩn mình ở đây, ta sẽ giúp ngươi đối phó y." Minh Hà Lão Tổ nói rồi, hai mắt tức thì đỏ lên, trực tiếp nhìn về phía Huyết Hải.

Ánh mắt vừa rơi xuống Huyết Hải, trong Huyết Hải bỗng nhiên một trận xoáy nước dâng lên, ngay sau đó vô số sóng biển màu máu ùn ùn kéo tới đập vào Nữ Oa và những người khác.

Đồng thời, Côn Bằng bên trong Huyết Hải cũng mượn Huyết Hải, muốn thoát ly nơi này.

Đáng tiếc, y đã quên Huyết Hải là địa bàn của Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ thật sự không biết Côn Bằng ở đó.

Khi phát hiện Côn Bằng, Côn Bằng liền ra tay muốn chạy trốn.

Nhưng, Minh Hà Lão Tổ không muốn để y chạy thoát.

Nếu để y chạy thoát, Nữ Oa sẽ nghĩ y và Côn Bằng là một phe, cho nên y nhất định phải ngăn cản Côn Bằng.

Một cái chớp thân, Minh Hà Lão Tổ xuất hiện ở vị trí Côn Bằng muốn chạy thoát.

A Tỳ Kiếm trực tiếp chém về phía Côn Bằng: "Đại đảm Côn Bằng, dám quấy rối Huyết Hải của ta!" Côn Bằng né tránh Minh Hà Lão Tổ, nhưng việc rời đi khó như lên trời.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó, Nữ Oa và những người khác đã đứng vây bốn phía, trực tiếp chặn đứng toàn bộ đường lui của y.

"Côn Bằng, hôm nay là tử kỳ của ngươi." Nữ Oa tay cầm Hồng Tú Cầu, căm giận nhìn Côn Bằng.

Côn Bằng nheo mắt lại.

Nhiều người như vậy y không thể đánh lại, hiện tại chỉ có thể cầu xin Tam Thanh đừng làm khó y.

Côn Bằng trước tiên nhìn về phía Hậu Thổ, vẻ mặt lạnh lùng: "Hậu Thổ Thánh Nhân, ta và Vu Tộc đâu có oan có cừu gì.

Vu Tộc và Yêu Tộc là tử địch, ngài nên giúp ta chứ, sao lại không giúp?

Nếu ngài giúp ta, ta có thể bảo đảm để Yêu Tộc..." Lời chưa dứt, Hậu Thổ trực tiếp cắt ngang lời y: "Ta và Nữ Oa đều là đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung.

Lần này ra tay không liên quan gì đến Yêu Tộc và Vu Tộc, ta đại diện cho Càn Nguyên Tiên Cung." "Ý của ngài là Càn Nguyên..." Mắt Côn Bằng trợn trừng.

Nếu Càn Nguyên muốn giết y, vậy y nhất định không có cơ hội sống sót.

Hậu Thổ biết Côn Bằng đã hiểu lầm ý của nàng, lạnh mặt nói: "Không.

Ý của ta là ta và Nữ Oa là sư huynh muội, chúng ta đều là người của Càn Nguyên Tiên Cung.

Lần này ta ra tay không phải với thân phận Vu Tộc, mà là với thân phận Đại Sư Tỷ Càn Nguyên Tiên Cung để giúp Sư Muội.

Ngươi đã hiểu rõ chưa?" "Ha ha, Hậu Thổ Thánh Nhân thật sự chiếu cố Sư Muội của mình như vậy.

Nhưng chẳng lẽ ngài đã quên Vu Tộc sao?

Yêu Tộc những năm này đã giết Vu Tộc vô số, giúp đỡ Nữ Oa, chẳng phải tương đương với việc giúp đỡ Yêu Tộc sao?" Côn Bằng nhìn Hậu Thổ, không cam lòng nói.

Hậu Thổ nhìn Côn Bằng, nhẹ nhàng lắc đầu, thập phần nghiêm túc nói: "Ngươi đừng hy vọng ta sẽ giúp ngươi, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi." Lời vừa nói ra, Côn Bằng biết đã không còn hy vọng nào nữa, chỉ có thể nhìn về phía Tam Thanh.

Chỉ là, chưa đợi y nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười ha hả nói: "Hôm nay chúng ta cũng nhất định phải giết ngươi.

Nói gì cũng vô dụng thôi." "Vì sao lại muốn giết ta?" Côn Bằng căm giận nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn và mấy người kia.

Y chưa từng đắc tội Tam Thanh, thậm chí không có chút giao tình nào, vậy mà họ lại muốn đẩy y vào chỗ chết, y thật sự không hiểu.

"Giết thì giết, làm gì có nhiều nguyên nhân như vậy.

Nhìn không vừa mắt thì giết thôi." Thông Thiên tay cầm Thanh Long Kiếm, mất kiên nhẫn nhìn Nữ Oa: "Đừng phí lời với y nữa, mau mau giết đi." Mấy người gật đầu, đồng thời ra tay sát hướng Côn Bằng.

Côn Bằng tuy lợi hại, nhưng đối mặt với những người này thì làm sao là đối thủ được?

Huống hồ lại có đến hai danh Thánh Nhân.

Chỉ một lần giao phong, Côn Bằng đã bị đánh trọng thương.

Côn Bằng giờ không còn cơ hội chạy trốn nữa, căm giận nhìn mấy người kia, cuối cùng đưa ánh mắt nhìn về phía Minh Hà Lão Tổ.

Đây là địa bàn của Minh Hà Lão Tổ, nếu Minh Hà Lão Tổ nguyện ý giúp, e rằng y còn có một tuyến sinh cơ.

"Minh Hà Lão Tổ cứu ta!

Nếu ngươi cứu ta, ta nguyện ý nhường cơ hội thành Thánh cho

ngươi!" Côn Bằng nói rồi, thân ảnh vặn vẹo, vừa vặn né tránh công kích của Nữ Oa và Đông Hoàng Thái Nhất.

Minh Hà Lão Tổ chép chép miệng, lời dụ hoặc này thật sự không tồi.

Nếu lần này Nữ Oa mang ít người hơn một chút, chưa chắc y đã không giúp Côn Bằng.

Nhưng nhìn Nữ Oa mang theo nhiều người như vậy, y không dám đắc tội.

Nếu lúc này giúp đỡ Côn Bằng, e rằng kết cục sẽ giống như Côn Bằng.

Chương 183

"Hừ, ta không thèm thành Thánh!" Minh Hà Lão Tổ nói trái lương tâm, nhưng y cũng không tham dự chiến đấu, chỉ chờ Côn Bằng chết.

Nếu Côn Bằng chết, Hồng Mông Tử Khí tự nhiên sẽ xuất hiện, khi đó y ngược lại có thể có cơ duyên.

Côn Bằng dường như đã biết kết cục của mình, căm giận nhìn đoàn người xung quanh, nghiến răng nghiến lợi nói: "À à, kể từ khi muốn ta chết, vậy thì tất cả các ngươi hãy cùng ta chôn thây đi!" Dứt lời, Côn Bằng trực tiếp tự đốt thân mình, sau đó cả người lao ra khỏi Địa Phủ, đâm thẳng vào Hồng Hoang Thiên Không.

Thấy Côn Bằng muốn tự bạo, sắc mặt mọi người đều đại biến.

Côn Bằng có thực lực mạnh mẽ như vậy, nếu y tự bạo, uy lực đó thật sự quá khủng khiếp.

E rằng toàn bộ Hồng Hoang đều sẽ bị nổ nát, những người này tự nhiên cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

"Giữ lại!" Nữ Oa giận quát một tiếng, trực tiếp bay theo Côn Bằng ra ngoài.

Những người khác cũng bay theo ra ngoài, không ngừng phát động công kích về phía Côn Bằng.

Nhưng Côn Bằng lúc này biết mình không thể sống sót, cho nên căn bản không quan tâm, trực tiếp lao về phía Hồng Hoang, muốn dùng phương thức tự bạo để hủy diệt toàn bộ Hồng Hoang.

Tuy y cũng không biết có thành công hay không, nhưng làm như vậy nhất định sẽ mang tai họa đến cho tất cả mọi người, để báo thù.

Kể từ khi họ muốn y chết, vậy y sẽ báo thù bằng phương thức tàn

khốc hơn.

Đúng lúc đó, trên đỉnh đầu Côn Bằng bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay lớn.

Trực tiếp chặn y lại.

Một bàn tay vàng chói lấp lánh, mang theo uy áp vô thượng.

Nữ Oa và Hậu Thổ hai vị Thánh Nhân đều cảm thấy một loại áp lực.

Lúc đó, trên bầu trời truyền đến giọng nói của Càn Nguyên: "Côn Bằng, thật to gan!

Dám hủy hoại Hồng Hoang, xem ra ngươi không chết cũng không được rồi." Lời nói vừa dứt, bàn tay lớn của Càn Nguyên trực tiếp vỗ xuống Côn Bằng.

Trong nháy mắt, Côn Bằng bị bàn tay lớn của Càn Nguyên trực tiếp nghiền nát thành bột phấn, tan biến không còn dấu vết.

Những người khác thấy thực lực Càn Nguyên khủng bố như vậy, đều trầm mặc không nói.

Càn Nguyên Đại Thần thật sự quá lợi hại rồi.

Côn Bằng trong lúc tự bạo còn nguy hiểm gấp mấy lần Thánh Nhân, vậy mà trước mặt Càn Nguyên lại căn bản không đáng nhắc tới.

Bản tôn Càn Nguyên còn chưa xuất hiện, chỉ một bàn tay đã giết chết y.

Cảnh tượng này, đã mang lại sự chấn động thập phần, khiến mọi người cảm nhận được thế nào là sự cường đại.

Côn Bằng chết, bàn tay lớn trên bầu trời cũng tan biến, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Tam Thanh thấy Côn Bằng chết, trong lòng bỗng nhiên có một loại minh ngộ.

Vào khoảnh khắc đó, họ bỗng nhiên hiểu ra đạo giáo hóa vạn vật mà Càn Nguyên đã nói lúc ban đầu.

"Ngô nãi Thái Thượng Lão Quân của Côn Luân Sơn.

Cảm thấy Nhân Tộc tu vi gian nan, sáng lập Kim Đan Đại Đạo.

Ngô nguyện lập Nhân Giáo, giáo hóa Nhân Tộc, vạn vật, nay làm Giáo Chủ Nhân Giáo." Đi kèm với lời nói của Thái Thượng Lão Quân, Thiên Đạo cảm ứng, giáng xuống vô lượng Công Đức.

Thân ở trong vô lượng Công Đức, Thái Thượng Lão Quân nhanh chóng minh ngộ đạo thành Thánh.

Lúc Thái Thượng Lão Quân thành Thánh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nhìn lên bầu trời, lớn tiếng tuyên bố: "Ngô nãi Nguyên Thủy Thiên Tôn của Côn Luân Sơn, lập ra một giáo, danh là Xiển Giáo.

Thiên địa linh vật, kẻ có tư chất siêu nhiên, có thể nhập môn.

Có thể đạt được chân truyền Xiển Giáo ta." Sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn nói xong, Thiên Đạo y cũ giáng xuống vô số Công Đức.

Đồng thời, Thông Thiên cũng nói: "Ngô nãi Thông Thiên của Côn Luân Sơn, nay lập giáo Tiệt Giáo, nguyên nguyện vì vạn vật chúng sinh mở ra một tuyến sinh cơ.

Kẻ hữu duyên, đều có thể nhập Tiệt Giáo ta." Khoảnh khắc đó, Tam Thanh thành Thánh.

Tam Thanh thành Thánh, trong nháy mắt đã chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Xa tận Tây Phương Giáo, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề

Thánh Nhân cũng có cảm ứng.

Hai người cũng khai sáng Tây Phương Giáo, từ đó lần lượt thành Thánh.

Lúc đó, Minh Hà Lão Tổ thấy mọi người đều thành Thánh, trong lòng cũng động.

Kể từ khi thành lập giáo phái có thể thành Thánh, vậy y chẳng lẽ không thể sao?

Bất kể thế nào, cũng phải thử một lần.

Minh Hà Lão Tổ khẽ ho khan một tiếng, bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Ngô nãi Minh Hà Lão Tổ của Huyết Hải, hôm nay lập một giáo phái, danh là: A Tu La Giáo.

Huyết Hải bất khô, Minh Hà bất tử!" Lời nói vừa dứt, Thiên Đạo cảm ứng, cũng giáng xuống Công Đức.

Nhưng Công Đức hiển nhiên không nhiều bằng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mọi người thấy Minh Hà Lão Tổ vậy mà cũng đạt được Công Đức, ngược lại có chút bất ngờ.

Lượng Công Đức này giáng xuống thân Minh Hà Lão Tổ, nhanh chóng giúp tu vi của y đạt tới cấp bậc Chuẩn Thánh.

Nhưng y lại không thành Thánh, khiến Minh Hà Lão Tổ một trận thất vọng, trong lòng càng thêm uất ức vô cùng.

Tại sao người khác có thể thành Thánh mà y thì không, thật là có chút bất công.

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn thấy Minh Hà Lão Tổ cũng làm một màn như vậy, trong lòng không khỏi động.

Kể từ khi Minh Hà Lão Tổ còn có thể, vậy chẳng lẽ họ không thể

sao?

Đế Tuấn trầm tư một lát, thản nhiên nói: "Ngô nãi Đế Tuấn Thiên Đình, hôm nay sáng lập giáo phái, danh là Vạn Yêu Môn.

Yêu Tộc bất diệt, Đế Tuấn bất tử!" Sau khi nói xong, Thiên Đạo cảm ứng, đợi một lúc lâu, mới có một lượng nhỏ Công Đức đánh vào thân Đế Tuấn.

Đông Hoàng Thái Nhất hơi nhíu mày, thấy Công Đức ngày càng ít, nhưng có còn hơn không.

Tự nhiên y không thể bỏ lỡ cơ hội này.

Suy nghĩ một lát, Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Đông Hoàng Chung, trầm giọng nói: "Ngô nãi Đông Hoàng Thái Nhất Thiên Đình, hôm nay thành lập Đông Hoàng Giáo.

Chương 184

Đông Hoàng vĩnh hằng, cùng trời trường thọ, Đông Hoàng bất tử, Yêu Tộc bất diệt!" Lúc này Thiên Đạo bất đắc dĩ, nhưng cũng tất yếu phải giáng xuống Công Đức cho Đông Hoàng Thái Nhất.

Ai bảo Thiên Đạo công bằng chứ, mọi người đều thành lập giáo phái.

Người kia thành Thánh, những người này thành lập giáo phái, tuy không thể thành Thánh, nhưng Công Đức thì phải cho.

Chỉ là Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn hơi hung ác một chút, vậy mà thành lập giáo phái lại hứa xuống lời thề ngang ngược như vậy.

Một kẻ thì "Yêu Tộc bất diệt, Đế Tuấn bất tử", một kẻ thì "Đông Hoàng bất tử, Yêu Tộc bất diệt".

Điều này đơn giản là khiến Yêu Tộc trực tiếp trở thành vùng đất bất bại.

Nữ Oa có chút kinh ngạc nhìn Đông Hoàng Thái Nhất một cái, cảm thấy sự việc có chút kỳ lạ.

Với tính cách của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, không thể nào làm ra chuyện như vậy được.

Nàng cũng không biết là chuyện gì, vậy mà lại nói ra một phen lời như vậy, thật không giống tác phong của họ.

Chỉ là, hiện tại không phải lúc hỏi han.

Nữ Oa nhìn mọi người một lượt, hướng Tam Thanh nói: "Chúc mừng ba vị thành Thánh, thật đáng mừng đáng vui!" Xong rồi, lại nhìn về phía Minh Hà Lão Tổ: "Chúc mừng Minh Hà Lão Tổ." Minh Hà

Lão Tổ bĩu môi, trong lòng nghĩ: "À à, có gì mà chúc mừng chứ, ta cũng đâu có thành Thánh Nhân." Nữ Oa khẽ mỉm cười, an ủi nói: "Tuy không có.

Nhưng ngươi cũng đã có thực lực Chuẩn Thánh rồi.

Cũng không có khác biệt gì lớn với Thánh Nhân." Minh Hà Lão Tổ nghe Nữ Oa nói vậy, trong lòng hơi dễ chịu một chút, nhưng y cũng biết giữa Chuẩn Thánh và Thánh Nhân tồn tại một khoảng cách rất lớn.

Lúc đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Chư vị, ta vừa mới thành Thánh, cần phải tỉ mỉ lĩnh ngộ, xin cáo từ trước." Sau khi thành Thánh, khí độ của Nguyên Thủy Thiên Tôn hiển nhiên khác hẳn so với trước đây, trong ánh mắt tràn đầy ngạo khí.

Nữ Oa gật đầu, cũng không giữ lại.

Ngay sau đó, Tam Thanh quay về Côn Luân Sơn bắt đầu tham ngộ.

Còn về Nữ Oa và Đông Hoàng Thái Nhất cùng những người khác, thì trực tiếp đi tới chỗ Hậu Thổ.

Trên đường quay về, Nữ Oa dùng Truyền Âm chi thuật hỏi Đông Hoàng Thái Nhất: "Hai người các ngươi có chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ có người đã ám chỉ trước cho các ngươi sao?

Nếu không thì làm sao có thể làm như vậy được?

Ta không cho rằng các ngươi sẽ làm như vậy." Đông Hoàng Thái Nhất ha hả cười, nói với Nữ Oa: "Hắc hắc, là nhờ có Càn Nguyên Đại Thần giúp đỡ." "Sư Tôn của ta?" Nữ Oa kinh ngạc, không hiểu vì sao chuyện này lại có liên quan đến Sư Tôn.

Đông Hoàng Thái Nhất cười cười, kể cho Nữ Oa nghe chuyện không lâu trước đây.

Sau khi Nữ Oa mời Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn ra mặt đối phó Côn Bằng, nàng đã rời đi.

Không lâu sau khi Nữ Oa rời đi, Càn Nguyên kỳ thực đã tới Thiên Đình.

Lần đó ngài bí mật tới Thiên Đình, không ai biết.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng không ngờ Càn Nguyên Đại Thần lại tìm đến.

Hai người thập phần kinh ngạc.

Sau đó, có một cuộc trò chuyện tiếp theo.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Càn Nguyên, cẩn thận hỏi: "Càn Nguyên Đại Thần, ngài có thời gian tới Thiên Đình của chúng ta sao?" Khi nói ra lời này, Đông Hoàng Thái Nhất kỳ thực vô cùng lo lắng, bởi vì y cho rằng Càn Nguyên tới đây, có thể là vì Yêu Tộc gần đây làm loạn quá hung, cho nên tới cảnh cáo.

Càn Nguyên nhìn hai người đang nội chiến tâm lý, không khỏi khẽ mỉm cười, hỏi: "Các ngươi cảm thấy, án theo kế hoạch, Yêu Tộc cuối cùng sẽ ra sao?" Nghe Càn Nguyên nói vậy, hai người đầu tiên sững sờ, ngay sau đó Đế Tuấn trầm mặc một lúc, nói: "Nếu thành công, Yêu Tộc ta tự nhiên có thể quật khởi, xưng bá Hồng Hoang.

Nếu thất bại, chẳng qua cũng chỉ có kết cục giống Long Tộc mà thôi." Càn Nguyên gật đầu, cười nói: "Nói không sai, kết cục cũng gần giống như Long Tộc.

Nhưng các ngươi không thể quên, là ta đã giúp đỡ họ, cho nên cuối cùng mới có kết cục như vậy.

Nếu không có sự giúp đỡ của ta, Long Tộc và Tam Tộc cơ bản đã coi như diệt tuyệt rồi, những tộc nhân còn sót lại cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Tóm lại, Tam Tộc cả đời cũng khó có thể quay mình, tộc nhân của họ sẽ ngày càng ít đi, cho đến khi hoàn toàn diệt tuyệt." Nói xong, Càn Nguyên nhìn Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, cười lạnh nói: "À à, cho nên hiện tại các ngươi đã biết, nếu kế hoạch thất bại, Yêu Tộc sẽ ra sao chứ?

Đó sẽ là diệt tuyệt, nhưng loại diệt tuyệt này sẽ không xảy ra trong thời gian ngắn.

Yêu Tộc sẽ từ từ tiêu vong, trước tiên là từ Hồng Hoang biến mất, sau đó từ Nhân Gian, từ từ... từ từ biến mất không còn dấu vết." Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đại biến, họ không ngờ lại có kết cục như vậy.

Đế Tuấn nhìn Càn Nguyên, thần sắc có chút lạnh lùng: "Càn Nguyên Đại Thần, ngài sẽ không hù dọa chúng ta chứ?

Ta đã nhờ Nữ Oa Thánh Nhân giúp đỡ chiếu cố Yêu Tộc rồi, có nàng ở đây, Yêu Tộc ta tự nhiên sẽ không có chuyện gì." "Pháp bảo của các ngươi hẳn là không ít đâu nhỉ.

Ta kiến nghị lấy Đông Hoàng Chung làm chủ, lấy hai kiện Tiên Thiên pháp bảo làm cái giá, lấy vạn năm thọ mệnh và tinh huyết của hai ngươi làm dẫn, để thôi diễn một quẻ cho Yêu Tộc, xem án theo kế hoạch tiếp tục tiến hành thì Yêu Tộc sau này sẽ ra sao." Càn Nguyên thản nhiên nhìn họ nói.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn nhìn nhau, hai người có chút do dự, bởi vì không biết Càn Nguyên muốn làm gì.

Với lực lượng của Càn Nguyên, không thể nào ngài lại chơi âm mưu quỷ kế với họ, bởi vì không có tất yếu.

"Thôi diễn đi." Càn Nguyên cười nói.

Dưới cái nhìn của Càn Nguyên, hai người âm thầm gật đầu, án

theo phương pháp của Càn Nguyên, bắt đầu tiến hành một phen thôi diễn vận mệnh.

Loại thôi diễn này, kỳ thực gây tổn hại lớn cho họ, bởi vì đó chính là do thám thiên cơ.

Việc do thám thiên cơ là phi thường trọng đại, tổn hại tự nhiên cũng vô cùng khủng bố.

Cùng với sự thôi diễn, khi hai người nhìn thấy sự tình bên ngoài, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, không ngờ Yêu Tộc lại thảm liệt như vậy, sẽ trở thành con mồi trong vạn vật Hồng Hoang, bị tất cả mọi người truy sát.

Cùng với thời gian trôi qua, Yêu Tộc cũng dần dần suy tàn.

Phốc!

Phốc!

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đồng thời phun ra một ngụm máu, thôi diễn kết thúc.

Sắc mặt hai người trắng bệch, thần tình hoảng loạn, hiện tại tâm tình hoảng sợ, thậm chí sợ hãi.

Họ không ngờ những việc mình làm sẽ khiến Yêu Tộc rơi vào tuyệt cảnh.

Rất lâu sau đó, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn mới hồi phục.

Nhưng, sắc mặt hai người vẫn trắng bệch.

Lúc đó, Đông Hoàng Thái Nhất bỗng nhiên nhìn về phía Càn Nguyên, đột nhiên quỳ xuống đất: "Càn Nguyên Đại Thần, cầu xin ngài giúp đỡ Yêu Tộc chúng ta, Yêu Tộc chúng ta không thể diệt tuyệt a!" Càn Nguyên phất tay bảo Đông Hoàng Thái Nhất đứng dậy, cười nói: "Ta kể từ khi đã tới đây, tự nhiên là muốn giúp đỡ các ngươi.

Chương 185

Chẳng lẽ các ngươi cho rằng ta vì sao lại muốn cho các ngươi nhìn thấy kết quả của Yêu Tộc sau này?

Ta cũng không hy vọng Yêu Tộc cứ thế mà diệt tuyệt.

Chỉ là, nếu ta không cho các ngươi thấy những điều này, e rằng các ngươi căn bản sẽ không tin lời ta.

Hiện tại đã cho các ngươi thấy rồi, tất sẽ tin." "Chúng ta tin rồi, chúng ta tin rồi!" Đế Tuấn vội vàng nói, ngay sau đó nhíu mày: "Nhưng, nhưng hiện tại chúng ta đã gây ra sai lầm lớn, không biết nên bù đắp thế nào đây?" Càn Nguyên mỉm cười thản nhiên, nói: "Hiện tại có một cơ hội tốt.

Hôm nay là một thời điểm tốt lành, sẽ có vài người thành Thánh.

Khi họ thành Thánh, các ngươi hãy tỉ mỉ quan sát, sau đó án theo phương pháp của họ mà làm chuyện tương tự.

Nhưng, có một điểm cần ghi nhớ, khi học tập, nhất định phải nói hai câu." "Câu thứ nhất, Yêu Tộc bất diệt, Đông Hoàng bất tử." "Câu thứ hai, Đế Tuấn bất tử, Yêu Tộc bất diệt." "Hai câu này, cũng là hai câu then chốt nhất.

Còn về hai cái tên có thể hoán đổi cho nhau, đó là do các ngươi quyết định." Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn gật đầu, hai người trong lòng vô cùng lo lắng, bởi vì những thứ họ nhìn thấy quá khủng bố rồi.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Càn Nguyên, cẩn thận hỏi: "Càn Nguyên Đại Thần, làm như vậy đã đủ chưa?" Càn Nguyên lắc đầu, cười khổ nói: "Đương nhiên là không được, làm gì có chuyện dễ dàng

như vậy?

Bước đầu tiên, có thể tạm thời ổn định Yêu Tộc.

Tiếp theo cần phải để Yêu Tộc đình chiến, các ngươi cần đi đàm phán với Vu Tộc và những người khác.

Còn về việc đàm phán được hay không thì không phải chuyện của ta nữa." "Đợi Yêu Tộc giải thoát khỏi chiến đấu, rồi hãy tới Càn Nguyên Tiên Cung tìm ta.

Ta tự nhiên sẽ nói cho các ngươi bước hành động tiếp theo." Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cảm kích gật đầu, sau đó mới tiễn Càn Nguyên đi.

Đó là, chuyện đã xảy ra trước đó.

Đợi Đông Hoàng Thái Nhất kể xong chuyện trước đó, Nữ Oa cũng vẻ mặt chấn kinh, không ngờ giữa chừng lại xảy ra chuyện như vậy.

"Các ngươi đã dự tri được kết cục của Yêu Tộc chúng ta sao?" Nữ Oa có chút căng thẳng hỏi.

Đế Tuấn nhìn Nữ Oa, chỉ truyền âm hai chữ: "Diệt tuyệt." Nghe hai chữ đó, Nữ Oa toàn thân run rẩy.

Niềm vui ban đầu vì giết chết Côn Bằng trong nháy mắt tan thành mây khói.

Nữ Oa cũng không thể ngờ, kết cục của Yêu Tộc lại thảm liệt đến thế, còn thảm hơn cả Long Tộc.

May mắn là Càn Nguyên đã giúp Yêu Tộc một tay, nếu không Yêu Tộc đã thảm rồi.

Suốt dọc đường, Nữ Oa và Đông Hoàng Thái Nhất mấy người đều buồn bã, trầm mặc không nói.

Khi sắp đi tới cung điện của Hậu Thổ, Nữ Oa gặp Tam Tiêu và

những người khác đang đứng từ xa quan sát cuộc chiến.

Có thêm những người này gia nhập, không khí cuối cùng cũng hoạt bát hơn mấy phần.

Nhiều cô gái ở cùng một chỗ, ríu rít nói chuyện, tức thì khiến không khí trở nên thập phần hoạt bát.

Bích Tiêu trong Tam Tiêu nhìn Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn một cái, cười hì hì nói: "Hai vị tiền bối, thật kỳ lạ nha, không giống các tiền bối khác." Nghe Bích Tiêu nói vậy, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều sững sờ, không hiểu ý của Bích Tiêu.

Bích Tiêu cổ linh tinh quái nháy nháy mắt với Nữ Oa, phảng phất đang ám chỉ điều gì.

Thấy bộ dạng đáng yêu của Bích Tiêu, Nữ Oa bất đắc dĩ lắc đầu.

Con bé này thật là nghịch ngợm.

Nữ Oa nhìn Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn vẫn còn chưa hiểu gì, cười nói: "Các muội ấy đang muốn đồ đó.

Có lẽ các ngươi không biết, người của Càn Nguyên Tiên Cung chúng ta đều đã được Sư Tôn ban cho không ít đồ rồi." Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy không nhịn được hơi sững sờ, cười nói: "Thì ra là vậy à.

Vậy đợi khi ta tới Càn Nguyên Tiên Cung thì đưa cho các muội ấy.

Hiện tại ta đi vội quá, trên người không mang theo đồ gì.

Ta ở đây có Đông Hoàng Chung, nhưng không thể cho được." Bích Tiêu cũng chỉ tùy tiện nói vậy, cười hì hì nhìn Đông Hoàng Thái Nhất: "Được, vậy chúng ta nhất ngôn vi định." Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu, một trận đau đầu.

Y cũng không biết khi nào thì nên tặng đồ cho mấy cô bé này, e

rằng phải lấy ra một ít đồ tốt mới được.

Lúc đó, Nữ Oa bỗng nhiên nhìn Bích Tiêu và những người khác nói: "Sư Muội, các muội hãy về Càn Nguyên Tiên Cung trước đi.

Ta và Hậu Thổ Sư Tỷ có một số chuyện cần thương lượng." Mấy cô gái gật đầu, cáo từ Nữ Oa rồi rời đi.

Nhưng, mấy cô gái này lại không về Càn Nguyên Tiên Cung, mà trước tiên đi tới động phủ của Tam Tiêu là Tam Tiên Đảo du ngoạn.

Tiện thể, họ cũng tìm kiếm một nơi Tiên Phủ tốt hơn Càn Nguyên Tiên Cung, dù sao cũng cần tìm một nơi Tiên Phủ để cư trú.

Đương nhiên rồi, đại bộ phận người thường cư trú tại Càn Nguyên Tiên Cung.

Nữ Oa và mấy người khác đi vào cung điện, ngồi xuống.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Hậu Thổ, trầm tư nói: "Hậu Thổ Thánh Nhân, Yêu Tộc chúng ta đã khơi mào chiến tranh giữa hai tộc, thật sự tội đáng vạn chết.

Nhưng, hiện tại chúng ta đã minh ngộ rồi, cho nên sẽ không còn đối địch với Vu Tộc nữa." Hậu Thổ hơi kinh ngạc, không biết vì lý do gì lại khiến hai người họ thay đổi chủ ý.

Nhưng kể từ khi đã như vậy, đối với Vu Tộc cũng là chuyện tốt.

Không biết các Tổ Vu bên kia thái độ sẽ thế nào.

Thấy Hậu Thổ trầm mặc không nói, Đế Tuấn lúc đó nói: "Chúng ta phạm sai lầm trước, cho nên Yêu Tộc chúng ta nguyện ý đưa ra bồi thường, chỉ hy vọng có thể không còn bất kỳ chiến loạn nào nữa.

Dù sao, đối với chúng ta cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Nếu cứ đánh tiếp, e rằng hai tộc chúng ta cuối cùng đều sẽ không có kết cục tốt." Hậu Thổ gật đầu, cười khổ nói: "Ta cũng hy vọng có

thể như vậy.

Chỉ là thái độ của các Tổ Vu bên kia thì không biết được.

Các ngươi cũng nên biết, hai tộc đã đánh lâu như vậy rồi, đột nhiên muốn dừng lại, e rằng Thập Nhị Tổ Vu sẽ không nguyện ý.

Nhưng cứ yên tâm, ta sẽ cố gắng hết sức thuyết phục." Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Nữ Oa, dường như muốn Nữ Oa giúp nói vài lời.

Nữ Oa nhìn Đông Hoàng Thái Nhất và mấy người kia, bất đắc dĩ nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Hậu Thổ, chúng ta cùng đi gặp các Tổ Vu đi.

Hy vọng có thể thuyết phục được họ.

Có một số chuyện liên quan đến vận mệnh hai tộc chúng ta, bất kể thế nào chúng ta cũng không thể đánh tiếp nữa." Nói xong, Nữ Oa nhìn Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, trầm tư nói: "Hiện tại các ngươi hãy về Thiên Đình, triệu tập toàn bộ Yêu Tộc về, tránh để ở bên ngoài gây thêm rắc rối." Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu, quay người cáo từ Hậu Thổ.

Đợi hai người đi rồi, Hậu Thổ bỗng nhiên nhìn Nữ Oa, kỳ lạ hỏi: "Đột nhiên không đánh tiếp nữa, ta luôn cảm thấy có chút kỳ lạ." Nữ Oa nhìn Hậu Thổ một cái, nghiêm túc nhìn nàng nói: "Sư Tôn đã đi tìm họ, cho họ xem một số thứ, cho nên họ mới như vậy.

Nghe nói, họ đã nhìn thấy vận mệnh tương lai của Yêu Tộc, tóm lại là một kết cục không tốt." Hậu Thổ ngạc nhiên, ngay sau đó không khỏi nghĩ đến Vu Tộc.

Kể từ khi kết cục của Yêu Tộc không tốt, vậy kết cục của Vu Tộc tự nhiên cũng sẽ không tốt hơn là bao.

Chương 186

Dù sao Yêu Tộc mạnh hơn Vu Tộc, nếu kết cục của Yêu Tộc không tốt, Vu Tộc kết cục tự nhiên cũng sẽ không tốt.

Lúc đó, Nữ Oa bỗng nhiên nhìn Hậu Thổ hỏi: "Vậy thái độ của mấy vị Tổ Vu đó thế nào?" Nữ Oa kỳ thực vô cùng lo lắng thái độ của mấy Tổ Vu đó, bởi vì trí tuệ của các Tổ Vu này dường như còn cần được nâng cao.

Từng người một đều là loại người vô cùng thẳng thắn, không quá biết tính toán, cũng rất cố chấp, khó mà thuyết phục được.

Cho nên, Nữ Oa kỳ thực khá lo lắng, lo lắng không thể thuyết phục được các Tổ Vu.

Hậu Thổ thở dài, bất đắc dĩ nói: "Phiền phức lắm.

Hiện tại đã đánh đến mức này rồi, đột nhiên bảo dừng lại khẳng định không được.

Đừng nói Vu Tộc chúng ta, Yêu Tộc cũng không thể cứ thế mà bỏ tay.

Các Tổ Vu thì còn dễ nói, dù sao họ đều có thần thông thông thiên, có thể cảm nhận được một số thứ, thuyết phục không khó khăn.

Nhưng người bên dưới thì làm sao thuyết phục đây?

Hai tộc đại chiến, không biết bao nhiêu người đã chết rồi, làm sao có thể đột nhiên bảo họ không đánh nữa, họ có thể cam tâm sao?

Phải biết rằng người thân bạn bè của họ đều đã chết trong tay kẻ địch." Nữ Oa vẻ mặt xấu hổ, thập phần nghiêm túc nói: "Bất kể thế nào, cũng phải ngăn cản a, nếu không Yêu Tộc chúng ta có thể có nguy cơ diệt tộc." "Nghiêm trọng đến vậy sao?" Hậu Thổ hơi nhíu mày, sắc

mặt cũng trở nên khó coi.

Nữ Oa gật đầu, thở dài một tiếng: "Căn cứ những gì Đông Hoàng Thái Nhất đã nhìn thấy, tình huống hai tộc chúng ta gần như nhau.

Tuy trong một trận đại chiến giữa hai tộc có thể bảo lưu được một bộ phận tộc nhân, nhưng sau này tộc nhân sẽ ngày càng ít đi, cuối cùng..." Hậu Thổ trầm mặc, không ngờ lại thảm liệt đến thế.

Xem ra phải ngăn cản.

Chỉ là, nên ngăn cản bằng cách nào đây?

Lúc đó, Hậu Thổ bỗng nhiên nhìn Nữ Oa nói: "Chi bằng chúng ta đi cầu kiến Sư Tôn đi, hẳn là Sư Tôn tự nhiên sẽ có biện pháp." Nữ Oa gật đầu, nhìn Hậu Thổ nói: "Đông Hoàng Thái Nhất là vì Sư Tôn nhắc nhở, cho nên mới nói đình chiến.

Ta cũng không biết Sư Tôn có giúp chúng ta nữa hay không, dù sao ngài ấy cũng đã ám chỉ cho Đông Hoàng Thái Nhất rồi." Nữ Oa đứng dậy, cười ha hả nhìn Hậu Thổ: "Thôi, bất kể thế nào, cũng phải đi hỏi một chút mới được." Hậu Thổ gật đầu, cũng đứng dậy.

Ngay sau đó, hai người cùng đi Càn Nguyên Tiên Cung.

Tiểu đồng tử y cũ đứng gác ngoài cửa, thấy hai vị tỷ tỷ tới, vội vàng mời họ vào.

Bởi vì đều là người trong nhà, cho nên tiểu đồng tử cũng không đi theo, y cũ đứng gác ở cửa Càn Nguyên Tiên Cung.

Nữ Oa và Hậu Thổ tới chỗ Càn Nguyên đang ở, dừng lại.

Nơi Càn Nguyên ở rất biệt trí, giống như một tiểu viện ở phàm gian, xung quanh được bao bọc bởi một hàng rào, bên trong có mấy gian trúc ốc, đơn giản mà nhã nhặn.

Lúc này Càn Nguyên, đang ngồi dưới một cây Bàn Đào thụ trong

sân uống trà, thập phần ung dung.

Nữ Oa và Hậu Thổ đứng ngoài sân thấy Càn Nguyên, âm thầm đứng ở bên ngoài sân, cũng không có ý định đi vào làm phiền.

Càn Nguyên hiển nhiên đã thấy họ.

Nếu Càn Nguyên nguyện ý gặp, tự nhiên sẽ cho họ vào.

Nếu không nguyện ý, dù có vào, e rằng cũng sẽ không đạt được thứ mình muốn.

Cho nên hai người âm thầm đứng bên ngoài, chờ Càn Nguyên chỉ thị.

Càn Nguyên nhìn hai người, cũng không bảo hai người vào.

Ngài cầm ấm trà nhỏ trước mặt, thong thả rót một chén nước, sau đó cầm chén trà khẽ nhấp một ngụm, mới nói: "Vào đi." Nghe Càn Nguyên cho vào, Hậu Thổ và Nữ Oa đồng thời thở phào một hơi, phảng phất như nhìn thấy hy vọng, tâm tình cũng theo đó mà tốt lên không ít.

Thấy bộ dạng của hai người, Càn Nguyên khẽ lắc đầu.

Sớm biết như vậy hà tất ban đầu làm gì?

Đều là Đại Năng Hồng Hoang, tuy chưa đạt tới cảnh giới Thánh Nhân, nhưng cũng có thể cảm nhận được một số nguy hiểm và kiếp số.

Đáng tiếc lại không để ý, hoặc không lo lắng, cho rằng có thể ứng đối mọi chuyện.

Nữ Oa và Hậu Thổ đi tới trước mặt Càn Nguyên, âm thầm đứng đó.

Càn Nguyên nhìn họ một cái, chỉ vào ghế đá đối diện: "Xem ra, ngồi xuống đi." Nữ Oa và Hậu Thổ vừa ngồi xuống, hai người y cũ

trầm mặc.

Nữ Oa và Hậu Thổ không nói, Càn Nguyên cũng không nói.

Hiển nhiên Càn Nguyên muốn để hai người mở miệng.

Kể từ khi hai người tìm ngài giúp đỡ, tự nhiên phải mở miệng trước, lẽ nào ngài phải hỏi sao?

Nữ Oa và Hậu Thổ trầm mặc một lúc, Nữ Oa bất đắc dĩ nhìn Càn Nguyên, khẽ nói: "Sư Tôn, thứ cho chúng con vì chuyện hai tộc.

Đa tạ ngài đã ra tay giúp đỡ Yêu Tộc.

Con hiện tại cũng hy vọng có thể đình chiến, nhưng hiện tại không biết nên làm gì?" Càn Nguyên nhìn nàng, suy nghĩ rồi nói: "Không biết nên làm gì sao?

Ngươi là thủ lĩnh của hai tộc, hạ lệnh không được sao?

Chẳng lẽ họ dám không nghe?" Hậu Thổ nhìn Càn Nguyên, khẽ nói: "Sư Tôn, con tuy là Thánh Nhân, nhưng cũng không quá quản lý chuyện Vu Tộc và Yêu Tộc.

Hiện tại các Tổ Vu của Vu Tộc đều đã tới rồi.

Tuy bên Đông Hoàng Thái Nhất không có vấn đề gì nữa, nhưng những Tổ Vu khác chưa chắc đã chịu bỏ qua.

Họ tuy nguyện ý, nhưng lại có nhiều tộc nhân chết trong trận chiến này, làm sao có thể cam tâm được?" Càn Nguyên gật đầu, lời nói không sai.

Chuyện cũng không thể kết thúc đơn giản như vậy.

Bất kể Yêu Tộc hay Vu Tộc, đều đã phạm phải sai lầm lớn.

Làm sao có thể cứ thế mà bỏ qua được?

Tổng cộng cũng cần phải trả một cái giá nhất định mới được.

Và cái giá cần phải trả, cũng vô cùng thảm trọng, cơ bản giống như Long Tộc, thậm chí còn không tốt hơn Long Tộc là bao.

Nhìn Hậu Thổ và Nữ Oa, khẽ nói: "Sự tình không hề đơn giản như các ngươi nghĩ.

Ta đã sớm nói rồi, có một số chuyện là Thiên Ý, các ngươi dù không nguyện ý cũng không thể nào." Nói tới đây, Càn Nguyên dừng lại, suy nghĩ rồi nói: "Ta sẽ cho các ngươi một biện pháp.

Biện pháp này là lừa trời dối biển.

Kỳ thực cũng giống như Long Tộc.

Chương 187

Chiến thì vẫn phải chiến, nhưng cần phải chuyển toàn bộ một số tộc nhân đến nơi an toàn." "Nếu vậy, chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến hai tộc chúng con sao?" Nữ Oa hơi nhíu mày, cảm thấy đây không phải là một chủ ý hay.

Càn Nguyên nhìn nàng, khẽ nói: "Các ngươi thật sự cho rằng, hai tộc có thể không cần trả giá mà vẫn được bình an sao?

Ta nói thật với các ngươi, vận mệnh cuối cùng của hai tộc là diệt tộc.

Dù không bị diệt tộc, nhiều năm sau hai tộc cũng sẽ biến mất không dấu vết.

Dù vẫn còn tộc nhân, cũng sẽ ít ỏi đáng thương.

Sở dĩ như vậy là bởi vì đã gây ra quá nhiều Nhân Quả, sát hại quá nhiều sinh linh, đó là sự trừng phạt của Thiên Đạo.

Nếu muốn thoát khỏi kiếp này, tự nhiên cần phải trả một cái giá nhất định." "Vì sao hai tộc lại phải đại chiến?

Bởi vì cần phải hóa giải một số Nhân Quả.

Nói thẳng ra một chút, hai tộc tất yếu phải có người chết.

Chỉ có chết rồi, mới có thể giảm bớt Nhân Quả.

Các ngươi đã hiểu chưa?" Hậu Thổ và Nữ Oa trầm mặc không nói, dường như đã hiểu ra một số điều, nhưng lại dường như không quá rõ ràng.

Lúc đó, Càn Nguyên tiếp tục nói: "Nói đơn giản là, Yêu Tộc đã giết bao nhiêu người, thì phải dùng bấy nhiêu sinh mệnh để hóa giải

Nhân Quả đó.

Nếu không hóa giải những Nhân Quả này, chúng sẽ cứ đeo bám các ngươi, sớm muộn gì cũng có ngày phải trả.

Cho nên mới xuất hiện Vu Yêu đại chiến, để các ngươi trả những Nhân Quả đó." "Kỳ thực cũng giống như Long Tộc Tam Tộc.

Các ngươi nghĩ ta không nguyện ý giúp đỡ sao?

Kỳ thực không phải vậy.

Có một số lúc nhất định phải trả giá, nếu không thì căn bản khó mà thoát khỏi vòng lao lung của Thiên Đạo.

Muốn cải thiên hoán mệnh, trước tiên phải làm là hóa giải những Nhân Quả trước đây." Càn Nguyên nhìn hai người, suy nghĩ rồi nói: "Ý của ta là, chiến đấu giữa hai tộc cứ tiếp tục đi.

Nhưng không thể ổn định ở một số lượng người nhất định.

Thương vong như vậy, Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn và cả những Tổ Vu đó đều cần phải chết một lần.

Chỉ có như vậy mới có thể kết thúc mọi chuyện, Yêu Tộc và Vu Tộc mới có thiên địa mới." "Chết một lần?" Nữ Oa nhìn Càn Nguyên, không hiểu lắm ý của Càn Nguyên, thế nào gọi là chết một lần?

Chẳng lẽ chết một lần, không phải là chết thật sao?

"Giả chết, hiểu chưa?

Ta đã bảo Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn thành lập giáo phái rồi đúng không?" Càn Nguyên nhìn Nữ Oa một cái, bất đắc dĩ nói: "Yêu Tộc chẳng lẽ muốn bá chiếm Thiên Đình mãi sao?

Thiên Đình không còn thuộc về Yêu Tộc nữa, cho nên đã đến lúc Yêu Tộc cần phải rút lui rồi.

Khi đó hãy để Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn chết dưới danh nghĩa Thiên Đế.

Sau đó để họ trở thành Giáo Chủ của các môn phái đã sáng lập, Yêu Tộc cũng sẽ nhập vào dưới hai môn phái đó.

Làm như vậy thì tổn thất sẽ ít hơn." "Sư Tôn, vậy Vu Tộc chúng con thì sao?" Hậu Thổ không nhịn được hỏi.

Nghe ý của Sư Tôn thì Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn không cần chết, nhưng mấy vị Tổ Vu của Vu Tộc thì phải làm sao?

Càn Nguyên ha hả cười, trầm mặc một lúc rồi thản nhiên nói: "Đơn giản thôi.

Trực tiếp để Vu Tộc đi Địa Phủ.

Dù sao Địa Phủ cũng là địa bàn của các ngươi, chẳng lẽ không biết phải làm gì sao?

Còn về Thập Nhị Tổ Vu, có thể để họ làm các chức vị như Thập Điện Diêm La ở trong Địa Phủ." Nói tới đây, Càn Nguyên nhìn nàng, nghiêm túc nói: "Nhưng, các ngươi phải nhớ kỹ, những chuyện này nhất định phải làm trước khi chết mới có hiệu quả.

Còn về lý do thì không cần ta nói nữa chứ." Nữ Oa và Hậu Thổ gật đầu, đương nhiên không cần Càn Nguyên giải thích nữa.

Kể từ khi là giả chết, tự nhiên phải chuẩn bị trước.

Nếu chết rồi mới chuẩn bị, thì đó là chết thật rồi.

"Được rồi, không có chuyện gì nữa thì có thể lui xuống rồi." Càn Nguyên nhìn hai người thản nhiên nói.

Hậu Thổ và Nữ Oa nhìn nhau, kỳ thực hai người còn có một số chuyện muốn hỏi, chỉ là Càn Nguyên bỗng nhiên muốn đuổi họ đi.

Càn Nguyên bất ngờ nhìn họ một cái, khó hiểu hỏi: "Sao vậy?

Ta không phải đã nói cho các ngươi phương pháp rồi sao?

Chẳng lẽ còn có chỗ nào không hiểu?" Nữ Oa vội vàng lắc đầu, bất đắc dĩ nhìn Càn Nguyên, khẽ nói: "Sư Tôn, con xin hỏi, vạn nhất tộc nhân hai tộc chúng con không đồng ý thì phải làm sao?

Ngài cũng biết, tộc nhân chúng con tính cách khá thẳng thắn, có một số lúc có thể không thuyết phục được." Nói xong, Nữ Oa hơi cúi đầu ngượng nghịu, trong lòng áy náy.

Hậu Thổ cũng có chút ngượng nghịu, bởi vì Vu Tộc của nàng cũng vậy, khó mà thuyết phục được.

Càn Nguyên mím môi, nhìn họ một cái, cười nói: "Chuyện đó à, có cách giải quyết.

Chuyện nhỏ như vậy lẽ nào cần ta ra mặt sao?" Nữ Oa và Hậu Thổ nhìn nhau, hai người chợt hiểu ra.

Chuyện như vậy không cần Càn Nguyên giúp đỡ nữa, hoàn toàn có thể tự giải quyết được.

Hai người đứng dậy, cung kính hành lễ với Càn Nguyên, sau đó cáo từ rời đi.

Hai người rời khỏi Càn Nguyên Tiên Cung, bắt đầu tự mình bận rộn.

Lúc này Càn Nguyên Tiên Cung, ngược lại một mảnh an tĩnh.

Mấy ngày sau, Tam Tiêu lần lượt từ các nơi trở về.

Họ đã bàn bạc kỹ, trở về đúng thời điểm, bởi vì họ muốn lấy một số thứ từ Đông Hoàng Thái Nhất.

Chỉ là, Càn Nguyên vì đã dặn dò một số chuyện liên quan đến Nữ Oa và Hậu Thổ, cho nên Đông Hoàng Thái Nhất tạm thời không tới được.

Điều này khiến Tam Tiêu uất ức.

Nhưng mà, Đông Hoàng Thái Nhất đã sai người Yêu Tộc mang một số đồ vật tới bồi lễ, sau khi xong việc sẽ tự mình tới Càn Nguyên Tiên Cung.

Thời gian thoáng cái đã trôi qua chưa đầy trăm năm.

Một ngày nọ, Vu Yêu Đại Chiến cuối cùng cũng bùng nổ.

Chương 188

Số người tham chiến của cả hai phe lên tới mấy trăm triệu, đánh cho trời long đất lở, nhật nguyệt không còn ánh sáng.

Trận chiến này, kéo dài ròng rã mấy tháng mới dừng lại.

Chỉ là, trận chiến này lại không giống như trong ấn tượng của Càn Nguyên, không đánh đổ Bất Chu Sơn.

Lần này, Vu Yêu hai tộc đã tìm một vùng đất không người để khai chiến, tránh được sự việc đáng tiếc.

Tuy nhiên như vậy, nhưng hai tộc cũng thương vong thảm trọng.

Trong Thập Nhị Tổ Vu, trừ Hậu Thổ ra, toàn bộ đều chết trong một trận chiến.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng vẫn lạc.

Nhưng, đều là giả chết, kỳ thực họ đã xuất hiện dưới một hình thức khác.

Một ngày nọ, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cuối cùng cũng tới Càn Nguyên Tiên Cung.

Tại Càn Nguyên Tiên Cung, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn trước tiên gặp tiểu đồng tử.

Bởi vì Nữ Oa đã nhắc nhở, nếu gặp tiểu đồng tử thì phải tặng một ít đồ vật.

Cho nên Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn không hề keo kiệt tặng đồ cho tiểu đồng tử.

Điều này khiến tiểu đồng tử vui tới mức hỏng người, dẫn hai người đi gặp Càn Nguyên.

Càn Nguyên thấy hai người đã tới, liền bảo họ ngồi xuống.

Ngay sau đó, tiểu đồng tử đi ra ngoài tìm Tam Tiêu.

Nghe Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đã tới, Tam Tiêu và những người khác đều đi tới chỗ Càn Nguyên.

Nhưng họ vẫn không quên, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đã hứa sẽ tặng lễ vật.

Càn Nguyên bất đắc dĩ nhìn họ một cái, cười nói: "Hai vị đừng để bụng, mấy cô bé này quen hồ đồ rồi." Đông Hoàng Thái Nhất khẽ mỉm cười, thản nhiên nói: "Người trẻ tuổi nên có sức sống như vậy, ta thích còn không kịp." Nói rồi, Đông Hoàng Thái Nhất lấy ra những thứ đã chuẩn bị sẵn, phân phát cho Tam Tiêu và những người khác.

Tam Tiêu và mọi người nhận được đồ, tự nhiên vô cùng vui mừng.

Càn Nguyên nhìn họ một cái, cười nói: "Được rồi, đồ vật cũng đã lấy rồi, đừng ở đây nữa, cần làm gì thì đi làm đi." Tam Tiêu và những người khác bĩu môi, nhưng cũng không dám làm trái lời ngài, lần lượt rời đi.

Càn Nguyên nhìn hai người, thần sắc bỗng nhiên trở nên nghiêm túc: "Sự tình thế nào rồi?" Đông Hoàng Thái Nhất cẩn thận nói: "Đều đã làm xong rồi, hiện tại chỉ còn lại một số vấn đề nhỏ, nhanh chóng sẽ giải quyết." Càn Nguyên gật đầu, suy nghĩ rồi nói: "Cần chú ý, đừng để người khác lợi dụng.

Tuy hiện tại Yêu Tộc không có chuyện gì nữa, nhưng Yêu Tộc vẫn là một thế lực đáng sợ trong Hồng Hoang.

Hiện tại đám Thánh Nhân kia đều có pháp tắc của riêng mình, các ngươi cố gắng đừng tham dự vào trong đó." Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu, nhìn Càn Nguyên nói: "Chúng ta dự định để Yêu Tộc tu

dưỡng mấy năm, tạm thời không quan tâm đến chuyện Hồng Hoang nữa.” Càn Nguyên gật đầu, nói: “Cũng không tồi, cũng có thể để Yêu Tộc tu dưỡng mấy năm.

Nhưng mà, Yêu Tộc phân bố khắp thiên hạ, tổng không thể tránh khỏi một số chuyện.” Nói đến chuyện này, Đông Hoàng Thái Nhất cũng bất đắc dĩ.

Tuy Đông Hoàng Thái Nhất là chủ của Yêu Tộc, nhưng Yêu Tộc quá nhiều.

Yêu Tộc kỳ thực cũng không nghe lệnh Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu Tộc kỳ thực có những địa bàn riêng, căn bản không để Đông Hoàng Thái Nhất vào mắt.

“Ta tuy là chủ của Yêu Tộc, nắm giữ đại bộ phận Yêu Tộc, nhưng cũng có những Yêu Tộc không thuộc sự quản lý của ta.” Đông Hoàng Thái Nhất có chút lo lắng nói: “Những chuyện mà các Yêu Tộc đó làm, sẽ không có liên quan đến chúng ta chứ?” Càn Nguyên đảo mắt trắng dã, bất đắc dĩ nói: “Đương nhiên là có liên quan.

Đều là Yêu Tộc, chuyện Yêu Tộc làm tự nhiên có liên quan đến Yêu Tộc.

Chỉ là vấn đề Nhân Quả quan hệ lớn nhỏ mà thôi.” “Nhưng, các ngươi cũng không cần quá lo lắng, tự có Nhân Quả của nó.” Nói tới đây, Càn Nguyên không khỏi thở dài một tiếng, nhìn họ một cái, nói: “Muốn Yêu Tộc có thể trường cửu tiếp tục sinh tồn, thậm chí tốt hơn.

Cần phải làm một số chuyện hữu ích cho Hồng Hoang, hoặc làm một số chuyện có thể đạt được Công Đức.

Nói trắng ra là làm việc tốt.

Các ngươi đã hiểu chưa?” Đế Tuấn có chút khó xử nói: "Minh bạch.

Chỉ là Hồng Hoang như thế hỗn loạn, ta giúp một phương, e rằng sẽ đắc tội phương khác." Càn Nguyên nhìn thoáng qua, có chút câm nín, thầm nghĩ khó trách hai người này lại đẩy Yêu tộc vào cảnh chết chóc, đầu óc chuyển động cũng quá chậm, không bằng Nữ Oa thông minh.

Kỳ thực, Nữ Oa trong mắt Càn Nguyên đã đủ ngốc rồi, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn lại còn ngốc hơn.

Càn Nguyên nói: "Có thể từ phương diện Nhân tộc mà nhập thủ.

Yêu tộc làm việc không phải vẫn luôn cảnh trực sao?

Đến lúc đó lại úy thủ úy cước ư?

Ngô bảo ngươi làm một số việc thiện, còn về việc có nguyện ý vì những chuyện này mà đắc tội người hay không, thì xem ngươi." Đông Hoàng Thái Nhất gật gật đầu, dường như đã hiểu ra: "Ngô hiểu rồi, ý của ngài là cho dù đắc tội người, cũng phải đi làm một số việc thiện.

Dùng điều này để Yêu tộc ta chuộc tội." Càn Nguyên bất đắc dĩ nói: "Cũng có thể lý giải như vậy." Tuy lời nói có chút lệch ý, nhưng cũng có thể lý giải như thế.

Càn Nguyên lo lắng mấy kẻ kia vẫn luôn dõi theo Hồng Hoang, liền nhắc nhở: "Phải chú ý nhiều đến Nhân tộc.

Hiện tại Nhân tộc đang trong thời kỳ phát triển, nên cần giúp đỡ Nhân tộc nhiều hơn, trong Nhân tộc kiến lập một số tín ngưỡng." "Tín ngưỡng?" Đông Hoàng Thái Nhất vẻ mặt mờ mịt, căn bản không biết đó là cái gì.

Càn Nguyên sững sờ, biết là nói vô ích, đã vô ích thì không nói tiếp nữa, liền chuyển sang hỏi: "Hiện tại Hồng Hoang ra sao rồi?" Đông Hoàng Thái Nhất đáp gọn lỏn: "Khá tốt." Nghe Đông Hoàng Thái Nhất nói vậy, Càn Nguyên ho khan một tiếng, nói: "Dù sao ngươi cũng là

Yêu tộc chi chủ, chẳng lẽ không quan sát động tĩnh của những người khác trong Hồng Hoang ư?

Ngô muốn biết tình huống của những người khác trong Hồng Hoang.

Ngô gần đây vẫn luôn tu luyện, ngược lại không chú ý." Đông Hoàng Thái Nhất mới hiểu ý Càn Nguyên, liền suy tư nói: "Khoảng thời gian gần đây, quả thực an tĩnh, đều không có động tác gì.

Nhưng ngô cảm giác, hẳn là đang mưu tính gì đó.

Dù sao thì mấy vị Thánh nhân kia đều không đơn giản." Lời nói này quả không sai, những vị Thánh nhân kia quả thật không hề đơn giản, còn những kẻ không phải Thánh nhân thì cũng không đơn giản đâu.

Đúng lúc đó, Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên nói: "Càn Nguyên Đại Thần, Yêu tộc ta ngược lại có một số người ở Thiên Đình, tuy hiện tại Yêu tộc ta không quản Thiên Đình, nhưng hiện tại không có người tiếp quản Thiên Đình a, không thể để Thiên Đình cứ trống không như vậy.

Ngài xem có biện pháp nào không?" Càn Nguyên gật gật đầu, cười nói: "Chuyện này đều dễ cả, Ngô đến lúc đó sẽ để người tiếp quản Thiên Đình." Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn gật đầu, hai người vì không còn việc gì khác, liền cáo từ rời đi.

Lần này hai người đến, kỳ thực cũng không có việc gì lớn, chỉ là cảm tạ Càn Nguyên một phen, tiện thể đưa lễ vật cho Tam Tiêu và những người khác.

Sau khi họ đi, Càn Nguyên liền trực tiếp đến chỗ Hồng Quân.

Hiện tại, đã đến lúc để Thiên Đình thay một chủ nhân mới.

Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lại không có ở đây, khiến Càn Nguyên

có chút bất ngờ.

Tuy Hồng Quân không tại, nhưng bên cạnh Hồng Quân có hai tiểu đồng tử lại ở đó, hai tiểu đồng tử một nam một nữ.

Càn Nguyên nhìn hai tiểu đồng tử một cái, hai người này hẳn là Hạo Thiên và Dao Trì.

Càn Nguyên biết, nếu không nhúng tay, hai người này tất nhiên sẽ thành Tây Vương Mẫu và Ngọc Đế, nhưng Ngô lại không hy vọng để hai người này làm Ngọc Đế và Tây Vương Mẫu, vì hai người này quá giỏi tính toán, một trận Phong Thần Bảng có thể khiến Đông Phương tổn thất quá nhiều.

Đương nhiên hai người này cũng chỉ là vai nhỏ, chủ mưu phía sau là Hồng Quân.

Chương 189

Hồng Quân có cách của mình, nhưng Càn Nguyên cũng có cách của Ngô, tự nhiên có kế hoạch.

Huống hồ, vị trí Thiên Đình vô cùng quan trọng, Càn Nguyên phải nắm chắc vị trí này, chí ít cũng phải để người của Ngô làm.

Vì Hồng Quân không ở đây, Càn Nguyên liền trở về Càn Nguyên Tiên Cung.

Càn Nguyên Tiên Cung, trùng hợp gặp được tiểu đồng tử Phá Thiên.

Càn Nguyên nhìn tiểu đồng tử một cái, rồi nói: "Phá Thiên, đi theo Ngô vào trong cung điện, Lão Gia có chuyện muốn hỏi." Phá Thiên liền gật gật đầu, cẩn thận từng li từng tí đi theo Càn Nguyên, trong lòng suy nghĩ xem mình có phạm lỗi gì không, nếu không thì Lão Gia vì sao lại muốn mình đi theo?

Chắc chắn là muốn trách mắng trong cung điện.

Nghĩ vậy, Phá Thiên có chút sợ hãi, liền vờ đau bụng rồi chạy đi trước, nói lát nữa sẽ đến cung điện.

Càn Nguyên biết chút tâm tư nhỏ của Phá Thiên, ngược lại cũng không bận tâm.

Sau khi Phá Thiên rời đi, liền trực tiếp đi tìm Tam Tiêu, muốn Tam Tiêu cùng mình đến cung điện, vạn nhất Lão Gia trách phạt, mấy vị sư tỷ này lúc đó có thể cầu tình giúp.

Phá Thiên tủi thân nhìn Tam Tiêu và những người khác, căng thẳng hỏi: "Mấy vị tỷ tỷ, ngô đã làm sai chuyện gì rồi, Lão Gia muốn trừng phạt ngô.

Mấy tỷ có thể cùng ngô đi xem một chút không?" Vân Tiêu khẽ nhíu mày, trừng mắt nhìn Phá Thiên: "Lại gây họa à?" Phá Thiên vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Vân Tiêu, lắc đầu tủi thân nói: "Không biết a, ngô gần đây cũng không làm gì cả, không biết đã phạm lỗi gì.

Dù sao thì mấy vị tỷ tỷ cứ đi cùng ngô đi, nếu Lão Gia trách tội ngô, hãy nói giúp ngô vài lời tốt." Tử Nguyệt bĩu môi, nhìn Phá Thiên nói: "Sư Tôn đâu có nghe lời ngô, vạn nhất ngô giúp ngươi cầu tình, Sư Tôn phạt luôn cả ngô thì sao nha?

Ngô thấy ngươi nên đi một mình đi." "Tử Nguyệt tỷ tỷ, đừng như vậy a, cầu xin tỷ đó." Phá Thiên vẻ mặt tủi thân, dáng vẻ đáng thương.

Đúng lúc đó, Bích Tiêu đột nhiên chớp chớp mắt, cười khà khà nói: "Khổng Tuyên chẳng phải cũng đã trở về rồi sao, có thể tìm Khổng Tuyên giúp đỡ mà." Nói đến Khổng Tuyên, Phá Thiên không khỏi bĩu môi, bất đắc dĩ nói: "Không được a, Khổng Tuyên cái tên đó vẫn luôn nghe lời Lão Gia, sẽ không giúp ngô đâu.

Mấy vị tỷ tỷ giúp ngô đi." Tam Tiêu và những người khác hơi bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng vẫn cùng Phá Thiên đi gặp Càn Nguyên.

Càn Nguyên thấy nhiều người như vậy, nhìn Phá Thiên nhíu mày hỏi: "Ngô bảo Phá Thiên, ngô bảo ngươi đi một mình, sao lại dẫn nhiều người như vậy đến?" Phá Thiên cúi đầu, cười nói: "Lão Gia, không phải ngô bảo các tỷ tỷ đâu, các tỷ tỷ muốn nhìn ngài, cho nên ngô mới..." "Thật ư?" Càn Nguyên quét mắt nhìn những người khác, lãnh đạm hỏi.

Vân Tiêu bước ra, cười nói: "Đúng vậy Sư Tôn, là do ngô muốn đến, không liên quan nhiều đến Phá Thiên." Càn Nguyên cũng không tiếp tục truy hỏi, chút tâm tư nhỏ của Phá Thiên sao có thể giấu được Ngô. "Đã vậy, chư vị cứ ngồi xuống đi." Nói xong, Càn Nguyên nhìn

Phá Thiên cũng định ngồi xuống, đột nhiên trừng mắt một cái: "Không cần ngồi, cứ đứng đó là được." Phá Thiên tủi thân đứng đó, cảm thấy mình thật sự đã phạm lỗi rồi, nếu không thì Càn Nguyên sao lại đối đãi mình như vậy chứ.

Đúng lúc đó, Càn Nguyên đột nhiên hỏi: "Phá Thiên à, ngươi cũng đã theo Ngô lâu rồi, chẳng lẽ cứ mãi làm một tiểu đồng tử sao?" Nghe vậy, Phá Thiên "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, đáng thương hề hề nói: "Lão Gia, ngô biết ngô sai rồi, ngài đừng đuổi ngô đi a!

Ngô nguyện ý ở bên cạnh ngài cả đời, cầu xin ngài đừng đuổi ngô đi.

Ngô thật sự biết ngô sai rồi." Vừa nói, vừa bắt đầu dập đầu bôm bốp.

Càn Nguyên khẽ lắc đầu, vừa định nói, Vân Tiêu và những người khác cũng nhao nhao ra mặt cầu tình cho Phá Thiên.

Bích Tiêu nhìn Sư Tôn một cái, khẽ nói: "Sư Tôn, xin bớt giận a.

Phá Thiên đâu có biết mình phạm lỗi gì đâu, ngài làm sao lại muốn đuổi nó đi chứ?

Hay là cứ trừng phạt nó là được rồi." "Sư Tôn, xin ngài tha thứ cho Phá Thiên." Vân Tiêu cũng nói.

Những người khác cũng theo đó nhao nhao cầu tình.

Càn Nguyên nhìn một cái, khẽ cười, kỳ lạ hỏi: "Gì vậy?

Ngô lúc nào muốn trừng phạt Phá Thiên?

Hơn nữa, nó cũng đâu có phạm lỗi gì đâu." Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, không hiểu ý lời Càn Nguyên.

Phá Thiên cũng tủi thân ba ba nhìn Càn Nguyên, vẻ mặt mờ mịt: "Lão Gia, vậy ngô không phạm lỗi, ngài vì sao lại muốn ngô đi a?"

"Ngô có bảo ngươi đi đâu?" Càn Nguyên vẻ mặt nghi hoặc, trêu chọc nói: "Đúng vậy, Ngô còn chưa làm gì, mấy đứa đã sốt ruột rồi.

Nhưng, tình cảm của các ngươi quả không tồi." "Lão Gia, vậy ý ngài là gì a?

Không cho ngô làm đồng tử, không phải là đuổi ngô đi sao?" Phá Thiên cẩn thận từng li từng tí nhìn Càn Nguyên, trong lòng thấp thỏm không yên, dù sao không cho làm đồng tử, nó cảm thấy đó là một loại trừng phạt.

Càn Nguyên khẽ cười, lãnh đạm nói: "Làm tiểu đồng tử cho Ngô khổ cực như vậy, Ngô tự nhiên cũng phải vì ngươi mà tính toán một phen.

Chẳng phải Đông Hoàng Thái Nhất đã nhường lại Thiên Đình rồi sao, cho nên Ngô định để ngươi làm Thiên Đình chi chủ, không biết ngươi có nguyện ý không?" Làm Thiên Đình chi chủ?

Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc, không ngờ lại để Phá Thiên đi làm Thiên Đình chi chủ, đây là một chuyện tốt lớn a.

Tam Tiêu và các đệ tử khác đều có chút hâm mộ nhìn Phá Thiên, thấy đi theo Sư Tôn thật sự quá hạnh phúc rồi, Sư Tôn chỉ một câu nói là có thể để hắn làm Thiên Đình chi chủ, phải biết vị trí đó không phải ai muốn ngồi là ngồi được đâu.

Phá Thiên cũng quỳ trên đất ngẩn người một lúc, không ngờ Lão Gia lại muốn mình đến Thiên Đình làm Thiên Đình chi chủ, đối với hắn mà nói, đây quả thực là một chuyện không dám nghĩ tới.

Nhưng hắn nhanh chóng cảm thấy mình không thích hợp làm Thiên Đình chi chủ, hắn càng thích làm tiểu đồng tử ở Càn Nguyên Tiên Cung, giữ cổng Càn Nguyên Tiên Cung, càng thích cuộc sống như vậy, chỉ cần có người đến Càn Nguyên Tiên Cung là sẽ có đồ tốt,

đồ ăn ngon, như vậy mới tự tại a.

Nhưng nếu làm Thiên Đình chi chủ, sau này chắc chắn sẽ có phiền phức, hắn cảm thấy mình không thích hợp.

Làm Thiên Đình chi chủ cần phải xử lý nhiều việc, nhưng một tiểu đồng tử như hắn căn bản không biết xử lý những việc đó, để hắn làm Thiên Đình chi chủ chẳng khác nào để hắn chịu tội. "Lão Gia, ngô chỉ muốn làm đồng tử giữ cửa, Thiên Đình chi chủ ngô không có hứng thú, ngài xem có thể đổi người khác được không?" Phá Thiên cẩn thận từng li từng tí nói, cũng không biết những lời này, Lão Gia có không vui hay không.

Càn Nguyên ngược lại có chút bất ngờ nhìn Phá Thiên một cái, không ngờ Phá Thiên lại không nguyện ý làm Thiên Đình chi chủ, phải biết vị trí Thiên Đình chi chủ không phải ai cũng có thể ngồi, có người muốn làm còn không có cơ hội đâu.

Càn Nguyên nhìn hắn, lãnh đạm nói: "Ngươi thật sự không nguyện ý làm ư?

Ngươi có biết vị trí Thiên Đình chi chủ vô cùng quan trọng không, thậm chí có thể cùng Thánh nhân bình đẳng tọa, chẳng lẽ ngươi không muốn làm sao?" Phá Thiên kiên định lắc đầu, nghiêm túc nói: "Lão Gia, ngô cảm thấy ngô không thích hợp, ngô làm Thiên Đình chi chủ cũng không biết phải làm gì.

Hơn nữa, ngô ở Càn Nguyên Tiên Cung làm tiểu đồng tử, các Thánh nhân đối với ngô cũng rất tốt, tuy không thể bình đẳng tọa, nhưng có Càn Nguyên Tiên Cung bảo hộ ngô, các Thánh nhân ngược lại cũng sẽ không coi thường ngô đâu.

Ngô cảm thấy làm tiểu đồng tử giữ cửa là tốt rồi." Càn Nguyên gật đầu, không khỏi xoa xoa trán, có chút khó xử nói: "Vậy thì có chút khó xử rồi a.

Ngô lại hy vọng Thiên Đình do người của ta làm chủ, như vậy sau này có thể chiếu cố được.

Vị trí đó quan trọng, đặt vào tay người khác Ngô lại không yên tâm." Phá Thiên nghe vậy, mắt chuyển động, đột nhiên nói: "Lão Gia, nếu đã như vậy thì vì sao không để Khổng Tuyên làm Thiên Đình chi chủ a?

Ngô thấy hắn là thích hợp nhất, bản lĩnh cường hãn, bên cạnh cũng có một nhóm người có thể sai khiến." "Khổng Tuyên..." Càn Nguyên ngược lại đã quên mất Khổng Tuyên, Khổng Tuyên quả thật thích hợp làm Thiên Đình chi chủ hơn.

Chỉ là, Khổng Tuyên cũng thuộc Yêu tộc, để hắn làm Thiên Đình chi chủ, e rằng sẽ có chút khiến người ta không phục a.

Sau khi trầm tư một lát, Càn Nguyên nhìn Phá Thiên nói: "Nếu đã như vậy, cứ để Khổng Tuyên thử xem.

Ngô sẽ hỏi ý kiến hắn." Phá Thiên gật đầu, vui vẻ rời đi.

Phá Thiên vừa đi, Bích Tiêu không nhịn được nói: "Tên đó không ngốc a?

Đó là Thiên Đình chi chủ đó, lại không nguyện ý làm ư?

Nếu nguyện ý làm, lát nữa Thiên Đình chúng ta có thể tùy tiện đi chơi rồi." "Nếu ngươi nguyện ý, có một vị trí Tây Vương Mẫu ở Thiên Đình chưa có ai làm đó, Ngô để ngươi làm thì sao?" Càn Nguyên đột nhiên nhìn Bích Tiêu, lãnh đạm nói.

Bích Tiêu vội vàng lắc đầu, nói mình không nguyện ý làm Tây Vương Mẫu, thích du sơn ngoạn thủy: "Ngô mới không làm đâu, ngài tìm người khác đi." Nghe Bích Tiêu nói vậy, Càn Nguyên không nhịn được cười khà khà hỏi: "Vừa nãy chẳng phải ngươi nói Phá Thiên ngốc sao?

Chương 190

Bây giờ ngươi cũng phạm ngốc y như nó a?" Bích Tiêu bĩu môi, hầm hầm hừ một tiếng: "Sư Tôn, ngài chỉ biết ức hiếp ngô." Càn Nguyên a a cười, đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc nhìn những đệ tử này: "Ngô ngược lại không nói đùa, ai nguyện ý đi Thiên Đình làm Tây Vương Mẫu a?

Nếu nguyện ý, Ngô có thể để các ngươi làm, cũng không ảnh hưởng gì." "Ngô có thể làm không?" Phi Vũ đột nhiên hỏi.

Càn Nguyên nhìn Phi Vũ một cái, cười gật đầu: "Đương nhiên có thể rồi, nếu làm được Tây Vương Mẫu, ngươi cũng có thể giúp đỡ tộc nhân." Phi Vũ nghe vậy, mắt lập tức sáng bừng, sở dĩ muốn làm Tây Vương Mẫu, cũng là vì cân nhắc cho tộc nhân, nếu không thì nàng cũng sẽ không nguyện ý làm Tây Vương Mẫu.

Phi Vũ trầm tư một lát, đột nhiên nói: "Sư Tôn, Tây Vương Mẫu và Ngọc Đế có quan hệ gì nha?" "Không có quan hệ gì." Càn Nguyên khẽ cười, lãnh đạm nói: "Nói đơn giản, Ngọc Đế quản nam tiên, Tây Vương Mẫu quản nữ tiên." Phi Vũ gật đầu, nhìn Sư Tôn nói: "Nếu đã như vậy, vậy đệ tử nguyện ý làm Tây Vương Mẫu, xin Sư Tôn thành toàn." Càn Nguyên gật đầu, cười bảo Phi Vũ: "Được, chỉ cần ngươi nguyện ý thì làm.

Vị trí Tây Vương Mẫu là của ngươi." Đúng lúc này, Phá Thiên và Khổng Tuyên cũng đến.

Khổng Tuyên bái kiến Càn Nguyên xong, liền không nói gì nữa.

Càn Nguyên nhìn Khổng Tuyên một cái, lãnh đạm nói: "Khổng Tuyên, ngươi cũng đã làm nhiều việc cho Càn Nguyên Tiên Cung, Ngô cũng không có gì có thể báo đáp.

Hay là đi làm Thiên Đình chi chủ đi, sau này Tam Giới sẽ nằm trong tay ngươi." Khổng Tuyên tâm tình có chút kích động, phi thường nguyện ý làm Thiên Đình chi chủ, hy vọng mình cũng có thể trở thành nhân vật vạn người phía trên, cũng hy vọng có thể cùng Đông Hoàng Thái Nhất bình đẳng tọa, cũng hy vọng có thể cùng Thánh nhân bình đẳng tọa. "Nếu không gây phiền phức cho Càn Nguyên Đại Thần, ngô nguyện ý làm Thiên Đình chi chủ." Khổng Tuyên nghiêm túc nói.

Nghe Khổng Tuyên nói vậy, Càn Nguyên không khỏi khẽ cười, thấy hắn phi thường thích làm Thiên Đình chi chủ a.

Đã thích vị trí này, vậy cứ để hắn đi làm tốt đi, dù sao tiểu đồng tử kia cũng không nguyện ý.

Sau khi trầm tư, Càn Nguyên nói: "Được, mấy ngày nữa ngươi cứ chuẩn bị trước đi.

Ngô sẽ cùng Hồng Quân và mấy vị Thánh nhân thương lượng, đến lúc đó ngươi và Phi Vũ có thể đi Thiên Đình." Nói xong, Càn Nguyên không yên tâm dặn dò: "Mấy ngày nay phải cẩn thận một chút, đừng để bị người khác hãm hại." Khổng Tuyên nghe vậy, đột nhiên do dự, nhìn Càn Nguyên nói: "Càn Nguyên Đại Thần, nếu chuyện này gây phiền phức, vậy thôi đi." Khổng Tuyên tuy muốn làm Thiên Đình chi chủ, nhưng vừa nãy nghe Càn Nguyên nói muốn cùng mấy vị Thánh nhân thương lượng, hắn biết mọi chuyện có lẽ sẽ không đơn giản như vậy.

Đã không đơn giản, vậy tự nhiên sẽ gây rắc rối cho Càn Nguyên, nên hắn không nguyện ý làm nữa.

Càn Nguyên nhìn Khổng Tuyên, không nhịn được cười ha ha: "Ha ha, có câu nói rằng Ngô cũng muốn ngươi làm Thiên Đình chi chủ kia mà.

Ngươi không cần lo lắng, cứ về đợi tin tốt của Ngô là được.

Thiên Đình chi chủ cần nhân mã, nếu ngươi ở đây ngốc mà thấy vô vị, thì cứ chiêu binh mãi mã đi.

Ngươi làm Thiên Đình chi chủ đã định rồi." Khổng Tuyên gật đầu, lặng lẽ lui ra khỏi cung điện.

Đúng lúc đó, Phi Vũ đột nhiên hỏi: "Sư Tôn, vậy ngô cũng không cần chiêu binh mãi mã ư?" Càn Nguyên khẽ cười, suy tư nói: "Cái này tùy tâm tình mỗi người.

Nhưng ngươi và Khổng Tuyên đều xuất thân từ Càn Nguyên Tiên Cung của Ngô, sau này có việc gì, cần phải thương lượng lẫn nhau mới được." Phi Vũ gật đầu, cười nói: "Sư Tôn ngài cứ yên tâm, đệ tử hiểu ý ngài." Càn Nguyên gật đầu, hiểu ý là tốt.

Trong Thiên Đình, lấy Ngọc Đế làm chủ, Tây Vương Mẫu làm phụ.

Nếu Tây Vương Mẫu làm ra một số chuyện vượt giới hạn, vậy sẽ khá phiền phức, cho nên phải nhắc nhở trước.

Phi Vũ hiểu đạo lý này là được, chỉ cần làm việc gì cũng thương lượng với Khổng Tuyên, Khổng Tuyên tự nhiên cũng sẽ ủng hộ nàng.

Vài ngày sau, Càn Nguyên bảo Hồng Quân và tất cả Thánh nhân đến Càn Nguyên Tiên Cung, có chuyện muốn cùng họ.

Các Thánh nhân hiện tại cũng có thể nhìn ra một vài manh mối, biết Càn Nguyên triệu tập là muốn cùng họ thương lượng chuyện Thiên Đình.

Hiện tại Thiên Đình vô chủ, vậy tự nhiên phải để người chấp chưởng Thiên Đình, nếu không Thiên Đình sẽ đại loạn.

Hồng Hoang cũng sẽ không an ninh, chỉ khi Thiên Đình ổn định, mới có thể khiến Hồng Hoang an ninh.

Chỉ là, rốt cuộc để ai tiếp tục đảm nhiệm chức chủ thì mọi người lại có cái nhìn khác nhau, mỗi người đều có tâm tư riêng.

Càn Nguyên ngồi trong cung điện, chờ đợi các Thánh nhân đến.

Người đến đầu tiên là Nữ Oa và Hậu Thổ, sau đó Tam Thanh (Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ) cũng đến, kế đó là Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân, cuối cùng là Hồng Quân.

Thấy mọi người đều đã đến, Càn Nguyên gật đầu, cười nói: "Đều đã đến cả rồi a, chư vị cứ ngồi xuống đi.

Hẳn chư vị cũng biết Ngô tìm mọi người vì việc gì." Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhìn Càn Nguyên một cái, cười nói: "A a, ý của Càn Nguyên Đại Thần ngô tự nhiên biết.

Ngài gọi ngô đến, chẳng phải là vì chuyện Thiên Đình sao?" Càn Nguyên lặng lẽ gật đầu, nhìn Tiếp Dẫn Thánh Nhân, sau đó chuyển ánh mắt nhìn những người khác, nghiêm túc nói: "Tiếp Dẫn Thánh Nhân nói không sai, Ngô vì chuyện này, cho nên mới mời chư vị đến." Hồng Quân nhìn Càn Nguyên Đại Thần, trong lòng không ngừng suy tư, xem ra Càn Nguyên Đại Thần cũng đã có nhân tuyển rồi, Ngô cũng có nhân tuyển, không biết nhân tuyển của ai sẽ thích hợp hơn đây?

Cũng không biết Càn Nguyên Đại Thần có ủng hộ mình không.

Hồng Quân lúc này trong lòng không có căn cứ, liền trực tiếp nói: "Càn Nguyên Đại Thần, ngô ngược lại có hai nhân tuyển, không biết có thích hợp không?

Hai đồng tử của ngô cũng là cảnh giới Đại La Kim Tiên, làm Thiên Đình chi chủ thì cũng thích hợp." Lời vừa dứt, Nữ Oa khẽ nhíu mày, lập tức nói: "Ngô lại cảm thấy không thỏa đáng, hai đồng tử làm Thiên Đình chi chủ, e rằng khó mà phục chúng a." Hậu Thổ cũng theo

đó gật đầu, cười nói: "Quả thật không thỏa đáng, muốn làm Thiên Đình chi chủ, cũng phải có chút uy vọng mới được.

Hai đồng tử của Hồng Quân Thánh Nhân đi làm Thiên Đình chi chủ, e rằng khó mà phục chúng, sau này chúng Thánh nhân ta lại làm việc cùng họ như thế nào đây?" Nữ Oa và Hậu Thổ sở dĩ phản đối, nguyên nhân quan trọng hơn là biết Càn Nguyên có nhân tuyển, nên tự nhiên phải phản đối, bởi vì nếu không phản đối, Càn Nguyên sẽ không tiện tiếp tục đưa ra nhân tuyển của mình.

Cho nên chỉ có phản đối, mới có thể tạo cơ hội cho Càn Nguyên đưa ra nhân tuyển của Ngài.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân lúc đó a a cười, khẽ nói: "Ngô lại cảm thấy hai đồng tử của Hồng Quân Thánh Nhân không tồi, hai người đó không thuộc Yêu tộc và Vu tộc, cũng không có quan hệ gì với mấy vị Thánh nhân chúng ta.

Để họ làm Thiên Đình chi chủ là thích hợp nhất, có thể làm việc công bằng công chính." Nguyên Thủy Thiên Tôn suy tư một lát, khẽ ho khan một tiếng: "Khái khái, ngô lại cảm thấy không thỏa đáng.

Thiên Đình chi chủ cũng cần tìm một người có năng lực đảm đương mới được, cho dù không phải Thánh nhân chúng ta, nhưng ít nhất cũng phải có thực lực Chuẩn Thánh chứ.

Cũng phải có thể nói chuyện ngang hàng với chúng Thánh nhân ta, để hai đồng tử đó chỉ trỏ chúng Thánh nhân, ngô lại cảm thấy không thoải mái." Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói vậy, Thái Thượng Lão Quân cũng lặng lẽ gật đầu, cười nói: "Nói không sai, để đồng tử làm Thiên Đình chi chủ quá lỗ mãng rồi." Trừ Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân ủng hộ Hồng Quân ra, những người khác đều phản đối.

Tam Thanh sở dĩ phản đối, là vì coi thường đồng tử của Hồng

Quân.

Họ biết rõ sau này có rất nhiều việc có thể sẽ phải đối mặt với Thiên Đình chi chủ, để đường đường Thánh nhân mà cùng ngồi ngang hàng với một đồng tử, tự nhiên là không nguyện ý.

Hồng Quân sắc mặt có chút hơi khó coi, không ngờ lại có nhiều người phản đối như vậy.

Nếu là lúc những người này chưa thành Thánh, e rằng không thể phản đối mạnh mẽ như vậy, nhưng hiện tại xem ra đã khác rồi.

Đúng lúc đó, Càn Nguyên đột nhiên cười nói: "Kỳ thực, Ngô cũng cảm thấy hai nhân tuyển mà Hồng Quân lựa chọn là không thỏa đáng, bởi vì Ngô cũng có hai nhân tuyển." Hồng Quân nghe Càn Nguyên nói vậy, không khỏi khẽ cười, nhìn Càn Nguyên hỏi: "Không biết nhân tuyển của Càn Nguyên Đại Thần là ai?" "Hai người đều xuất thân từ Càn Nguyên Tiên Cung của Ngô.

Một người là Khổng Tuyên mà chư vị đều biết, còn một người là tiểu đồ đệ Phi Vũ của Ngô.

Thân phận của hai người tuy không cao bằng mấy vị Thánh nhân.

Nhưng Phi Vũ ngược lại cũng nhận được sự chiếu cố của các Thánh nhân, Khổng Tuyên cũng có quen biết." Càn Nguyên lãnh đạm nhìn một cái, đột nhiên nói: "À phải rồi, Hồng Quân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân chắc chưa gặp đệ tử của Ngô bao giờ nhỉ?

Ngô sẽ bảo chúng ra ngoài gặp mặt." Nói xong, Càn Nguyên bảo người đi mời các đệ tử của Ngài ra.

Nghe Càn Nguyên muốn để đệ tử ra ngoài, Tam Thanh mấy người khóe miệng không khỏi khẽ giật giật, trong lòng đột nhiên có một loại xúc động hả hê, bởi vì họ biết rõ sau khi những người này ra, thân là tiền bối như Hồng Quân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân cùng với Chuẩn Đề

Thánh Nhân sẽ phải lấy ra một phần lễ gặp mặt cho các đệ tử này.

Lúc đó gặp các đệ tử này, họ đã tặng không ít đồ vật, hẳn Hồng Quân mấy người cũng phải như vậy.

Nhanh chóng, Tam Tiêu và những người khác đã đến trước mặt.

Tam Thanh và những người khác đã từng gặp, nhưng Hồng Quân và Chuẩn Đề Thánh Nhân thì chưa từng gặp.

Đợi Tam Thanh hành lễ xong, Hồng Quân cảm thấy nên lấy ra một số pháp bảo và đồ vật tặng cho Tam Tiêu và những người khác, làm lễ gặp mặt.

Chương 191

Hồng Quân tặng xong đồ vật, ánh mắt chuyển sang Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Chỉ là, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân có chút không nguyện ý, dây dưa không muốn tặng, muốn giả vờ không biết mà lấp liếm cho qua.

Thông Thiên nhìn thấy mấy người kia như vậy, không khỏi khẽ cười, cố ý nói: "Ngô thấy Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân, hai vị này cố ý không muốn tặng a.

Chúng ta là trưởng bối gặp vãn bối, tự nhiên phải tặng một ít đồ vật.

Nhưng hai vị cứ đứng đó, giả vờ không biết, chẳng phải có hơi vô sỉ rồi sao?

Như vậy sẽ làm mất mặt Thánh nhân chúng ta." Tiếp Dẫn Thánh Nhân a a cười, hơi ngượng ngùng nói: "Tây Phương của ngô đâu thể so bì với Đông Phương a.

Đông Phương thiên tài địa bảo phong phú, nhưng Tây Phương của ngô lại nghèo khó, đâu có nhiều đồ tốt như vậy đâu." Miệng nói vậy, Tiếp Dẫn Thánh Nhân vẫn lấy ra một số đồ vật tặng cho Tam Tiêu và những người khác, tuy không tốt bằng đồ mà các Thánh nhân khác tặng, nhưng cũng không tệ.

Bích Tiêu lúc nhận đồ, bĩu môi, thầm nghĩ hai vị Thánh nhân này thật sự nghèo chết đi được, đồ tặng là tệ nhất.

Phải biết, ngay cả kẻ không phải Thánh nhân như Đông Hoàng Thái Nhất cũng tặng không ít đồ tốt kia mà.

Càn Nguyên để các đệ tử nhận được lợi ích, sau đó liền trực tiếp cho họ lui xuống.

Đợi tất cả đã lui xuống, Càn Nguyên nhìn mọi người nói: "Các đệ tử này của Ngô, trừ việc có hơi nghịch ngợm một chút ra, thì đều không tồi.

Sau này chư vị Thánh nhân ở bên ngoài gặp được, thì xin hãy chiếu cố nhiều hơn." Mọi người lặng lẽ gật đầu.

Ngược lại không có ý kiến gì.

Càn Nguyên nhìn mọi người, tiếp tục nói: "Thôi được rồi, bàn chuyện Thiên Đình chi chủ đi.

Ý của Ngô là để Khổng Tuyên và Phi Vũ làm Thiên Đình chi chủ.

Hai người tuy là người của Càn Nguyên Tiên Cung của Ngô, nhưng ngược lại không có quá nhiều ân oán với bất kỳ ai, cũng sẽ không thiên vị bất kỳ người nào." Mọi người nghe vậy, đầu tiên là trầm mặc một lúc.

Bởi vì mọi người đều đang suy nghĩ một vấn đề, nếu để người của Càn Nguyên Tiên Cung ngồi vào vị trí đó, liệu có bất lợi cho họ không?

Hồng Quân kỳ thực trong lòng có chút không vui, vì muốn đồng tử của mình đi Thiên Đình, nhưng đã có đa số người phản đối, cũng đành chịu, huống hồ những người khác không phản đối, nhưng chuyện này đã là do Càn Nguyên nói ra, tự nhiên phải giữ thể diện cho Càn Nguyên.

Trầm tư một lát, Hồng Quân dẫn đầu mở miệng nói: "Ngô ngược lại không có ý kiến, không biết các Thánh nhân khác có ý kiến gì không." Hồng Quân vừa nói xong, Nữ Oa lãnh đạm cười, trực tiếp nói: "Ngô không có bất kỳ ý kiến gì, không biết các Thánh nhân khác

thì sao?" "Ngô cũng không có ý kiến." Hậu Thổ liền theo sau nói.

Đều là đệ tử của Càn Nguyên Tiên Cung, tự nhiên sẽ không có bất kỳ ý kiến gì.

Chuyện này đối với họ không có bất kỳ điều xấu nào, sau này tìm Thiên Đình làm việc cũng dễ dàng, dù sao cũng là người quen.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tâm tư tương đối nhiều, cũng cảm thấy để Khổng Tuyên làm Thiên Đình chi chủ thì tốt hơn một chút, bởi vì người của Càn Nguyên Tiên Cung tương đối công chính, cũng sẽ không can thiệp quá nhiều vào những chuyện khác.

Sau một lúc, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nói: "Ngô cũng không có ý kiến." Thông Thiên và Thái Thượng Lão Quân tự nhiên cũng không có ý kiến, Tam Thanh vốn là nhất thể, lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn đại biểu cho lời của họ.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân trong lòng tự nhiên là không nguyện ý, theo cách nghĩ của họ, nên nhường vị trí Thiên Đình cho Tây Phương Giáo.

Nhưng loại cách nghĩ này cũng chỉ có thể là nghĩ trong lòng, trước mặt Càn Nguyên thì không dám như vậy.

Vốn dĩ, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân hy vọng đồng tử của Hồng Quân có thể làm Thiên Đình chi chủ, bởi vì hai tiểu đồng tử của Hồng Quân dễ khống chế hơn một chút, đối với Tây Phương Giáo tự nhiên là chuyện tốt.

Nhưng nếu đổi thành Khổng Tuyên thì lại khác, bởi vì Khổng Tuyên đã trải qua quá nhiều trong Hồng Hoang, tu vi cường hãn, muốn tính kế Khổng Tuyên lại khá khó khăn.

Thấy mọi người đều không có bất kỳ ý kiến gì, Càn Nguyên cười nói: "Nếu đã như vậy, vậy cứ để hai người đó chấp chưởng Thiên

Đình đi." Nói xong, Càn Nguyên đột nhiên nhìn các Thánh nhân nói: "Để sau này, Thánh nhân không chịu Thiên Đình chế ước, Thiên Đình cũng không thu Thánh nhân chế ước, Thánh nhân và Thiên Đình thuộc về hai cấu thành khác nhau, cố gắng hết sức để quan hệ nhân quả giữa họ phân tách." Mọi người gật đầu, ngược lại không nói gì.

Tuy trên ý nghĩa là phân tách, nhưng trên thực tế căn bản sẽ không phân tách, bởi vì chỉ cần có quan hệ lợi ích, thì khó mà phân tách.

Càn Nguyên nói như vậy, cũng không ngoài việc nhắc nhở các Thánh nhân, để họ ít tham dự vào chuyện Thiên Đình hơn.

Xong chuyện này, Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhìn Càn Nguyên, lặng lẽ hỏi: "Càn Nguyên Đại Thần, trong Hồng Hoang gần đây Yêu tộc tác quái, không biết nên xử trí như thế nào?" Nghe Tiếp Dẫn Thánh Nhân đột nhiên đưa ra một vấn đề, Càn Nguyên không khỏi hơi ngẩn ra, tò mò hỏi: "Có liên quan đến Tây Phương Giáo ư?" Tiếp Dẫn Thánh Nhân gật đầu, cố ra vẻ bất đắc dĩ nói: "Chuyện là thế này, vì sau Vu Yêu đại chiến, Yêu tộc đều chạy đến Tây Phương Giáo của ngô, hiện tại đã gây phiền phức cho ngô.

Cho nên, ngô thỉnh Càn Nguyên Đại Thần, xem chuyện này nên làm thế nào cho ổn?

Dù sao Yêu tộc, có quan hệ rất mật thiết với Nữ Oa Thánh Nhân, ngô ngược lại không nguyện ý cùng Yêu tộc phát sinh xung đột, chỉ là để họ cứ ở Tây Phương Giáo cũng không thỏa đáng." Càn Nguyên khẽ nhíu mày, suy tư hỏi: "Vậy ngươi cảm thấy nên xử lý như thế nào?" Nghe Càn Nguyên hỏi như vậy, Tiếp Dẫn Thánh Nhân a a cười, nói: "Yêu tộc thị sát thành tính, Tây Phương Giáo của ngô ngược lại có thể độ hóa họ, giúp họ giảm bớt sát tính, không chỉ vậy, còn có thể để họ quy y Phật môn của ngô..." Tiếp Dẫn Thánh Nhân thao thao bất tuyệt nói một hồi dài, đại khái ý tứ là Tây Phương Giáo muốn độ hóa những

Yêu tộc đó, để Yêu tộc trở thành người của Tây Phương Giáo.

Nói đơn giản, là thu nạp người Yêu tộc.

Sở dĩ hỏi Càn Nguyên, là hy vọng có thể nhận được sự đồng ý của Càn Nguyên, bởi vì nếu được Càn Nguyên đồng ý, thì Nữ Oa và Đông Hoàng Thái Nhất cũng đành chịu.

Nhưng nếu Càn Nguyên không đồng ý, lúc đó Đông Hoàng Thái Nhất lại tìm phiền phức, đối phó với hắn thì khá rắc rối.

Nữ Oa nghe vậy, không khỏi khẽ nhíu mày, lạnh mặt nói: "Chuyện của Yêu tộc ta, Yêu tộc ta sẽ tự xử lý, không làm phiền hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo." Tiếp Dẫn Thánh Nhân a a cười, nhìn Nữ Oa nói: "Ngô cũng không nguyện ý quản a, nhưng Yêu tộc ở Tây Phương Giáo của ngô lại hồ đồ làm bậy như vậy, nếu ngô không đi quản lý, vậy đối với Tây Phương Giáo của ngô sẽ gây hại lớn.

Hiện tại, Yêu tộc ở Tây Phương Giáo chỉ có ba con đường: con đường thứ nhất là để Yêu tộc rút khỏi Tây Phương Giáo, như vậy tự nhiên sẽ không có ân oán với Tây Phương Giáo của ngô.

Yêu tộc có nguyện ý làm vậy không?" "Con đường thứ hai, nếu Yêu tộc không rời Tây Phương Giáo của ngô, lại còn hồ đồ làm bậy, vậy Tây Phương Giáo của ngô chỉ có thể thống khoái hạ sát thủ, vì dân trừ hại, giết chết những Yêu tộc đó.

Làm như vậy quá tàn nhẫn, Tây Phương Giáo của ngô từ bi vi hoài, cũng không nỡ lòng làm như vậy." "Con đường thứ ba, cũng là biện pháp tốt nhất, đó là để Tây Phương Giáo của ngô độ hóa họ." Nói xong, Tiếp Dẫn Thánh Nhân lặng lẽ nhìn Nữ Oa, chờ đợi Nữ Oa lựa chọn.

Nàng cũng biết, kỳ thực biện pháp của Tây Phương Giáo không tồi, chỉ là không nguyện ý để người Yêu tộc biến thành quân cờ của

Tây Phương Giáo mà thôi.

Những người này nếu bị Tây Phương độ hóa, ngày sau tất nhiên sẽ trở thành một thanh lợi kiếm của Tây Phương Giáo, có thể sẽ gây tổn hại cho Đông Phương.

Trong lúc Nữ Oa trầm tư, Càn Nguyên đột nhiên lãnh đạm nói: "Tây Phương Giáo nghèo khó, nhân đinh lại thưa thớt, quả thật cần tăng thêm một số người.

Vậy cứ độ hóa những Yêu tộc đó đi, để họ trở thành 'cẩu đà' của Tây Phương.

Hy vọng có thể lợi dụng tốt." Tiếp Dẫn Thánh Nhân không ngờ Càn Nguyên lại đồng ý thống khoái như vậy, có chút kinh ngạc và không thể tin được.

Nữ Oa cũng có chút kinh ngạc, nhưng không nói gì.

Đã Sư Tôn đồng ý rồi, hẳn Sư Tôn tự nhiên có dụng ý của Ngài.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhất thời cũng đắc ý trong lòng, tuy cũng biết Càn Nguyên Đại Thần khẳng định có tính toán, nhưng dù sao đi nữa, mục đích của mình đã đạt được, vậy là được rồi.

Càn Nguyên nhìn mọi người, lãnh đạm nói: "Nếu không có vấn đề gì, chư vị cứ giải tán đi." Mọi người gật đầu, lần lượt rời khỏi Càn Nguyên Tiên Cung.

Nữ Oa và Hậu Thổ ngược lại không rời đi, vì có một số chuyện muốn cùng Sư Tôn thương lượng.

Càn Nguyên thấy hai người không đi, biết là họ có chuyện muốn nói. "Nói đi, hai ngươi có chuyện gì." Càn Nguyên nhìn họ, hơi bất đắc dĩ thở dài nói: "Hiện tại dù sao các ngươi cũng là Thánh nhân, sau này có việc gì thì tự lo lấy, đừng cứ mãi làm phiền Ngô.

Đây là lần cuối cùng, sau này không có chuyện cực kỳ quan trọng thì không được hỏi Ngô." Nữ Oa và Hậu Thổ bị nói có chút ngượng ngùng.

Trong số các Thánh nhân, quả thực chỉ có hai người họ không ngừng làm phiền Sư Tôn.

Các Thánh nhân còn lại không cần thiết, người ta không tìm Sư Tôn.

Các Thánh nhân khác đều có kế hoạch, có thể xử lý được mọi chuyện.

Chương 192

Chỉ có hai người họ gặp chuyện là lại tìm Càn Nguyên.

Càn Nguyên nhìn hai người mặt đỏ bừng, khẽ nói: "Thôi được rồi, nói đi, lại có chuyện gì không giải quyết được sao?" Bị Càn Nguyên huấn trách mấy câu như vậy, Nữ Oa và Hậu Thổ đều có chút ngại ngùng, bây giờ để họ nói, ngược lại có chút không tiện mở miệng.

Thấy hai người không nói gì, Càn Nguyên liền cười. "Sư Tôn, cũng không phải chuyện gì lớn.

Đệ tử muốn hỏi, ngài vì sao lại muốn để Tây Phương Giáo độ hóa Yêu tộc a?" Nữ Oa khẽ hỏi.

Càn Nguyên lãnh đạm nhìn Nữ Oa một cái, khẽ nói: "Dù sao những Yêu tộc đó cũng không thể khống chế được, ở đâu cũng vậy thôi.

Những Yêu tộc này quá tàn bạo, sự xuất hiện của họ chẳng qua là để giảm bớt khí vận của Yêu tộc, tăng thêm một chút nhân quả mà thôi.

Đã như vậy, chi bằng để Tây Phương Giáo độ hóa họ.

Chỉ cần họ trở thành người của Tây Phương Giáo, làm những chuyện đó, nhân quả mà họ gánh chịu tự nhiên sẽ có liên hệ với Tây Phương Giáo, tương đương với việc Tây Phương Giáo giúp gánh vác một phần nhân quả, chẳng phải rất tốt sao?" Nữ Oa nhìn Càn Nguyên, lặng lẽ gật đầu, có chút lo lắng nói: "Hai vị Thánh nhân Tây Phương chắc chắn biết chuyện này, khẳng định sẽ có kế sách, đệ tử sợ..." Càn Nguyên phất tay một cái, trực tiếp ngắt lời Nữ Oa, lãnh đạm cười: "Có kế sách, các ngươi không biết đi xem cách phá giải kế sách sao?

Loại chuyện này chẳng lẽ cần phải hỏi Ngô?

Người khác có thể tính kế, thì các ngươi cũng có thể tính kế người khác.

Đều là Thánh nhân, giữa các ngươi không có khác biệt lớn.

Hơn nữa, Tây Phương Giáo hiện tại đang lúc thiếu người, sẽ không quá tham lam, hiện tại họ cần nhất là người, tạm thời sẽ không tính kế, nhưng sau này thì chưa chắc." Nữ Ooa gật đầu, hơi tủi thân không nói gì nữa.

Thấy Nữ Oa đã nói xong chuyện của nàng, Hậu Thổ liền nhìn Càn Nguyên nói: "Sư Tôn, đệ tử muốn hỏi, hiện tại phần lớn Vu tộc đều ở Địa Phủ, nhưng Địa Phủ dù sao cũng không phải là nơi sinh tồn của Vu tộc.

Đệ tử có thể để Vu tộc trở về Hồng Hoang không?

Nếu để họ trở về, liệu có ảnh hưởng gì đến Vu tộc không?" Càn Nguyên lãnh đạm cười, khẽ nói: "Tạm thời không có ảnh hưởng gì.

Nhưng phải xem Vu tộc sẽ làm gì, bao gồm cả Yêu tộc cũng vậy.

Nếu không tham gia vào những cuộc đấu tranh sau này, vậy tự nhiên sẽ không bị ảnh hưởng.

Nhưng, nếu Yêu tộc và Vu tộc tham gia vào một số cuộc đấu tranh, vậy tự nhiên sẽ có ảnh hưởng.

Cho nên tất cả đều phải xem các ngươi quyết sách thế nào." Trong lúc Càn Nguyên và Nữ Oa, Hậu Thổ nói chuyện.

Hồng Quân cũng có chút thất vọng trở về Tử Tiêu Cung.

Trước cổng Tử Tiêu Cung, Hạo Thiên và Dao Trì đang đứng đợi Hồng Quân trở về.

Bởi vì khi Hồng Quân rời đi, đã nói với hai người họ rằng muốn

để hai người họ làm Thiên Đình chi chủ, điều này khiến hai người họ vui mừng khôn xiết, cho nên vẫn luôn đợi Hồng Quân trở về ở cổng.

Hạo Thiên và Dao Trì đều hy vọng có thể nhanh chóng nhận được tin tốt.

Hạo Thiên vẻ mặt hướng về phía Thiên Đình, thần tình khó mà tự thoát ra được, cả người đắm chìm vào cảnh tượng trở thành Thiên Đình chi chủ, trên mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Dao Trì cũng vậy, thần sắc phi thường vui vẻ, cũng đang tưởng tượng cảnh tượng sau khi trở thành Tây Vương Mẫu, đó khẳng định là cực kỳ mỹ diệu.

Đúng lúc đó, Dao Trì đột nhiên chạm vào Hạo Thiên, có chút lo lắng hỏi: "Hạo Thiên, chúng ta thật sự có thể làm Thiên Đình chi chủ sao?" Hạo Thiên nghe vậy, trừng mắt, tự tin nói: "Đương nhiên rồi, trừ ngô ra, ai có tư cách đó chứ?

Hơn nữa, đây là chuyện Lão Gia nhà chúng ta làm, ai dám phản đối chứ?" Dao Trì nhìn Hạo Thiên một cái, khẽ nói: "Nhưng đừng quên, Lão Gia nhà chúng ta phía trên còn có một Càn Nguyên Đại Thần đó, nếu Càn Nguyên Đại Thần không nguyện ý, vậy chúng ta khẳng định không có hy vọng." Vốn dĩ Hạo Thiên đang vui vẻ, nhưng bị nói như vậy, tâm trạng của Hạo Thiên cũng bắt đầu lo lắng, cả người đều có chút phức tạp: "Ngươi nói cũng không phải không có lý.

Nhưng, Lão Gia nhà chúng ta khẳng định sẽ thuyết phục được Càn Nguyên Đại Thần.

Huống hồ, Lão Gia nhà chúng ta là Thánh nhân, còn Càn Nguyên Đại Thần kia hình như không phải Thánh nhân, cũng phải nể mặt Lão Gia nhà chúng ta chứ, phải không?" "Ừm, nói không sai." Dao Trì gật đầu, vẫn còn chút lo lắng.

Đúng lúc đó, Hạo Thiên lại bắt đầu mơ mộng về việc trở thành Thiên Đình chi chủ: "Sau khi chúng ta làm Thiên Đình chi chủ thì nên làm gì đây?

Ngô không phải nên xây dựng lại Thiên Đình trước sao?

Ngô không muốn ở Thiên Đình của Yêu tộc, nhìn không thoải mái.

Ngô mà làm Thiên Đình chi chủ, khẳng định phải xây dựng lại Thiên Đình từ đầu.

À phải rồi, còn phải xây thêm một nơi nữa, sau đó dùng tên của ngươi đặt tên, ngươi thấy thế nào?" Dao Trì cũng mắt sáng rỡ, vui vẻ gật đầu, cười nói: "Đương nhiên có thể a, nếu thật sự có thể như vậy thì tốt quá.

À phải rồi, chúng ta làm Thiên Đình chi chủ, sau này chẳng phải sẽ có người khác hầu hạ chúng ta sao?" Hạo Thiên ha ha cười lớn, đặc biệt vui vẻ nói: "A, sau này làm việc gì cũng sẽ có người hầu hạ chúng ta, chúng ta đều không cần làm gì cả." Hai người đang nói chuyện vui vẻ, đột nhiên thấy một bóng người từ xa.

Thấy bóng người xuất hiện, Hạo Thiên và Dao Trì lập tức đứng thẳng.

Chẳng mấy chốc, bóng người đã đến gần.

Hạo Thiên cảm kích cúi người hành lễ: "Lão Gia, ngài về rồi ư?" Hồng Quân nhìn hai người một cái, lặng lẽ gật đầu, trong lòng có chút mùi vị khó tả, xem ra đã khiến hai người này vui mừng hão huyền một trận rồi.

Thấy sắc mặt Hồng Quân không đúng, Hạo Thiên trong lòng đột nhiên lạnh đi một chút.

Đã theo Hồng Quân lâu như vậy, tự nhiên có thể nhìn ra tâm trạng Hồng Quân không tốt.

Vốn dĩ khi đi ra ngoài Hồng Quân tâm trạng không tệ, nhưng hiện tại tâm trạng lại đột nhiên không tốt, chẳng lẽ vì chuyện Thiên Đình chi chủ?

Tuy trong lòng đã có câu hỏi, nhưng Hạo Thiên cũng không dám hỏi, dù sao cũng chỉ là một đồng tử, không thể quá nóng vội hỏi chuyện này, nếu không sẽ để lại ấn tượng không tốt cho Hồng Quân.

Đợi Hồng Quân trở về cung điện, Dao Trì bưng trà nước lên, dâng cho Hồng Quân.

Hồng Quân uống một ngụm trà, khẽ nhíu mày, nhìn Hạo Thiên và Dao Trì, khẽ nói: "Vốn dĩ ngô muốn để các ngươi làm Thiên Đình chi chủ, chỉ là không ngờ lại có nhiều người phản đối như vậy.

Mấy vị Thánh nhân đều không ủng hộ, ngô cũng không có biện pháp." Nghe Hồng Quân nói vậy, trái tim Hạo Thiên và Dao Trì lập tức lạnh đi, cả hai người đều cứng đờ tại chỗ, không nói một lời, sắc mặt cũng khó coi đến đáng sợ.

Vừa nãy họ còn đang tưởng tượng sau khi trở thành Thiên Đình chi chủ, sẽ hưởng thụ vinh hoa phú quý, còn đang suy tính sau khi trở thành Thiên Đình chi chủ thì nên làm những chuyện gì.

Đáng tiếc, tất cả đều thành bọt nước, tất cả đều chỉ là hư ảo, tất cả đều không thể thành sự thật nữa rồi.

Thật là một bước lên trời, một bước xuống đất, khiến hai người khó mà chấp nhận được.

Nhưng không chấp nhận cũng không có cách nào, Hồng Quân đã trở về rồi, hiển nhiên đã có định số.

Huống hồ họ cũng rõ Hồng Quân không thể nào vì họ mà đắc tội tất cả các Thánh nhân.

Hạo Thiên miễn cưỡng cười, cố gắng trấn tĩnh nói: "Không sao

không sao, các Thánh nhân cũng không nguyện ý để ngô làm Thiên Đình chi chủ, ngô chỉ là đồng tử bên cạnh ngài, tự nhiên không có tư cách." Nói xong, Hạo Thiên đột nhiên tò mò hỏi: "Lão Gia, không biết hiện tại ai đã làm Thiên Đình chi chủ rồi?" "Khổng Tuyên của Càn Nguyên Tiên Cung, và đệ tử Phi Vũ của Càn Nguyên Đại Thần." Hồng Quân lãnh đạm nói, sau đó bất đắc dĩ cười khổ một tiếng: "Đều là người bên cạnh Càn Nguyên Đại Thần, tự nhiên tất cả mọi người đều ủng hộ rồi.

Từ thân phận mà nói, cũng quả thật thích hợp hơn một chút." Nói xong, Hồng Quân nhìn họ, nghiêm túc nói: "Tuy không thể làm Thiên Đình chi chủ, nhưng ngô sẽ sắp xếp cho các ngươi một nơi khác.

Tuy không thể so với Thiên Đình chi chủ, nhưng cũng có thể giúp các ngươi có cuộc sống trên cao." Hạo Thiên gật đầu, cười nói: "Đa tạ Lão Gia, kỳ thực ngô chỉ cần theo bên cạnh Lão Gia là được." Hạo Thiên miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại không nghĩ thế.

Có thân phận nào có thể tốt hơn Thiên Đình chi chủ chứ?

Vị trí Thiên Đình chi chủ đó là vị trí mà vô số người đều muốn có, có thể chấp chưởng Tam Giới.

Chương 193

Trừ các Thánh nhân ra, những người khác đều phải nghe Thiên Đình, đó đại biểu cho quyền thế vô hạn.

Vậy mà, trừ vị trí đó ra, trong Hồng Hoang còn có nơi nào thích hợp nữa chứ?

Nơi nào có vị trí có thể sánh ngang với Thiên Đình chi chủ chứ?

Hồng Quân trầm tư một lát, đột nhiên nói: "Thôi được rồi, ngô đoán các ngươi tâm trạng không tốt, mấy ngày nay không cần chăm sóc ngô nữa, cứ ra ngoài tản bộ đi." Hạo Thiên gật đầu, đột nhiên nhìn Hồng Quân hỏi: "Lão Gia, trừ Khổng Tuyên ra, còn có ai thích hợp làm Thiên Đình chi chủ không?

Ngô chỉ có chút kỳ lạ, vì sao các Thánh nhân khác không tiến cử người bên cạnh mình chứ?" Nghe Hạo Thiên hỏi như vậy, Hồng Quân khẽ cười, khẽ nói: "A a, trừ Khổng Tuyên ra, thật sự không có nhân tuyển thích hợp.

Còn về những Thánh nhân kia, nếu tiến cử người bên cạnh mình, tự nhiên sẽ bị các Thánh nhân khác phản đối.

Cho nên nhân tuyển tự nhiên phải xuất phát từ phía ngô và Càn Nguyên Đại Thần.

Đã phản đối người ngô chọn, tự nhiên phải đồng ý người Càn Nguyên Đại Thần lựa chọn." Hạo Thiên gật đầu, lặng lẽ lui ra ngoài.

Dao Trì theo sau Hạo Thiên, vẻ mặt ủ rũ nói: "Vui mừng hão huyền một trận a, cứ tưởng có thể làm Thiên Đình chi chủ chứ, xem ra không còn chút hy vọng nào rồi." Hạo Thiên sắc mặt dữ tợn, âm trầm nói: "Ai nói không còn hy vọng, ngô có hy vọng." Thấy sắc mặt

Hạo Thiên đáng sợ, Dao Trì sợ đến mức lùi lại, căng thẳng nhìn Hạo Thiên: "Ngươi, định làm gì nha?" Hạo Thiên âm trầm cười, lạnh lùng nói: "Vừa nãy Lão Gia chẳng phải đã nói rồi sao?

Trừ Khổng Tuyên ra, ngô là người thích hợp nhất.

Cho nên, chỉ cần có thể giết Khổng Tuyên, ngô tự nhiên sẽ thuận lý thành chương trở thành Thiên Đình chi chủ." Nghe Hạo Thiên nói vậy, Dao Trì nhìn Hạo Thiên, do dự nói: "Thôi đi, nguy hiểm quá, chúng ta căn bản không phải đối thủ của Khổng Tuyên, Khổng Tuyên là Chuẩn Thánh, có lẽ chúng ta không phải đối thủ của hắn đâu.

Hơn nữa, một khi để Càn Nguyên Đại Thần biết, vậy chúng ta cũng không thể làm Thiên Đình chi chủ được." "Chẳng lẽ ngươi không muốn làm Thiên Đình chi chủ sao?

Chỉ cần ngươi nguyện ý nghe lời ngô, nhất định có thể giết Khổng Tuyên một cách thần bất tri quỷ bất giác, bảo đảm không ai phát hiện." "Thật hay giả?" Dao Trì nghi ngờ, không tin Hạo Thiên có thể có biện pháp.

Chẳng qua cũng chỉ là đồng tử bên cạnh Hồng Quân mà thôi, với tu vi của hai người đó, khẳng định không làm nên chuyện gì.

Nhưng lại không quen biết người khác.

Đúng lúc đó, Hạo Thiên lạnh lùng cười, nói: "Lão Gia bảo chúng ta ra ngoài chơi một trận, vậy chúng ta cứ ra ngoài chơi đi.

Ngô thấy, chúng ta hãy đến Tây Phương Giáo trước đi, trên đường đi có thể thu phục một số Yêu tộc, để họ nghe lệnh ngô." Dao Trì gật đầu, có chút bất đắc dĩ nhìn Hạo Thiên, nói: "Chúng ta thật sự muốn làm vậy sao?

Làm vậy rất nguy hiểm đó." Hạo Thiên lạnh lùng nhìn Dao Trì một cái, sắc mặt khó coi: "Chẳng lẽ ngươi hy vọng ngô cứ mãi hầu hạ

người khác sao?

Ngươi không muốn giống ngô, nắm giữ vận mệnh trong tay, để người khác cũng hầu hạ mình sao?" Dao Trì nhìn khuôn mặt đáng sợ của Hạo Thiên, cúi đầu không dám nói gì nữa.

Hạo Thiên và Dao Trì không nhanh không chậm đi về phía Tây Phương, trên đường đi, hai người gặp một số Yêu tộc chiếm núi xưng vương, đều thu phục tất cả, tiện thể thu không ít đồ đệ.

Yêu cầu thu đồ đệ không cao, chỉ cần đạt cảnh giới Kim Tiên là được, những phương diện khác một chút cũng không bận tâm.

Hạo Thiên và Dao Trì đều là tu vi Đại La Kim Tiên, thường xuyên theo bên cạnh Hồng Quân, tu vi tương đối lợi hại, người thường không phải đối thủ của họ, Đại La Kim Tiên bình thường cũng không phải đối thủ của họ.

Một ngày, Hạo Thiên và Dao Trì đến gần Bất Chu Sơn.

Hai người đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào từ không xa, nhìn nhau một cái, mỗi người tự ẩn mình.

Chẳng mấy chốc, hai cô gái từ dưới Bất Chu Sơn nhảy nhót đi ra.

Cô gái phía trước nhìn cô gái phía sau, cười gọi: "Phi Vũ mau một chút a, sau này ngươi còn là Thiên Đình Tây Vương Mẫu đó.

Sao tốc độ lại chậm như vậy nha." "Bích Tiêu Sư Tỷ, không phải ngô chậm, rõ ràng tỷ quá nhanh rồi." Phi Vũ ngự kiếm phi hành, bất đắc dĩ kêu lên từ phía sau.

Hai người ẩn mình trong bóng tối nghe thấy Bích Tiêu và Phi Vũ nói chuyện, không khỏi mừng thầm, không ngờ lại có thể gặp Phi Vũ ở đây, chính là Phi Vũ sẽ làm Thiên Đình Tây Vương Mẫu.

Dao Trì nhìn Hạo Thiên một cái, trong lòng không khỏi động tâm

tư.

Đã giết Khổng Tuyên có thể đoạt được vị trí Thiên Đình Ngọc Đế, vậy nếu có thể giết Phi Vũ, chẳng phải cũng có thể đoạt được vị trí Tây Vương Mẫu sao?

Khổng Tuyên là tu vi Chuẩn Thánh, khó giết chết, nhưng hiện tại Phi Vũ tu vi chỉ là cảnh giới Kim Tiên, nếu ra tay, có khả năng lớn có thể giết chết nàng. "Hạo Thiên, chi bằng trước hết giết Phi Vũ đi." Dao Trì nhìn Hạo Thiên, cẩn thận từng li từng tí nói.

Hạo Thiên khẽ nhíu mày, nhìn Dao Trì không khỏi suy nghĩ, suy nghĩ hồi lâu sau, mới gật đầu: "Được, lát nữa nghe lệnh của ngô.

Chúng ta cùng ra tay đánh lén Phi Vũ.

Người tên Bích Tiêu kia là cảnh giới Đại La Kim Tiên, chúng ta không được ra tay với nàng.

Cố gắng trực tiếp giết chết Phi Vũ." Dao Trì gật đầu, ánh mắt trừng trừng nhìn Phi Vũ, như thể đang nhìn một người chết vậy. "Ra tay." Hạo Thiên đột nhiên nói.

Ngay lập tức, hai người đồng thời ra tay đánh lén Phi Vũ.

Phi Vũ đang ngự không phi hành, đột nhiên nhìn thấy hai luồng hàn quang lao về phía mình, vội vàng đạp pháp bảo ra để chống cự.

May mắn thay, Phi Vũ trên người có không ít đồ tốt, pháp bảo phòng ngự vừa dùng cũng cực kỳ cường hãn, lập tức chặn đứng được công kích của hai người, nhưng vẫn đánh bay Phi Vũ ra ngoài.

Bích Tiêu phía trước phản ứng cũng phi thường nhanh chóng, thấy có người đột nhiên đánh lén Phi Vũ, lập tức loé thân đến trước mặt Phi Vũ, sau đó trực tiếp lấy ra Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Bích Tiêu nhìn Phi Vũ vừa bị đánh bay, quan tâm hỏi: "Phi Vũ

không sao chứ?" Phi Vũ lắc đầu, lau vết máu ở khóe miệng, lạnh mặt nhìn hai người đối diện: "Không sao, có thể nhìn rõ hai người phía trước là ai không?" Bởi vì Hạo Thiên và Dao Trì đã dùng pháp thuật, nên hiện tại xung quanh bị một tầng sương mù thần kỳ bao phủ, căn bản không nhìn rõ mặt mũi.

Bích Tiêu khẽ nhíu mày, cười lạnh nói: "Kẻ giấu đầu lộ đuôi, e rằng là những người có thân phận, nếu không thì cũng sẽ không làm như vậy.

Chắc chắn sợ chúng ta biết thân phận của họ, nên mới cố ý ẩn mình." Phi Vũ khẽ gật đầu, hoang mang nói: "Vì sao lại đánh lén ngô a, ngô cũng đâu có đắc tội ai đâu?" Đừng thấy Bích Tiêu bình thường nghịch ngợm, nhưng đầu óc nàng rất thông minh, liếc nhìn Phi Vũ, khẽ nói: "E rằng là vì ngươi làm Tây Vương Mẫu, có người không nguyện ý đó.

Đừng nói nữa, ngô thử thăm dò xem." Bích Tiêu cầm Hỗn Nguyên Kim Đấu, nhìn họ: "A a, hai ngươi không cần giấu nữa, ngô biết các ngươi là ai.

Khi xưa tuyển Thiên Đình chi chủ, có mấy người kia mà.

Cứ tưởng có thể ẩn mình được sao?" Lời này vừa ra, quả nhiên phi thường hữu dụng.

Vì khi xưa tuyển Thiên Đình chi chủ là Phi Vũ và Hạo Thiên, cho nên nhanh chóng có thể đoán ra là ai.

Hạo Thiên và Dao Trì cũng không nói nhiều, đã bị người ta phát hiện rồi, không cần ẩn mình nữa.

Hơn nữa, hai người trong lòng cảm thấy có thể giết chết Bích Tiêu và Phi Vũ, cho nên trực tiếp triệt bỏ pháp thuật, lộ rõ thân phận ra ngoài.

Đợi hai người lộ rõ thân phận, Bích Tiêu và Phi Vũ ngẩn ra, vì căn bản không nhận ra hai người này.

Bích Tiêu và Phi Vũ vẫn luôn ở Càn Nguyên Tiên Cung, căn bản chưa từng đến Tử Tiêu Cung, tự nhiên không nhận ra hai người đó.

Nếu không phải Bích Tiêu và Phi Vũ vừa nãy đã nói chuyện, nói ra tên của mình, kỳ thực Hạo Thiên và Dao Trì cũng không biết họ là ai.

Nhưng mọi chuyện lại trùng hợp như vậy.

Bích Tiêu nhìn hai người không khỏi suy đoán.

Đã lời nói vừa nãy có tác dụng, vậy rõ ràng hai người này hẳn là những ứng cử viên cho Thiên Đình chi chủ.

Chương 194

"Đồng tử của Hồng Quân Thánh Nhân?" Bích Tiêu thăm dò hỏi, Hỗn Nguyên Kim Đấu trong tay nàng chuyển động, từng đạo vầng sáng theo Hỗn Nguyên Kim Đấu không ngừng chuyển động mà liên tục khuếch trương ra ngoài, hình thành một vầng sáng hình phễu.

Hạo Thiên và Dao Trì cũng không nói gì, trực tiếp lao về phía Bích Tiêu mà tấn công.

Chỉ là, Hạo Thiên tay cầm Hạo Thiên Kính, chiếu thẳng vào Hỗn Nguyên Kim Đấu, thấy một đạo kim quang từ trong Hạo Thiên Kính bắn ra, trực tiếp đánh lên Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Chỉ là, Hỗn Nguyên Kim Đấu lại không có một chút phản ứng nào, ngược lại còn phản xạ kim quang trở lại, suýt chút nữa làm Hạo Thiên bị thương. "Không ổn, mau đi." Hạo Thiên kéo Dao Trì một cái, loé thân bỏ chạy, bởi vì hắn phát hiện mình không phải đối thủ của Bích Tiêu, hoặc là Hỗn Nguyên Kim Đấu của Bích Tiêu quá lợi hại rồi.

Dao Trì một chút cũng không cam lòng, đợi chạy ra thật xa mới nói: "Vì sao phải chạy a, Phi Vũ kia đã trọng thương rồi, chỉ cần chúng ta kiên trì, có thể giết chết Phi Vũ đó." Hạo Thiên nghe vậy, khẽ thở dài một tiếng, cắn đầu ngón tay nói: "Không được a, pháp bảo trong tay Bích Tiêu quá lợi hại rồi, Hạo Thiên Kính còn không đánh động được, chúng ta khẳng định cũng không phải đối thủ.

Huống hồ nơi đây lại gần Bất Chu Sơn, Bích Tiêu khẳng định sẽ thông báo cho người đến giúp, chúng ta không đi nữa thì toi đời rồi." Dao Trì nghe vậy, lập tức ngồi phịch xuống đất, vẻ mặt vừa thất vọng vừa kinh hãi: "Vậy không phải là toi đời rồi sao?

Nó đã biết chúng ta là ai rồi, chuyện này nếu để Càn Nguyên Đại Thần biết, chúng ta khẳng định sẽ bị giết chết.

Phải làm sao đây, phải làm sao đây?

Hay là chúng ta về cầu xin Lão Gia đi." Hạo Thiên cũng cau chặt mày, cảm thấy mọi chuyện có chút không ổn rồi, không bằng đi Tây Phương Giáo, nói ra chuyện đó.

Chắc chắn thảm rồi, nếu Bích Tiêu nói ra những chuyện họ đã làm, e rằng Hồng Quân cũng không giúp được đâu.

Có thể thấy thái độ của Hồng Quân đối với Càn Nguyên trước đây, đó là tất cung tất kính, xem ra cũng không giống người có thể đối kháng với Ngài.

Sau khi trầm tư, Dao Trì nhìn Hạo Thiên, tâm tình thập phần kích động nói: "Chúng ta mau chóng về tìm Lão Gia đi, hiện tại chỉ có Lão Gia mới có thể giúp chúng ta." Hạo Thiên nghe vậy, lập tức lắc đầu, quả quyết nói: "Không được, Hồng Quân Lão Sư cũng không giúp được chúng ta.

Hiện tại người duy nhất có thể giúp chúng ta là Tây Phương Giáo.

Chúng ta bây giờ đến Tây Phương Giáo." Dao Trì hiện tại tâm tình đại loạn, căn bản không biết nên làm gì, đành nghe theo Hạo Thiên.

Hai người không còn do dự nữa, trực tiếp đi đến Tây Phương Giáo.

Vừa đến Tây Phương Giáo, hai người khẽ nhíu mày, cảm nhận được linh khí xung quanh mỏng manh, hiển nhiên hoàn cảnh ở đây không tốt, cũng không giàu có như Đông Phương.

Hiện tại Đông Phương, khắp nơi đều là thiên tài địa bảo, hoa điểu ngư trùng, sơn hà tùng lâm, nhìn mà thích mắt.

Nhưng Tây Phương Giáo thì không như vậy, nơi đây nghèo nàn đến mức không có cả sơn hà tùng lâm, nhìn bao quát chỉ thấy một dãy núi non trùng điệp.

Đương nhiên cũng có rừng cây và cây cối, chỉ là so với Đông Phương thì không đáng kể.

Đúng lúc đó, Hạo Thiên ngược lại có thể lý giải tâm trạng của hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo, nơi đây quả thật không ra gì, khó trách họ vẫn luôn đố kỵ với Đông Phương.

Thấy cái gì cũng đều cảm thấy tốt, ai bảo Tây Phương Giáo quá nghèo khó chứ.

Nhanh chóng, Hạo Thiên và Dao Trì đã đến trước cổng Đại Lôi Âm Tự của Tây Phương Giáo.

Đại Lôi Âm Tự này cũng không tồi, nhìn qua thập phần trang nghiêm túc mục, khiến người ta có một cảm giác áp bách.

Hạo Thiên đến trước cổng, trước cổng có một tiểu hòa thượng đang giữ cửa. "Tiểu hòa thượng, tại hạ là đệ tử Hạo Thiên tọa hạ của Hồng Quân, có chuyện muốn gặp hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo, xin hãy giúp thông báo một tiếng." Hạo Thiên nhìn tiểu hòa thượng phía trước, nói.

Tiểu hòa thượng nghe vậy nhìn Hạo Thiên một cái, gật đầu nói: "Vâng." Nói xong, tiểu hòa thượng đi vào bên trong thông báo.

Chẳng mấy chốc, tiểu hòa thượng từ bên trong đi ra, cười khà khà nhìn hai người nói: "Hai vị xin mời vào, Thánh nhân nhà ngô nguyện ý gặp." Đối với Hạo Thiên và Dao Trì, tiểu hòa thượng cũng không có quá nhiều tôn kính.

Dù sao cũng không phải đích thân Hồng Quân đến, mà chỉ là đệ tử tọa hạ của Hồng Quân mà thôi, căn bản không cần phải khách khí.

Hơn nữa, họ là đồng tử của Hồng Quân, còn mình là đồng tử của hai vị Thánh nhân.

Cho nên, thân phận của họ cũng giống nhau.

Vì vậy tiểu hòa thượng đặt Hạo Thiên và Dao Trì ở địa vị ngang bằng với mình.

Thái độ tự nhiên sẽ không cung kính, khiến hai vị trong lòng vô cùng khó chịu.

Nhanh chóng, tiểu hòa thượng dẫn hai người đến cung điện nơi hai vị Thánh nhân đang ở.

Sau đó, tiểu hòa thượng lặng lẽ rời đi, chỉ còn lại Hạo Thiên, Dao Trì và hai vị Thánh nhân.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhìn hai người, thấy trán họ phát đen, dường như có chuyện không tốt.

Khẽ nhíu mày, nhìn hai người một cái, khẽ nói: "Hai vị a, ngô thấy ấn đường phát đen, e rằng có chuyện khó rồi phải không?" Hạo Thiên a a cười, lãnh đạm nói: "Quả thật có chuyện muốn nhờ hai vị Thánh nhân giúp đỡ.

Ngô nghe nói hai vị Thánh nhân tinh thông thôi diễn, không biết hai vị Thánh nhân có thể biết chuyện mà ngô muốn cầu xin không?" Lời của Hạo Thiên thật thú vị, kỳ thực Hạo Thiên không tiện nói thẳng ra chuyện, cho nên mới cố ý nói một tràng như vậy, từ đó để hai vị Thánh nhân biết ý mình, nhưng lại không cần phải mở lời.

Hai vị Thánh nhân nhìn nhau một cái, tự nhiên biết Hạo Thiên tìm họ vì chuyện gì.

Chỉ là, chuyện này thì không thể giúp được.

Bởi vì chuyện này là do Càn Nguyên quyết định, đó là Càn Nguyên

a, ai dám lén lút làm trái ý Ngài chứ?

E rằng cũng chỉ có hai tên tiểu gia hỏa không sợ chết này mới vô tri mà đối đầu với Càn Nguyên thôi.

Phải biết, sở dĩ những người này có thể thành Thánh, hoàn toàn là nhờ Càn Nguyên nhắc nhở, tự nhiên họ biết Càn Nguyên lợi hại đến mức nào.

Đúng lúc đó, Tiếp Dẫn Thánh Nhân đột nhiên nói: "A a, ý của hai ngươi ngô đã rõ, chỉ là hình như đã tìm nhầm người rồi.

Người có thể thay đổi vận mệnh chính là Càn Nguyên Đại Thần a.

Hai ngươi tìm ngô, e rằng đã tính toán sai rồi." Hạo Thiên lãnh đạm nhìn hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo, biết hai người họ sẽ nói như vậy.

Chuyện này quan hệ trọng đại, đắc tội Càn Nguyên, họ làm sao có thể dễ dàng giúp đỡ chứ.

Nhưng Hạo Thiên cũng có cách của mình, đã dám đến đây, tự nhiên đã chuẩn bị một phen lời lẽ, cảm thấy cũng có thể thuyết phục đối phương.

Nếu không thì cũng đã không đến rồi.

Nhìn hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo, Hạo Thiên trịnh trọng thề rằng: “Ta đây hai vị Thánh nhân, tình cảnh Tây Phương Giáo cũng chẳng tốt đẹp gì đâu.

Nếu để Khổng Tuyên lên làm Thiên Đình chi chủ, e rằng Tây Phương Giáo sau này sẽ càng khó khăn.

Chi bằng, hai người có thể để ta làm Thiên Đình chi chủ, vậy sau này ta nhất định sẽ trợ giúp Tây Phương Giáo, khiến Thiên Đình trở thành trợ thủ đắc lực nhất của Tây Phương Giáo!” Lời này Hạo Thiên

đã thấu rõ, nếu nguyện ý giúp đỡ Hạo Thiên, thì Hạo Thiên nguyện lấy sự tôn trọng đặt lên hàng đầu, sau này Thiên Đình sẽ vì Tây Phương Giáo mà phò trợ.

Lời này lại khiến hai vị Thánh nhân rơi vào trầm tư.

Trong lòng chân thật cảm thấy để Hạo Thiên làm Thiên Đình chi chủ sẽ tốt hơn, bởi vì lúc ở Càn Nguyên Tiên Cung, hai vị cũng vô cùng ủng hộ Hồng Quân, mong sau khi Hạo Thiên lên làm Thiên Đình chi chủ có thể giúp đỡ Tây Phương Giáo.

Nhưng sự tình lại không như ý, không ngờ các vị Thánh nhân lại phản đối, càng không ngờ Càn Nguyên cũng không muốn để hắn làm Thiên Đình chi chủ.

Một khi Càn Nguyên đã mở miệng, tự nhiên không thể nào thay đổi được.

Chương 195

Chỉ là, hiện tại Hạo Thiên đột nhiên nói ra những lời này, khiến hai vị lại cảm thấy một tia hy vọng.

Tiếp Dẫn Thánh nhân truyền âm cho Chuẩn Đề Thánh nhân, suy tư rồi nói: "Nếu quả thật có thể để Hạo Thiên lên làm Thiên Đình chi chủ, thì sau này Tây Phương Giáo của chúng ta có thể bớt đi một vài đường vòng.

Chỉ là, nếu chúng ta lúc này mà ủng hộ, nhất định sẽ đắc tội Càn Nguyên Đại Thần.

Ngã hai người e rằng không phải đối thủ của Càn Nguyên Đại Thần." Chuẩn Đề Thánh nhân gật đầu, suy nghĩ một lát rồi mới truyền âm nói: "Đích xác không sai, hiện tại điều quan trọng là chúng ta không thể đắc tội Càn Nguyên Đại Thần.

Mà, nếu chúng ta ủng hộ Hạo Thiên thì kỳ thực cũng có thể liều một phen.

Hồng Quân cũng không muốn để người của mình làm Thiên Đình chi chủ, trừ việc đó ra, bên Nguyên Thủy Thiên Tôn kỳ thực cũng có thể, chỉ cần cấp đủ lợi ích, e rằng tự nhiên sẽ không tham dự chuyện này, không trở thành chướng ngại của ngã.

Duy nhất phản đối ngã chính là Nữ Oa và Hậu Thổ." "Mà, ta cũng không lo lắng.

Nữ Oa và Hậu Thổ ngang hàng với ngã hai người.

Nếu bàn về sự ủng hộ thì kỳ thực chúng ta có thể hòa.

Đương nhiên rồi, nếu muốn động thủ thì ngã đương nhiên không phải đối thủ của Càn Nguyên Đại Thần, vậy nên chỉ có thể thương

lượng.

Còn về việc thương lượng thế nào, phải tìm Hồng Quân lão tổ mà bàn bạc." Nghe Chuẩn Đề nói như vậy, Tiếp Dẫn Thánh nhân hiểu ý, không hỏi thêm, "Vậy ý của ngươi là, chúng ta đồng ý giúp đỡ sao?" Chuẩn Đề Thánh nhân gật đầu nói: "Ta cảm thấy, ngươi cảm thấy thế nào?" Tiếp Dẫn Thánh nhân suy tư, cười nói: "Ngã cũng hy vọng như vậy." Hai người thương lượng xong, Tiếp Dẫn nhìn về phía Hạo Thiên, cười nói: "Ha ha, ngươi phải nhớ kỹ lời nói hôm nay đó, nếu lúc đó ngã giúp ngươi thành công việc này, mà ngươi lại phản hối thì không hay đâu." Nghe vậy, Hạo Thiên lập tức hướng Thiên Đạo phát thệ.

"Ngã hiện tại hướng Thiên Đạo phát thệ, nếu ngã lên làm Thiên Đình chi chủ, sau này không hết lòng hết sức vì Tây Phương Giáo, ngã sẽ bị trời đánh năm sấm sét, không được chết yên!" Nói xong lời này, Hạo Thiên nhìn hai vị, vẻ mặt nghiêm túc: "Hai vị Thánh nhân, hiện tại cảm thấy thế nào?" Tiếp Dẫn Thánh nhân cười cười, nhìn Hạo Thiên hỏi: "Được rồi, đã tìm ngã, chắc hẳn ngươi có kế hoạch chứ, chẳng lẽ không có kế hoạch mà lại tìm ngã giúp sao?" Hạo Thiên vừa định nói, Dao Trì lúc này lại không nhịn được nữa, trực tiếp mở miệng nói: "Hai vị Thánh nhân, hiện tại xin cứu ngã.

Ngã trên đường đi gặp đệ tử của Càn Nguyên Đại Thần, và đã động thủ với đệ tử của ngài ấy." Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề Thánh nhân nghe vậy đều ngẩn ra, không ngờ hai người này lại dám động thủ với đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung, thật sự không muốn sống nữa sao, Thánh nhân còn chẳng dám động thủ, mà hai người lại dám động thủ, quả thực là tìm chết.

Chuẩn Đề Thánh nhân nhíu mày, nhìn Dao Trì hỏi: "Chuyện cụ thể thế nào, ngươi phải nói rõ từng li từng tí, như vậy ta mới có thể giúp." Dao Trì cũng không dám giấu giếm, trực tiếp kể lại sự việc lúc

đó, sau đó lại đơn giản nói về quá trình giao chiến.

Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề Thánh nhân nghe vậy, sắc mặt hai người lập tức khó coi, thần sắc có chút quái dị.

Lúc này, trong lòng Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề Thánh nhân, kỳ thực không muốn giúp đỡ hai người này nữa, bởi vì hai người này thật sự quá ngu ngốc, không ngờ lại dám động thủ với Càn Nguyên Tiên Cung, còn muốn giết người ta, thật sự là không biết sống chết mà.

Phải biết rằng, dù có giết Phi Vũ, cũng không thể lên làm Thiên Đình chi chủ, không những không thể lên làm Thiên Đường chi chủ, mà còn phải trả giá đắt vì Phi Vũ.

Trí thông minh của hai người này thật sự không tốt, thật không biết lại nghĩ ra loại biện pháp ngu ngốc như vậy.

Chẳng lẽ cho rằng, những việc mình làm có thể che giấu được Càn Nguyên Đại Thần sao? _ Lúc này, Chuẩn Đề Thánh nhân trực tiếp nhìn Hạo Thiên, nói: "Xin lỗi, ngã chỉ giúp ngươi lên làm Thiên Đình chi chủ, nhưng chuyện này ngã không thể giúp được.

Mau về Tử Tiêu Cung, tìm Hồng Quân Đạo Tổ giúp đỡ đi, nếu không thì hai người ngay cả tính mạng cũng không giữ được, càng đừng nói đến việc làm Thiên Đình chi chủ." "Ta nói thật cho ngươi biết, ngã cũng không dám chọc Càn Nguyên Đại Thần, càng không dám đối phó với đệ tử của ngài ấy.

Gan của ngươi thật lớn, không ngờ lại muốn giết đệ tử của Càn Nguyên Đại Thần.

Chuyện này ta thấy Hồng Quân cũng khó lòng giúp được.

Tự lo liệu đi.

Nếu hai ngươi còn giữ được mạng, có lẽ chúng ta có thể thương

lượng chuyện Thiên Đình, nhưng đã làm loại chuyện này rồi thì e rằng không thể lên làm Thiên Đình chi chủ đâu." "Hai vị Thánh nhân, hai vị là Thánh nhân đó, lẽ nào lại phải sợ một Càn Nguyên sao?

Ngài ấy…." Lời của Hạo Thiên vừa nói được một nửa, trực tiếp bị Tiếp Dẫn Thánh nhân cắt ngang, "Câm miệng!

Một Càn Nguyên Đại Thần mà ngươi cũng dám gọi thẳng tên sao?

Một chút lễ số cũng không hiểu.

Loại người như ngươi mà lên làm Thiên Đình chi chủ thì cũng chẳng làm được gì.

Ta coi như chuyện vừa rồi ngã chưa nghe, hai người xin mời về cho, chuyện hôm nay xin hãy coi như chưa từng xảy ra." Tiếp Dẫn Thánh nhân nói xong, trực tiếp gọi người bên ngoài tống khách.

Tiếp Dẫn Thánh nhân không hề ngu ngốc một chút nào.

Nếu hai người không động thủ với đệ tử Càn Nguyên, thì dù bàn bạc thế nào cũng được, ít nhất cũng chỉ là động môi lưỡi, Càn Nguyên cũng không thể làm gì.

Nhưng hiện tại hai người lại dám động thủ với đệ tử Càn Nguyên, vậy Càn Nguyên nhất định không thể bỏ qua dễ dàng được.

Hạo Thiên và Dao Trì lên làm Thiên Đình chi chủ căn bản là không thể nữa rồi.

Càn Nguyên Đại Thần lẽ nào lại để một kẻ làm hại đệ tử mình lên làm Thiên Đình chi chủ chứ?

Đó là chuyện hoàn toàn không thể, không cần nghĩ ngợi gì nữa.

Đã biết kết quả, hà tất vì hai tiểu đồng tử mà đi đắc tội Càn Nguyên chứ?

Thế nên, Tiếp Dẫn Thánh nhân nhân cơ hội này, trực tiếp rút lại

lời nói vừa rồi, trực tiếp đuổi hai người đi, sau đó phủi sạch quan hệ.

Chuẩn Đề Thánh nhân cũng không nói gì, bởi vì sau khi hai người này động thủ làm đệ tử Càn Nguyên bị thương, hy vọng lên làm Thiên Đình chi chủ đã không còn, không còn chút hy vọng nào nữa.

Ngay cả việc giữ được mạng cũng khó hơn lên trời, không biết sẽ phải làm thế nào.

Dù Hồng Quân thật sự giúp, e rằng cũng phải trả giá đắt.

Dù sao thì cũng không thể giúp đỡ hai người này nữa.

"Hai vị Thánh nhân xin đợi một chút, ta sẽ để lão gia giúp đỡ.

Xin hai vị Thánh nhân có thể giúp ngã giành được vị trí Thiên Đình." Hạo Thiên vội vã nói, không ngờ việc động thủ làm đệ tử Càn Nguyên bị thương lại khiến hai vị Thánh nhân phản ứng như vậy, hắn thật sự không ngờ.

Chuẩn Đề Thánh nhân liếc nhìn Hạo Thiên, lắc đầu thở dài: "Ai, nếu ngươi không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, có lẽ còn có cơ hội.

Nhưng đã làm ra chuyện này rồi, thì việc lên làm Thiên Đình chi chủ căn bản là không thể.

Chẳng lẽ ngươi không biết, Đông Hoàng Thái Nhất của Thiên Đình sao?

Tuy Đông Hoàng Thái Nhất hiện tại không quản Thiên Đình, nhưng đã giao chuyện Thiên Đình cho Càn Nguyên Đại Thần xử lý, một câu nói của ngài ấy có thể quyết định ai sẽ làm Thiên Đình chi chủ." Nói xong, Chuẩn Đề Thánh nhân nhẹ nhàng lắc đầu: "Càn Nguyên Đại Thần nể mặt Thánh nhân chúng ta, sau này cần chúng ta chiếu cố Thiên Đình, nên mới nói một tiếng với ngã, cũng là cho ngã một cơ hội, để ngã tìm một nhân tuyển thích hợp.

Nhưng, chuyện này chỉ có thể bàn với Càn Nguyên Đại Thần.

Vậy mà ngươi lại dám động thủ muốn giết đệ tử của ngài ấy, ngươi cho rằng có thể lên làm Thiên Đình chi chủ sao?" "Hừ, Càn Nguyên cũng không thể một tay che trời được chứ." Dao Trì giận dữ quát lên, cảm thấy không cam lòng.

Nghe thấy Dao Trì nói ra lời này, Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề Thánh nhân nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy việc từ chối chuyện của hai người này là đúng.

Nếu thật sự giúp hai người này tranh giành vị trí Thiên Đình, với tính cách vô tri của hai người, không biết sẽ gây ra bao nhiêu phiền phức.

Chỉ riêng câu nói vừa rồi của Dao Trì đã đủ để Càn Nguyên Đại Thần diệt đi ngươi rồi.

"Ha ha, về đi.

Ngã không thể giúp được." Tiếp Dẫn Thánh nhân có chút mất kiên nhẫn.

Cứ tưởng hai người này đã có kế hoạch hay ho gì, ai ngờ chưa nghe kế hoạch đã trực tiếp gây ra một phiền phức lớn.

Chương 196

Hiện tại điều duy nhất hy vọng là chuyện này không liên lụy đến Tây Phương Giáo, nên hiện tại phải nhanh chóng đuổi họ đi.

Lúc này, một tiểu hòa thượng từ bên ngoài bước vào, "Hai vị mời đi cho, Thánh nhân có việc khác cần làm, xin đừng làm chậm trễ thời gian của Thánh nhân nữa." Hạo Thiên và Dao Trì thấy không cách nào thuyết phục được hai vị Thánh nhân, trong lòng tuy không cam lòng, nhưng cũng đành bất lực, chỉ có thể im lặng bước ra ngoài. _ Rời khỏi Đại Lôi Âm Tự, Hạo Thiên trên đường về Tử Tiêu Cung vẫn luôn giữ vẻ mặt âm trầm.

Lúc này, Dao Trì cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Hiện tại, hiện tại phải làm sao đây?" Hạo Thiên hung hăng trừng mắt nhìn Dao Trì, lạnh lùng nói: "Làm sao?

Có thể làm gì, đương nhiên là trở về!

Nếu không phải ngươi đưa ra cái chủ ý tồi tệ đó, chúng ta cũng không đến nông nỗi này.

Vốn có thể thuyết phục mấy vị Thánh nhân giúp chúng ta, hiện tại thì hay rồi, vì cái chủ ý tồi tệ của ngươi mà không ai nguyện ý giúp ta nữa." Dao Trì sợ đến không dám nói gì, trong lòng lại không vui, rõ ràng lúc đó Hạo Thiên cũng đồng ý mà, hiện tại lại đổ hết mọi tội lỗi lên đầu mình.

Nhanh chóng, hai người trở về Tử Tiêu Cung.

Trong Tử Tiêu Cung, tâm trạng hai người vô cùng bất an.

Hồng Quân nhìn thấy hai người trở về, không đợi nói, đã thấy Hạo Thiên và Dao Trì "phịch" một tiếng quỳ xuống đất.

“Lão gia!

Lão gia!

Ngài mau cứu ta!” Dao Trì quỳ bò đến trước mặt Hồng Quân, ôm lấy đùi Hồng Quân mà khóc lóc tố cáo.

Hạo Thiên cúi đầu, không dám hé răng một tiếng nào.

Hồng Quân nhìn hai người nhíu mày, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, “Chuyện gì vậy?” “Lão gia, ngã không cẩn thận làm đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung bị thương.” Dao Trì khóc thút thít nói, nhưng không dám nói là đã muốn giết người ta.

Nghe hai người nói đã làm đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung bị thương, Hồng Quân đột nhiên nhíu mày, chợt đứng dậy, lạnh mặt nhìn Hạo Thiên và Dao Trì: “Cái gì?

Ngươi lại dám làm đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung bị thương?

Chẳng lẽ ta không nói với ngươi sao?

Đắc tội ai, cũng chớ đắc tội Càn Nguyên Tiên Cung.

Ngươi không coi lời ta như gió thoảng bên tai sao?” Thấy Hồng Quân không hỏi gì đã trực tiếp mắng một trận, Hạo Thiên và Dao Trì trong lòng đều lạnh lẽo, xem ra Hồng Quân cũng sợ Càn Nguyên Tiên Cung, xem ra thật sự là xong rồi.

Lúc này, Hồng Quân nhìn hai người, sắc mặt lạnh lùng: “Nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì?” Hồng Quân lạnh mặt nhìn hai người, nghiêm túc hỏi.

Đến nước này rồi, tự nhiên không dám giấu giếm nữa, Hạo Thiên và Dao Trì kể lại sự việc nguyên văn cho Hồng Quân.

Hồng Quân nghe vậy, trực tiếp vung tay tát cho Dao Trì một bạt tai, chỉ vào nàng nói: “Tìm chết!

Ngươi lại dám làm hại đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung, ta thấy ngươi sống không lâu đâu." "Lão gia!

Ngã biết lỗi rồi, ngã biết lỗi rồi.

Ngài xem vì bao năm ngã chiếu cố ngài, ngài giúp ngã đi!" Dao Trì quỳ trên đất, khổ sở cầu xin.

Lúc này, Hạo Thiên cũng quỳ trên đất, cầu xin: "Lão gia, ngã biết lỗi rồi, ngã nguyện ý chịu phạt, chỉ hy vọng lão gia có thể giữ lại cho ngã một mạng chó, chỉ cần giữ được tính mạng là được.

Cầu xin ngài!" Hồng Quân tức giận ngồi xuống ghế hờn dỗi, sau một lúc lâu, mới âm trầm mặt nói: "Haizzz, thật là biết gây chuyện mà, không gây họa dưới đất, lại đi gây họa trên trời.

Đúng là tự làm tự chịu mà." Miệng thì nói vậy, nhưng Hồng Quân vẫn phải tìm cách bảo toàn cho hai người, dù sao cũng là đệ tử theo mình bao năm, tổng không thể để họ cứ thế mà chết được.

Suy tư một lúc lâu, Hồng Quân lạnh mặt nói: "Đưa Hạo Thiên Kính cho ta." Hạo Thiên đưa Hạo Thiên Kính cho Hồng Quân, có chút không hiểu hỏi: "Lão gia, ngài muốn Hạo Thiên Kính làm gì?" Hồng Quân liếc nhìn Hạo Thiên, lạnh lùng nói: "Tự nhiên là dùng làm vật bồi tội rồi." Hạo Thiên nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, "Lão gia, đó là Tiên Thiên Pháp Bảo, không cần dùng loại đồ vật đó để bồi tội chứ." Hồng Quân lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, tự lẩm bẩm: "Haizzz, một kiện còn không đủ đâu.

Ngươi đã gây ra đại họa, nếu không làm Càn Nguyên Đại Thần hài lòng, không làm Bích Tiêu và Phi Vũ hài lòng, tính mạng của ngươi sẽ không còn.

Ngươi cho rằng, ngài ấy sẽ coi trọng một kiện Tiên Thiên Pháp Bảo nhỏ sao?

Ngài ấy khinh thường không muốn đồ của chúng ta, vậy thì ngài ấy sẽ lấy mạng của ngươi.

Thế nên hai người bây giờ hãy cầu nguyện đi, cầu nguyện ngài ấy có thể nhận đồ, như vậy mới có thể giữ được mạng." Hạo Thiên và Dao Trì sợ đến không dám nói gì, thật sự không ngờ đối phó với một đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung, lại gây ra bao nhiêu phiền phức như vậy.

Lúc này, Dao Trì đột nhiên hỏi: "Lão gia, ý của ngài là chỉ cần ngài ấy nhận đồ, ngã sẽ không sao nữa sao?" Trong mắt Dao Trì, có thể lấy ra Tiên Thiên Pháp Bảo, bảo vật mà ngay cả người thường cũng động lòng, người của Càn Nguyên Tiên Cung nhìn thấy loại đồ vật này, tự nhiên cũng sẽ nhận, không thể không muốn.

"Không sao?

Người ta nhận đồ xong, còn phải xem ngươi có nguyện ý buông tha hay không.

Nếu không nguyện ý buông tha, thì dù lấy đồ rồi, vẫn sẽ lấy mạng ngươi." Hồng Quân mất kiên nhẫn vẫy tay, trực tiếp nói: "Sự bất nghi trì, bây giờ cùng ta đến Càn Nguyên Tiên Cung." Hạo Thiên và Dao Trì không dám nói gì, hai người im lặng đi theo Hồng Quân, đến Càn Nguyên Tiên Cung bồi tội. _ Nhanh chóng, ba người đến Càn Nguyên Tiên Cung.

Hồng Quân liếc nhìn hai người, vẻ mặt nghiêm túc: "Quỳ xuống, ở đây quỳ cho ta." "Lão gia, ngã lẽ nào không được vào sao?" Hạo Thiên nhìn Hồng Quân, căng thẳng hỏi.

Hồng Quân liếc nhìn hai người, bất đắc dĩ lắc đầu.

Muốn vào Càn Nguyên Tiên Cung sao?

Thật là si tâm vọng tưởng, hai ngươi không có tư cách đó.

Lúc này, trong Càn Nguyên Tiên Cung đột nhiên bước ra một tiểu đồng tử, chính là Phá Thiên.

Phá Thiên lạnh mặt, trước tiên liếc nhìn Hạo Thiên và Dao Trì đang quỳ dưới đất, cười lạnh nói: "Ngươi, cũng xứng bước vào Càn Nguyên Tiên Cung của ta sao?

Cả đời này cũng không có tư cách đó." Nói xong, Phá Thiên mới nhìn về phía Hồng Quân, lễ phép nói: "Tiểu đồng bái kiến Hồng Quân Thánh nhân, xin ngài đi theo tiểu đồng." Hồng Quân gật đầu, lấy ra một ít tiên quả và một kiện Hậu Thiên Pháp Bảo đưa cho tiểu đồng tử, "Đa tạ.

Ta xin hỏi tình hình của Phi Vũ thế nào rồi?" Phá Thiên dám nói chuyện như vậy với Hạo Thiên, bởi vì thân phận của Phá Thiên là đồng tử, nhưng với Hồng Quân thì không thể nói chuyện như vậy được.

Phá Thiên khẽ mỉm cười, nhìn Hồng Quân nói: "Không tốt lắm, thương thế rất nặng.

Lão gia của ta biết ngài đến, nên bảo ta mời ngài vào.

Lão gia cũng nói, hai người kia không được vào." Hồng Quân gật đầu, cười nói: "Đích xác không sai, hai người đó thật sự không có tư cách vào." Nghe Hồng Quân nói vậy, Phá Thiên vội vàng cười giải thích: "Ha ha, Hồng Quân Thánh nhân ngài đừng tức giận, vừa rồi tiểu đồng cũng vì tỷ tỷ Phi Vũ bị thương, nên lời nói có chút quá đáng, hy vọng ngài đừng để ý." "Vô phương.

Mấy câu đó cũng là nể mặt, đánh cũng là nên làm." Hồng Quân khẽ cười, dưới sự dẫn dắt của Phá Thiên đi vào Càn Nguyên Tiên Cung.

Hạo Thiên và Dao Trì nhìn bóng lưng tiểu đồng tử rời đi, trong

lòng bất bình.

Mọi người đều là đồng tử, sao đồng tử Càn Nguyên Tiên Cung lại được ưu ái đến vậy?

Chẳng phải cũng là đồng tử sao?

Lại có tư cách giáo huấn chúng ta.

Khi Hạo Thiên và Dao Trì đang suy nghĩ, đột nhiên truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Tiếp Dẫn Thánh nhân: "Hai ngươi quả là nhanh chân, xem ra được Hồng Quân Thánh nhân ưu ái quá rồi." Hạo Thiên quay đầu nhìn lại, người đến chính là Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề thì không có.

Chương 197

Lúc này, Phá Thiên lại từ trong đi ra.

Phá Thiên nhìn thấy Tiếp Dẫn Thánh nhân, chào hỏi: "Bái kiến Tiếp Dẫn Thánh nhân." Tiếp Dẫn Thánh nhân cười ha ha nhìn Phá Thiên, trước mặt Phá Thiên, nhẹ nhàng xoa đầu Phá Thiên, sau đó cũng giống như Hồng Quân vừa rồi, cũng lấy ra một ít đồ vật cho Phá Thiên.

Cảnh tượng này khiến Hạo Thiên và Dao Trì đứng một bên có chút ghen tị và hận thù.

Mọi người đều làm đồng tử, sao đồng tử Càn Nguyên Tiên Cung lại được đối xử tốt như vậy, Thánh nhân nhìn thấy đều phải khách khí, còn phải cho nhiều đồ tốt đến thế.

Còn chúng ta, làm đồng tử ở Tử Tiêu Cung bao nhiêu năm, lại không có đãi ngộ như vậy?

Khi hai người đang ghen tị và hận thù, Phá Thiên và Tiếp Dẫn Thánh nhân cười cười rời đi.

Sau đó, Nữ Oa Thánh nhân và Hậu Thổ Thánh nhân cũng đến, Nguyên Thủy Thiên Tôn Thánh nhân cũng theo sau kịp thời đến.

Sau những người này, đều do Phá Thiên nghênh tiếp.

Các vị Thánh nhân này đều tặng Phá Thiên nhiều đồ vật, thái độ đối xử với Phá Thiên cũng vô cùng hòa ái, thậm chí còn coi Phá Thiên như bằng hữu, không hề có ý khinh thường Phá Thiên.

Khiến Hạo Thiên và Dao Trì nhìn thấy trong lòng ghen tị, đồng tử Càn Nguyên Tiên Cung cũng quá có mặt mũi rồi, Thánh nhân lại đối xử như vậy.

Mỗi người đến đều cho tiểu đồng tử nhiều đồ vật như vậy, thậm chí có những đồ vật mà họ chưa từng thấy.

Mọi người đều là đồng tử, nhưng đãi ngộ hoàn toàn không giống nhau a.

Làm đồng tử thì thật sự là hầu hạ người khác, nhưng người ta làm đồng tử, được coi như Thánh nhân, khiến hai người trong lòng quá ghen tị.

Lúc này trong Càn Nguyên Tiên Cung, những người cần đến đều đã đến.

Phi Vũ ngồi giữa các sư tỷ sư muội, mấy đệ tử của Càn Nguyên nhìn Hồng Quân với ánh mắt giận dữ, hiển nhiên vô cùng bất mãn vì đồng tử của Hồng Quân đã làm đệ tử của mình bị thương.

Càn Nguyên thì sắc mặt hòa ái, dường như không có gì.

Lúc này, Bích Tiêu đột nhiên lạnh mặt nói: "Hồng Quân Thánh nhân, đồng tử của ngài thật lợi hại, lại dám đánh lén chúng ta, làm Phi Vũ bị thương, thật khiến người ta bội phục a." Hồng Quân vừa gật đầu, Càn Nguyên đột nhiên liếc nhìn Bích Tiêu, nhàn nhạt nói: "Ngươi đang nói chuyện với Hồng Quân Thánh nhân đấy à?

Chẳng lẽ bị người ta đánh bị thương thì có mặt mũi sao?

Bị đồng tử của người ta đánh bị thương, còn có mặt mũi mở miệng nói ra, chẳng lẽ ta không dạy ngươi bản lĩnh sao?

Đúng là phế vật!" Nói xong lời này, các đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung đều im lặng không nói gì.

Chuyện này quả thực có chút khó xử, nhưng các đệ tử Càn Nguyên, dù đã được Càn Nguyên truyền cho một chút chân truyền, nhưng Hạo Thiên và Dao Trì cũng chỉ là đồng tử của Hồng Quân thôi.

Các đệ tử này lại không đánh lại đồng tử của người ta, nói ra thật quá mất mặt, quá tổn hại đến thể diện Càn Nguyên Tiên Cung. _ Lúc này, Càn Nguyên đột nhiên chuyển chủ đề, liếc nhìn Hồng Quân: "Mấy tiểu đồng tử kia cũng vậy, nếu muốn đánh thì có thể quang minh chính đại mà đánh chứ, hai tên Đại La Kim Tiên lại đánh lén một đệ tử Kim Tiên của ta, là sao đây?" Tuy có chút tức giận vì đệ tử của mình không tranh khí, nhưng Càn Nguyên muốn nói rõ một điểm, đệ tử của hắn không phải không đánh lại đối phương, mà vì đối phương hai tên Đại La Kim Tiên đánh lén, nếu không đánh lén, hoặc là một chọi một, thì đệ tử của hắn có lẽ không thua đâu.

Hồng Quân liếc nhìn Càn Nguyên, bất đắc dĩ nói: "Đều là lỗi của đồng tử của ta.

Ta lần này đến để bồi lễ, chúng nó đang quỳ ngoài cửa, việc xử trí đều nghe theo Càn Nguyên Đại Thần." Càn Nguyên nhàn nhạt cười, cố tỏ ra đại độ nói: "Ha ha, trừng phạt rồi sao.

Trẻ con đùa giỡn, ta can thiệp vào thì không hay lắm.

Chỉ là ta muốn hỏi, vì sao lại đánh lén Phi Vũ chứ?

Gặp mặt cũng không nói gì, trực tiếp động thủ đánh lén.

Ta cũng đã hỏi Phi Vũ, Phi Vũ căn bản không quen biết họ.

Nghe ý của ngươi, động thủ đánh lén là vì liên quan đến Thiên Đình chi chủ sao?" Hồng Quân gật đầu, trực tiếp nói: "Đúng vậy, hai tên đồng tử ngu xuẩn kia vì muốn làm Thiên Đình chi chủ, nên mới đánh lén Phi Vũ." "Nếu là như vậy, thì cũng quá ác độc rồi.

Đừng nói chuyện Thiên Đình chi chủ của ngài ấy, không phải ta nói, mà là ta cũng không thể để loại người đó làm Thiên Đình chi chủ được.

Thiên Đình chi chủ là phải tạo phúc cho Tam Giới, hành vi như

vậy, không gây phiền phức cho Tam Giới đã là may mắn rồi, còn muốn làm Thiên Đình chi chủ….” Hồng Quân cũng gật đầu theo, nhàn nhạt nói: “Càn Nguyên Đại Thần nói không sai, quả thật chúng nó không có tư cách làm.

Tất cả cũng có liên quan đến ngã, ngã vì không quản giáo nghiêm khắc, hy vọng Càn Nguyên Đại Thần đừng trách.” Vừa nói, Hồng Quân đột nhiên nhìn về phía Phi Vũ, hỏi: “Không biết thương thế của Phi Vũ thế nào rồi?

Ta có mang theo đan dược, hy vọng có thể giúp được ngươi.” Vừa nói, Hồng Quân lấy ra một lượng lớn đan dược và một ít thiên tài địa bảo, những thứ này trong nháy mắt chất đống cao như núi nhỏ.

Không chỉ cho đan dược, mà còn cho bồi thường, nếu không thì cũng không thể lấy ra nhiều như vậy.

Đương nhiên, những thứ này đương nhiên là không đủ để coi trọng.

Hồng Quân lấy ra Hạo Thiên Kính, nhìn Phi Vũ.

“Tiên Thiên Pháp Bảo Hạo Thiên Kính, coi như là lời bồi tội của ngã dành cho Phi Vũ, hy vọng ngươi có thể đại nhân đại lượng, tha cho hai tên đồng tử ngu muội vô tri kia.” Phi Vũ lại không ngờ Hồng Quân lại đưa loại đồ vật này, nhất thời có chút không biết phải làm sao, “Hồng Quân Thánh nhân, ngài ngàn vạn lần đừng làm vậy, chuyện này không liên quan gì đến ngài, chỉ là tiểu bối đùa giỡn mà thôi.” Hồng Quân lắc đầu, nghiêm túc nói: “Không sai.

Nếu thật sự muốn tỷ thí với ngươi, tìm ngươi mà tỷ thí.

Nhưng bọn họ dụng tâm bất thuần, muốn đối phó với ngươi, không ngoài vì chuyện Thiên Đình chi chủ thôi.

Sai rồi, đã làm sai chuyện, tự nhiên phải chịu trừng phạt.” Càn

Nguyên lúc này đột nhiên khẽ mỉm cười, nhìn Phi Vũ nói: "Được rồi, nhận lấy đồ vật đi." Nói xong, Càn Nguyên liếc nhìn Hồng Quân, suy tư rồi nói: "Được rồi, đã có người cầu tình cho chúng nó, tự nhiên ngã phải nể mặt.

Lát nữa ngươi cứ dẫn chúng nó về đi." Hồng Quân gật đầu, lại có chút bất ngờ, vốn cho rằng Càn Nguyên Đại Thần sẽ làm khó, không ngờ lại xử lý thuận lợi như vậy.

Càn Nguyên liếc nhìn các Thánh nhân đang ngồi, khẽ nhíu mày nói: "Mấy chuyện vặt vãnh ta lười quản, nhưng ta nói rõ rồi đây.

Muốn động thủ với đệ tử của ta, thì hãy quang minh chính đại động thủ.

Chỉ cần là giao đấu bình thường, dù có giết chết chúng nó cũng không sao, đó là vì học nghệ không tinh.

Nhưng loại thủ đoạn đánh lén ám toán, sau này đừng dùng trên người đệ tử của ta." Các Thánh nhân gật đầu, đều không dám nói gì.

Lúc này, Càn Nguyên tiếp tục nói: "Thật không ngờ, một vị trí Thiên Đình chi chủ cũng có thể gây ra một trận phong ba.

Xem ra các ngươi không hài lòng với người mà ta chọn sao." Mấy vị Thánh nhân nghe vậy, vội vàng nói không có, nhưng lại không dám không hài lòng.

Càn Nguyên khẽ mỉm cười, cũng không để tâm, hòa ái nói: "Được rồi, những tâm tư đó không cần giấu ta.

Không ngoài việc muốn Thiên Đình sau này có thể giúp đỡ một tay.

Ta thấy thế này, Thiên Đình Ngọc Đế là lớn nhất, còn lại là Tây Vương Mẫu.

Ngoài Ngọc Đế và Tây Vương Mẫu ra, còn có năm vị trí lớn nhất là Ngũ Phương Đại Đế.

Ta thấy a, nhân tuyển Ngũ Phương Đại Đế, hãy để Hồng Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn Thánh nhân, Nữ Oa Thánh nhân và Hậu Thổ mỗi người tìm một người đảm nhiệm, các ngươi thấy thế nào?" Mọi người nghe vậy, đều kinh ngạc, bởi vì Càn Nguyên đã nhường vị trí Ngũ Phương Đại Đế cho họ, đó là đang cấp cho họ một cơ hội để sắp xếp người vào Thiên Đình.

Đối với họ, đây là một chuyện vô cùng có lợi.

Chỉ là, mọi người không ngờ, Càn Nguyên Đại Thần lại hào phóng đến vậy.

Đối với việc phân phối Ngũ Phương Đại Đế, mọi người đều không có ý kiến.

Chương 198

Bởi vì Càn Nguyên phân phối như vậy, vô cùng hợp lý.

Hồng Quân, Hậu Thổ và Nữ Oa mỗi người một vị trí, Tam Thanh hiện tại ở cùng một phe, nên ba người chiếm một vị trí, Tây Phương Giáo chiếm một vị trí, phân phối hợp tình hợp lý, mọi người tự nhiên không có ý kiến.

Tuy rằng, vị trí Ngũ Phương Đại Đế không bằng Thiên Đình chi chủ, nhưng cũng không kém là bao.

Điều khiến họ vui mừng nhất là thái độ của Càn Nguyên, hiển nhiên Càn Nguyên không muốn trực tiếp nắm giữ Thiên Đình, đã để lại một vị trí.

Càn Nguyên liếc nhìn mọi người, vẫy tay nói: "Được rồi, không có việc gì thì mọi người về đi." Mọi người gật đầu, mỗi người tự rời đi.

Lần này, không uổng công đến đây, cũng có được một vị trí Ngũ Phương Đại Đế.

E rằng phải cảm ơn hai tiểu đồng tử của Hồng Quân, nếu hai tiểu đồng tử đó không gây ra chuyện như vậy, e rằng Càn Nguyên sẽ không cho vị trí này.

Các Thánh nhân bước ra khỏi Càn Nguyên Tiên Cung, không thèm nhìn hai tiểu đồng tử đang quỳ dưới đất, trực tiếp phiêu nhiên rời đi.

Hồng Quân nhìn hai người, thấy hai người đang run rẩy kinh sợ nhìn mình, cuối cùng nói: "Được rồi, theo ta về đi." "Càn Nguyên Đại Thần không trách tội ngã nữa sao?" Dao Trì nhìn Hồng Quân hỏi.

Hồng Quân gật đầu, "Giải quyết rồi, chúng ta đi thôi." Hạo Thiên

và Dao Trì không nhúc nhích, bởi vì hai người vừa rồi đã thương lượng, cảm thấy đi theo Hồng Quân không có bất kỳ tiền đồ nào, nên quyết định ở lại đây, quyết định ở lại làm đồng tử.

Vừa rồi đã nhìn thấy, làm đồng tử ở Càn Nguyên Tiên Cung thì đãi ngộ rất tốt, Thánh nhân còn phải nể mặt mấy phần, mỗi lần Thánh nhân đến đều có thể nhận được nhiều đồ vật như vậy, đương nhiên họ nguyện ý ở lại làm đồng tử.

Lúc này, Hạo Thiên nhìn Hồng Quân, nói: "Lão gia, ngã biết ngã sai rồi, ngã nguyện ý chịu phạt, hy vọng ngài và Càn Nguyên Đại Thần cho ngã một cơ hội, ngã nguyện ý làm đồng tử cho Càn Nguyên Đại Thần, hầu hạ vạn năm." Nghe Hạo Thiên nói vậy, Hồng Quân khẽ nhíu mày, sao có thể không biết tâm tư của hai người này chứ?

Thấy tiểu đồng tử Càn Nguyên Tiên Cung ở đây quá tốt, nên cũng muốn ở lại làm đồng tử sao?

Đáng tiếc là họ không biết, tiểu đồng tử ở Càn Nguyên Tiên Cung chỉ có một người như vậy, tiểu đồng tử này cũng không phải tiểu đồng tử bình thường.

Đệ ấy vẫn luôn đi theo Càn Nguyên Đại Thần, là nửa đồ đệ của Càn Nguyên Đại Thần.

Quan trọng hơn là, tiểu đồng tử này có thể nói chuyện với Càn Nguyên.

Nhưng Hạo Thiên và Dao Trì muốn làm đồng tử ở đây, dù Càn Nguyên có cho làm đồng tử, cũng không thể được Thánh nhân ưu ái, bởi vì từ miệng họ căn bản không thể nhận được đồ vật.

Huống hồ, hai người này si tâm vọng tưởng, Càn Nguyên lẽ nào lại để họ ở lại Càn Nguyên Tiên Cung chứ?

Hồng Quân có chút thất vọng, không ngờ họ lại vì một chút lợi ích

mà muốn thay đổi người, khiến ngài ấy cảm thấy thật sự có chút không đáng.

Nếu sớm biết như vậy, lẽ ra nên để họ bị người của Càn Nguyên Tiên Cung giết chết.

Khi Hồng Quân đang trầm tư, Hạo Thiên đột nhiên trực tiếp xông về phía Càn Nguyên Tiên Cung mà hét lớn: "Càn Nguyên Đại Thần, ngã nguyện ý làm đồng tử của ngài, hầu hạ, hầu hạ tất cả mọi người trong Càn Nguyên Tiên Cung, để chuộc tội!" Dao Trì cũng bắt chước theo, có vẻ có mô có hình.

Trong Càn Nguyên Tiên Cung, nghe thấy tiếng hét bên ngoài.

Càn Nguyên không khỏi khẽ nhíu mày, lắc đầu cười lạnh nói: "Ha ha, xem ra đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung của ta không tệ a, lại có người tranh nhau làm đồng tử cơ đấy." Phi Vũ khẽ mỉm cười, nhàn nhạt nói: "Khẳng định mấy vị Thánh nhân kia lại cho Phá Thiên không ít đồ vật, bị hai người bên ngoài nhìn thấy rồi." Bích Tiêu bĩu môi, khinh thường nói: "Thật không biết xấu hổ, ngay cả tư cách bước vào Càn Nguyên Tiên Cung của ta cũng không có, còn muốn làm đồng tử." Càn Nguyên nghe xong, nhìn Vân Tiêu nói: "Vân Tiêu, ra ngoài đuổi bọn họ đi, đừng để họ quấy rầy sự tĩnh lặng của Càn Nguyên Tiên Cung của ta." Vân Tiêu gật đầu, vội vàng đi ra ngoài Càn Nguyên Tiên Cung.

Khi đến cổng, Phá Thiên đang ở bên trong ăn đồ.

Thấy Vân Tiêu đến, Phá Thiên vội vàng đặt đồ vật trong tay xuống, cười ha ha nhìn Vân Tiêu: "Vân Tiêu tỷ tỷ, lão gia bảo tỷ ra sao?" "Haizz, sau này khi nhận đồ của Thánh nhân thì cẩn thận một chút, đừng gây phiền phức cho Càn Nguyên Tiên Cung của chúng ta." Vân Tiêu vừa nói, liếc nhìn Phá Thiên nói: "Có muốn đi ra ngoài xem không?" Phá Thiên gật đầu, cười hì hì nói: "Được đó, được đó, đệ

cũng muốn xem mặt mũi hai người đó, lại dám tranh giành vị trí với đệ, thật không biết tự lượng sức mình, đệ đi theo lão gia bao nhiêu năm rồi." Hai người bước ra khỏi Càn Nguyên Tiên Cung, nhìn thấy Hạo Thiên và Dao Trì đang quỳ trên mặt đất, cùng với Hồng Quân đang đứng bên cạnh với vẻ mặt khó coi.

Hạo Thiên và Dao Trì lúc này khóc lóc như mưa.

Bích Tiêu và Phá Thiên nhìn về phía Hạo Thiên và Dao Trì, ánh mắt rõ ràng đầy khinh thường.

Vốn Hồng Quân muốn dẫn hai người đi thẳng, nhưng hai người này lại trực tiếp hét lớn vào Càn Nguyên Tiên Cung.

Đã hét lớn vào Càn Nguyên Tiên Cung, vậy Hồng Quân tự nhiên không thể trực tiếp dẫn họ rời đi, tổng phải đợi thái độ của Càn Nguyên Tiên Cung.

Vân Tiêu khẽ hành lễ với Hồng Quân, ngay sau đó nhàn nhạt nói: "Hồng Quân Thánh nhân, Sư Tôn của ngã nói, xin ngài mau mau dẫn họ rời đi." Hồng Quân gật đầu, không đợi Hạo Thiên và Dao Trì nói gì, trực tiếp phất tay áo, hóa thành một đạo cuồng phong, mang hai người đi mất.

Về đến cổng Tử Tiêu Cung, Hồng Quân mới thả hai người xuống đất, im lặng nhìn họ: "Lần này các ngươi đã gây ra đại họa.

Tuy Càn Nguyên Tiên Cung bên kia không truy cứu nữa, nhưng các ngươi thân là đồng tử của ta, lại ngu xuẩn đến vậy.

Kể từ hôm nay, các ngươi có thể rời đi, sau này sẽ không còn là đồng tử của ta Hồng Quân nữa, tự làm tự chịu, sau này với Tử Tiêu Cung cũng không còn bất kỳ mối quan hệ nào." Nói xong, Hồng Quân một mình đi vào Tử Tiêu Cung, bỏ lại Hạo Thiên và Dao Trì đang nhìn nhau bàng hoàng.

Hạo Thiên và Dao Trì kỳ thực cũng biết, khi nói ra những lời muốn ở lại Càn Nguyên Tiên Cung, thì không thể tiếp tục làm đồng tử bên cạnh Hồng Quân nữa.

Vốn, cứ tưởng có thể làm đồng tử ở Càn Nguyên Tiên Cung, nhưng hiển nhiên là tự mình đa tình.

Hạo Thiên và Dao Trì nhìn nhau, hai người cũng không tiếp tục quỳ nữa.

Dù sao cầu xin Hồng Quân, Hồng Quân cũng không thể giữ họ lại nữa, vậy thì rời khỏi đây, đến Hồng Hoang tạo dựng một vùng trời riêng.

Họ cũng đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, ở Hồng Hoang cũng coi là lợi hại.

Lần này ở bên ngoài đã chiêu mộ không ít người, tuy không thể làm Thiên Đình chi chủ, nhưng có thể ở dưới đất chiêu mộ một nhóm người chiếm núi làm vua, vẫn có thể làm chủ, tổng cộng vẫn mạnh hơn hầu hạ người khác.

"Đi thôi, sau này chúng ta, sẽ không cần hầu hạ người khác nữa, không cần nhìn sắc mặt người khác mà hành sự.

Chúng ta đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên, trừ mấy vị Thánh nhân và một vài người đặc biệt ra, trong Hồng Hoang có thể là đối thủ của chúng ta cũng không nhiều." Hạo Thiên không hề tự ti, trái lại còn có một loại cảm giác giải thoát.

Dao Trì cũng gật đầu, cười nói: "Đúng vậy, chúng ta tuy không thể làm Thiên Đình chi chủ, nhưng chúng ta có thể thành lập một Thiên Đình riêng, chúng ta vẫn là lớn nhất, vẫn có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý." Hạo Thiên gật đầu, cười với Dao Trì.

Ngay sau đó, hai người trực tiếp đi đến Hồng Hoang, trước tiên

triệu tập tất cả những người đã thu phục trước đó lại, sau đó thành lập một nơi trú thân thuộc về mình gần Vân Hải Sơn.

Sau đó, Hạo Thiên và Dao Trì bắt đầu mở rộng thế lực ra ngoài.

Trong thời gian ngắn ngủi một tháng, đã hình thành được khí hậu.

Tổng số yêu quái thu phục được có hơn ba mươi vạn, riêng Kim Tiên đã có mấy chục người, Đại La Kim Tiên cũng có thêm bốn người.

Hạo Thiên và Dao Trì xây dựng cung điện trên Vân Hải Sơn, đặt tên nơi đó là Thiên Địa Môn.

Trên trời có Thiên Đình, dưới đất có Địa Phủ, vậy thì ở giữa là Thiên Địa Môn.

Hạo Thiên tự phong là Thiên Đế Đại Đế, Dao Trì phong là Tây Vương Mẫu Nữ Đế.

Sau hai người, lại phong bốn Đại La Kim Tiên dưới trướng làm Tứ Phương Đại Đế, mơ hồ giống như Thiên Đình.

Dưới Tứ Phương Đại Đế, có ba mươi sáu vị Thiên Địa Kim Tiên.

Có thể thấy, trong Hồng Hoang, nhóm Hạo Thiên cũng có một sức mạnh không hề yếu.

Trong số những thế lực yêu tộc khác, kỳ thực đều không quá mạnh, cơ bản là một yêu quái cảnh giới Kim Tiên có thể làm thủ lĩnh, dưới trướng có mấy vạn yêu quái.

Những thế lực quy mô lớn như Hạo Thiên thì không có mấy.

Bởi vì có yêu tộc chấp chưởng Thiên Đình, nên trong Hồng Hoang ít có những thế lực quy mô như vậy.

Mà hiện tại yêu tộc đã rút lui, các yêu tộc đều tự lập.

Chương 199

Lại vì hiện tại Thiên Đình không có người chủ trì, nên cũng không có ai quản lý những yêu quái này.

Đồng thời khi Hạo Thiên đang lớn mạnh thế lực, một ngày kia Khổng Tuyên cũng bắt đầu nhậm chức vị Ngọc Đế Thiên Đình.

Ngày đó, Càn Nguyên và các Thánh nhân khác đều lần lượt đến hạ mừng.

Hiện tại Khổng Tuyên không thể gọi là Khổng Tuyên nữa, mọi người đều gọi là Ngọc Đế.

Còn về Phi Vũ, tự nhiên được gọi là Tây Vương Mẫu.

Vốn, các Thánh nhân không nguyện ý, bởi vì trong mắt họ, Khổng Tuyên không đủ tư cách để họ đến.

Tuy Thiên Đình chấp chưởng Tam Giới, nhưng trong mắt họ đều không là gì.

Năm đó khi Đông Hoàng Thái Nhất thành lập Thiên Đình, Nguyên Thủy Thiên Tôn và các Thánh nhân khác cũng không nể mặt Đông Hoàng Thái Nhất.

Hiện tại Khổng Tuyên và Đông Hoàng Thái Nhất vẫn còn một khoảng cách nhất định.

Nhưng, ai bảo người ta có người chống lưng chứ.

Người ta là người của Càn Nguyên Đại Thần, Thánh nhân tự nhiên phải nể mặt.

Huống hồ, các Thánh nhân cũng có mục đích, đó chính là Ngũ Phương Đại Đế.

Nếu không, vị trí Ngũ Phương Đại Đế vạn nhất bị người khác giành mất thì sao?

Vạn nhất Càn Nguyên không vui, trực tiếp không cho vị trí đó nữa thì sao?

Vì vậy, xuất phát từ nhiều khía cạnh cân nhắc, các Thánh nhân đều đồng ý.

Họ cũng hy vọng hôm nay có thể xác định vị trí Ngũ Phương Đại Đế, giải tỏa một mối bận tâm.

Các Thánh nhân ngồi một lúc, sau khi xác định được nhân tuyển Ngũ Phương Đại Đế, đều lần lượt cáo từ.

Đã nể mặt rồi, việc ở lại mãi tự nhiên là không thể.

Càn Nguyên cũng nán lại một lúc, sau đó cáo từ rời đi.

Sau này Khổng Tuyên làm Ngọc Đế, không thể lại giống như trước, ngày ngày nghe mệnh lệnh của ngài ấy nữa.

Sau khi Khổng Tuyên lên làm Ngọc Đế, điều đầu tiên phải làm là chỉnh đốn những địa bàn mà yêu quái chiếm giữ ở Hồng Hoang.

Qua báo cáo của thủ hạ, Khổng Tuyên nhanh chóng nhìn thấy tên của Hạo Thiên và Dao Trì.

"Là bọn họ làm ngươi bị thương sao?" Khổng Tuyên liếc nhìn Phi Vũ bên cạnh, nhàn nhạt hỏi.

Phi Vũ gật đầu, bĩu môi nói: "Không phải làm ta bị thương, là đánh lén ám toán.

Nếu quang minh chính đại tỷ thí, ta chưa chắc sẽ thua họ.

Hơn nữa, ta hiện tại cũng là cảnh giới Đại La Kim Tiên, đâu phải Kim Tiên như trước nữa." Khổng Tuyên khẽ mỉm cười, gật đầu nói: "Ta biết, ta biết, hiện tại ngươi rất lợi hại rồi.

Đúng rồi, đã có thù với họ, vậy chúng ta trước tiên đối phó với họ, ngươi thấy sao?" Phi Vũ gật đầu, cũng không có ý kiến, cười nói: "Ta đều nghe theo ngươi.

Sư Tôn trước khi lâm phàm đã dặn dò ta, đừng can thiệp vào chuyện của ngươi, tất cả đều nghe theo ngươi, ta chỉ quản lý những nữ thần tiên kia là được rồi." Khổng Tuyên khẽ mỉm cười, nhìn Phi Vũ nói: "Ngươi cũng không cần cẩn thận như vậy, chúng ta có chuyện gì thì cùng thương lượng là được." Phi Vũ gật đầu, nói: "Vậy Hạo Thiên và Dao Trì dưới trướng có bao nhiêu người?

Hai người đó là cảnh giới Đại La Kim Tiên, e rằng đã chiêu mộ không ít người rồi, chúng ta đối phó có khó khăn không?

Nếu khó khăn, có thể trước tiên đối phó với một số thế lực không lớn lắm." Khổng Tuyên khẽ mỉm cười, tự tin nói: "Không sao, trong tay ta có hơn trăm vạn yêu tộc, đối phó họ dư sức." Nghe Khổng Tuyên nói, Phi Vũ cười cười, hỏi: "Vậy chúng ta khi nào động thân?" "Bây giờ đi." Khổng Tuyên nhìn Phi Vũ, cười nói: "Trước tiên hãy dẫn một đội lớn đi xem thế lực của họ.

Tuy bọn này dễ đối phó, nhưng dưới trướng cũng có mấy chục vạn người, muốn triệt để đánh bại họ, cần một khoảng thời gian." "Ừm." Phi Vũ im lặng.

Tính cách Phi Vũ khá ổn trọng, nếu không thì Càn Nguyên cũng sẽ không đồng ý để nàng làm Tây Vương Mẫu.

Tuy Phi Vũ không thể hiện cảm xúc quá kích động, nhưng kỳ thực trong lòng nàng vô cùng hy vọng có thể giao chiến với Hạo Thiên và Dao Trì, rửa sạch sỉ nhục ngày đó.

Ngày đó bị hai người đó ám toán, nên mới thua, làm mất mặt Càn Nguyên Tiên Cung.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Hiện tại muốn đánh bại hai người đó, để tất cả mọi người đều biết, đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung không dễ bị ức hiếp.

Phi Vũ kỳ thực trong lòng cũng muốn có thể sớm giao chiến với Hạo Thiên và Dao Trì, nếu không thì trong lòng luôn cảm thấy khó chịu, cảm thấy đã làm Sư Tôn mất mặt.

Huống hồ, trên người tiên tử Phi Vũ không thiếu pháp bảo, ngoài những thứ mà Thánh nhân đã cho trước đó, hiện tại còn có một kiện Tiên Thiên Pháp Bảo Hạo Thiên Kính.

Trong số nhiều đệ tử của Sư Tôn, trừ hai vị Thánh nhân Nữ Oa và Hậu Thổ ra, nàng là người duy nhất có Tiên Thiên Pháp Bảo, tự nhiên phải tranh một hơi cho Sư Tôn.

Lúc đó Hồng Quân đã đưa Hạo Thiên Kính cho Càn Nguyên, sau đó Càn Nguyên đã đưa Hạo Thiên Kính cho Phi Vũ.

Ai bảo Phi Vũ bị thương chứ, tự nhiên phải cho.

Hơn nữa, sau này Phi Vũ là Tây Vương Mẫu của Thiên Đình, tự nhiên cần pháp bảo bên người để bảo vệ, tránh bị người khác ức hiếp, cũng không thể để người ta coi thường Thiên Đình, lại ngay cả một kiện Tiên Thiên Pháp Bảo cũng không có.

Khổng Tuyên nhanh chóng điểm mười vạn thiên binh, sau đó dẫn Phi Vũ đến Vân Hải Sơn, đó chính là địa bàn hiện tại của Hạo Thiên và Dao Trì.

Khi hai người nhìn thấy cảnh sắc Vân Hải Sơn, cũng không khỏi kinh ngạc.

Không ngờ Hạo Thiên và Dao Trì lại xây dựng cung điện đồ sộ như vậy ở đây, xem ra muốn an cư lạc nghiệp ở đây.

Đáng tiếc, đã vi phạm quy tắc của Thiên Đình.

Thiên Đình không cho phép trong Hồng Hoang lại có yêu quái chiếm núi làm vua, Thiên Đình cũng không thể để những thế lực không thể kiểm soát xuất hiện trong Hồng Hoang.

Hạo Thiên và Dao Trì mấy ngày nay sống rất tốt, có người hầu hạ, đồng thời cũng ăn uống thỏa thích, dù sao thì hiện tại cuộc sống của họ vô cùng mãn ý.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên có yêu quái báo cáo.

"Báo!

Không hay rồi!

Thiên Đình phái người đánh chúng ta rồi!" Nghe yêu quái báo cáo, Hạo Thiên và Dao Trì đều giật mình, không ngờ Thiên Đình lại đối phó nhanh như vậy.

Mới hưởng thụ mấy ngày thôi mà?

Phiền phức đã tìm đến cửa rồi.

Dao Trì cau mày, liếc nhìn Hạo Thiên, suy tư rồi nói: "Hừ, ta nghe nói vị Phi Vũ kia là Tây Vương Mẫu, khẳng định là vì ghi hận chúng ta, nên mới xuất binh đối phó chúng ta." Hạo Thiên gật đầu, nói: "Vị Phi Vũ đó thì không cần lo lắng, chúng ta có thể đánh bại.

Hiện tại vẫn có thể, chỉ là vị Khổng Tuyên kia quá lợi hại rồi, Ngũ Sắc Thần Quang quả thực vô địch, tu vi cảnh giới Chuẩn Thánh, chúng ta e rằng không phải đối thủ." "Sợ gì, chúng ta dưới trướng có nhiều người như vậy mà?

Chương 200

Chúng ta không đánh họ, không cùng họ đánh.

Cứ ở đây giữ vững, ta không tin họ có thể công phá Vân Hải Sơn của chúng ta.

Vân Hải Sơn của chúng ta cũng đã được bố trí tinh xảo, đại trận Vân Hải Sơn của chúng ta là trận pháp phòng ngự mà Hồng Quân từng nghiên cứu, nghe nói ngay cả Thánh nhân cũng khó lòng phá được, một Chuẩn Thánh chắc chắn không có cách nào." Dao Trì tự tin mười phần, không hề lo lắng.

Hạo Thiên liếc nhìn Dao Trì, nhưng lại không nhẹ nhõm như vậy, bởi vì hắn biết rõ dù trận pháp phòng ngự có lợi hại đến đâu, cũng sẽ bị người khác phá được.

Khổng Tuyên không phải Thánh nhân, nhưng đừng quên trong Càn Nguyên Tiên Cung có không ít Thánh nhân.

Chỉ cần Càn Nguyên nguyện ý, đối phó họ vô cùng dễ dàng.

Thấy Hạo Thiên không nói gì, Dao Trì im lặng nhìn hắn, hỏi: "Sao vậy?

Lại lo lắng à?" Hạo Thiên gật đầu, cười khổ nói: "Khổng Tuyên thì không sợ, Thiên Đình càng không cần sợ.

Mọi người không phải đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên sao, ta lẽ nào lại sợ?

Nhưng đừng quên, Khổng Tuyên và Phi Vũ đều là người của Càn Nguyên Tiên Cung.

Nếu Càn Nguyên Đại Thần ra mặt, chúng ta sao có thể là đối thủ?" Dao Trì nghe vậy, ha ha cười, điềm tĩnh nói: "Không cần lo lắng đâu,

những người đó đều là ai chứ, đều là những nhân vật cao cao tại thượng, lẽ nào có thể tự hạ thân phận đối phó chúng ta, không cần quá lo lắng đâu." Hạo Thiên gật đầu, hắn cũng biết Dao Trì nói không sai, chỉ là Càn Nguyên Đại Thần quá lợi hại, các Thánh nhân cũng không dám đắc tội.

Hắn và mấy Đại La Kim Tiên lại dám chọc giận người ta, người ta chỉ cần tùy tiện ban cho mấy kiện pháp bảo, e rằng có thể đối phó với họ.

"Mặc kệ đi, chuyện sau này thì sau này tính.

Bây giờ trước tiên lo liệu trước mắt đi." Hạo Thiên nói xong, quay người liếc nhìn Dao Trì, "Ngươi đi gọi mấy vị Đại La Kim Tiên kia đến đây, chúng ta cùng nhau đối phó Khổng Tuyên.

Ta không tin Khổng Tuyên có thể đối phó nhiều Đại La Kim Tiên như chúng ta." Không lâu sau, Hạo Thiên và Dao Trì dẫn theo bảy tám vạn yêu binh bay ra, đối đầu với Khổng Tuyên và những người khác.

Khổng Tuyên nhìn họ, nhàn nhạt nói: "Theo quy tắc của Thiên Đình, những người này phải lập tức giải tán, không được phép thành lập thế lực ở đây.

Nếu không, ta sẽ xuất binh thảo phạt." "Hừ, muốn đánh thì đánh, làm gì mà nói nhiều thế?" Dao Trì liếc nhìn Khổng Tuyên, ánh mắt đột nhiên rơi vào Phi Vũ, "Ha ha, ngươi nói thật là đường hoàng a.

Chẳng phải chúng ta là người rõ ràng không nói dối, ngươi muốn báo thù đúng không?" Phi Vũ biết nàng đang ám chỉ mình, đã đối phương nói ra rồi, cũng không thể không đáp lại.

Nhưng Phi Vũ không phải người có tài ăn nói sắc bén, chỉ đơn giản liếc nhìn Dao Trì, nhẹ nhàng nói: "Ha ha, Thiên Đình của ta làm việc không hề mang theo tư tình cá nhân.

Giữa chúng ta tuy có thù.

Nhưng việc ngươi đang làm cũng không thể được cho phép.

Nếu ngươi nguyện ý bây giờ giải tán tất cả mọi người, thì ta có thể không xuất binh.

Đương nhiên rồi, nếu ngươi nguyện ý đầu hàng Thiên Đình của ta, ta cũng hoan nghênh ngươi." "Đầu hàng?

Ngươi cũng không xem mình là ai." Dao Trì cười lạnh, căn bản không coi Khổng Tuyên và Phi Vũ ra gì.

Hai người họ chẳng phải là dựa vào Càn Nguyên mới lên làm Thiên Đình chi chủ sao?

Có gì mà kiêu ngạo.

Hạo Thiên cau mày liếc nhìn Dao Trì, sau đó nói với Khổng Tuyên: "Bớt nói nhảm đi, chúng ta khai chiến đi, nói nhảm cũng vô dụng.

Nếu ngươi có thể đánh bại ta, ta tự nhiên không có lời nào để nói, làm thế nào cũng được.

Nhưng nếu ngươi không đánh thắng ta, xin hãy cút về Thiên Đình đi." Khổng Tuyên gật đầu, vừa định nói, Phi Vũ nói: "Ta tiên, bên kia ai muốn đánh với ta?" Hạo Thiên và Dao Trì có chút kinh ngạc, không ngờ Phi Vũ lại là người đầu tiên động thủ.

Phi Vũ chẳng phải là cảnh giới Kim Tiên sao, tùy tiện phái ra một Đại La Kim Tiên cũng đủ để đối phó.

Khi Hạo Thiên và Dao Trì đang bàn bạc nên để ai đối phó Phi Vũ, thì thấy Phi Vũ ở phía trước đột nhiên khí thế tăng vọt, căn bản không hề che giấu tu vi cảnh giới Đại La Kim Tiên của mình.

Phi Vũ cũng không nói nhiều, cảm thấy đã muốn đánh với đối phương, tự nhiên phải để họ nhìn rõ tu vi của mình.

Còn về lúc bình thường, nàng cố ý thu liễm khí thế.

Thấy Phi Vũ lại là cảnh giới Đại La Kim Tiên, Hạo Thiên và Dao Trì đều vô cùng chấn kinh và khó tin.

Lúc đó khi đánh với Phi Vũ, Phi Vũ chẳng phải là cảnh giới Kim Tiên sao?

Mới đi mấy ngày thôi, vị Phi Vũ này lại là cảnh giới Đại La Kim Tiên, làm sao có thể? _ Tuy không nguyện ý tin, nhưng Phi Vũ đang ở trước mặt, không thể không tin.

Chỉ là, hai người thật sự kỳ lạ, Phi Vũ đã dùng cách nào để trong mấy ngày ngắn ngủi đã trở thành Đại La Kim Tiên.

Trong ánh mắt của Dao Trì có thần sắc vô cùng ghen tị.

Nàng tu luyện cảnh giới Đại La Kim Tiên không biết bao nhiêu vạn năm, dưới sự giúp đỡ của đan dược mới thành Đại La Kim Tiên, nhưng Phi Vũ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, quá không thể tin nổi.

"Đã là cảnh giới Đại La Kim Tiên sao?" Dao Trì không nhịn được hỏi.

Phi Vũ gật đầu, cười nói: "Đúng vậy, ta phải cảm ơn ngươi.

Nếu không phải ngươi làm ta bị thương, Sư Tôn cũng sẽ không vì ta mà giảng đạo, đơn độc truyền thụ cho ta một vài thứ, ta cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy mà tu luyện lên Đại La Kim Tiên.

Thế nên ta có thể xưng là Đại La Kim Tiên, thật sự phải cảm ơn ngươi." Nghe nói vậy, sắc mặt Dao Trì hơi vặn vẹo, cảm thấy Phi Vũ đang châm chọc, giễu cợt mình.

"Ha ha, xem ra ngươi thật sự có một Sư Tôn tốt a.

Nếu không có một Sư Tôn tốt, e rằng ngay cả cảnh giới Kim Tiên

cũng không đạt được đúng không?" Dao Trì lạnh mặt, châm chọc hỏi.

Phi Vũ ha ha cười, lại không hề để ý một chút nào.

Một số chuyện không cần nói với Dao Trì, năm đó khi Sư Tôn chưa thu đồ, nàng đã ở cảnh giới Kim Tiên rồi.

Dao Trì liếc nhìn Phi Vũ, đột nhiên hỏi: "Hạo Thiên Kính đang ở trong tay ai?" Sở dĩ hỏi vấn đề này, là vì Dao Trì cảm thấy Hạo Thiên Kính vốn thuộc về Hạo Thiên, nhưng hiện tại lại bị người của Càn Nguyên Tiên Cung lấy mất, tự nhiên không cam lòng, nên muốn hỏi thăm xem đang ở chỗ ai, sau này nếu có cơ hội, có thể giúp Hạo Thiên lấy lại.

Hạo Thiên không ngờ Dao Trì lại hỏi vấn đề này, kỳ thực hắn cũng luôn nhớ đến Hạo Thiên Kính, chỉ là không muốn nói với ai.

Hiện tại Dao Trì đã giúp hỏi ra, hắn cũng nhìn Phi Vũ, hy vọng có thể nhận được câu trả lời.

Phi Vũ khẽ mỉm cười, trong tay lưu quang chợt lóe, Hạo Thiên Kính liền xuất hiện trong tay nàng.

Thấy Hạo Thiên Kính lại ở trong tay Phi Vũ.

Hạo Thiên và Dao Trì trong lòng đại hỉ, xem ra Hạo Thiên Kính không phải không có cơ hội lấy lại a.

Vốn, cứ tưởng loại Tiên Thiên Pháp Bảo này khẳng định ở trong tay Càn Nguyên, hoặc là trong tay hai vị Thánh nhân Nữ Oa và Hậu Thổ, tuyệt đối sẽ không ở trong tay những đệ tử kia, nhưng Hạo Thiên Kính lại ở trong tay Phi Vũ.

Hạo Thiên và Dao Trì nhìn nhau, hai người trong nháy mắt đã biết ý đồ của đối phương, đó chính là từ trong tay Phi Vũ mà cướp lại Hạo Thiên Kính.

Chương 201

Vốn, hai người định để người khác đối phó Phi Vũ, nhưng hiện tại Phi Vũ đã lấy ra Hạo Thiên Kính, vậy thì nhất định một trong hai người phải ra mặt, bởi vì hiểu rõ Hạo Thiên Kính, có thể phòng ngự hiệu quả.

Khổng Tuyên đang đứng một bên im lặng nhìn Phi Vũ chân thành như vậy, không nhịn được lắc đầu.

Kinh nghiệm chiến đấu của Phi Vũ quá ít a, giao chiến với người ta, lại dám trực tiếp nói hết toàn bộ thực lực và pháp bảo của mình cho người ta sao?

Chẳng phải là để người ta có sự chuẩn bị sao?

Tiểu sư muội này thật sự quá đơn thuần, đơn thuần đến mức có chút ngốc nghếch.

Nhưng Khổng Tuyên lại không hề lo lắng Phi Vũ sẽ thất bại.

Tuy chưa từng thấy thực lực của Phi Vũ, nhưng đã là đệ tử của Càn Nguyên Đại Thần, tự nhiên Phi Vũ vô cùng lợi hại, bởi vì mình cũng là người được Càn Nguyên bồi dưỡng, tự nhiên biết bản lĩnh của Thiên Nguyên.

Huống hồ không phải đệ tử của Càn Nguyên, dưới sự bồi dưỡng của Càn Nguyên đều đã lợi hại như vậy, huống hồ Phi Vũ là đệ tử của Càn Nguyên, tự nhiên không phải người bình thường.

Vì vậy, hắn không hề lo lắng Phi Vũ sẽ thua bất kỳ ai.

Điều duy nhất khiến Khổng Tuyên lo lắng, là lo Phi Vũ sẽ bị người ta lừa gạt, bởi vì chiến đấu không chỉ dựa vào thực lực, mà còn cần trí tuệ.

Thực lực của Phi Vũ tự nhiên không có bất kỳ vấn đề gì, nhưng kinh nghiệm chiến đấu hiển nhiên không đủ, có khả năng bị người khác lừa, sau đó để người ta tìm cơ hội tấn công.

Khổng Tuyên lo lắng thì lo lắng, nhưng cũng không nhắc nhở Phi Vũ, hy vọng Phi Vũ có thể trưởng thành trong trận chiến, huống hồ bản thân hắn đang ở đây, nếu Phi Vũ thật sự gặp nguy hiểm, hắn có thể trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Phi Vũ để bảo vệ, nên không hề lo lắng chút nào.

Lúc này, Dao Trì nhìn Phi Vũ, lạnh lùng cười nói: "Phi Vũ a, ta biết ngươi muốn báo thù.

Hôm nay ta cho ngươi một cơ hội, ta sẽ đánh một trận với ngươi.

Hy vọng ngươi tận dụng tốt cơ hội ta đã cho, lần sau khi đánh với ta, ta sẽ phải cẩn thận hơn một chút." Phi Vũ tuy tính cách ôn hòa, nhưng cũng không phải là không có chút cáu kỉnh nào.

Thấy người khác rõ ràng coi thường mình, lập tức không vui, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không khỏi trầm xuống, lạnh mặt nói: "Ha ha, đừng quá đắc ý.

Lần trước nếu không phải hai tên Đại La Kim Tiên các ngươi đánh lén một Kim Tiên như ta, ta cũng sẽ không bị thương.

Nếu như, lúc đó quang minh chính đại đánh với ta, hai tên Đại La Kim Tiên các ngươi cùng lên, cũng chưa chắc có thể làm ta bị thương." Phi Vũ nói xong lời này, trên mặt có chút tự kiêu nhỏ.

Dao Trì nghe vậy, không khỏi cười ha ha, "Ha ha, ha ha. … Thật nực cười a.

Chẳng lẽ người tu luyện cảnh giới Đại La Kim Tiên đều vô sỉ như ngươi sao?

Một Kim Tiên có thể đối phó hai Đại La Kim Tiên như ta, thật là

nực cười đến cực điểm, những lời này e rằng ngươi cũng không tin đúng không?" Phi Vũ khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, vung vẩy Hạo Thiên Kính trong tay, lạnh mặt nói: "Bớt nói nhảm đi, có thắng được hay không đánh rồi biết." Dao Trì cũng gật đầu, tung người bay đến trước mặt Phi Vũ, một kiếm đâm về phía Phi Vũ.

Thực lực của Phi Vũ rất mạnh, vốn là Phượng tộc, thế lực tự thân mạnh hơn những tu luyện giả khác.

Dưới tình huống đồng đẳng cấp, Phi Vũ có thể dễ dàng đánh bại tất cả đối thủ.

Hiện tại Phi Vũ đã bái sư Càn Nguyên, thực lực tự nhiên càng mạnh hơn, càng lợi hại hơn.

Giống như lời Phi Vũ đã nói, nếu hai Đại La Kim Tiên quang minh chính đại động thủ, tuy Phi Vũ không phải đối thủ của họ, nhưng khẳng định sẽ không bị đánh trọng thương đến chết.

Thực lực của Dao Trì cũng mạnh, cũng theo Hồng Quân tu luyện vô số năm, tự nhiên thực lực cũng mạnh.

Nhưng, Dao Trì so với Phi Vũ thì kém quá nhiều.

Điều duy nhất Dao Trì có thể thắng Phi Vũ, e rằng là trí thông minh của nàng.

Nhưng trước sức mạnh cường đại, tâm tư nhỏ nhặt của Dao Trì kỳ thực cũng vô dụng.

Huống hồ, Phi Vũ hiện tại không chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, mà còn có Hạo Thiên Kính, đối phó Dao Trì dễ dàng.

Phi Vũ tuy kinh nghiệm chiến đấu không phong phú, nhưng Sư Tôn đã dặn dò, khi chiến đấu với người khác, nhất định không thể nhân từ nương tay, đánh phải đánh thật mạnh, không được để lại dư địa.

Vì vậy, lúc này Phi Vũ ra tay vô cùng quả quyết, trực tiếp dùng Hạo Thiên Kính ra tay, mấy chiêu liền đánh Dao Trì thổ huyết.

Thấy Dao Trì bị thương, Hạo Thiên không khỏi nhíu mày, nếu cứ đánh như vậy Dao Trì khẳng định không phải đối thủ của Phi Vũ.

Thật không ngờ Phi Vũ lại lợi hại đến vậy, xem ra lời Phi Vũ nói một mình đối phó hai Đại La Kim Tiên cũng không phải nói dối.

Lúc này, Phi Vũ lại dùng Hạo Thiên Kính đánh về phía Dao Trì, thấy Hạo Thiên Kính đột nhiên bắn ra một đạo quang mang, đánh về phía Dao Trì.

Đồng thời, Phi Vũ cũng giơ tay đánh ra một chưởng, một chưởng này vô cùng lợi hại, mang theo một loại hỏa diễm trực tiếp bài ra về phía Dao Trì.

Dao Trì cơ bản dồn hết sự chú ý vào Hạo Thiên Kính, bởi vì nàng biết Hạo Thiên Kính lợi hại, nhưng lại bỏ qua Phi Vũ.

Khi tránh né Hạo Thiên Kính, Phi Vũ cũng đã tiếp cận Dao Trì, sau đó một chưởng đánh vào người Dao Trì.

Dao Trì đau đớn rên một tiếng, bay ra xa.

Lúc này, Hạo Thiên trực tiếp bay đến chỗ Dao Trì rơi xuống, vững vàng đỡ lấy Dao Trì.

Hạo Thiên liếc nhìn Dao Trì, lo lắng hỏi: "Không sao chứ?" Dao Trì gật đầu, bất đắc dĩ liếc nhìn Phi Vũ cách đó không xa, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đáng chết, sao lại mạnh như vậy, sao lại lợi hại như vậy, ta lại ngay cả nàng ta cũng không đánh lại." Thấy Dao Trì như vậy, Hạo Thiên nhẹ nhàng an ủi: "Không sao, không sao, không phải lỗi của ngươi, Phi Vũ kia quá lợi hại rồi.

Nhưng đừng quên, hiện tại Phi Vũ là Đại La Kim Tiên, ngươi cũng là Đại La Kim Tiên, đánh bại ngươi cũng là chuyện bình thường.

Hơn nữa, ngươi đã quên một điểm quan trọng, nàng ta trong tay có Tiên Thiên Pháp Bảo Hạo Thiên Kính, thua nàng ta chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Một Kim Tiên cầm Hạo Thiên Kính, cũng có thể đối kháng với Đại La Kim Tiên." Được Hạo Thiên an ủi một trận như vậy, tâm trạng của Dao Trì quả nhiên đã tốt hơn không ít, nhưng vẫn có chút thất hồn lạc phách.

Hiển nhiên nàng biết mình không ổn, Phi Vũ quá mạnh rồi.

Nhưng Dao Trì khó lòng chấp nhận, rõ ràng là người bị đánh bại, nhưng hiện tại lại đánh bại mình, khiến nàng quá bị đả kích.

Lúc này, Hạo Thiên nhìn Phi Vũ, cười ha ha nói: "Thật sự đã coi thường ngươi rồi, mấy ngày không gặp lại lợi hại đến vậy, thật sự quá khiến người ta khó tin.

Nếu không ngại, ta cũng muốn đấu mấy chiêu với ngươi, không biết ngươi có nguyện ý không?" Nghe nói vậy, Phi Vũ lại gật đầu, cười nói: "Được thôi, ta cũng muốn đánh một trận với ngươi." Lúc này, Khổng Tuyên đột nhiên nói: "Ha ha, làm như vậy đối với Phi Vũ không công bằng a.

Nàng vừa đánh một trận với Dao Trì, bây giờ lại để nàng đánh một trận nữa, đã tiêu hao thể lực rồi, bây giờ lại muốn đánh với nàng, chẳng phải có chút chiếm tiện nghi sao.

Ta thấy, chi bằng ta đánh một trận với ngươi thì sao?" Hạo Thiên nghe vậy nhíu mày, để hắn đi đánh Khổng Tuyên, chẳng phải là tìm chết sao?

Hắn không nguyện ý đánh với Khổng Tuyên a, bởi vì hắn quá hiểu thực lực của Khổng Tuyên rồi, để Khổng Tuyên đối phó Đại La Kim Tiên không thành vấn đề, ngay cả Đại La Kim Tiên mạnh hơn cũng có

thể đối phó, dù trong tay Phi Vũ có Tiên Thiên Pháp Bảo, cũng có thể đối phó, nhưng để hắn đối phó Chuẩn Thánh, thì có chút đùa cợt rồi, hắn không phải đối thủ của Chuẩn Thánh. _ Sở dĩ, Hạo Thiên không thể cùng Khổng Tuyên giao đấu.

Y liếc nhìn Khổng Tuyên, khặc khặc cười một tiếng, lạnh nhạt nói: "Ngài chính là Chuẩn Thánh tu vi, Chuẩn Thánh đối phó ta một Đại La Kim Tiên, ta nào có thể là đối thủ." Nghe Hạo Thiên nói vậy, Khổng Tuyên lộ vẻ khinh thường, lạnh lùng liếc nhìn Hạo Thiên, vẻ mặt châm chọc nói: "Ha ha, ngươi cũng có thể nói ra lời này, thật khiến người khác bất ngờ!

Chẳng lẽ đã quên lúc hai Đại La Kim Tiên các ngươi lén tập kích Kim Tiên rồi sao?

Khi làm chuyện thì không thấy dè dặt, giờ thì từ chối nhanh chóng, xem ra ngươi cũng là kẻ ỷ mạnh hiếp yếu." Nói đến đây, Khổng Tuyên bỗng dừng lại, nghiêm túc nhìn Hạo Thiên, trào phúng nói: "Ha ha, xem ra ngươi thật sự không thích hợp làm Thiên Đình chi chủ.

Chương 202

Loại tiểu nhân vô sỉ như ngươi cũng chỉ có thể chiêu mộ một vài yêu quái chiếm núi xưng vương.

Bất quá, giờ đây chiếm núi xưng vương cũng chẳng được nữa rồi." Hạo Thiên bị nói đến mức mặt đỏ tía tai, trừng mắt nhìn Khổng Tuyên, hận không thể xé xác y ra từng mảnh, nhưng lại chẳng có năng lực đó.

Nếu có, hẳn y đã sớm động thủ rồi.

Đáng tiếc, y biết không thể đánh thắng Khổng Tuyên, nên chỉ đành nhẫn nhịn.

"Ha ha, nếu ngươi đã lợi hại như vậy, đừng trách ta không khách khí.

Nếu muốn động thủ cũng chẳng phải không được, chỉ là một mình ta sẽ đối phó với mấy vị Đại La Kim Tiên các ngươi.

Nếu không sợ thì cứ thử xem." Hạo Thiên dùng lời lẽ khích tướng, mong Khổng Tuyên sẽ đồng ý, như vậy mấy Đại La Kim Tiên đối phó Khổng Tuyên sẽ có chút cơ hội thắng.

Khổng Tuyên nhìn Hạo Thiên, không ngờ y lại vô sỉ đến vậy, có thể đường hoàng nói chuyện một nhóm người đánh một người như thể là lẽ hiển nhiên vậy.

Khổng Tuyên không khỏi liếc nhìn mấy vị Đại La Kim Tiên bên cạnh Hạo Thiên, thầm nghĩ không biết họ có phải đối thủ của mình không.

Nếu là đối thủ, tự nhiên y sẽ đồng ý, còn nếu không phải, Khổng Tuyên cũng sẽ không chấp thuận, dù sao y cũng có vài Đại La Kim

Tiên phía sau, không cần phải đơn độc chiến đấu với mấy Đại La Kim Tiên kia.

Mấy Đại La Kim Tiên phía sau Hạo Thiên thực lực bình thường, Khổng Tuyên chẳng hề sợ hãi.

Y cũng không biết đám người này có Pháp bảo lợi hại nào, hay là có âm mưu gì chăng.

Bằng không thì cớ gì Hạo Thiên lại đưa ra yêu cầu như vậy?

Đã đưa ra yêu cầu này, ắt có ẩn tình.

Sau một hồi trầm tư, Khổng Tuyên cuối cùng gật đầu, cười nói: "Được thôi, tùy ngươi.

Hôm nay ta xem ngươi có bản lãnh gì." Sở dĩ Khổng Tuyên chấp thuận là bởi muốn lập uy cho Thiên Đình, để mọi người đều biết Khổng Tuyên không dễ đối phó, cũng để Phi Vũ nhìn thấy thực lực của mình.

Dù Phi Vũ là đệ tử của Càn Nguyên, nhưng theo Càn Nguyên đã lâu, không thể để nàng xem thường được.

Hạo Thiên không ngờ Khổng Tuyên lại đồng ý sảng khoái đến vậy, có chút kinh ngạc nhìn Khổng Tuyên, rồi quay người nhìn mấy Đại La Kim Tiên phía sau: "Tất cả xông lên!" Mấy vị Đại La Kim Tiên gật đầu, trong lòng có chút căng thẳng.

Danh Khổng Tuyên vang dội Hồng Hoang, thực lực của y ai cũng rõ, cực kỳ lợi hại, thậm chí có thể đối kháng với Thánh Nhân.

Mấy Đại La Kim Tiên cũng không biết mình có phải đối thủ của y không, nên lúc này tâm tình bất an, sợ không đánh lại Khổng Tuyên.

Đánh không lại cũng chẳng sao, nhưng nếu lỡ mất cảnh giác mà bị Khổng Tuyên giết thì nguy hiểm rồi.

Hạo Thiên thấy mấy Đại La Kim Tiên cứ lề mề phía sau, nhịn không được muốn mắng, nhưng bên cạnh y Đại La Kim Tiên cũng không nhiều, nên đành nhịn lại.

"Không cần lo lắng, các ngươi cứ tập kích từ xung quanh là được, ta sẽ đối kháng chính diện." Hạo Thiên liếc nhìn mấy người, nhạt giọng nói.

Lời này có thể khiến mấy Đại La Kim Tiên thả lỏng hơn đôi chút.

Nghe Hạo Thiên nói vậy, tâm tình của mấy Đại La Kim Tiên quả nhiên tốt hơn.

Lúc này, Khổng Tuyên dường như đã có chút mất kiên nhẫn, nhìn mấy người kia, lạnh nhạt nói: "Các ngươi có xong chưa?

Nếu còn không động thủ, ta sẽ thay đổi chủ ý đó." "Nếu đã vội vậy, vậy ta cũng sẽ không khách khí." Hạo Thiên thật sự lo Khổng Tuyên sẽ đột nhiên đổi ý, nên y dẫn đầu công kích Khổng Tuyên.

Nhanh chóng, mấy người liền giao chiến.

Phi Vũ đứng một bên quan sát, vốn có chút lo lắng cho Khổng Tuyên.

Nhưng sau khi hai bên giao thủ, nàng phát hiện Khổng Tuyên đối phó mấy người kia vô cùng dễ dàng, liền thả lỏng.

Khổng Tuyên đối phó rất nhẹ nhàng, thậm chí hiện tại còn chưa sử dụng tuyệt chiêu nào.

Khi đối mặt với những người này, Khổng Tuyên thực ra có chút khinh thường trong lòng, bởi y từng giao chiến với cả Thánh Nhân, nên đối phó mấy Đại La Kim Tiên tự nhiên chẳng bận tâm.

Đúng lúc đó, thấy Khổng Tuyên đột nhiên trên người lóe lên một luồng thần quang, luồng thần quang ấy trực tiếp lao thẳng vào một

Đại La Kim Tiên.

Vị Đại La Kim Tiên kia giơ Pháp bảo ra đỡ, nghe một tiếng "Oanh long!", toàn bộ Pháp bảo trong nháy mắt bị đánh nát.

Ngay sau đó, Khổng Tuyên trực tiếp lóe thân đến chỗ Đại La Kim Tiên đó, trong tay lại một lần nữa đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang, trực tiếp miểu sát vị Đại La Kim Tiên kia.

Vị Đại La Kim Tiên kia chết thảm khốc vô cùng, thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã bị giết chết.

Một Đại La Kim Tiên bị miểu sát khiến các Đại La Kim Tiên còn lại triệt để sợ hãi, lập tức kéo giãn khoảng cách với Khổng Tuyên.

Kéo giãn khoảng cách khiến công kích của họ trở nên yếu ớt.

Quan trọng hơn, mấy Đại La Kim Tiên rõ ràng đã sợ Khổng Tuyên, lúc này căn bản không dám ra tay.

Chỉ cần Khổng Tuyên hơi động, sự phòng ngự lỏng lẻo của họ có thể hại thảm Hạo Thiên đang chiến đấu cận chiến với Khổng Tuyên.

Chưa đánh được bao lâu, Hạo Thiên đã bị Khổng Tuyên đánh bay ra ngoài.

Hạo Thiên thấy không đánh lại Khổng Tuyên, chỉ đành hạ lệnh rút lui.

Khi mọi người rút lui, Khổng Tuyên lại lần nữa phát động công kích, ra lệnh toàn quân xuất kích.

Khổng Tuyên lóe thân trực tiếp đến trước mặt một Đại La Kim Tiên, sau đó một chưởng đánh vào sau lưng vị Đại La Kim Tiên đó, trực tiếp giết chết y.

Thiệt hại mất hai Đại La Kim Tiên khiến Hạo Thiên đau lòng khôn xiết, nhưng lúc này cũng không kịp nói nhiều, trước tiên bảo toàn tính

mạng của y là quan trọng.

Nhanh chóng, Hạo Thiên dẫn tàn binh bại tướng trở về Vân Hải Sơn.

Vốn dĩ, Khổng Tuyên định thừa thắng xông lên, diệt sạch Hạo Thiên.

Nhưng khi đến Vân Hải Sơn, trong Vân Hải Sơn đột nhiên cuồng phong nổi lên, một trận pháp phòng ngự khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện, ngăn cản bước chân của Khổng Tuyên.

Mặc cho Khổng Tuyên đánh thế nào cũng không thể phá vỡ đại trận.

Hơn nữa, khi công kích đại trận, đại trận lại có thể phản lại công kích, gây cho Khổng Tuyên một chút thương hại.

Khổng Tuyên nhìn trận pháp quái lạ này, không còn cách nào khác đành ra lệnh mọi người rút lui.

Phi Vũ nhìn đại trận, khẽ nhíu mày, không nhịn được hỏi: "Đại trận này, không ngờ lại lợi hại đến vậy.

Ta chưa từng nghe Sư Tôn nói, Sư Tôn từng dạy ta vài trận pháp lợi hại nhưng lại không nhắc đến trận pháp này." "Không rõ.

Chắc là Hồng Quân Thánh Nhân truyền cho.

Hạo Thiên và Dao Trì không thể có loại trận pháp này được." Khổng Tuyên nhíu mày, trầm tư nói: "Chúng ta cứ chờ ở đây trước.

Ta sẽ phái người quay về thỉnh vài vị trận pháp cao thủ, xem có thể phá giải trận pháp này không." Phi Vũ gật đầu, suy nghĩ nói: "Được, ta sẽ đến chỗ trận pháp thử xem, có lẽ có thể tìm ra điểm yếu." Khổng Tuyên dặn dò Phi Vũ cẩn thận, cũng không ngăn cản.

Chương 203

Một lúc sau, Phi Vũ có chút chán nản quay về: "Thật lợi hại.

Không chỉ phòng ngự mạnh mẽ, mà còn có thể phản lại công kích, gây sát thương." Khổng Tuyên lẳng lặng gật đầu, trầm tư nói: "Đây chắc hẳn là trận pháp do Hồng Quân Thánh Nhân nghiên cứu.

Muốn phá giải trận pháp này, e rằng chúng ta cũng phải đi thỉnh Thánh Nhân giúp đỡ." Phi Vũ gật đầu, chẳng hề bận tâm, cười nói: "Cái này chắc không khó đâu, dù sao các Thánh Nhân đó cũng phải nể mặt Càn Nguyên Tiên Cung chúng ta vài phần." Nghe Phi Vũ nói vậy, Khổng Tuyên lắc đầu, cười khổ sở nói: "Ngươi sai rồi.

Thánh Nhân sẽ nể mặt Càn Nguyên Đại Thần, nhưng sẽ không nể mặt ta.

Huống hồ, những Thánh Nhân kia tuy bề ngoài cung kính Càn Nguyên Đại Thần, nhưng mỗi người đều có tâm tư riêng.

Đừng tưởng rằng họ sẽ nhún nhường người của Càn Nguyên Tiên Cung chúng ta.

Vì lợi ích, có khi họ thậm chí sẽ đắc tội Càn Nguyên Tiên Cung." Phi Vũ lại không nghĩ vậy, có chút không tin.

Thấy Phi Vũ như vậy, Khổng Tuyên liền giải thích: "Các Thánh Nhân tuy đều chịu ân huệ của Càn Nguyên Đại Thần, nhưng ai cũng có mưu đồ riêng.

Tự nhiên không thể mọi chuyện đều xoay quanh Càn Nguyên Tiên Cung chúng ta.

Huống hồ, hiện tại họ đều có giáo phái của riêng mình, tự nhiên phải suy nghĩ cho sự phát triển của giáo phái.

Người của Càn Nguyên Tiên Cung chúng ta thuộc về một phe.

Phe chúng ta có Càn Nguyên Đại Thần, cùng với Nữ Oa và Hậu Thổ Thánh Nhân.

Ai mạnh hơn, ngươi xem đó.

Bởi vậy những kẻ muốn đắc tội chúng ta đều phải cân nhắc kỹ lưỡng, cố gắng không đắc tội chúng ta, nhưng nếu đến lúc cần đắc tội thì cũng sẽ không mềm lòng." "Ngoài chúng ta ra, Tam Thanh lại là một phe, họ cũng có ba vị Thánh Nhân.

Còn có Tây Phương Giáo, Tây Phương Giáo cũng có hai vị Thánh Nhân.

Còn lại là Hồng Quân, nhưng Hồng Quân dường như chú trọng hơn vào phương diện tu vi." Nghe Khổng Tuyên nói vậy, Phi Vũ lại cảm thấy có chút nguy cơ, nhìn Khổng Tuyên, lo lắng nói: "Nghe vậy, Càn Nguyên Tiên Cung chúng ta cũng nguy hiểm rồi sao?" Phi Vũ quan tâm nhất là Càn Nguyên Tiên Cung.

Nếu Càn Nguyên Tiên Cung xảy ra chuyện, đó là điều nàng không muốn thấy.

Nhưng có Sư Tôn ở đây, Càn Nguyên Tiên Cung chắc hẳn sẽ không có vấn đề.

Khổng Tuyên "ha ha" cười một tiếng, tự tin nói: "Nguy hiểm thì không đáng nói.

Những Thánh Nhân kia không phải đối thủ của Càn Nguyên Đại Thần, huống hồ cũng không dám đắc tội Càn Nguyên Đại Thần.

Bất quá, không dám đắc tội Càn Nguyên Đại Thần lại không có nghĩa là không dám ra tay với chúng ta.

Chúng ta đều là đệ tử của Càn Nguyên Đại Thần, những Thánh

Nhân kia không dám đối phó Càn Nguyên Đại Thần, nhưng âm thầm tính kế chúng ta thì có thể." Phi Vũ gật đầu, sau đó cười khì khì nói: "Không sợ, ta cũng đã là Đại La Kim Tiên rồi này.

Các đệ tử khác cũng có cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Sau này có lẽ cũng sẽ có thêm mấy vị Thánh Nhân, như vậy sẽ không ai dám ức hiếp chúng ta nữa." Khổng Tuyên cười mà không nói.

Nói thì đơn giản, nhưng nào có dễ dàng đến vậy?

Đừng nói là thành Thánh, tu luyện đến Chuẩn Thánh và Á Thánh cũng đâu có dễ.

Phi Vũ hiển nhiên không hiểu.

Nhưng cũng không sao, có được lòng tin như vậy là chuyện tốt.

Có Càn Nguyên Đại Thần giúp đỡ, biết đâu lại có người có thể tu luyện thành Thánh Nhân thì sao?

Vả lại, các đệ tử của Càn Nguyên Đại Thần đều không tệ, chỉ cần Càn Nguyên Đại Thần chịu giúp, dù không đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, nhưng cảnh giới Chuẩn Thánh cũng rất có khả năng.

Nếu Càn Nguyên Tiên Cung có vài đệ tử cấp Chuẩn Thánh, e rằng những Thánh Nhân kia cũng chẳng dám làm gì.

Đúng lúc này, một số trận pháp cao thủ trong Thiên Đình đã đến.

Tu vi của những người này thực ra không tệ, nhưng tạo nghệ về trận pháp lại rất giỏi, là một nhóm người do Khổng Tuyên đặc biệt bồi dưỡng.

Lần này có tổng cộng bốn người.

Sau khi mấy người chào Khổng Tuyên và Phi Vũ, liền trực tiếp đến chỗ trận pháp, nghiên cứu trận pháp.

Khoảng nửa canh giờ sau, mấy người trở về trước mặt Khổng Tuyên, khẽ lắc đầu nói: "Không được rồi, trận pháp này quỷ dị quá, chúng ta không có cách nào.

Trận pháp này kết hợp lực lượng thiên địa, trên thông thiên, dưới thông địa, dung hợp với thiên địa, công thủ hợp nhất." Khổng Tuyên mất kiên nhẫn vẫy tay, trực tiếp hỏi: "Đừng nói những điều vô dụng đó, trực tiếp nói với ta là có cách phá trận không?

Chỉ cần được là được, không cần lo lắng những chuyện khác." Trong đó một người trầm tư nói: "Xét về cường độ của trận pháp, khả năng phòng ngự có thể sánh ngang Thánh Nhân.

E rằng chỉ có Thánh Nhân xuất diện mới được, nhưng dù Thánh Nhân xuất diện cũng không biết có phá vỡ được không." "Thánh Nhân a." Khổng Tuyên lẩm bẩm một tiếng, có chút khó xử.

Bởi vì Thánh Nhân không dễ thỉnh.

Đương nhiên, đi thỉnh Nữ Oa và Hậu Thổ giúp đỡ thì không thành vấn đề, dù sao họ cũng là người của Càn Nguyên Tiên Cung, tìm họ giúp đỡ tự nhiên là được.

Nhưng Khổng Tuyên hiện là Ngọc Đế Thiên Đình.

Tìm người ta giúp đỡ, sẽ nợ người ta nhân tình, sau này phải trả.

Dù giữa họ không cần quá câu nệ chuyện này, nhưng Khổng Tuyên cảm thấy có chút không ổn.

Khổng Tuyên là người trọng thể diện, không muốn Thiên Đình vừa mới thành lập, vừa mới giao chiến với Hạo Thiên đã phải đi thỉnh Thánh Nhân giúp đỡ.

Như vậy sẽ khiến người khác nghĩ rằng Thiên Đình chỉ dựa vào Thánh Nhân và Càn Nguyên Tiên Cung.

Sẽ bị cười chê.

Dù sao, trừ khi bất đắc dĩ, Khổng Tuyên sẽ không đi thỉnh Thánh Nhân.

Huống hồ, Khổng Tuyên cũng quen biết một số nhân vật lợi hại, không nhất thiết phải tìm Thánh Nhân giúp đỡ.

Chỉ là hiện tại trận pháp không có cách nào phá giải.

Trong tình thế bất đắc dĩ, Khổng Tuyên đành dẫn người trở về.

Trở về Thiên Đình, tâm tình của Khổng Tuyên cũng chẳng phải tốt hay xấu.

Dù bị trận pháp ngăn cản, nhưng theo Khổng Tuyên, y vẫn thắng, dù sao cũng đã đánh cho đối phương không dám ra ngoài.

Chỉ là bởi vì có trận pháp, nên mới thành ra như vậy.

Đúng lúc này, Phi Vũ đột nhiên nhìn Khổng Tuyên nói: "Ngọc Đế, trận pháp này mạnh quá, chúng ta có nên đi thỉnh người giúp đỡ không?

Ta biết Ngọc Đế, có một số chuyện ngài không tiện ra mặt, nhưng ta không phải Ngọc Đế.

Chương 204

Ta đi thỉnh người giúp đỡ, chắc hẳn sẽ không ảnh hưởng đến Thiên Đình chúng ta đâu.

Hạo Thiên và Dao Trì có thù với ta, ta tìm người đối phó, cũng hợp tình hợp lý, ngài thấy sao?" Khổng Tuyên trầm mặc, một lúc sau nói: "Hãy đợi thêm chút nữa.

Bất luận thế nào, nếu chúng ta phải thỉnh người giúp đỡ, tự nhiên sẽ bị người khác nói Thiên Đình chúng ta vô năng.

Ta không muốn bị như vậy.

Dù thế nào, ta cũng phải tìm cách đối phó, giết chết Hạo Thiên và Dao Trì, dùng máu của họ khiến người Hồng Hoang kiêng sợ Thiên Đình ta." Phi Vũ gật đầu, đồng tình với lời đó, cười nói: "Được, ta nghe lời ngài." Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên có người báo cáo, Tam Tiêu của Càn Nguyên Tiên Cung đã đến.

Nghe Tam Tiêu đến, Phi Vũ và Khổng Tuyên đều rất vui mừng.

Ba người này trong số các đệ tử của Càn Nguyên Tiên Cung là những người lợi hại nhất, đương nhiên trừ Nữ Oa và Hậu Thổ ra.

Cả ba người đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, những người lợi hại nhất đều có Pháp bảo lợi hại trong tay.

Một lúc sau, Tam Tiêu cười cười đến.

Mấy người chào hỏi một tiếng, sau đó tự mình ngồi xuống.

Phi Vũ nhìn Tam Tiêu, hiếu kỳ hỏi: "Tam Tiêu, các muội đến rồi sao?

Ở Càn Nguyên Tiên Cung không có gì thú vị sao?

Sao lại đến Thiên Đình chúng ta?

Thiên Đình chúng ta có rất nhiều thứ hay ho đó.” Phi Vũ tuy đã trở thành Tây Vương Mẫu, nhưng tính cách vẫn như vậy, thích chơi đùa, không hề quá ổn trọng hay uy nghiêm, chẳng khác gì trước kia.

Vân Tiêu liếc nhìn Phi Vũ, sau đó nói với Khổng Tuyên: “Ha ha, Sư Tôn biết Ngọc Đế đang gặp khó khăn, lại biết ngài không muốn cầu cạnh người khác, nên Người muốn ta nhắc nhở Ngọc Đế một chuyện.

Đương nhiên rồi, ta cũng muốn ở Thiên Đình chơi đùa một chút, không biết Ngọc Đế có hoan nghênh không?” “Hoan nghênh, hoan nghênh!” Khổng Tuyên mừng rỡ.

Điều khiến y vui nhất là Càn Nguyên Đại Thần vẫn luôn nhớ đến y, biết y có chuyện, lại biết cách làm việc của y, nên đặc biệt phái người đến giúp đỡ một cách kín đáo.

Đúng lúc này, Vân Tiêu nói: “Sư Tôn bảo ta nói với Ngọc Đế rằng Hạo Thiên Kính có công dụng rất lớn, Ngọc Đế và Phi Vũ có thể cùng nhau nghiên cứu kỹ lưỡng.” Nói xong, Vân Tiêu bất đắc dĩ nhìn Khổng Tuyên, cười khổ sở nói: “Sư Tôn chỉ nói với ta bấy nhiêu, những chuyện còn lại chỉ có thể tự ngài xem xét.” Mọi người đều là người thông minh, nên sau khi Vân Tiêu nói xong, Khổng Tuyên và Phi Vũ liền hiểu ra.

Phương pháp phá trận chắc hẳn có liên quan đến Hạo Thiên Kính.

Còn liên quan như thế nào thì không biết, cần phải tham ngộ.

Phi Vũ trực tiếp lấy Hạo Thiên Kính ra, lạnh nhạt nói: “Nếu đã vậy, chúng ta cùng xem Hạo Thiên Kính có bí mật gì.

Dù sao Hạo Thiên Kính cũng là của mọi người.

Tuy Sư Tôn đã đưa cho ta, nhưng ta cũng không tiện độc chiếm.”

Vân Tiêu khẽ cười, liếc nhìn Phi Vũ nói: "Sư Tôn nói, Hạo Thiên Kính sau này sẽ là Thiên Đình Chí Bảo vậy.

Dù sao Thiên Đình cũng cần một kiện Tiên Thiên Pháp Bảo.

Còn về việc ai trong hai người cầm giữ, tùy Ngọc Đế quyết định." Khổng Tuyên trực tiếp nói: "Cứ để Phi Vũ cầm giữ là được, ta thì không cần." Sau đó, mấy người bắt đầu nghiên cứu Hạo Thiên Kính.

Tam Tiêu mấy người cũng vây quanh, cùng nhau nghiên cứu.

Nhanh chóng, mấy người có phát hiện trọng đại.

Họ phát hiện Hạo Thiên Kính thực ra có thể nhìn thấu bản nguyên của vạn vật thế gian, có thể quan sát mọi thứ trong thiên địa.

Đương nhiên, cần có thực lực nhất định.

Hơn nữa, công dụng lớn nhất của Hạo Thiên Kính thực ra là có thể nhìn xuyên vạn pháp.

Bất kể là thứ gì, chỉ cần bị Hạo Thiên Kính chiếu một cái là có thể nhìn thấu bản nguyên của nó.

Trận pháp cũng vậy, trận pháp cũng do con người nghiên cứu ra.

Bởi vậy, chỉ cần Hạo Thiên Kính chiếu một cái, thực ra có thể tìm ra điểm yếu của trận pháp và những huyền bí bên trong trận pháp.

Nghiên cứu ra bí mật của Hạo Thiên Kính, Khổng Tuyên mấy người liền vui mừng khôn xiết, bởi vì cuối cùng đã có cách đối phó trận pháp.

Khổng Tuyên sắc mặt âm trầm, đanh mặt nói: "Lần này, nhất định phải bắt trọn một mẻ, giúp Phi Vũ báo thù.

Đồng thời cũng phải cho người Hồng Hoang thấy uy danh Thiên Đình ta, để sau này không ai dám coi thường nữa." Bích Tiêu trong Tam Tiêu đột nhiên nhìn Khổng Tuyên, trầm tư nói: "Khổng Tuyên

Đại Ca, muội có thể đi xem không?" Khổng Tuyên liếc nhìn Tam Tiêu, có chút khó xử nói: "Chuyện này, ta mong các muội đừng tham dự.

Đợi sau khi giết được chúng, các muội có thể tùy tiện dẫn Thiên Binh Thiên Tướng đi chơi đùa.

Nhưng trận chiến này ta hy vọng có thể dựa vào sức mạnh của Thiên Đình." Tam Tiêu cũng hiểu ý của Khổng Tuyên, liền gật đầu.

Dù sao Khổng Tuyên và Phi Vũ cũng có thể đối phó Hạo Thiên và Dao Trì.

Khổng Tuyên cũng đã đồng ý, sau này có thể để các nàng dẫn Thiên Binh Thiên Tướng đi đối phó những người khác.

Dù sao cũng không mất nhiều thời gian, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được.

Khổng Tuyên có chút nôn nóng.

Để đối phó Hạo Thiên lần này, Khổng Tuyên đã dẫn theo năm mươi vạn người, riêng Đại La Kim Tiên đã có tám người, vô cùng muốn giết chết Hạo Thiên cùng những kẻ khác.

Thực ra Khổng Tuyên trong lòng biết rõ, Hạo Thiên và Dao Trì đều là đồng tử của Hồng Quân.

Tuy Hồng Quân đã đuổi hai người đi, nhưng dù sao vẫn là đồng tử của Hồng Quân.

Giết họ thực ra là không nể mặt Hồng Quân.

Khổng Tuyên chính vì biết điểm này, nên mới muốn giết họ.

Mục đích là để tạo thanh thế cho Thiên Đình, ngay cả Hồng Quân y cũng không sợ, huống chi là những người khác.

Nhanh chóng, Khổng Tuyên dẫn một đoàn người đến, lập tức cho người bao vây Vân Hải Sơn.

Ngay sau đó, Khổng Tuyên liếc nhìn Phi Vũ, cười nói: "Sẵn sàng chưa?" Phi Vũ gật đầu, cười nói: "Sẵn sàng." Vừa nói, Phi Vũ lấy Hạo Thiên Kính ra, sau đó trực tiếp dùng Hạo Thiên Kính chiếu lên trận pháp, rồi hai người cùng quan sát.

Trên Hạo Thiên Kính hiển thị quỹ tích và sự vận hành của trận pháp.

Khổng Tuyên nhanh chóng tìm thấy điểm yếu, trực tiếp bay đến vị trí điểm yếu của trận pháp, sau đó Ngũ Sắc Thần Quang lao thẳng vào vị trí trận pháp mà đánh.

Toàn bộ trận pháp như chịu phải một cú va chạm kịch liệt, trong nháy mắt tan rã.

Đồng thời, Khổng Tuyên lơ lửng giữa không trung, hô lớn một tiếng: "Giết!" Mấy chục vạn Thiên Binh Thiên Tướng như những giọt mưa, trực tiếp sát nhập Vân Hải Sơn.

Ngay sau đó, Khổng Tuyên trực tiếp tìm thấy vị trí của Hạo Thiên và Dao Trì, dẫn theo mấy Đại La Kim Tiên trực tiếp xông đến trước mặt họ.

Bên Hạo Thiên tổng cộng có bốn Đại La Kim Tiên, còn bên Khổng Tuyên lại có mười Đại La Kim Tiên.

Chương 205

Phi Vũ đối phó Dao Trì thừa sức, Khổng Tuyên đối phó Hạo Thiên cũng dễ dàng.

Hai Đại La Kim Tiên còn lại đối mặt với mấy Đại La Kim Tiên khác thì cũng chẳng thành vấn đề.

Chỉ là, trước khi động thủ.

Hai Đại La Kim Tiên bên cạnh Hạo Thiên đột nhiên đồng thời ra tay tập kích Dao Trì.

Một người cầm kiếm, người kia cầm đao, đao kiếm trực tiếp đâm vào cơ thể Dao Trì.

Dao Trì khóe miệng chảy máu tươi, không tin nổi nhìn hai người phía sau, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Dao Trì cũng không ngờ, lại chết dưới tay hai thuộc hạ của mình.

Điều càng khiến nàng không cam tâm hơn là lại chết theo cách như vậy.

Đúng lúc đó, hai vị Đại La Kim Tiên kia vội vàng nói: "Chúng ta, chúng ta nguyện ý đầu hàng Thiên Đình." Khổng Tuyên sắc mặt âm trầm.

Loại người như vậy y không dám dùng.

Vì có thể lén tập kích Dao Trì, tự nhiên cũng có thể lén tập kích y.

Nên loại người này giết đi là tốt nhất.

"Giết!" Khổng Tuyên hạ lệnh.

Mấy Đại La Kim Tiên trực tiếp xông về phía hai Đại La Kim Tiên kia.

Khổng Tuyên liếc nhìn Hạo Thiên, cười khẩy: "Hôm nay chính là tử kỳ của ngươi." Hạo Thiên cũng hiểu rõ tình cảnh của mình, nên y liều mạng.

Y biết chắc chắn không thể thoát được, bởi vì xung quanh có quá nhiều Đại La Kim Tiên, huống hồ còn có một Phi Vũ luôn nhìn chằm chằm.

Nhanh chóng, hai vị Đại La Kim Tiên kia đã bị giết chết.

Thấy hai Đại La Kim Tiên chết thảm, Hạo Thiên trong lòng không khỏi run rẩy.

Khi Hạo Thiên thất thần, Khổng Tuyên cuối cùng cũng tìm được cơ hội.

Ngũ Sắc Thần Quang lao thẳng vào đầu Hạo Thiên mà đánh.

Với một tiếng "Phốc xuy", toàn bộ Hạo Thiên trực tiếp bị Khổng Tuyên giết chết.

Vào khoảnh khắc Hạo Thiên chết, Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung đột nhiên có cảm ứng, sắc mặt hơi biến sắc, có chút khó coi.

Hai đồng tử của ông ta vậy mà bị người ta giết chết, thật đáng hận a!

Rõ ràng biết là đồng tử của ông ta, vậy mà lại ra tay tàn độc, thật quá đáng hận!

"Khổng Tuyên a Khổng Tuyên, ngươi thật đủ độc ác.

Nếu đã không nể mặt ta, sau này ta cũng không cần nể mặt ngươi nữa." Hồng Quân lạnh lùng nói.

Hạo Thiên và Dao Trì đều đã chết.

Các yêu quái khác đều đầu hàng, có kẻ thì nhân lúc hỗn loạn mà bỏ trốn.

Khổng Tuyên cùng những người khác đắc thắng trở về, tâm tình đều khá tốt.

Các Đại năng Hồng Hoang đều đã biết chuyện này.

Ai nấy đều kinh ngạc Khổng Tuyên lại lợi hại và hung mãnh đến vậy, dám giết chết đồng tử của Hồng Quân, rõ ràng là không nể mặt Hồng Quân a!

Xem ra Thiên Đình sau này thật sự không thể chọc vào được nữa rồi.

Chỉ là, không biết đây là ý của Khổng Tuyên, hay là ý của Càn Nguyên Đại Thần đây?

Đúng lúc này, Khổng Tuyên và những người khác đang ngồi trong Lăng Tiêu Bảo Điện, chúc mừng thắng lợi.

Tam Tiêu cùng những người khác cũng có mặt.

Sau khi chúc mừng xong, những người trong thiên điện đều tản đi, chỉ còn lại Khổng Tuyên và mấy người Tam Tiêu.

Lúc này, Khổng Tuyên có chút lo lắng nhìn Tam Tiêu, đột nhiên hỏi: "Càn Nguyên Đại Thần sẽ không biết ta đã giết họ chứ?

Không biết thái độ của Càn Nguyên Đại Thần thế nào đây?" Vân Tiêu nghe vậy, khẽ lắc đầu, nghiêm túc nói: "Cái này ta không rõ.

Nhưng xem ra Sư Tôn hẳn là đã biết.

Người không biểu thị gì cả.

Hơn nữa, Sư Tôn đã nói cho Ngọc Đế cách dùng Hạo Thiên Kính, ắt là ủng hộ cách làm của Ngọc Đế." Khổng Tuyên gật đầu, cũng không nói thêm nữa.

Tuy là vậy, nhưng y cũng không biết rốt cuộc Càn Nguyên Đại Thần nghĩ gì.

Hiện tại y lo lắng Hồng Quân có thể vì chuyện này mà cố ý gây khó dễ cho Thiên Đình, vậy thì rắc rối lớn rồi.

Nếu Hồng Quân tự mình ra tay, Khổng Tuyên nào có thể là đối thủ của ông ta.

Lúc này, trong Càn Nguyên Tiên Cung, Càn Nguyên vừa mới kết thúc buổi giảng bài cho mấy đệ tử.

Mấy đệ tử vây quanh Người, hỏi han một số vấn đề.

Long Nữ vẫn luôn lo lắng cho tộc nhân của mình, nên nhìn Sư Tôn, cẩn thận từng li từng tí nói: "Sư Tôn, Long tộc chúng con hiện tại đều đang cư trú ở một số nơi, nhưng không biết khi nào mới có thể trở về Hồng Hoang ạ." Nghe Long Nữ hỏi, Càn Nguyên khẽ cười, trầm tư nói: "Ngươi không cảm thấy hiện tại như vậy là tốt sao?

Bất quá, nếu muốn trở về Hồng Hoang thực ra cũng không phải là không được.

Nhưng đừng quên, nếu Long tộc xuất hiện ắt sẽ mang đến phiền phức cho Hồng Hoang.

Nếu muốn ra ngoài, cũng chỉ có thể là một bộ phận người, giống như Yêu tộc và Vu tộc vậy, nên ít đi lại bên ngoài.

Từ những chuyện đã xảy ra, đừng tưởng rằng Long tộc hiện tại đã an toàn rồi.

Nếu Long tộc xuất hiện, rồi lại gây ra chuyện phiền phức, vậy thì..." Những lời phía sau Càn Nguyên không nói hết, nhưng Long Nữ hiểu ý của Người.

Càn Nguyên muốn nói rằng tạm thời không nên để Long tộc xuất hiện thì hơn.

Sau một hồi trầm tư, Long Nữ lẳng lặng lắc đầu, cuối cùng từ bỏ

ý định của mình.

Giống như Sư Tôn nói, thực ra cuộc sống hiện tại của Long tộc cũng không tệ, căn bản cũng không có ai muốn rời đi.

Thấy Long Nữ không nói gì nữa, Càn Nguyên khẽ cười.

Chương 206

Đúng lúc này, Tam Tiêu cùng những người khác trở về, đi cùng Tam Tiêu còn có Phi Vũ.

Sở dĩ Phi Vũ quay về là để giúp Khổng Tuyên hỏi một số chuyện.

Thấy các nàng trở về, mấy cô gái liền líu lo vây quanh, hỏi han chuyện này chuyện nọ.

"Thiên Đình có thứ gì hay ho không?" Long Nữ cười hỏi.

Bích Tiêu "ha ha" cười một tiếng, nghiêm túc kể chuyện vui ở Thiên Đình, cuối cùng nói với mấy cô gái rằng mấy ngày nữa sẽ đi Thiên Đình, rồi dẫn Thiên Binh Thiên Tướng ra ngoài đánh nhau.

Mấy cô gái dường như bị chuyện này thu hút, nhao nhao yêu cầu muốn đi.

Vân Tiêu nhìn mấy cô gái, vô cùng bất đắc dĩ lắc đầu, nhàn nhạt nói nhỏ: "Ha ha, chuyện này ta không thể quyết định được, các muội hỏi Sư Tôn đi." Mấy cô gái nghe vậy, lập tức nhìn về phía Sư Tôn, hy vọng Sư Tôn có thể đồng ý cho các nàng đi chơi.

Càn Nguyên liếc nhìn các nàng, khẽ cười nói: "Ha ha, nếu các ngươi muốn ra ngoài, thì cứ đi đi.

Ta là Sư Tôn của các ngươi, làm việc gì cũng không cần phải hỏi ta.

Chỉ cần nhớ, sau khi ra ngoài đừng làm mất mặt Càn Nguyên Tiên Cung ta là được." Mấy cô gái gật đầu, đương nhiên hiểu điều đó.

Đúng lúc này, Càn Nguyên đột nhiên nhìn mấy cô gái, nói: "À phải rồi.

Thiên Đình là một nơi không tệ.

Nếu các ngươi muốn chơi ở đó, tốt nhất là nên có một thân phận ở đó.

Như vậy đi đến đó cũng tiện hơn, cũng không khiến Khổng Tuyên khó xử.

Dù sao, nếu không phải người của Thiên Đình mà ngày nào cũng đến Thiên Đình thì không hay.

Huống hồ ta vừa nghe các ngươi nói muốn dẫn Thiên Binh Thiên Tướng đi đánh nhau?

Nếu đã vậy, càng cần phải có một chức vị trong Thiên Đình, để người khác không bàn tán xì xào." Nói đến đây, Càn Nguyên đột nhiên dừng lại, sau đó cười nói: "À phải rồi, Long Nữ cũng có thể để tộc nhân của mình đến Thiên Đình nhậm chức.

Nhậm chức ở Thiên Đình sẽ không có quá nhiều nguy hiểm.

Nơi đó là một nơi tốt.

Hiện tại Thiên Đình đang lúc cần người, các ngươi giúp một tay, để một số tộc nhân đến giúp Khổng Tuyên.

Như vậy không chỉ có lợi cho Khổng Tuyên và Thiên Đình, mà cũng có lợi cho Long tộc các ngươi." Long Nữ nghe vậy, đột nhiên đưa ra một vấn đề: "Sư Tôn, trước đây Người không phải nói không nên để Long tộc xuất hiện sao?

Hiện tại vì sao lại muốn Long tộc đến Thiên Đình ạ?" Càn Nguyên liếc nhìn Long Nữ, lạnh nhạt nói: "Thiên Đình là Thiên Đình, Hồng Hoang là Hồng Hoang.

Để các ngươi đến Thiên Đình chẳng khác nào để các ngươi đổi một nơi khác để sinh sống.

Nhưng nếu xuất hiện ở Hồng Hoang thì lại khác." "Huống hồ, chỉ để một số lượng nhỏ Long tộc đến Hồng Hoang cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn." Long Nữ gật đầu, dường như đã hiểu ý của Càn Nguyên.

Càn Nguyên liếc nhìn những người khác, lạnh nhạt nói: "Các ngươi cũng vậy.

Hãy để những người thích hợp đi Thiên Đình.

Nếu không có người thích hợp, hoặc không muốn đi Thiên Đình, thì không cần đi, không cần miễn cưỡng." Mọi người lẳng lặng gật đầu, không nói gì.

Đúng lúc này, Bích Tiêu liếc nhìn Càn Nguyên, đột nhiên nói: "Sư Tôn, Người có chuyện gì muốn phân phó không?

Nếu không có chuyện gì thì chúng con đi Thiên Đình đây." Càn Nguyên liếc nhìn mấy người, bất đắc dĩ gật đầu: "Được rồi, đi đi, chú ý an toàn." Một đoàn người gật đầu, cúi mình cáo từ Càn Nguyên, rồi đi Thiên Đình.

Có những cô gái này giúp đỡ Thiên Đình, Thiên Đình tự nhiên ngày càng lớn mạnh.

Cần biết rằng những đệ tử này thực ra có không ít Đại La Kim Tiên.

Mỗi người đều mang theo đủ loại Pháp bảo lợi hại, có một số Pháp bảo có thể sánh ngang với cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Điều lợi hại nhất là, tuy những cô gái này thích chơi đùa, nhưng lại có thể giúp Thiên Đình đối phó không ít người.

Nhiều người đều bị những cô gái này trực tiếp đánh cho triệt để tuân phục Thiên Đình.

Đương nhiên, mấy cô gái cũng theo ý của Càn Nguyên, để Khổng Tuyên tùy tiện phong cho một chức vị.

Như vậy họ cũng có chức vị trong Thiên Đình, có được một số thực quyền ở Thiên Đình.

Cuối cùng, trong mấy cô gái có vài người là tộc nhân của một số chủng tộc.

Dưới sự giúp đỡ của họ, một số Long tộc và các chủng tộc khác cũng lần lượt gia nhập Thiên Đình, khiến thực lực của Thiên Đình lớn mạnh lên không ít.

Sau mấy chục năm như vậy, Thiên Đình vẫn trở nên lợi hại hơn.

Hiện tại Thiên Đình đã có thể hoàn toàn nắm giữ Tam Giới.

Thiên Binh Thiên Tướng có đến mấy trăm vạn, các loại Kim Tiên, Đại La Kim Tiên cũng rất nhiều.

Một ngày nọ, Tam Tiêu cũng trở về Càn Nguyên Tiên Cung.

Chơi bấy nhiêu năm, cũng đã chơi đủ rồi.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng hơn là các nàng đã chơi đủ ở Thiên Đình rồi, đã không còn người có thể khiến các nàng muốn đánh nữa.

Mấy năm nay ngày nào cũng ra ngoài hàng phục yêu quái, khiến bên ngoài yêu quái thực ra cũng không còn nhiều.

Mấy chục năm thời gian đối với Càn Nguyên thì chẳng có cảm giác gì, cũng chỉ là chuyện chớp mắt.

Càn Nguyên nhìn đoàn người, hài lòng gật đầu, cười nói: “Bấy nhiêu năm không gặp, các ngươi cũng tiến bộ không ít a.” “Sư Tôn, mấy năm nay con tiến bộ không nhỏ đâu.

Người có muốn xem không?” Bích Tiêu chớp chớp mắt, cười khì

khì hỏi.

Càn Nguyên lắc đầu.

Đối với sự trưởng thành của mấy đệ tử này, Người vẫn luôn quan tâm, nên cũng không cần phải thể hiện trước mặt Người.

Càn Nguyên nói, nhìn các nàng: "Khoảng thời gian này, các ngươi cứ ở Càn Nguyên Tiên Cung mà tu luyện đi.

Hồ đồ bấy nhiêu năm rồi, cũng nên an tĩnh tu luyện một thời gian.

Bằng không thì tu vi của các ngươi có thể sẽ bị người khác bỏ lại phía sau." Trong lòng, Càn Nguyên không khỏi liếc nhìn những đệ tử này.

Những đệ tử này đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, khiến Người vô cùng an ủi.

Tất cả đệ tử của Người đều có tu vi Đại La Kim Tiên, điều mà các Thánh Nhân khác không thể làm được, Người cũng có thể làm được.

Đúng lúc này, Bích Tiêu đột nhiên liếc nhìn Càn Nguyên, nói nhỏ: "Sư Tôn, mấy năm nay con ở bên ngoài, cũng gặp được không ít người có thiên phú không tệ.

Chương 207

Có mấy người muốn bái con làm sư phụ.

Con cũng không rõ ý của Người, nên chưa đồng ý.

Bất quá, con cũng đã hứa sẽ hỏi Người.

Nên xin hỏi Sư Tôn, con có nên thu họ làm đồ đệ không?" Càn Nguyên trừng mắt nhìn Bích Tiêu, lạnh nhạt nói: "Không thu.

Sau này ta sẽ không thu thêm đồ đệ nữa.

Có mấy người các ngươi đã đủ khiến ta phiền lòng rồi.

Còn về việc thu đồ đệ, bất quá, hiện tại các ngươi cũng đều là Đại La Kim Tiên, ở bên ngoài cũng có Động Phủ của riêng mình, thì có thể thu đồ.

Nhưng đồ đệ của các ngươi, trước khi chưa được ta triệu kiến, không được đến Càn Nguyên Tiên Cung của ta, rõ chưa?" Các đệ tử gật đầu, cũng không cảm thấy yêu cầu này của Càn Nguyên có gì là hà khắc.

Bởi vì các nàng vẫn luôn cảm thấy Càn Nguyên Tiên Cung là một nơi vô cùng quan trọng.

Trừ những đệ tử này ra, chỉ có Thánh Nhân mới có thể đến.

Những người khác bấy nhiêu năm cũng chưa từng thấy Càn Nguyên Tiên Cung.

Bởi vậy, các nàng cũng không cảm thấy Càn Nguyên làm vậy là có gì sai.

Càn Nguyên liếc nhìn các nàng, đột nhiên hỏi: "À phải rồi, trong số mấy người các ngươi không phải cũng có người đã thu đồ đệ rồi

sao?" Long Nữ cùng mấy người kia gật đầu.

Trong số họ cũng có người đã thu đồ đệ, tu vi không thấp.

Mấy đồ đệ thực ra đã đạt đến cảnh giới Kim Tiên, rất lợi hại.

Càn Nguyên nói, lấy ra một số Pháp bảo và Đan dược đưa cho những người đã có đồ đệ, nói: "Những thứ này các ngươi đưa cho đồ đệ đi.

Ta tặng cho vãn bối.

Các ngươi không được giữ lại đó." Càn Nguyên có chút không yên tâm nói.

Long Nữ đảo mắt trắng dã, bất đắc dĩ nói: "Sư Tôn à, Người xem con là loại người nào vậy?

Con đâu phải loại người đó." Càn Nguyên liếc nhìn Long Nữ.

Tâm tư của mấy nha đầu này Người đều biết rõ.

Nếu thấy Pháp bảo tốt, biết đâu thật sự sẽ không đưa cho đồ đệ mà giữ lại, rồi đưa cho người khác một vài Pháp bảo không tốt lắm, hoặc dùng Pháp bảo cấp kém hơn để thay thế.

Dù sao thì các nàng thực ra cũng không lớn tuổi, đều là những cô gái nhỏ, trừ Vân Tiêu trầm ổn ra, những người khác đều là các cô gái nhỏ, ham chơi quá nặng.

Lúc này, trong Côn Luân Sơn, quan hệ giữa Tam Thanh cũng xuất hiện một số vấn đề.

Vốn dĩ quan hệ của họ vẫn luôn không tệ, đặc biệt là những năm tháng chưa thành Thánh, quan hệ Tam Thanh vô cùng tốt đẹp.

Chỉ là sau khi thành Thánh, bắt đầu chiêu thu đệ tử.

Có đệ tử rồi, mâu thuẫn giữa ba người ngày càng sâu sắc.

Thực ra, quan hệ giữa Thái Thượng Lão Quân với Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đều không tệ.

Nhưng mâu thuẫn giữa Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ lại ngày càng sâu sắc.

Đương nhiên, mâu thuẫn giữa họ là do đệ tử gây ra.

Đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn khá thanh cao, tư chất đều không tệ, nên không quá để người khác vào mắt.

Trong mắt họ, dường như toàn bộ Hồng Hoang không có ai đáng để họ coi trọng.

Còn đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ thì số lượng khá đông, chất lượng không đồng đều.

Có người có thể không tệ, nhưng trong đó cũng có một số người không tốt.

Bởi vậy giữa hai giáo phái có một số mâu thuẫn.

Một ngày nọ, hai nhóm đệ tử lại đánh nhau.

Lần này đánh rất nghiêm trọng, hai đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp bị giết chết.

Khiến Thông Thiên Giáo Chủ nổi giận đùng đùng.

Một nhóm đệ tử tìm Thông Thiên Giáo Chủ, trực tiếp quỳ xuống, cầu Thông Thiên Giáo Chủ đứng ra làm chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ hỏi rõ ngọn ngành sự việc, sau đó sắc mặt có chút ngưng trọng.

Bởi vì chuyện này căn bản không thể nói rõ ai đúng ai sai, là một chuyện vô cùng phiền phức.

Khi Thông Thiên Giáo Chủ đang suy nghĩ xem phải làm thế nào.

Ai ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn vậy mà lại dẫn một nhóm đệ tử đến đòi công đạo.

Người còn chưa đến gần, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã cất giọng nói.

"Này Thông Thiên, ngươi có thể quản tốt lũ đệ tử của ngươi không hả?

Bẩm sinh tư chất đã không ra gì, nếu còn không quản giáo thì sau này sẽ là tai họa cho Hồng Hoang.

Nhìn xem đám đệ tử đó của ngươi là loại gì, từng đứa một cứ như lũ súc sinh lông vũ ti tiện vậy, vậy mà lại dám làm thương đệ tử của ta, thật quá bất kính với trưởng bối!" Thông Thiên Giáo Chủ tính cách cũng khá cương liệt, nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói vậy, liền đứng phắt dậy, vô cùng không vui nói: "Ha ha, đệ tử của ngươi thì tốt sao?

Cũng chẳng phải loại gì hơn.

Hơn nữa, ta chưa tìm ngươi tính sổ, ngược lại ngươi lại đến tìm ta sao?

Ngươi có biết mấy đệ tử của ngươi ra tay không biết nặng nhẹ, đã giết chết hai đồ đệ của ta không hả?

Giữa chúng ta có mâu thuẫn, nhưng đó cũng là chuyện của người.

Vậy mà lại tâm ngoan thủ lạt đến vậy, quả thật chẳng khác gì lũ yêu quái!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng cười một tiếng, tâm tình đột nhiên có chút vui vẻ, cười khà khà nói: "Ngươi nói sai rồi.

Ta lại thấy đệ tử của ngươi tu vi không được, bị giết cũng là lẽ đương nhiên." "Chúng ta đâu phải cừu nhân, ra tay hà tất phải nặng đến vậy?" Thông Thiên Giáo Chủ giận dữ trừng mắt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chẳng thèm nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái, đanh mặt nói: "Giết thì cũng đã giết rồi, làm thế nào được đây?" Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói: "Ít nhất cũng nên xin lỗi một tiếng chứ?" "Ha ha, đệ tử của ta cũng không làm gì sai.

Chẳng lẽ cần phải xin lỗi sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, khinh thường nói: "Nếu đệ tử của ngươi có thể giết đệ tử của ta, ta cũng sẽ không nói gì." Lời nói đã đến nước này, không còn đường lui.

Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt âm trầm, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn mà trầm mặc không nói.

Chương 208

Khi hai người đang giằng co, Thái Thượng Lão Quân đột nhiên xuất hiện.

Thấy Thái Thượng Lão Quân đến, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đều vội vàng cúi mình hành lễ.

Thái Thượng Lão Quân liếc nhìn hai người, lẳng lặng gật đầu, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Những năm qua, giữa các ngươi ma sát không ngừng.

Vốn dĩ ta cũng hy vọng có thể lâu dài ở cùng nhau, có lẽ sẽ có tình cảm, nhưng hiện tại lại náo ra cục diện này." Nghe Thái Thượng Lão Quân nói vậy, Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều trầm mặc không nói.

Đúng lúc này, Thái Thượng Lão Quân liếc nhìn họ, nhíu mày nói: "Nếu mọi người ở cùng nhau không vui vẻ, vậy chi bằng chúng ta tách ra đi.

Như vậy có thể giữ lại chút tình nghĩa năm xưa." Lời Thái Thượng Lão Quân vừa dứt, Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp nói: "Côn Luân Sơn vốn là đạo trường của ta.

Nếu muốn tách ra, thì kẻ khác hãy đi đi." Thông Thiên Giáo Chủ nhàn nhạt liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, "ha ha" cười một tiếng nói: "Đúng vậy.

Ta bây giờ sẽ đi." Vừa nói, Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp đứng dậy, nhìn đệ tử nói: "Chúng ta đi!" Các đệ tử phẫn nộ nhìn đệ tử Xiển Giáo, từng người một giận dữ rời đi.

Nhanh chóng, Thông Thiên Giáo Chủ dẫn đệ tử đến Kim Ngao

Đảo, trú lại ở đó.

Một đoạn nhỏ sau đó, không lâu sau khi Tam Thanh tách ra, đệ tử giữa họ lại bắt đầu một trận chiến kịch liệt.

Đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy số lượng ít, nhưng tu vi khá lợi hại, đều ở cảnh giới Kim Tiên.

Đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ tuy đông, nhưng không phải ai cũng có cảnh giới Kim Tiên, nên khá thiệt thòi.

Đương nhiên, Tiệt Giáo của Thông Thiên Giáo Chủ thực ra thực lực vô cùng mạnh mẽ, bởi vì môn hạ đệ tử có mấy vị Đại La Kim Tiên, Kim Tiên thực ra cũng không ít.

Chỉ là đệ tử quá đông, người của Xiển Giáo lại quá giỏi tính kế, chỉ ra tay với những đệ tử có thực lực yếu, nên dẫn đến Tiệt Giáo bị động.

Một ngày nọ, lại có mấy đệ tử bị giết chết, khiến Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng phẫn nộ.

Nhưng lại không có cách nào, bởi vì đệ tử của Người quá đông, không thể chăm sóc tất cả mọi người.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ cũng không muốn để đệ tử của mình bị người khác ức hiếp như vậy.

Thông Thiên Giáo Chủ suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng gọi Đa Bảo Đạo Nhân và Kim Linh Thánh Mẫu đến.

Hai người này đều đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn hai người, trầm tư nói: "Xiển Giáo ức hiếp người quá đáng, chúng ta cũng không thể để họ tiếp tục như vậy được.

Nếu đã giết đệ tử của ta, vậy hai ngươi cũng hãy mỗi người dẫn

theo một số đệ tử Kim Tiên đi giết đệ tử của bọn chúng.

Ta không tin họ có thể mạnh hơn ta.” Đa Bảo Đạo Nhân lẳng lặng gật đầu, liếc nhìn Sư Tôn, lo lắng nói: “Sư Tôn, đối phó họ thì không vấn đề gì.

Chỉ là nếu thật sự giết chết người của họ, e rằng sẽ dẫn đến lửa giận của Nguyên Thủy Thiên Tôn Thánh Nhân, lúc đó...” Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, không khỏi trừng mắt, không vui nói: “Sợ gì?

Ta cũng là Thánh Nhân, chẳng lẽ ta lại kém hơn ông ta sao?” Đa Bảo Đạo Nhân gật đầu, có chút bất đắc dĩ.

Thật ra y không muốn đối địch với đệ tử Xiển Giáo, bởi vì y cũng nhìn ra.

Tuy Tiệt Giáo đệ tử đông đảo, Sư Tôn cũng lợi hại.

Nhưng Tiệt Giáo so với Xiển Giáo thì kém hơn một chút.

Bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn có Thái Thượng Lão Quân giúp đỡ, còn Tiệt Giáo thì không có ai giúp.

Vạn nhất Thánh Nhân thật sự động thủ, e rằng Tiệt Giáo sẽ không phải đối thủ.

Những đệ tử này tự nhiên cũng sẽ gặp tai họa.

Chỉ là những lời này, tự nhiên y sẽ không nói với Sư Tôn.

Đa Bảo Đạo Nhân cũng rất hiểu Sư Tôn.

Chuyện Sư Tôn đã quyết định khó lòng thay đổi, lời người khác nói không lọt tai Người.

Nhưng những gì nên làm thì vẫn cần làm, ít nhất không thể để Tiệt Giáo bị động đến mức này.

Đa Bảo Đạo Nhân liếc nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, trầm tư nói:

“Sư Tôn, chúng ta không thể đi tìm người của Càn Nguyên Tiên Cung giúp đỡ sao?

Không nên làm phiền Càn Nguyên Đại Thần giúp chúng ta.

Nhưng chúng ta cũng có thể tìm người của Thiên Đình giúp đỡ.

Cần biết rằng Thiên Đình và Càn Nguyên Tiên Cung có mối quan hệ thiên ti vạn lũ đó.

Nếu chúng ta có thể hợp tác với Khổng Tuyên Ngọc Đế, vậy chúng ta ít nhất cũng không quá bị động.

Ngài cũng biết, Thái Thượng Lão Quân sẽ giúp đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nếu thật sự đánh nhau, đối với chúng ta sẽ không có lợi.” Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, trầm tư nói: “Chuyện này ngươi đừng bận tâm.

Ta tự có cách đối phó sau này.

Cứ theo lời ta mà làm đi.” Đa Bảo Đạo Nhân bất đắc dĩ gật đầu, chỉ có thể làm theo lời Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng trong lòng lại có chút tính toán riêng.

Nhìn đồ đệ rời đi, Thông Thiên Giáo Chủ cũng bắt đầu suy nghĩ.

Xem ra thật sự phải đi tìm Khổng Tuyên hợp tác rồi, bằng không thì người của Xiển Giáo quả thực có chút khó đối phó.

Sau đó, Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp đến Thiên Đình.

Đến Thiên Đình, Thông Thiên Giáo Chủ nhìn cảnh vật xung quanh, không khỏi có chút ngưỡng mộ.

Thiên Đình quả không hổ là Thiên Đình a, thật không tầm thường.

Xung quanh cung đình lầu gác san sát, tiên khí lượn lờ, nhìn qua

liền khiến người ta yêu thích.

Trước Nam Thiên Môn, có một nhóm Thiên Binh đang thủ vệ.

Thiên Tướng trấn giữ Nam Thiên Môn là Cự Linh Thần.

Cự Linh Thần nhận ra Thông Thiên Giáo Chủ.

Thấy Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên đến, vội vàng tiến lên mấy bước bái kiến: "Bái kiến Thông Thiên Thánh Nhân, không biết Thông Thiên Thánh Nhân đến Thiên Đình có việc gì ạ?" "Ta muốn gặp Ngọc Đế, giúp ta thông truyền một tiếng." Thông Thiên Giáo Chủ lạnh nhạt nói.

Cự Linh Thần gật đầu, để Thông Thiên Thánh Nhân đợi một lát, rồi chạy vào tìm Ngọc Đế Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên gần đây lại không có chuyện gì.

Bởi vì Thiên Đình an ổn, không có chuyện gì xảy ra, nên gần đây cũng vô cùng thanh nhàn.

Chương 209

Đúng lúc này, Cự Linh Thần báo tin Thông Thiên Thánh Nhân muốn gặp.

Khổng Tuyên nghe vậy có chút kinh ngạc, không biết Thông Thiên Giáo Chủ tìm mình làm gì.

Bất quá, y cẩn thận suy đoán mục đích của Thông Thiên Giáo Chủ khi đến đây.

Dù sao chuyện Xiển Giáo và Tiệt Giáo ai cũng biết, lúc này Thông Thiên Giáo Chủ đến gặp, ắt hẳn có liên quan đến mấy chuyện đó.

Vì là Thánh Nhân, nên Khổng Tuyên dẫn người tự mình đi gặp Thông Thiên Giáo Chủ.

Thân là Tây Vương Mẫu Phi Vũ tự nhiên cũng phải đi cùng.

Trên đường, Phi Vũ hỏi Khổng Tuyên: "Ngọc Đế, Thông Thiên Giáo Chủ vì sao lại đến chỗ chúng ta vậy?

Những Thánh Nhân đó vẫn luôn coi thường Thiên Đình chúng ta, đột nhiên đến đây, chắc là có chuyện gì đó chăng?" Khổng Tuyên gật đầu, khẽ cười nói: "À, Thánh Nhân đến gặp chúng ta, tự nhiên là có chuyện.

Bằng không thì với tính cách của những Thánh Nhân đó, họ sẽ đến gặp chúng ta sao?

Không phải Nữ Oa và Hậu Thổ Thánh Nhân đâu.

Nếu không có chuyện gì, họ cũng sẽ đến Thiên Đình chúng ta làm khách." Phi Vũ khẽ cười, liếc nhìn Khổng Tuyên nói: "Hậu Thổ và Nữ Oa hai vị Thánh Nhân, cũng là có việc mới quay về.

Ít khi không có việc gì mà đến chỗ chúng ta." Khổng Tuyên liếc nhìn Phi Vũ, bất đắc dĩ nói: "Hậu Thổ và Nữ Oa Thánh Nhân đều là người của Càn Nguyên Tiên Cung chúng ta, tự nhiên khác với những Thánh Nhân khác rồi." Phi Vũ gật đầu.

Lời nói của Khổng Tuyên quả không sai.

Hậu Thổ và Nữ Oa Thánh Nhân tự nhiên khác với những Thánh Nhân khác, họ thuộc về phe của chúng ta.

Nhưng những Thánh Nhân khác thì lại không giống.

Phi Vũ đoán mục đích của Thánh Nhân, cũng biết Tiệt Giáo và Xiển Giáo vẫn luôn nội đấu, đánh nhau vô cùng tàn khốc.

Chỉ là những chuyện này không có quan hệ mật thiết với nàng, nên Phi Vũ cũng không quá chú ý.

Chỉ là hiện tại nghe Thông Thiên Thánh Nhân, không khỏi liên tưởng.

"Thông Thiên Thánh Nhân không phải muốn chúng ta giúp đỡ sao?

Để chúng ta cùng đối phó Xiển Giáo." Phi Vũ liếc nhìn Khổng Tuyên, thấy Khổng Tuyên trầm mặc không nói, liền tiếp tục nói: "Nếu thật sự muốn chúng ta giúp đỡ, chúng ta nên làm gì đây?" Khổng Tuyên lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Không biết nữa, đến lúc đó rồi tính.

Hiện tại ta cũng không biết phải làm sao.

Nếu không được thì phải quay về Càn Nguyên Tiên Cung, đi hỏi Càn Nguyên Đại Thần." Phi Vũ bất đắc dĩ liếc nhìn Khổng Tuyên, có chút bất lực nói: "Cái này, mấy ngày trước Sư Tôn hình như đã bế quan rồi, e rằng không gặp được." Nghe vậy, Khổng Tuyên cũng bất đắc dĩ.

Xem ra đến lúc cần quyết định, lại đúng lúc Càn Nguyên Đại Thần

bế quan, như vậy không có ai đưa ra chủ ý, lúc đó mọi việc đều phải tự mình phán đoán.

Nếu phán đoán đúng thì không sao, nếu sai thì rắc rối lớn rồi.

Đúng lúc này, Phi Vũ đột nhiên nói: "Sao chúng ta không giúp gì cả?

Như vậy sẽ không có phiền phức." Khổng Tuyên khẽ lắc đầu, nhìn Phi Vũ giải thích: "E rằng không được.

Ta là Ngọc Đế Thiên Đình.

Tuy Thánh Nhân không nằm trong quyền quản hạt của ta, nhưng dù sao ta cũng chấp chưởng Tam Giới.

Kể từ khi Thông Thiên Thánh Nhân đã tìm đến ta, ta cũng phải giúp Người xử lý chuyện này." "Vậy thì giúp Thông Thiên Thánh Nhân đi.

Ta lại thấy Thông Thiên Thánh Nhân tốt hơn những Thánh Nhân khác một chút.

Ít nhất Thông Thiên Thánh Nhân thẳng thắn hơn, không giỏi tính kế như những Thánh Nhân khác." Phi Vũ trước mặt Khổng Tuyên cũng không cần phải giấu diếm suy nghĩ của mình, nói thẳng nói thật.

Khổng Tuyên gật đầu, cười khà khà nhìn Phi Vũ nói: "Đúng vậy.

Ta cũng thích tính cách của Thông Thiên Thánh Nhân.

Nếu thật sự hợp tác, thì hợp tác với Thông Thiên Thánh Nhân sẽ ổn thỏa hơn.

Hơn nữa, Người là người giữ lời.

Còn về những Thánh Nhân khác thì lại khác rồi.

Những Thánh Nhân đó quỷ kế đa đoan, rất dễ bị họ tính kế." Hai

người vừa nói chuyện, nhanh chóng đã gặp được Thông Thiên Thánh Nhân.

Hai người bái kiến Thông Thiên Thánh Nhân xong, cùng Thông Thiên Thánh Nhân đi vào trong Thiên Đình.

Bởi vì lần này Thông Thiên Thánh Nhân đến là việc riêng, nên Khổng Tuyên cho những người khác lui xuống, rồi dẫn Phi Vũ cùng Thông Thiên Thánh Nhân ngồi xuống một đình trong hoa viên Thiên Đình.

"Thông Thiên Thánh Nhân ngài có thời gian đến chỗ ta rồi sao?" Khổng Tuyên nhìn Thông Thiên Thánh Nhân, trực tiếp mở lời hỏi.

Thông Thiên Thánh Nhân liếc nhìn Khổng Tuyên, khẽ cười, cũng không che giấu, trực tiếp nói: "Ha ha, chắc hai vị cũng biết chuyện Tiệt Giáo và Xiển Giáo của ta rồi chứ.

Ta đến đây là vì chuyện đó." Khổng Tuyên gật đầu, trầm tư một lát sau, mới nhìn Thông Thiên Thánh Nhân nói: "Ha ha, chuyện giữa hai vị Thánh Nhân, Thiên Đình ta nào có thể quản được.

Huống hồ ta cũng không dám đắc tội bất kỳ vị Thánh Nhân nào." Thông Thiên gật đầu, hiểu ý của Khổng Tuyên.

Muốn Khổng Tuyên ra tay giúp đỡ, tự nhiên không thể chỉ nói suông.

Ít nhất cũng phải đưa ra chút thành ý, cần phải khiến Thiên Đình và y có lợi lộc thì mới được.

Bằng không thì Thiên Đình vì sao phải quản chuyện như vậy?

Đó là chuyện đắc tội Thánh Nhân, nếu không có lợi ích khổng lồ, tự nhiên không thể khiến Khổng Tuyên phục tùng.

Hơn nữa, thực ra chuyện này cũng không thể mang lại thứ gì cho

Khổng Tuyên, bởi vì đây là cuộc chiến giữa hai phe Thánh Nhân, chỉ cần Khổng Tuyên ra tay, vậy thì chắc chắn sẽ đắc tội một bên Thánh Nhân, căn bản không có lợi ích gì đáng nói.

Bởi vậy, đối với Khổng Tuyên, đây cũng là một chuyện vô cùng khó quyết định, dù sao chuyện này đối với y không có bất kỳ lợi ích nào.

Thông Thiên Thánh Nhân liếc nhìn Khổng Tuyên, trầm tư nói: "Ta đến tìm Ngọc Đế, hy vọng có thể hợp tác với Ngọc Đế.

Nếu lần này Ngọc Đế có thể giúp ta, vậy sau này Tiệt Giáo của ta tự nhiên cũng sẽ toàn lực giúp đỡ Ngọc Đế, ủng hộ Thiên Đình." Đây là thứ duy nhất Thông Thiên Thánh Nhân có thể cho Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên không khỏi trầm tư.

Hiện tại Thiên Đình chấp chưởng Tam Giới, đương nhiên Thánh Nhân thì lại không nằm trong quyền quản hạt.

Khổng Tuyên cũng không quản những đệ tử Thánh Nhân kia, bởi vì những người đó từng người một đều mắt cao hơn đầu, khó quản lý.

Nhưng mà, đệ tử của các Thánh Nhân đôi khi cũng sẽ nhúng tay vào chuyện của Thiên Đình.

Vì nể mặt Thánh Nhân, Khổng Tuyên cũng chỉ đành nhẫn nhịn.

Chương 210

Có Càn Nguyên Đại Thần ở đây, nên đệ tử Thánh Nhân cũng không quá phận, mọi người đều có thể bình an vô sự.

Lần này nếu giúp Thông Thiên Thánh Nhân, e rằng sau này sẽ đắc tội Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vị Nguyên Thủy Thiên Tôn đó đâu phải là kẻ lương thiện.

Trong lúc suy nghĩ, Phi Vũ đột nhiên nhìn Thông Thiên Thánh Nhân nói: "Thông Thiên Thánh Nhân, con cũng muốn giúp Người, nhưng trong Thiên Đình chúng con mạnh nhất cũng chỉ có Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên cũng chỉ là Chuẩn Thánh tu vi.

Nếu chúng con đắc tội Thánh Nhân, e rằng sau này sẽ bất lợi cho Thiên Đình chúng con." Thông Thiên liếc nhìn Phi Vũ trước mặt, cười nói: "Phi Vũ à, ta nhớ chúng ta từng gặp nhau rồi." Phi Vũ gật đầu.

Thực ra nàng có ấn tượng sâu sắc với Thông Thiên Giáo Chủ, bởi vì ban đầu Thông Thiên Giáo Chủ là người hào phóng nhất, đã tặng không ít đồ tốt, đặc biệt là đã tặng cho Tam Tiêu những Pháp bảo lợi hại.

Phi Vũ khẽ cười, nói: "Đúng vậy, lúc đó ngài đã tặng cho con không ít đồ đâu." Thông Thiên Thánh Nhân khẽ cười, đột nhiên hỏi: "Không biết Càn Nguyên Đại Thần có nhìn nhận gì về Tam Thanh chúng ta không?" Phi Vũ khẽ lắc đầu, khổ sở nói: "Con không biết.

Con đã lâu không gặp Sư Tôn rồi.

Mấy năm nay, con vẫn luôn ở Thiên Đình." Thông Thiên Thánh Nhân gật đầu, đột nhiên nhìn Khổng Tuyên nói: "Ta nhớ, ban đầu các

ngươi đã giết đồng tử của Hồng Quân Thánh Nhân đúng không?

Chuyện này Hồng Quân Thánh Nhân vẫn luôn ghi nhớ đó.

Hơn nữa, Hồng Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn quan hệ không tệ.

Cho dù các ngươi không muốn giúp ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn sẽ đối phó các ngươi." Lời này lại khiến Phi Vũ và Khổng Tuyên khẽ nhíu mày.

Nhiều năm đã trôi qua, thực ra họ suýt chút nữa đã quên mất chuyện này.

Nhưng đột nhiên bị Thông Thiên Giáo Chủ nhắc đến, họ mới chợt rùng mình.

Đúng vậy, quên mất chuyện này.

Hồng Quân chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Bấy nhiêu năm nay vẫn không có động tĩnh, không biết Người đang chờ đợi điều gì.

Khổng Tuyên thầm nghĩ trong lòng, không khỏi quay đầu, rồi liếc nhìn Thông Thiên, tự hỏi Thông Thiên có phải đang cố ý lừa gạt không?

Đúng lúc này, Thông Thiên đột nhiên nhìn Khổng Tuyên nói: "Ngươi hẳn phải biết, Hồng Quân Thánh Nhân không giống ta.

Các Thánh Nhân khác đều có giáo phái hoặc chủng tộc, bên cạnh đều có người của mình.

Nhưng Hồng Quân bên cạnh lại không có ai.

Mấy người duy nhất thì đã bị các ngươi giết chết rồi.

Nếu ông ta không đối phó các ngươi thì thôi, nếu đối phó, ông ta sẽ

tìm ai?" Khổng Tuyên và Phi Vũ nhìn nhau, cả hai đều không nói gì.

Thông Thiên đã nói rất rõ ràng.

Nếu Hồng Quân thật sự muốn đối phó, vậy tự nhiên sẽ phải tìm Thánh Nhân giúp đỡ.

Bởi vì nếu tìm người khác thì căn bản không phải đối thủ, chỉ có thể tìm Thánh Nhân.

Khả năng lớn nhất là tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn hoặc Thánh Nhân của Tây Phương Giáo.

Khổng Tuyên khẽ nhíu mày, sắc mặt có chút khó coi.

Xem ra không thể không hợp tác với Thông Thiên rồi.

Nếu không hợp tác với Thông Thiên, vậy sau này e rằng sẽ càng phiền phức hơn.

Hiện tại nếu hợp tác, ít nhất có thể nhận được sự ủng hộ của một Thánh Nhân.

Tuy Khổng Tuyên là người của Càn Nguyên Tiên Cung, nhưng Càn Nguyên ít khi quản lý chuyện Thiên Đình.

Thiên Đình cũng không thể có chuyện gì là lại tìm đến Càn Nguyên Tiên Cung a, tổng phải tự chuẩn bị một chút chứ.

Khi mấy người đang nói chuyện, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một trận kim quang không thể ngăn cản.

Một đạo kim quang vô cùng khủng bố, trực tiếp xuyên thẳng vào tầng mây.

Khổng Tuyên cùng những người khác giật mình nhảy dựng, nhao nhao bay ra khỏi Thiên Đình, đứng từ xa nhìn về phía kim quang phát ra.

Khi nhìn thấy nơi kim quang phát ra, sắc mặt họ đều trở nên khó coi.

Bởi vì nơi kim quang phát ra chính là Tử Tiêu Cung.

Khổng Tuyên không biết đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, nhìn chằm chằm hướng Tử Tiêu Cung hỏi Thông Thiên: "Thông Thiên Thánh Nhân, chuyện gì vậy?" Thông Thiên lắc đầu, nhíu mày nói: "Không rõ.

Nhưng bên trong Tử Tiêu Cung truyền ra một loại lực lượng khủng bố.

Chắc hẳn Hồng Quân Thánh Nhân đã đề thăng tu vi lên một cảnh giới đáng sợ, hẳn là đã siêu việt Thánh Nhân, đạt đến một cảnh giới khác." Siêu việt Thánh Nhân?

Đó là cảnh giới gì?

Khổng Tuyên và Phi Vũ không dám nghĩ, bởi vì từ trước đến nay chưa từng nghe nói.

Nhưng nếu Thông Thiên Thánh Nhân đã nói vậy, thì tự nhiên có loại cảnh giới đó.

Sắc mặt Khổng Tuyên và Phi Vũ đều trở nên cực kỳ khó coi, bởi lẽ họ thật sự không dám tin rằng có người lại có thể siêu việt Thánh nhân.

Nếu siêu việt Thánh nhân, đó lại là một cảnh giới nào?

Đúng lúc này, kim quang rực rỡ kia dần dần tiêu tán, cả Hồng Hoang Đại Địa lại khôi phục sự yên bình.

Chư vị Đại năng và Thánh nhân đều đưa ánh mắt nhìn về phía Tử Tiêu Cung, trong ánh mắt ẩn chứa vẻ chấn kinh tột độ.

Ngay lúc đó, trong Tử Tiêu Cung bỗng truyền ra thanh âm của

Hồng Quân, vang vọng khắp toàn bộ Hồng Hoang.

"Ngô là Hồng Quân, hôm nay dung hợp cùng Thiên Đạo, thành tựu Hồng Quân Đạo Tổ!" Mọi người nghe vậy đều lộ vẻ kinh hãi.

Sau một lúc lâu, kim quang dần dần biến mất, cả Hồng Hoang lại khôi phục sự tĩnh lặng.

Thông Thiên Thánh nhân liếc nhìn Khổng Tuyên và Phi Vũ, nhíu mày nói: "Thấy Hồng Quân Thánh nhân thành tựu một cảnh giới mới, hai vị chính là chủ của Thiên Đình, ta cũng là một vị Thánh nhân Hồng Hoang.

Chúng ta hiện giờ nên đi chúc mừng một chuyến, thuận tiện xem xét tình hình, các ngươi thấy thế nào?" Khổng Tuyên và Phi Vũ không hề tình nguyện đi, bởi lẽ họ đã giết đồng tử của Hồng Quân.

Hồng Quân tất sẽ không muốn nhìn thấy, vạn nhất đến nơi mà y không cho vào thì sao?

Nếu không được vào thì đành chịu, nhưng nhỡ vào rồi mà Hồng Quân lại ra tay đối phó, thì chẳng phải xong rồi sao?

Chương 211

Thấy hai người do dự, Thông Thiên không khỏi khẽ mỉm cười, an ủi hai người nói: "Ha ha, không cần lo lắng.

Ta cũng là Thánh nhân Hồng Hoang, y hiện tại càng là Hồng Quân Đạo Tổ.

Dù thật sự muốn đối phó, y cũng không thể tự mình xuất thủ.

Với thân phận hiện giờ của y, giống như Càn Nguyên Đại Thần, không thể tự mình xuất thủ, cho nên không cần lo lắng." Nghe Thông Thiên nói vậy, Khổng Tuyên và Phi Vũ gật đầu.

Trong khi nói chuyện, thực tế đã có rất nhiều Đại năng Hồng Hoang đã đến Tử Tiêu Cung.

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, vốn ít khi xuất hiện, cũng đã đến đó.

Khi Thông Thiên tới, Càn Nguyên cũng vừa xuất quan.

Ngô vốn không định xuất quan, nhưng Hồng Quân dung hợp Đại Đạo, Ngô muốn xem tình hình của y ra sao.

Tuy giờ Hồng Quân đã thành Hồng Quân Đạo Tổ, song trong mắt Ngô, y vẫn không đáng nhắc tới, bởi lẽ việc y dung hợp Thiên Đạo thực chất không hề hoàn mỹ, thậm chí là một sự tự hy sinh.

Y dung hợp Thiên Đạo, chẳng bằng bị Thiên Đạo khống chế.

Tuy từ Thiên Đạo mà có được sức mạnh, nhưng bản thân y cũng bị Thiên Đạo chế ước.

E rằng đây là âm mưu của Thiên Đạo chăng.

Sau khi trầm tư, Càn Nguyên liền đến Tử Tiêu Cung.

Khi Càn Nguyên đến Tử Tiêu Cung, Thông Thiên Thánh nhân cùng những người khác đã ở đó, Đông Hoàng Thái Nhất cũng có mặt, nhưng Hồng Quân lại chưa xuất hiện.

Trước chỗ ngồi của Hồng Quân, lại có bảy cái bồ đoàn, không biết dùng để làm gì.

Mọi người thấy Càn Nguyên Đại Thần tới, đều nhất loạt bái kiến.

Càn Nguyên Đại Thần khẽ gật đầu với mọi người, không khỏi nhìn về phía mấy cái bồ đoàn kia, cảm thấy có chút thú vị.

Hiện giờ Hậu Thổ và Nữ Oa đã thành Thánh, các Thánh nhân khác cũng đã thành Thánh, không biết mấy cái bồ đoàn này của Hồng Quân có tác dụng gì không.

Lúc này, Phi Vũ đến bên Càn Nguyên, nhìn Càn Nguyên hỏi: "Sư Tôn, mấy cái bồ đoàn kia dùng để làm gì vậy ạ?" Càn Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu, cười ha ha nói: "Không biết, nhưng rất nhanh sẽ biết thôi." Vừa dứt lời, thấy thân ảnh Hồng Quân từ bên trong bước ra.

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung toàn bộ lên Hồng Quân, ánh mắt cũng theo đó mà thay đổi.

Hồng Quân nhìn mọi người, ha ha cười một tiếng, trước tiên đưa mắt nhìn Càn Nguyên, bởi vì hiện giờ thực lực đã tăng cường, nên y muốn xem Càn Nguyên đã đạt tới mức độ nào.

Chỉ là, khi nhìn thấy Càn Nguyên, sắc mặt y bỗng nhiên biến đổi, bởi vì căn bản không thể nhìn ra tu vi của Càn Nguyên, tất nhiên tu vi của Càn Nguyên hẳn phải ở trên y.

Lúc này, Hồng Quân miễn cưỡng nhìn Càn Nguyên mỉm cười, vẫn như trước đây, cung kính nói: "Càn Nguyên Đại Thần, ngài cũng tới rồi sao?" Càn Nguyên gật đầu, tùy ý nói: "À, làm ra động tĩnh lớn như vậy, Ngô tự nhiên phải đến xem một chút.

Dung hợp Thiên Đạo là một ý kiến không tệ." Hồng Quân ha ha cười một tiếng, không nói gì, trực tiếp ngồi xuống.

Sau đó, Hồng Quân khẽ phất tay, bên cạnh y lại bày ra một chỗ ngồi, cười nói: "Càn Nguyên Đại Thần, ngài cũng xin mời ngồi." Càn Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu, cười nói: "Thôi rồi, Ngô không quấy rầy.

Những gì cần xem Ngô đã xem xong, cứ làm việc của ngươi đi." Nói xong, thân ảnh Càn Nguyên liền biến mất trong Tử Tiêu Cung.

Sau khi Càn Nguyên đi, Hồng Quân ngược lại thoải mái hơn nhiều, cũng bớt đi một loại cảm giác áp bách.

Chỉ là khí thế phát ra từ người y lại tạo cho người khác một cảm giác áp bách.

Lúc này, có người vô cùng tò mò hỏi: "Hồng Quân Đạo Tổ, không biết mấy cái bồ đoàn kia có ý nghĩa gì ạ?" Hồng Quân cười nhạt, nhìn người đó nói: "Ha ha, cũng không có ý nghĩa gì, chỉ là để tìm vài người hữu duyên làm đệ tử của ta thôi." Mọi người nghe vậy, lập tức đưa ánh mắt đặt lên mấy cái bồ đoàn.

Hiện giờ Hồng Quân đã là Đạo Tổ, tu vi còn lợi hại hơn cả Thánh nhân.

Trong số những người có mặt, không ít người nguyện ý làm đệ tử của y.

Trong một thoáng, có không ít Đại La Kim Tiên xông lên muốn ngồi xuống các vị trí, nhưng đã bị Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề Thánh nhân trực tiếp đẩy bay ra ngoài.

Hai người liếc nhìn những Đại La Kim Tiên đang rục rịch kia, rồi trực tiếp ngồi xuống hai cái bồ đoàn.

Thấy hai vị Thánh nhân lại nguyện ý bái sư, những người khác càng thêm hy vọng.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền âm hỏi Thái Thượng Lão Quân: "Đại Sư Huynh, chúng ta nên làm thế nào?

Chẳng lẽ chúng ta cũng phải bái Hồng Quân Đạo Tổ làm sư phụ sao?" Thái Thượng Lão Quân không đáp, trực tiếp tìm một cái bồ đoàn ngồi xuống.

Thấy Thái Thượng Lão Quân ngồi xuống, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng ngồi xuống, chỉ là có chút không cam lòng, dù sao y cũng là Thánh nhân, hiện giờ lại đi bái sư, tất nhiên không mấy tình nguyện.

Hiện giờ đã có bốn vị Thánh nhân ngồi xuống, còn ba vị trí đang bỏ trống, không ít người đều rục rịch.

Nhưng không ai dám ra tay, bởi vì Thông Thiên Thánh nhân, Khổng Tuyên của Thiên Đình, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn của Yêu tộc, cùng với Minh Hà Lão Tổ và những người khác đều chưa động thủ, cho nên những Đại La Kim Tiên kia càng không ai dám hành động.

Lúc này, Hồng Quân bỗng nhiên liếc nhìn Thông Thiên, nhàn nhạt hỏi: "Thông Thiên, ngươi không ngồi xuống sao?" Thông Thiên suy nghĩ một lát, cười nói: "Thôi đi, có lẽ ta không có phúc phận đó, huống hồ ta và một số người đang ngồi ở đây không hề muốn ở chung một chỗ." Hồng Quân khẽ giật mình, bao nhiêu năm nay y vẫn luôn tu luyện, ngược lại không biết chuyện bên ngoài.

Nhưng nghe Thông Thiên nói vậy, không khỏi âm thầm suy diễn, rồi phát hiện ra chuyện Tiệt Giáo và Xiển Giáo.

Y có chút bất đắc dĩ nhìn Thông Thiên, không nói gì.

Vốn dĩ, y cảm thấy Thông Thiên cũng sẽ trở thành đệ tử của mình.

Như vậy sẽ có năm vị Thánh nhân làm đệ tử, còn lợi hại hơn cả Càn Nguyên Đại Thần.

Hiện giờ thấy Thông Thiên sẽ không trở thành đệ tử, y có chút thất vọng.

Lúc này, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên bỗng nhiên bước tới ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, còn lại hai vị trí.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nhiên nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, cười ha ha nói: "Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi không ngồi xuống sao?

Đứng mãi cũng mệt đó." Đông Hoàng Thái Nhất bĩu môi, khinh thường nói: "Không có hứng thú.

Nếu bái sư, ta cũng chỉ bái Càn Nguyên Đại Thần làm sư phụ.

Đáng tiếc Càn Nguyên Đại Thần không còn thu đồ đệ nữa." Đế Tuấn liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, mặt nở nụ cười lạnh: "Người nguyện ý bái sư có rất nhiều, ta nhường cơ hội này cho người khác vậy.

Minh Hà Lão Tổ, chẳng lẽ ngươi không có hứng thú sao?" Minh Hà Lão Tổ liếc nhìn vị trí kia, gãi đầu nói: "Không có hứng thú." Thấy mấy vị Đại năng không ngồi xuống đó, những Đại La Kim Tiên khác lại có cơ hội.

Ngay khi định động thủ, Hồng Quân bỗng nhiên liếc nhìn Khổng Tuyên, nhàn nhạt hỏi: "Khổng Tuyên, có nguyện ý bái ta làm sư phụ không?" Mọi người nghe Hồng Quân nói đều hơi sững sờ, không ngờ Hồng Quân lại chủ động chiêu mộ Khổng Tuyên làm đệ tử.

Phải biết Khổng Tuyên đã giết đồng tử của y, giờ Hồng Quân đã như vậy, thì nếu Khổng Tuyên trở thành đệ tử của y, chuyện cũ sẽ được bỏ qua.

Chỉ là Khổng Tuyên vẫn luôn là người của Càn Nguyên Tiên

Cung.

Lúc này, mọi người không khỏi nhìn về phía Khổng Tuyên, chờ đợi Khổng Tuyên trả lời.

Chương 212

Khổng Tuyên ha ha cười một tiếng, liếc nhìn Hồng Quân nói: "Ha ha, đa tạ.

Ngã cũng không có hứng thú, nhường cho người khác vậy." Những người khác chỉ còn lại Đại La Kim Tiên.

Các Đại La Kim Tiên này nhìn nhau, lập tức bắt đầu tranh giành vị trí.

Sau một hồi giao chiến, cuối cùng vị trí đó đã bị Đại La Kim Tiên Xích Cước Đại Tiên và Đại La Kim Tiên Hình Thiên chiếm lấy.

Xích Cước Đại Tiên thuộc về tán tu, Hình Thiên là người của Vu Tộc.

Cứ như vậy, Hồng Quân Đạo nhân cũng đã có bảy đệ tử, tu vi đều mạnh mẽ, người yếu nhất hẳn là Xích Cước Đại Tiên.

Mọi người thấy các vị trí đều đã hết, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Lúc này, Hồng Quân nhìn mọi người nói: "Đã đến rồi, ta cũng không thể để các ngươi về tay không.

Hôm nay ta sẽ giảng Đạo pháp trong Tử Tiêu Cung, coi như không uổng công một chuyến của các ngươi." Sau đó, Hồng Quân bắt đầu giảng Đạo.

Vì Hồng Quân đã dung hợp Thiên Đạo, cho nên y rất lợi hại trong việc giảng Đạo pháp, còn lợi hại hơn cả Thánh nhân rất nhiều.

Các Thánh nhân nghe y giảng Đạo cũng có lợi ích.

Thông Thiên Thánh nhân, Khổng Tuyên, Phi Vũ, Đông Hoàng Thái

Nhất và những người khác tuy không bái sư, nhưng có thể nghe Hồng Quân Đạo Tổ giảng Đạo cũng là một việc vô cùng khó có, cho nên tự nhiên cũng ở đó lắng nghe.

Không chỉ có họ, người của Hồng Hoang nghe Hồng Quân Đạo Tổ giảng Đạo trong Tử Tiêu Cung cũng lũ lượt kéo đến.

Các đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung cũng không ngoại lệ, Càn Nguyên cũng không ngăn cản.

Đó là một cơ hội học tập, Càn Nguyên đâu phải loại người bụng dạ hẹp hòi, tự nhiên sẽ cho phép đệ tử đi.

Một lần giảng Đạo như vậy, có thể khiến tu vi của mọi người đều được đề thăng.

Sau ba ngàn ngày giảng Đạo, Hồng Quân cuối cùng cũng giảng xong.

Ngay sau đó, mọi người cũng lũ lượt rời đi, vừa đi vừa bàn luận.

Thông Thiên cùng Khổng Tuyên và những người khác trở về Thiên Đình, định tiếp tục thương lượng chuyện hợp tác.

Vốn dĩ, Khổng Tuyên có chút do dự về chuyện hợp tác, nhưng hiện giờ Hồng Quân đã thành Đạo Tổ, mấy vị Thánh nhân lại bái sư, nên giờ y không thể không hợp tác với Thông Thiên.

Nếu lúc trước đáp ứng Hồng Quân làm đệ tử của y, thì hiện giờ đã không có nhiều phiền phức như vậy.

Dù sao đã là đệ tử của Hồng Quân, thì chuyện giết đồng tử của y cũng không cần truy cứu nữa.

Tuy nhiên, Khổng Tuyên đã không bái sư Hồng Quân.

Hơn nữa, Hồng Quân đã mời y bái sư mà y không đáp ứng, chẳng khác nào không nể mặt y.

Chỉ riêng điểm này, Hồng Quân có lẽ đã canh cánh trong lòng, huống hồ còn có chuyện trước đó, cho nên Hồng Quân chắc chắn sẽ nhắm vào y.

Vì Hồng Quân muốn đối phó với y, nên Khổng Tuyên tự nhiên phải chuẩn bị một số thứ.

Thông Thiên vừa về liền an tâm không ít, bởi vì y biết Khổng Tuyên sẽ hợp tác với mình.

Còn chuyện Nguyên Thủy Thiên Tôn và mấy người kia đã bái sư Hồng Quân, y cũng không bận tâm.

Bởi vì kiểu bái sư này thực chất chỉ là bái sư trên danh nghĩa mà thôi.

Tuy có một số lợi ích, nhưng thực ra hai bên sẽ không can thiệp quá nhiều vào nhau.

Đương nhiên, Hồng Quân chắc chắn sẽ bảo vệ đệ tử của mình, nhưng trong mắt Thông Thiên, bái sư cũng không thể thay đổi cục diện hiện tại, cho nên y dứt khoát không bái sư.

Nếu không bái sư, có thể sẽ nhận được sự ủng hộ từ Càn Nguyên Tiên Cung.

"Ngọc Đế, hiện giờ chúng ta có thể hợp tác rồi chứ?" Thông Thiên nhìn Khổng Tuyên, cười nhạt hỏi.

Khổng Tuyên bất đắc dĩ gật đầu, trầm tư nói: "Tự nhiên có thể, Ngã dường như cũng không còn đường lui nào khác." Thông Thiên liếc nhìn Khổng Tuyên, ha ha cười một tiếng, bình tĩnh nói: "Không cần khiêm tốn.

Ngươi phía sau còn có Càn Nguyên Tiên Cung, nếu không hợp tác với ta, tự nhiên cũng có cách đối phó.

Nhưng nếu hợp tác với ta, có lẽ không cần Càn Nguyên Tiên Cung ra tay, chúng ta có thể tự mình đối phó." Phi Vũ nghe vậy, không nhịn được hỏi: "Thật sự có thể sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện giờ đều đã bái sư Hồng Quân Thánh nhân, Hồng Quân Thánh nhân lại đứng trên Thánh nhân.

Hơn nữa có mấy người kia giúp đỡ, chúng ta làm sao có thể thắng được?

Trừ phi Càn Nguyên Tiên Cung giúp đỡ, nếu không chúng ta tự nhiên không phải là đối thủ của họ." Khổng Tuyên nghe vậy, ha ha cười một tiếng, trầm tư nói: "Bề ngoài thì là như vậy, nhưng thực chất lại không phải.

Bái sư có khác với không bái sư.

Bái sư cần Sư Tôn truyền thụ đồ đệ.

Nhưng mấy vị Thánh nhân kia bái sư đều có suy nghĩ riêng.

Nói chính xác hơn, thực ra là muốn tụ tập lại với nhau, hình thành một phe phái Tử Tiêu Cung, giống như Càn Nguyên Tiên Cung.

Ngoại trừ những đệ tử bái sư chân chính kia ra, Hậu Thổ và Nữ Oa Thánh nhân bái sư cũng giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn bái sư vậy." Nói đến đây, Khổng Tuyên dừng lại rồi tiếp tục: "Đương nhiên, Nữ Oa và Hậu Thổ Thánh nhân bái sư vẫn có sự khác biệt, nhưng đó không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là, những người của Hồng Quân này không hề đoàn kết, đều có ý đồ riêng, không nhất định sẽ vì Nguyên Thủy Thiên Tôn mà đối địch với chúng ta.

Trấn Nguyên Tử Đại Tiên và Xích Cước Đại Tiên đó, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên đã đạt tới tu vi Chuẩn Thánh, nhưng giống như Xích Cước Đại Tiên, đều là những người không quản chuyện thế sự,

đều là lão hảo nhân, sẽ không đắc tội Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng cũng sẽ không đắc tội chúng ta.

Còn về Đại Vu Hình Thiên thì có chút kỳ lạ.

Theo lý mà nói thì không nên bái sư Hồng Quân, nhưng y lại bái sư, thật khó hiểu.

Nhưng dù sao y cũng là người của Vu Tộc, nếu không nể mặt chúng ta thì cũng phải nể mặt Hậu Thổ Thánh nhân, cho nên cũng sẽ không giúp đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Còn lại hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo.

Hai vị Thánh nhân này một lòng muốn phát triển Tây Phương Giáo lớn mạnh.

Nếu có lợi lộc để mưu đồ, tự nhiên sẽ giúp đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng Thiên Đình chúng ta thực ra có thể mang lại lợi ích lớn hơn cho Tây Phương Giáo.

Nếu Tây Phương Giáo có thể ra tay đối phó người của Tiệt Giáo, nhưng sẽ không ra tay đối phó Thiên Đình chúng ta.

Nếu có thể, chúng ta cũng có thể thuyết phục nhị Thánh Tây Phương Giáo không quản chuyện này, chỉ cần cung cấp đủ lợi ích." Nói đến đây, Khổng Tuyên khẽ mỉm cười, thong dong nói: "Cho nên, người chúng ta phải đối mặt thực ra vẫn là Nguyên Thủy Thiên Tôn mà thôi.

Chỉ là chuyện thế gian mãi mãi không thể nói rõ, có lẽ những người này sẽ giúp đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không chừng." Phi Vũ im lặng không nói, thấy mọi chuyện phức tạp hơn nhiều so với mình nghĩ.

Chương 213

Vốn tưởng mọi chuyện đơn giản, nhưng sự việc lại phức tạp hơn thế rất nhiều.

Lúc này, Thông Thiên cũng tiếp lời: “Ha ha, nói không sai.

Mọi chuyện đều do những yếu tố không xác định, chúng ta không cần bi quan nhưng cũng không thể quá lạc quan, dù sao đối thủ rất mạnh mẽ.” Nghe Thông Thiên nói vậy, Phi Vũ và Khổng Tuyên đều gật đầu.

Thông Thiên đứng dậy, nhìn hai người cười ha ha nói: “Nếu đã vậy, Ngô xin phép về trước.” Khổng Tuyên và Phi Vũ gật đầu.

Sau khi tiễn Thông Thiên đi, hai người liền thương lượng trực tiếp đến Càn Nguyên Tiên Cung.

Sư Tôn đã xuất quan, tự nhiên phải đến thăm, còn có rất nhiều chuyện cần thỉnh giáo.

Một lát sau, hai người đến Càn Nguyên Tiên Cung.

Lúc này trong Càn Nguyên Tiên Cung lại có người.

Ngoại trừ Hậu Thổ và Nữ Oa ra, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng ở bên trong.

Thấy Khổng Tuyên và Phi Vũ đến, mọi người cũng không quá bất ngờ.

Bích Tiêu liếc nhìn hai người, cười ha ha nói: “Ha ha, đợi lâu rồi đó.” Phi Vũ liếc nhìn Bích Tiêu, chớp chớp mắt, tò mò hỏi: “Ha ha, đợi Ngã làm gì ạ?” “Không phải Ngã đợi, là Sư Tôn muốn đợi.” Bích Tiêu nói.

Phi Vũ gật đầu, liếc nhìn Sư Tôn, tò mò nhìn Càn Nguyên.

Càn Nguyên liếc nhìn mọi người có mặt, cười ha ha nói: "Chuyện hôm nay chắc hẳn các ngươi đều đã thấy.

Chắc hẳn có chuyện muốn hỏi Ngô.

Nếu đã đến đông đủ, vậy thì cứ hỏi đi." Nữ Oa Thánh nhân trầm tư một lát, là người đầu tiên mở miệng hỏi: "Càn Nguyên Đại Thần, không biết Hồng Quân Đạo Tổ hiện giờ đang ở cảnh giới nào ạ?" Càn Nguyên khẽ mỉm cười, vuốt râu, có chút trào phúng nói: "Ha ha, cảnh giới tu vi của y à, cái này thật khó nói, đối với Ngô cũng có chút phiền phức.

Cứ coi là cảnh giới Đạo Tổ đi, nhưng thực ra lại không phải cảnh giới Đạo Tổ.

Nếu không có Đại Đạo, thì cũng có chút liên quan đến cảnh giới Đạo Tổ, thuộc loại cảnh giới giữa có và không đó.

Nói thẳng thắn một chút, tương đương với tu vi Chuẩn Thánh." Càn Nguyên nhìn Nữ Oa, cười hỏi: "Ví dụ như vậy, các ngươi đã hiểu chưa?" Nữ Oa Thánh nhân trầm tư, nhìn Càn Nguyên nói: "Ý của ngài là, Hồng Quân có thực lực Đạo Tổ, nhưng không có cảnh giới Đạo Tổ sao?" Càn Nguyên im lặng gật đầu, nhíu mày nói: "Ngô vừa rồi quan sát, thực lực của y quả thật đã đề thăng, hẳn là lợi hại hơn trước rất nhiều, chỉ là so với cảnh giới Đạo Tổ thì còn kém.

Có lẽ, liên quan đến việc y dung hợp Thiên Đạo chăng, loại phương pháp tu luyện này Ngô không rõ lắm, nhưng Ngô biết loại phương pháp tu luyện này không hề đơn giản." Mọi người im lặng không nói, không ngờ Hồng Quân đã đạt tới cảnh giới đó, lại vẫn bị Càn Nguyên Đại Thần nói đến mức không ra gì.

Cứ như thể, cảnh giới của Hồng Quân cũng chỉ là bình thường.

Chỉ là loại 'bình thường' này trong mắt Càn Nguyên Đại Thần, chứ trong mắt người khác, Hồng Quân vẫn vô cùng lợi hại, vẫn là đối thủ không thể đánh bại.

Hậu Thổ lúc này nhíu mày hỏi: "Sư Tôn, không biết vì sao Hồng Quân lại muốn người ta bái sư?

Mấy vị Thánh nhân kia cũng bái sư dưới trướng Hồng Quân, liệu có ảnh hưởng gì đến chúng ta không?" Nghe đến chuyện này, mọi người đều nhíu chặt mày, hiển nhiên cũng lo lắng chuyện này.

Hiện giờ Hồng Quân lợi hại như vậy, lại thêm mấy vị Thánh nhân kia, nếu liên hợp lại, e rằng sẽ bất lợi cho Càn Nguyên Tiên Cung, đây cũng là điều mọi người lo lắng nhất lúc này.

Thấy mọi người đều có vẻ lo lắng, Càn Nguyên khẽ mỉm cười, an ủi nói: "Mấy vị Thánh nhân kia thôi, không cần lo lắng.

Còn về Hồng Quân thì càng không cần lo lắng.

Nhìn y tuy lợi hại, nhưng đáng tiếc, dù lợi hại đến đâu cũng bị Thiên Đạo chế ước, đến lúc đó không thể tự mình động thủ, cho nên cũng không cần lo lắng." "Nhưng, dù sao họ cũng là Thánh nhân, nếu thật sự muốn đối phó với chúng ta, chúng ta e rằng không phải là đối thủ phải không?" Hậu Thổ lo lắng nói.

Càn Nguyên liếc nhìn Hậu Thổ, cười nói: "Thánh nhân đâu có dễ dàng ra tay như vậy?

Đến thời khắc quan trọng, Thánh nhân tự nhiên không thể ra tay, điểm này các ngươi hẳn phải rõ.

Huống hồ bây giờ đều là chuyện của đệ tử dưới môn hạ, Thánh nhân cũng chỉ ra tay vào thời khắc mấu chốt cuối cùng mà thôi.

Chuyện chính hiện giờ là, phải nỗ lực tu luyện, đồng thời cũng phải để đệ tử và tộc nhân của các ngươi tu luyện.

Hồng Hoang sau này, là thiên hạ của Thánh nhân và những đệ tử đó.

Ngô và Hồng Quân cơ bản sẽ không ra tay.

Đương nhiên, đến lúc Ngô cần ra tay thì Ngô tự nhiên sẽ ra tay, không cần lo lắng." Có lời của Càn Nguyên Đại Thần, trong lòng mọi người đều vô cùng tự tin.

Lúc này, Khổng Tuyên bỗng nhiên liếc nhìn Hậu Thổ Thánh nhân, hỏi: "Hậu Thổ Thánh nhân, khi Ngã ở Tử Tiêu Cung, thấy Đại Vu Hình Thiên của Vu Tộc cũng bái sư Hồng Quân, không biết nguyên nhân là gì, ngài có chú ý không?" Hậu Thổ nhẹ nhàng lắc đầu, liếc nhìn Khổng Tuyên, nhàn nhạt nói: "Không biết.

Hình Thiên và những người khác đi theo Hồng Quân, hiện giờ chưa trở về, ta cũng không biết vì sao." "Chẳng lẽ Hình Thiên phản bội Vu Tộc sao?" Khổng Tuyên nhíu mày hỏi.

Vốn dĩ, Khổng Tuyên nghĩ rằng Hình Thiên phản bội Càn Nguyên Tiên Cung, song lời này không tiện nói ra, dù sao Vu Tộc và Càn Nguyên Tiên Cung vốn không có mối liên hệ trực tiếp.

Tuy Hậu Thổ đã bái Càn Nguyên Đại Thần làm sư phụ, nhưng Vu Tộc vẫn là Vu Tộc, Hậu Thổ không thể đại diện cho toàn bộ Vu Tộc.

Mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, việc Hình Thiên bái sư Hồng Quân cũng không sai.

Nhưng xét từ một khía cạnh khác, Vu Tộc thực chất đứng về phía Càn Nguyên Tiên Cung, nên nếu nói Hình Thiên phản bội Càn Nguyên Tiên Cung cũng không quá sai.

Hậu Thổ im lặng.

Lúc đó khi thấy Hình Thiên muốn bái sư Hồng Quân, nàng cũng vô cùng tức giận, nhưng cũng đành bất lực, dù sao Hình Thiên có quyền

quyết định, trong tình huống lúc đó, nàng cũng không thể ngăn cản.

Hậu Thổ có thể bái sư Càn Nguyên Đại Thần, chẳng lẽ Hình Thiên không thể bái sư Hồng Quân sao?

Hiển nhiên là không thông.

Lúc này, Càn Nguyên bỗng nhiên nhìn mọi người nói: "Thôi được rồi, chuyện này Ngô đã cho Hình Thiên làm.

Còn vì sao Ngô lại cho làm như vậy, các ngươi không cần biết, chỉ cần biết Ngô đã cho làm là được." Mọi người nghe vậy, có chút kinh ngạc, không ngờ việc Hình Thiên bái sư Hồng Quân lại là do Càn Nguyên cho làm.

Chẳng lẽ Càn Nguyên muốn Hình Thiên đóng vai nội gián, trà trộn vào nội bộ địch nhân sao?

Đây đúng là một phương pháp không tệ.

Bích Tiêu liếc nhìn Sư Tôn, cười hì hì nói: "Sư Tôn ngài thật thông minh!

Để người đến chỗ đối phương làm đệ tử, như vậy sau này có động tĩnh gì, chúng ta đều có thể biết trước, Sư Tôn thật cao minh!" Những người khác nghe Bích Tiêu nói vậy, cũng đầy vẻ ngưỡng mộ nhìn Càn Nguyên, hiển nhiên đều cảm thấy Càn Nguyên làm như vậy cũng giống như Bích Tiêu nói.

Thấy mọi người đều cảm thấy Bích Tiêu nói có lý, Càn Nguyên bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn mọi người nói: "Ha ha, đừng nghe Bích Tiêu ở đó nói bậy, thật sự cho rằng Ngô để Hình Thiên đến đó để dò la tin tức sao?

Loại thủ pháp vụng về như vậy Ngô sẽ không dùng, liệu cái kế này có thể lừa được Hồng Quân và những Thánh nhân kia sao?

Ngô để Hình Thiên bái sư, tự nhiên có đạo lý của Ngô, các ngươi sẽ hiểu thôi.” Càn Nguyên liếc nhìn mọi người, bỗng nhiên nói: “Như vậy cũng không tệ, sau này các ngươi có thể cảm thấy nguy hiểm, sẽ cảm thấy căng thẳng, sẽ biết có người thân quen đang dõi theo, như vậy sẽ càng cố gắng tu luyện hơn, đó cũng là một loại động lực.

Chẳng phải các ngươi thấy quá vô vị sao?

Hiện giờ có một số nhân vật xuất hiện, sau này cuộc sống cũng sẽ không còn quá đỗi vô vị nữa.” Mọi người nghe Càn Nguyên nói vậy, từng người đều nhíu mày không nói gì.

Họ lại hy vọng những ngày tháng bình yên sau này, tuy có chút vô vị, nhưng dù sao cũng tốt hơn là có nguy hiểm.

Chương 214

Nhưng Càn Nguyên hiển nhiên không muốn như vậy.

Có lẽ, đó là tư duy của cường giả chăng.

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất bỗng nhiên liếc nhìn Càn Nguyên Đại Thần, nhíu mày nói: "Càn Nguyên Đại Thần, tu vi của chúng Ngã đã đạt tới một bình cảnh.

Đã không biết bao nhiêu năm ở tu vi Chuẩn Thánh rồi, nhưng vẫn không có bất kỳ dấu hiệu đột phá nào.

Không biết ngài có phương pháp thành Thánh nào không?" "Thành Thánh à?" Càn Nguyên liếc nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, cười nói: "Thực ra có phương pháp thành Thánh, mỗi người đều có con đường riêng phải đi.

Con đường thành Thánh của Yêu Tộc và người khác hoàn toàn không giống nhau, cho nên cần phải tự mình lĩnh ngộ." Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, một trận tự ti, ý tứ là không có phương pháp nào cả.

Đông Hoàng Thái Nhất khẽ nhíu mày, vẫn không cam lòng hỏi: "Vì sao những người khác đều có thể thành Thánh, chỉ riêng Yêu Tộc chúng Ngã lại không thể?" Càn Nguyên liếc nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, cười nói: "Lời ngươi nói sai rồi.

Nữ Oa Thánh nhân chẳng phải đã thành Thánh rồi sao?

Nàng cũng là người của Yêu Tộc." Nghe Càn Nguyên nói vậy, Đông Hoàng Thái Nhất có chút ngượng nghịu liếc nhìn Nữ Oa, nói: "Ý của Ngã là, ngoài Nữ Oa Thánh nhân ra, chẳng lẽ Yêu Tộc chúng Ngã không có ai khác có thể thành Thánh sao?" Càn Nguyên lắc đầu,

nghiêm túc nói: “Không biết.

Chuyện có thể thành Thánh hay không, Ngô đâu mà biết.

Nhưng nói thật, Yêu Tộc vì từ khi sinh ra đã kèm theo một cỗ sức mạnh cường đại, cho nên trên con đường tu luyện sau này sẽ càng khó khăn hơn.

Đương nhiên, Yêu Tộc cũng có thể thành Thánh, chỉ là chưa tìm ra phương pháp thành Thánh mà thôi.

Muốn thành Thánh thì không thể đi theo phương pháp của các Thánh nhân khác, cần phải tự mình suy nghĩ.” Đông Hoàng Thái Nhất một trận không nói nên lời.

Nếu có thể tự mình tìm ra, đâu cần hỏi Càn Nguyên.

Nhưng Càn Nguyên dường như biết một số điều, nhưng lại không muốn nói.

Điều đó khiến Đông Hoàng Thái Nhất không nói nên lời.

Vì Càn Nguyên Đại Thần không nói, y cũng không thể ép buộc, liền ngồi sang một bên im lặng tức tối.

Càn Nguyên liếc nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, bất đắc dĩ lắc đầu, trầm tư một lát mới nói: “Phương pháp thành Thánh, chỉ có thể tìm kiếm đột phá khẩu từ nhục thân mà thôi.

Còn việc có tìm được hay không, Ngô không có cách nào giúp đỡ.” Nói đến đây, Càn Nguyên nhìn tất cả mọi người, nhàn nhạt nói: “Thành Thánh Ngô không thể giúp bất kỳ ai, chỉ có thể đưa ra một số phương pháp mà thôi, cụ thể làm thế nào thì phải tự mình xem xét.” Tuy Càn Nguyên nói vậy, nhưng mọi người lại cảm thấy Càn Nguyên đã thành Thánh bằng cách nào đó, chỉ là Càn Nguyên không muốn nói nhiều.

Có lẽ liên quan đến Thiên Cơ, không thể tiết lộ quá nhiều, điều đó cũng có thể hiểu được.

Lúc này tâm trạng của Đông Hoàng Thái Nhất không tệ, tuy Càn Nguyên không nói cụ thể phương pháp thành Thánh, nhưng dù sao cũng đã chỉ cho y một con đường thành Thánh rõ ràng, đó là cần phải thành Thánh bằng nhục thân.

Một câu nói tưởng chừng đơn giản, thực tế đã chỉ ra một con đường, một con đường có thể thành Thánh.

Còn việc nên đi con đường nào, đó lại là vấn đề của y.

Đông Hoàng Thái Nhất cảm thấy, hiện giờ có thể hỏi ra được những điều này, vậy là đủ để nghiên cứu rất lâu rồi.

Chờ nghiên cứu ra một chút thành quả, thực ra có thể lại tìm Càn Nguyên để hỏi, cứ như vậy từng chút một hỏi, cuối cùng tổng sẽ hỏi ra được một số điều.

Dù sao, hiện giờ y không quá vội vàng.

Vốn dĩ thành Thánh cũng không phải chuyện có thể làm trong nháy mắt, cần phải từng bước đạt được, cho nên y rất kiên nhẫn.

Hơn nữa, hiện giờ Yêu Tộc cũng không còn nguy hiểm nữa, Yêu Tộc hầu như hiện giờ đều không ra ngoài, cũng không cần đối phó kẻ địch, cho nên Đông Hoàng Thái Nhất cũng không vội vàng để thăng thực lực.

"Sư Tôn, Ngã và Thông Thiên Giáo Chủ đã liên minh với nhau, không biết có ảnh hưởng gì đến Càn Nguyên Tiên Cung chúng ta không?" Phi Vũ bỗng nhiên hỏi.

Càn Nguyên trầm tư, bình tĩnh nói: "Không sao.

Thiên Đình là Thiên Đình, những việc các ngươi làm tự nhiên

không liên quan đến Ngô.

Nếu có một số người cứ nhất quyết muốn kéo Càn Nguyên Tiên Cung vào, vậy thì cũng không cần sợ hãi, không ngoài mấy vị Thánh nhân đó thôi, đối phó nhẹ nhàng dễ dàng." Khổng Tuyên và Phi Vũ nghe những lời này, ngược lại an tâm không ít, thực ra họ vẫn có chút lo lắng.

"Chuyện Thiên Đình không cần Càn Nguyên Tiên Cung can thiệp, chỉ cần không gây ảnh hưởng xấu đến Thiên Đình là được, Càn Nguyên Tiên Cung có thể bỏ qua." Càn Nguyên liếc nhìn Khổng Tuyên, nhàn nhạt nói: "Cứ mạnh dạn làm đi, nếu có một ngày Thiên Đình không còn nữa, các ngươi cũng có thể trở về Càn Nguyên Tiên Cung, không cần lo lắng." Những lời này lại khiến Khổng Tuyên cảm động, vì Càn Nguyên rõ ràng đang nói rằng, phía sau y có Càn Nguyên Tiên Cung bảo hộ, nếu có một ngày Thiên Đình bị những Thánh nhân kia hủy diệt, Khổng Tuyên cũng sẽ không có chuyện gì, Càn Nguyên Tiên Cung cũng sẽ bảo vệ Khổng Tuyên, cho phép y trở về Càn Nguyên Tiên Cung.

Càn Nguyên đã nói như vậy, Khổng Tuyên tự nhiên không còn sợ hãi.

Càn Nguyên dường như có chút mệt mỏi, phất phất tay nói: "Thôi được rồi, không có việc gì thì các ngươi cứ về đi.

Hồng Quân chỉ thu mấy đệ tử thôi, không cần lo lắng, cứ tiếp tục làm việc của mình đi.

Thánh nhân vẫn là Thánh nhân, Hồng Quân vẫn là Hồng Quân, sẽ không có gì thay đổi." Mọi người gật đầu, ai nấy trở về.

Rời khỏi Càn Nguyên Tiên Cung, mấy vị Thánh nhân và Khổng Tuyên không trực tiếp rời đi.

Nữ Oa Thánh nhân gọi Khổng Tuyên lại, nhìn y nói: "Khổng Tuyên, Ngã định cử một số tộc nhân đến Thiên Đình, tổ chức thành hai đội Thiên Binh.

Như vậy một mặt có thể tăng cường thực lực của Thiên Đình, mặt khác cũng cho tộc nhân của Ngã một môi trường tốt.

Ngươi và Phi Vũ là chủ của Thiên Đình, cho nên Ngã muốn thương lượng với ngươi." Khổng Tuyên tự nhiên không có bất kỳ ý kiến nào, điều này tương đương với việc Thiên Đình có thêm một phần sức mạnh, tự nhiên vô cùng vui vẻ.

Đây cũng là một biểu tượng của sự đoàn kết của mọi người, dù sao đều là người của Càn Nguyên Tiên Cung, tự nhiên phải tương trợ lẫn nhau.

Huống hồ, đám người ở Tử Tiêu Cung hiện giờ đã bái sư Hồng Quân, hiển nhiên muốn cùng nhau làm một số việc.

Những người của Càn Nguyên Tiên Cung này cũng nên càng thêm đoàn kết, giúp đỡ lẫn nhau.

Phi Vũ chớp chớp mắt, cười hì hì hỏi: "Hai vị Sư Tỷ, định cử bao nhiêu người vậy ạ?

Thiên Đình chúng ta hiện đang rất thiếu người, càng nhiều người càng tốt, tốt nhất có thể phái một số cao thủ." Nữ Oa Thánh nhân cười nhạt nói: "Cũng có mấy vị Yêu Tộc vừa mới tấn cấp cảnh giới Đại La Kim Tiên, có thể để Thiên Đình rèn luyện một chút.

Nhưng Ngươi và Khổng Tuyên phải giúp Ngã bảo hộ họ thật tốt, không thể để xảy ra chuyện." Khổng Tuyên có chút khó xử nhìn Nữ Oa Thánh nhân, "Nữ Oa Thánh nhân, việc này Ngã e rằng không làm được.

Ngã cũng chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, làm sao Ngã có thể

chăm sóc cho họ, làm sao có thể chăm sóc được?" Nữ Oa Thánh nhân ha ha cười, liếc nhìn Khổng Tuyên nói: "Ngã bảo chăm sóc là để ngươi sắp xếp cho họ một số nhiệm vụ trong khả năng, để họ rèn luyện, những việc quá nguy hiểm tạm thời đừng để họ làm." Khổng Tuyên gật đầu, cười nói: "Điều này thì tự nhiên, chỉ sợ bị người khác lợi dụng." Nữ Oa Thánh nhân cười nhạt, khẽ nói: "Ha ha, không cần quá bận tâm, có thể chăm sóc được thì tốt nhất, nếu xảy ra chuyện Ngã cũng sẽ không trách ngươi." Phi Vũ lúc này cười nói: "Sư Tỷ cứ yên tâm đi, Ngã chắc chắn sẽ chăm sóc họ thật tốt." Mấy người gật đầu, liền cùng nhau đi về phía Thiên Đình.

Nữ Oa Thánh nhân và Hậu Thổ Thánh nhân đến Thiên Đình, tự nhiên là để ủng hộ Khổng Tuyên.

Tuy chỉ ngồi một lát, nhưng cũng đã biểu thị thái độ của mình, có một thái độ như vậy tự nhiên là đủ rồi.

Sau đó mọi chuyện đơn giản hơn rất nhiều, bởi vì cũng không cần phải suy nghĩ thái độ, chỉ cần ngồi ở Thiên Đình nói chuyện một lát, để người khác biết họ đang ở đó là được.

Sau một lúc, mấy người đến Thiên Đình.

Sau khi đến Thiên Đình, Phi Vũ dẫn Nữ Oa Thánh nhân xem xét cảnh sắc Thiên Đình, thuận tiện bàn bạc cụ thể nội dung.

Hậu Thổ chuẩn bị phái ba mươi vạn người Vu Tộc đến Thiên Đình, trong đó có mấy chục Kim Tiên, và vài Đại La Kim Tiên.

Dù sao Vu Tộc là Vu Tộc, cũng cần người Vu Tộc khống chế, cho nên cần phải phái vài Đại La Kim Tiên dẫn dắt Vu Tộc, những Đại La Kim Tiên đó tự nhiên phải nghe lệnh Khổng Tuyên.

Nữ Oa Thánh nhân thì phái ra một trăm vạn người.

Chương 215

Vốn dĩ người Yêu Tộc đông, cho nên phái một trăm vạn người cũng không nhiều.

Số Kim Tiên có mấy chục người, Đại La Kim Tiên cũng có vài người.

Về mặt cao thủ thực ra cũng xấp xỉ Vu Tộc.

Khổng Tuyên tự nhiên vô cùng vui mừng, bởi vì Thiên Đình đã tăng cường thêm rất nhiều người.

Hiện tại e rằng không ai có thể đối địch.

Xiển Giáo và Tiệt Giáo cũng không được.

Tuy Tiệt Giáo có nhiều đệ tử, cũng có mấy Đại La Kim Tiên, nhưng cũng không quá nhiều, không thể so sánh với Thiên Đình.

Còn về Xiển Giáo, thì càng không cần nói.

Mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo ở đó chống đỡ, căn bản không đáng bận tâm.

Mười hai Kim Tiên đó ở Thiên Đình căn bản không là gì.

Nói cách khác, chỉ cần trong số những người Yêu Tộc và Vu Tộc kia, chọn ra vài người cũng có thể đối phó với Mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo.

Trong Mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo, người duy nhất khó đối phó chính là Nhiên Đăng Đạo nhân, bởi vì Nhiên Đăng Đạo nhân này đã đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Tên này giỏi mưu kế, là một nhân vật vô cùng đau đầu.

Ngoài y ra, Xiển Giáo vốn dĩ không được.

Trừ phi có một vị Thánh nhân làm Sư Tôn, những người này thì không có gì phải sợ hãi.

Lúc này Thông Thiên Giáo Chủ cũng đã trở về Kim Ngao Đảo, vội vàng nói với đệ tử về chuyện hợp tác với Thiên Đình.

"Hiện tại chúng ta chính thức hợp tác với Thiên Đình.

Sau này chúng ta phải tương trợ lẫn nhau, tất cả đã rõ chưa?" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn mọi người hỏi.

Các đệ tử đều gật đầu.

Đa Bảo Đạo nhân liếc nhìn Sư Tôn, nói: "Sư Tôn, Thiên Đình giúp chúng ta không có nghĩa là Càn Nguyên Tiên Cung cũng sẽ giúp chúng ta sao?" Nghe Đa Bảo Đạo nhân nghi vấn, Thông Thiên khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Không hẳn.

Nhưng Khổng Tuyên và Phi Vũ của Thiên Đình đều là người của Càn Nguyên Tiên Cung.

Nếu đám Thánh nhân kia ra tay đối phó, Càn Nguyên Tiên Cung chắc chắn sẽ ra tay giúp đỡ.

Nhưng Thánh nhân nói chung sẽ không ra tay, cho nên không cần lo lắng.

Chỉ cần Thánh nhân không ra tay, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không thể làm nên sóng gió gì.

Chỉ riêng Tiệt Giáo chúng ta thôi, đã đủ sức chống lại họ, huống hồ người của Thiên Đình còn đáng sợ hơn.

Mấy năm nay Thiên Đình đã chiêu mộ không ít người, vừa rồi Yêu Tộc và Vu Tộc cũng đã ủng hộ Thiên Đình.

Hiện giờ Thiên Đình có thể xưng hùng một phương, ai dám đối đầu thì chỉ có đường chết." Nói xong, Thông Thiên không nhịn được

khẽ cười khẩy, “Ngay cả Thánh nhân giao chiến, Thiên Đình cũng sẽ không thua.

Phải biết Thiên Đình hiện giờ có Nữ Oa Thánh nhân và Hậu Thổ Thánh nhân ủng hộ.

Nữ Oa Thánh nhân phía sau có Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn ủng hộ, Hậu Thổ Thánh nhân phía sau cũng có Tổ Vu ủng hộ.

Ai dám chọc giận, đó chính là tự tìm đường chết.

Chỉ riêng Vu Tộc và Yêu Tộc, bất kỳ tộc nào cũng có thể nghiền nát những Thánh nhân kia.

Những Thánh nhân kia không dám ra tay.

Nếu chỉ là tranh đấu giữa đệ tử phía dưới, họ vẫn không phải là đối thủ.” Kim Linh Thánh Mẫu nhìn Sư Tôn, cười ha ha nói: “Sư Tôn, nếu đã như vậy, chẳng lẽ chúng ta không thắng chắc sao?” Thông Thiên Giáo Chủ liếc nhìn đệ tử, nhẹ nhàng lắc đầu, nhíu mày nói: “Ha ha, mọi chuyện đâu có đơn giản như vậy.

Đám người đó giỏi mưu kế, cho nên chúng ta cần phải cẩn thận một chút, không thể bị mắc mưu, lúc nào cũng phải cẩn thận.

Đồng thời, cũng phải nhớ kỹ, có chuyện không thể tùy tiện động thủ, trước khi làm việc nhất định phải suy nghĩ kỹ càng ba lần, kẻo bị người khác lừa mà không hay biết.” Các đệ tử đều gật đầu, trong lòng có chút không đồng tình, bởi vì họ cảm thấy mình cũng lợi hại, mưu trí cũng không kém người khác, cho nên tự nhiên cũng không lo lắng.

Đệ tử Tiệt Giáo tuy không giống người Xiển Giáo coi thường mọi người, nhưng cũng có ngạo khí.

Thấy đệ tử dường như không bận tâm, Thông Thiên Giáo Chủ có chút bất đắc dĩ.

Dù sao điều đó cũng có đạo lý của nó.

Những người Xiển Giáo kia rất tinh ranh, đệ tử của y cũng có một số nhân vật khá lợi hại, cũng vô cùng thông minh, nhưng phần lớn đệ tử đều khá đơn thuần, dễ bị người khác lừa gạt.

Đương nhiên, tất cả đều phải dựa vào thực lực mà nói.

Bất kể đối phương mưu kế như thế nào, chỉ cần có thực lực tuyệt đối tự nhiên cũng không cần sợ hãi, giống như Càn Nguyên Tiên Cung vậy.

Mấy vị đệ tử của Càn Nguyên Đại Thần đều là nữ nhi, dường như đều khá đơn thuần, nhưng lại không ai dám mưu kế với họ, bởi vì hậu quả của việc mưu kế với họ là vô cùng thảm khốc.

Hạo Thiên và Dao Trì là một ví dụ đơn giản nhất.

Muốn chọc ghẹo Phi Vũ, cuối cùng không phải ngoan ngoãn đi xin lỗi người ta, còn phải bồi thường Tiên Thiên Pháp Bảo.

Điều đáng buồn nhất là, kết cục cuối cùng của hai người cũng vô cùng thê thảm, trực tiếp bị Khổng Tuyên và Phi Vũ của Thiên Đình chém giết.

Nếu lúc trước không đối đầu với Phi Vũ, tự nhiên cũng sẽ không bị buộc rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Ngay cả khi đã rời khỏi Tử Tiêu Cung, Khổng Tuyên và Phi Vũ nể mặt là đồng tử của Hồng Quân, lẽ ra cũng sẽ không ra tay sát hại.

Nhưng cố tình đắc tội với Khổng Tuyên và Phi Vũ, hai người họ tự nhiên sẽ không có bất kỳ e ngại nào.

Dù sao, Hồng Quân trước mặt Càn Nguyên Tiên Cung cũng phải cúi đầu ba lần bốn lượt.

Khổng Tuyên và Phi Vũ giết mấy đồng tử, cũng không phải

chuyện lớn.

Nhưng nói tóm lại, vì thực lực của Càn Nguyên Đại Thần của Càn Nguyên Tiên Cung quá mạnh, cho nên mới không ai dám chọc giận những đệ tử đó.

Nếu không có Càn Nguyên Đại Thần, Khổng Tuyên và Phi Vũ chỉ giết Hạo Thiên và Dao Trì thôi, Hồng Quân dù trải qua bao năm cũng không dám hé răng nửa lời.

Hiện giờ Hồng Quân đã đạt cấp bậc Thiên Đạo Thánh nhân, vẫn không dám làm gì.

Muốn báo thù cho đệ tử của mình, cũng cần phải để người khác ra tay, y cũng sẽ không dám tự mình ra tay.

Nếu thật sự dám ra tay, cũng phải tìm một lý do khác, dù sao không thể trực tiếp lấy danh nghĩa báo thù để đối phó Khổng Tuyên và Phi Vũ.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn và mấy vị Thánh nhân khác cũng đã tụ tập lại, đang thương lượng một số chuyện.

Chương 216

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân và các Thánh nhân khác đều có mặt.

Bốn vị Thánh nhân gần đây đi lại rất gần, vẫn luôn bàn bạc về việc đối phó với Tiệt Giáo và Thiên Đình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn mấy vị Thánh nhân, nhàn nhạt nói: "Nghe nói Tiệt Giáo và Thiên Đình dường như đã liên hợp lại với nhau.

Xem ra khó đối phó." "Hừ, có gì đáng sợ chứ.

Người Thiên Đình đó thực ra không phải là đối thủ của Ngã." Tiếp Dẫn Thánh nhân mặt lộ vẻ khinh thường, dường như căn bản không coi người Thiên Đình ra gì.

Miệng nói vậy, nhưng Tiếp Dẫn Thánh nhân cũng hiểu, trước đây khi bảo y đi đối phó Thiên Đình, y lại quanh co thoái thác trăm phương ngàn kế, bởi vì y cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết Thiên Đình tuy dễ đối phó, nhưng những người phía sau thì không thể.

Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Tiếp Dẫn Thánh nhân, mang theo một chút giọng điệu trào phúng nói: "Ha ha, nếu đã vậy, chẳng bằng giao Thiên Đình cho ngươi đối phó thì sao?

Ngã phụ trách đối phó Càn Nguyên Tiên Cung, ngươi chỉ cần phụ trách đối phó Thiên Đình.

Nếu Càn Nguyên Tiên Cung có động tĩnh gì, Ngã sẽ ra mặt giúp ngươi ngăn cản, ngươi thấy thế nào?" Tiếp Dẫn Thánh nhân đâu phải kẻ ngu ngốc, chuyện như vậy làm sao y có thể đáp ứng chứ.

Thiên Đình dễ đối phó, đó cũng chỉ là nói vậy thôi.

Y tự nhiên biết Thiên Đình cũng không dễ đối phó như thế, chỉ riêng Khổng Tuyên đã khó ứng phó rồi.

"Ha ha, thôi đi.

Ngã vừa rồi chỉ nói đùa thôi.

Thiên Đình không dễ đối phó đến vậy.

Một mình Khổng Tuyên đã khiến Ngã đau đầu rồi, tên đó có tu vi Chuẩn Thánh đó." Tiếp Dẫn Thánh nhân ngược lại không giấu giếm, trực tiếp nói thật.

Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn ha ha cười một tiếng, nhàn nhạt nói: "Đâu chỉ có Khổng Tuyên đó, Phi Vũ cũng khó đối phó.

Tuy chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng người này lại có Tiên Thiên Pháp Bảo Hạo Thiên Kính trong tay, vô cùng lợi hại, Đại La Kim Tiên bình thường đâu phải là đối thủ của nàng ta.

Ngoài hai người đó ra, số lượng Đại La Kim Tiên và Kim Tiên của Thiên Đình cực kỳ nhiều.

Đám người đó cũng không thể xem thường.

Thêm vào đệ tử của chúng ta, cũng không phải là đối thủ của người ta, cho nên chúng ta làm việc cần phải cẩn thận một chút." Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn mọi người, khẽ nhíu mày: "Thế lực Thiên Đình quá lớn, chúng ta đối đầu trực diện với họ, chắc chắn không được." Chuẩn Đề Thánh nhân nghe vậy, không khỏi khẽ nhíu mày, trầm tư nói: "Lời nói có chút không ổn phải không?

Xiển Giáo và Tiệt Giáo thì có chút ân oán, nhưng dường như không có ân oán gì với Thiên Đình phải không?

Chúng ta vì sao phải chọc giận Thiên Đình chứ?

Bất kể thế nào, Thiên Đình phía sau có Càn Nguyên Tiên Cung,

chúng ta không chọc nổi, Sư Phụ Hồng Quân cũng không chọc nổi." "Không hẳn.

Hiện giờ tu vi của Sư Phụ Hồng Quân đã đạt tới một cảnh giới nhất định, chưa chắc đã kém hơn Càn Nguyên Đại Thần." Tiếp Dẫn Thánh nhân trầm tư nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Tiếp Dẫn Thánh nhân, khẽ nhíu mày, sắc mặt có chút khó coi, bởi vì y biết một số chuyện.

"Quả thật là như vậy, Sư Phụ Hồng Quân hẳn là không phải đối thủ của Càn Nguyên Đại Thần." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn mọi người, phân tích kỹ lưỡng: "Từ lúc ở Tử Tiêu Cung, thực ra có thể thấy được, Sư Phụ Hồng Quân vẫn không dám đối kháng với Càn Nguyên Đại Thần, từ thái độ của y có thể thấy.

Nếu thật sự có thể đối kháng với Càn Nguyên Đại Thần, với tính cách của y chắc chắn sẽ không có thái độ đó." "Cũng không hẳn.

Có lẽ Sư Phụ Hồng Quân có kế sách riêng." Tiếp Dẫn Thánh nhân lại không cho là vậy, có lẽ Hồng Quân chỉ tạm thời không muốn ra tay mà thôi, cũng không thể nói rõ là y không thể đánh bại Càn Nguyên Đại Thần.

Hơn nữa, Càn Nguyên tuy thần bí, nhưng thực ra ít khi động thủ với người khác, cụ thể lợi hại đến mức nào không ai biết.

Mọi người biết rất nhiều chuyện về y, y có thể giúp đỡ một số người, nhưng rốt cuộc thực lực của Càn Nguyên mạnh đến đâu, thật sự không ai biết.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không muốn nói nhiều về chuyện này, bởi vì bất kể thế nào, những chuyện này đều không có quan hệ quá lớn với y.

Hiện giờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn phải đối phó với Thông Thiên

Giáo Chủ như thế nào.

Hiện giờ Tiệt Giáo lại càng ngày càng lợi hại, nếu không ngăn chặn, e rằng sau này sẽ càng khó kiểm soát.

"Chuyện Thông Thiên đó, chúng ta nên đối phó như thế nào.

Tên đó đã liên hợp với Thiên Đình, tất Thiên Đình sau này sẽ giúp đỡ.

Nhưng chỉ cần chúng ta không chọc giận Thiên Đình, Thiên Đình cũng sẽ không cố ý đối đầu với chúng ta, trên mặt mũi mọi người cần phải thể diện." Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn mọi người, nhíu mày nói: "Hiện giờ cần phải tìm một phương pháp, làm suy yếu sức mạnh của Tiệt Giáo, nhưng hiện giờ lại không có cách nào.

Cứ tùy tiện tìm một lý do không được sao?

Có các loại kiếp nạn, hiện giờ chúng ta lấy Tiệt Giáo làm đích nhắm chính, tạo ra một trận kiếp nạn, như vậy chẳng phải có thể quang minh chính đại đối phó Tiệt Giáo rồi sao?

Hơn nữa, ai cũng đừng quên, hiện giờ Sư Phụ Hồng Quân đã dung hợp Thiên Đạo, chính là Thiên Đạo, có thể giúp chúng ta hành sự." Mọi người đều im lặng không nói.

Lời nói tuy là vậy, nhưng mọi chuyện đâu có đơn giản như thế.

Ít nhất Hồng Quân có nguyện ý giúp đỡ hay không là một vấn đề.

Tuy bái sư Hồng Quân, cũng có quan hệ, nhưng dù sao cũng chỉ là một danh nghĩa mà thôi, mối quan hệ giữa họ không hề thân thiết như mối quan hệ giữa Sư Tôn và đồ đệ khác.

Cho nên, Hồng Quân cũng chưa chắc đã thật sự giúp đỡ.

Thánh nhân và Hồng Quân chẳng qua chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

“Nói không sai, chúng ta có thể đi hỏi thử.” Thái Thượng Lão Quân lúc này cuối cùng cũng mở miệng nói.

Nghe Thái Thượng Lão Quân mở miệng, mọi người không khỏi đưa ánh mắt toàn bộ nhìn y, dường như mong đợi y nói thêm vài câu.

Trong số mấy vị Thánh nhân, ai cũng cảm thấy mình thông minh, nhưng nếu nói ai thông minh nhất thì đó chính là Thái Thượng Lão Quân.

Trong số mấy người, cũng lấy Thái Thượng Lão Quân làm thủ lĩnh.

Tuy bình thường nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn làm chủ, nhưng trên thực tế lời nói của Thái Thượng Lão Quân lại có tác dụng quyết định hơn.

Thái Thượng Lão Quân liếc nhìn mọi người, nghiêm túc nói: “Ha ha, hiện giờ chúng ta có thể đi tìm Hồng Quân hỏi thử.

Dù sao Sư Phụ Hồng Quân tất nhiên có cách, và tất nhiên sẽ giúp đỡ chúng ta.

Dù sao y vừa mới trở thành Đạo Tổ, có lẽ muốn thể hiện sức mạnh Đạo Tổ trước mặt mọi người.” Mọi người gật đầu, điểm này không sai, xem ra Hồng Quân chắc chắn sẽ giúp đỡ.

Lúc này, Chuẩn Đề Thánh nhân liếc nhìn Thái Thượng Lão Quân, khẽ nhíu mày nói: “Chúng ta hiện giờ đi sao?

Dường như có chút không ổn phải không?

Chúng ta vừa mới từ đó ra về, hiện giờ lại quay lại, Sư Phụ Hồng Quân có lẽ sẽ cảm thấy chúng ta ở chung một chỗ có chút không hay phải không?” Đó cũng là một vấn đề.

Thái Thượng Lão Quân trầm ngâm một lát, liền trầm tư nói: “Ha

ha, nếu đã vậy, thì chúng ta đợi một lát nữa đi.

Chương 217

Dù sao cũng không vội, có thể đợi một thời gian nữa.

Hiện giờ chúng ta trước tiên hãy thương lượng với Thiên Đình bên kia, cố gắng hết sức tranh thủ Thiên Đình giúp đỡ chúng ta.

Nếu không giúp chúng ta, cũng phải khiến Khổng Tuyên không giúp đỡ Thông Thiên." Nghe lời này, Tiếp Dẫn Thánh nhân đảo mắt, bất đắc dĩ nói: "Ha ha, e rằng không được.

Vì Khổng Tuyên và Thông Thiên đã thân thiết rồi, tự nhiên không thể thay đổi nữa.

Người ta cũng là Ngọc Đế Thiên Đình, không thể nói đi nói lại.

Nếu chúng ta đi sớm hơn, có lẽ có thể thuyết phục Khổng Tuyên.

Hiện giờ thì không được." Thái Thượng Lão Quân nhẹ nhàng lắc đầu, cười nhìn Tiếp Dẫn Thánh nhân, nghiêm túc nói: "Tuy nói không sai, nhưng đừng quên thân phận của Khổng Tuyên.

Y là Ngọc Đế, là chủ của Thiên Đình, chấp chưởng Tam Giới.

Vì ở vị trí này, những việc y làm tự nhiên không thể thiên vị bất kỳ ai.

Ngọc Đế cần có trách nhiệm, cho nên nếu giúp đỡ Thông Thiên, cũng cần phải tìm một lý do thích đáng, để người khác không thể tìm ra lỗi.

Việc Ngã muốn làm là, tìm Ngọc Đế, để y hiểu rõ những việc nên làm, những việc không nên làm." Mấy vị Thánh nhân nghe vậy, im lặng gật đầu, lời nói này quả thật không sai.

Lúc này, Tiếp Dẫn Thánh nhân liếc nhìn Thái Thượng Lão Quân,

cười ha ha nói: "Mấy vị à, Khổng Tuyên chẳng phải chỉ là một Đại La Kim Tiên thôi sao?

Bất kể thế nào, y và chúng ta Thánh nhân không ở cùng một tầng thứ.

Cho nên ý của Ngã là, chúng ta không cần phải cùng đi, cử một người đại diện đi nói chuyện với y là được rồi." Mấy vị Thánh nhân khác đều gật đầu, hiển nhiên đều đồng ý với ý kiến của y.

Bởi vì trong mắt mấy vị Thánh nhân, Khổng Tuyên và họ khác nhau.

Họ là Thánh nhân, còn Khổng Tuyên thì sao?

Làm sao có thể giống nhau được.

Lúc này, Thái Thượng Lão Quân khẽ nhíu mày, liếc nhìn mấy người, khẽ nói: "Không được, bốn người chúng ta nhất định phải đi.

Khổng Tuyên tuy không phải Thánh nhân, nhưng người ta là Ngọc Đế, có thể khinh thường, nhưng không nên làm quá lộ liễu, nếu không sẽ đối địch với họ.

Các ngươi đừng quên, ngoài chúng ta Thánh nhân ra, những đệ tử kia căn bản không phải đối thủ của Thiên Đình.

Nếu thật sự chọc giận Khổng Tuyên, đối với chúng ta sẽ không có chút lợi ích nào.

Nếu Ngọc Đế đối phó với những đệ tử đó, thì thảm rồi.

Hơn nữa, chúng ta lần này đi là để cảnh cáo và thuyết phục Ngọc Đế.

Nếu chỉ có một mình thì e rằng không có tác dụng, huống hồ nếu một mình đi, thì nên cử ai đi đây?

Dù sao ai cũng không muốn đi.

Nếu ai cũng không muốn đi, vậy thì chi bằng mọi người cùng đi." Thái Thượng Lão Quân nói một tràng dài, nhưng mấy vị Thánh nhân kia hoàn toàn không nghe lọt tai, lời duy nhất họ nghe lọt tai là câu cuối cùng của Thái Thượng Lão Quân, đó là mọi người đều không muốn đi, cho nên chỉ có thể cùng đi.

Về điểm này, mấy vị Thánh nhân vô cùng đồng tình.

Quả thật không muốn đi, nhưng không muốn đi thì tổng phải có người đi.

Nếu đã có người đi, thì nên cử ai đi đây?

Dù sao cử ai đi, người đó cũng không muốn đi.

Nếu ai cũng không đi, thì cách duy nhất để cân bằng là mọi người cùng đi.

Mấy người không có ý kiến gì, rồi cùng nhau đến Thiên Đình.

Lúc này, Nữ Oa Thánh nhân và Hậu Thổ đã sớm rời khỏi Thiên Đình.

Vốn dĩ Khổng Tuyên đã định nghỉ ngơi, không ngờ lúc này lại có khách đến, điều đó khiến y kinh ngạc.

Nhưng Khổng Tuyên cũng biết mấy vị Thánh nhân kia không phải là người tốt.

Y gọi Phi Vũ, đích thân đi tiếp kiến bốn vị Thánh nhân, mời bốn vị Thánh nhân vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Mọi người an tọa sau, Khổng Tuyên cười nhìn mấy vị Thánh nhân, cười hỏi: "Ha ha, mấy vị Thánh nhân, gió nào đã thổi các ngài đến đây vậy?" Thái Thượng Lão Quân khẽ mỉm cười, nhìn Khổng Tuyên nói: "Ha ha, đã lâu không gặp, tự nhiên phải đến thăm.

Thuận tiện cũng có một số chuyện muốn nói với Ngọc Đế."

“Ồ...?” Khổng Tuyên trầm ngâm một tiếng, nheo mắt nhìn Thái Thượng Lão Quân, cười hỏi: “Xin hỏi, mấy vị Thánh nhân có chuyện gì cần nói sao?” Tiếp Dẫn Thánh nhân liếc nhìn Khổng Tuyên, nói thẳng: “Không có đại sự gì, nghe nói ngươi và Thông Thiên Giáo Chủ đi lại có chút thân thiết, cho nên muốn thỉnh giáo Ngọc Đế, có phải ngươi sẽ không vì mối quan hệ tốt với Thông Thiên Giáo Chủ mà gây khó dễ cho chúng ta không?” Khổng Tuyên khẽ mỉm cười, nhàn nhạt nói: “Tự nhiên sẽ không.

Thiên Đình làm việc đều tuân theo Thiên Quy của Thiên Đình, Ngã sẽ không thiên vị bất kỳ ai, điểm này mấy vị Thánh nhân có thể yên tâm.

Hơn nữa, Thiên Đình chấp chưởng Tam Giới là thật, nhưng lại không liên quan đến Thánh nhân.

Thiên Đình Ngã cũng sẽ không can thiệp vào chuyện của Thánh nhân, Ngã đâu dám chọc giận các ngài.” Lời cuối cùng, y nói quả thật khiến mấy vị Thánh nhân hài lòng.

Lúc này Tiếp Dẫn Thánh nhân nhìn Khổng Tuyên nói: “Ha ha, Ngọc Đế à, tuy nói là như vậy, nhưng đệ tử của chúng Ngã chắc chắn sẽ gặp người của Thiên Đình, lúc đó khó tránh khỏi sẽ xảy ra một số phiền phức.” “Chỉ cần không quá phận, đệ tử Thánh nhân Ngã tự nhiên phải nể mặt.” Khổng Tuyên cười nói.

Mấy vị Thánh nhân gật đầu, tuy không biết lời của Khổng Tuyên thật hay giả, nhưng lại vô cùng thích loại lời nói này của Khổng Tuyên, khiến họ cảm thấy có thể diện, nghe êm tai.

Khổng Tuyên nhìn mấy vị Thánh nhân, trong lòng biết họ đến để gây sự, nhưng lại không hề bận tâm chút nào.

Ai bảo người ta là Thánh nhân chứ, hiện giờ có thể nói chuyện như vậy cũng là không tệ rồi.

Cho nên, Khổng Tuyên đối đãi với mấy vị Thánh nhân khá khách khí.

Nếu mấy vị Thánh nhân đối xử không khách khí với y, thì y tự nhiên cũng sẽ không khách khí với Thánh nhân.

Dù sao y đã chuẩn bị tinh thần tốt nhất, thái độ của Thánh nhân đối với y vẫn quyết định thái độ của y đối với các Thánh nhân khác.

Thái Thượng Lão Quân liếc nhìn Khổng Tuyên, bỗng nhiên hỏi: "Khổng Tuyên à, Ngã có một vấn đề muốn hỏi." Khổng Tuyên im lặng nhìn Thái Thượng Lão Quân, tâm trạng có chút phức tạp, bởi vì y biết Thái Thượng Lão Quân muốn hỏi về việc liệu Thiên Đình và Càn Nguyên Tiên Cung có liên quan đến nhau không.

Trầm tư một lát, Khổng Tuyên cười nói: "Cách đây không lâu Ngã đã đi gặp Càn Nguyên Đại Thần, Càn Nguyên Đại Thần cũng đã nói, Thiên Đình là Thiên Đình, Càn Nguyên Tiên Cung là Càn Nguyên Tiên Cung, sẽ không lẫn lộn thành một.

Tuy Thiên Đình và Càn Nguyên Tiên Cung không có quan hệ, nhưng Ngã Khổng Tuyên bất kể lúc nào, đều là đệ tử của Càn Nguyên Tiên Cung.

Về điểm này Càn Nguyên Đại Thần cũng nghĩ như vậy." Thái Thượng Lão Quân khẽ gật đầu, ánh mắt vô cùng sâu sắc.

Y hiểu ý của Khổng Tuyên là Thiên Đình và Càn Nguyên Tiên Cung không có quan hệ, nhưng Khổng Tuyên và Càn Nguyên Tiên Cung vẫn có quan hệ.

Chỉ cần không chọc giận Khổng Tuyên, tự nhiên y sẽ không thỉnh cầu người của Càn Nguyên Tiên Cung giúp đỡ.

Nhưng nếu chọc giận Khổng Tuyên, thì Khổng Tuyên tự nhiên sẽ đi tìm người của Càn Nguyên Tiên Cung để làm chủ.

Đây là một tín hiệu, cho các Thánh nhân một tín hiệu.

Chương 218

Ý của Khổng Tuyên cũng vô cùng đơn giản, vô cùng ẩn ý nói với Thánh nhân, chỉ cần làm việc đừng quá đáng, đó là chuyện của Thiên Đình.

Nhưng nếu chọc giận Ngã, thì Ngã sẽ đi Càn Nguyên Tiên Cung tìm người giúp đỡ.

Mấy vị Thánh nhân liếc nhìn Khổng Tuyên, không ai nói gì.

Thực ra trong lòng vô cùng tức giận, dù sao lời của Khổng Tuyên ẩn ý có chút uy hiếp, nhưng họ cũng không có cách nào.

Ai bảo phía sau người ta là Càn Nguyên Tiên Cung không chọc nổi chứ.

Thái Thượng Lão Quân gật đầu, liền không nói gì nữa.

Từ chỗ Khổng Tuyên đã nhận được câu trả lời cần thiết.

Sau này khi làm việc tự nhiên sẽ có một chút nắm bắt, tốt nhất là trong khi đối phó Tiệt Giáo lại không khiến Khổng Tuyên quá khó xử, như vậy tự nhiên Khổng Tuyên sẽ không lôi Càn Nguyên Tiên Cung ra.

Mỗi một Thánh nhân đều có phương pháp riêng của mình.

Phương pháp của Thái Thượng Lão Quân vô cùng phức tạp, nhưng cũng vô cùng đơn giản.

Y hy vọng có thể trong tình huống không đắc tội Càn Nguyên Tiên Cung, mà vẫn trấn áp Tiệt Giáo.

Tức là, Thái Thượng Lão Quân chỉ cần trấn áp Tiệt Giáo mà thôi, chứ không nhất thiết phải đẩy Tiệt Giáo vào chỗ chết.

Tuy phương pháp của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân không giống nhau, nhưng Thái Thượng Lão Quân tuy ở chung một chỗ với y, nhưng bình thường Thái Thượng Lão Quân cũng sẽ không tham dự vào đó.

Những việc Thái Thượng Lão Quân làm thường là sự cân nhắc giữa Thánh nhân và Thánh nhân, sẽ không có quan hệ gì với những đệ tử kia.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này liếc nhìn Khổng Tuyên, nhíu mày hỏi: "Ngọc Đế, mối quan hệ giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo vẫn luôn không tốt, tất nhiên ngươi cũng biết.

Ngã hỏi ngươi một câu hỏi đó." Khổng Tuyên ha ha cười một tiếng, qua loa nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn Thánh nhân, ngài là Thánh nhân, Thông Thiên Giáo Chủ cũng là Thánh nhân, chuyện giữa các ngài Thiên Đình Ngã cố gắng hết sức không tham gia.

Nhưng nếu không có cách nào không tham gia vào đó, Ngã tự nhiên sẽ như trước đây, tuân theo quy tắc của Thiên Đình Ngã, sẽ không thiên vị bất kỳ bên nào.

Nếu sau này có chỗ nào đắc tội với ngài, hy vọng ngài có thể lượng thứ." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy sắc mặt lập tức âm trầm xuống, bởi vì từ câu nói đó có thể cảm thấy Khổng Tuyên rõ ràng không muốn giúp đỡ Xiển Giáo, ngay cả việc sau này đắc tội cũng đã nói ra, có thể thấy thái độ của Khổng Tuyên như thế nào.

"Ha ha, chuyện sau này thì sau này hãy nói, ngài đâu cần phải hiện giờ để Ngã lượng thứ.

Hơn nữa, nếu thật sự đắc tội với Xiển Giáo của Ngã, tính khí của Ngã không hề tốt, có lẽ sẽ không độ lượng như Ngài mong muốn." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, nhìn sắc mặt khó coi của Khổng Tuyên, tên Khổng Tuyên này thật sự không nể mặt chút nào.

Vốn dĩ Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy, khi Thái Thượng Lão Quân nói chuyện với Khổng Tuyên, Khổng Tuyên đã trả lời rất hài lòng, cho nên y cũng tiện hỏi, hy vọng cũng có thể nhận được một câu trả lời hài lòng từ Khổng Tuyên.

Ai ngờ Khổng Tuyên lại không biết tốt xấu như vậy.

Lúc này, Tiếp Dẫn Thánh nhân ha ha cười một tiếng, bỗng nhiên nói: "Ngọc Đế à, Tây Phương Giáo của Ngã và phương Đông không có bất kỳ ân oán gì, tất Ngọc Đế sẽ không gây khó dễ cho người Tây Phương Giáo của Ngã chứ?" Ngọc Đế ha ha cười một tiếng, nghiêm túc nói: "Tự nhiên sẽ không.

Lời Ngã vừa nói, trên tiền đề không vi phạm quy tắc của Thiên Đình, chư vị muốn làm gì thì làm, Ngã sẽ không quản.

Nhưng Ngã cũng xin nhắc lại, nhân viên trong Thiên Đình khá phức tạp.

Ngã tuy là Ngọc Đế, nhưng có một số người Ngã cũng không quản được.

Chư vị cũng biết hiện giờ người của Thiên Đình đến từ khắp nơi, có Yêu Tộc cũng có Vu Tộc, thậm chí còn có người của Tiệt Giáo.

Cho nên những việc một số người trong Thiên Đình làm, không thể đại diện cho Thiên Đình, nhưng đã là người của Thiên Đình, vậy thì những việc họ làm tự nhiên do Thiên Đình gánh chịu." Nói đến đây, Khổng Tuyên nói ra câu quan trọng nhất, cũng bày tỏ thái độ của mình với Thánh nhân: "Tóm lại, Ngã chỉ có thể cố gắng hết sức không đắc tội mấy vị Thánh nhân." Mấy vị Thánh nhân im lặng không nói, vừa rồi nói một đống lời vô nghĩa, hiện giờ cuối cùng cũng nói đến trọng điểm, vậy thì sau này chỉ có thể cố gắng hết sức không đắc tội.

Song đến khi cần đắc tội, Khổng Tuyên tự nhiên sẽ không nương

tay.

Chư vị Thánh nhân đưa mắt nhìn nhau, cũng chẳng làm gì được, rốt cuộc lời của Khổng Tuyên không thể chê vào đâu được, khiến họ không tìm ra bất kỳ sơ hở nào.

Thái Thượng Lão Quân khẽ mỉm cười, nhìn Khổng Tuyên nói: "A a, đã đến nước này, vậy Ngô mấy vị Thánh nhân đây cũng nên bày tỏ thái độ.

Ngô mấy vị Thánh nhân đã thương lượng rồi, cũng có một thái độ, đó là tận lực không để Thiên Đình và chúng ta xuất hiện mâu thuẫn.

Song, nếu thực sự có mâu thuẫn, vậy Ngô tự nhiên cũng không thể dung nhẫn.

Ngô cũng là Thánh nhân, cần có thể diện, cho nên cũng hy vọng Ngọc Đế về sau làm việc có thể tam tư hậu hành.

Có vài lời, Ngô không cần nói quá trắng trợn, tất Ngươi cũng nên minh bạch." Đến lúc này, lời của Thái Thượng Lão Quân đã có chút không khách khí rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn càng không khách khí, trực tiếp nhìn Khổng Tuyên nói: "Khổng Tuyên, Càn Nguyên Đại Thần đối với Ngô có ân tình, Ngô vẫn luôn ghi nhớ, cho nên hy vọng Ngươi cũng đừng quá làm khó Ngô, nếu không Ngô cũng sẽ không khách khí đâu." Khổng Tuyên nhận thấy chư vị Thánh nhân càng lúc càng nghiêm khắc, không khỏi khẽ mỉm cười, nhìn chư vị Thánh nhân nói: "A a, chư vị Thánh nhân cứ yên tâm, Ngã tự nhiên không nguyện ý đắc tội, chỉ là có vài sự tình Ngã cũng cần phải làm." Tiếp Dẫn Thánh Nhân liếc xéo Khổng Tuyên một cái, cuối cùng lên tiếng nói: "Thôi được rồi, lời cần nói đã nói xong, Ngô đi đây.

Khí tức Thiên Đình quả nhiên không thể sánh bằng Tử Tiêu Cung

và Bích Tiêu Cung." "A a, chư Thánh nhân chi địa tự nhiên phải tốt hơn Thiên Đình rồi.

Song Tây Phương Giáo dù có hai vị Thánh nhân, hình như khí tức nơi đó cũng chẳng tốt lành gì.

À phải rồi, Ngã quên chưa nói với hai vị Thánh nhân, Tây Phương Giáo cũng nằm trong phạm vi chấp chưởng của Thiên Đình Ngô.

Dù khí tức Thiên Đình không tốt, nhưng Ngã có thể nói rõ cho chư vị biết, sau này dù khí tức Thiên Đình có không tốt, chư vị cũng sẽ thường xuyên phải ở trong đó." Khổng Tuyên thốt ra lời này, hiển nhiên đã có ý tứ khiêu chiến rồi.

Người khác e ngại Thiên Đình, song Khổng Tuyên lại không hề sợ hãi.

Thiên Đình tuy không có Thánh nhân tọa trấn, song cũng không có nghĩa là không có khả năng đối phó Thánh nhân.

Thực sự muốn đánh, Hậu Thổ Thánh Nhân, Nữ Oa và Thông Thiên Thánh Nhân ba người cũng có thể đối phó Thái Thượng Lão Quân.

Tuy bên này xem ra thiếu một Thánh nhân, song những người có thể trợ giúp lại không ít.

Chỉ riêng Khổng Tuyên, một mình hắn cũng đủ sức đối phó Thánh nhân, nếu không thì đã không dám trực tiếp đối kháng Tiếp Dẫn như vậy.

Ngoài ra, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đã ra tay trợ giúp, Mười hai Tổ Vu của Vu tộc cũng có thể đối phó Thánh nhân.

Thêm vào đó còn có chư vị Đại La Kim Tiên khác, thực sự muốn đánh, san bằng Tây Phương Giáo và Xiển Giáo cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nếu không có thực lực như vậy, Thái Thượng Lão Quân cùng những người khác đã không đối với Khổng Tuyên thái độ hữu thiện như thế, mà đã sớm trực tiếp khai chiến.

Chính vì Khổng Tuyên có thực lực đối kháng, cho nên Thái Thượng Lão Quân mấy người cũng chỉ có thể nói suông, thực sự muốn động thủ thì lại không dám.

Vốn dĩ chư Thánh nhân đều đã tính rời đi, nhưng ai ngờ khi sắp đi, Tiếp Dẫn Thánh Nhân lại đột nhiên trào phúng Khổng Tuyên và Thiên Đình, càng không ngờ Khổng Tuyên lại có thái độ cường ngạnh như vậy, trực tiếp đáp trả.

Sắc mặt Tiếp Dẫn Thánh Nhân khó coi, để một Thánh nhân lại bị một Đại La Kim Tiên trào phúng như thế, làm sao có thể nhẫn nhịn cho đặng.

"Khổng Tuyên, Ngươi dám nói với Ngô như vậy, không muốn sống nữa sao!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân quay người nhìn Khổng Tuyên, trong tay hàn mang lóe lên, chuẩn bị động thủ.

Đến lúc này, Phi Vũ vẫn luôn im lặng đột nhiên nhìn Tiếp Dẫn Thánh Nhân, khẽ hắng giọng: "Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Ngài đường đường là Thánh nhân, đối với Ngọc Đế ra tay e rằng không thỏa đáng đâu." "Tiểu oa oa, nơi này không có chuyện của Ngươi." Tiếp Dẫn Thánh Nhân trừng mắt nhìn Phi Vũ một cái.

Phi Vũ bĩu môi, có chút không vui nói: "Nơi này là Thiên Đình, Thánh nhân nếu muốn động thủ ở đây, e rằng cần phải rõ hậu quả.

Nếu Ngài động thủ ở đây, vậy Ngã cũng có thể đến Tây Phương Giáo động thủ chăng?

Nếu Ngài cảm thấy có thể, Ngã không ngại để chư vị sư tỷ sư muội của Ngã đến Tây Phương Giáo du ngoạn một phen." "Ngươi

đang uy hiếp Ngô sao?" Tiếp Dẫn Thánh Nhân giận dữ nhìn Phi Vũ, tức đến mức không thốt nên lời.

Chương 219

Khổng Tuyên thì không sợ, nhưng đối với đệ tử của Càn Nguyên Tiên Cung, y lại có chút đau đầu, bởi vì những đệ tử này đều là đồ đệ của Càn Nguyên Đại Thần.

Nhớ thuở xưa, đồng tử tọa hạ của Hồng Quân đã ra sao ư?

Y nhớ rõ mồn một, bởi vì đắc tội đệ tử Càn Nguyên, ngay cả Hồng Quân cũng phải nhịn, tự nhiên y cũng không dám đi tìm phiền phức với những nữ đệ tử kia, bởi vì chọc vào những nữ đệ tử đó, cuối cùng kẻ xui xẻo nhất định là y.

Phải biết rằng, trong số đồ đệ của Càn Nguyên Đại Thần có Hậu Thổ Thánh Nhân và Nữ Oa Thánh Nhân, hai vị Thánh nhân này đại diện cho Vu tộc và Yêu tộc.

Chỉ cần Càn Nguyên Đại Thần một tiếng hạ lệnh, hai tộc nhân có thể nghiền ép đối phương.

Phi Vũ nhìn Tiếp Dẫn Thánh Nhân, đột nhiên khẽ mỉm cười, nghiêm túc nói: "A a, Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Ngã cảm thấy chúng ta không có tất yếu phải bàn tiếp nữa, Ngài về đi thôi." Để cho Tiếp Dẫn Thánh Nhân có một bậc thang đi xuống, Thái Thượng Lão Quân bèn nói với Tiếp Dẫn Thánh Nhân: "Tiếp Dẫn à, chúng ta về đi thôi.

Chúng ta cũng là trưởng bối, nên chiếu cố vãn bối." Tiếp Dẫn Thánh Nhân gật đầu, hừ một tiếng đầy tức giận, sau đó liền rời đi.

Nhìn thấy chư Thánh nhân cuối cùng cũng đi rồi, Phi Vũ thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn Khổng Tuyên, cười nói: "Cuối cùng cũng đi rồi, thật là dọa chết người ta mà." Khổng Tuyên liếc nhìn nàng, cười nói: "A a, Ngã thấy khí thế của Ngươi vừa nãy, đâu có chút nào sợ hãi đâu." Phi Vũ bất đắc dĩ nhìn Khổng Tuyên một cái, bĩu môi nói: "A a,

Ngã diễn kịch đó mà.

Nếu không làm vậy, e rằng Tiếp Dẫn Thánh Nhân kia sẽ không chịu buông tha." Khổng Tuyên khẽ cau mày, lo lắng nói: "Chư vị Thánh nhân đó thực sự không có ý tốt, xem ra muốn đối phó Thông Thiên Thánh Nhân rồi.

Bọn họ không sợ Càn Nguyên Tiên Cung, cho nên đã cảnh cáo Ngã, bảo Ngã đừng quản chuyện của bọn họ." "Nhưng chúng ta đã đáp ứng giúp đỡ Thông Thiên Giáo Chủ rồi mà." Phi Vũ chớp chớp mắt, dường như có chút bất đắc dĩ.

Nghe vậy, Khổng Tuyên cười nói: "Tuy nhiên chúng ta hợp tác với Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng sự giúp đỡ của Ngã cũng có giới hạn nhất định.

Không thể nào để Ngã dốc hết toàn lực được.

Thiên Đình Ngã làm việc cũng cần có một giới hạn, muốn giúp đỡ Thông Thiên Giáo Chủ cũng cần tìm một lý do thích đáng, chứ không phải chúng ta cứ giúp bừa, không phân biệt phải trái.

Nếu Thái Thượng Lão Quân có lý, chúng ta cũng không tiện ra tay, cho nên phải xem bọn họ đấu với nhau ra sao." "Chúng ta, chỉ khi cần thiết thì ủng hộ là được." Nghe Khổng Tuyên nói vậy, Phi Vũ gật đầu, cười hì hì nói: "Phiền phức ghê, thấy làm Ngọc Đế cũng không dễ dàng gì, Ngã làm Tây Vương Mẫu Mẫu cũng cần phải chú ý nhiều.

Sớm biết phiền phức như vậy, ngay từ đầu đã không làm Tây Vương Mẫu Mẫu rồi, chẳng có chút lợi lộc gì, ngày ngày chỉ tổ phiền chết đi được." Khổng Tuyên cười khà khà, nhìn Phi Vũ nói: "Không cần quá lo lắng, những việc này Ngã đều có cách giải quyết.

Ngươi cứ yên tâm ở Thiên Đình.

Khi không có việc gì có thể đi tìm chư vị tỷ muội khác chơi, cũng

không cần phải canh giữ Thiên Đình mãi.

Nơi đây có Ngã lo liệu là được.

Nếu Ngã có việc cần Ngươi giúp, tự nhiên sẽ thông tri cho Ngươi." Phi Vũ gật đầu, bất đắc dĩ nói: "Vâng.

Dù sao Ngã cũng không có việc gì, nghe nói các tỷ tỷ đều đang ở Tam Tiên Đảo, Ngã vừa hay có thể đến đó xem sao.

Nếu có việc gì, có thể sai người đến Tam Tiên Đảo tìm Ngã." Khổng Tuyên gật đầu, sau khi dặn dò Phi Vũ chú ý an toàn thì để nàng rời đi.

Phi Vũ tuy là Đại La Kim Tiên, nhưng Thiên Đình hiện tại cũng không có việc gì, cũng không cần nàng giúp đỡ.

Việc của Thiên Đình thường do Khổng Tuyên xử lý, quả thật Phi Vũ ở lại cũng vô vị, chi bằng để nàng đi ra ngoài chơi, mở rộng tầm mắt.

Dù sao cũng có Tam Tiêu ở đó, không cần lo lắng Phi Vũ gặp nguy hiểm.

Phi Vũ ra đi, nhưng trước khi đi đã sai một số người giúp nàng quản lý các công việc nội bộ Thiên Đình.

Tuy phần lớn việc đều do Khổng Tuyên làm, nhưng các nữ thần tiên trong đó thường do Phi Vũ quản lý, cho nên khi rời đi, nàng cần phải xử lý những việc liên quan đến phương diện này.

Sau khi dặn dò vài việc, Phi Vũ liền rời đi.

Phi Vũ đi rất nhanh, trực tiếp đến Tam Tiên Đảo.

Khi nàng đến Tam Tiêu Đảo, những người khác đều đã đi rồi, hiện tại chỉ có Tam Tiêu ở đó.

Phi Vũ gặp Tam Tiêu xong, liền ở lại trong đảo một thời gian.

Một ngày nọ, Tam Tiêu đột nhiên tìm Phi Vũ, muốn cùng nàng ra ngoài xem sao.

Phi Vũ tự nhiên đồng ý, sau đó bốn người trực tiếp rời khỏi Tam Tiên Đảo, đi ra ngoài du ngoạn.

Mấy người vừa ra khỏi Tam Tiên Đảo không lâu, gần Côn Luân Sơn thì gặp một trận chiến đấu.

Một đám yêu ma tụ tập ở một địa bàn mới thành lập, những yêu ma này tự xưng là Yêu Tộc Thất Đại Thánh, chiếm cứ một phương, vô cùng kiêu căng ngang ngược.

Thiên Đình sau khi biết chuyện này, Khổng Tuyên đã phái một số người ra đối phó.

Hiện tại hai bên đang giao chiến kịch liệt.

Tu vi của Yêu Tộc Thất Đại Thánh đều đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, vô cùng lợi hại.

Người của Thiên Đình dường như không phải đối thủ, bị Yêu Tộc Thất Đại Thánh đánh cho vô cùng chật vật.

Phi Vũ mấy người nhìn thấy cảnh tượng này, tự nhiên phải ra tay giúp đỡ.

Phi Vũ và Tam Tiêu hiện tại đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Bốn vị Đại La Kim Tiên này, cộng thêm tám vị Đại La Kim Tiên của Thiên Đình, đối phó với Yêu Tộc Thất Đại Thánh là thừa sức.

Phi Vũ mấy người gia nhập chiến trường, rất nhanh đã bắt được toàn bộ Yêu Tộc Thất Đại Thánh.

Phi Vũ nhìn Yêu Tộc Thất Đại Thánh, cười hì hì nói: “Mấy tên các Ngươi gan cũng lớn thật đấy, lẽ nào không sợ Thiên Đình nổi giận, phái người trực tiếp trấn áp các Ngươi sao?” Một tên trong Yêu Tộc

Thất Đại Thánh bĩu môi, nhìn Phi Vũ nói: "A a, Ngã mới không sợ đâu, Ngã có Thánh nhân đứng sau lưng mà.

Ngọc Đế Thiên Đình cũng chẳng dám làm gì Ngã." Phi Vũ nghe vậy không khỏi giật mình, cau mày nhìn mấy tên kia một cái, hỏi: "Thánh nhân?

Thánh nhân nào đứng sau lưng các Ngươi vậy?" "Tiếp Dẫn Thánh Nhân." Một tên Yêu Tộc Đại Thánh nói.

"Thì ra là vậy." Phi Vũ khẽ cau mày, gọi một vị Đại La Kim Tiên của Thiên Đình lại: "Khi trở về, nhớ kể lại chuyện này cho Ngọc Đế." Vị Đại La Kim Tiên gật đầu, cười nhìn Phi Vũ: "Tây Vương Mẫu Mẫu, Ngài không về sao?" Phi Vũ chớp chớp mắt, cười hì hì nói: "Không về đâu, Ngươi nói với Ngọc Đế, Ngã muốn đến Tây Phương Giáo du ngoạn một chút, bảo bọn họ chuẩn bị đi." Vị Đại La Kim Tiên ngơ ngác gật đầu, tuy không biết Phi Vũ muốn Ngọc Đế chuẩn bị điều gì, nhưng tất nhiên là có chuyện rồi.

Người của Thiên Đình dẫn theo Yêu Tộc Thất Đại Thánh trở về.

Nhìn thấy họ đã trở về, Phi Vũ suy nghĩ, nhìn Tam Tiêu nói: "Ba vị tỷ tỷ, chi bằng chúng ta cùng đi Tây Phương xem sao?" Tam Tiêu tự nhiên hiểu rõ ý đồ của Phi Vũ, là muốn gây thêm phiền phức cho bên Tây Phương.

Sau khi suy tư, Vân Tiêu nói: "Ngã thấy, chúng ta nên về hỏi Sư Tôn trước.

Dù sao nơi đó có hai vị Thánh nhân tọa trấn, chúng ta đi đến đó nếu không có người giúp đỡ, e rằng có chút nguy hiểm.

Ngã cũng cảm thấy bốn người chúng ta cũng không thể gây phiền phức lớn cho Tây Phương Giáo, chi bằng gọi thêm những người khác nữa.

Chúng ta cùng đi, tốt nhất là Sư Tôn có thể tìm một người bảo hộ chúng ta, như vậy chúng ta có thể thoải mái ra tay." Phi Vũ có chút lo lắng nhìn Vân Tiêu, khẽ nói: "Vân Tiêu sư tỷ, như vậy có phiền phức quá không?

Ngã chỉ muốn gây thêm một chút phiền phức nhỏ cho Tây Phương Giáo, chứ không muốn làm lớn chuyện.

Chúng ta cùng Sư Tôn đi, chẳng phải hơi mất mặt sao?" Vân Tiêu khẽ cười, trìu mến nhìn Phi Vũ, trong ánh mắt đầy vẻ nuông chiều: "Nha, mọi chuyện đâu có đơn giản như vậy.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân đã ra tay rồi, chuyện làm sao có thể nhỏ được.

Hơn nữa, đến Tây Phương Giáo rất nguy hiểm, những Thánh nhân đó rất tinh thông mưu kế.

Chương 220

Tuy họ sẽ không tự thân ra tay, nhưng nếu giở trò với chúng ta, chúng ta e rằng không chịu nổi.

Chúng ta lịch luyện quá ít, cần có người chiếu cố.

Sau này khi không cần người khác chiếu cố nữa, chúng ta tự nhiên cũng không cần tìm Sư Tôn.

Nhưng hiện tại chúng ta còn quá yếu, tìm Sư Tôn không phải là thêm phiền phức cho Sư Tôn, mà là để giải quyết phiền phức.

Hơn nữa, Ngươi có biết đến Tây Phương Giáo nên làm gì không?

Chắc chắn không biết, Ngã cũng không biết, nhưng Sư Tôn thì biết, chúng ta có thể hỏi Sư Tôn." Phi Vũ khẽ gật đầu, cười nói: "Tỷ nói phải, vậy chúng ta bây giờ đi thôi." Tam Tiêu gật đầu, sau đó mấy người cùng đi đến Càn Nguyên Tiên Cung.

Mấy người vừa đến, Càn Nguyên đã biết là vì chuyện gì.

Tam Tiêu mấy người sau khi bái kiến Càn Nguyên, đều ngoan ngoãn ngồi xuống.

Không lâu sau, Long Nữ, Tử Nguyệt, Phi Vũ, Hằng Nga và Cửu Âm Nữ Đế, Cửu Thiên Huyền Nữ cũng đều đến.

Nhìn mười vị đệ tử hiện tại đều ở cấp bậc Đại La Kim Tiên, trong lòng Càn Nguyên dâng lên một cỗ cảm giác tự hào.

Phóng tầm mắt nhìn khắp, trong số toàn bộ Thánh nhân Hồng Hoang, ai có thể khiến đệ tử của mình đều đạt tới Đại La Kim Tiên chứ?

Mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo trong mắt những đệ tử này, căn

bản không đáng nhắc tới.

Tiệt Giáo thì không tệ, nhưng vẫn không có cách nào sánh bằng.

Người có thể sánh bằng, cũng chỉ có Hồng Quân, song Hồng Quân cũng không thể so với Ngô, bởi vì đệ tử của Hồng Quân tuy đều là nhân vật trên cấp bậc Đại La Kim Tiên, nhưng điều đó không liên quan đến bản thân Hồng Quân.

Bởi vì những người này trước khi bái sư, tu vi đã như vậy rồi.

Người thực sự có thể khiến đồ đệ đều trở thành Đại La Kim Tiên, chỉ có một mình Ngô mà thôi.

Chính vì chuyện này, cho nên người người đều vô cùng hy vọng có thể trở thành đệ tử của Càn Nguyên.

Đáng tiếc hiện tại Càn Nguyên không còn thu đồ nữa, song vẫn có một số người quanh năm quỳ ở bên ngoài Càn Nguyên Tiên Cung, hy vọng có thể bái sư.

Chỉ là, Càn Nguyên đối với sự thành tâm đó lại như không thấy, lâu dần mọi người cũng đều biết Càn Nguyên không còn thu đồ nữa, cho nên cũng không còn ai đến tìm.

Đương nhiên, mọi người đối với việc có thể bái Càn Nguyên làm sư phụ đều vô cùng hâm mộ.

"Không phải các Ngươi đang chơi đùa vui vẻ bên ngoài sao?" Càn Nguyên nhìn mấy vị đệ tử, cười hỏi.

Phi Vũ ngoan ngoãn gật đầu, nghiêm túc nhìn Sư Tôn nói: "Sư Tôn, vốn dĩ Ngã định đi xem một vài thứ bên ngoài Hồng Hoang, nhưng lại gặp phải vài chuyện ở gần Côn Luân Sơn." Sau đó, Phi Vũ kể lại một số chuyện cho Càn Nguyên.

Càn Nguyên nghe xong, không nhịn được cau mày: "Tiếp Dẫn

Thánh Nhân ư?

Xem ra muốn cho Khổng Tuyên một bài học rồi.

Có phải các Ngươi đã đắc tội với bọn họ không?" Càn Nguyên nhàn nhạt hỏi, bởi vì Tiếp Dẫn Thánh Nhân không phải kẻ ngu dốt, Ngài biết Tiếp Dẫn Thánh Nhân đối phó Khổng Tuyên, khẳng định là vì Khổng Tuyên đã đắc tội với y rồi.

Phi Vũ cẩn thận liếc nhìn Sư Tôn một cái, ngượng ngùng nói: "Cũng là Ngã đã đắc tội với Thánh nhân đó.

Cách đây một thời gian, Tiếp Dẫn Thánh Nhân cùng mấy vị Thánh nhân khác đã đến Thiên Đình, cảnh cáo Ngã một phen." "Tiếp Dẫn Thánh Nhân cùng mấy vị Thánh nhân khác, họ bảo Ngã không được giúp đỡ Thông Thiên Thánh Nhân.

Lúc đầu thì mọi người còn khách khí, nhưng khi sắp đi, Tiếp Dẫn Thánh Nhân đã trào phúng Ngã, sau đó Ngã đã đáp trả, có lẽ đã khiến Tiếp Dẫn Thánh Nhân tức giận." "Ha ha, điều đó cũng có khả năng.

Tâm nhãn của Thánh nhân xưa nay đều nhỏ mọn.

Các Ngươi hãy nhớ kỹ, những Thánh nhân này tâm nhãn rất nhỏ mọn, tận lực đừng đắc tội với họ.

Bởi vì chỉ cần hơi nói sai một câu, họ đều sẽ âm thầm ghi hận các Ngươi, thậm chí còn muốn tìm cơ hội báo thù.

Cho nên về sau hãy cẩn thận một chút, đã hiểu chưa?" Càn Nguyên nhìn đệ tử, cười hì hì nói.

Chư vị đệ tử nghe vậy, đều không nhịn được cười.

E rằng, cũng chỉ có Sư Tôn của chúng Ngươi mới dám hình dung Thánh nhân như vậy mà thôi.

Song lời Sư Tôn nói một chút cũng không sai, những Thánh nhân

này tâm nhãn thật sự nhỏ mọn, quá thích so đo tính toán.

"Sư Tôn, Tiếp Dẫn Thánh Nhân kia đã ức hiếp Phi Vũ, chúng ta chẳng lẽ không nên cho y một bài học sao?" Long Nữ trợn trừng đôi mắt đỏ hoe, khí thế hung hăng nói.

Càn Nguyên liếc mắt khinh bỉ nàng một cái, không khách khí nói: "Tâm ý thì không tệ, vậy Ngươi đi giáo huấn Tiếp Dẫn Thánh Nhân đi, hy vọng có thể mã đáo thành công." "....." Long Nữ ngạc nhiên nhìn Càn Nguyên, nhất thời cứng họng.

Nàng cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết Sư Tôn đang trêu chọc.

Làm sao nàng có thể là đối thủ của Tiếp Dẫn Thánh Nhân chứ, nói gì đến việc đi giáo huấn người ta.

Long Nữ đỏ mặt, tủi thân nhìn Sư Tôn, đáng thương hề hề nói: "Sư Tôn, Ngài làm gì mà lấy Ngã ra đùa vậy, ý của Ngã là Ngài hãy giúp Ngã mà." Càn Nguyên liếc nhìn nàng, nhàn nhạt lắc đầu, đột nhiên nghiêm túc nói: "Ngô không thể giúp.

Với thân phận hiện tại của Ngô, không tiện ra tay với Thánh nhân.

Như vậy có hơi ỷ mạnh hiếp yếu, dù sao Ngô cũng là trưởng bối, ức hiếp hậu bối như vậy thì quá mất mặt rồi." Mọi người nghe Càn Nguyên nói vậy, đều không nhịn được cười ha ha.

Lời Sư Tôn nói nghe thật là có ý tứ.

Cứ như Sư Tôn không hề để những Thánh nhân kia vào mắt vậy.

Chỉ là, những Thánh nhân đó đâu có kém cỏi như Càn Nguyên nói.

Có lẽ trong mắt Càn Nguyên thì là vậy, nhưng đối với những người khác thì Thánh nhân vẫn là tồn tại cao không thể với tới, dù sao chúng Ngã cũng không dám đắc tội Thánh nhân.

“Sư Tôn, Ngài giúp Ngã nghĩ kế đi.” Phi Vũ nhìn Sư Tôn, bất đắc dĩ nói.

Càn Nguyên suy tư, nhìn nàng nói: “Trước tiên hãy nói ra ý tưởng của các Ngươi đi, Ngô xem xem sao.

Biết đâu ý tưởng của các Ngươi cũng không tệ, dù sao các Ngươi cũng không ngu ngốc đến mức trực tiếp đi đối phó Tiếp Dẫn Thánh Nhân.” Vân Tiêu suy tư, khẽ nói: “Sư Tôn, ý của Ngã là mọi người cùng đến Tây Phương Giáo, xem cơ hội mà gây ra một ít phiền phức.

Nhưng cụ thể làm thế nào thì chưa có.

Ngã định hỏi ý Ngài trước.” Càn Nguyên suy tư, cười nói: “A a, trước tiên các Ngươi nên thương lượng với những người khác, xem xem có ai không nguyện ý đến Tây Phương Giáo không.

Cần phải cân nhắc xem có ai không thích hợp tham gia hành động này.

Vạn nhất trong số đó có người có quan hệ với Tây Phương Giáo, không tiện ra mặt thì sao?

Làm sao các Ngươi có thể xác định tất cả mọi người đều sẽ đi cùng?” Lời nói này khiến Vân Tiêu đỏ bừng mặt, vấn đề này nàng quả thật chưa từng nghĩ tới.

Bởi vì những người này đều như tỷ muội ruột thịt, tự nhiên không cần lo lắng họ sẽ không đi, chỉ cần nói một tiếng, mọi người chắc chắn sẽ đi cùng.

Song, lời Sư Tôn nói cũng không phải không có lý, việc nàng làm quả thật có chút thiếu cân nhắc.

Chương 221

Lúc này, những người khác có lòng tốt giúp Vân Tiêu nói đỡ, đều nhao nhao khẳng định sẽ đi, giúp Vân Tiêu giải tỏa sự ngượng ngùng.

Càn Nguyên nhìn họ, nhàn nhạt mỉm cười: "A a, cách làm này cũng không tệ, người của Càn Nguyên Tiên Cung chúng ta nên trọng tình trọng nghĩa như vậy.

Song, có câu nói thế này, bất kể làm việc gì, tìm ai giúp đỡ, đều cần phải cân nhắc vấn đề của đối phương.

Tuy giữa các Ngươi và Tây Phương Giáo không có quan hệ, nhưng Ngô vẫn nhắc nhở một tiếng, sau này nếu cần làm gì thì phải tam tư hậu hành, đừng hành động bừa bãi.

Rốt cuộc không phải ai cũng sẽ làm theo cách các Ngươi nghĩ.

Hơn nữa, những người này sau lưng đều có quan hệ với một số người khác, đôi khi có thể thực sự không tiện ra mặt, vậy thì tự nhiên cũng không cần ra mặt." Nói đến đây, Càn Nguyên dừng lại, tiếp tục nói: "Song, ý tưởng của các Ngươi cũng không tệ.

Một khi đã không phải đối thủ của Thánh nhân, vậy thì đi gây thêm phiền phức cho Tây Phương Giáo là được.

Trừ Thánh nhân ra, Tây Phương Giáo cũng chẳng có mấy ai là đối thủ của các Ngươi đâu." Vân Tiêu gật đầu, đột nhiên tiếp tục nói: "Sư Tôn, ý của Ngã là Ngài xem có thể tìm một người chiếu cố chúng Ngã không.

Dù sao mấy người chúng Ngã cũng không phải đối thủ của Thánh nhân, hy vọng Sư Tôn có thể tìm một người che chở cho chúng Ngã.

Nếu thực sự gặp phải Thánh nhân, chúng Ngã có chút lo lắng.

Nếu có một người có thể đối kháng với Thánh nhân, vậy thì chúng Ngã sẽ an tâm hơn nhiều." Càn Nguyên suy tư, cười nói: "A a, điều đó thì không cần.

Thánh nhân không dám tự mình ra tay với các Ngươi.

Dù thực sự ra tay, họ cũng sẽ để người khác đối phó, không thể nào tự thân xuất thủ được.

Chỉ cần Thánh nhân không đích thân ra tay, tự nhiên sẽ không có chuyện gì.

Ngay cả khi Thánh nhân tự thân ra tay, các Ngươi cũng có thể chống đỡ một trận.

Chỉ cần các Ngươi có thể chống đỡ được vài giây, Ngô tự nhiên sẽ xuất hiện trước mặt các Ngươi, cho nên không cần người bảo hộ." Vân Tiêu gật đầu, tuy có chút thất vọng, nhưng cũng cảm thấy lời Sư Tôn nói không sai.

Dù ai bảo hộ cũng không bằng để Sư Tôn đích thân bảo hộ thì càng khiến người ta yên tâm hơn.

Hơn nữa, Vân Tiêu cũng cảm thấy, nếu có cơ hội được đánh một trận với Thánh nhân, đó cũng là một chuyện đáng để khoe khoang, cũng là một loại ma luyện đối với nàng.

Càn Nguyên cân nhắc, nhàn nhạt nói: "Đi Tây Phương Giáo thì được, gây thêm phiền phức cho Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng được, nhưng các Ngươi cần phải nhớ một điều, bất kể làm việc gì, chúng ta đều cần một lý do.

Lý do tốt nhất là phải thật đầy đủ, như vậy thì sau này chúng ta sẽ không quá thiệt thòi." Mọi người gật đầu, đều tỏ vẻ đã hiểu.

Lúc này, Tử Nguyệt đột nhiên trừng to mắt, nhìn Sư Tôn nói: "Sư Tôn, vậy Ngài nói chúng Ngã cụ thể nên làm thế nào đây?

Chẳng lẽ không thể trực tiếp đánh vào Lôi Âm Tự ư?

Hoặc là tìm cơ hội, ra tay giáo huấn những Thần Phật của Tây Phương Giáo đó một trận?" Càn Nguyên lắc đầu, cau mày nói: "Vừa nãy Ngô đã nói với các Ngươi rồi, làm việc cần tìm một lý do hợp lý, không thể để người khác tìm ra sơ hở.

Các Ngươi xem những Thánh nhân kia làm việc, lúc nào mà không có lý do chứ?

Họ đều có lý do nhất định.

Các Ngươi làm việc, tự nhiên cũng cần lý do.

Ngô cảm thấy các Ngươi không nên trực tiếp lộ diện, có thể học theo Tiếp Dẫn Thánh Nhân, cũng âm thầm phù trì một đám người, để họ giúp các Ngươi đối phó Tây Phương Giáo." "Vừa nãy Tiếp Dẫn Thánh Nhân chẳng phải đã sai Yêu Tộc Thất Đại Thánh đối phó Thiên Đình sao?

Vậy hiện tại các Ngươi hãy nghĩ cách thu phục Yêu Tộc Thất Đại Thánh, để họ quay về Tây Phương Giáo đối phó Tiếp Dẫn Thánh Nhân.

Không chỉ họ đi, mà các Ngươi cũng nên đi.

Đến Tây Phương Giáo thu phục các chủng tộc khác, âm thầm gây phiền phức cho người của Tây Phương Giáo.

Nếu bị người ta phát hiện, cứ việc ứng phó." Càn Nguyên nhìn những đệ tử này, nhàn nhạt nói.

Chư vị đệ tử gật đầu, cảm thấy ý tưởng này kỳ thực cũng không tệ, chẳng khác gì phương pháp của Thánh nhân.

"Sư Tôn, Ngã cứ tưởng Ngài có thể đưa ra ý hay ho gì chứ, Ngài nghĩ ra ý tưởng cũng chẳng khác gì chúng Ngã cả." Bích Tiêu chớp

chớp mắt, cười hì hì nói.

Càn Nguyên liếc nhìn đứa nghịch ngợm này, có chút bất đắc dĩ và ngượng ngùng.

Các đệ tử khác cũng mím môi khẽ cười, hiển nhiên không hề để vị Sư Tôn này vào mắt, khiến Càn Nguyên có chút buồn bực nho nhỏ.

Những đồ đệ này thật sự càng lúc càng không ra thể thống gì, một chút cũng không để Ngô vào mắt.

Xem ra đã thân thiết quá mức, càng ngày càng không có trên dưới.

Song, cảm giác này cũng không tệ, Ngô hy vọng có thể khiến các đồ đệ của Ngô hoạt bát hơn một chút, đừng để cả Càn Nguyên Tiên Cung đều chìm trong sự tĩnh mịch.

Ngô cũng vì thế mà thu nhận nhiều nữ đệ tử như vậy, bởi vì các cô gái ở đâu thì nơi đó sẽ rất náo nhiệt.

Sau khi nghĩ một lúc lâu, Càn Nguyên cười nói: "Nếu các Ngươi đã cho rằng ý tưởng của Sư Tôn không được, vậy thì các Ngươi tự nghĩ đi.

Ngô đã cho một phương án rồi, cụ thể làm thế nào thì tùy các Ngươi xử lý." Nói đoạn, Càn Nguyên nhìn họ nói: "À phải rồi, đừng làm cho sự việc quá lớn, giáo huấn là được, tận lực đừng giết những nhân vật quan trọng của Phật môn." Chư vị đệ tử gật đầu, đương nhiên đều hiểu rõ.

Phi Vũ liếc nhìn Sư Tôn, cười nói: "Sư Tôn, nếu Ngài không có việc gì khác, vậy Ngã đi đây." Càn Nguyên liếc nhìn nàng, cười hì hì nói: "Đi đi đi." Chư vị đệ tử đứng dậy định rời đi, lúc này Bích Tiêu đột nhiên nhìn Càn Nguyên, bỗng nói: "Sư Tôn, chẳng phải Ngài cũng không có việc gì sao?

Nếu Ngài cũng không có việc gì, chi bằng cùng đi với chúng Ngã

đi.

Dù sao Ngài một mình cũng vô vị, cùng đi với chúng Ngã cũng có thể bảo hộ chúng Ngã, tiện thể ra ngoài dạo chơi một chút." Các nữ đệ tử khác nghe vậy, lập tức cảm thấy ý tưởng này thật sự quá hay.

Nếu có Sư Tôn đi cùng, tự nhiên sẽ an tâm hơn nhiều.

Càn Nguyên suy tư, cười nói: "Ý tưởng này cũng không tệ, song Ngô không thể đi với thân phận này, Ngô cần phải biến hóa." Nói đoạn, Càn Nguyên lắc mình biến hóa, hóa thành một trang phục thư sinh trẻ tuổi, trong tay cầm một cây quạt xếp, cười hì hì nhìn mấy vị đệ tử, nói: "Không tệ chứ, thân phận hiện tại của Ngô là đồ đệ của Càn Nguyên, cũng là sư huynh của các Ngươi.

Nếu có người hỏi, cứ nói Ngô là đồ đệ Ngô thu nhận từ nhiều năm trước." Chư vị đệ tử đều gật đầu, cảm thấy dáng vẻ này của Sư Tôn dường như còn đẹp trai hơn một chút.

Bích Tiêu chớp chớp mắt, cười hì hì nói: "Sư Tôn, sao Ngài không biến thành sư đệ đi, chẳng lẽ không lo chúng Ngã sẽ ức hiếp Ngài ở bên ngoài sao?" Càn Nguyên trừng mắt nhìn Bích Tiêu một cái, không nói gì, bởi vì Ngô thực sự sợ mấy nha đầu này giở trò.

Nếu biến thành sư đệ, sau này ở nơi đông người, biết đâu mấy nha đầu cổ linh tinh quái này sẽ lấy danh nghĩa sư đệ mà trêu chọc Ngô.

Nhưng làm sư huynh thì có thể tránh được vấn đề này.

Chư vị nữ đồ đệ che miệng, cười khanh khách, hiển nhiên đã đoán ra dụng ý của Càn Nguyên.

Càn Nguyên liếc nhìn họ, bất đắc dĩ lắc đầu, nghiêm túc nói: "Mấy nha đầu các Ngươi, thật sự khiến người ta đau đầu.

Làm sư huynh của các Ngươi, Ngô có thể đương nhiên ước thúc các Ngươi.

Nếu làm sư đệ, chẳng phải Ngô sẽ bị các Ngươi giáo huấn sao?" "Thôi được rồi, hiện tại chúng ta đến Thiên Đình một chuyến, gặp Khổng Tuyên." Càn Nguyên liếc nhìn chư vị nữ hài một cái, dặn dò: "À phải rồi, về vấn đề thân phận của Ngô, chỉ mười người các Ngươi biết thôi, không được truyền ra ngoài.

Sau này nhìn thấy Ngô trong dáng vẻ này, cứ trực tiếp gọi Ngô là Bạch Thần, đã rõ chưa?" "Minh bạch rồi." Chư vị nữ đệ tử nói, sau đó cười hì hì ríu rít.

Ngay sau đó, Càn Nguyên và một đoàn người cùng đi đến Thiên Đình.

Chương 222

Đoàn người vừa đến Thiên Đình, Khổng Tuyên đã dẫn người ra nghênh đón.

Hai bên vừa gặp mặt, Bích Tiêu vội vàng giới thiệu với Khổng Tuyên: "Ngọc Đế, vị này là Bạch Thần, là một tiểu đồ đệ mà Sư Tôn chúng Ngã vừa mới thu nhận, là sư đệ của Ngã." Lời này thốt ra, mọi người đều có chút ngạc nhiên, bởi vì ai cũng không ngờ Bích Tiêu lại dám Tiên trảm hậu tấu, trực tiếp hạ bệ Càn Nguyên một phen, khiến Càn Nguyên lập tức biến thành sư đệ.

Mấy nữ hài khác cũng vô cùng thông minh, cảm thấy để Càn Nguyên làm sư huynh thì quá vô vị, để y làm sư đệ thì thú vị hơn một chút, như vậy sẽ có cơ hội trêu chọc Sư Tôn mà.

Cho nên, mọi người đều nhao nhao gọi y là tiểu sư đệ.

Càn Nguyên bất đắc dĩ, Ngô biết.

Mấy nha đầu này khẳng định là có ý đồ xấu, quả nhiên là vậy.

Xem ra bọn họ không muốn Ngô làm sư huynh.

Sư huynh vẫn có thể ước thúc mấy nha đầu này, nhưng sư đệ thì khác.

Sư đệ phải nghe lời sư tỷ, cho nên chuyện này hiển nhiên sẽ phiền phức rồi.

Song, sự việc đã thành định cục, Càn Nguyên cũng không thể làm gì khác.

Rốt cuộc, hiện tại mấy nha đầu này đã tuyên bố y là sư đệ rồi.

Lúc này mà tranh cãi, tự nhiên sẽ gây ra một số phiền phức không

cần thiết, cũng sẽ khiến Khổng Tuyên hoài nghi.

Xung quanh còn có rất nhiều người đang nhìn, cho nên Càn Nguyên cũng chỉ có thể mặc nhận.

Càn Nguyên cười hì hì nhìn Khổng Tuyên, nhàn nhạt nói: "Bái kiến Ngọc Đế, tại hạ Bạch Thần." "Bạch Thần huynh đệ, Ngươi không cần khách khí.

Vì đã là đồ đệ của Càn Nguyên Đại Thần, chúng ta đều là người nhà, cứ gọi Ngã là Khổng Tuyên là được." Khổng Tuyên cười nói, mời mọi người vào trong Thiên Đình.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Khổng Tuyên liếc nhìn Phi Vũ, cười hì hì hỏi: "Phi Vũ à, mọi chuyện thế nào rồi?

Sư Tôn các Ngươi có chỉ thị gì không?" Phi Vũ khẽ mỉm cười, hắng giọng nói: "Sư Tôn đã nói rồi, bảo Ngã cùng Ngài thương lượng.

Ý của Sư Tôn là để Ngã cùng mấy vị sư tỷ sư muội khác đến Tây Phương Giáo phù trì Yêu Tộc Thất Đại Thánh và gây sự với họ." Khổng Tuyên nghe vậy, suy tư nói: "Có chút phiền phức đây, Yêu Tộc Thất Đại Thánh xương cốt cứng rắn, e rằng sẽ không hợp tác đâu." Các nữ hài có chút khó xử, bởi vì các nàng cũng không biết dùng phương pháp nào để thu phục Yêu Tộc Thất Đại Thánh và khiến họ hợp tác.

Lúc này, Càn Nguyên cười nói: "Ngọc Đế, phiền Ngài cho mang họ lên đây, Ngô có chuyện muốn nói với họ." Ngọc Đế gật đầu, trực tiếp sai người mang Yêu Tộc Thất Đại Thánh lên.

Yêu Tộc Thất Đại Thánh đúng là xương cốt cứng rắn, đứng ở đó mỗi tên đều ngẩng đầu ưỡn ngực, bộ dáng không sợ trời không sợ đất.

Bạch Thần liếc nhìn họ, nhàn nhạt nói: "Yêu Tộc Thất Đại Thánh, các Ngươi hẳn đều thuộc về Yêu tộc chứ?

Đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên, quả thật có chút khiến người ta bất ngờ.

Các Ngươi có biết Thiên Đình và Yêu tộc có quan hệ không tệ không?

Nữ Oa Thánh Nhân, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều có giao tình với Ngô." Nói đoạn, Càn Nguyên đột nhiên dừng lại, tiếp tục nói: "A a, Ngô quên chưa nói với các Ngươi, Ngô là người của Càn Nguyên Tiên Cung.

Mấy tên các Ngươi sẽ không nghĩ rằng Tiếp Dẫn Thánh Nhân có thể che chở cho các Ngươi đấy chứ?

Tiếp Dẫn Thánh Nhân dù có lợi hại đến mấy, cũng không dám đắc tội với Càn Nguyên Tiên Cung của Ngô.

Chớ nói Càn Nguyên Tiên Cung, ngay cả Thiên Đình này y cũng không dám đắc tội." "Nếu không nương tay, các Ngươi nghĩ Ngô sẽ không cứu các Ngươi sao?

Mấy tên các Ngươi hiển nhiên đã bị Tiếp Dẫn Thánh Nhân gài bẫy rồi." Mấy tên Yêu tộc cuối cùng cũng nhìn về phía Bạch Thần, sắc mặt có chút khó coi, hiển nhiên một phen lời nói của Bạch Thần đã khiến tâm tư bọn chúng hoạt bát trở lại.

Mấy tên đó không phải kẻ ngu dốt, hiển nhiên biết mọi chuyện còn phức tạp hơn những gì chúng nghĩ.

Vốn dĩ, chúng nghĩ chỉ cần đối phó Thiên Đình là được, nhưng hiện tại lại dính dáng đến Càn Nguyên Tiên Cung.

Chúng dám đắc tội Thiên Đình, nhưng lại không dám đắc tội Càn Nguyên Tiên Cung.

Nhìn thấy mấy tên Yêu Tộc Đại Thánh đang nhìn mình, Càn Nguyên khẽ mỉm cười nói: "Các Ngươi muốn hợp tác với Tiếp Dẫn Thánh Nhân ư, hay là muốn hợp tác với Càn Nguyên Tiên Cung?

Hãy cân nhắc kỹ đi." "Các Ngươi hãy chọn đi.

Nếu nguyện ý hợp tác với Ngô, Ngô có thể bảo đảm khi các Ngươi hoàn thành những việc Ngô sai bảo, Ngô sẽ đưa các Ngươi đến chỗ Đông Hoàng Thái Nhất." Nghe nói sau này có thể đến chỗ Đông Hoàng Thái Nhất, mấy tên Yêu Tộc Đại Thánh lập tức kích động.

Trong đó, một tên Yêu Tộc Đại Thánh nhìn Càn Nguyên, có chút không tin hỏi: "Lời Ngài nói là thật sao?" Càn Nguyên nhàn nhạt mỉm cười, nói: "Tự nhiên là thật.

Lẽ nào các Ngươi không biết quan hệ giữa Càn Nguyên Tiên Cung và Đông Hoàng Thái Nhất sao?" Ngưu Ma Vương trong số Yêu Tộc Đại Thánh liếc nhìn Bạch Thần, suy tư nói: "Ngã nguyện ý nghe theo Ngài.

Chỉ là, Ngã cũng không đối phó được với nhị Thánh của Tây Phương Giáo.

Ngài muốn Ngã làm gì?" Bạch Thần liếc nhìn Phi Vũ cùng những người khác, cười nói: "Được rồi, họ đã đáp ứng chúng ta rồi, phần còn lại cứ để các Ngươi tự xử lý đi." Phi Vũ gật đầu, cười hì hì nói: "Trước tiên, Ngươi hãy nói cho Ngã biết, Tiếp Dẫn Thánh Nhân đã sai các Ngươi làm gì?" Ngưu Ma Vương nhe răng, kể lại một lượt những chuyện Tiếp Dẫn Thánh Nhân đã sai bọn chúng làm.

Kỳ thực cũng chẳng có gì đặc biệt.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân hiển nhiên không hề coi trọng bọn chúng, chỉ sai bọn chúng đến đó gây một ít phiền phức cho Thiên Đình, chứ

không có việc gì cụ thể.

Mọi người nghe xong, ai nấy đều trầm mặc.

Vốn dĩ họ cứ tưởng Tiếp Dẫn Thánh Nhân mật mưu sai bọn chúng làm một số chuyện lớn lao, không ngờ lại đơn giản đến vậy.

Khổng Tuyên nhìn Phi Vũ, nói: "Nếu mục đích của Tiếp Dẫn Thánh Nhân là như vậy, vậy chúng ta cũng nên đối phó thôi.

Càn Nguyên Đại Thần chẳng phải cũng có ý này sao?" Phi Vũ gật đầu, cười nói: "Vâng, vậy chúng ta và Yêu Tộc Thất Đại Thánh cùng đi Tây Phương Giáo, dùng phương pháp tương tự để đối phó.

Có qua có lại, chúng ta cũng không thể làm quá phận, nhưng cũng không thể để họ nghĩ rằng Càn Nguyên Tiên Cung của chúng ta dễ bị ức hiếp." Khổng Tuyên nghe vậy, khẽ hắng giọng, cau mày nói: "Phi Vũ, ở trước mặt Ngã thì Ngươi nói thế nào cũng được.

Nhưng ra ngoài thì tuyệt đối không được kéo Càn Nguyên Tiên Cung vào chuyện này.

Chuyện này là chuyện của Thiên Đình, không có quan hệ gì với Càn Nguyên Tiên Cung.

Đừng gây phiền phức cho Càn Nguyên Đại Thần, rõ chưa?" Mọi người gật đầu, có chút ngượng ngùng.

Họ quả thật đã quên mất vấn đề này.

Rõ ràng Tiếp Dẫn Thánh Nhân đang đối phó Thiên Đình, nếu trực tiếp lấy thân phận Càn Nguyên Tiên Cung ra mặt, quả thật có chút không thích hợp.

Khổng Tuyên suy tư, nói: "Nếu không có chuyện gì, vậy hãy hành động đi.

Ngã sẽ âm thầm phái hai mươi vạn người Yêu tộc và Vu tộc hóa

trang thành yêu ma để trợ giúp các Ngươi.

À phải rồi, có cần tìm thêm một số Đại La Kim Tiên làm người hỗ trợ không?

Nhân lực hiện tại của Thiên Đình chúng ta đủ dùng.

Nữ Oa Thánh Nhân và Hậu Thổ Thánh Nhân cũng đã nói với Ngã, bảo Ngã tìm cơ hội cho Đại La Kim Tiên của Vu tộc và Yêu tộc rèn luyện.

Ngã cảm thấy đây là một cơ hội tốt." Phi Vũ gật đầu, cười nói: "Có thể chứ, người đông dễ làm việc." Khổng Tuyên giới thiệu mấy vị Đại La Kim Tiên của Vu tộc và Yêu tộc cho Phi Vũ cùng những người khác, để họ làm quen, sau đó sai người Vu tộc và Yêu tộc bí mật tiến về Tây Phương Giáo.

Chương 223

Phi Vũ cũng lập tức lên đường, dẫn theo Yêu Tộc Thất Đại Thánh chạy đến Tây Phương Giáo.

Hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo rất lợi hại, ngay khi Phi Vũ vừa lên đường, cả hai đã biết Phi Vũ muốn làm gì.

Vì là Thánh nhân, họ có thể suy diễn một số sự tình.

Tuy không thể suy ra cụ thể, nhưng họ cũng biết, Phi Vũ muốn gây phiền phức cho Tây Phương Giáo rồi.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân cau chặt mày, sắc mặt có chút khó coi.

Không ngờ sự việc lại náo loạn đến mức này.

Vốn dĩ Ngài phù trì mấy tên kia đến Thiên Đình gây rối, ai ngờ ngược lại lại tự chuốc lấy phiền phức.

Chuẩn Đề Thánh Nhân liếc nhìn Tiếp Dẫn Thánh Nhân, có chút bất đắc dĩ nói: "Sư huynh à, huynh làm việc cũng không bàn bạc với đệ, rõ ràng biết mấy tên đó căn bản không thể gây phiền phức cho Thiên Đình, vậy mà lại sai bọn chúng đi làm việc đó.

Hiện tại thì hay rồi, Phi Vũ đến gây phiền phức cho chúng ta.

Bây giờ nên làm thế nào đây?" Tiếp Dẫn Thánh Nhân liếc nhìn Chuẩn Đề, nhàn nhạt nói: "Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, còn có thể làm sao chứ?

Tây Phương Giáo của Ngô nếu đã trêu chọc họ, chúng ta tự nhiên phải đối phó." "Đối phó ư?

Huynh sẽ tự thân ra tay sao?" Chuẩn Đề Thánh Nhân hỏi.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân liếc nhìn Chuẩn Đề Thánh Nhân một cái,

cười hì hì nói: "Đương nhiên là không được rồi.

Tự nhiên sẽ để người của chúng ta ra tay.

Ngô dù sao cũng là Thánh nhân, không thể động thủ.

Nếu chúng ta động thủ, đối với chúng ta càng bất lợi." Tiếp Dẫn Thánh Nhân đâu phải kẻ ngu dốt, tự nhiên không thể tự thân ra tay.

Nếu tự thân ra tay, vậy kẻ xui xẻo nhất định là Ngài.

Bởi vì Ngài không đối phó được với Càn Nguyên Đại Thần của Càn Nguyên Tiên Cung.

Nếu Càn Nguyên Tiên Cung không có Càn Nguyên Đại Thần, vậy thì mọi chuyện đã dễ dàng hơn nhiều.

Đáng tiếc, tất cả đều là hư không rồi.

"Vậy huynh cũng biết chúng ta không thể động thủ rồi chứ?" Chuẩn Đề Thánh Nhân bất đắc dĩ liếc nhìn Tiếp Dẫn, suy tư nói: "Yêu Tộc Thất Đại Thánh đều là Đại La Kim Tiên, cộng thêm Phi Vũ cùng đám người kia cũng đều là Đại La Kim Tiên, tổng cộng có mười người.

Thêm vào đó Thiên Đình cũng sẽ phái người đến, tổng cộng có hơn hai mươi vị Đại La Kim Tiên.

Với sức mạnh hiện tại của Tây Phương Giáo chúng ta, làm sao có thể đối phó với nhiều Đại La Kim Tiên như vậy chứ?" Bị Chuẩn Đề Thánh Nhân hỏi như vậy, Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhất thời không nói nên lời.

Song, Ngài lại cảm thấy cũng không nhất thiết sau khi Ngài ra tay, Càn Nguyên Đại Thần sẽ thực sự động thủ.

Rốt cuộc, Càn Nguyên Đại Thần từ trước đến nay chưa từng tự mình ra tay, vẫn luôn giúp những người đó bày mưu tính kế.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân đôi khi cũng sẽ tự hỏi, Càn Nguyên Đại Thần rốt cuộc muốn làm gì?

Đối với việc thành Thánh mà Ngài cũng không tiếc lời chỉ bảo, có thể thấy Ngài không hề có bất kỳ lo lắng nào về việc quần tiên thành Thánh.

Cũng có thể Càn Nguyên Đại Thần đã sớm siêu thoát thực lực Thánh nhân, cho nên căn bản không sợ việc có thêm Thánh nhân.

Nhưng mà, cũng có hai khả năng khác.

Đó là Càn Nguyên có lẽ chỉ biết phương pháp thành Thánh, hoặc có một loại năng lực có thể do thám thiên cơ, nhưng bản thân thực lực lại yếu.

Sau khi trầm tư, Tiếp Dẫn Thánh Nhân nói: "Nếu có thể không động thủ thì chúng ta tự nhiên sẽ không động thủ.

Song, nếu họ làm quá sâu, chúng ta không động thủ cũng không được.

Muốn đối mặt Càn Nguyên Đại Thần, chúng ta cũng cần phải đấu một trận với Ngài." Chuẩn Đề Thánh Nhân bất đắc dĩ thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Ai, hiện tại chỉ có thể như vậy thôi.

Hy vọng bọn họ sẽ không làm quá mức, nếu không thì chúng ta sẽ xong đời rồi." Tiếp Dẫn Thánh Nhân cau mày, lạnh lùng nói: "A a, vậy bây giờ chúng ta làm thế nào đây?

Chẳng phải nên tìm cách trước tiên cử người ra đối phó sao, chẳng lẽ cứ đứng nhìn như vậy ư?

Tây Phương Giáo của Ngô không thể nhìn bọn chúng hoành hành vô kỵ trước mặt Ngô như thế, tổng phải có cách đối phó chứ." Chuẩn Đề Thánh Nhân gật đầu, liếc nhìn Tiếp Dẫn, nói: "Không có cách nào rồi, cần phải chờ đợi một chút, xem bọn họ sắp xếp như thế nào, rồi

xem đã đến bao nhiêu người, chúng ta mới có thể quyết định ra tay.

Thực sự không ổn thì chỉ còn cách đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn giúp đỡ thôi." Nghe nói phải đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn giúp đỡ, Tiếp Dẫn Thánh Nhân không khỏi khẽ cau mày, nói: "Tìm y có tác dụng gì chứ?

Mấy người bọn họ cũng không thể ra tay, những đệ tử kia thì càng vô dụng, đều chỉ là cảnh giới Kim Tiên, có thể giúp được gì cho chúng ta chứ?" Chuẩn Đề Thánh Nhân liếc nhìn Tiếp Dẫn Thánh Nhân, bất đắc dĩ nói: "A a, huynh đừng quá coi thường.

Những người này không hề đơn giản như huynh nghĩ.

Tuy đều là cảnh giới Kim Tiên, nhưng trong tay họ đều có không ít pháp bảo.

Tuy không nhất định có thể đánh thắng những Đại La Kim Tiên kia, nhưng đối kháng thì có thể.

Có sự giúp đỡ của họ tự nhiên có thể giảm bớt áp lực cho chúng ta.

Họ đại diện cho Thánh nhân, đối với chúng ta cũng có lợi.

Hơn nữa, những người này cũng quen biết một số bằng hữu, nếu có thể mời một số bằng hữu, tự nhiên cũng có thể giúp đỡ chúng ta." Tiếp Dẫn Thánh Nhân gật đầu, vô vị nói: "A a, được rồi, Ngô nghe huynh.

Song, chúng ta cần phải phát triển nhân tài.

Đáng tiếc Tây Phương của Ngô quá nghèo nàn, tài nguyên hữu hạn.

Nếu có thể được như Đông Phương nhân kiệt địa linh, Tây Phương Giáo của Ngô đã sớm vượt trội rồi.

Đáng tiếc thay.....” Chuẩn Đề Thánh Nhân cười khà khà, khẽ nói: “Chuyện xấu chưa chắc là chuyện xấu, chuyện tốt chưa chắc là chuyện tốt.

Huynh phải biết rằng, nếu Ngô cũng ở Đông Phương, e rằng sẽ không có thành tích như bây giờ.

Chính vì Ngô ở Tây Phương, cho nên mới có thể sáng tạo Tây Phương Giáo, mới có thể trở thành một trong hai vị Thánh nhân Phật môn, đó là phúc khí của Ngô.” Tiếp Dẫn Thánh Nhân cười hì hì gật đầu, cũng không phản bác.

Lúc này, Càn Nguyên cùng những người khác đã đến Tây Phương Giáo.

Sau khi đến Tây Phương Giáo, họ trực tiếp thiết lập một doanh trại yêu ma lớn ở Tây Ngưu Hạ Châu, chiếm núi làm vua.

Bởi vì Yêu Tộc Thất Đại Thánh đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, nên vừa kêu gọi đã có người gia nhập.

Thêm vào đó, Ngọc Đế còn âm thầm phái người đến, cho nên trong thời gian ngắn, Yêu Tộc Thất Đại Thánh đã có hơn trăm vạn người, số Đại La Kim Tiên cũng có mười mấy người, chưa kể Càn Nguyên và những đệ tử kia.

Còn về Càn Nguyên và những đệ tử kia, lúc này họ không ở trong doanh trại của Yêu Tộc Thất Đại Thánh, mà đang du sơn ngoạn thủy ở Tây Phương Giáo.

Khó khăn lắm mới đến Tây Phương Giáo một lần, không thể nào cứ mãi ở một chỗ.

Chương 224

Cho nên họ vẫn luôn đi khắp nơi, ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh, thưởng thức phong thổ nhân tình của Tây Phương Giáo.

Tuy Tây Phương Giáo nghèo nàn, nhưng nơi đây cũng có một số thứ độc đáo tồn tại.

Ví như một số chủng tộc kỳ lạ, và những người sống ở đây, tập quán của họ không giống với Đông Phương.

Một ngày nọ, Càn Nguyên cùng đoàn người đột nhiên đến một dãy núi, trong dãy núi đó lại sinh sống một số loài rồng kỳ lạ biết bay, chúng lại mọc đôi cánh, vô cùng đặc biệt.

Nhìn bầy rồng cổ quái này, Long Nữ bĩu môi, khó hiểu hỏi: "Sư đệ, những gia hỏa này là gì vậy, sao lại có chút tương tự với Long tộc của Ngã?

Khí tức tỏa ra từ thân chúng cũng là của Long tộc, nhưng lại có chút không giống Long tộc." Bởi vì trước đó Càn Nguyên đã nói, bảo các nàng sau khi y biến hóa thân phận, phải đổi cách xưng hô thành sư đệ hoặc Bạch Thần, cho nên Long Nữ hiện tại đều gọi Càn Nguyên là sư đệ hoặc trực tiếp gọi Bạch Thần, sẽ không nói ra thân phận thật sự của Càn Nguyên nữa.

Nghe Long Nữ hỏi, Càn Nguyên khẽ mỉm cười, liếc nhìn mọi người đang khó hiểu, suy tư nói: "Chúng cũng thuộc một loại Long tộc, song lại không hoàn toàn giống Long tộc.

Chúng là Long tộc của Tây Phương, nhưng cũng có chút quan hệ với Long tộc." "Quan hệ gì ạ?" Long Nữ hiếu kỳ hỏi.

Bản thân nàng là Long tộc mà cũng không biết, cũng không rõ Càn

Nguyên làm sao lại biết được.

Lúc này, Càn Nguyên tiếp tục nói, đây thực ra là một chuyện vô cùng bí ẩn, ít người biết đến.

Song vì Càn Nguyên đã xuất hiện ở Hồng Hoang một thời gian dài, cho nên Ngô cũng biết một số bí văn.

Năm xưa thời Tam Thiên Thần Ma, Long Vương còn ấu trĩ, thậm chí cả Long tộc cũng không cường đại.

Song, năm đó Long Vương đã trở thành tộc trưởng Long tộc, nhưng sau đó nội bộ Long tộc xuất hiện một số kẻ phản đồ.

Long Vương bắt đầu truy sát, cuối cùng truy sát đến tận Tây Phương.

Vì tình đồng tộc, Long Vương cũng không giết hết bọn chúng, mà trấn áp chúng ở Tây Phương.

Cũng không biết đã bao nhiêu năm trôi qua, sau khi Thần Ma đại chiến bùng nổ, phong ấn bị phá vỡ, những Long tộc bị trấn áp mới xuất hiện.

Ban đầu, những Long tộc này đúng nghĩa là Long tộc.

Song, theo thời gian phát triển, những Long tộc này càng lúc càng ít.

Để có thể khiến Long tộc tiếp tục duy trì, Long tộc ở đó đã phát sinh quan hệ với các chủng tộc khác, từ đó xuất hiện những Long tộc hiện tại.

Những Long tộc này cũng không tự xưng là Long tộc, mà tự nhận là Địa Long.

"Địa Long ư?

Nghe tên thôi đã thấy kém xa Long tộc chân chính rồi." Long Nữ

nhìn Càn Nguyên, trong ánh mắt có chút khinh thường.

Càn Nguyên khẽ mỉm cười, suy tư nói: "Tuy không phải Long tộc chân chính, nhưng chúng lại có huyết thống Long tộc.

Những Long tộc này cũng là hậu duệ của Long tộc nguyên thủy, cũng có năng lực riêng của chúng, không kém gì Long tộc đâu, cho nên các Ngươi đừng coi thường chúng." Lúc này, Tử Nguyệt chớp chớp mắt, đột nhiên đùa giỡn nhìn Càn Nguyên hỏi: "Tiểu sư đệ, Ngài biết thật nhiều chuyện nha?" Nghe Tử Nguyệt đột nhiên hỏi như vậy, Càn Nguyên nhất thời im lặng.

Nha đầu này rõ ràng biết y là Càn Nguyên, tự nhiên biết chuyện, hiện tại lại cố ý lấy y làm sư đệ mà hỏi những điều này, không phải là cố ý sao?

"Sư tỷ, tự nhiên là Sư Tôn đã nói với Ngã rồi.

Nếu có điều gì nghi ngờ, lúc đó Sư tỷ cứ về Càn Nguyên Tiên Cung hỏi Sư Tôn, Sư Tôn khẳng định sẽ cho Sư tỷ một câu trả lời thỏa đáng." Càn Nguyên trừng mắt nhìn Tử Nguyệt nói, Tử Nguyệt bĩu môi, lè lưỡi, không nói gì nữa.

Lúc này, Bích Tiêu đột nhiên nói: "Sư Tôn, những Địa Long này thật sự lợi hại đến vậy sao?

Chi bằng Ngã thử xem thực lực của chúng thế nào?

Nếu có thể, chúng ta có thể thu phục chúng mà.

Để chúng ta thu phục tổng tốt hơn là để Tây Phương Giáo thu phục phải không?" Càn Nguyên nghe vậy cũng không trực tiếp đáp ứng, mà suy nghĩ một số chuyện.

Ngô có chút hiểu biết về Tây Phương Giáo, Tây Phương Giáo có Thiên Long Bát Bộ, Địa Long hẳn là một trong Thiên Long Bát Bộ rồi.

Nếu thu phục chúng, vậy Thiên Long Bát Bộ của Tây Phương Giáo sẽ ra sao đây?

Song Càn Nguyên nghĩ lại, cảm thấy ý tưởng này cũng không tệ.

Hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo vẫn luôn không thành thật, tuy lười đáp lời, nhưng hai vị kia hiển nhiên có chút đề phòng Ngô.

Tự nhiên Ngô có thể sớm thu phục Thiên Long Bát Bộ, sau đó để Thiên Long Bát Bộ thành lập một giáo phái ở Tây Phương Giáo.

Như vậy có thể cho nhị Thánh Tây Phương một chút chấn động và cảnh cáo rồi.

Càn Nguyên vuốt cằm, nghĩ về tình hình thực tế của Thiên Long Bát Bộ.

Thiên Long Bát Bộ gồm tám chủng tộc yêu ma, lần lượt là: nhất Thiên Chúng, nhị Long Chúng, tam Dạ Xoa, tứ Càn Đạt Bà, ngũ A Tu La, lục Già Lâu La, thất Khẩn Na La, bát Ma Hô La Già.

Trong Thiên Long Bát Bộ, lấy Thiên Chúng và Long Chúng làm chủ, cho nên mới trở thành Thiên Long Bát Bộ.

Thiên Chúng là Bà La Môn giáo, cũng là một chủng tộc.

Người sáng tạo là Đại Phạn Thiên và Đế Thích Thiên.

Đại Phạn Thiên độc sáng chư Thiên thế giới, Đế Thích Thiên sáng tạo ra Thiên Sứ tộc.

Long Chúng chính là Địa Long, cũng chính là những gia hỏa Càn Nguyên hiện tại đang thấy.

Ngoài hai chủng tộc đó ra, những chủng tộc còn lại kỳ thực đều là chủng tộc do Đại Phạn Thiên và Đế Thích Thiên sáng tạo.

Kỳ thực, trong Bát Bộ Thiên Long, Địa Long và Đế Thích Thiên là

những kẻ đứng đầu.

Trong Địa Long, lấy Cửu Đầu Long Thần của Địa Long tộc làm tôn.

Hiện tại, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân chưa triệt để thu phục toàn bộ thế giới Tây Phương.

Có thể nói, Hồng Hoang hiện tại bị chia thành hai phần, một phần là Đông Phương, một phần là Tây Phương.

Chớ nói Càn Nguyên bản thân Ngô, kỳ thực cũng chưa triệt để đi hết tất cả các địa phương của Đông Phương.

Về Tây Phương thì Ngô càng ít đặt chân đến, cho nên đối với tình hình nơi đây cũng không quá rõ ràng.

Chớ nói chi, ngay cả Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng có những nơi chưa từng thấy.

Tây Phương Giáo cũng vừa mới thành lập không lâu, cho nên mọi thứ còn cần từng bước phát triển và khám phá.

"Sư đệ, Ngài đang nghĩ gì vậy, không đánh sao?" Long Nữ nhìn Càn Nguyên, nhàn nhạt hỏi.

Càn Nguyên khẽ lắc đầu, cười nói: "Không có gì, không có gì.

Ngô chỉ cảm thấy có chút thú vị thôi.

Chương 225

Các Ngươi đừng coi thường chúng, những Địa Long này có không ít đều ở cảnh giới Kim Tiên, thậm chí còn có không ít Địa Long ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Ngô đã phát hiện một con Địa Long có thực lực rất cường đại, thực lực cụ thể thì Ngô không rõ, nhưng mấy người các Ngươi e rằng không phải đối thủ của nó đâu." Nghe Càn Nguyên nói vậy, Bích Tiêu cùng những người khác đều giật mình, không ngờ trong Địa Long lại ẩn giấu không ít cao thủ.

Lúc này, Phi Vũ đột nhiên hỏi: "Sư đệ, gia hỏa mạnh nhất kia chẳng phải đã có tu vi Chuẩn Thánh rồi sao?

Mấy người chúng Ngã cùng lên, hẳn là có thể đối phó được chứ?" Càn Nguyên suy tư, khẽ lắc đầu, cười nói: "Không quá rõ ràng, nhưng các Ngươi có thể thử xem sao.

Cũng coi như ma luyện vậy, dù sao hiện tại các Ngươi cũng không có việc gì làm.

Gặp cao thủ mà có thể đánh một trận, cũng là một cách rèn luyện, để các Ngươi biết thực lực của mình rốt cuộc thuộc cấp bậc nào trong Hồng Hoang.

Đừng nên coi mình quá lợi hại, trong Hồng Hoang còn có rất nhiều Đại năng lợi hại đấy." Mấy nữ hài gật đầu, cũng không mấy để tâm, bởi vì các nàng cảm thấy mình rất lợi hại.

Các nàng cũng biết trong Hồng Hoang có Đại Đạo, cũng biết rằng trong Hồng Hoang, cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng có những người lợi hại.

Mười vị Đại La Kim Tiên, không hề có chút e ngại nào.

Chớ nói hiện tại, năm xưa khi bọn họ đều đang ở thời kỳ đỉnh cao, Đại La Kim Tiên là một bảo vật được tranh đoạt, cũng không phải tùy tiện có thể nhìn thấy.

Mỗi vị Đại La Kim Tiên đều là một tồn tại phi thường lợi hại, sao có thể yếu ớt như Càn Nguyên nói chứ.

Mấy nữ hài đều cảm thấy, khẳng định là vì Càn Nguyên quá cường đại, cho nên mới cảm thấy Đại La Kim Tiên yếu kém.

Đương nhiên, những điều này đều không quan trọng, trọng điểm là mấy nha đầu muốn thử xem sự khác biệt giữa Địa Long và Long tộc, xem ai mạnh hơn.

Lúc này, Càn Nguyên đột nhiên nhìn họ, nói: "A a, xem ra không đánh cũng không được rồi, chúng đã đến." Theo lời Càn Nguyên, thấy không xa mấy con Địa Long đã bay đến trước mặt.

Chỉ nhìn thấy mấy con Địa Long, Phi Vũ lại có chút khinh thường.

Song đúng lúc này, không xa đột nhiên hắc vân tụ tập, không lâu sau thấy một đám lớn Địa Long bay đến, che kín cả bầu trời.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, những Địa Long này đã bao vây chặt chẽ họ.

Càn Nguyên nhìn số lượng Địa Long xung quanh, đại khái có mấy trăm con, trong đó có hơn ba mươi con Địa Long ở cảnh giới Kim Tiên, và bảy tám con ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Ngoài những Địa Long ở cảnh giới Đại La Kim Tiên ra, trong số đó còn có mấy con Địa Long thực lực rất cường đại, con Địa Long màu vàng ở giữa là nổi bật nhất, con Địa Long này cũng là con Địa Long mạnh nhất mà Càn Nguyên đã phát hiện.

Con Địa Long đó, kỳ thực chính là Cửu Đầu Long Thần của Địa Long tộc, người mạnh nhất.

"Ngô đẳng là ai?" Cửu Đầu Thần Long nhìn Phi Vũ, nổi giận quát: "Nơi đây là địa bàn của Địa Long Ngô, các Ngươi hãy mau chóng rút lui, Ngô có thể bỏ qua chuyện cũ." Cửu Đầu Long Thần quả thật độ lượng, cũng không làm khó Càn Nguyên, bởi vì Càn Nguyên đã mạo hiểm xâm nhập vào lãnh địa của nó, lỗi thuộc về Càn Nguyên.

Cửu Đầu Long Thần không tìm phiền phức, chỉ cảnh cáo một tiếng cũng coi như đã nói rõ lý lẽ rồi.

Nếu là người khác, có lẽ đã trực tiếp muốn giáo huấn Càn Nguyên, hoặc nói ra những lời khó nghe.

Song Cửu Đầu Long Thần lại không làm như vậy.

Long Nữ liếc nhìn Cửu Đầu Thần Long, cười hì hì nói: "Thật sự xin lỗi, Ngã thấy nơi đây có một bầy gia hỏa tương tự với Long tộc, cho nên Ngã đến xem thử.

Ngã cũng không có ý gì khác, chỉ muốn cùng Địa Long thiết tha, xem Địa Long lợi hại, hay Long tộc của Ngã lợi hại hơn." Cửu Đầu Thần Long nghe vậy, không khỏi nhìn Long Nữ một cái, sau đó mắt đột nhiên trợn lớn: "Thì ra là Long tộc à, xem khí tức trên người Ngươi, hẳn là huyết mạch Long tộc rồi." "Chính xác." Long Nữ kiêu ngạo nói.

Long tộc cũng là một chủng tộc vô cùng cao ngạo, không coi trọng quá nhiều thứ, coi mình là vô cùng cao quý.

Cửu Đầu Thần Long khẽ mỉm cười, nhìn nàng nói: "Ngô là hậu duệ Long tộc, tuy có chút khác biệt với Long tộc chân chính, nhưng nói trắng ra, Ngô cũng có quan hệ mật thiết với Long tộc.

Mọi người đều là người nhà, lẽ nào các Ngươi thực sự muốn đối

đầu với Địa Long của Ngô sao?" Long Nữ bĩu môi, liếc nhìn Cửu Đầu Thần Long: "Ngã và Ngươi không phải người nhà.

Hơn nữa, Ngã cũng không tìm phiền phức, chỉ muốn xem thực lực của Địa Long thế nào thôi." Địa Long dường như không muốn giao chiến với Long Nữ, trực tiếp nói: "A a, Địa Long của Ngô tự nhiên không thể sánh bằng các Ngươi.

Các Ngươi đều là đệ tử của Càn Nguyên Đại Thần, tu vi tự nhiên lợi hại.

Địa Long của Ngô làm sao có thể là đối thủ của các Ngươi chứ?

Cho nên căn bản không cần tỷ thí, bởi vì Ngô không phải đối thủ của các Ngươi." Long Nữ nhất thời có chút bất đắc dĩ, người ta căn bản không muốn đánh với mình, có chút khó xử.

Người ta cũng đã khách khí rồi, tổng không thể cứ cố chấp động thủ với người ta chứ, như vậy có cảm giác ức hiếp người quá.

Người của Càn Nguyên Tiên Cung đâu thể ức hiếp người khác được.

Long Nữ nhìn về phía những người khác, ánh mắt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Lúc này, Càn Nguyên cười nhìn Cửu Đầu Long Thần một cái, nhàn nhạt nói: "Vị tiền bối, Ngài đừng cố kỵ thân phận Càn Nguyên Tiên Cung của chúng Ngã.

Một điểm này Ngài có thể yên tâm, chúng Ngã hy vọng có thể thiết tha, chứ không có ý đồ nào khác.

Bất kể thắng thua cũng chỉ là thiết tha mà thôi, Càn Nguyên Tiên Cung sẽ không tìm phiền phức." Nghe Càn Nguyên nói vậy, Cửu Đầu Thần Long liếc nhìn Càn Nguyên, cười hỏi: "Tiểu huynh đệ?" Vân Tiêu lúc này tiếp lời, cười nói: "A a, là sư đệ của Ngã." "Thì ra là

vậy.” Cửu Đầu Thần Long gật đầu, có chút bất đắc dĩ.

Lúc này, Vân Tiêu cũng nhàn nhạt nói: “Lời sư đệ của Ngã nói không sai.

Ngã chỉ vì muốn thiết tha mà thôi, sẽ không liên lụy đến Càn Nguyên Tiên Cung, điểm này tiền bối có thể yên tâm.” Cửu Đầu Thần Long bất đắc dĩ gật đầu, cuối cùng cũng đáp ứng mấy người.

Vốn dĩ nó không muốn giao chiến với đám người này, bởi vì nó biết đám người này đến từ Càn Nguyên Tiên Cung, bối cảnh hùng hậu, đắc tội tự nhiên sẽ không có kết cục tốt đẹp, cho nên nó mới không nguyện ý.

Nhưng hiện tại không nguyện ý xem ra cũng không được, đám người kia có vẻ như nhất quyết muốn đánh một trận với nó.

Để tránh ác ý khiến đám người này nhanh chóng rời đi, Cửu Đầu Thần Long quyết định tìm mấy người có thực lực không tệ ra giao chiến một trận, nhanh chóng tiễn đám người này đi, tránh để xảy ra những chuyện kỳ quái.

Cửu Đầu Thần Long đâu phải kẻ ngu dốt, nó đoán đám người này đột nhiên xuất hiện e rằng có chuyện gì đó, nó không muốn bị cuốn vào.

Rất nhanh, Cửu Đầu Thần Long đã tìm ra mấy con Địa Long cấp bậc Đại La Kim Tiên ra nghênh chiến.

Cửu Đầu Thần Long bên này có bốn vị Đại La Kim Tiên.

Càn Nguyên liếc nhìn mấy người một cái, cười nói: “Mấy vị sư tỷ, ai ra tay đây?” Long Nữ là người đầu tiên muốn giao chiến với người ta, cho nên tự nhiên nàng phải lên trận rồi.

Phi Vũ cùng một vị sư tỷ khác cũng ra tay, còn lại Tử Nguyệt cũng đã sẵn sàng.

Rất nhanh, bốn người bọn họ mỗi người chọn một vị Đại La Kim Tiên, sau đó liền giao chiến.

Tu vi của Địa Long không tệ, nhưng so với Tử Nguyệt thì lại kém hơn một chút.

Bởi vì Tử Nguyệt và những người này đều vô cùng lợi hại.

Long Nữ vốn là hậu duệ của Long tộc và Phượng tộc, về mặt cường độ thân thể cũng vô cùng bá đạo, so với cường độ thân thể của Địa Long thì mạnh hơn không ít.

Cho nên, Địa Long về mặt thân thể không chiếm bất kỳ ưu thế nào.

Ngoài điểm đó ra, Tử Nguyệt còn từng được Càn Nguyên chỉ điểm, tự nhiên về mặt tu luyện phải mạnh hơn Địa Long.

Mỗi người trong số Tử Nguyệt và các sư tỷ đều có pháp bảo trên người, những pháp bảo này cũng có thể cung cấp sự trợ giúp lớn.

Chương 226

Nhưng pháp bảo của Địa Long thì quả thật bình thường, thậm chí hai con Địa Long còn không có pháp bảo nào.

Rất nhanh, bốn vị Đại La Kim Tiên của Địa Long đã bị đánh bại.

Cửu Đầu Thần Long cũng không hề bất ngờ, bởi vì nó rõ ràng mấy người nó phái ra chắc chắn không phải đối thủ của họ.

"A a, chư vị quả nhiên lợi hại, không hổ là người của Càn Nguyên Tiên Cung." Cửu Đầu Thần Long nhìn mấy người họ, cười hì hì nói: "A a, hiện tại cũng đã đánh xong rồi, chư vị không nên rời đi sao?" Nghe Cửu Đầu Thần Long nói vậy, Long Nữ có chút không cam lòng, cảm thấy Cửu Đầu Thần Long chỉ tìm mấy người ra ứng phó, hiển nhiên có chút cảm giác bị người ta trêu đùa.

Sau khi suy tư, Long Nữ nhìn Cửu Đầu Thần Long nói: "Ngã có thể cùng Ngươi đánh một trận không?" "Cái này....." Cửu Đầu Thần Long im lặng.

Không ngờ mấy người này lại khó chơi đến vậy, lại còn muốn đánh với nó nữa.

Liếc nhìn nàng một cái, Cửu Đầu Thần Long cười khà khà: "Thôi được rồi, Ngô không động thủ với Ngươi đâu, Ngươi cũng đâu phải đối thủ của Ngô." Nghe nói như vậy, Long Nữ mấy người không vui rồi.

"Ngươi coi thường Ngã sao?

Nếu đã như vậy, vậy Ngã nhất định phải cùng Ngươi đánh một trận!" Long Nữ liếc nhìn Cửu Đầu Thần Long một cái, không nói hai lời liền trực tiếp ra tay.

Cửu Đầu Thần Long bị bức bách vô nại, đành phải động thủ.

Song Long Nữ không thể đánh lại Cửu Đầu Thần Long, hai người vừa giao thủ, Cửu Đầu Thần Long đã dùng khí tức khủng bố trực tiếp áp chế Long Nữ, Long Nữ không thể chống đỡ, căn bản không tiến gần được trước mặt Cửu Đầu Thần Long.

Thấy Cửu Đầu Thần Long lợi hại như vậy, Phi Vũ và Tử Nguyệt cũng đồng loạt xuất thủ.

Ba người đối phó Cửu Đầu Thần Long, vẫn không phải đối thủ, không thể tiếp cận Cửu Đầu Thần Long, Cửu Đầu Thần Long vẫn ung dung như cũ.

Lúc này, Cửu Đầu Thần Long khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Ha ha, được rồi, vài tiểu oa oa không phải đối thủ của ta đâu, toàn bộ lên cũng không phải đối thủ của ta, hà tất phải như vậy chứ." "Tiền bối đã như vậy, vậy ta không khách khí nữa." Vân Tiêu vốn không tiện để vài người cùng lúc xuất thủ, song Cửu Đầu Thần Long đột nhiên nói ra câu ấy, tự nhiên phải chấp nhận.

Vân Tiêu nhìn những người còn lại, nhíu mày nói: "Đã Tiền bối bảo chúng ta cùng lên, vậy chúng ta đừng khách khí nữa, cùng lên đi." Vài người gật đầu, cũng không cô kỵ gì nữa, trực tiếp cùng lúc xuất thủ, bắt đầu công kích Cửu Đầu Thần Long.

Cửu Đầu Thần Long cười ha ha, một chút cũng không tức giận.

Phi Vũ và Cửu Đầu Thần Long giao chiến long trời lở đất, mười vị Đại La Kim Tiên đối phó Cửu Đầu Thần Long không làm gì được, song Cửu Đầu Thần Long cũng cảm nhận được vài người này lợi hại, đặc biệt là Pháp bảo của họ khiến hắn khó lòng chống đỡ, những Pháp bảo này cộng thêm những Đại La Kim Tiên này, ước chừng cũng có vài Chuẩn Thánh thực lực, tuy Cửu Đầu Thần Long không đến nỗi bại, nhưng nếu muốn thắng cũng không quá khả năng, ước

chừng cũng chỉ có thể ngang tài ngang sức mà thôi.

Lúc này, Càn Nguyên vẫn luôn im lặng quan sát chiến đấu đột nhiên nói: "Cửu Đầu Thần Long Tiền bối, Ngài không ngại Ngô cùng Ngài góp thêm phần náo nhiệt chứ?" Cửu Đầu Thần Long nhìn Càn Nguyên một cái, cười nói: "Có thể chứ." Đối với Cửu Đầu Thần Long, ứng phó mười người cũng là ứng phó, thêm một người hay bớt một người cũng không có thay đổi quá lớn, nên hắn liền đồng ý.

Càn Nguyên cười ha ha, tung người bay đến trước mặt Vân Tiêu, sau đó một quyền đánh thẳng vào Cửu Đầu Thần Long.

Một quyền nhìn như phổ thông, nhưng lại ẩn chứa lực lượng thập phần khủng bố.

Song Cửu Đầu Thần Long lại không để ý, bởi vì vừa rồi Càn Nguyên gọi là "tiểu sư đệ", nên Cửu Đầu Thần Long cảm thấy tiểu sư đệ này hẳn là không mạnh, nên cũng không để tâm.

Hắn tự nhận phòng ngự của mình mạnh, có thể chịu được một quyền này.

Chỉ không ngờ, sau một quyền đánh xuống, Cửu Đầu Thần Long cảm thấy thân thể như bị người trực tiếp đánh nát, tức khắc thổ huyết, cả người càng bị đánh bay ra ngoài, văng xa vạn dặm.

Càn Nguyên nhìn hắn một cái, khẽ mở miệng nói: "Kim Khẩu Ngọc Ngôn thuật, trấn áp." Theo lời nói của Ngô, liền thấy trên trời đột nhiên bắn ra một đoàn kim quang, ngay sau đó kim quang rơi xuống người Cửu Đầu Thần Long, trực tiếp trấn áp hắn.

Cửu Đầu Thần Long phun ra một ngụm máu lớn, vì bị trấn áp nên thân thể căn bản không thể động đậy.

Hắn kinh hãi nhìn Càn Nguyên, há miệng không nói nên lời.

Những địa long khác thấy Cửu Đầu Thần Long xảy ra chuyện,

đều phát ra một tiếng nộ hống, sau đó xông về phía Càn Nguyên.

Càn Nguyên nhìn thoáng qua những địa long này, khẽ mỉm cười, tiếp tục nói: "Kim Khẩu Ngọc Ngôn thuật, trấn áp." Lời nói vừa dứt, những địa long đang ở trên không trung cảm thấy như bị thứ gì đó đột nhiên đánh mạnh vào thân thể, từng con trực tiếp từ trên không trung rơi xuống, nằm rạp trên đất không thể động đậy, tình huống giống hệt Cửu Đầu Thần Long.

Càn Nguyên nhìn chúng, cười ha ha nói: "Thật ngại quá, xem ra địa long cũng không mạnh lắm." Lúc này Cửu Đầu Thần Long đầy vẻ chấn hám, kinh ngạc nhìn Càn Nguyên, trừng mắt hỏi: "Ngài… Ngài rốt cuộc là ai?" Càn Nguyên cười ha ha, nhìn hắn nói: "Ha ha, ta chính là đệ tử của Càn Nguyên Đại Thần a." "Không thể nào, không thể nào, sao có thể lợi hại như vậy?" Cửu Đầu Thần Long hiển nhiên có chút không tin.

Càn Nguyên cười ha ha, nghiêm túc nói: "Ta không thể nào lợi hại như vậy, ta trước khi bái sư mới lợi hại đó chứ." Càn Nguyên đi đến trước mặt Cửu Đầu Thần Long, nhàn nhạt nhìn hắn nói: "Địa Long nhất tộc cũng không tệ, Càn Nguyên Tiên Cung của ta cần một đám người làm hộ vệ, không biết có nguyện ý không?" "Hộ vệ?" Cửu Đầu Thần Long vẻ mặt mạc danh kỳ diệu, căn bản không hiểu ý của Càn Nguyên.

Càn Nguyên nhìn Cửu Đầu Thần Long một cái, nhàn nhạt nói: "Ha ha, hộ vệ có nghĩa là giúp ta thủ hộ Càn Nguyên Tiên Cung, không phải dễ hiểu sao?" Cửu Đầu Thần Long nghe vậy sắc mặt trở nên thập phần khó coi, bởi vì tuy là hộ vệ, danh khí nghe tuy không tệ, nhưng ý nghĩa chân chính kỳ thực giống như thần thú giữ cổng, phải nghe lệnh Càn Nguyên Tiên Cung, sau này phải vì Càn Nguyên Tiên Cung mà làm việc.

Cửu Đầu Thần Long ngẩng đầu nhìn Càn Nguyên nói: "Ha ha, Địa Long ta chỉ có thể bị giết chứ không thể bị nhục, không thể nào thần phục Ngài." Càn Nguyên nhìn Cửu Đầu Thần Long một cái, cười ha ha nói: "Theo ta không tốt sao?

Nếu không theo ta, khẳng định cũng sẽ bị người khác thu phục, lúc đó Địa Long sẽ thảm lắm, nếu không tin thì ta cũng có thể nói cho Ngài một vài chuyện." "Chuyện gì?" Cửu Đầu Thần Long nhìn hắn, sắc mặt có chút ngưng trọng.

"Nếu không theo ta, sau này tất nhiên sẽ bị hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo thu phục, còn việc lựa chọn thế nào chỉ có thể nhìn Ngài." Càn Nguyên nhìn Cửu Đầu Thần Long, nhàn nhạt mỉm cười nói: "Ha ha, nhìn Ngài tự quyết định vậy." Cửu Đầu Thần Long dù sao cũng là Chuẩn Thánh tu vi, tự nhiên có thể biết được sự tình, cũng có thể suy đoán ra một vài thứ, vừa rồi bị Càn Nguyên chỉ điểm, tự nhiên có thể cảm nhận được nhiều thứ hơn.

Trầm tư một lát, Cửu Đầu Thần Long hỏi: "Theo Ngài, có chỗ tốt sao?" "Chỗ tốt?" Càn Nguyên lật mắt trắng dã, chống cằm nói: "Chỗ tốt tự nhiên là có, chỉ riêng cái thân phận theo Càn Nguyên Tiên Cung của ta, không có ai dám khi dễ, đương nhiên những Thánh Nhân kia thì ngoại lệ.

Nhưng trừ Thánh Nhân ra, Hồng Hoang này không ai dám khi dễ, Thánh Nhân cũng phải nể mặt vài phần, trừ những cái đó ra, Càn Nguyên Tiên Cung của ta cũng sẽ giúp Ngài một vài việc, ta vừa rồi cũng thấy rồi, đám người Ngài tuy thực lực không tệ, nhưng Pháp bảo thì không có, nếu có Pháp bảo giúp đỡ, tự nhiên sẽ càng lợi hại, trừ một điểm này ra, còn có chỗ tốt nữa, song những thứ đó đều cần phải từ từ mà có, sau khi theo ta, tự nhiên sẽ hiểu được chỗ tốt khi theo ta." "Đây là phương thức duy nhất có thể giúp Địa Long sống tốt hơn." Càn Nguyên nhìn hắn, suy tư rồi nói: "Ha ha, hãy suy nghĩ kỹ đi, Ngài

cũng là Chuẩn Thánh tu vi, hẳn có thể suy đoán ra được một vài chuyện." Cửu Đầu Thần Long gật đầu, liền bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Lúc này, Cửu Đầu Thần Long đột nhiên nói: "Ngài có thể đại diện Càn Nguyên Đại Thần sao?

Sẽ không phải vài tiểu gia hỏa tự tác chủ trương chứ?

Đến lúc đó ta thật sự đồng ý rồi, nhưng Càn Nguyên Đại Thần lại không thừa nhận chuyện này thì sao?" "Cái này ta có thể bảo đảm với Ngài, ta lấy danh dự Long tộc mà thề, tuyệt đối sẽ không lừa Ngài." Long Nữ nghiêm túc nói với Cửu Đầu Thần Long.

Long Nữ đã nói như vậy, Cửu Đầu Thần Long gật đầu, đồng ý.

Càn Nguyên nhìn Cửu Đầu Thần Long một cái, cười ha ha nói: "Chỉ cần đáp ứng là không được đâu, không phải nên thành tâm thành ý một chút sao?" Cửu Đầu Thần Long nhìn Càn Nguyên một cái, hiểu ý của Ngô, trầm tư một lát, Cửu Đầu Thần Long nói: "Ta Cửu Đầu Thần Long đại diện Địa Long nhất tộc phát thệ, sau này vĩnh viễn hiệu trung Càn Nguyên Tiên Cung." Càn Nguyên gật đầu, nhìn Long Nữ và những người khác, cười nói: "Ha ha, được rồi, sau này mọi người đều là người một nhà, vừa rồi cũng có chút không phải với Cửu Đầu Thần Long Tiền bối, bây giờ đến lúc phải đưa ra một vài đền bù rồi, mọi người đều có đồ tốt, lấy ra tặng cho Cửu Đầu Thần Long, để hắn chia cho Địa Long, cũng là lễ gặp mặt mà Càn Nguyên Tiên Cung chúng ta tặng cho Địa Long nhất tộc." Bích Tiêu bất mãn nhìn Càn Nguyên, nhíu mày hỏi: "Tiểu sư đệ, tại sao lại là chúng ta, ở chỗ Sư Tôn Ngài mới có nhiều đồ quý giá đó chứ, muốn tặng thì Ngài tặng đi." "Ta làm gì có chứ, Sư Tỷ, không thể nào từ chỗ Sư đệ mà đòi đồ được đâu, chúng ta tự mình xuất ra một vài thứ đi, như vậy mới công bằng." Càn Nguyên nhìn mấy cô gái nói.

Mấy cô gái gật đầu, tuy có chút không tình nguyện, nhưng sau này có thể từ chỗ Càn Nguyên mà đòi lại, bây giờ muốn tặng Địa Long nhất tộc một vài thứ, tuy không hiểu dụng ý của Sư Tôn, nhưng nhìn có vẻ Sư Tôn muốn thu phục, như vậy cũng không tệ, Càn Nguyên Tiên Cung tuy có không ít đệ tử, nhưng trừ đệ tử ra, dường như cũng không có ai khác, nếu có thể thu phục thì cũng là một lựa chọn không tệ, Cửu Đầu Thần Long cũng phi thường lợi hại, đột nhiên có thêm một nhân vật lợi hại như vậy, đối với mọi người tự nhiên là một chuyện đáng mừng.

Để có thể khiến Cửu Đầu Thần Long giúp đỡ, tặng người ta một chút chỗ tốt kỳ thực cũng không sao.

Chỉ là, vì Càn Nguyên là Sư Tôn, nhưng Càn Nguyên không trực tiếp tặng người ta, lại cứ muốn họ lấy đồ của mình ra tặng, mấy tiểu nha đầu tự nhiên không vui rồi.

Đồ trên người họ đều là tích cóp từng chút một, đều là đồ Thánh Nhân ban cho, và cũng là những đồ tốt mà những năm qua họ luôn quấn lấy Càn Nguyên mà đòi, nên kỳ thực có chút không nỡ.

Đồ trong tay họ đều là đồ tốt, tuy trong mắt Càn Nguyên không đáng là gì, nhưng mấy cô gái lại cảm thấy những thứ này đối với họ là không thể có được nhiều.

Chỉ là, bất kể có nỡ hay không, bây giờ phải lấy ra một vài thứ tặng cho Cửu Đầu Thần Long, đồ tặng không thể quá kém, nếu tặng đồ quá kém, sẽ khiến Cửu Đầu Thần Long cảm thấy Càn Nguyên Tiên Cung cũng chỉ bình thường, vì ngay cả một món đồ tốt cũng không lấy ra được.

Để hiển thị thực lực của Càn Nguyên Tiên Cung, nên tự nhiên phải lấy ra một vài thứ.

Hơn nữa, phải là đồ tốt.

Đương nhiên, Phi Vũ tự nhiên không thể lấy ra đồ quá tốt, nên đồ nàng lấy ra chỉ có thể bình thường, cuối cùng đồ tốt thực ra phải do Càn Nguyên lấy ra.

Càn Nguyên hiểu ý, trực tiếp lấy ra một kiện Hậu Thiên Đỉnh Cấp Pháp Bảo tặng cho Cửu Đầu Thần Long: "Đây là một kiện Pháp bảo Bách Chuyển Lưu Ly Đăng, có công hiệu gì thì Ngươi tự tìm hiểu đi, Ngô lười nói với Ngươi, Sư Tôn tặng cho Ngô.

Nhưng thứ này đối với Ngô dường như không có tác dụng lớn." Cửu Đầu Thần Long cảm kích gật đầu, sau khi xem Pháp bảo một lát, đột nhiên nhìn Càn Nguyên hỏi: "Thế này, không biết sau này ta nên xưng hô với chư vị thế nào đây?" Mọi người nghe vậy đều giật mình, có chút ngượng nghịu, bởi vì việc xưng hô quả thật có chút khó xử.

Càn Nguyên nhìn Cửu Đầu Thần Long một cái, cười ha ha nói: "Tiền bối, Ngô tự nhiên xưng hô Ngài là Tiền bối, Ngài trực tiếp xưng hô tên Ngô là được.

Tuy Ngài thần phục Ngô, nhưng cũng không phải làm nô lệ của Ngô, nên mọi người đều bình đẳng, gọi thế nào cũng được." Điểm này khiến Cửu Đầu Thần Long vui vẻ, nếu để một trưởng bối đi gọi những người này là Sư Tỷ hoặc những cách xưng hô tôn kính khác, hắn thật sự không chịu nổi.

Tặng xong đồ, Càn Nguyên nhìn Cửu Đầu Thần Long hỏi: "À phải rồi, Cửu Đầu Thần Long Tiền bối, Ngài có biết Tây Phương Giáo có những kẻ lợi hại nào không?" Cửu Đầu Thần Long suy nghĩ một lát, rồi nói: "Ta biết hai người, một người tên Đế Thích Thiên, một người tên Đại Phạn Thiên, cả hai đều lợi hại, Đế Thích Thiên đã sáng tạo Chư Thiên Thế Giới, tạo ra Tộc Nhân, còn Đại Phạn Thiên thì sáng tạo Thiên Sứ Tộc, nghe nói Thiên Sứ lợi hại nhất có mười hai cánh, có Chuẩn Thánh tu vi." Nghe Cửu Đầu Thần Long nói vậy, Long Nữ

thập phần kinh ngạc, Càn Nguyên cũng cảm thấy chấn hám, bởi vì nếu Thập Nhị Dực Thiên Sứ có tu vi Chuẩn Đề Thánh Nhân, vậy thì tu vi của Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên sẽ thế nào?

Chẳng phải có tu vi Thánh Nhân, thậm chí vượt qua cả Thánh Nhân sao.

Chương 227

Càn Nguyên gật đầu, cười nói: "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta không bằng đi gặp thử xem." Nghe lời Càn Nguyên, Cửu Đầu Thần Long khẽ giật mình, nhìn hắn nói: "Thu phục sao?

Những người đó rất lợi hại.

Ta và Ngài đã giao đấu một trận, ta chưa từng thấy Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên, nhưng Thập Nhị Dực Thiên Sứ giao đấu với ta thì không hề kém cạnh, muốn thu phục họ dường như rất khó khăn." Nghe Cửu Đầu Thần Long nói vậy, Long Nữ và những người khác đều có chút kinh ngạc, không ngờ Tây Phương Giáo lại có những nhân vật lợi hại như vậy.

Càn Nguyên cũng hơi chấn hám, xem ra Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên quả thật không thể xem thường, chỉ là nếu họ có khả năng đó, e rằng rất khó bị thu phục, thậm chí không thể nào khiến họ thần phục, vậy thì Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng khó lòng khiến họ thần phục, càng không thể biến họ thành Thiên Long Bát Bộ.

Vốn tưởng Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên dễ đối phó, nhưng bây giờ xem ra có vẻ khó khăn.

Càn Nguyên vốn định đi gặp Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên, nhưng bây giờ đột nhiên dập tắt ý niệm đó, bởi vì Thiên Sứ Tộc khiến Ngô có một loại cảm giác không mấy thích thú, thu phục họ cũng không phải là điều Càn Nguyên mong muốn.

"Được rồi, đám người đó và chúng ta không cùng một phe, tìm cơ hội trực tiếp diệt bọn chúng đi." Càn Nguyên tự lẩm bẩm.

Nghe lời Càn Nguyên, mọi người đều giật mình, nghe giọng Càn

Nguyên dường như có thể dễ dàng tiêu diệt bọn họ.

Cửu Đầu Thần Long không biết thân phận Càn Nguyên, nhìn Càn Nguyên nói: "Đại Thần, tu vi của Ngài tuy không tệ, cũng phi thường lợi hại, nhưng e rằng không phải đối thủ của họ đâu, trừ khi Càn Nguyên Đại Thần có thể đích thân ra tay." Càn Nguyên cười ha ha, đắc ý nói: "Cái đó còn chưa chắc đâu, Ngô và họ, lúc Ngô đối phó cũng đâu dùng mấy phần sức lực đâu.

Đừng thấy Ngô là tiểu sư đệ, nhưng bản lĩnh của Ngô còn mạnh hơn mấy vị sư tỷ đó nhiều, Sư Tôn để Ngô và các ngươi ở cùng một chỗ, là để bảo hộ các ngươi, Thánh Nhân cũng chưa chắc có thể làm gì được Ngô, Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên căn bản không đáng nhắc đến, nhưng bây giờ không phải lúc động thủ.

Song, sẽ không lâu nữa, đám người đó sẽ tìm chúng ta gây phiền phức." "Sư đệ, ý Ngài là sao, tại sao họ lại tìm chúng ta gây phiền phức chứ?" Long Nữ khó hiểu nhìn Càn Nguyên, nhàn nhạt hỏi.

Cô và Đế Thích Thiên, Đại Phạn Thiên cũng không quen biết, tại sao Đế Thích Thiên lại tìm mình gây phiền phức?

Điều này khiến mấy cô gái thập phần kỳ quái và khó hiểu.

Tuy Càn Nguyên không nói rõ, nhưng câu cuối cùng hiển nhiên là có ý đó.

Càn Nguyên nhìn mấy người một cái, cười ha ha nói: "Ha ha, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân tự nhiên sẽ tìm, với thực lực Tây Phương Giáo khẳng định không thể đối phó chúng ta, nên tất nhiên sẽ tìm người giúp, Đế Thích Thiên có thể giúp họ." Long Nữ nghe vậy, mắt trợn tròn, nghiêm túc nói: "Nếu đã như vậy, vậy tại sao chúng ta không đi tìm Đế Thích Thiên chứ?

Trước tiên kéo họ vào phe của chúng ta, như vậy chẳng phải có

thể tiết kiệm phiền phức sao?" Càn Nguyên nhìn nàng một cái, cười ha ha nói: "Tuy là như vậy, nhưng Ngô không thích họ, nên chỉ có thể làm kẻ địch của chúng ta thôi." Mấy người nghe vậy tức khắc vô ngữ, gọi là không thích sao, chẳng lẽ vì không thích nên phải biến họ thành kẻ địch sao?

Cũng quá bá đạo một chút rồi.

Đã bá đạo đến mức không coi ai ra gì, giản trực không đặt người khác vào mắt, dường như trong mắt của hắn, mấy vị kia chỉ là tiểu sửu nhảy nhót mà thôi, căn bản không đáng nhắc đến.

Long Nữ biết thân phận Càn Nguyên, nên đối với lời Càn Nguyên nói tin tưởng không nghi ngờ, nhưng Cửu Đầu Thần Long thì có chút lo lắng nhìn Càn Nguyên một cái, suy tư nói: "Thật sự muốn như vậy sao?

Họ thật sự không dễ đối phó, huống hồ nghe ý Ngài còn muốn đối phó hai vị Thánh Nhân nữa, chúng ta e rằng không được đâu." Càn Nguyên tự tin nói: "Ha ha, Tiền bối không cần lo lắng, nếu thật sự không được thì Ngô có thể thỉnh Sư Tôn ra mặt, đối phó họ dễ dàng thôi, Ngài không cần lo lắng." Nghe Càn Nguyên nói vậy, Cửu Đầu Thần Long cũng chỉ có thể im lặng gật đầu, nhưng trong lòng có chút lo lắng, cảm thấy dường như đã nương tựa vào một đám người không đáng tin cậy lắm, đám người này có vẻ quá tự tin một chút rồi.

Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên quả thật rất lợi hại, hai người ở Tây Phương Thế Giới của Hồng Hoang lâu như vậy, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân đều không động thủ, có thể thấy hai vị Thánh Nhân cũng kiêng kỵ, nhưng trong mắt gia hỏa này, hai vị dường như không đáng một xu, đừng nói hai người đó, Thánh Nhân dường như cũng không đặt vào mắt.

Càn Nguyên hiểu ý, nói: "Tiền bối, Ngài và tộc nhân tạm thời ở

đây đi, nếu Tiếp Dẫn Thánh Nhân tìm, trực tiếp báo ra danh hiệu Càn Nguyên Tiên Cung của Ngô.

Họ sẽ không dám làm gì Ngài đâu." Cửu Đầu Thần Long gật đầu, sau đó dẫn tộc nhân rời khỏi Càn Nguyên.

Sau khi rời đi, Vân Tiêu mới không nhịn được nói: "Sư đệ, Cửu Đầu Thần Long hẳn là yếu hơn Đế Thích Thiên và những người đó một chút chứ, tại sao chúng ta không đi thu phục Đế Thích Thiên chứ?

Chẳng lẽ vì Ngài ghét họ sao?" Càn Nguyên nhìn nàng vẻ mặt hiếu kỳ, nghiêm túc nói: "Đúng vậy, vì không thích, Ngô cũng muốn diệt họ, nên tự nhiên không thể thu phục, nếu thu phục, vậy thì Ngô sẽ đối phó ai." "Nhưng, như vậy đối với chúng ta có chỗ tốt nào chứ?" Vân Tiêu khó hiểu hỏi.

Càn Nguyên xoa cằm suy nghĩ một lát, cười hắc hắc nói: "Cái này, đối với các ngươi không có bất kỳ chỗ tốt nào, nhưng đối với Ngô thì có chỗ tốt." "Đối với Ngài có chỗ tốt sao?" Long Nữ trừng mắt tròn xoe, vô cùng hiếu kỳ.

Những người khác cũng vẻ mặt hiếu kỳ, hiển nhiên không hiểu làm như vậy có thể có chỗ tốt gì đối với Càn Nguyên.

Càn Nguyên nhìn nàng một cái, nghiêm túc nói: "Chỗ tốt là có thể khiến Ngô vui vẻ, đó chính là chỗ tốt." Vui vẻ?

Chỗ tốt sao?

Mọi người cảm thấy Càn Nguyên đang qua loa, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Càn Nguyên, lại dường như không phải vậy.

Càn Nguyên cười ha ha nói: "Các ngươi nói xem, ví dụ như bây giờ có cơ hội khiến các ngươi và Tiếp Dẫn Thánh Nhân hòa hảo, nhưng thực lực của các ngươi lại đủ để dễ dàng đối phó Tiếp Dẫn Thánh Nhân, các ngươi sẽ hòa giải sao?" Mấy cô gái nhìn nhau một

cái, không khỏi rơi vào trầm tư, nếu có đủ sức mạnh để đối phó Tiếp Dẫn Thánh Nhân, hoặc sức mạnh của mình đủ để dễ dàng đối phó Tiếp Dẫn Thánh Nhân, vậy thì tự nhiên không muốn hòa giải.

Khoảnh khắc đó, dường như họ đã hiểu một chút ý của Càn Nguyên.

Cái loại vui vẻ của Càn Nguyên, được xây dựng trên một nền tảng thực lực, còn tại sao đối phó họ lại vui vẻ, đó là vì giữa hắn và Đế Thích Thiên có mâu thuẫn, nhưng Càn Nguyên ít khi xuất hiện ở đó, tại sao lại có mâu thuẫn với đối phương chứ?

Chẳng lẽ vì không thích?

Đúng vậy, Càn Nguyên có thực lực tuyệt đối, nếu đã không thích, tự nhiên không cần thu phục.

"Vậy chúng ta đi đâu đây?" Phi Vũ hỏi, ngay sau đó có chút không cam tâm nói: "Tiểu sư đệ, Ngài ghét thì ghét, nhưng ta không ghét họ a, thấy thực lực Đế Thích Thiên không tệ, hay là Ngài giúp đỡ thu phục, để họ hiệu lực cho Thiên Đình của ta thì sao?" Càn Nguyên nhìn Phi Vũ một cái, không khách khí nói: "Không được, Ngô không thích." "Cũng quá bá đạo." Phi Vũ bĩu môi, vẻ mặt vô ngữ, tại sao không thể thu phục chứ, dù sao cũng là một đám người có thực lực, xem họ như pháo hôi cũng không tệ, có thể giúp giảm bớt áp lực.

Càn Nguyên khinh thường liếc mấy cô gái một cái, nhàn nhạt nói: "Chỉ là một đám điểu nhân mà thôi, xem ra mấy vị sư tỷ chưa từ bỏ ý định a, đã không từ bỏ ý định, vậy thì Ngô sẽ khiến các ngươi từ bỏ, bây giờ chúng ta đi tìm Đế Thích Thiên, trước tiên giết chết vài điểu nhân, để Ngô triệt để đắc tội với họ." "Tiểu sư đệ không đến nỗi vậy chứ?" Tử Nguyệt nhìn Càn Nguyên, đáng thương nói: "Ngài không muốn để chúng ta giải thích, cũng không đến nỗi đi giết người ta chứ, Càn Nguyên Tiên Cung của chúng ta từ trước đến nay không phục

người khác đâu nha." Càn Nguyên trừng mắt nhìn nàng một cái, trực tiếp nói: "Không được nói nhảm, bây giờ đi." Tử Nguyệt vô nại, tuy Càn Nguyên trên danh nghĩa là tiểu sư đệ, có thể không đi, nhưng nàng biết rõ thân phận Sư Tôn mà cố ý không nghe lời thì sẽ gặp xui xẻo.

Càn Nguyên dẫn một đám người nhanh chóng tìm thấy vị trí của Đế Thích Thiên, và cũng tìm thấy sào huyệt của Đại Phạn Thiên, được gọi là Cửu Trọng Thiên.

Trong Cửu Trọng Thiên tổng cộng có chín thế giới, mỗi thế giới, kỳ thực chỉ là một không gian được khai tịch mà thôi, nhưng loại năng lực này kỳ thực tương đương cổ quái, bởi vì Thánh Nhân kỳ thực cũng không có năng lực khai tịch không gian, nhưng Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên lại có thể, cũng phi thường lợi hại rồi.

Trong Cửu Trọng Thiên, mỗi một trọng thiên đều có một chủng tộc, trong đó chủng tộc tôn quý nhất là Thiên Sứ Tộc, ở đỉnh cao nhất của Cửu Trọng Thiên là Đệ Cửu Trọng Thiên.

Càn Nguyên và mấy người ở gần Cửu Trọng Thiên nhìn quanh, cũng bị tình huống bên trong chấn kinh, không ngờ Tây Phương Giáo lại có một nơi như vậy, thật quá khiến người ta chấn kinh.

"Sư đệ, Cửu Trọng Thiên hình thành thế nào vậy?" Phi Vũ kinh ngạc hỏi, tuy không rõ lắm bản lĩnh của Thánh Nhân, nhưng nhìn khắp Hồng Hoang, người có thể làm được loại việc này dường như không có, Hồng Quân và Càn Nguyên lợi hại nhất dường như cũng không có loại năng lực này, nhưng cũng có thể là họ không muốn làm mà thôi.

Nghe Phi Vũ hỏi vậy, Càn Nguyên lộ ra vẻ mặt thập phần khinh thường.

Nhàn nhạt nói: "Ban đầu Ngô cũng có chút kinh ngạc, nhưng xem qua cũng hiểu rồi, kỳ thực cũng không có gì đáng kinh ngạc cả, Cửu

Trọng Thiên, có thể sáng tạo ra chín thế giới, kỳ thực không phải như vậy, mà là do một kiện Pháp bảo tạo thành mà thôi." "Pháp bảo?" Phi Vũ nhìn Càn Nguyên, có chút không thể tin được.

Càn Nguyên gật đầu, nghiêm túc nói: "Ha ha, đúng vậy, có một kiện Pháp bảo tên là Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, là một kiện Tiên Thiên Pháp bảo, bên trong chứa chín không gian, Cửu Trọng Thiên kỳ thực do Huyền Hoàng Linh Lung Tháp hình thành.

Kỳ thực, Hồng Hoang chúng ta cũng có loại Pháp bảo này, nhưng những Pháp bảo đó đều chỉ có một không gian mà thôi, ví dụ như Hỗn Nguyên Kim Đấu của Vân Tiêu, bên trong cũng có không gian độc đáo, ví dụ như những Pháp bảo loại hồ lô kia, bên trong cũng có không gian riêng, chỉ là không gian nhỏ mà thôi, không gian của Huyền Hoàng Linh Lung Tháp lớn hơn, có thể dung nạp người." "Vậy chẳng phải giống như túi trữ vật của ta sao?

Chỉ là túi trữ vật bên trong không thể chứa người sống." Phi Vũ bĩu môi, dường như cũng có chút khinh thường rồi.

Vốn dĩ có chút chấn hám, nhưng bây giờ xem ra chẳng qua chỉ là cố lộng huyền hư mà thôi.

"Bây giờ chúng ta làm thế nào?" Long Nữ đột nhiên hỏi.

Càn Nguyên xoa cằm, suy nghĩ một lát: "Ha ha, cái này cũng không khó, chúng ta ở đây chờ đợi, xem ai bắt được Thiên Sứ trở về, trước tiên hỏi thăm tình hình bên trong." "Sư đệ sợ rồi sao?" Tử Nguyệt cười hỏi.

Càn Nguyên lật mắt trắng dã, nghiêm túc nói: "Ngô không sợ đâu, chỉ là cảm thấy biết địch biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, nên tự nhiên phải hỏi thăm tình hình trước, nếu chỉ có Ngô, Ngô không lo lắng, chỉ lo lắng cho các ngươi, Ngô một mình có thể trực tiếp đi Cửu Trọng Thiên, nhưng các ngươi không được, nên đã làm chậm trễ

Ngô.” Mấy cô gái im lặng, lúc này không dám kết tội Càn Nguyên, bởi vì ở đây không có người ngoài, Càn Nguyên cũng không thể bị họ khống chế, trừ khi có người khác ở đó, họ mới có thể dựa vào thân phận Sư Tỷ để áp chế tiểu sư đệ Càn Nguyên, nhưng không thể quá đáng, nhưng bây giờ khẳng định là không được.

Tử Nguyệt nghịch ngợm nhìn Sư Tôn, cười hì hì nói: “Tiểu sư đệ, đừng nói những lời như vậy với Sư Tỷ.

Bây giờ tuy không thể đối phó Ngài, nhưng sau này chúng ta sẽ có dịp gặp nhau đó, lúc đó đừng trách ta trả thù nha.” Càn Nguyên nhìn mấy người một cái, vô sở vị nhún vai, đột nhiên nhìn về phía không xa, trầm giọng nói: “Đến rồi.

Chuẩn bị động thủ đi, người ta không ít đâu, chúng ta không thể để bất kỳ điểu nhân nào chạy thoát.” Mấy cô gái gật đầu, đều nghiêm túc, vào thời khắc then chốt không thể trở thành gánh nặng của Càn Nguyên.

Nhanh chóng một đám Thiên Sứ xuất hiện trong tầm mắt của Càn Nguyên, những Thiên Sứ này không giống Nhân tộc, cũng không giống Yêu tộc, toàn thân tuyết trắng, sau lưng mọc ra những đôi cánh trắng tuyết.

Trong đám Thiên Sứ này, ít nhất cũng có một đôi cánh, đó là Thiên Sứ cấp thấp nhất, Nhất Dực Thiên Sứ, có Nhị Dực Thiên Sứ, Tam Dực Thiên Sứ, Tứ Dực Thiên Sứ, v.v., tùy theo số cánh mà phân cấp.

Chương 228

Đám Thiên Sứ này có hơn bốn mươi người, thực lực đều không tệ, kém nhất cũng là Lục Dực Thiên Sứ, trong đó có một Cửu Dực Thiên Sứ.

"Sư đệ, trong đó có Cửu Dực Thiên Sứ có nhiều cánh nhất, không biết Cửu Dực Thiên Sứ này thực lực thế nào đây?" Hằng Nga nhìn những Thiên Sứ này hỏi, ngay sau đó đột nhiên bổ sung một câu: "Trông cũng không tệ, đôi cánh đó thật quá đáng yêu một chút." "Ha ha, đôi cánh thật sự rất đẹp nha, thật đáng ngưỡng mộ." Tử Nguyệt cũng trừng mắt tròn xoe, vẻ mặt ngưỡng mộ.

Càn Nguyên vô nại liếc mắt trắng dã, có lẽ con gái đều thích những thứ như vậy đi, nhưng Càn Nguyên thì không cảm thấy gì.

"Thực lực của Cửu Dực Thiên Sứ hẳn là tương đương Kim Tiên đi, dù sao cũng không đáng kể." Càn Nguyên nhìn mấy cô gái một cái, hơi phân tích sức mạnh của Cửu Dực Thiên Sứ, dù sao vẫn vẻ mặt khinh thường.

Trầm tư một lát, Càn Nguyên cười nói: "Nếu đã thích, lát nữa Ngô sẽ xé cánh của họ xuống, tặng cho các ngươi." Mấy cô gái một trận vô ngữ, Sư Tôn không quá tàn nhẫn một chút sao?

Bích Tiêu cười hì hì nhìn Càn Nguyên, nói: "Sư đệ, không phải Ngài đố kỵ người ta đó chứ?" "Các ngươi nghĩ Ngô sẽ sao?

Ngô có nhiều Sư Tỷ xinh đẹp đáng nhìn như vậy, Ngô sẽ ngưỡng mộ mấy người mọc cánh đó sao." Càn Nguyên bĩu môi, đột nhiên trực tiếp bay về phía đám Thiên Sứ đó, đồng thời nói với mấy cô gái: "Động thủ." Tuy mấy cô gái phi thường thích cánh của Thiên Sứ, nhưng sẽ không vì thích mà làm trái ý Càn Nguyên.

Đối với ý của Càn Nguyên, họ thập phần nghiêm túc tuân theo.

Càn Nguyên vừa động thủ, mấy cô gái đồng loạt xuất thủ, trước tiên bao vây đám Thiên Sứ đó.

Thiên Sứ mạnh nhất trong đám là Cửu Dực Thiên Sứ, nhưng Cửu Dực Thiên Sứ cũng chỉ là cảnh giới Kim Tiên, còn những đệ tử của Càn Nguyên đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên, đối phó dễ dàng.

Càn Nguyên là người đầu tiên ra tay, sau khi ra tay trực tiếp sử dụng Pháp thuật cấm cố không gian xung quanh, khiến những Thiên Sứ đó không thể chạy thoát.

Phong tỏa đường lui xong, Ngô nhìn những nữ đệ tử, nhàn nhạt nói: "Trừ Cửu Dực Thiên Sứ và hai Bát Dực Thiên Sứ kia ra, còn lại toàn bộ giết." Khoảnh khắc này, Càn Nguyên không hề có ý đùa giỡn.

Mấy cô gái đều giật mình, chưa từng thật sự giết người bao giờ?

Bình thường đều giao đấu với cao thủ, nên về cơ bản là làm bị thương đối phương, loại giết người tương đối đẫm máu thì chưa từng thử, nên khoảnh khắc này có chút sợ hãi hoặc hoảng sợ.

Càn Nguyên nghiêm túc nhìn họ, cười nói: "Sư Tôn biết các ngươi chưa làm loại chuyện này, nên đặc biệt để Ngô tìm cơ hội, cho các ngươi một cơ hội thử, dù sao loại chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, bây giờ giết vài người coi như luyện tay đi." Nghe Càn Nguyên nói vậy, mấy cô gái vẻ mặt vô ngữ, tuy cũng biết Càn Nguyên làm vậy vì tốt cho họ, nhưng thật sự có chút không đành lòng, vô duyên vô cớ tại sao lại phải đối phó họ, ra tay lại còn phải giết chết, quá tàn nhẫn.

Đương nhiên, họ cũng hiểu Càn Nguyên muốn giúp họ vượt qua một cửa ải, bởi vì bây giờ không vượt qua cửa ải này, sau này khi đối mặt với địch mạnh, nếu tâm từ thủ mềm, tự nhiên đối với họ thập

phần bất lợi.

"Nhanh chóng lên, kéo dài quá lâu sẽ bị người khác phát hiện." Càn Nguyên nhìn mấy cô gái nói.

Tử Nguyệt gật đầu, đồng loạt bắt đầu ra tay.

Họ cũng là những người đã sống lâu năm, nên việc giết người tuy là lần đầu tiên, nhưng cũng không có quá nhiều cản trở, có thể nhanh chóng làm những việc này.

Mấy cô gái ra tay một chút cũng không nương nhẹ, đã giết người thì tự nhiên phải nhanh một chút.

Đối phó những người này, Long Nữ tự nhiên dễ dàng, nhanh chóng tiêu diệt hết những người này.

Chỉ còn lại Cửu Dực Thiên Sứ và hai Bát Dực Thiên Sứ mà Càn Nguyên bảo giữ lại.

Nhìn những Thiên Sứ đã chết, Càn Nguyên một chút cũng không khách khí, trực tiếp lấy xuống đôi cánh trên người họ, thậm chí lấy đi cả máu của Thiên Sứ.

Nhìn cách làm kỳ quái này, Bích Tiêu khó hiểu hỏi: "Sư đệ, Ngài cần những thứ này làm gì vậy?" Càn Nguyên nhìn mấy cô gái một cái, cười nói: "Cánh và máu trên người họ và Yêu Ma cũng tương tự, đều có thể dùng để luyện chế một vài Pháp bảo." Mọi người nghe vậy, bỗng nhiên đại ngộ.

Yêu tộc vì lý do thân thể, nên những thứ trên người họ có thể bị luyện chế thành Pháp bảo, đó cũng là lý do phải săn giết Yêu tộc, Thiên Sứ cũng vậy.

Vì đã chết không ít Thiên Sứ, nên mấy cô gái cũng thu thập một vài đôi cánh, dù sao họ cũng thích những thứ như vậy, có thể thông qua luyện chế biến thành một vài thứ có thể sử dụng, dù chỉ để làm

vật trang trí cũng tốt.

Thu thập xong tàn cục, Càn Nguyên bảo những người này đi.

Nhưng chưa kịp đi, từ xa bay tới một đám Thiên Sứ, trong đó có một Thiên Sứ cấp Thập Nhị Dực Thiên Sứ, tổng cộng có ba người, những Thiên Sứ còn lại cũng đều là Cửu Dực Thiên Sứ và Thập Dực Thiên Sứ.

Tổng cộng có hơn ba mươi người, thực lực tổng thể tương đối không tệ.

Thấy Thiên Sứ đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, thực lực đều không tệ, Càn Nguyên và mấy người cũng giật mình, xem ra đã đánh giá thấp thực lực của Thiên Sứ Tộc rồi.

Những người này, ước chừng cũng có thể đối đầu với Tây Phương Giáo, nhưng đám người này lại luôn không hiển sơn lộ thủy, hiển nhiên là có mưu đồ riêng a.

"Đám người này không đơn giản a, lại che giấu sức mạnh." Vân Tiêu hơi nhíu mày, cảm thấy sự việc dường như không giống với những gì nàng nghĩ.

Càn Nguyên cũng có chút ngoài ý muốn, vốn tưởng Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên thực lực tương đối mạnh, nhưng bây giờ xem ra không phải như vậy, toàn bộ Thiên Sứ Tộc thực lực tổng thể tương đối cường hãn.

Hơn nữa, Hồng Hoang những năm này các chủng tộc cơ bản đều có hao tổn, nhưng Thiên Sứ Tộc lại không có, ẩn tàng phi thường tốt, đương nhiên cũng có thể là Thiên Đạo cố ý làm vậy, có thể ẩn tàng được cũng không chừng.

Tóm lại, sự xuất hiện của Thiên Sứ Tộc đã phá vỡ một số cân bằng của Hồng Hoang, hoặc duy trì một loại cân bằng.

Bởi vì bây giờ Càn Nguyên Tiên Cung quá mạnh, gần như không ai có thể là đối thủ của họ, nhưng đột nhiên xuất hiện một đám Thiên Sứ Tộc có thực lực không tệ, vậy thì có thể kiềm chế Càn Nguyên Tiên Cung.

Càn Nguyên cười ha ha, vô sở vị nói: "Đám người này ẩn tàng sâu thật, xem ra không thể trực tiếp tiêu diệt họ được, phải để họ tồn tại một thời gian, nếu không sẽ không có ý nghĩa nữa." Càn Nguyên nói xong, nhìn mấy cô gái một cái, cười hì hì nói: "Đi thôi, chúng ta không đánh với họ." Nghe Càn Nguyên đột nhiên muốn đi, mấy cô gái đều giật mình.

Bởi vì những người này tuy lợi hại, nhưng chưa chắc là đối thủ của họ, vừa rồi Càn Nguyên tự tin như vậy, bây giờ đột nhiên lại đi.

Tuy trong lòng nghi ngờ, nhưng họ cũng không hỏi nhiều, trực tiếp rời đi.

Nhìn họ rời đi, ba Thập Nhị Dực Thiên Sứ cũng không truy đuổi, chỉ sắc mặt có chút khó coi.

Một trong ba Thập Nhị Dực Thiên Sứ nhìn về phía Càn Nguyên rời đi, sắc mặt âm trầm: "Đám người này chẳng lẽ là người của Càn Nguyên Tiên Cung sao?" Một Thập Nhị Dực Thiên Sứ khác trầm mặc một lát, vô nại nói: "Chắc chắn rồi, xem ra mấy cô gái kia biết, trừ Càn Nguyên Tiên Cung ra, đâu có nhiều nữ Đại La Kim Tiên như vậy chứ, đám người này thật đáng chết, chúng ta cũng không hề trêu chọc, lại dám xuống tay sát hại tộc nhân của ta." "Về báo cho hai vị Thiên Đế đi." Thập Nhị Dực Thiên Sứ vô nại nói.

Đám người này trở về sau, kể lại những gì đã thấy cho Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên.

Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên hơi nhíu mày, hai người nhìn nhau, đều cảm thấy có chút phiền phức.

“Chúng ta và Càn Nguyên Tiên Cung đâu có ân oán gì, tại sao họ lại sát hại chúng ta chứ?” Đế Thích Thiên nhíu chặt mày, nhìn Đại Phạn Thiên: “Chẳng lẽ họ đã biết rồi sao?” Đế Thích Thiên nhíu chặt mày, suy tư nói: “Ha ha, nếu đã như vậy, vậy chúng ta tiếp theo nên làm thế nào đây, ta cảm thấy Càn Nguyên Tiên Cung có thể đang cảnh cáo chúng ta, nếu chúng ta đơn độc khai chiến với Càn Nguyên Tiên Cung, tất nhiên không phải đối thủ của họ, nhưng chúng ta có thể liên hợp với Tây Phương Nhị Thánh, xem ra họ và Càn Nguyên Tiên Cung cũng không hòa thuận.” Đại Phạn Thiên gật đầu, nhìn Đế Thích Thiên nói: “Nói không tệ, vậy chúng ta cùng đi gặp hai vị Thánh Nhân đó, hay là một người đi?” “Cùng đi đi, vị Thánh Nhân kia kiêu ngạo lắm, nếu chúng ta không thể hiện ra một chút bản lĩnh, e rằng sẽ không hợp tác với chúng ta, không hợp tác thì thôi, nhưng lại muốn kéo chúng ta vào Tây Phương Giáo.” Đế Thích Thiên sắc mặt âm trầm, trong giọng nói mang theo chút khinh thường.

Đại Phạn Thiên gật đầu, ngay sau đó hai người phân phó người của mình tạm thời đừng đi ra ngoài, sau đó trực tiếp đi đến Tu Di Sơn của Tây Phương Giáo.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân tuy chưa từng gặp Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên, nhưng biết có nhân vật Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên, nhưng hai người cũng không để ý.

Nghe hai người muốn gặp, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân đều không để tâm, nhưng hai người vì muốn lôi kéo một vài người, nên quyết định gặp mặt.

Chờ Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên xuất hiện trước mặt, sắc mặt Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân đột nhiên thay đổi, bởi vì ngay từ cái nhìn đầu tiên có thể thấy hai người này không hề đơn giản, ít nhất cũng có tu vi Chuẩn Thánh, thậm chí còn lợi hại hơn Chuẩn Thánh, đó là sự thật.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân nhìn nhau một cái, thần sắc hai người đều có chút âm trầm bất định.

"Hai vị mời ngồi đi." Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhìn họ, tiếp tục quan sát tu vi của họ, nhưng nhìn nửa ngày lại không thể nhìn ra, điều này càng khiến hắn lo lắng, với sức mạnh của Thánh Nhân mà lại không thể nhìn thấu sức mạnh của đối phương, hiển nhiên là họ rất mạnh.

"Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên sao?" Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhìn họ, trên mặt ngạo khí thập phần đầy đủ, tuy đối phương thực lực mạnh, nhưng vẫn không đặt vào mắt, Thánh Nhân chi hạ giai lâu nghĩ, mạnh đến mấy cũng chỉ là Chuẩn Thánh, cũng kém họ một bậc.

Đế Thích Thiên cười ha ha, im lặng gật đầu: "Cửu ngưỡng danh tiếng hai vị Thánh Nhân đã lâu, nên ta đặc biệt đến bái phỏng." "Thì ra là vậy." Tiếp Dẫn Thánh Nhân cười ha ha, biết hai người có chuyện, nhưng cũng không vội vàng truy vấn, chỉ nói chuyện phiếm với hai người.

Nói chuyện một lát, Đế Thích Thiên đã chuyển chủ đề sang Càn Nguyên Tiên Cung.

"Càn Nguyên Tiên Cung có Càn Nguyên Đại Thần tọa trấn, tự nhiên không tầm thường, chỉ là đệ tử dưới trướng Càn Nguyên Đại Thần quá bắt nạt người khác." Đại Phạn Thiên có chút oán trách nói với hai vị Thánh Nhân.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân nhìn nhau, biết đã đến chính đề rồi.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân cười ha ha, theo lời Đại Phạn Thiên nói: "A, người của Càn Nguyên Tiên Cung quá bá đạo, căn bản không đặt người khác vào mắt, trước đây Tây Phương Giáo của ta còn bị làm náo loạn một phen, thật đáng giận." "Hừ, mấy ngày trước người của Càn Nguyên Tiên Cung vô duyên vô cớ giết hại tộc nhân của Thiên Sứ

Tộc ta, thật sự có lý lẽ nào như vậy, ta đang cùng Đế Thích Thiên bàn bạc muốn đi tìm Càn Nguyên Đại Thần để hỏi cho ra lẽ đây, hy vọng Ngài có thể làm chủ cho ta." Đại Phạn Thiên nhìn Tiếp Dẫn Thánh Nhân, nhàn nhạt nói.

Chương 229

Tiếp Dẫn Thánh Nhân nghe vậy, hơi mỉm cười: "Đi tìm Càn Nguyên Đại Thần e rằng cũng vô dụng, dù sao Càn Nguyên Đại Thần cũng là Sư Tôn của họ, biết họ có lỗi, cũng chưa chắc sẽ trừng phạt đệ tử của mình." "Vậy sao?" Đế Thích Thiên nhíu mày, tức giận nói: "Nếu đã như vậy.

Vậy phải làm thế nào đây?

Trong Hồng Hoang không ai là đối thủ của họ, chẳng lẽ ta chỉ có thể nhịn sao?" "Tất nhiên không cần, ta có một cách." Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhìn họ, cười ha ha nói: "Kẻ địch mạnh, chúng ta đơn đả độc đấu khẳng định không được, nhưng chúng ta có thể liên thủ đối phó, hai vị thấy thế nào?" Mấy vị vốn định liên thủ với nhau, vừa rồi không khách khí một phen, bây giờ tự nhiên muốn liên thủ.

Tuy đều liên thủ, nhưng làm thế nào để liên thủ lại là một vấn đề, Pháp của Tiếp Dẫn Thánh Nhân là trực tiếp thu Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên vào Tây Phương Giáo, nhưng nhìn tình hình thì dường như không mấy khả thi, bởi vì hai người ít nhất cũng có tu vi Chuẩn Thánh, muốn khiến họ thần phục Tây Phương Giáo, hiển nhiên không mấy khả thi.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân không ngờ Thiên Sứ Tộc cũng tương đối mạnh, thậm chí vượt qua cả Tây Phương Giáo, nếu biết trước một chút, hai vị có thể sẽ từ bỏ ý định thu phục Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên, nhưng bây giờ hai người lại không dập tắt ý niệm đó.

Muốn thu phục người khác, trước tiên phải mạnh hơn người khác.

Nên, Tiếp Dẫn Thánh Nhân liền định để Đế Thích Thiên và Đại

Phạn Thiên thường xuyên thể hiện sự lợi hại của mình, để họ biết được sự lợi hại của mình, tự nhiên có thể khiến họ thần phục, nếu không muốn thần phục, nhưng trước sức mạnh tuyệt đối, cũng phải nhẫn nhịn.

Đương nhiên, Tiếp Dẫn Thánh Nhân có thể đánh bại họ, nếu không đánh bại được người ta, hoặc đánh nhau không phân thắng bại, hoặc thực lực tương đương, người ta tự nhiên sẽ không nguyện ý.

Chuẩn Đề Thánh Nhân nhìn Tiếp Dẫn Thánh Nhân, cười nói: "Ha ha, để bày tỏ thành ý của ta, ta rất sẵn lòng hợp tác với hai vị, chỉ là giữa chúng ta đã là quan hệ hợp tác, tổng phải phân ra một chủ thứ, tránh để sau này mọi người xảy ra bất đồng, hai vị thấy thế nào?" Đế Thích Thiên cười ha ha, nhìn Chuẩn Đề Thánh Nhân nói: "Không cần phân nữa, hai chúng ta nghe theo hai vị Thánh Nhân." Tiếp Dẫn Thánh Nhân nghe vậy, cười ha ha: "Vậy được rồi, ta thấy chúng ta hãy quyết định bằng thực lực mạnh yếu đi, nếu hai vị mạnh hơn ta, ta cũng nguyện ý nghe theo, như vậy đối với mọi người đều công bằng." Nói xong, Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng không đợi đối phương phản ứng, trực tiếp thân mình nói: "Hai vị, ai muốn tỉ thí với ta?" Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên nhìn nhau một cái, hai người hiển nhiên hiểu rõ đạo lý trong đó, Tiếp Dẫn Thánh Nhân không chỉ đơn thuần muốn giao đấu một trận đơn giản như vậy, hai vị Thánh Nhân đang đánh chủ ý muốn thu phục họ, triệt để khiến họ trở thành người của Tây Phương Giáo.

Nên một trận chiến không thể tránh khỏi, nếu có thể thể hiện ra đủ thực lực và sức mạnh, khiến Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân nảy sinh kiêng kỵ, vậy thì tự nhiên sẽ không làm khó hai người, nhưng nếu bị hai người đánh bại, vậy thì số phận của họ e rằng chỉ có thể nghe lệnh hai vị Thánh Nhân.

Rõ ràng sau này sẽ trở thành thủ hạ của hai vị Thánh Nhân.

Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên cũng là những tồn tại chí cao vô thượng, trong Thiên Sứ Tộc của họ tuyệt đối có uy vọng tối cao, từ khoảnh khắc hai người ra đời, đã đứng trên đỉnh đầu người khác, lúc đó bị người khác quản lý, càng không thể trở thành thủ hạ của người khác.

Nên họ không muốn làm thủ hạ của hai vị Thánh Nhân, tu vi của họ cũng không yếu, tại sao lại phải nghe lệnh hai vị Thánh Nhân chứ, có địa bàn của mình, có người của mình, đột nhiên lại muốn họ theo người khác, đương nhiên không muốn rồi.

Nhưng hai vị Thánh Nhân không dễ chọc, trừ khi có thể khiến họ kiêng kỵ, mới có thể dập tắt ý niệm đó, nếu không có bản lĩnh đó, hai vị Thánh Nhân khẳng định sẽ không buông tha.

Đế Thích Thiên cười ha ha đứng dậy, nhìn Tiếp Dẫn Thánh Nhân: "Nếu đã như vậy, vậy ta xin đắc tội." Tiếp Dẫn Thánh Nhân gật đầu, cảnh giác nhìn Đế Thích Thiên.

Đế Thích Thiên cũng nhìn chằm chằm Tiếp Dẫn Thánh Nhân, tuy đối với thực lực của mình phi thường có tín tâm, nhưng đối mặt với Thánh Nhân lại cảm thấy một tia áp lực.

Nhanh chóng, hai người giao đấu với nhau.

Hai người vừa ra tay, Tiếp Dẫn Thánh Nhân cảm thấy khá vất vả, Đế Thích Thiên này thật sự không dễ đối phó a.

Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng nhìn ra một vài manh mối, nhưng không lo lắng Tiếp Dẫn Thánh Nhân sẽ chiến bại, nhiều nhất là hòa thủ mà thôi, muốn Tiếp Dẫn Thánh Nhân chiến bại thì gần như không thể.

Kỳ thực, giữa họ cũng không cần phân thắng bại, chỉ cần Đế Thích Thiên có thể khiến hai vị Thánh Nhân biết mình mạnh, phá vỡ

cái Pháp đó là được rồi, không cần thiết phải nhất định thắng Tiếp Dẫn Thánh Nhân, huống hồ muốn thắng Tiếp Dẫn Thánh Nhân thì có chút khó làm.

Giao đấu một lát, Chuẩn Đề Thánh Nhân đột nhiên mở miệng nói: "Được rồi, ta thấy hai người chúng ta ở đây đại chiến mấy ngày mấy đêm e rằng cũng không có cách nào phân thắng bại, không bằng dừng lại ở đây đi." Nghe Chuẩn Đề Thánh Nhân mở miệng, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Đế Thích Thiên đều thấy nên dừng lại.

Đế Thích Thiên nể mặt Tiếp Dẫn Thánh Nhân, cười ha ha nói: "Đa tạ Thánh Nhân đã hạ thủ lưu tình, Ngài nếu không hạ thủ lưu tình, e rằng ta không kiên trì được lâu như vậy đâu." Tiếp Dẫn Thánh Nhân cười ha ha, gật đầu nói: "Ha ha, Ngài quá khen rồi, Ngài thật sự đủ mạnh, xem ra ta thật sự đã xem thường Ngài, không ngờ ẩn tàng sâu đến vậy, nếu đã như vậy, vậy chúng ta nên là quan hệ bình đẳng, còn về những chuyện sau này chúng ta bàn bạc đi." Nghe Tiếp Dẫn Thánh Nhân nói vậy, Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên đều có chút ngạc nhiên, vốn tưởng hai vị Thánh Nhân sẽ không vui, ai ngờ lại nhượng bộ như vậy, thậm chí còn nhượng bộ, điều này khiến họ kinh ngạc.

Lúc này, Đại Phạn Thiên đột nhiên cười ha ha nói: "Ha ha, hai vị Thánh Nhân thân phận cao quý, ta tự nhiên nghe theo hai vị Thánh Nhân, điểm này không cần phải bàn bạc gì nữa, đã ta và hai vị hợp tác, lại là ta tìm đến, ta tự nhiên cũng sẽ tuân theo ý kiến của hai vị Thánh Nhân." Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng không từ chối, gật đầu nói: "Được rồi, vậy ta cũng không khiêm nhường nữa." Nói xong, Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhìn họ nói: "Đám người Càn Nguyên Tiên Cung đó tương đối lợi hại, chúng ta không thể xem thường.

Nhưng chúng ta cũng không cần quá sợ hãi.

Bây giờ chúng ta cần đối phó những đệ tử đó của Càn Nguyên

Tiên Cung, đã đối phó thì chúng ta không thể ra tay, cũng cần phải để đệ tử của mình ra mặt, chỉ là đệ tử Tây Phương Giáo của ta tuy có một vài người, nhưng không thể đối phó, nhưng nếu cộng thêm người của các ngươi và người của Xiển Giáo, đối phó những người đó của Càn Nguyên Tiên Cung không thành vấn đề, chỉ là, không biết Thiên Sứ Tộc có bao nhiêu người có thể đối kháng với người của Càn Nguyên Tiên Cung đây?

Nếu muốn đối phó, cũng cần có thực lực cảnh giới Đại La Kim Tiên." Đế Thích Thiên nghe vậy, cười nói: "Ha ha, Thiên Sứ Tộc của ta cũng có hơn mười mấy Đại La Kim Tiên." Tiếp Dẫn Thánh Nhân gật đầu, tuy biết hắn không nói thật, nhưng hơn mười mấy Đại La Kim Tiên cũng đủ rồi, đủ để ứng phó đám người của Càn Nguyên Tiên Cung.

Huống hồ, đến lúc cần ra tay, Đế Thích Thiên tự nhiên sẽ lại ra tay, bây giờ mọi người chỉ nói miệng thôi, bây giờ cũng không cần phái ra tất cả thực lực.

Trầm tư một lát, Chuẩn Đề Thánh Nhân nói: "Bây giờ người của Càn Nguyên Tiên Cung đã biết chúng ta và Tây Phương Giáo, nhưng chúng ta tạm thời cứ nhẫn nhịn, xem xét động thái tiếp theo của họ, nếu họ lại gây bất lợi cho chúng ta, vậy thì chúng ta trực tiếp phái người đi đối phó, bây giờ không phải lúc, không biết mấy vị thấy thế nào?" Đáp lại một tiếng, không đợi Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên mở miệng, Tiếp Dẫn Thánh Nhân có chút sốt ruột nói: "Chuẩn Đề a, chúng ta không cần phải sợ hãi như vậy chứ?

Bây giờ có Thiên Sứ Tộc giúp chúng ta, hơn nữa họ lại ra tay trước đánh Thiên Sứ Tộc, chúng ta bây giờ ra tay, cũng là lý sở ứng đương, dù có làm náo loạn đến chỗ Càn Nguyên Đại Thần, chúng ta cũng không sợ hãi." "Lời tuy vậy, nhưng một vài chuyện không đơn giản như thế đâu." Chuẩn Đề Thánh Nhân nhìn Tiếp Dẫn Thánh

Nhân, sau đó nói với Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên: "Ta cũng biết tộc nhân của các ngươi bị giết, trong lòng không vui.

Nhưng đừng quên, chúng ta không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chứng minh người của Càn Nguyên Tiên Cung đã giết người của các ngươi, những người đó đều bị giết sạch, không có bất kỳ chứng cứ nào để lại, chúng ta cứ nói người của chúng ta đã nhìn thấy, nhận định người của Càn Nguyên Tiên Cung đã làm, loại Pháp này căn bản không đứng vững được." Đế Thích Thiên gật đầu, trầm giọng nói: "Chuẩn Đề Thánh Nhân đạo lý, vậy ta sẽ đợi thêm." "Đợi thêm đi, thật sự muốn khai chiến, chúng ta cũng cần phải hiểu rõ thực lực của họ mới được." Chuẩn Đề Thánh Nhân nói.

Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên gật đầu, sau đó hai người thân mình rời khỏi Tu Di Sơn.

Trên đường trở về, Đế Thích Thiên cười ha ha nói: "Xem ra hai vị Thánh Nhân cũng không khó đối phó lắm a." Đại Phạn Thiên lắc đầu, sắc mặt có chút âm trầm: "Không đơn giản như vậy đâu, sở dĩ có thể như thế, là vì thực lực của hai chúng ta đã khiến họ sản sinh kiêng kỵ, nên mới đối xử với chúng ta như vậy, cho dù như vậy, chúng ta cũng không thể không phòng bị, cẩn thận bị họ hãm hại, hai vị Thánh Nhân không phải là đơn giản như vậy đâu." Đế Thích Thiên gật đầu, sắc mặt có chút âm trầm: "Người của Càn Nguyên Tiên Cung thật sự quá bắt nạt người khác, ta lại cảm thấy Pháp của Tiếp Dẫn Thánh Nhân không tệ, trực tiếp đối phó chẳng phải tốt hơn sao." "Đâu có đơn giản như vậy, đã dám động thủ với chúng ta, tự nhiên có chỗ dựa, Chuẩn Đề Thánh Nhân nói đúng đó." Đại Phạn Thiên nói.

Đế Thích Thiên gật đầu, cũng không phản bác.

Sau đó, hai người trở về nơi đó.

Người trong Thiên Sứ Tộc đang chờ đợi ni, xem hai vị có tìm

được cách nào không.

Đại Phạn Thiên tập hợp mọi người lại, nói qua đại khái sự việc một lần, ý là muốn hợp tác với Tây Phương Giáo, cùng nhau đối phó Càn Nguyên Tiên Cung.

Người Thiên Sứ Tộc cũng không có bất kỳ ý kiến nào.

Trong mắt họ, Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên là những vị thần chí cao vô thượng, quyết định mọi việc, những người khác vô điều kiện phục tùng.

Điều đáng sợ nhất của Thiên Tộc là, họ đều do Đại Phạn Thiên và Đế Thích Thiên sáng tạo ra, có thể có sự trung thành tuyệt đối, loại trung thành này phi thường đáng sợ, cho dù phải hy sinh bản thân, cũng sẽ không chút do dự mà chấp hành, một người có thể vì tín ngưỡng mà chết, thậm chí làm bất cứ điều gì, tuyệt đối là một chuyện phi thường đáng sợ.

Đương nhiên, đối với Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên, tự nhiên là chuyện tốt.

Lúc này Càn Nguyên và mấy người, cũng đã trở về chỗ Thất Đại Thánh của Yêu Tộc, bây giờ cần tọa trấn ở đó, chờ đợi Tây Phương Giáo đối phó.

Vừa ở đó không lâu, Ngưu Ma Vương của Yêu Tộc Thất Đại Thánh gặp Càn Nguyên.

Vân Tiêu nhìn Ngưu Ma Vương, nhàn nhạt hỏi: "Đến rồi a, không biết Tây Phương Giáo bên kia có động tĩnh gì không?" Ngưu Ma Vương gật đầu, nói: "Vâng, vừa nãy nhận được tin tức, bên Tây Phương Giáo có hai người, nghe nói ở vùng Tây Bắc xa xôi, hình như gọi là Thiên Sứ Tộc, là một đám gia hỏa lợi hại.

Nghe nói, họ và Tiếp Dẫn Thánh Nhân đã so tài một phen, cuối

cùng đánh không phân thắng bại." "Vậy sao?" Vân Tiêu có chút kinh ngạc, những cô gái khác cũng phi thường chấn kinh, xem ra lời Càn Nguyên nói không sai, đối phương thật sự lợi hại a, không ngờ có thể giao đấu không phân thắng bại với Tiếp Dẫn Thánh Nhân, xem ra thật sự không thể xem thường.

Càn Nguyên một chút cũng không để ý, bởi vì Ngô sớm đã biết Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên mạnh, còn việc có thể giao đấu hòa thủ với Tiếp Dẫn Thánh Nhân, cũng nằm trong dự liệu của Ngô, theo cách nhìn cá nhân của Ngô, Ngô cảm thấy Đế Thích Thiên mạnh hơn Tiếp Dẫn Thánh Nhân một chút.

Nhưng những chuyện này Càn Nguyên sẽ không nói với mấy cô gái, nói ra cũng chỉ tăng thêm gánh nặng mà thôi, không bằng đều không nói gì.

Trầm tư một lát, Vân Tiêu nói: "Xem ra họ đã liên hợp với nhau a, không biết sẽ phái ra bao nhiêu người." Nghe lời Vân Tiêu nói, Ngưu Ma Vương nhìn nàng một cái, thấp giọng nói: "Cái đó, căn cứ vào tình hình hiện tại, hẳn là tạm thời sẽ không ra tay đối phó chúng ta, bởi vì hiện tại không có bất kỳ động tĩnh nào." "Vậy sao?" Vân Tiêu nghe vậy không khỏi khẽ nhíu mày, sau đó nhìn Sư Tôn của mình: "Tiểu sư đệ, Ngài có nghĩ chuyện này không có âm mưu gì không?" Càn Nguyên nhìn nàng một cái, vô nại nói: "Ha ha, Ngô làm sao mà biết chứ, Ngô mới xuất hiện ở đời chưa lâu, cần các Sư Tỷ giúp Ngô phân tích, Ngô làm sao có thể giúp được." Lời Càn Nguyên nói rõ ràng, là không muốn giúp nàng, chuyện này cần tự giải quyết.

Trầm tư một lát, Vân Tiêu gật đầu nói: "Ta biết rồi, đã họ án binh bất động, chúng ta cũng án binh bất động, ước thúc tốt hơn." Được rồi, Vân Tiêu tiếp tục nói: "Còn về những chuyện khác thì không cần lo lắng, nếu gặp khó khăn, có thể trực tiếp tìm ta." Ngưu Ma Vương gật đầu, cung thân cáo lui.

Sau khi Ngưu Ma Vương đi, Càn Nguyên nhíu mày nói: "Cứ ở đây chờ đợi thì không được đâu, cần phải hành động, tạo cho họ một chút phiền phức." Nghe Càn Nguyên nói vậy, Vân Tiêu và mấy người có chút ngạc nhiên nhìn Ngô, không hiểu Càn Nguyên tại sao lại muốn làm vậy, dù sao bây giờ mọi người an ổn không sao kỳ thực rất tốt, cũng có thời gian để phát triển, nhưng ý của Càn Nguyên hiển nhiên là muốn tạo mâu thuẫn giữa hai bên.

"Sư đệ, tại sao lại vội vàng vậy, chẳng lẽ chúng ta bây giờ như vậy không tốt sao?" Quỳnh Tiêu kỳ quái hỏi.

Càn Nguyên khẽ mỉm cười, nhàn nhạt nhìn nàng một cái nói: "Ha ha, không nên quên chúng ta ở đây làm gì, chúng ta ở đây là để đối phó họ, án binh bất động tự nhiên là được, nhưng chúng ta thì không được, chúng ta phải tìm phiền phức, nếu án binh bất động, vậy thì chúng ta đã đánh mất mục đích ban đầu, như vậy chẳng phải sẽ đi ngược lại với những gì chúng ta muốn làm sao?" Lời nói tuy có chút lý lẽ, nhưng mọi người cảm thấy có chút kỳ quái, hiển nhiên lời nói có chút không thông, nhưng không ai nói gì, đã Càn Nguyên đã nói như vậy, vậy thì tự nhiên phải làm theo cách của Càn Nguyên.

"Sư đệ, không bằng để ta đi tìm phiền phức đi." Vân Tiêu nhìn Càn Nguyên nói, giao chuyện này cho Càn Nguyên làm, bởi vì tìm người khác gây phiền phức thì nàng không giỏi lắm, cũng không vô sỉ như Sư Tôn, có thể tùy tiện giết người, giống như Thiên Sứ Tộc vừa rồi, Càn Nguyên có thể vô lý do mà giết người ta, nhưng mấy cô gái thì không làm được, tổng phải tìm một lý do thích hợp mới có thể ra tay.

Càn Nguyên nhìn mấy người một cái, vô nại khẽ lắc đầu, cười nói: "Cái đó không được, chuyện của các ngươi tự nhiên các ngươi xử lý rồi, Ngô nhiều nhất là đi cùng, đưa ra vài ý kiến." Mấy cô gái nhìn Càn Nguyên một cái, ít nhiều có chút vô nại.

Lúc này, Vân Tiêu đột nhiên nói: "Nếu đã như vậy, vậy để Long Nữ, Tử Nguyệt và Phi Vũ ba người cùng Sư đệ đi đi, những người còn lại ở lại đây, không biết Sư đệ thấy thế nào?" "Được thôi." Càn Nguyên gật đầu, cười nói: "Các ngươi quyết định đi, Ngô chỉ đi cùng, Ngô sẽ không ra tay giúp đâu." Nghe Càn Nguyên sẽ không giúp đỡ, Vân Tiêu suy nghĩ: "Nếu đã như vậy, vậy để Phi Vũ cũng đi cùng đi." Sau khi quyết định xong, mấy người bắt đầu hành động.

Càn Nguyên và mấy tiểu đồ đệ trực tiếp đi đến gần Tây Phương Giáo, định tìm chút phiền phức.

Tuy là tìm phiền phức, nhưng cũng không thể tùy tiện tìm phiền phức, tổng cần một lý do, tuy lý do có thể tùy tiện tìm, nhưng nhất định phải tìm một lý do thập phần thích hợp, tổng không thể quá khiên cưỡng.

Chương 230

Lúc này, không xa đột nhiên xuất hiện vài đệ tử Tây Phương Giáo.

Càn Nguyên chớp chớp mắt, đột nhiên nhìn về phía Long Nữ nói: "Mấy người này trộm mắt chuột tai, khẳng định không phải đồ tốt, Long Nữ đi nói chuyện với họ, xem phản ứng, nếu nói sai lời, hoặc động thủ động cước với ngươi, trực tiếp khai chiến." "Nếu họ không nói sai lời thì sao?" Long Nữ hỏi.

Càn Nguyên lật mắt trắng dã, vô nại nói: "Vậy Ngươi tự nghĩ cách khiến họ làm sai đi." "Được thôi." Long Nữ vô nại gật đầu, dao thân biến hóa, hóa thành một thôn phụ nhan sắc mỹ miều, một mình xách một giỏ đi bộ trên núi.

Nhanh chóng, Long Nữ gặp phải mấy người Tây Phương Giáo.

Vốn dĩ, Long Nữ đang nghĩ nên chào hỏi họ thế nào, ai ngờ mấy người Tây Phương Giáo lại chủ động chào hỏi nàng, lời lẽ thập phần khinh khi.

Long Nữ trong lòng thầm cười, bây giờ thì không cần nghĩ nữa rồi, đám gia hỏa này lời lẽ khinh khi, trực tiếp động thủ là được.

Mấy người Tây Phương Giáo vốn định trêu ghẹo vài câu, ai ngờ nhìn có vẻ là một thôn phụ lại trực tiếp ra tay giao đấu.

Long Nữ đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, đối phó mấy người Tây Phương Giáo dễ dàng, mấy người Tây Phương Giáo đều chưa đến cảnh giới Kim Tiên, vài chiêu đã bị nữ nhân khủng bố này đánh gục hết, nhưng Long Nữ không giết người ta, dù sao cũng chỉ vài câu nói, tổng không thể giết người ta chứ.

Càn Nguyên vẫn luôn quan sát, thấy Long Nữ chỉ đánh gục đối

phương, chứ không có hành động tiếp theo, Càn Nguyên hơi nhíu mày, nhìn Phi Vũ bên cạnh nói: "Phi Vũ đi, phế bỏ mấy người đó." Phi Vũ chớp chớp mắt, không nói hai lời trực tiếp tìm Long Nữ, sau đó trực tiếp phế bỏ toàn bộ mấy người đó.

Thấy thủ đoạn gọn gàng dứt khoát của Phi Vũ, Long Nữ hơi nhíu mày, nhìn nàng nói: "Không quá tàn nhẫn sao?" Long Nữ cũng không phải người tâm từ thủ mềm, chỉ là cảm thấy không nhất thiết phải làm như vậy.

Phi Vũ mỉm cười, ngược lại chẳng bận tâm.

Nàng vốn là người ở Thiên Đình, từng là thị nữ của Tây Vương Mẫu, tự nhiên có chút giác ngộ, lúc cần ra tay cay nghiệt thì phải thật quyết đoán.

Những chuyện như vậy vốn là Khổng Tuyên lo liệu, chỉ là khi ở Thiên Đình thì hầu hết mọi việc đều do Khổng Tuyên xử lý, nàng không cần phải ra tay.

Nay Càn Nguyên yêu cầu nàng ra tay, tự nhiên cũng không chút do dự.

Phi Vũ liếc nhìn mấy người của Tây Phương Giáo đang nằm rạp trên đất, lạnh mặt nói: "Quay về bẩm báo Thánh Nhân nhà các ngươi, nếu Càn Nguyên Tiên Cung muốn tìm phiền phức, cứ tìm ta, Thánh Nhân hẳn biết ta ở nơi nào." Nói đoạn, Phi Vũ và Long Nữ lập tức quay về chỗ Càn Nguyên.

Càn Nguyên nhìn mấy người kia, cười ha hả nói: "E rằng lát nữa lại có người tới, chúng ta cứ tiếp tục chờ ở đây.

Không phế đi vài Đại La Kim Tiên, chúng ta sẽ không trở về." Long Nữ liếc nhìn Càn Nguyên, bĩu môi nói: "Cái đó… không phải hơi quá đáng sao?" Càn Nguyên lại vô tư lự, cười nói: "Ha ha, đã cùng là

kẻ địch rồi thì đừng lo trước lo sau.

Ra tay tự nhiên phải ác liệt một chút.

Đánh phế một Đại La Kim Tiên, đối với chúng ta chính là giảm bớt một mối uy hiếp." Mấy người kia im lặng không nói, dù sao hỏi vấn đề gì, Càn Nguyên cũng có thể đưa ra một lý do vô cùng xác đáng.

Tuy rằng cảm thấy lý do này không thỏa đáng, nhưng vì Càn Nguyên có lý lẽ, bọn họ cũng đành chịu.

Sau một hồi im lặng, Càn Nguyên đột nhiên nhìn về phía xa nói: "Lại có người tới, Phi Vũ và Tử Nguyệt hai người đi." Tử Nguyệt và Phi Vũ nhìn nhau, hai người quay người đi đối phó với những người của Tây Phương Giáo kia.

Một đám người Tây Phương Giáo lại tới mấy Kim Tiên, nhưng vẫn không phải là đối thủ của hai người.

Theo chỉ thị của Càn Nguyên, vẫn trực tiếp phế bỏ những người đó.

Sau khi phế bỏ người ta, Phi Vũ và Tử Nguyệt quay về.

Tử Nguyệt hơi đắc ý liếc nhìn Long Nữ, nhàn nhạt nói: "Nhanh hơn phải không?" Long Nữ bĩu môi, khinh thường nói: "Đánh vài Kim Tiên có gì mà đắc ý.

Có bản lĩnh thì đi đối phó với Đại La Kim Tiên đi.

Nếu có thể đối phó Đại La Kim Tiên với tốc độ nhanh như vậy, lúc đó ta mới thật sự bội phục ngươi." Hai người ở đó đấu khẩu tạm thời không nói tới, lúc này Tây Phương Giáo đã biết đệ tử của mình xảy ra chuyện.

Vốn dĩ, trong doanh trại Tây Phương Giáo, các đệ tử đều sẽ đi lại gần đó, tự nhiên có thể nhìn thấy tình hình xung quanh.

Thêm nữa, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân vẫn luôn theo dõi Càn Nguyên, hai người chỉ cần thôi diễn là có thể biết đại khái sự việc.

Vốn dĩ, sau khi nhóm người đầu tiên bị phế bỏ, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân đã biết, nên đã bảo mấy người mang người trở về.

Bởi vì hiện tại không muốn đối địch trực diện với Càn Nguyên Tiên Cung, cũng hy vọng có thể kéo dài thời gian, đợi người của Xiển Giáo tới.

Chỉ là, người bên Xiển Giáo dường như bị Thông Thiên cản lại, tạm thời không thể tới đây.

Cho nên, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân mới định nhẫn nhịn thêm một chút, đợi người đông đủ rồi mới đối phó thì sẽ dễ dàng hơn.

Hiện tại ra tay thì quá sớm.

Đối với Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân, sở dĩ phải chờ đợi là vì không hy vọng Tây Phương Giáo phải gánh chịu tất cả hậu quả.

Nếu bây giờ khai chiến, Tây Phương Giáo sẽ phải trực tiếp đối đầu với Càn Nguyên Tiên Cung.

Dù sau này Xiển Giáo có giúp đỡ, đó cũng chỉ là vì Tây Phương Giáo mà ra mặt.

Tuy rằng cũng là đối địch với Càn Nguyên Tiên Cung, nhưng lại không giống Tây Phương Giáo.

Xiển Giáo lúc đó chỉ có thể giúp một chút, sau này nếu có cơ hội vẫn có thể có đường lui.

Dù sao, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân không hề ngốc.

Muốn đối địch với Càn Nguyên Tiên Cung, nhất định phải kéo Xiển Giáo xuống nước, nếu không thì đành phải nhẫn nhịn.

Lúc này, có người bước vào cung điện.

"Hai vị Thánh Nhân, người của chúng ta lại bị người của Càn Nguyên Tiên Cung đánh trọng thương, đang nằm ở đó, ta cũng không dám tới gần quá." Thần Phật nhìn hai vị Thánh Nhân vừa ngồi trên ghế, thấp giọng nói: "Hai vị Thánh Nhân, hiện tại chúng ta làm thế nào?

Có cần mời mấy vị Đại La Kim Tiên cứu người của chúng ta về không, ta thấy thương thế rất nặng." Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân nhìn nhau, hai người im lặng.

Sau một hồi, Chuẩn Đề Thánh Nhân gọi hai Đại La Kim Tiên và mấy Kim Tiên, nhìn họ nói: "Bây giờ các ngươi hãy đến gần Tu Di Sơn, cứu người của chúng ta về.

Nhớ kỹ, chỉ cần cứu người là được, đừng ham chiến." Mấy Đại La Kim Tiên gật đầu, cũng không bận tâm, bởi vì trong mắt họ, thực lực của bản thân không tồi, cứu người thực ra là một việc vô cùng đơn giản.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng nghĩ vậy.

Tuy đối phương lợi hại, nhưng dù sao cũng là Đại La Kim Tiên, chỉ cần cứu người là được, cũng không nhất thiết phải giao chiến, cho nên hai người cũng không lo lắng, cảm thấy việc này nên giải quyết rất dễ dàng.

Nhanh chóng, mấy Đại La Kim Tiên xuất phát.

Nhanh chóng tới địa điểm xảy ra sự việc.

Long Nữ đã đợi ở đó, thấy có người tới, lập tức ra tay tấn công.

Mấy Đại La Kim Tiên tuy rằng lợi hại, nhưng so với bốn người Long Nữ thì hơi kém một chút.

Bên Long Nữ có bốn Đại La Kim Tiên, trong khi Tây Phương Giáo chỉ có hai Đại La Kim Tiên.

Nhanh chóng, một nhóm người nữa cũng bị mấy người Long Nữ phế bỏ.

Mấy người lại một lần nữa quay về trước mặt Càn Nguyên, Long Nữ nhìn Càn Nguyên nói: "Tiểu Sư Đệ, giờ đã mãn nguyện rồi chứ?

Chẳng lẽ chúng ta vẫn phải đợi sao?

Chương 231

Nếu đợi tiếp, e rằng sẽ không đơn giản như vậy nữa.

E là Thánh Nhân sẽ đích thân tới, lúc đó ta không phải đối thủ đâu.

Không biết Sư Đệ có phải đối thủ của người ta không?" "Ha ha, không phải đối thủ Ngô cũng không sợ.

Nhưng nếu sợ hãi, chúng ta có thể rời đi ngay bây giờ.

Không thì… Ngô nghĩ phải nhịn một chút." Càn Nguyên khẽ mỉm cười, liếc nhìn vị trí Tu Di Sơn, cười nói: "Được rồi, xem ra Tây Phương Giáo đang đợi người của Xiển Giáo.

Đã như vậy, chúng ta đợi thêm vài ngày nữa." Mấy người gật đầu, quay về.

Trên đường trở về, Tử Nguyệt thắc mắc hỏi: "Sư Đệ, vì sao phải đợi người của Xiển Giáo?

Chẳng phải Thiên Sứ Tộc đã liên hợp (với Tây Phương Giáo) rồi sao?

Việc gì phải đợi người Xiển Giáo, giờ ra tay cũng đâu có vấn đề gì?" Càn Nguyên nghe vậy ha hả cười, nhàn nhạt nói: "Quang Tây Phương Giáo không dám đối địch với Ngô, cho nên chỉ có thể để Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tham gia vào, như vậy mới có chút chắc chắn.

Huống hồ, Tây Phương Giáo cũng không ngốc, nếu không thể kéo người của Xiển Giáo xuống nước, vì sao họ phải đối địch với Ngô?

Sở dĩ để Thất Đại Thánh của Yêu Tộc đi quấy phá ở Đông Phương, nói trắng ra là để giúp Xiển Giáo đối phó với Thông Thiên Giáo Chủ.

Hiện tại đã chọc giận Càn Nguyên Tiên Cung của Ngô, tự nhiên họ sẽ không gánh vác mọi chuyện." Mấy người quay về chỗ ở, Vân Tiêu ra đón Càn Nguyên và các sư muội.

Càn Nguyên liếc nhìn chỗ ở của họ, hơi ngạc nhiên, bởi vì ở đó đột nhiên xây dựng một tòa cung điện, lúc đi không có mà giờ đột nhiên xuất hiện một tòa, khiến Ngô bất ngờ.

Vân Tiêu liếc nhìn Càn Nguyên, vội vàng nói: "Nguu Ma Vương và mấy người kia hơi bất cẩn một chút, dùng một kiện pháp bảo diễn hóa thành.

Ngô thấy cũng không tệ, chúng ta tổng không thể cứ ở trong động phủ mãi, Ngô thấy ở trong cung điện là không tệ." Càn Nguyên gật đầu, ngược lại không nói gì.

Mấy người vào trong cung điện, trước tiên liếc nhìn hoàn cảnh xung quanh cung điện, không tệ.

Tuy không thể so sánh với Càn Nguyên Tiên Cung, nhưng cũng mạnh hơn động phủ trước đó một chút.

Lúc này, Vân Tiêu tiếp tục nói: "Đúng rồi, Nguu Ma Vương và mấy người kia bảo Ngô hỏi, chúng ta hiện tại nhiều người như vậy, chẳng phải nên thành lập một giáo phái sao?

Dù sao bây giờ chúng ta nhiều người tụ tập tại một chỗ, cũng không có giáo phái nào, cũng không có một danh xưng cụ thể, sẽ làm giảm sức mạnh đoàn kết của chúng ta." "Vậy à, vậy thì gọi là Thiên Long Bát Bộ đi." Càn Nguyên trực tiếp nói.

Tuy rằng hiện tại có thể không thu phục được Thiên Long Bát Bộ trong truyền thuyết, nhưng Ngô có thể chiếm dụng cái tên này, như vậy sau này Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng chỉ có thể đổi tên khác.

Thiên Long Bát Bộ?

Mọi người đối với cái tên này có chút khó hiểu, không biết vì sao lại là cái tên này.

"Sư Đệ, Thiên Long Bát Bộ có ý gì vậy?" Phi Vũ hỏi.

Càn Nguyên sờ cằm, suy tư nói: "Thiên Long Bát Bộ có nghĩa là nhóm người của Ngô ở cùng một chỗ.

Thất Đại Thánh Yêu Tộc đều có chủng tộc riêng, thêm vào Địa Long, vừa hay bao gồm các chủng tộc, cho nên lấy Bát Bộ làm tên.

Càn Nguyên Tiên Cung là Thiên, sau này Ngô định để Long Nữ tọa trấn Thiên Long Bát Bộ, cho nên thêm chữ Long, hàm nghĩa của Thiên Long Bát Bộ chính là như vậy." Sau khi suy tư, Càn Nguyên liếc nhìn xung quanh, khẽ lắc đầu nói: "Không được, chúng ta cần có một mảnh địa bàn thuộc về mình.

Tây Phương Giáo này không thích hợp với chúng ta, Đông Phương cũng không được.

Ngô thấy chúng ta nên chọn một nơi ở khu vực giao thoa giữa Đông và Tây đi, đó sẽ là địa phận của Thiên Long Bát Bộ chúng ta." Mọi người nghe vậy đều gật đầu, trong lòng dường như có chút kích động, bởi vì hiện tại có thể tự tay tạo ra một thế lực thuộc về mình, cảm giác này vô cùng tuyệt vời.

Nghe vậy, Vân Tiêu nói: "Sư Đệ, địa điểm thì có thể chọn, nhưng Thiên Long Bát Bộ của chúng ta làm sao mới có thể khoát khí như Thiên Đình hoặc các giáo phái khác?" Càn Nguyên khẽ cười, nói: "Ha ha, Ngô có một ý kiến không tệ.

Các ngươi đã thấy Cửu Trọng Thiên của Thiên Sứ Tộc rồi chứ, đó là một kiện pháp bảo diễn hóa thành.

Chúng ta có thể lấy kiện pháp bảo đó về tay, sau đó để nó trở thành cung điện của chúng ta." Mọi người nghe vậy đều đại kinh, bởi vì

chuyện như vậy dường như không thể.

Kiện pháp bảo kia đã diễn hóa thành Cửu Trọng Thiên, lại để Thiên Sứ Tộc ở bên trong, hiển nhiên kiện pháp bảo đó có mối quan hệ vô cùng mật thiết với họ.

Muốn cướp đi pháp bảo của người ta, dường như không thể.

Huống hồ, cướp pháp bảo về tay, nhưng người của Thiên Sứ Tộc đang ở bên trong thì sao?

Làm sao mới có thể khiến những người Thiên Sứ Tộc đó rời đi?

Càn Nguyên khẽ mỉm cười, điềm tĩnh nói: "Cái này đơn giản thôi, chuyện các ngươi không làm được, không có nghĩa là Ngô không thể.

Các ngươi không cần lo lắng, Ngô sẽ đi xử lý." Bích Tiêu chớp chớp mắt, nhìn Càn Nguyên nói: "Sư Đệ, Ngô có thể đi cùng xem không?

Xem Sư Đệ cướp pháp bảo như thế nào." Nghe Bích Tiêu dùng từ "cướp", Càn Nguyên không thích, bực mình nghiêm túc nhìn mấy đồ đệ nói: "Không gọi là cướp, gọi là lấy về.

Vốn dĩ vật này thuộc về Ngô, Ngô chỉ là lấy về mà thôi." Lời của Càn Nguyên khiến mấy cô gái đều một trận vô ngữ, bởi vì lời này có chút không biết xấu hổ.

Rõ ràng là cướp đồ của người ta, bây giờ lại nói là lấy về, thật sự quá vô sỉ.

E rằng cũng chỉ có Càn Nguyên mới có thể nói ra lời như vậy, đổi người khác chắc chắn không nói được.

Mấy cô gái phát hiện, dường như người tu vi càng cao thì càng vô sỉ, vô sỉ một cách đương nhiên, luôn có thể biến chuyện sai thành chuyện đúng.

Sư Tôn của họ là như vậy, còn mấy vị Thánh Nhân khác cũng thế.

Đương nhiên rồi, họ tự nhiên sẽ không bất mãn với cách làm của Sư Tôn, thậm chí còn ủng hộ Sư Tôn.

Lúc này, Bích Tiêu tiếp tục truy hỏi chuyện vừa rồi, "Sư Đệ, vừa rồi Ngô hỏi có thể đi cùng không, Sư Đệ nói thẳng với Ngô là được hay không được đi." Càn Nguyên trừng mắt nhìn mấy cô gái một cái, không vui nói: "Mấy người các ngươi càng ngày càng lớn mật, lẽ nào quên thân phận của Ngô, thật sự coi Ngô là tiểu sư đệ sao?" "Ở bên ngoài không phải là tiểu sư đệ sao?

Tiểu Sư Đệ, a?" Bích Tiêu trừng mắt to, không vui hỏi.

"Câm miệng!

Không lớn không nhỏ!

Còn dây dưa với Ngô nữa thì về đi." Càn Nguyên trừng mắt, mấy người lập tức im lặng.

Càn Nguyên cuối cùng cũng thỏa mãn, suy tư một lát rồi nói: "Ngày mai chúng ta sẽ lên đường, để các ngươi xem Sư Đệ lợi hại đến mức nào.

Giữa thiên hạ không có thứ gì Ngô không đạt được, chỉ cần Ngô muốn thì Ngô có thể đạt được.

Huống hồ, vật này vốn là của Ngô.

Có lẽ các ngươi không tin, nhưng nó vốn dĩ thuộc về Ngô.

Năm đó Ngô đã tìm rất lâu, vẫn không tìm thấy, không ngờ lại bị người ta trộm mất." Lời lẽ của Càn Nguyên rất hùng hồn, nhưng mấy cô gái một chút cũng không tin.

Chắc chắn Sư Tôn đang an ủi họ, nhưng họ một chút cũng không bận tâm, đồ vật này của ai cũng được.

Ngày thứ hai, Càn Nguyên dẫn mọi người đến Cửu Trọng Thiên của Thiên Sứ Tộc.

Chương 232

"Các ngươi ở đây xem, Ngô ra tay." Càn Nguyên nói.

Mấy người gật đầu, im lặng nhìn Càn Nguyên.

Thấy Càn Nguyên phất tay áo, trực tiếp khẽ nhấc tay, trong miệng hô một tiếng "Lên!" Thấy kim quang trên trời lóe sáng, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Cửu Trọng Thiên.

Trong Cửu Trọng Thiên, đám người Thiên Sứ Tộc không kịp phản ứng, cảm giác một trận lực lượng kinh khủng ập tới, lập tức không thể động đậy.

Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên cũng vậy, dưới áp lực khủng bố, hai người căn bản không thể động đậy mảy may, giống như bị người ta khống chế, dù phản kháng thế nào cũng vô ích.

Lúc này, họ cảm giác trên người đột nhiên như bị ai đó kiểm soát, cả người trực tiếp bay ra ngoài, cũng không biết chuyện gì xảy ra, vô duyên vô cớ từ Cửu Trọng Thiên bay ra ngoài.

Khoảnh khắc rời khỏi Cửu Trọng Thiên, Càn Nguyên trực tiếp khôi phục Cửu Trọng Thiên về nguyên trạng, thấy Cửu Trọng Thiên từ từ thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một kiện Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp có thể dùng tay cầm.

Lúc này, Đế Thích Thiên cũng thấy Càn Nguyên và đám người, càng thấy Cửu Trọng Thiên hiện đang ở trong tay Càn Nguyên.

Sắc mặt Đế Thích Thiên trở nên vô cùng khó coi, giận dữ nhìn Càn Nguyên, lớn tiếng hét: "Ngươi, tại sao lại làm như vậy?" Tuy rằng Đế Thích Thiên trong lòng phẫn nộ, nhưng lúc này lại không dám ra tay, bởi vì Đế Thích Thiên biết rõ, đối phương đã có thể trong tình huống

này lấy đi Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, vậy thì thực lực của người này khẳng định ở trên mình.

Thực lực của người này khẳng định phi thường cường đại, bởi vì người này có thể trong nháy mắt khiến tất cả mọi người mất khả năng hành động, hiển nhiên phi thường lợi hại, căn bản không phải đối thủ của người ta.

Đã không phải đối thủ của người ta, vậy thì hiện tại ra tay giao chiến cũng không có ích lợi gì.

Tuy không phải đối thủ của người ta, nhưng cũng không thể sợ hãi đến mức đó.

Nếu ngay cả đối phương là ai cũng không dám hỏi, vậy thì hơi quá hèn nhát rồi.

Tuy nhiên, Đế Thích Thiên cơ bản có thể xác định, người này hẳn là người của Càn Nguyên Tiên Cung.

Tuy rằng không hiểu rõ về Càn Nguyên Tiên Cung, nhưng cũng biết một số tình hình.

Chỉ là không biết Càn Nguyên Tiên Cung lúc nào lại xuất hiện một nhân vật như vậy, lại lợi hại đến thế.

"Ngô là Bạch Thần, đệ tử của Càn Nguyên Đại Thần." Càn Nguyên nhìn Đế Thích Thiên, ha hả cười một tiếng, lập tức liếc nhìn Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, nhàn nhạt nói: "Vật này vốn dĩ là đồ của Đông Phương Ngô, các ngươi dùng không công nhiều năm như vậy, bây giờ là lúc phải thu hồi lại." "Không thể như vậy, đây là đồ của ta, làm sao ngươi có thể lấy đi được." Sắc mặt Đế Thích Thiên vô cùng khó coi, một đôi mắt nhìn chằm chằm Càn Nguyên, trên người tỏa ra từng trận sát khí, "Không thể làm như vậy, ta biết Càn Nguyên Tiên Cung mạnh, nhưng làm như vậy quá đáng rồi.

Nếu cứ ngang ngược hành sự như vậy, Thiên Sứ Tộc của ta sau này nhất định sẽ báo thù, hy sinh tất cả, cũng phải cho ngươi biết hậu quả khi đắc tội Thiên Sứ Tộc của ta." Đế Thích Thiên lạnh mặt, phát ra lời cảnh cáo cuối cùng.

Hiện tại không còn cách nào nữa, sào huyệt của Thiên Sứ Tộc đã bị người ta làm mất, sao có thể không kích động?

Sao có thể tiếp tục nhẫn nại?

Thật sự đối địch với Càn Nguyên Tiên Cung, cũng chẳng có gì phải sợ hãi.

Thấy Đế Thích Thiên như vậy, Đại Phạn Thiên cũng đứng ra, nhìn Càn Nguyên nói: "Đúng vậy, đừng tưởng chúng ta dễ bắt nạt.

Hôm nay nếu ngươi lấy đi Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, vậy thì ngươi đã khai chiến với Thiên Sứ Tộc của chúng ta.

Sau này Thiên Sứ Tộc của chúng ta nhất định sẽ không chết không ngừng với ngươi.

Chỉ cần Thiên Sứ Tộc của chúng ta còn một người, cũng sẽ tiếp tục báo thù." Càn Nguyên vô vị liếc nhìn họ, cười ha hả nói: "Tùy tiện vậy, chuyện đó là việc của các ngươi.

Nếu các ngươi muốn thấy Thiên Sứ Tộc từng bước đi tới diệt vong, vậy thì cứ tiếp tục đối địch với Ngô." Nói đến đây, Càn Nguyên đột nhiên ngừng lại, hơi bất đắc dĩ nói: "Vốn dĩ Ngô cũng không muốn đối địch với các ngươi, nhưng các ngươi lại cấu kết Tây Phương Giáo.

Đã như vậy thì đừng trách Ngô không khách khí.

Hiện tại Ngô chỉ lấy đi thứ Ngô nên lấy mà thôi.

Nếu các ngươi tiếp tục cố chấp đối địch với Càn Nguyên Tiên

Cung của Ngô, vậy thì Thiên Sứ Tộc có thể biến mất khỏi Hồng Hoang rồi." "Đừng quá kiêu ngạo, đừng tưởng chúng ta không phải đối thủ của ngươi.

Chúng ta cũng không dễ bắt nạt, nếu thật sự chọc giận chúng ta, chúng ta sẽ dốc toàn lực, cũng phải đấu với ngươi một trận." Đại Phạn Thiên giận dữ nhìn Càn Nguyên nói.

Càn Nguyên ha hả cười, khinh thường nói: "Nói thật cho các ngươi biết, toàn bộ Thiên Sứ Tộc có chết hết, cũng sẽ không gây bất kỳ tổn hại nào cho Càn Nguyên Tiên Cung của Ngô.

Không tin thì cứ thử." Nói xong, Càn Nguyên dường như lười biếng không thèm để ý đến mấy người đó nữa, trực tiếp nhìn mấy đồ đệ nói: "Được rồi, chúng ta về." Mọi người im lặng nhìn Càn Nguyên, sau đó đi theo về.

Trong lòng mấy đồ đệ, thủ đoạn Càn Nguyên vừa rồi phô bày thật sự đã làm họ chấn động.

Vừa rồi thật sự quá đáng sợ, tuy họ không bị Càn Nguyên khống chế, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự khủng bố của lực lượng kia, có thể thấy Càn Nguyên lợi hại đến mức nào.

Cuộc đối thoại giữa Càn Nguyên và Đế Thích Thiên cũng khiến họ có chút chấn động và kinh hãi.

Đối với Sư Tôn của mình, họ có chút hiểu biết.

Sư Tôn đã có thể nói ra những lời đó, hiển nhiên đã có ý định diệt Thiên Sứ Tộc, nếu không thì e rằng sẽ không nói ra những lời như vậy, cũng sẽ không không nể mặt đến thế.

Sau khi về Tây Ngưu Hạ Châu, mọi người ngồi trong cung điện.

Mọi người nhìn Càn Nguyên, đều có vấn đề muốn hỏi.

Càn Nguyên đặt Huyền Hoàng Linh Lung Tháp sang một bên, im lặng liếc nhìn một cái, lập tức lại nhìn những đồ đệ đang mong chờ, cười ha hả nói: "Có vấn đề thì hỏi đi, xem ra các ngươi có vấn đề muốn hỏi Ngô." Vân Tiêu liếc nhìn Sư Tôn, suy tư nói: "Sư Tôn, chúng ta làm như vậy không phải không tốt sao?

Dù sao Thiên Sứ Tộc nhiều người như vậy, nếu thật sự giao chiến, chúng ta có thể sẽ chịu thiệt thòi." Càn Nguyên nhìn Vân Tiêu, cười ha hả nói: "Các ngươi, vì khó đánh, cho nên không đánh nữa sao?

Lẽ nào gặp phải người mạnh hơn mình, các ngươi chỉ biết lựa chọn thoái lui sao?" Một câu hỏi xong, Vân Tiêu và mấy người lập tức không biết nói gì.

Tự nhiên không phải ý đó, chỉ là cảm thấy làm như vậy hơi không đáng.

Vân Tiêu liếc nhìn Sư Tôn, suy tư nói: "Sư Tôn, Ngô không phải ý đó, Ngô chỉ cảm thấy làm như vậy hơi không đáng một chút.

Không cần thiết phải đắc tội Thiên Sứ Tộc đến mức triệt để như vậy, thực ra có thể dùng phương pháp ôn hòa hơn." Nói xong, Vân Tiêu hơi lo lắng nhìn Sư Tôn, dường như sợ lời mình nói sẽ khiến Sư Tôn không hài lòng, hơi thấp thỏm nhìn Sư Tôn, có chút căng thẳng.

Càn Nguyên liếc nhìn nàng, khẽ mỉm cười, nghiêm túc nói: "Sở dĩ các ngươi nghĩ như vậy Ngô có thể lý giải, lời các ngươi nói cũng không tệ.

Thực ra cũng trách Ngô không nói rõ với các ngươi.

Mục đích của Ngô là diệt Thiên Sứ Tộc, cho nên đối với Ngô, làm thế nào để đối phó đều là chuyện vô vị.

Bởi vì họ đã định phải diệt vong, vốn dĩ không nên xuất hiện trên thế giới này.

Hiện tại diệt họ cũng là vì Hồng Hoang.

Nói như vậy các ngươi đã hiểu chưa?" Mọi người nhìn Càn Nguyên, im lặng không nói.

Hiện tại Càn Nguyên đã nói ra cách nghĩ của mình, tự nhiên mọi người đều hiểu ý Càn Nguyên.

Bởi vì Càn Nguyên ngay từ đầu đã có ý định diệt Thiên Sứ Tộc, cho nên mọi chuyện làm với Thiên Sứ Tộc thực ra đều không quan trọng.

Đã có ý định diệt Thiên Sứ Tộc từ sớm, vậy thì làm mọi chuyện thực ra đều không quá đáng, bởi vì mục tiêu của mình là diệt người ta, vậy thì tự nhiên không cần lo lắng liệu có bị Thiên Sứ Tộc báo thù hay không.

Vân Tiêu bất đắc dĩ nhìn Sư Tôn, không biết vì sao Sư Tôn lại có địch ý lớn như vậy với Thiên Sứ Tộc, nói là muốn diệt Thiên Sứ Tộc nghe thật quá khủng khiếp một chút.

Thiên Sứ Tộc có hàng trăm triệu người, diệt hết nhiều người như vậy, ai cũng cảm thấy khủng khiếp.

Chương 233

"Sư Tôn, Người có thù hận gì với họ sao?" Long Nữ đột nhiên hỏi, sau đó trừng mắt to khó hiểu nói: "Người vẫn luôn giúp đỡ người khác, nhưng chưa bao giờ thấy Người muốn đối phó với ai cả." Càn Nguyên ha hả cười, nhìn nàng nói: "Không phải đã thấy rồi sao?

Ngô và Thiên Sứ Tộc không có thù hận, chỉ đơn thuần không thích họ mà thôi.

Họ vốn dĩ không nên xuất hiện ở Hồng Hoang.

Hồng Hoang là Hồng Hoang, chứ không phải nơi mà đám chim nhân đó nên xuất hiện." Nghe Càn Nguyên nói như vậy, mấy đồ đệ cũng vô ngữ.

Thấy Sư Tôn đã hạ quyết tâm làm như vậy, chỉ là lý do của Sư Tôn dường như hơi quá đáng một chút, làm sao có thể vì không thích người ta mà làm như vậy được.

Càn Nguyên cũng không giải thích quá nhiều với họ, làm như vậy tự nhiên có lý do của Ngô, cách nghĩ của Ngô cũng vô cùng kỳ lạ.

Đương nhiên rồi, Ngô cũng quả thực không thích đám chim nhân này, cảm thấy đám chim nhân này và Hồng Hoang không hợp, giống như ngoại tộc, cho nên chán ghét.

"Được rồi, vấn đề này không cần hỏi nữa, hiện tại khẳng định sẽ đi.

Hãy sớm chuẩn bị đi." Càn Nguyên nói một câu, lập tức đột nhiên cười nói: "Cũng không tệ, chuyến này không uổng công.

Cũng đã hiểu rõ thực lực của Thiên Sứ Tộc, đám gia hỏa này ẩn giấu rất sâu, nhưng vừa rồi bị Ngô toàn bộ trục xuất khỏi Cửu Trọng

Thiên, e rằng thực lực đã hoàn toàn bại lộ.” Các đệ tử gật đầu, đều há hốc miệng.

Bởi vì thực lực của Thiên Sứ Tộc họ đã thấy tận mắt.

Thực lực của đối phương thực sự rất mạnh, căn bản không phải đối thủ của họ.

Đương nhiên, nếu Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên không ra tay, chỉ giao chiến với Thập Nhị Dực Thiên Sứ thì họ có thể thắng.

Nhưng nếu Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên đích thân ra tay, vậy thì tự nhiên không phải đối thủ.

Thấy mấy cô gái dường như đều có chút lo lắng, Càn Nguyên nhìn họ cười nói: “Các ngươi, sợ rồi sao?” Mấy cô gái nhìn nhau, lại đồng thời gật đầu.

Bích Tiêu đáng thương nhìn Càn Nguyên nói: “Sư Đệ, thực lực của Thiên Sứ Tộc rất mạnh.

Người tu vi cao thâm tự nhiên không cần sợ, nhưng Ngô và các sư tỷ không giống, Ngô đương nhiên sợ rồi.” Càn Nguyên gật đầu, khẽ mỉm cười.

Lời nàng nói quả thật là thật.

Những nha đầu này tuy thực lực không tệ, nhưng nếu thật sự giao chiến với Đế Thích Thiên, tự nhiên không phải đối thủ của người ta.

Khẽ mỉm cười, nhìn mấy người nói: “Ha ha, không cần quá lo lắng, Đế Thích Thiên tự nhiên có người đối phó, các ngươi cũng không cần ra tay.

Huống hồ, hai người đó không dám ra tay đâu.

Trước đó Ngô đã nói với các ngươi rồi, không cần lo lắng.

Nếu họ dám ra tay đối phó các ngươi, Sư Tôn tự nhiên cũng sẽ ra

tay.

Huống hồ Ngô còn có một Sư Đệ ở đây, nếu ra tay Ngô cũng có thể cản lại." Điểm này mấy cô gái đều vô cùng tin tưởng, chỉ là điều khiến họ lo lắng là Càn Nguyên luôn có lúc không ở đây.

Nếu Càn Nguyên không ở đây thì phải làm sao?

Càn Nguyên lại không tỉ mỉ như vậy, bởi vì dù không ở đây, Ngô cũng có thể trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh họ.

Bảo vệ họ là chuyện có thể làm được.

Hơn nữa, Ngô cũng đã cho đồ đệ những thứ tốt rồi, ngăn cản Thánh Nhân hẳn là không thành vấn đề.

Càn Nguyên liếc nhìn họ, suy tư nói: "Các ngươi cũng không cần quá lo lắng, có những chuyện nên xảy ra thì sẽ xảy ra, không nên xảy ra thì sẽ không xảy ra.

Không cần phải lo lắng những chuyện chưa xảy ra.

Tất cả đều có Sư Tôn ở đây, cứ yên tâm làm việc đi." Nói đến đây, Càn Nguyên dừng lại, đột nhiên nói, nhàn nhạt: "Đúng rồi, nếu các ngươi không muốn làm chuyện này cũng có thể nói với Ngô, Ngô ngược lại không bận tâm." Mấy cô gái nhìn nhau, đều im lặng không nói.

Tự nhiên không thể không muốn làm được.

Tuy nhiên, họ đối với chuyện này cũng không có ác cảm, nếu có ác cảm thì cũng là chuyện Sư Tôn yêu cầu họ làm, tự nhiên họ cũng sẽ làm, sẽ không từ chối.

Chỉ là Càn Nguyên đột nhiên nói ra một câu như vậy, lại khiến mấy cô gái có chút không biết phải làm sao.

Lúc này, Vân Tiêu đột nhiên nghĩ ra một ý hay.

Nàng liếc nhìn mấy cô gái, lén truyền âm nói: “Hay là chúng ta trêu chọc Sư Đệ một chút thì sao?

Lát nữa chúng ta đều nói không muốn, xem phản ứng của Sư Đệ thế nào?” Mấy cô gái đều tỏ ý đồng ý, cảm thấy nên trêu đùa tiểu sư đệ.

“Tiểu Sư Đệ, đã nói đến nước này rồi, vậy Ngô nói thẳng nhé, Ngô cảm thấy làm như vậy không ổn thỏa, cho nên Ngô không tham gia nữa.

Hy vọng Sư Đệ đừng giận.” Vân Tiêu nhìn Càn Nguyên nói.

Càn Nguyên hơi ngoài ý muốn liếc nhìn Vân Tiêu, bởi vì Vân Tiêu là người trầm ổn nhất trong số các cô gái này.

Ngược lại không ngờ Vân Tiêu lại là người đầu tiên nói ra lời như vậy, theo lý mà nói thì không thể làm chuyện này được.

Lướt qua suy nghĩ một chút, Càn Nguyên đại khái đoán ra ý định của họ, không nhịn được khẽ lắc đầu, đám nha đầu này thật là những cô gái nhỏ mà, lại còn muốn đùa giỡn Ngô.

Đã vậy thì Ngô cũng nể mặt một chút, phối hợp chơi đùa mới được, nếu không thì quá vô vị.

Càn Nguyên cố ý bất đắc dĩ nhìn Vân Tiêu, nhíu mày hỏi: “Thật rồi sao?” Vân Tiêu nhìn Càn Nguyên, nghiêm túc nói: “Vâng, thật rồi.

Ngô thật sự không muốn làm chuyện này, hy vọng Sư Đệ đừng trách Ngô.” Càn Nguyên ha hả cười, nghiêm túc nói: “Không sao.” Nói xong, nhìn về phía những người khác, cười ha hả hỏi: “Còn các ngươi thì sao?

Có cách nào không?” Mấy cô gái nhìn nhau, dường như đang bàn bạc xem ai sẽ nói chuyện với Càn Nguyên tiếp theo.

Sau một lát, Phi Vũ liếc nhìn Càn Nguyên, hi hi cười: "Sư Đệ, Ngô cũng không muốn tham gia chuyện này, Sư Đệ sẽ không trách Ngô chứ?" Càn Nguyên nhìn Phi Vũ, trầm tư một lát nói: "Không trách, nhưng chuyện này cũng là do Thiên Đình gây ra, Ngươi lại là thị nữ của Tây Vương Mẫu Thiên Đình.

Làm như vậy dường như có chút thiếu nghĩa khí à." Phi Vũ thật sự bị Càn Nguyên làm cho ngượng, chỉ là trêu chọc Sư Tôn, không ngờ sắc mặt lại nóng ran, cảm thấy có chút có lỗi với Sư Tôn.

Để xoa dịu sự ngượng ngùng, Long Nữ nói: "Sư Đệ, Ngô cũng không muốn đối phó với Thiên Sứ Tộc, Ngô thấy họ rất tốt, không cần thiết phải tận diệt." Mấy cô gái khác cũng lần lượt bày tỏ ý kiến của mình, tóm lại là không muốn.

Đợi mấy cô gái nói xong, Càn Nguyên tự mình ngáp một cái, cười vừa đi ra ngoài vừa nói: "Được rồi, không phải các ngươi cũng đang trêu chọc Ngô sao?

Nếu xong rồi thì ai về phòng nấy nghỉ ngơi đi.

Nếu chưa chơi đủ, Ngô lại cùng các ngươi chơi tiếp?" Nghe Càn Nguyên đột nhiên nói ra một câu như vậy, biểu cảm đắc ý của mấy cô gái lập tức biến mất không còn dấu vết, từng người một bất đắc dĩ nhìn Càn Nguyên.

Vốn dĩ, họ đang đợi xem Càn Nguyên có phản ứng gì, ai ngờ Càn Nguyên lại nắm rõ mọi chuyện, đã sớm biết là họ cố ý, khiến mấy cô gái cảm thấy không phải họ đang trêu chọc Càn Nguyên, mà là bị Càn Nguyên trêu chọc.

Một cảm giác vô lực truyền đến từ trên người mấy cô gái, Sư Tôn chuyện gì cũng biết, khiến họ có một cảm giác thất bại sâu sắc.

Càn Nguyên liếc nhìn họ, nhàn nhạt cười nói: "Diễn xuất kém

quá.” Lời này khiến mấy cô gái vô cùng không phục, nhưng cũng không nói gì, từng người một giận dỗi rời đi.

Mấy người vừa đi vừa bàn bạc, tìm cơ hội nhất định phải trả thù tiểu sư đệ.

Chương 234

Lúc này Càn Nguyên đã đi rồi, trực tiếp quay về Càn Nguyên Tiên Cung.

Vừa về, Càn Nguyên biết chắc đã triệt để chọc giận Thiên Sứ Tộc, Thiên Sứ Tộc khẳng định sẽ không bỏ qua, nhưng lại không có cách nào, nhất định sẽ tìm Tiếp Dẫn Thánh Nhân giúp đỡ.

Với tính cách của Tiếp Dẫn Thánh Nhân và mấy người kia, tự nhiên sẽ tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó mấy người đó khẳng định sẽ không trực tiếp khai chiến với Càn Nguyên, muốn tìm lẽ phải thì sẽ tìm Hồng Quân trước, tại Càn Nguyên Tiên Cung.

Cho nên, Càn Nguyên phải về Càn Nguyên Tiên Cung trước, chờ đợi, muốn xem bọn họ có thể làm được gì.

Không như Càn Nguyên dự đoán, Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên trực tiếp đến tìm Tiếp Dẫn Thánh Nhân.

Hai người cũng không có cách nào, bởi vì đệ tử Bạch Thần của Càn Nguyên quá mạnh, một mình ra tay trực tiếp trấn áp tất cả Thiên Sứ Tộc, căn bản không phải đối thủ của người ta.

Nếu lại trực tiếp đi tìm người của Càn Nguyên Tiên Cung, e rằng sẽ bị người ta đánh tan tác.

Cho nên hai người trực tiếp tìm Tiếp Dẫn Thánh Nhân, cảm thấy hiện tại chỉ có Tiếp Dẫn Thánh Nhân mới có thể giúp họ, đứng ra bảo vệ họ.

Những người khác thì cơ bản không có năng lực giúp họ.

Càn Nguyên gây ra động tĩnh lớn như vậy, Tiếp Dẫn Thánh Nhân tự nhiên biết, không chỉ Tiếp Dẫn Thánh Nhân biết, mà các Đại năng

Hồng Hoang cũng biết chuyện này.

Hiện tại, điều khiến mọi người khó hiểu nhất là cái người tự xưng là đệ tử Bạch Thần của Càn Nguyên rốt cuộc là ai, vì sao lại lợi hại đến vậy, thật sự quá khủng khiếp rồi.

Bản lĩnh đối phó Thiên Sứ Tộc, cũng có tu vi Chuẩn Thánh, thậm chí còn lợi hại hơn Chuẩn Thánh, e rằng còn cường hãn hơn cả Đông Hoàng Thái Nhất.

Chỉ là, gia hỏa này từ đâu mà xuất hiện vậy?

Dường như chưa bao giờ nghe nói có người như vậy, đột nhiên xuất hiện, vô cùng quái dị.

Nhưng cũng có thể lý giải, bởi vì Càn Nguyên Đại Thần muốn bồi dưỡng ra một số nhân vật lợi hại thì quá dễ dàng, dù sao cả đám Thánh Nhân kia cũng đều được Người chỉ điểm.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng đang thảo luận chủ đề này, Càn Nguyên Tiên Cung đột nhiên xuất hiện một nhân vật lợi hại như vậy, đối với họ tự nhiên không có lợi.

Hơn nữa, gia hỏa Bạch Thần này quá mạnh, một mình đã trấn áp Thiên Sứ Tộc, sức mạnh khủng bố như vậy khiến Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân đều cảm thấy rợn tóc gáy.

"Càn Nguyên Đại Thần thu cái đệ tử này lúc nào vậy, sao chúng ta một chút cũng không biết tin tức này?" Tiếp Dẫn Thánh Nhân khẽ nhíu mày, liếc nhìn Chuẩn Đề Thánh Nhân nói: "Người này có phải Càn Nguyên Đại Thần giả mạo không?" Chuẩn Đề Thánh Nhân nghe vậy, khẽ giật mình, cũng đã nghĩ đến vấn đề này, nhưng cảm thấy không thể, "Chắc không phải, Càn Nguyên Đại Thần và Bạch Thần khí thế không giống nhau, hai người cũng là một cảm giác khác biệt.

Càn Nguyên Đại Thần ôn hòa hơn, nhưng Bạch Thần toàn thân

toát ra một cỗ sát khí, không thể là cùng một người.

Hơn nữa, khí tức trên người cũng không giống, nếu thật sự là Càn Nguyên Đại Thần, khẳng định sẽ có một tia khí tức tương đồng." Tiếp Dẫn Thánh Nhân gật đầu, thực ra cũng cảm thấy không thể, bởi vì cảm thấy Càn Nguyên Đại Thần không cần thiết phải làm như vậy.

Lúc hai người nói chuyện, Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên đã tới.

Nghe hai người nói chuyện, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân nhìn nhau, ngược lại có chút cảm giác hả hê, bởi vì chuyện này không liên quan đến họ.

Làm như vậy, Càn Nguyên Tiên Cung và Thiên Sứ Tộc triệt để trở thành kẻ thù, đối với họ có lợi, tự nhiên vui vẻ rồi.

Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên sau khi gặp Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân, tùy tiện chào hỏi một tiếng, hai người trực tiếp ngồi xuống.

Đế Thích Thiên nhìn Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân, trầm giọng nói: "Ắt hẳn hai vị đã biết chuyện của Thiên Sứ Tộc chúng ta." Chuẩn Đề Thánh Nhân nhàn nhạt gật đầu, lộ ra một tia phẫn nộ: "Càn Nguyên Tiên Cung thật sự quá đáng, sao có thể vô sỉ đến mức đó.

Hai vị xin cứ yên tâm, Tây Phương Giáo chúng ta khẳng định sẽ đứng về phía các ngươi." "Đa tạ hai vị Thánh Nhân, chỉ là Càn Nguyên Tiên Cung cường đại như vậy, chúng ta phải làm thế nào?

Hy vọng hai người có thể giúp chúng ta tìm một cách.

Cần thu hồi thánh vật của Thiên Sứ Tộc chúng ta, để Thiên Sứ Tộc chúng ta có một nơi nương thân." Đại Phạn Thiên nhìn Chuẩn Đề Thánh Nhân, cảm xúc hơi kích động.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân lúc này, mắt xoay chuyển, đột nhiên nghĩ ra một chuyện.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân hy vọng có thể biến Thiên Sứ Tộc thành một phần của Tây Phương Giáo.

Nói hoa mỹ một chút là liên hợp, nhưng nói trắng ra là trực tiếp nuốt chửng họ, biến Thiên Sứ Tộc thành một chi nhánh của Tây Phương Giáo.

Nhưng Thiên Sứ Tộc bản thân cường đại, mạnh mẽ ép buộc thì khẳng định không được, Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên dường như cũng vô cùng phản đối.

Cho nên, Tiếp Dẫn Thánh Nhân tạm thời từ bỏ ý định này.

Nhưng bây giờ là cơ hội rồi, Cửu Trọng Thiên đã bị Càn Nguyên hủy đi, vậy thì nhiều người của Thiên Sứ Tộc cần một nơi để ở, nhưng đi đâu để tìm chỗ ở?

Đó là một vấn đề.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân có thể cung cấp một nơi ở, ở lại Tây Phương Giáo, từ từ có lẽ sẽ bị đồng hóa.

Điều đó có thể, nhưng chỉ cần họ ở lại, sau này rời đi lại là một vấn đề khác.

Nghĩ đến đây, Tiếp Dẫn Thánh Nhân không khỏi lộ ra một tia mỉm cười, nhìn hai người: "Hai vị xin cứ yên tâm, chuyện này ta khẳng định sẽ giúp, nhưng hiện tại trước tiên phải có cách an trí Thiên Sứ Tộc.

Nhiều người như vậy tổng không thể cứ lang thang bên ngoài mãi được.

Theo ý kiến của ta, các ngươi có thể tạm thời ở lại Tây Phương

Giáo chúng ta.

Đợi chúng ta từ chỗ Càn Nguyên Tiên Cung đòi lại thánh vật, có thể quay về.

Không biết hai vị ý hạ như thế nào?" Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên nhìn nhau, hai người im lặng, bởi vì họ biết rõ Tiếp Dẫn Thánh Nhân khẳng định đang có ý đồ.

Có lẽ đang mưu tính Thiên Sứ Tộc, cho nên vào thì dễ ra thì khó.

Hiện tại vào Tây Phương Giáo thì dễ, nhưng sau này nếu muốn rời đi, e rằng sẽ gặp phiền phức.

Nhưng, hiện tại họ có việc cần nhờ người ta, nếu không đồng ý, e rằng Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân sẽ cố ý gây khó dễ, có lẽ sẽ không giúp đỡ.

Trong bất đắc dĩ, Đế Thích Thiên cười ha hả nói: "Vậy đa tạ hai vị Thánh Nhân, mấy ngày nữa ta sẽ cho Thiên Sứ Tộc đến Tây Phương Giáo.

Chỉ là, hiện tại hy vọng hai vị Thánh Nhân có thể giúp ta làm chủ." Tiếp Dẫn Thánh Nhân gật đầu, suy tư nói: "Ừm, chúng ta hiện tại chủ yếu giải quyết chuyện này.

Thế lực Càn Nguyên Tiên Cung quá lớn, tu vi của Càn Nguyên Đại Thần thâm bất khả trắc, chúng ta không thể cứng đối cứng với Người.

Ý của ta là chúng ta hiện tại đi Đông Phương tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn bàn bạc chuyện này." Mấy người gật đầu, sau đó một đoàn người đi tới Ngọc Hư Cung ở Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân dường như đã biết họ sẽ tới, cho nên đã sớm chờ đợi.

Sau khi mấy Thánh Nhân gặp mặt, hàn huyên một lát, sau đó trực tiếp đi vào chính đề.

“Nguyên Thủy, Lão Quân, ý của ta là trực tiếp đi tìm Hồng Quân lão sư, nhờ Người đứng ra giúp chúng ta.

Chúng ta đến Càn Nguyên Tiên Cung tìm Càn Nguyên Đại Thần phân xử, dù sao Càn Nguyên Đại Thần cũng sẽ không không nói đạo lý.” Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, lo lắng nói: “Kế sách hiện tại, cũng chỉ có thể như vậy.

Chỉ sợ Hồng Quân lão sư không muốn ra mặt.” “Chắc không đâu, ta nghĩ Hồng Quân lão sư khẳng định sẽ giúp chúng ta, dù sao lần này chúng ta có lý có cứ.” Tiếp Dẫn Thánh Nhân cười nói.

Nếu không đứng vững lý lẽ, có lẽ Hồng Quân sẽ không giúp.

Chương 235

Nhưng hiện tại họ là bên có lý, Hồng Quân không thể từ chối.

Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Tiếp Dẫn Thánh Nhân, lắc đầu nói: "Chuyện có đơn giản như vậy sao, ngươi tưởng Hồng Quân lão sư không có sự cân nhắc của Người sao?

Ngươi không cần biết, nhưng đừng quên, năm đó Càn Nguyên Đại Thần đã chỉ điểm Hồng Quân.

Một câu khó nghe mà nói, Càn Nguyên Đại Thần nếu không vui, Hồng Quân lão sư cũng phải nhịn.

Chuyện Đồng Tử của Hồng Quân lão sư năm xưa là bằng chứng tốt nhất." Thái Thượng Lão Quân lúc này cũng khẽ trầm ngâm, thấp giọng nói: "A, chuyện không hề đơn giản như vậy.

Đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung kia tu vi cao thâm, lại dám làm ra chuyện như vậy, có lẽ đã được Càn Nguyên Đại Thần đồng ý.

Nếu không thì vì sao lại dám kiêu ngạo đến mức đó?

Cần biết rằng làm như vậy sẽ đắc tội Thiên Sứ Tộc, đối với toàn bộ Càn Nguyên Tiên Cung là một chuyện vô cùng bất lợi, nhất định phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Cho nên, có khả năng chuyện này đã được Càn Nguyên Đại Thần đồng ý, nên mới dám kiêu căng bạt hỗ như vậy." "Nếu thật sự như vậy, ắt hẳn Hồng Quân lão sư cũng cần phải suy tính." Nói đến câu cuối cùng, Thái Thượng Lão Quân bất đắc dĩ.

Chuẩn Đề Thánh Nhân liếc nhìn mọi người, cười nói: "Dù vậy, chúng ta cũng tổng phải hỏi một chút.

Nhưng, ngược lại không cần đi nhiều người như vậy, chỉ cần

biểu đạt thành ý là được.

Ngô cảm thấy, người này không ai khác ngoài Thái Thượng Lão Quân.

Ngài đi hỏi Hồng Quân lão sư là thích hợp nhất rồi." Thái Thượng Lão Quân không từ chối, trực tiếp gật đầu nói: "Được, các ngươi ở đây đợi ta, ta đi một lát." Mọi người gật đầu, chờ đợi Thái Thượng Lão Quân quay về.

Thái Thượng Lão Quân rời khỏi Ngọc Hư Cung, trực tiếp đi tới Tử Tiêu Cung.

Nhanh chóng, gặp Hồng Quân.

Hồng Quân lúc này đang phục kích câu cá ở một hồ nhỏ, mắt khẽ híp lại, trông vô cùng hưởng thụ.

"Đến rồi à." Hồng Quân không đợi Thái Thượng Lão Quân mở miệng, liền trực tiếp hỏi.

Thái Thượng Lão Quân gật đầu, nghe ý Hồng Quân là đã biết mình sẽ đến.

Đã biết thì chắc hẳn chuyện đã xảy ra cũng đã biết, vậy thì không cần nói nhiều, chỉ cần im lặng lắng nghe là được.

Sau một lúc, Hồng Quân nói: "Chuyện Thiên Sứ Tộc ta biết.

Đã đến rồi, ta ngược lại có thể cùng các ngươi đi một chuyến, nhưng e rằng ta đi cũng vô ích." Thái Thượng Lão Quân giật mình, không hiểu hỏi: "Hồng Quân lão sư, lời này có ý gì vậy?" Hồng Quân khẽ cười, thu cần câu, cười nói: "Đến đó rồi mà vẫn không hiểu, đợi các ngươi từ Càn Nguyên Tiên Cung trở về, bốn Thánh Nhân đó sẽ nói chuyện với ta ở trong đó, ta sẽ nói chuyện với các ngươi." Thái Thượng Lão Quân gật đầu, tuy không hiểu ý Hồng Quân, nhưng cũng bằng lòng ra mặt, đối với ông đây là một tin tốt.

Nhanh chóng, Hồng Quân gặp Tiếp Dẫn Thánh Nhân.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân và đám người bái kiến Hồng Quân, Hồng Quân khẽ gật đầu, ánh mắt không khỏi dừng lại trên người Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên.

Hai người thực lực mạnh, Hồng Quân cũng có chút nhìn không thấu.

Nhưng Hồng Quân lại có vẻ lạnh nhạt với hai người này.

Nói trắng ra là trong mắt Người, hai người này cũng thuộc về ngoại tộc, cách nghĩ cũng tương tự Càn Nguyên, luôn cảm thấy đám Thiên Sứ Tộc này không cùng một con đường với họ.

Đương nhiên rồi, những lời như vậy tự nhiên không thể nói ra.

Hồng Quân liếc nhìn mọi người, nhàn nhạt cười nói: "Trước khi đi, đã chuẩn bị lời nói kỹ chưa?

Các ngươi là người của Càn Nguyên Đại Thần, hẳn biết rõ, tốt nhất đừng nói những lời không nên nói.

Dù sao Càn Nguyên Đại Thần có ân với chúng ta, chúng ta làm việc không thể quá đáng." Mấy vị Thánh Nhân đều im lặng, lời Hồng Quân nói quả thật không sai.

Họ đều là những người từng chịu ơn huệ của Càn Nguyên, thậm chí có thể nói nếu không có Càn Nguyên chỉ điểm, những người này muốn thành Thánh cũng không dễ dàng như vậy.

Dù sao đi nữa, Càn Nguyên đã chỉ điểm họ trên con đường thành Thánh, ngoài chuyện thành Thánh ra, ở các phương diện khác Càn Nguyên cũng đã giúp đỡ họ.

Cho nên, nếu bảo họ đối địch trực diện với Càn Nguyên, khẳng định họ sẽ không làm như vậy.

Bởi vì những Thánh Nhân này đều là người trọng thể diện, tự nhiên không thể cùng Càn Nguyên xé rách mặt.

Huống hồ, dù họ có muốn, cũng không có thực lực đó.

Dù sao, bất kể từ phương diện nào, họ đều không thể thật sự đối đầu với Càn Nguyên.

Ít nhất trên danh nghĩa cũng phải lấy Càn Nguyên làm chủ, không dám có bất kỳ hành vi bất kính nào đối với Càn Nguyên.

Thấy mấy Thánh Nhân như vậy, Đế Thích Thiên nhíu nhíu mày, không vui nói: "Mấy vị Thánh Nhân, nếu mấy vị liên thủ, cả Hồng Hoang ai là đối thủ?

Vì sao phải cố kỵ Càn Nguyên kia, rõ ràng hắn có lỗi trước, chúng ta chỉ là đi tìm lẽ phải mà thôi, hà cớ gì phải lo lắng?" Hồng Quân liếc nhìn Đế Thích Thiên, nhàn nhạt cười một tiếng, dường như đã hiểu ra tính cách, nhàn nhạt nhìn Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên, sau đó lại liếc nhìn mấy vị Thánh Nhân, "Ha ha, có lẽ các ngươi không hiểu rõ về Càn Nguyên.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, những Đại năng Hồng Hoang này ít nhiều đều được Càn Nguyên Đại Thần chiếu cố, cho nên mọi người đều phải nể mặt Người." "Đầu tiên là Long Tộc, Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc.

Tuy hiện tại họ không xuất hiện, nhưng thực lực của những người đó vô cùng khủng bố, mấy lão gia hỏa đó đều còn sống.

Nếu thật sự chọc giận Càn Nguyên, không cần Càn Nguyên Tiên Cung ra tay, chỉ cần người của Tam Tộc ra, có thể trấn áp chúng ta." "Huống hồ, ngoài Tam Tộc ra, còn có Yêu Tộc và Vu Tộc.

Riêng Yêu Tộc, có Nữ Oa Thánh Nhân và Đông Hoàng Thái Nhất cũng như Đế Tuấn, ba vị đó ai cũng có thể đối phó với Thánh Nhân.

Thêm vào những Đại La Kim Tiên của Yêu Tộc, cũng không phải chúng ta có thể dễ dàng ứng phó.

Còn có Vu Tộc nữa." "Vu Tộc do Hậu Thổ chấp chưởng Địa Phủ, đắc tội nàng là đắc tội toàn bộ Địa Phủ, sau này chúng ta sẽ có lúc phải chịu khổ.

Lại còn Mười Hai Tổ Vu của Vu Tộc cũng không phải chuyện đùa.

Những Đại Vu đó cũng có tu vi Chuẩn Thánh, nếu thật sự giao chiến, chúng ta cũng chưa chắc đã là đối thủ của người ta." "Tóm lại một câu, Càn Nguyên Đại Thần không thể trêu chọc, sau này nói chuyện đều phải cẩn thận một chút." Nghe xong lời Hồng Quân, Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên đều im lặng, họ hiểu biết không nhiều về chuyện của Càn Nguyên, cũng hiểu biết ít về chuyện của Đông Phương, cho nên những người Hồng Quân nói, họ quá hiểu rõ.

Nhưng cũng biết, những người này khẳng định đều không dễ đối phó.

Hai vị nhìn hai vị Thánh Nhân kia đang lo lắng, biết họ cũng kiêng kỵ những người đó.

Lúc này, Hồng Quân thở dài một tiếng, đứng dậy nói: "Được rồi, chúng ta đi gặp Càn Nguyên Đại Thần đi." Mọi người gật đầu, đứng dậy đi thẳng tới Càn Nguyên Tiên Cung.

Trước cổng Càn Nguyên Tiên Cung, vẫn là Tiểu Đồng Tử đang gác cổng.

Thấy nhiều Thánh Nhân như vậy, Tiểu Đồng Tử có chút kinh ngạc, nhưng cũng đã quen với những cảnh tượng lớn.

Cậu bé mỉm cười bái kiến Hồng Quân và mấy vị Thánh Nhân, ánh mắt lại đánh giá Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên một lát.

Hai người này cậu chưa từng gặp, nhưng lại có thể đi cùng Thánh Nhân, ắt hẳn là nhân vật lợi hại.

“Bái kiến Hồng Quân Thánh Nhân, bái kiến mấy vị Thánh Nhân, mấy vị xin chờ một lát, Ngô đi bẩm báo Lão Gia.” Tiểu Đồng Tử nói.

Hồng Quân và mấy người kia gật đầu, đứng ở bên ngoài.

Chương 236

Lúc này, Đại Phạn Thiên liếc nhìn mấy vị Thánh Nhân, nhíu mày nói: "Mấy vị Thánh Nhân, chúng ta cần phải đợi ở đây sao?

Nếu đợi, thì cũng nên vào trong đợi chứ?

Đứng đợi ở bên ngoài như vậy, chẳng phải làm mất thân phận của chúng ta sao?" Mấy Thánh Nhân đều không nói gì, bởi vì khi họ chưa là Thánh Nhân, thực ra cũng như vậy, nên đã quen rồi.

Hơn nữa, Đại Phạn Thiên nói như vậy chẳng qua là muốn châm ngòi mối quan hệ giữa họ và Càn Nguyên, hy vọng có thể làm cho mối quan hệ giữa họ và Càn Nguyên trở nên gay gắt hơn.

Một chút tâm tư nhỏ đó sao có thể không hiểu chứ?

Tiếp Dẫn Thánh Nhân liếc nhìn Đại Phạn Thiên, cười nói: "Ha ha, ngay cả Thánh Nhân ở trước mặt Càn Nguyên Đại Thần còn chẳng dám nói gì.

Một đệ tử đã có thể trấn áp toàn bộ Thiên Sứ Tộc, ngươi hẳn biết Càn Nguyên Đại Thần cường đại đến mức nào chứ, cho nên cứ ngoan ngoãn đợi ở đây đi." Nghe Tiếp Dẫn Thánh Nhân nói như vậy, Chuẩn Đề Thánh Nhân tuy có chút không cam tâm, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Tuy Đại Phạn Thiên không muốn thừa nhận, nhưng cũng biết đối phương quả thật rất mạnh, mạnh đến mức căn bản không thể đối kháng được.

Lúc này, Tiểu Đồng Tử từ bên trong đi ra, cười nói: "Hồng Quân Đạo Tổ, mấy vị Thánh Nhân, xin mời theo Ngô vào." Vừa nói, liền dẫn một đoàn người đi gặp Càn Nguyên.

Mấy người im lặng đi theo phía sau, nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Hoàn cảnh xung quanh thực ra không có sự khác biệt lớn, thực vật xung quanh dường như càng thêm tươi tốt.

Nhưng điều duy nhất có chút khác biệt là ở đây tràn đầy sinh cơ, có lẽ là vì mấy đệ tử đều ở đây.

Nhưng hiện tại những nữ đệ tử đó đều không có mặt, cho nên ở đây có vẻ hơi tĩnh lặng, cho người ta một cảm giác vô cùng tiêu điều.

Đương nhiên rồi, đó chỉ là cảm giác của Thánh Nhân mà thôi, thực ra không có gì thay đổi.

Hồng Quân liếc nhìn Tiểu Đồng Tử, cũng giống như những người khác, vẫn lấy ra một số đồ vật tặng cậu bé.

Mấy vị Thánh Nhân khác cũng vậy.

Tuy rằng chỉ là một đồng tử, nhưng sau này khẳng định sẽ thường xuyên đến Càn Nguyên Tiên Cung, nếu đắc tội vị Tiểu Đồng Tử này, sau này lén lút gây khó dễ cũng khá phiền phức, cho nên họ bằng lòng giữ quan hệ tốt với Tiểu Đồng Tử.

Tiểu Đồng Tử đối với những đồ vật mọi người tặng đều chiếu đơn toàn thu.

Còn về việc sau này có thể giúp đỡ mọi người hay không, điều đó phải xem tình hình.

Nhưng cậu bé một chút cũng không ngốc, việc gì nên làm, việc gì không nên làm trong lòng đều có số.

Nhanh chóng, Tiểu Đồng Tử dẫn đoàn người vào cung điện.

Tiểu Đồng Tử liếc nhìn mọi người, cười nói: "Lão Gia ở bên trong, mấy vị xin mời vào." Tiểu Đồng Tử đưa tay mời vào, còn mình thì ở lại bên ngoài chờ lệnh.

Hồng Quân dẫn một đoàn người vào cung điện, thấy Càn Nguyên ngồi ở vị trí giữa, đang uống trà.

Chỉ nhìn sắc mặt Càn Nguyên không thể đoán ra điều gì, vẻ mặt bình tĩnh như không biết chuyện gì cả.

Nhưng Hồng Quân thực ra biết rõ, Càn Nguyên Đại Thần hẳn đã biết mọi chuyện rồi.

Càn Nguyên liếc nhìn mọi người, khẽ phất tay, cười nói: "Đều ngồi đi.

Từ sau khi thành Thánh, chúng ta ít gặp mặt lắm.

Ngô nhớ, sau khi thành Thánh, chúng ta chỉ gặp mặt một lần phải không, sau đó thì không gặp lại nữa." Hồng Quân nhàn nhạt cười, đầy cảm khái nói: "A, thoắt cái đã nhiều năm trôi qua như vậy, phong thái Càn Nguyên Đại Thần vẫn như cũ, so với lúc ban đầu cũng không có gì thay đổi." Càn Nguyên nhàn nhạt cười, liếc nhìn ông ta, đột nhiên nói: "Ngô không có biến hóa, bất quá các ngươi biến hóa lớn lắm, nhìn xem sau khi thành Thánh còn càng…" Mấy vị Thánh Nhân đều hơi ngượng ngùng, tuy lời nói nghe có vẻ khen ngợi, nhưng dường như lại giống như một lời trào phúng hơn.

Lúc này, Đế Thích Thiên không nhịn được… Lời còn chưa dứt, Càn Nguyên đột nhiên phất tay, trực tiếp cắt ngang lời ông ta: "Có chuyện gì thì lát nữa hẵng nói.

Còn mấy vị Thánh Nhân kia chưa tới, bây giờ nói những chuyện đó còn quá sớm, mấy vị Thánh Nhân đó không phải là Nữ Oa Thánh Nhân, Hậu Thổ Thánh Nhân và Thông Thiên Thánh Nhân sao?

Chúng ta cũng đã lâu không gặp rồi, trước tiên nói chuyện vui vẻ một chút đi." Mấy vị Thánh Nhân im lặng không nói, bởi vì họ biết rõ Càn Nguyên nói đến hai vị Thánh Nhân kia lại là Nữ Oa Thánh Nhân,

Hậu Thổ Thánh Nhân và Thông Thiên Thánh Nhân.

Ba vị Thánh Nhân đó đang ở Càn Nguyên Tiên Cung, vậy thì mấy vị Thánh Nhân kia tự nhiên không thể ngồi ở nhà xem được, khẳng định cũng sẽ đến Càn Nguyên Tiên Cung giúp đỡ Càn Nguyên.

Dù không làm gì, cũng sẽ ngồi ở đó để trợ trận cho Càn Nguyên.

Mấy vị Thánh Nhân kia tự nhiên không thể làm gì, dù sao Càn Nguyên Tiên Cung là Càn Nguyên Tiên Cung của Càn Nguyên, người ta muốn làm gì tự nhiên là quyền của Càn Nguyên, không có quyền đi quản.

Liếc nhìn họ, Càn Nguyên cười ha hả nói: "Gần đây thế nào rồi?

Nghe nói Xiển Giáo và Tiệt Giáo đang giao chiến, đã đánh nhau mấy năm rồi, không thể hòa bình chung sống sao?" Nghe Càn Nguyên đột nhiên nói ra một câu như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi khẽ giật mình, cảm thấy lời nói này dường như đang muốn hỏi ý kiến cả hai nhà vậy.

Trầm tư một lát, Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói: "Càn Nguyên Đại Thần, Ngô cũng hy vọng có thể hòa bình chung sống với Thông Thiên, nhưng những người đó dường như lại không bằng lòng.

Những người của Tiệt Giáo này hiếu chiến khát máu, Ngô cũng bị buộc bất đắc dĩ, mới phải đối phó, cũng là vì toàn bộ Hồng Hoang mà thôi." Càn Nguyên ha hả cười, liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cái Nguyên Thủy Thiên Tôn này không biết làm gì khác, lại học được mấy bản lĩnh ba hoa chích chòe rồi.

Nhưng Càn Nguyên lại một chút cũng không bận tâm, bởi vì căn bản không để ý Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Huống hồ, Ngô cũng biết Tiệt Giáo và Xiển Giáo không thể hòa bình chung sống, ít nhất bây giờ là không thể.

Hơn nữa, hiện tại Xiển Giáo có nhiều người ủng hộ như vậy, muốn Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ bỏ cuộc tự nhiên là không thể.

Trừ phi Xiển Giáo ở thời điểm nguy hiểm nhất, hoặc căn bản không có năng lực đối kháng Tiệt Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới có thể đồng ý hòa bình chung sống.

Nhưng nếu thật sự đến lúc đó, e rằng Thông Thiên Giáo Chủ lại không bằng lòng.

Càn Nguyên cũng vô vị, dù sao cũng đã nói chuyện với Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã bày tỏ thái độ của Ngô, hy vọng có thể hòa bình chung sống.

Đã không bằng lòng, vậy thì Ngô cũng không thể quản quá nhiều.

Mấy vị Thánh Nhân khác im lặng không nói, cũng biết Càn Nguyên chỉ tùy tiện nói vậy thôi, căn bản sẽ không quá quan tâm những chuyện này.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên nói: "Càn Nguyên Đại Thần, nghe nói Khổng Tuyên và Thông Thiên Giáo Chủ đi lại gần gũi.

Khổng Tuyên xuất thân từ Càn Nguyên Tiên Cung của Người, nếu giúp đỡ Thông Thiên Giáo Chủ đối phó Xiển Giáo của Ngô, không biết Xiển Giáo của Ngô nên làm thế nào?

Xét trên mặt mũi của Người, Ngô tự nhiên không thể đối địch với Khổng Tuyên, nhưng Ngô cũng không thể cứ mãi nhẫn nhịn phải không?" Càn Nguyên cười gật đầu, liếc nhìn ông ta nói: "Ngươi nói không tệ, nhưng Khổng Tuyên đã rời khỏi Càn Nguyên Tiên Cung, và thành lập Thiên Đình.

Hiện tại lại là Thiên Đình chi chủ, tự nhiên không có quan hệ quá lớn với Càn Nguyên Tiên Cung.

Những chuyện nàng làm đều đại diện cho Thiên Đình của nàng,

ngươi không cần quá lo lắng, cứ làm đi, không cần cân nhắc Ngô ở đây.

Ngay cả đệ tử của Ngô có ra mặt, ngươi cũng có thể yên tâm mà làm những việc cần làm.

Đánh thương đệ tử của Ngô cũng không sao, chỉ cần nể mặt Ngô, giữ lại một mạng là được.

Những chuyện khác Ngô sẽ không tham dự." Càn Nguyên nói ra những lời này, cơ bản đã biểu thị thái độ của Ngô.

Ý đó là có gây chuyện thế nào cũng được, ra tay với đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung cũng không sao, đánh thương đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung cũng không sao, nhưng không thể giết chết.

Chương 237

Lời nói này khiến mấy vị Thánh Nhân kia vô cùng nhẹ nhõm.

Có lời nói của Càn Nguyên, họ có thể mạnh dạn làm một số việc.

Dù sao chỉ cần không giết người của Càn Nguyên Tiên Cung, Càn Nguyên xem ra sẽ không đích thân ra tay, đó là điều duy nhất có thể khiến họ vui mừng.

Chỉ là, mấy vị Thánh Nhân thực ra cũng không phải kẻ ngốc, hiểu rõ dụng ý của Càn Nguyên khi làm như vậy.

Càn Nguyên căn bản không thèm bận tâm đến họ, cho đệ tử ra ngoài chẳng qua là để rèn luyện đệ tử mà thôi.

Về điểm này, mấy vị Thánh Nhân trong lòng có chút uất ức, bởi vì trong mắt họ, Càn Nguyên đang coi họ như đá mài đao, để rèn luyện đệ tử.

Những Thánh Nhân đó đi làm đá mài đao cho người của Càn Nguyên Tiên Cung, thật sự khiến họ không cam lòng.

Nhưng không cam lòng cũng không có cách nào, ai bảo họ không thể đánh bại Càn Nguyên chứ?

Nếu có thể có sức chiến đấu ngang Càn Nguyên, đám người này tự nhiên cũng sẽ không nể mặt Càn Nguyên.

Sau một hồi trầm tư, Tiếp Dẫn Thánh Nhân đột nhiên nói: "Càn Nguyên, ta quên giới thiệu với Ngươi.

Hai vị này là Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên của Tây Phương Giáo chúng ta." Càn Nguyên liếc nhìn hai người, khẽ mỉm cười, im lặng suy tư nói: "Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên, cái tên thật bá khí.

Ngô cũng nghe nói một số chuyện như vậy, dường như là người của Thiên Sứ Tộc phải không?" Đế Thích Thiên gật đầu, ngạo khí nói: "Ha ha, đúng vậy, không ngờ Càn Nguyên Đại Thần cũng biết chúng ta." Càn Nguyên ha hả cười, tùy ý nói: "Vốn dĩ những tiểu tộc như các ngươi Ngô không chú ý đến, nhưng gần đây không phải xảy ra một số chuyện sao, Ngô không chú ý cũng không được." Nghe Càn Nguyên rõ ràng có ý trào phúng, Đế Thích Thiên lập tức không cam chịu, nhìn Càn Nguyên, cười nói: "Chúng ta là tiểu tộc không sai, nhưng cũng không phải là người tùy tiện bắt nạt.

Hơn nữa, hai chúng ta cảm thấy một chút cũng không kém hơn Thánh Nhân.

Tuy Thánh Nhân có danh Thánh Nhân, nhưng chúng ta cũng chưa chắc không đánh được Thánh Nhân." Lời nói xong, tất cả Thánh Nhân đều khẽ nhíu mày.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân và mấy người trong lòng không vui.

Mấy người nghĩ, không ngờ Càn Nguyên Đại Thần lại trực tiếp nhìn vào, chúng ta mấy Thánh Nhân thì sao?

Mấy người Đế Thích Thiên quả thật lợi hại, nhưng cũng không thể lấy danh tiếng Thánh Nhân chúng ta ra để tạo thế chứ?

Mấy vị Thánh Nhân tuy trong lòng có khí, nhưng cuối cùng cũng nhẫn nhịn, muốn xem Càn Nguyên và Đế Thích Thiên hai người sẽ xảy ra chuyện gì.

Nếu hai vị đó giao chiến thì không tệ.

Một là có thể xem Càn Nguyên khủng bố đến mức nào, hai là cũng xem bản lĩnh của Đế Thích Thiên mạnh đến đâu, ba là cũng muốn cho Đế Thích Thiên biết, Thánh Nhân không dễ đối phó như vậy, hy vọng Càn Nguyên có thể dạy cho Đế Thích Thiên một bài học.

Càn Nguyên đối phó Đế Thích Thiên, tự nhiên không thành vấn đề.

Mấy vị Thánh Nhân cũng vô cùng tin tưởng, Càn Nguyên có thể dễ dàng dạy dỗ Đế Thích Thiên, nhưng Càn Nguyên có ra tay hay không thì chưa chắc.

Càn Nguyên liếc nhìn Đế Thích Thiên ngạo mạn kia, suy tư nói: "Ha ha, đã cảm thấy mình lợi hại, vậy thì hôm nay hãy để các ngươi xem, bản lĩnh của Càn Nguyên Tiên Cung Ngô, cũng để các ngươi xem, Thánh Nhân Hồng Hoang chúng ta lợi hại đến mức nào.

Ngô thì, thân là Cung Chủ Càn Nguyên Tiên Cung, đích thân ra tay với các ngươi thì quá là bắt nạt người khác rồi.

Ngô thấy đợi lát nữa mấy vị Thánh Nhân kia đến, Ngô sẽ để một trong số những người không phải Thánh Nhân giao chiến với các ngươi.

Nếu các ngươi có thể đánh thắng, Ngô có thể nói cho các ngươi một phương pháp thành Thánh, xem các ngươi thấy thế nào?" Nghe Càn Nguyên nói như vậy, Đế Thích Thiên mắt khẽ híp lại, phương pháp thành Thánh?

Càn Nguyên này lại có phương pháp thành Thánh sao?

Khiến hắn nửa tin nửa ngờ.

Bởi vì thật sự không tin, Càn Nguyên này lại nói cho hắn cách thành Thánh.

Cần biết rằng giữa họ và Càn Nguyên vốn dĩ không hề hữu thiện.

Không thể tin được, nhưng Hồng Quân và những người khác lại giật mình, bởi vì rõ ràng Càn Nguyên thật sự có bản lĩnh, vài người đột nhiên có chút lo lắng.

Đế Thích Thiên này thực lực thật sự mạnh, người thường chắc

chắn không phải đối thủ, ngay cả Thánh nhân cũng không thể đảm bảo đánh thắng, nhưng hiện tại Càn Nguyên đột nhiên nói ra một phen lời, nói rằng nếu thắng sẽ ban cho một phương pháp thành Thánh, khẳng định đã kích thích Đế Thích Thiên, Đế Thích Thiên cũng sẽ toàn lực ứng phó.

Vạn nhất Đế Thích Thiên này thật sự thắng, chẳng phải sẽ rắc rối sao.

Trong lúc chúng nhân đang suy tư, tiểu đồng tử đột nhiên bước vào, "Lão gia, Nữ Oa Thánh nhân và Hậu Thổ Thánh nhân cùng với Ngọc Đế Khổng Tuyên và Đông Hoàng Thái Nhất đã đến." Càn Nguyên gật đầu, cười nói: "Mời họ vào." Nghe vài người nói vậy, Tiếp Dẫn Thánh nhân và vài người khẽ nhíu mày.

Vừa rồi Càn Nguyên đã nói, sẽ chọn một người trong số những người chưa thành Thánh để đối chiến với Đế Thích Thiên.

Vậy thì, trừ Nữ Oa Thánh nhân và Hậu Thổ Thánh nhân ra, chỉ còn lại Khổng Tuyên và Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất thì có năng lực một trận chiến với Đế Thích Thiên, nhưng Khổng Tuyên thì lại không chắc chắn lắm, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không thể nào ổn định chiến thắng được.

Nhưng, chắc chắn một trong hai người sẽ phải đối chiến với Đế Thích Thiên.

Mấy vị Thánh nhân trong lòng đều có chút lo lắng, bất kể Đông Hoàng Thái Nhất hay Khổng Tuyên, hai người dường như đều khó có thể dễ dàng đánh bại Đế Thích Thiên, nếu thật sự không đánh thắng được, chẳng lẽ thật sự phải nói cho Đế Thích Thiên phương pháp thành Thánh sao?

Nếu Đế Thích Thiên thành Thánh, vậy thì sẽ ngồi ngang hàng với

mình, thêm một Thánh nhân sẽ có ảnh hưởng cực lớn.

Đặc biệt đối với hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo, ảnh hưởng đó vô cùng lớn, vốn dĩ Tây Phương Giáo có hai vị Thánh nhân, nếu thêm một vị Thánh nhân nữa, tự nhiên sẽ chia bớt một phần sức mạnh của Tây Phương Giáo.

Vốn dĩ Tiếp Dẫn Thánh nhân muốn thu Thiên Sứ Tộc, nhưng nếu Đế Thích Thiên thành Thánh, vậy thì chắc chắn không thể thu Thiên Sứ Tộc được nữa, sẽ rất phiền phức.

Mấy người đều có tâm tư của riêng mình, đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, đó không phải là chuyện tốt, bởi vì nếu Tây Phương Giáo có thêm một Thánh nhân, vậy tự nhiên sẽ cấu thành một uy hiếp nhất định.

Vốn dĩ, mình giúp đỡ Tây Phương Giáo là vì Tây Phương Giáo chỉ có hai vị Thánh nhân, có thể chu toàn với hai vị Thánh nhân, Tây Phương Giáo cũng không thể uy hiếp, nhưng sau khi thêm một Thánh nhân, Tây Phương Giáo sẽ có chút thay đổi, nếu Tây Phương Nhị Thánh lại liên hợp với một Thánh nhân Đế Thích Thiên đó, vậy thì rất nguy hiểm, đương nhiên tiền đề là Đế Thích Thiên có thể thành Thánh.

Trong lúc mấy vị Thánh nhân đang suy tư, Nữ Oa Thánh nhân và mấy người khác đã vào trong cung điện.

Mọi người hàn huyên một lát sau, đều ngồi xuống.

Nữ Oa ngồi xuống sau, nhìn Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên mà mình không quen biết, hỏi: "Hai vị này là ai?" "À à, hai vị là Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên của Tây Phương Giáo." Tiếp Dẫn Thánh nhân cười giới thiệu.

Nữ Oa Thánh nhân và Hậu Thổ Thánh nhân có chút bất ngờ, bởi vì

lại chưa từng nghe qua cái tên này.

Nữ Oa Thánh nhân và Hậu Thổ Thánh nhân không giống những vị Thánh nhân khác, thậm chí còn không giống các Đại năng Hồng Hoang khác.

Bởi vì hai người ít quan tâm đến những chuyện Hồng Hoang này, càng không chú ý đến những người xuất hiện ở Hồng Hoang, chỉ biết đệ tử của Càn Nguyên đã gây ra một vài chuyện lớn ở Tây Phương Giáo, mấy đệ tử dường như đã cướp đi Chí Bảo của một tộc nào đó, hiện tại người ta muốn tìm Càn Nguyên Đại Thần ở Càn Nguyên Tiên Cung để phân xử.

Chỉ biết đại khái sự tình, nhưng Thiên Sứ Tộc Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên thì lại chưa từng nghe đến.

Nữ Oa Thánh nhân nghe tên hai người xong, lại không hề có phản ứng gì, chỉ lặng lẽ gật đầu, rồi không nói gì nữa.

Lúc này, Càn Nguyên nhìn Nữ Oa Thánh nhân và vài người khác, nói: "À à, vừa rồi Đế Thích Thiên và Ngô có một ước định, Ngô sẽ tìm một người trong số những người chưa thành Thánh để đấu một trận với y, nếu Đế Thích Thiên có thể thắng, vậy Ngô sẽ nói cho y một phương pháp thành Thánh, nếu Đế Thích Thiên thua, vậy Ngô cũng sẽ ban cho người thắng một phương pháp thành Thánh, như vậy mới công bằng." Nghe Càn Nguyên nói vậy, mấy vị Thánh nhân lại lần nữa chấn kinh, xem ra trận chiến này có sức hấp dẫn lớn, hiện tại mấy vị Thánh nhân đều muốn đệ tử của mình đi đánh với Đế Thích Thiên, dù sao đánh bại Đế Thích Thiên có thể có phương pháp thành Thánh, trong số đệ tử của mình nếu có người thành Thánh, đối với mình tự nhiên là chuyện tốt.

Bởi vì vừa rồi Càn Nguyên đã nói, sẽ chọn một người trong số những người chưa thành Thánh, vậy thì chỉ còn lại Khổng Tuyên và

Đông Hoàng Thái Nhất.

Hai người nghe nói nếu đánh bại Đế Thích Thiên có thể thành Thánh, tự nhiên đều vô cùng hưng phấn, bởi vì hai người đều hy vọng thành Thánh, nhưng vẫn luôn không có cách nào.

Nhưng, chỉ có một người có thể đối chiến với Đế Thích Thiên, vậy thì nên là ai đây?

Chương 238

Đây là một vấn đề nan giải.

Bởi vì liên quan đến phương pháp thành Thánh, cho nên mọi người đều muốn chiến đấu.

Khổng Tuyên tuy không có bất kỳ chủ đề nào về việc thành Thánh với Càn Nguyên, nhưng nội tâm cũng vô cùng hy vọng có thể thành Thánh, chỉ là không tiện nói ra, đã ở với Càn Nguyên lâu như vậy, cũng biết một số tính cách của Càn Nguyên, nếu Càn Nguyên đến lúc nên nói, tự nhiên sẽ nói, nếu không nên nói, tự nhiên cũng sẽ không nói.

Chỉ là, hiện tại là một cơ hội vô cùng tốt, mình không hy vọng có thể bỏ lỡ, cũng hy vọng Càn Nguyên có thể chọn mình.

Đông Hoàng Thái Nhất không cần nói nhiều, đã ba lần năm lượt tìm Càn Nguyên hỏi chuyện thành Thánh rồi, bây giờ đột nhiên nghe nói chỉ cần đánh bại Đế Thích Thiên có thể nói cho phương pháp thành Thánh, làm sao có thể ngồi yên được chứ.

Đông Hoàng Thái Nhất rõ ràng mối quan hệ giữa Càn Nguyên và Khổng Tuyên, lo lắng Càn Nguyên thiên vị Khổng Tuyên, để Khổng Tuyên đấu một trận, cho nên trực tiếp đứng dậy nói: "Càn Nguyên Đại Thần, Ngã nguyện ý cùng Đế Thích Thiên một trận chiến, hy vọng Ngài có thể đồng ý." Càn Nguyên nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, khẽ cười: "Được thôi, đã ngươi đứng ra trước, vậy thì ra mặt đi." Càn Nguyên lại không chút do dự.

Trong lòng Khổng Tuyên tuy có chút không thoải mái, nhưng cũng không nói gì, ai bảo mình không đứng ra trước chứ.

Đương nhiên rồi, Khổng Tuyên cũng có suy nghĩ của riêng mình,

bởi vì biết thực lực của mình kỳ thực kém Đông Hoàng Thái Nhất không ít, Đế Thích Thiên hẳn cũng vô cùng lợi hại, nếu mình ra mặt thì thắng thì tốt, nhưng vạn nhất thua, thì nên làm sao đây?

Hơn nữa, trong lòng Khổng Tuyên cũng đang nghĩ, đã Càn Nguyên Đại Thần có phương pháp thành Thánh, vậy thì mình cũng có thể hỏi riêng, dù sao Càn Nguyên Đại Thần sẽ nói cho, cho nên cũng chỉ trong lòng có chút không thoải mái mà thôi, lại không có quá nhiều bất mãn và không vui.

Đế Thích Thiên nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, trong mắt phù hiện ra một vẻ sắc bén, tinh anh.

Bởi vì không gian trong cung điện quá nhỏ, không thể chiến đấu, cho nên chúng nhân rời khỏi cung điện, đi ra ngoài quan sát trận chiến mang ý nghĩa đặc biệt này.

"Bắt đầu đi." Theo lệnh của Càn Nguyên, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Thích Thiên lập tức đánh nhau.

Hai người trước tiên thăm dò tấn công, xem thực lực đối phương như thế nào.

Lần giao thủ đầu tiên, hai người đều có một sự nhận thức nhất định về đối phương, cả hai đều biết đối phương mạnh, không dễ đối phó như vậy.

Đông Hoàng Thái Nhất lại không chút khách khí, lấy ra Đông Hoàng Chung, nhằm vào Đế Thích Thiên mà một hồi điên cuồng đập.

Đế Thích Thiên cũng có Pháp bảo, lấy ra một la bàn màu xanh, thấy trên la bàn phát ra từng trận quang mang, ngay sau đó một đạo lục mang tinh hiện ra trên la bàn, trong lục mang tinh biến ảo ra một luồng khí chấn động trời đất, thẳng vút lên tận mây xanh.

Ngay sau đó, dưới chân Đông Hoàng Thái Nhất lại xuất hiện một

đạo lục mang tinh màu xanh, lục mang tinh dưới chân và lục mang tinh trên la bàn đối ứng lẫn nhau, chiếu rọi, trong nháy mắt bao phủ Đông Hoàng Thái Nhất vào trong đó, hình thành một vầng sáng vô cùng đáng sợ, trực tiếp giam cầm Đông Hoàng Thái Nhất vào trong.

Nhục thân của Đông Hoàng Thái Nhất vô cùng cường hãn, đơn thuần dùng nhục thân va chạm lục mang tinh, nhưng lục mang tinh lại không hề lay động chút nào.

Mấy vị Thánh nhân khác đang quan chiến đều khẽ nhíu mày, loại hình chiến đấu này lần đầu tiên được nhìn thấy, Thiên Sứ Tộc này thật sự có chút bản lĩnh.

Sau một lát, Đông Hoàng Thái Nhất dường như có chút tức giận, trực tiếp dùng Đông Hoàng Chung, nhằm vào lục mang tinh mà một hồi điên cuồng đập.

Sau một lát, lục mang tinh hiển nhiên không chịu nổi thử thách, trực tiếp vỡ vụn, hóa thành những mảnh vụn.

Tuy hóa thành những mảnh vụn, nhưng những mảnh vụn này không tiêu tán, trực tiếp dung nhập vào la bàn.

Đế Thích Thiên khẽ nhíu mày, trong tay bạch quang lóe lên, đột nhiên xuất hiện một cây trường mâu, cây trường mâu này vô cùng kỳ lạ, toát ra một loại bạch quang.

Càn Nguyên và những người khác có thể từ trên đó cảm nhận được một loại lực lượng kinh khủng, loại sức mạnh này gần như khiến người ta cảm thấy một chút sợ hãi.

Đế Thích Thiên tay cầm trường mâu, đột nhiên giơ cao, ngay sau đó thấy trên trường mâu bốc ra một trận bạch quang, bạch quang che trời lấp đất, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Thiên Đế.

Cả người Đế Thích Thiên lơ lửng trên không trung, trường mâu

trong tay giơ cao, ngay sau đó trực tiếp đâm về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng cảm nhận được nguy hiểm truyền ra từ trường mâu, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào trường mâu, sau đó mở toàn bộ phòng ngự của Đông Hoàng Thái Nhất, để kháng cự công kích.

Trường mâu trực tiếp đâm về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Ngay sau đó, Đông Hoàng Chung lơ lửng trên đỉnh đầu Đông Hoàng Thái Nhất cũng kim quang đại tác.

Bạch sắc quang và kim sắc va chạm vào nhau, sản sinh một vụ nổ kinh thiên động địa, làm vỡ tan toàn bộ tầng mây xung quanh.

Lúc này, Càn Nguyên khẽ vung tay, thấy một trận kim quang trực tiếp bao phủ lên hai người, xung kích kịch liệt mạnh mẽ sản sinh xung quanh lập tức bị hóa giải toàn bộ.

Đồng thời, Đông Hoàng Thái Nhất cũng bị đánh thổ huyết, cả người trực tiếp rơi xuống mặt đất.

Chúng nhân nhìn một màn này, trong lòng đều run rẩy, bởi vì biết Đế Thích Thiên đã thắng, Đế Thích Thiên thắng vậy Càn Nguyên phải nói cho phương pháp thành Thánh, vậy Đế Thích Thiên có thể thành Thánh.

Một khi Đế Thích Thiên thành Thánh, vậy thì sự tình sẽ xuất hiện một loại biến hóa, cục diện cũng sẽ đột nhiên trở nên không ổn.

Tóm lại, Đế Thích Thiên thành Thánh, tất cả Thánh nhân đều không muốn thấy, nhưng mặc kệ muốn hay không muốn thấy, kết cục đã xuất hiện, Càn Nguyên khẳng định không thể nuốt lời.

Lúc này, mọi người đều nhìn về phía Càn Nguyên, cảm thấy Càn Nguyên kỳ thực cũng không hy vọng Đế Thích Thiên có thể thành

Thánh, có lẽ Càn Nguyên có thể sẽ làm chút thủ đoạn trong chuyện thành Thánh, kéo dài thời gian thành Thánh của Đế Thích Thiên.

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất mặt sắc xanh mét nói: "Càn Nguyên Đại Thần, Ngã không phải đối thủ của y, xin lỗi." Càn Nguyên khẽ cười, một vẻ mặt bình tĩnh, vô sở vị nói: "Ân, sớm đã biết ngươi không đánh thắng được." Chúng nhân nghe Càn Nguyên nói vậy, đều ngây người, nghe ý của Càn Nguyên tựa hồ là cố ý, chẳng lẽ cố ý để Đế Thích Thiên thành Thánh sao?

Nhưng nếu làm vậy, đối với mình có lợi ích gì chứ?

Đế Thích Thiên cũng bất ngờ, không hiểu nhìn Càn Nguyên, đã Càn Nguyên biết Đông Hoàng Thái Nhất không đánh thắng được, vì sao lại đưa ra yêu cầu này chứ?

Ước định vừa rồi là Càn Nguyên đưa ra, nếu Càn Nguyên rõ ràng biết không phải đối thủ, vì sao lại đưa ra yêu cầu này, chẳng lẽ cố ý để mình thành Thánh?

Nhưng thành Thánh đối với mình có lợi ích gì chứ?

Lúc này, Đế Thích Thiên đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, có lẽ là vì đệ tử của Càn Nguyên đã cướp mất Thánh vật, để hòa giải ân oán, cho nên mới để mình thành Thánh.

Trong lòng, Đế Thích Thiên lại cảm thấy như vậy cũng được, tuy không có Thánh vật, nhưng thành Thánh, lại có thể vãn hồi một ít tổn thất, thậm chí lần này còn kiếm được đại tiện nghi.

Lúc này, Càn Nguyên đột nhiên nhìn Đế Thích Thiên, ra dấu nói: "Ngươi lại đây, Ngô có lời muốn nói với ngươi." Đế Thích Thiên nhìn Càn Nguyên, biết Càn Nguyên có lẽ muốn nói chuyện thành Thánh, cho nên ngoan ngoãn đến trước mặt Càn Nguyên.

Tâm tình của Đế Thích Thiên lúc này vẫn bị chuyện thành Thánh

chi phối, hiển nhiên đối với Càn Nguyên, cung kính không dám phản kháng chút nào.

Thấy Đế Thích Thiên ngoan ngoãn cúi lưng, đưa tai đến trước mặt Càn Nguyên để lắng nghe chỉ dạy.

Càn Nguyên khẽ cười, nhẹ nhàng nói nhỏ vài câu với Đế Thích Thiên.

Sau khi nói xong, Càn Nguyên đột nhiên đối mặt chúng nhân nói: "Thiên Sứ Tộc chỉ có một người có thể thành Thánh, lúc này tuyệt đối đừng đi ra ngoài, nếu muốn đi ra ngoài, cũng cần đợi sau khi thành Thánh rồi hãy đi, nếu đi sớm, người khác cướp mất vị trí thành Thánh, vậy thì xui xẻo rồi.

Không phải sau khi thành Thánh, theo phương pháp này, cũng có thể khiến người khác tu vi đại tăng, hiểu chưa?" Đế Thích Thiên gật đầu, biểu thị đã hiểu, sau đó nhìn Đại Phạn Thiên, bất đắc dĩ.

Đại Phạn Thiên miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, tâm tình phức tạp, vốn dĩ cùng Đế Thích Thiên ngồi ngang hàng, nhưng đột nhiên cảm thấy giữa mình và Đế Thích Thiên có khoảng cách, y sắp thành Thánh rồi, sau này mọi người đều sẽ gọi y là Thánh nhân, nhưng Đại Phạn Thiên vẫn chỉ là Đại Phạn Thiên.

Đế Thích Thiên hiện tại tâm tình vô cùng vui vẻ, hận không thể lập tức quay về thành Thánh, cho nên cũng không chú ý đến biến hóa của Đại Phạn Thiên, cho dù biết Đại Phạn Thiên có biến hóa, Đế Thích Thiên cũng vô năng vi lực.

Chúng nhân nhìn Đế Thích Thiên đều trầm mặc không nói, cũng biết Càn Nguyên đã nói với Đế Thích Thiên, nhưng hiển nhiên Đế Thích Thiên không thể nào nói ra, huống hồ Càn Nguyên đã cảnh cáo Đế Thích Thiên, không thể nói ra ngoài, nếu không sẽ bị người khác cướp mất cơ hội thành Thánh, Đế Thích Thiên dù có ngu ngốc cũng

không thể nào nói ra những thứ này trước khi chưa thành Thánh.

Thực ra, phương pháp thành Thánh mà Càn Nguyên nói cho Đế Thích Thiên rất đơn giản, phương pháp thành Thánh này cũng chỉ có Thiên Sứ Tộc mới có thể dùng, người khác cơ bản không thể dùng.

Càn Nguyên nói cho Đế Thích Thiên, phương pháp thành Thánh duy nhất là dựa vào tín ngưỡng chi lực mà thành Thánh, sở dĩ được gọi là tín ngưỡng chi lực là để vô số người tín ngưỡng, khi tín ngưỡng này đạt đến một trình độ nhất định, tự nhiên có thể thành Thánh.

Chỉ là, loại phương pháp này chỉ có Thiên Sứ Tộc mới có thể làm được, bởi vì Thiên Sứ Tộc đối với Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên vô cùng tín nhiệm, có thể đạt đến mức tín ngưỡng.

Hơn nữa, số lượng Thiên Sứ Tộc chỉ có thể dung nạp một người thành Thánh, cho nên chỉ có thể chọn một người trong số Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên, còn về chọn ai thực ra không quan trọng, Càn Nguyên cũng tùy tiện để lộ ra một người, ai bảo người đứng ra lúc đó là Đế Thích Thiên chứ?

Chương 239

Nếu người đứng ra là Đại Phạn Thiên, vậy thì hôm nay thành Thánh là Đại Phạn Thiên.

Đương nhiên rồi, Càn Nguyên cũng muốn châm ngòi mối quan hệ giữa hai người, có thể khiến hai người giữa sản sinh ngăn cách, cũng có lẽ sẽ khiến Thiên Sứ Tộc xuất hiện tình trạng chia năm xẻ bảy, đương nhiên cũng có lẽ người ta tình cảm tốt, giống như Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề Thánh nhân, tương hỗ tín nhiệm cũng không chừng.

Nhưng, tín nhiệm của Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên, hiển nhiên không đạt đến trình độ đó, nhìn sắc mặt Đại Phạn Thiên lúc này là biết.

Muốn tín nhiệm, phỏng chừng Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề Thánh nhân là tấm gương tốt nhất, tín nhiệm của hai vị có thể đạt đến một trình độ vô cùng khủng bố, mặc kệ làm sao ly gián, gần như khó lòng lay động quan hệ của hai người.

Đế Thích Thiên có thể thành Thánh, khiến tất cả những người có mặt tâm tình đều vô cùng phức tạp.

Nhất là Đông Hoàng Thái Nhất và Khổng Tuyên, vốn dĩ hai người cho rằng có cơ hội, bây giờ xem ra không thấy bất kỳ hy vọng nào nữa.

Tâm tình của Khổng Tuyên lúc này tốt hơn Đông Hoàng Thái Nhất một chút, bởi vì y biết mình không phải đối thủ của Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Hoàng Thái Nhất vô cùng cường hãn, lại không phải đối thủ của Đế Thích Thiên, mình thì cũng không phải đối thủ của Đế Thích Thiên.

Nếu lúc đó đổi thành mình và Đế Thích Thiên đánh, cũng không phải đối thủ của người ta, cơ hội thành Thánh vẫn không có.

Tuy vô cùng đau lòng vì cơ hội thành Thánh bị một người ngoại nhân cướp đi, nhưng điều duy nhất có thể khiến y an tâm, may mà mình không nghênh chiến, may mà cơ hội thành Thánh không trực tiếp mất đi trong tay mình.

Tâm tình của Đông Hoàng Thái Nhất lại càng phức tạp, bởi vì cơ hội thành Thánh đã trôi tuột khỏi tay mình, đối với y thì quá khó chịu rồi, tự cho rằng rất lợi hại, có thể kháng cự Thánh nhân, nhưng bây giờ lại bị một người chưa thành Thánh đánh bại, đối với y thì quá khó lòng chấp nhận rồi.

Bất kể thế nào, lúc này tâm tình của chúng nhân đều vô cùng trầm trọng.

Mặt Hồng Quân lúc này cũng có chút âm trầm, bởi vì trong mắt Đại Đạo, kỳ thực y cũng không thích Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên, không thích những người ngoại tộc, bởi vì những người đó và mình không giống nhau, nhưng hiện tại Càn Nguyên lại muốn để một người trong số họ thành Thánh, khiến Hồng Quân vô cùng bất đắc dĩ.

Sau một lát, Càn Nguyên thấy không khí có chút trầm mặc, liền cười nói: "À à, tất cả đều là nhân quả thôi, Thiên Sứ Tộc vốn dĩ nên có một người thành Thánh, không thể nào không thành Thánh, người khác không thể thành Thánh sao?

Còn về người chưa thành Thánh, cũng có cơ hội thành Thánh, đã Đế Thích Thiên có thể thành Thánh, tự nhiên người cũng có thể thành Thánh." Chúng nhân nghe Càn Nguyên nói vậy, đều trầm mặc không nói, đạo lý thì là một đạo lý như vậy, nhưng người đã thành Thánh tự nhiên không muốn thấy người khác thành Thánh, bởi vì thêm một Thánh nhân đối với mình là thêm một loại uy hiếp, người chưa thành

Thánh thì càng không cần phải nói, còn có thể có tâm tình tốt được sao.

Lúc này, Đế Thích Thiên cười tủm tỉm nói: "Chư vị, tuy nhiên thành Thánh, Ngô vẫn là Đế Thích Thiên, sẽ không có bất kỳ thay đổi nào." Những lời này mấy vị Thánh nhân trực tiếp bỏ qua, lời thì là vậy, nhưng ai có thể tin được chứ.

Lúc này, Càn Nguyên đột nhiên nói: "À, bây giờ người cũng đã đến đủ rồi, Ngô hẳn là có chuyện gì đó chứ, bây giờ cứ nói với Ngô đi." Đế Thích Thiên nhìn Càn Nguyên, lúc này lại có chút xấu hổ, bởi vì người ta đã nói cho mình phương pháp thành Thánh, bây giờ đột nhiên gây rắc rối cho người ta, hiển nhiên có chút không được.

Chỉ là, lời này phải do Đế Thích Thiên nói, bởi vì Hồng Quân không thể nào trực tiếp đề xuất vấn đề này.

Đế Thích Thiên xấu hổ, nhưng Đại Phạn Thiên lại không xấu hổ, hiện tại trong lòng có khí, dù sao thành Thánh thì không nói gì, nếu nói thì cũng sẽ không xấu hổ nói ra, nhưng không thành Thánh, tự nhiên không có gì phải e ngại.

"Càn Nguyên Đại Thần, đệ tử của Ngài đã cướp đi Thánh vật của Ngã." Đại Phạn Thiên nói.

Càn Nguyên không đợi nói, Khổng Tuyên trực tiếp nói: "Lời của ngươi không đúng rồi phải không, Thánh vật thì sao?

Thứ này đâu có chứng cứ chứ?

Không thể nào, ngươi nói, thì là của ngươi sao." Nghe Khổng Tuyên nói vậy, Đại Phạn Thiên trừng mắt nhìn, cảm thấy Khổng Tuyên có chút vô lại.

Đại Phạn Thiên nhìn mấy người khác, ý tứ là muốn mấy người khác giúp mình nói, dù sao mình đã tìm mấy vị Thánh nhân giúp đỡ,

bây giờ hy vọng mấy vị Thánh nhân có thể giúp mình nói.

Trước khi Đế Thích Thiên chưa thành Thánh, mấy vị Thánh nhân tự nhiên sẵn lòng giúp đỡ, nhưng bây giờ Đế Thích Thiên đột nhiên thành Thánh, vậy tự nhiên có chút không vui rồi, giúp đỡ cũng sẽ không tận tâm tận lực như vậy.

Nhất là Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề Thánh nhân, bởi vì vẫn luôn muốn thôn tính Thiên Sứ Tộc, bây giờ Thiên Sứ Tôn đột nhiên xuất hiện một Thánh nhân, thôn tính hiển nhiên không thể nào rồi, lại ở Tây Phương Giáo, đối với mình thì quá bất lợi rồi.

Nếu lại đòi lại Thánh vật, vậy thì thật sự đã an tọa vững vàng ở Tây Phương Giáo rồi, không phải chuyện mà Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề Thánh nhân muốn thấy.

"À à, chuyện này Ngã cũng đã nghe nói, cho nên muốn hỏi Càn Nguyên Đại Thần." Tiếp Dẫn Thánh nhân à à cười một tiếng, nhàn nhạt nói.

Từ thái độ nói chuyện có thể thấy, đối với chuyện này tựa hồ không muốn quản nhiều nữa.

Dù sao, bây giờ sự tình đã phát sinh biến hóa, khiến mình cũng không thể không có một số thay đổi.

Lúc này, thực ra không cần Càn Nguyên nói nữa, bởi vì Nữ Oa Thánh nhân, sẽ giúp Càn Nguyên, nếu để Càn Nguyên nói, vậy thì không có ý nghĩa.

Lúc này, nghe Hậu Thổ Thánh nhân nói: "À à, chuyện giữa các người Ngã thì lại biết, chuyện này đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung làm có chút không thỏa đáng, nhưng cũng là chuyện hợp tình hợp lý thôi.

Đã chiến đấu, tự nhiên có tổn thương, đừng nói một món Pháp bảo, ngay cả nhân mạng cũng sẽ có tổn thất, chuyện này tìm Càn

Nguyên Đại Thần để phân xử thì có chút không hay lắm." "Giữa các đệ tử của Ngô, cũng sẽ có người nửa đường bỏ mạng, Pháp bảo bị người khác cướp đi, thậm chí sinh tử cũng có thể xảy ra, Ngã đâu thể nào xảy ra chuyện gì cũng tìm Càn Nguyên Đại Thần để phân xử được chứ?

Trong chuyện này, cũng không có đạo lý nào để giảng." Nghe Hậu Thổ Thánh nhân nói vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn cười tủm tỉm nói: "Lời của Hậu Thổ Thánh nhân tuy không sai, nhưng chuyện của Ngài và chuyện này không thể nào đánh đồng để bình luận được, phải biết vật này là Thánh vật của người ta a, nếu có người cướp đi Sổ Sinh Tử của Địa Phủ, Bút Phán Quan, Ngài cũng sẽ không nói ra những lời vừa rồi." Nghe nói vậy, Hậu Thổ Thánh nhân mặt trầm xuống, trực tiếp nói: "Nếu Ngã xảy ra tình huống đó, Ngã cũng sẽ không tìm Càn Nguyên Đại Thần để phân xử, Ngã sẽ tự tìm cách dùng phương thức của mình, để đòi lại thứ đã mất." Lời nói của mình và làm của Đế Thích Thiên thực ra là giống nhau, chỉ là bây giờ Đế Thích Thiên đã liên hợp với mấy vị Thánh nhân để tìm Càn Nguyên Đại Thần đòi, cũng là một phương pháp để đòi lại đồ vật.

Nhưng lại không ai phản bác Hậu Thổ Thánh nhân.

Bởi vì Hậu Thổ Thánh nhân tuy ý tứ gần như vậy, nhưng lại có ý rằng đồ vật bị người ta cướp rồi, thì có thể cướp lại a, tìm Càn Nguyên là không đúng đạo lý.

Nữ Oa Thánh nhân nhìn chúng nhân một lượt, cười nói: "À à, chuyện này mặc kệ đúng hay sai, tìm Càn Nguyên Đại Thần đều không hay lắm, dù sao là chuyện của đệ tử làm, có thể tìm vị đệ tử đó hỏi trước một chút a." Mấy người nhìn nhau, nhất thời trầm mặc không nói.

Càn Nguyên Đại Thần vừa rồi đã nói, không thể giết đệ tử, đã

không thể giết đệ tử, vậy thì đồ vật tự nhiên không đòi lại được.

Muốn đi tìm đệ tử đòi lại đồ vật, và tìm Càn Nguyên đòi đồ vật là như nhau.

Đông Hoàng Thái Nhất mặt sắc âm trầm, bây giờ tâm tình không tốt, lời nói cũng tràn đầy mùi thuốc súng, "Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên hai vị hẳn là rất mạnh a, đã đồ vật bị cướp đi, thì cướp lại, nói trắng ra là tất cả đều dựa vào thực lực mà nói, nếu có bản lĩnh, tự nhiên có thể cướp lại." "Khái khái. ....." Khổng Tuyên khái thấu một tiếng, ý là Đông Hoàng Thái Nhất đừng nói quá trực tiếp, rồi cười nói: "Ngã thì lại cho rằng, chuyện này chúng ta kỳ thực có thể thương lượng thương lượng, tuy Thánh vật bị cướp đi, nhưng lần này cũng không phải không có gì cả, cũng có thu hoạch, so với Thánh vật đã mất, Ngã thì lại cho rằng lần thu hoạch này còn lớn hơn, đủ để so với Thánh vật đã mất rồi." Ý của Khổng Tuyên rõ ràng, Đế Thích Thiên đến Càn Nguyên Tiên Cung, cuối cùng có một người có thể thành Thánh, Thánh vật đã mất và thành Thánh so với, cái nào quan trọng hơn?

Tự nhiên thành Thánh quan trọng hơn, vậy nếu hai bên tương hỗ triệt tiêu, sinh vật về với Càn Nguyên Tiên Cung cũng là chuyện nên làm.

Đế Thích Thiên lúc này lại có chút xấu hổ, bởi vì mình đã thành Thánh rồi a.

Sau khi suy nghĩ, Đế Thích Thiên bất đắc dĩ nói: "Càn Nguyên Đại Thần đã giúp đỡ Thiên Sứ Tộc của Ngã tự nhiên ghi nhớ trong lòng, chỉ là Thánh vật là nơi an thân của Thiên Sứ Tộc của Ngã, nếu không có vật này, Thiên Sứ Tộc của Ngã biết đi đâu an thân đây." Lời nói của Đế Thích Thiên có chút kỹ xảo, đang ám chỉ mọi người, Thánh vật có thể không đòi lại, nhưng tổng phải cho Thiên Sứ Tộc một nơi

an thân chứ?

Hơn nữa, Đế Thích Thiên cũng hy vọng có thể khiến Thiên Sứ Tộc rời khỏi Tây Phương Giáo, nhưng Tây Phương Giáo chắc chắn sẽ không thả người, nếu Càn Nguyên Đại Thần trực tiếp mở lời, Tây Phương Giáo muốn ngăn cản, cũng không thể nào.

Sau khi trầm mặc, Càn Nguyên cười nói: "Nơi của Tây Phương Giáo rộng lớn, tùy tiện tìm một chỗ là được rồi.

Ngô nhớ có một vùng biển, nơi đó thì có một vùng trời đất, vừa hay chia Tây Phương Giáo thành hai, sau này Tây Phương Giáo chia thành Đông Tây Phương và Bắc Tây Phương đi.

Đông Tây Phương do Tây Phương Giáo quản lý, Bắc Tây Phương do Thiên Sứ Tộc quản lý." Càn Nguyên không hỏi có nguyện ý hay không, trực tiếp chia địa giới, trực tiếp tuyên bố.

Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề Thánh nhân tuy không muốn, nhưng cũng bất đắc dĩ, Tây Phương Giáo hiện tại, kỳ thực tay cũng không vươn tới Bắc Tây Phương kia.

Chỉ là, tại sao lại phải chia một nửa địa bàn của Tây Phương Giáo cho Thiên Sứ Tộc, tự nhiên không muốn.

Điều khiến hai người tức giận nhất, vốn dĩ Đế Thích Thiên chỉ là cấp đệ nhất, ai ngờ một tranh chấp ở Càn Nguyên Tiên Cung, lại có thể ngồi ngang hàng với mình.

Khiến người ta xấu hổ.

Nếu sớm biết như vậy, đã không để Đế Thích Thiên đến rồi.

Sau khi trầm mặc một lát, Đế Thích Thiên cười nói: "Cái đó, nếu chư vị Thánh nhân không có ý kiến, Ngã tự nhiên vô cùng nguyện ý." Đại Phạn Thiên lúc này cũng không nói gì, bởi vì cũng biết, hiện tại là biện pháp tốt nhất, tuy đối với chuyện thành Thánh vẫn còn canh cánh

trong lòng, nhưng Đại Phạn Thiên có cái nhìn đại cục.

Hơn nữa, Đại Phạn Thiên tuy cùng Đế Thích Thiên ngồi ngang hàng, không ở trong Thiên Sứ Tộc, Đế Thích Thiên nắm giữ đại quyền, mình chỉ phụ trợ, để Đế Thích Thiên thành Thánh cũng là kết cục tốt nhất, bất kể Thiên Sứ Tộc có một Thánh nhân, cũng là chuyện đáng để vui mừng.

Tuy hai người tín nhiệm không đạt đến trình độ của Tiếp Dẫn Thánh nhân Chuẩn Đề Thánh nhân, nhưng tín nhiệm giữa Đại Phạn Thiên và Đế Thích Thiên, cũng mạnh hơn những người khác.

Cuối cùng, chuyện đã được định đoạt, cấp cho Thiên Sứ Tộc một vùng trời đất, còn về chuyện Thánh vật, tự nhiên không cần truy cứu nữa.

Chương 240

Chuyện xem ra đều vui vẻ, nhưng tổng có người sẽ không vui.

Bản thân Càn Nguyên thì vô sở vị, bởi vì để Đế Thích Thiên thành Thánh, tự nhiên có nguyên nhân của mình.

Đế Thích Thiên cũng vô cùng vui vẻ, lần này thật sự không đến uổng công a, đơn giản là kiếm được đại tiện nghi.

Xem ra, Càn Nguyên Đại Thần này thật sự không tầm thường a, trách không được những Thánh nhân này đối với Ngài lại tôn kính như vậy, lại có tất cả phương pháp thành Thánh, nghe ý tứ, tựa hồ biết tất cả loại phương pháp này, nếu thật sự có thể giao hảo với Ngài, vậy sau này thành Thánh chẳng phải đơn giản rồi sao.

Còn về tâm tình của những người khác, thì đều như vậy.

Tâm tình của Nữ Oa Thánh nhân và Hậu Thổ Thánh nhân thì khá hơn một chút, dù sao những chuyện này không liên quan nhiều đến mình.

Nhưng tình hình của Khổng Tuyên và Đông Hoàng Thái Nhất thì quá tệ rồi, đương nhiên hai người ôm một chút hy vọng, đó là một lát nữa hỏi riêng Càn Nguyên Đại Thần, không thể nào không biết phương pháp thành Thánh, dù sao vừa rồi Càn Nguyên đã nói nếu thắng Đế Thích Thiên cũng có thể có phương pháp thành Thánh, vậy Càn Nguyên biết phương pháp thành Thánh, chỉ là không nói.

Cho nên, tâm tình của hai người tuy tệ nhưng thực ra có một chút hy vọng.

Mặt Hồng Quân âm trầm không nói gì, từ khi Đế Thích Thiên thành Thánh, y một câu cũng không nói, phảng phất đang suy tư

chuyện gì đó.

Còn về Thái Thượng Lão Quân lại càng giống một người bàng quan, phảng phất tất cả những chuyện đang xảy ra đều không liên quan đến y, tuy nhiên kỳ thực trong lòng y cũng vô cùng gợn sóng, Đế Thích Thiên thành Thánh khiến y cảm thấy một chút bất ổn, điều thật sự khiến y lo lắng là Càn Nguyên, một câu nói có thể khiến người khác thành Thánh, sức mạnh đáng sợ như vậy đơn giản là khiến những Thánh nhân này trở nên vô giá trị, ít nhất trong mắt Càn Nguyên những Thánh nhân này không đáng nhắc tới, bởi vì chỉ cần một câu nói có thể khiến người khác thành Thánh, còn ai quan tâm Thánh nhân nữa chứ, tuy nhiên, chính vì như vậy, mới khiến Thái Thượng Lão Quân vô cùng kiêng kỵ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bề ngoài là người bình tĩnh nhất, nhưng lúc này kỳ thực là người tức giận nhất, lần này thật sự không làm được gì cả, ngược lại khiến mọi chuyện trở nên phức tạp, điều duy nhất có thể khiến y may mắn, là Đế Thích Thiên cũng thù hận Càn Nguyên Tiên Cung, cũng có thể liên hợp, chỉ là đã thành Thánh, đối với mình không phải chuyện tốt, lại thêm một người ràng buộc.

Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề Thánh nhân cũng trong lòng khó chịu, nhưng không có cách nào, bây giờ đã ván đã đóng thuyền, không có bất kỳ cách nào.

Càn Nguyên nhìn chúng nhân, khẽ vung tay nói: "Nếu không có chuyện gì, có thể lui xuống rồi." Chúng nhân cúi người, cáo từ Càn Nguyên, Đông Hoàng Thái Nhất và mấy người cũng vậy.

Đợi chúng nhân rời khỏi cung điện, Đông Hoàng Thái Nhất và Nữ Oa Thánh nhân mấy người thì không đi, một lát nữa còn phải đi vào, chỉ là vì ở cùng Tiếp Dẫn Thánh nhân và những người khác, cho nên lúc này không thể trực tiếp ở lại trong cung điện, cần phải đi ra trước,

rồi sau đó mới đi vào, làm như vậy là để cho Tiếp Dẫn Thánh nhân thấy.

Tiếp Dẫn Thánh nhân hiển nhiên cũng biết Nữ Oa mấy người sẽ không đi, cho nên cũng không nói gì, trực tiếp ai về nhà nấy.

Đợi Tiếp Dẫn Thánh nhân rời đi, Nữ Oa Thánh nhân lần thứ hai tiến vào cung điện.

Càn Nguyên nhìn thấy, lại không chút bất ngờ, người khác thành Thánh, tự nhiên mình cũng hy vọng có thể thành Thánh.

Càn Nguyên nhìn y, nhàn nhạt cười: "Không đi a?" "Sư Tôn, Ngài bên kia biết mà còn hỏi sao?" Nữ Oa Thánh nhân nhìn Càn Nguyên, mặt có chút ửng hồng, mới nói: "Ngã muốn hỏi Ngài chuyện thành Thánh, nghe ý Ngài vừa rồi, tựa hồ có phương pháp thành Thánh, đã có thể khiến Đế Thích Thiên thành Thánh, không biết có thể khiến tộc nhân của Ngã thành Thánh không?" Càn Nguyên nhìn y, trầm mặc không nói, tựa hồ cố ý không nói, xem ra đang chờ mấy người khác tiếp tục nói.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Càn Nguyên, cũng bắt đầu lên tiếng.

Đông Hoàng Thái Nhất cảm thấy, nếu không nói, phỏng chừng Càn Nguyên sẽ cố ý không biết, chỉ khi nói ra, Càn Nguyên mới trả lời.

Sau khi cân nhắc lời lẽ, Đông Hoàng Thái Nhất mới nói: "À à, Càn Nguyên Đại Thần, Ngã nếu đánh thắng Đế Thích Thiên, Ngài thật sự có thể nói cho Ngã phương pháp thành Thánh sao?" Càn Nguyên gật đầu, cười không nói.

Đông Hoàng Thái Nhất có chút xấu hổ, ai bảo mình không đánh thắng Đế Thích Thiên chứ, tuy nhiên như vậy, nhưng vẫn mặt dày nói: "Đã như vậy, Ngã thì muốn hỏi Càn Nguyên Đại Thần, Ngài bây

giờ có thể nói cho Ngã phương pháp thành Thánh không?" Càn Nguyên à à cười một tiếng, trực tiếp hỏi: "Vậy, ngươi đánh thắng Đế Thích Thiên sao?" "Không có." Đông Hoàng Thái Nhất quýnh quáng.

Càn Nguyên bất đắc dĩ nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, xấu hổ nói: "Đã nói rồi, đều không làm, trực tiếp hỏi Ngô muốn phương pháp thành Thánh, Ngô nếu cho rồi, chẳng phải đối với người khác không công bằng sao?

Mặc kệ Nữ Oa Thánh nhân Tiếp Dẫn Thánh nhân, tuy trước khi thành Thánh chưa từng làm, nhưng phải biết, thành Thánh đều có đại công đức, nhưng ngươi đều không có, trực tiếp muốn thành Thánh, nói vậy thì không được." "Vậy Ngã cần phải làm gì?

Xin Càn Nguyên Đại Thần phân phó." Đông Hoàng Thái Nhất nói.

Càn Nguyên nhìn y, suy tư nói: "Ngươi thì cần phải làm hòa đi, Đế Thích Thiên thành Thánh là bởi vì nhất định phải thành Thánh, bởi vì thành Thánh sẽ thay đổi cục diện này của Hồng Hoang.

Thành Thánh, chú định chỉ là ngắn ngủi, thành Thánh sẽ mang đến tai họa diệt vong cho cả Thiên Sứ Tộc, Ngô để y thành Thánh, kỳ thực là để y chết." "Cũng là nguyên nhân Ngô muốn ngươi và y đánh, một là muốn nói cho ngươi biết, Hồng Hoang rộng lớn vượt ngoài sức tưởng tượng của ngươi, những người lợi hại hơn ngươi không phải là không có, ngươi đừng quá kiêu ngạo nữa, đừng nói thành Thánh, ngươi bây giờ tu luyện chưa đạt đến đỉnh điểm, đừng nói chuyện thành Thánh nữa, bởi vì cảnh giới tu luyện còn một chặng đường dài, muốn thành Thánh thì cần phải đạt đến một bình cảnh thành Thánh." Đông Hoàng Thái Nhất và Khổng Tuyên nửa hiểu nửa không, nếu không có Đại Phạn Thiên xuất hiện, hai người thật sự sẽ cho rằng trong số các Thánh nhân, mình nhất định là nhân vật lợi hại nhất, cũng cho rằng mình ngang với Thánh nhân, giữa mình và Thánh nhân cũng

chỉ có một bước xa, nhưng sau khi đánh một trận với Đế Thích Thiên, mới phát hiện mình không lợi hại như vậy.

Đương nhiên rồi, cũng đã hiểu rõ ý của Càn Nguyên, đó là cảnh giới tu luyện hiện tại thực ra không đủ để thành Thánh, đơn giản là tu vi không đủ điều kiện để trở thành Thánh nhân.

Lúc này, nghe Càn Nguyên tiếp tục nói: "À à, nguyên nhân thứ hai Ngô để ngươi và y đánh, là vì Ngô biết ngươi không phải đối thủ của y, cho nên y nhất định sẽ biết phương pháp thành Thánh, cũng nhất định có thể thành Thánh." "Sư Tôn, thành Thánh liền tử vong?

Chẳng lẽ sau khi thành Thánh, sẽ tử vong sao?

Nhưng Thánh nhân bất tử bất diệt, làm sao có thể tử vong chứ." Hậu Thổ có chút chấn động hỏi, đối với y đơn giản là một chuyện khó tin.

Càn Nguyên à à cười một tiếng, điềm tĩnh nói: "Thánh nhân bất tử bất diệt, ai nói a?

Những Thánh nhân đó nói, nhưng người trên Thánh nhân thì không có lời nói này phải không, Thánh nhân không phải là một cảnh giới cuối cùng, còn có cảnh giới tốt hơn Thánh nhân nữa, những người đó giết Thánh nhân cũng không phải là không thể.

Cho nên Thánh nhân cũng không phải là bất tử bất diệt, huống hồ, Ngô cũng có phương pháp giết Thánh nhân, chỉ cần ngươi nguyện ý đi tìm, tự nhiên có thể tìm thấy mấu chốt trong đó.

Đương nhiên, những chuyện này ngươi cũng không cần quá quan tâm nữa, chỉ cần tĩnh lặng mà xem thôi." Nói đến đây, Càn Nguyên đột nhiên cảm khái một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Đều cho rằng Đế Thích Thiên thành Thánh là chuyện tốt, nhưng lại không ai biết, thành Thánh kỳ thực là hại y, càng hại cả Thiên Sứ Tộc, cách diệt vong không còn

xa nữa, cứ chờ xem đi.” Mấy người trầm mặc không nói.

Sau một lát, Đông Hoàng Thái Nhất không cam tâm hỏi: “Vậy xin hỏi Càn Nguyên Đại Thần, Ngài có thể nói trước cho Ngã phương pháp thành Thánh không, như vậy Ngã cũng có phương hướng.” Càn Nguyên lườm Đông Hoàng Thái Nhất một cái, trực tiếp nói: “Không được, bản thân ngươi thực lực mạnh, nếu thành Thánh, tự nhiên sẽ mạnh hơn những Thánh nhân khác, cho nên Thiên Đạo sẽ không để ngươi bây giờ thành Thánh, cũng không phải lúc thành Thánh, tạm thời kiên nhẫn tu luyện, quản tốt Yêu Tộc đi, khi nào có thể thành Thánh, Ngô tự nhiên sẽ nói cho ngươi.” Đã Càn Nguyên nói rõ ràng như vậy, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không nói gì nữa.

Khổng Tuyên trầm tư một lát, rồi nói: “Càn Nguyên Đại Thần, Ngã có thể thành Thánh không?” Nói xong, Khổng Tuyên kỳ thực trong lòng có chút thấp thỏm, bởi vì phương pháp thành Thánh của mỗi người đều không giống nhau, nhân quả thành Thánh của mỗi người cũng khác nhau, giống như Đông Hoàng Thái Nhất thành Thánh và mình thành Thánh không giống nhau, cho nên hai người giữa thành Thánh cũng không giống nhau, đó cũng là nguyên nhân hỏi ra câu đó.

Đông Hoàng Thái Nhất không thể thành Thánh lúc này, không có nghĩa là Khổng Tuyên và Đông Hoàng Thái Nhất giống nhau.

“À?” Càn Nguyên nhìn Khổng Tuyên một cái, có chút khó xử, “Ngươi thành Thánh còn khó khăn hơn Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Hoàng Thái Nhất thân là chủ của Yêu Tộc, thân mang Đông Hoàng Chung, vì sự cân bằng, cho nên Đông Hoàng Thái Nhất thành Thánh tương đối khó, nhưng mặc kệ, thực lực của các Thánh nhân khác sẽ tăng cường, cùng với thực lực đang tăng cường mà xem, sự cân bằng này tự nhiên sẽ từ từ biến mất, Đông Hoàng Thái Nhất tự nhiên có hy vọng thành Thánh.” “Nhưng ngươi và Đông Hoàng Thái Nhất không giống nhau, bởi vì ngươi là chủ Thiên Đình, đã quản lý Tam Giới rồi,

nếu lại thành Thánh, vậy chẳng phải Hồng Hoang đều là của ngươi rồi sao.

Đã có vị trí chủ Thiên Đình này, thân phận của ngươi cao quý, tương đương với Thánh nhân, thọ mệnh kỳ thực cũng giống Thánh nhân, có đại vận khí trong người, gần như giống Thánh nhân bất tử bất diệt." "Cho nên, ngươi thành Thánh kỳ thực còn khó hơn." Nói đến đây, Càn Nguyên không khỏi nhìn Khổng Tuyên một cái, thấy sắc mặt Khổng Tuyên có chút tái nhợt, liền tiếp tục nói: "Đương nhiên, ngươi thành Thánh cũng có hy vọng, không giống Đông Hoàng Thái Nhất, đều tương đối khó, nếu có một ngày Đông Hoàng Thái Nhất có thể thành Thánh, vậy thì cách thành Thánh của ngươi cũng không còn xa nữa, nếu Đông Hoàng Thái Nhất chưa thành Thánh, cũng không cần nói nhiều rồi." Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, không khỏi khóe miệng co giật, cứ nghĩ mình thành Thánh đã đủ khó rồi, không ngờ Khổng Tuyên còn khó hơn mình, khiến trong lòng mình thoải mái hơn một chút.

Từ một điểm nào đó mà xem, Càn Nguyên Đại Thần không phải là không muốn giúp đỡ, thật sự là thời cơ chưa đến, nếu không thì cũng không đến nỗi nói những lời này với Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên bây giờ lại uất ức rồi, phải đợi sau khi Đông Hoàng Thái Nhất thành Thánh mới có cơ hội, điều này khiến y vô cùng uất ức.

Khổng Tuyên nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, đột nhiên bất đắc dĩ nói: "Ngươi Đông Hoàng Thái Nhất, phải nhanh chóng thành Thánh a, Ngã có thể thành Thánh hay không còn phải xem ngươi đấy." Đông Hoàng Thái Nhất bất đắc dĩ nhìn Khổng Tuyên, cười khổ nói: "Ngã sẽ cố gắng vậy." Sau khi hai người hỏi xong vấn đề, Hậu Thổ Thánh nhân nói: "Sư Tôn, Vu Tộc của Ngã có thể có người thành Thánh không?

Tuy Ngã đã thành Thánh, nhưng Ngã là chủ Địa Phủ, cũng không phải Thánh nhân trên trời, Ngã cảm thấy Vu Tộc thì lại có thể có một người thành Thánh." Càn Nguyên gật đầu, trực tiếp nói: "Ân, ngươi nói không sai, người thành Thánh của Vu Tộc nằm trên Hình Thiên.

Nhưng cũng cần phải đợi cơ hội, bây giờ thì không phải là không thể." Hậu Thổ Thánh nhân gật đầu, lại không nói gì nữa, có cơ hội thành Thánh là được rồi, còn về khi nào thành Thánh, Hậu Thổ Thánh nhân một chút cũng không sốt ruột, đã nhiều năm trôi qua rồi, đợi thêm vài năm nữa cũng vô sở vị.

Nữ Oa Thánh nhân nhìn Càn Nguyên, cũng hỏi: "Sư Tôn, vậy Yêu Tộc của Ngã chẳng phải cũng có một người có thể thành Thánh sao?" Càn Nguyên nhìn Nữ Oa, à à cười một tiếng: "À, Yêu Tộc cũng có một người có thể thành Thánh, Đông Hoàng Thái Nhất chẳng phải là người đó sao?" Đông Hoàng Thái Nhất ngạc nhiên, không khỏi cảm thấy có chút không đúng, nhưng lại cảm thấy lời Càn Nguyên nói cũng có lý.

Nữ Oa nghe vậy, lập tức phản đối nói: "Sư Tôn, lời Ngài nói tựa hồ có chút không đúng a.

Đông Hoàng Thái Nhất có khả năng thành Thánh, nhưng Vu Tộc cũng có Tổ Vu a, Tổ Vu tương đương với Thánh nhân, Ngài nói Vu Tộc có thể có một người thành Thánh, vậy không có Tổ Vu, nhưng Yêu Tộc của Ngã một người thành Thánh, Ngài lại bao hàm Đông Hoàng Thái Nhất, điều đó có chút không đúng phải không?" "Có gì không đúng?" Càn Nguyên nhìn Nữ Oa, nghiêm túc nói: "Vu Tộc có hai người là Thánh nhân, Yêu Tộc cũng có hai người là Thánh nhân, hợp lý.

Đừng có cố tình quanh co với Ngô nữa." Nói đến đây, Càn Nguyên nhìn chúng nhân, nghiêm túc nói: "Thánh nhân thiên hạ không đếm

xuể, chỉ cần có bản lĩnh, chỉ cần có năng lực, ai cũng có thể thành Thánh, thậm chí không cần sự giúp đỡ của Ngô, nhưng con đường thành Thánh vốn gập ghềnh, các ngươi muốn thành Thánh khó như lên trời, nhưng mỗi người đều có một đường sinh cơ.

Nếu tộc nhân của ngươi nếu có cơ hội, đừng nói hai người thành Thánh, tất cả thành Thánh cũng có khả năng, nhưng có thể thành Thánh hay không còn phải xem ngươi." Chúng nhân trầm mặc không nói, lời nói của Càn Nguyên phảng phất khiến họ cảm thấy một cánh cửa mới đang hé mở.

Phảng phất, thành Thánh thực ra cũng không khó đến vậy, đã mỗi người đều có cơ hội thành Thánh, tự nhiên cũng có thể được.

"Càn Nguyên Đại Thần, tuy chúng Ngã đều có cơ hội thành Thánh, nhưng Ngã lại khó lòng biết được phương pháp thành Thánh." Nữ Oa Thánh nhân bất đắc dĩ, đây mới là vấn đề lớn nhất, khiến mình đối mặt với khó khăn thành Thánh, tự nhiên không sợ, nhưng lại không biết làm thế nào để thành Thánh.

Lúc này, Càn Nguyên cười nói: "Thành Thánh mà thôi, hà tất chấp trước chứ.

Còn về phương pháp thành Thánh, thực ra có rất nhiều loại, Ngô cho các ngươi một phương pháp thành Thánh đơn giản nhất, đó là ngủ, ngủ thực ra cũng có thể thành Thánh, điều này chắc chắn không tin phải không?" Càn Nguyên nhìn chúng nhân, trong mắt mang theo một tia bất đắc dĩ.

Ngay sau đó, Càn Nguyên tiếp tục nói: "Không nói cho các ngươi, các ngươi cũng không dùng được loại phương pháp này.

Cho nên, muốn thành Thánh, con đường của mỗi người đều không giống nhau, thực ra không cần Ngô, đến lúc đó tự nhiên cũng sẽ hiểu, Ngô không cần nói trước cho các ngươi làm gì." Chúng nhân nghe vậy

một trận vô ngữ, cảm thấy Càn Nguyên có lẽ đang nói đùa, nhưng lại cảm thấy không giống.

Chương 241

"Sư Tôn, thật sự có loại phương pháp thần kỳ đó sao?" Nữ Oa Thánh nhân không tin hỏi, cảm thấy khả năng này rất nhỏ, có lẽ chỉ là Càn Nguyên cho một ví dụ thôi, không thể xem là thật.

Càn Nguyên nhìn y, khẽ cười, chỉ vào tiểu đồng tử đang ngủ dưới một gốc cây bên ngoài, nói: "Thấy tiểu đồng tử kia không?

Tu luyện bằng cách ngủ, ngủ đã ngủ đến cảnh giới Đại La Kim Tiên rồi, sau này tiếp tục ngủ nữa, có lẽ có thể đạt được tu vi Chuẩn Thánh, ngủ thêm nữa, có thể thành Thánh, chỉ là rốt cuộc cần bao lâu thì cần phải xem tạo hóa và vận khí cá nhân rồi." Ánh mắt chúng nhân không khỏi đều nhìn về phía tiểu đồng tử đang ngủ bên ngoài, ai cũng không ngờ tiểu đồng tử này lại tu luyện bằng cách ngủ đến trình độ này, điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn, tiểu đồng tử kia lại có cơ hội ngủ mà có cơ hội thành Thánh nhân, phỏng chừng đây là phương pháp thành Thánh dễ dàng nhất, thư thái nhất thiên hạ rồi phải không?

Thấy chúng nhân đều có chút xuất thần, Càn Nguyên đột nhiên nhìn họ, nói: "À à, các ngươi cũng không cần ghen tị, Ngô chỉ là nói có khả năng thành Thánh, nhưng có thể thắng hay không đều cần phải dựa vào cơ duyên, có lẽ cả đời cũng chỉ là một Đại La Kim Tiên, có lẽ có thể tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh, còn về thành Thánh, vậy thì càng khó hơn." "Có Càn Nguyên Đại Thần Ngài ở đây, thành Thánh tự nhiên không thành vấn đề." Đông Hoàng Thái Nhất khẽ vỗ một câu nịnh bợ.

Càn Nguyên nghe vậy, à à cười một tiếng, tuy có người thành Thánh cũng không phủ nhận, thành Thánh không đơn giản như vậy,

đương nhiên đối với mình cũng không quá khó, chỉ cần mình nguyện ý làm.

"Không có chuyện gì, không phải cũng nên rời đi rồi sao.

Chuyện cần hỏi cũng đã hỏi xong rồi, Ngô cũng đã nói kết quả rồi, chắc chắn sẽ không còn vấn đề gì nữa phải không?" Càn Nguyên nhìn chúng nhân, nhàn nhạt nói, hiển nhiên đã hạ lệnh trục khách.

Chúng nhân nhìn nhau, đều không có ý muốn đi.

Bởi vì mấy người cảm thấy, ở Càn Nguyên Tiên Cung cũng đã nhận được không ít lợi ích rồi, không thể nào hỏi xong chuyện của mình, rồi trực tiếp muốn đi, tổng phải giúp Càn Nguyên chứ.

Bây giờ, Càn Nguyên Tiên Cung và mấy Giáo phái khác cùng với những người khác là địch, những người này tổng không thể đứng nhìn, cũng nên giúp một tay.

"Sư Tôn, mấy vị sư muội kia cần giúp đỡ sao, Yêu Tộc của Ngã cũng không dễ chọc đâu, có thể phái người đi giúp đỡ tiểu sư muội." Nữ Oa nhìn Càn Nguyên, nhàn nhạt nói.

Hậu Thổ cũng lập tức nói: "À, Vu Tộc của Ngã cũng sẽ đi." Khổng Tuyên cũng nói: "Có Thiên Đình, tuy Thiên Đình không bằng Vu Tộc và Yêu Tộc, nhưng chuyện này vì Thiên Đình, Thiên Đình của Ngã tất nhiên sẽ tận lực giúp đỡ." Đông Hoàng Thái Nhất gãi đầu, có chút xấu hổ nói: "Tuy Ngã không đánh thắng Đế Thích Thiên, nhưng Ngã và Đế Tuấn thì cũng có thể giúp đỡ." Bởi vì Nữ Oa đại diện cho Yêu Tộc, cho nên Đông Hoàng Thái Nhất không thể nào nói giúp đỡ Yêu Tộc được nữa, nhưng mình và Đế Tuấn thì có thể đích thân ra mặt.

Càn Nguyên khẽ cười, nhìn mọi người, nói: "Tạm thời không cần, khi nào cần ra tay, tự nhiên sẽ ra tay, nhưng bây giờ thì không cần,

cũng đừng đi giúp đỡ.

Còn về Khổng Tuyên, cứ làm theo lời đã nói trước đó đi, Vu Tộc và Yêu Tộc đừng động." "Vì sao?" Đông Hoàng Thái Nhất nhíu mày hỏi.

Nghe Đông Hoàng Thái Nhất hỏi, Càn Nguyên nhàn nhạt cười, nghiêm túc nói: "À à, vừa rồi Ngô chẳng phải đã nói sao, Đế Thích Thiên thành Thánh sẽ diệt vong.

Chẳng lẽ các ngươi không nhìn ra, các Thánh nhân không muốn thấy y thành Thánh, huống hồ Đế Thích Thiên là ngoại tộc, Hồng Quân cũng không thích, Hồng Quân là Đạo Tổ, ngoại tộc xuất hiện tất nhiên phải loại bỏ, đó là ý của Thiên Đạo, Hồng Quân cũng không thể thay đổi, cũng là xu thế chung, Hồng Quân vẫn không thể thay đổi.

Cho nên, Ngô sẽ thương lượng với mấy vị Thánh nhân kia, vào thời khắc then chốt, tất nhiên sẽ diệt trừ Thiên Sứ Tộc." "Nhưng, mấy người đó chắc chắn sẽ kéo y xuống nước, một khi diệt trừ Thiên Sứ Tộc, lúc đó cứ xem mà làm thôi." "Sư Tôn, nghe nói Thiên Sứ Tộc có mấy ức người, chẳng lẽ thật sự muốn diệt trừ toàn bộ?" Khổng Tuyên có chút kinh ngạc hỏi.

Càn Nguyên gật đầu, vô cùng nghiêm túc: "À, nhất định phải diệt trừ toàn bộ.

Nhưng, nhiều người như vậy tổng sẽ có người thoát được, cũng không thể nào diệt sát toàn bộ." Lời nói có chút kỳ lạ, lúc đầu nói nhất định phải giết toàn bộ, sau lại nói không thể nào giết toàn bộ.

Khiến chúng nhân không hiểu rốt cuộc ý của Càn Nguyên là gì.

"Sư Tôn, rốt cuộc ý của Ngài là gì a?" Nữ Oa Thánh nhân nghi ngờ hỏi.

Càn Nguyên nhìn y, nhàn nhạt nói: "À à, không có ý tứ gì, ý của

Ngô đơn giản là, Ngô hy vọng có thể triệt để diệt trừ y, nhưng hiển nhiên không thể nào." Chúng nhân ngạc nhiên không nói gì, không hiểu vì sao Càn Nguyên lại có cách nói này, bởi vì trong mắt họ, tuy thêm một Thánh nhân không phải chuyện tốt, nhưng thêm một Thánh nhân có thể đối với Tây Phương Giáo và Xiển Giáo sản sinh tác dụng áp chế nhất định.

Từ một điểm nào đó, sự xuất hiện của Đế Thích Thiên vô cùng cần thiết, hoặc sự tồn tại của y đối với Càn Nguyên Tiên Cung và Nữ Oa vô cùng có lợi.

Ban đầu, họ cho rằng Càn Nguyên để Đế Thích Thiên thành Thánh, dụng ý cũng là để kiềm chế Tây Phương Giáo, nhưng bây giờ xem ra không phải là chuyện như vậy a.

Không những không phải là chuyện như vậy, tựa hồ còn ngược lại hoàn toàn với Càn Nguyên.

Nữ Oa Thánh nhân nhìn Càn Nguyên, hiếu kỳ hỏi: "Càn Nguyên Đại Thần, Ngài tựa hồ đối với Thiên Sứ Tộc có vẻ không hài lòng." Càn Nguyên nhìn Nữ Oa, biết Nữ Oa Thánh nhân đang nói giảm đi, nhưng lại không chút bận tâm, nói thẳng: "Ngô không phải không hài lòng, là vô cùng chán ghét." "Vì sao?" Nữ Oa Thánh nhân không hiểu lắm, trong ấn tượng của mình, Càn Nguyên Đại Thần tựa hồ đối với bất kỳ ai cũng mang thiện ý, đối đãi với Tiếp Dẫn Thánh nhân cũng vậy, nếu không thì cũng sẽ không nói cho y một số phương pháp thành Thánh, để y có thể thuận lợi thành Thánh, có thể trong nhiều năm như vậy, Càn Nguyên đối với bất kỳ Thánh nhân hay bất kỳ chủng tộc nào cũng vô cùng thiện ý, cố gắng làm những gì có thể giúp đỡ, chưa từng thấy Ngài lại chán ghét một chủng tộc như vậy.

Nhưng, Thiên Sứ Tộc này lại cứ trở thành chủng tộc mà Càn Nguyên ghét nhất, khiến người ta không hiểu.

Càn Nguyên nhìn y, nhàn nhạt nói: "Không cần nói nhiều, chỉ đơn thuần chán ghét thôi, bởi vì bọn gia hỏa này và Hồng Hoang của Ngô không hợp nhau, thuộc về người ngoại tộc, cho nên tự nhiên phải diệt tuyệt chúng." Một câu nói đơn giản, nhưng Nữ Oa và những người khác cũng có thể nghe ra sự tàn khốc đó.

Lần đầu tiên thấy Càn Nguyên nói ra những lời tàn nhẫn như vậy với một chủng tộc, trong lòng có chút không thể chấp nhận.

Lúc này, Càn Nguyên đột nhiên chuyển chủ đề, hiếu kỳ hỏi: "Đúng rồi, Thông Thiên Giáo Chủ không đến sao?

Chẳng lẽ bị chuyện gì đó làm chậm trễ sao?" Khổng Tuyên gật đầu, nhìn Càn Nguyên nói: "Càn Nguyên Đại Thần, Thông Thiên Giáo Chủ đang bế quan tu luyện, đối với chuyện bên ngoài lại không biết." "Vậy sao, xem ra tu vi của y lại sắp tinh tiến rồi.

Xiển Giáo đang đối mặt với nguy cơ như vậy, Thông Thiên có thể tu luyện tinh tiến, cũng không dễ dàng, ngược lại mình thì luôn không có chuyện gì, tu vi cũng không tăng trưởng quá nhiều a?" Càn Nguyên nhìn mấy người, trong ngữ khí có chút ý trào phúng.

Mấy người bị Càn Nguyên nói có chút xấu hổ, Khổng Tuyên và Đông Hoàng Thái Nhất thì khá hơn một chút, dù sao mình và hai vị Thánh nhân không giống nhau, cũng không thể nào so sánh với Thánh nhân của người ta, nhưng Nữ Oa và Hậu Thổ hai vị Thánh nhân thì có chút xấu hổ rồi.

"Ngã sao có thể so với Thông Thiên được chứ." Nữ Oa Thánh nhân à à cười một tiếng, mặt có chút ửng hồng.

Càn Nguyên bất đắc dĩ nhìn y, khẽ nói: "Tuy là con gái, nhưng trong mấy vị Thánh nhân, tu vi của ngươi thuộc loại thấp nhất, có chút mất mặt a, cũng là đệ tử của Ngô đấy, Ngô hy vọng có thể có địa vị cao hơn trong số các Thánh nhân, nhưng cũng không thể nào đứng

cuối cùng a, thực lực của Hậu Thổ không tệ, nhưng thực lực của Nữ Oa thì thật sự không được a." Nữ Oa nhìn Càn Nguyên, không phục nói: "Sư Tôn, ý Ngài là tu vi của Ngã là thấp nhất trong mấy vị Thánh nhân sao?

Điều này Ngã không đồng ý một chút nào a, có lẽ tu vi của Ngã là thấp nhất, nhưng về mặt thực lực Ngã không cho rằng mình không phải đối thủ của họ, Ngài nói sao?" Càn Nguyên lắc đầu, nghiêm túc nói: "Không, thực lực trong mấy người đó cũng là tồn tại đứng cuối cùng, ngươi nếu không muốn sau này bị những Thánh nhân kia bắt nạt, tốt nhất có thể nâng cao thực lực, như vậy đối với ngươi và đối với Yêu Tộc đều là chuyện tốt.

Nhưng đừng có trông chờ, xảy ra chuyện gì thì tìm Ngô, Ngô có thể quản không nhiều chuyện, đến loại chuyện này cũng lười quản." Nữ Oa Thánh nhân bất đắc dĩ gật đầu, nói nhỏ: "Biết rồi, xin Ngài yên tâm, Ngã sẽ tu luyện." Càn Nguyên gật đầu, không nói gì nữa.

Chúng nhân thấy Càn Nguyên không nói gì nữa, liền lần lượt đứng dậy cáo từ, chuyện cần hỏi đã hỏi xong rồi, bây giờ nên rời đi.

Nhìn bóng lưng mấy người rời đi, Càn Nguyên khẽ thở dài một tiếng, suy tư về tình hình Thiên Sứ Tộc.

Bây giờ tuy Đế Thích Thiên thành Thánh, tự nhiên đã gây ra một số uy hiếp cho Tây Phương Giáo, phỏng chừng mấy vị Thánh nhân kia bây giờ đối với Thiên Sứ Tộc cũng không có thiện cảm.

Lúc này Hồng Quân và những người khác đã quay về Tử Tiêu Cung, Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên sau khi rời khỏi Càn Nguyên Tiên Cung, hai người trực tiếp quay về Thiên Sứ Tộc.

Chúng nhân khẽ gật đầu, đều trầm mặc không nói, bởi họ hiểu Hồng Quân đang nhắc nhở, không nên mưu tính Càn Nguyên, cũng đừng mưu tính các đệ tử của y.

Dùng thủ đoạn tàn hại đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung, loại thủ pháp này là không thể thực hiện được.

Sở dĩ Hồng Quân cảnh cáo, là vì y cực kỳ thấu hiểu vài người bọn họ.

Vài người ấy đều giỏi mưu tính, có khả năng sẽ mưu tính người khác, khiến người khác đi sát hại đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung.

Nhưng loại thủ pháp này không khả thi, bởi dù Càn Nguyên có thể không biết có kẻ mưu tính mình, bề ngoài mưu kế có thể thiên y vô phùng, bề ngoài có thể khiến Càn Nguyên á khẩu vô ngôn, nhưng Càn Nguyên lại không bao giờ chịu bỏ qua.

Chỉ cần Càn Nguyên nguyện ý, y có vô số phương pháp để báo thù.

Mấy vị Thánh nhân kia cũng không phải kẻ ngu dốt, tự nhiên hiểu rõ ý của Hồng Quân, đương nhiên cũng không có ý định mưu tính Càn Nguyên.

Nếu Thánh nhân giữa các phe phái mưu tính lẫn nhau, mưu hại đệ tử của đối phương thì có thể được, nhưng đâu ai dám mưu tính Càn Nguyên.

Phải biết rằng, Càn Nguyên không thể đắc tội.

Người ta chỉ trong chốc lát có thể khiến một kẻ thành Thánh, đến lúc đối phó, đâu thể là đối thủ của người ta.

Huống hồ hiện giờ thực lực Càn Nguyên Tiên Cung cũng không thể trêu chọc.

Hồng Quân liếc nhìn một cái, nhàn nhạt nói: "Thôi được rồi, không có việc gì thì trở về đi.

Cố gắng đừng đi trêu chọc Càn Nguyên Tiên Cung.

Còn về Thiên Sứ Tộc, hiện giờ vẫn có thể hợp tác với họ.” Chúng nhân gật đầu, lần lượt cáo từ.

Rời khỏi Tử Tiêu Cung, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân rời đi.

Chương 242

Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng quay về, vì có chuyện muốn nói nên hai người đi chậm rãi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Thái Thượng Lão Quân, cười ha hả nói: "Sư huynh, không đến chỗ ta ngồi một chút sao?" Thái Thượng Lão Quân liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, khẽ nhíu mày, nhìn y nói: "Không đi nữa.

Có chuyện gì thì nói thẳng đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi có chút bất đắc dĩ, liếc nhìn nói: "Huynh nghĩ ý tứ của Hồng Quân Đạo Tổ là gì?" Thái Thượng Lão Quân liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, biết rõ mà vẫn cố ý hỏi: "Ý tứ gì?" "Ta, huynh nghĩ Hồng Quân Đạo Tổ có thái độ như thế nào đối với Đế Thích Thiên và Càn Nguyên Tiên Cung?" Nguyên Thủy Thiên Tôn bất đắc dĩ lặp lại câu hỏi.

Thái Thượng Lão Quân im lặng liếc nhìn, trực tiếp nói: "Có thái độ gì chứ, thái độ của ngài ấy chẳng phải rất rõ ràng sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn sững sờ, bất đắc dĩ nhìn y: "Hiện giờ xem ra, Hồng Quân Đạo Tổ cũng không ưa Thiên Sứ Tộc.

E rằng kết cục của Thiên Sứ Tộc sau này sẽ không tốt đẹp, bởi Thiên Sứ Tộc không chỉ đối địch với Càn Nguyên Tiên Cung, mà còn bị các Thánh nhân khác không ưa.

Hiện tại họ còn có ích nên không ai động đến, nhưng một khi giá trị sử dụng mất đi, e rằng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Còn về thái độ của Hồng Quân Đạo Tổ đối với Càn Nguyên Tiên Cung, tự nhiên là không trêu chọc, chỉ là bề ngoài không muốn trêu chọc, nhưng liệu có thực sự không muốn lật đổ Càn Nguyên Tiên Cung không?

Điều này ta tuyệt đối không tin.” Nghe vậy, Thái Thượng Lão Quân khẽ lắc đầu, nghiêm túc nói: “Ha ha, Càn Nguyên Tiên Cung quá mức cường đại, ngươi có muốn đắc tội y sao?

Đừng nói Hồng Quân Đạo Tổ, ta cũng không nguyện ý trêu chọc y, hà tất phải đi dò xét tâm tư của người khác.” “Đương nhiên phải làm rõ thái độ của cục diện, điều đó rất quan trọng cho hành sự của chúng ta sau này.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, cảm thấy bất đắc dĩ khi đối thoại với Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân khẽ lắc đầu, trực tiếp nói: “Ha ha, chuyện sau này thì sau này hãy nói, hiện giờ đã không ai nguyện ý trêu chọc Càn Nguyên Tiên Cung, hà tất tự mình tìm phiền phức, hà tất tự mình tìm kiếm phiền não.” “Biết trước một vài chuyện, chúng ta cũng có thể đối phó Càn Nguyên Tiên Cung một vài điều chứ.” Nguyên Thủy Thiên Tôn bất đắc dĩ nhìn y nói.

Thái Thượng Lão Quân nghe vậy, im lặng liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Đối phó Càn Nguyên Tiên Cung làm gì?

Không đắc tội Càn Nguyên Tiên Cung thì bớt trêu chọc y đi.” Nguyên Thủy Thiên Tôn bất đắc dĩ liếc nhìn Thái Thượng Lão Quân, phát hiện Thái Thượng Lão Quân dường như không nguyện ý đắc tội Càn Nguyên Tiên Cung.

Thái Thượng Lão Quân hiển nhiên không nguyện ý nói nhiều về đề tài này, trực tiếp nói: “Thôi được rồi, loại chuyện này nói ít thôi, dù sao cũng là chuyện không nên làm, cũng không thể đắc tội được.

Hiện giờ Tiệt Giáo và Thiên Đình đã đủ để ngươi ứng phó rồi, ngay cả ngươi còn khó ứng phó, không cần phải đối phó Càn Nguyên Tiên Cung nữa.” Lời này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút bị đả kích, nhưng lại không thể làm gì được, bởi đó là lời thật của Thái Thượng Lão Quân.

Hiện giờ ngay cả Tiệt Giáo và Thiên Đình y còn không đối phó nổi, huống hồ là Càn Nguyên Tiên Cung.

Vì liên quan đến Tiệt Giáo và Thiên Đình, Nguyên Thủy Thiên Tôn đành phải nói sang chuyện khác: "À phải rồi, bây giờ ta nên làm gì đây, đám người Tiệt Giáo và Thiên Đình kia càng ngày càng ngang ngược vô pháp vô thiên, cứ mãi gây phiền phức cho ta." "Vốn dĩ có thể đối phó, nhưng đám người Càn Nguyên Tiên Cung lại đến Tây Phương Giáo, kiềm chế Tiếp Dẫn Thánh Nhân, khiến thực lực của ta hiện giờ có chút không đủ.

Điều đáng giận hơn là Tiếp Dẫn Thánh Nhân, đám người đó không giúp ta, lại còn muốn ta đi giúp họ." Thái Thượng Lão Quân trầm ngâm, tìm tòi nói: "Ta lại cảm thấy, ngươi có thể mang theo đệ tử đến Tây Phương Giáo giúp đỡ.

Như vậy, thứ nhất có thể chuyển dời tất cả mọi thứ đến Tây Phương Giáo, tổn thất đối với Xiển Giáo sẽ không quá lớn.

Huống hồ Tây Phương Giáo hiện giờ đã khác xưa, ngoài Tiếp Dẫn Thánh Nhân ra, còn có Đế Thích Thiên và những người khác.

Nếu liên hợp, vậy thì đã khác rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nhíu mày, cảm thấy làm như vậy có chút không ổn.

Bởi vì y trước giờ đều ở địa vị cao cao tại thượng, nói trắng ra là các Thánh nhân khác đều hành sự theo tư duy của y, chịu sự kiềm chế và mệnh lệnh từ y.

Nhưng hiện tại tình hình dường như có chút thay đổi, đột nhiên từ vị trí quan trọng nhất trong số các Thánh nhân bị loại ra, những người quan trọng nhất bỗng nhiên lại trở thành hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo, khiến y có một loại cảm giác vô cùng mất cân bằng.

Cảm giác này không hề dễ chịu, cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn

hơi chút do dự.

Thái Thượng Lão Quân hiểu rõ Nguyên Thủy Thiên Tôn không buông được thể diện, cũng không tiện nói ra, chỉ nhàn nhạt liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, rồi nghiêm túc nói: "Ha ha, vậy thôi vậy, ta đi về trước đây." Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn định giữ lại, nhưng Thái Thượng Lão Quân căn bản không cho bất kỳ cơ hội nào, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Trong miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai chữ "khoan đã..." vừa thốt ra, Thái Thượng Lão Quân đã đi rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói nên lời, trong lòng có chút tức giận, một mình lặng lẽ trở về Ngọc Hư Cung, suy tư tiếp theo nên làm thế nào.

Giờ khắc này, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân đã trở về Tu Di Sơn.

Hai người ngồi xuống, mỗi người trầm mặc một lát, những chuyện xảy ra hôm nay có hơi nhiều, cũng là một cú sốc không nhỏ đối với nội tâm họ.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân liếc nhìn Chuẩn Đề Thánh Nhân, khẽ dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn: "Ha ha, hôm nay quả là được xem một màn đại hí, cũng thấy rõ nhiều điều rồi." Nghe vậy, Chuẩn Đề Thánh Nhân không khỏi khẽ thở dài một tiếng: "Ài, quả thật khiến ta đại khai nhãn giới, không ngờ Càn Nguyên Đại Thần lại kinh khủng đến vậy." "Càn Nguyên Đại Thần vì sao lại muốn để Đế Thích Thiên thành Thánh?

Ta luôn cảm thấy có chút kỳ lạ." Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhíu chặt mày, cảm thấy sự việc dường như có chút kỳ lạ, không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Chuẩn Đề Thánh Nhân gật đầu, cười nói: "Ngươi nói không sai, sự việc quả thực không đơn giản như vậy.

Quan hệ giữa Càn Nguyên Tiên Cung và Thiên Sứ Tộc không hề tốt đẹp, đệ tử của y và Thiên Sứ Tộc cũng có mâu thuẫn.

Theo lẽ thường, y hẳn không thể nào giúp đỡ Thiên Sứ Tộc, nhưng đột nhiên lại để Đế Thích Thiên thành Thánh, hiển nhiên có chút kỳ lạ." "Vì sao?" Tiếp Dẫn Thánh Nhân liếc nhìn Chuẩn Đề Thánh Nhân, rồi tự nói tự thì thầm: "Ta cá nhân cảm thấy, có thể là có chút liên quan đến Hồng Quân Đạo Tổ.

Cũng có lẽ Càn Nguyên Đại Thần không hề thích Thiên Sứ Tộc, để Đế Thích Thiên thành Thánh có lẽ là để gia tốc diệt vong của họ cũng không chừng.

Dù sao, thành Thánh rồi thì đã mang đến uy hiếp cho người khác, mang đến uy hiếp cho tất cả mọi người.

Nếu đến lúc đó có cơ hội diệt trừ Thiên Sứ Tộc, ta có thể bảo đảm tất cả các Thánh nhân đều sẽ ra tay." Chuẩn Đề Thánh Nhân gật đầu, ha ha cười nói: "Không cần nói nhiều nữa, dù sao hiện tại ta cần Thiên Sứ Tộc giúp đỡ, tạm thời có thể lợi dụng họ." Nghe Chuẩn Đề Thánh Nhân nói vậy, Tiếp Dẫn Thánh Nhân gật đầu, có chút tiếc nuối nói: "Thật đáng tiếc thay, nếu Đế Thích Thiên không thành Thánh, nếu Càn Nguyên Đại Thần không cho họ một vùng đất, chúng ta chưa chắc đã không thể khiến Thiên Sứ Tộc trở thành một phần của người chúng ta.

Như vậy, thực lực của ta có thể tăng cường rất nhiều, đến lúc đó Xiển Giáo, Tiệt Giáo và Thiên Đình cũng không thể làm gì được ta.

Thật quá đáng tiếc." Chuẩn Đề Thánh Nhân lặng lẽ lắc đầu, cũng cảm thấy tiếc nuối, nhưng không có cách nào.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, giữa thiên địa đột nhiên sản sinh một trận ba động kịch liệt.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân đột nhiên đứng dậy, ánh mắt cấp tốc nhìn về phía xa xăm, nơi đó chính là chỗ Đế Thích Thiên đang ở.

Giờ khắc này, Đế Thích Thiên vẫn như cũ đã thành Thánh nhân.

Khoảnh khắc ấy, vô số ánh mắt trong Hồng Hoang đều từ phương xa đổ dồn về phía Đế Thích Thiên.

Sau nhiều năm kể từ khi Nguyên Thủy Thiên Tôn thành Thánh, lại có thêm một người thành Thánh, điều này khiến toàn bộ người trong Hồng Hoang đều có chút chấn động.

Khí thế của Đế Thích Thiên giờ khắc này ngút trời, y có thể cảm nhận được ánh mắt từ các phương thế lực, thậm chí bao gồm cả những Thánh nhân kia và vị Hồng Quân Đạo Tổ tại Tử Tiêu Cung.

Đáng tiếc là lại không có ánh mắt của vị cao thủ Càn Nguyên Tiên Cung, điều này khiến Đế Thích Thiên hơi chút thất vọng.

Nhưng Đế Thích Thiên cũng có thể lý giải, dù sao người ta đã để y thành Thánh rồi.

Thành Thánh có lẽ đối với người khác là một việc lớn lao không thể tin được, nhưng đối với Càn Nguyên Đại Thần của Càn Nguyên Tiên Cung, có lẽ chỉ là một việc nhỏ không đáng kể mà thôi.

Dù sao phương pháp thành Thánh đều là của người ta, người ta đâu thể nào để tâm đến việc thành Thánh này chứ.

Cảm nhận được ánh mắt của chúng nhân, Đế Thích Thiên từ trong lòng cảm thấy vô cùng tự hào.

Lúc này, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân dẫn đầu

xuất hiện trước mặt Đế Thích Thiên, hai người chắp tay hướng Đế Thích Thiên tỏ vẻ hòa nhã.

Mặc dù trong lòng không vui, nhưng bề ngoài hai người lại vô cùng hoan hỉ.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân cười ha hả nói: "Chúc mừng chúc mừng, giờ đây Tây Phương Giáo ta lại có thêm một vị Thánh nhân, thật đáng mừng đáng vui." "Ha ha, sau này cần hai vị Thánh nhân chiếu cố nhiều hơn.

Chúng ta đều là người Tây Phương Giáo, nên đoàn kết." Đế Thích Thiên nhìn hai người, cười ha hả nói.

Kỳ thực y cũng biết y thành Thánh, có lẽ các Thánh nhân khác không vui, nhưng những điều đó không quan trọng.

Điều quan trọng nhất là hiện giờ y đã thành Thánh, bất kể có nguyện ý hay không, y đều đã thành Thánh, đó là một sự thật không thể tranh cãi.

Không lâu sau Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chậm rãi đến, chúc mừng Đế Thích Thiên thành Thánh.

Chương 243

Vốn dĩ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy đã đủ muộn rồi, lúc ấy đã ban đủ thể diện cho Đế Thích Thiên.

Theo lẽ ban đầu, y sẽ không đến, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, y quyết định vẫn đến.

Y nghĩ mình nên là người cuối cùng đến chúc mừng Đế Thích Thiên, nhưng điều khiến y bất ngờ là, sau khi y đến, ngoài Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân ra, những vị Thánh nhân khác đều không đến.

Điều này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy có chút mất mặt, bởi vì những vị Thánh nhân khác không đến, hiển nhiên người ta căn bản không muốn đến.

Đế Thích Thiên cũng tưởng sẽ có nhiều người đến chúc mừng, nhưng điều khiến y thất vọng là, không có bao nhiêu người.

Mặc dù vậy, Đế Thích Thiên vẫn vô cùng vui vẻ đưa Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng hai vị Thánh nhân kia vào trong Thiên Sứ Tộc vừa mới kiến lập.

Sau khi mấy người ngồi xuống, Đế Thích Thiên nhìn mấy vị Thánh nhân nói: "Mấy vị Thánh nhân, ta muốn hỏi, các vị có tính toán gì không?" Nghe Đế Thích Thiên hỏi vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn y, cười nói: "Ta thì không có tính toán gì, không biết ngươi có tính toán gì không?

Trước kia ngươi muốn gây phiền phức cho Càn Nguyên Tiên Cung, nhưng hiện giờ Càn Nguyên Đại Thần đã ban cho ngươi cơ hội thành Thánh, hẳn là ngươi không còn nguyện ý đối địch với y nữa chứ?" Lời này quả thật chạm đến tận đáy lòng Đế Thích Thiên.

Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên đã thương lượng hồi lâu, cuối cùng quyết định không còn đối địch với Càn Nguyên Tiên Cung nữa.

Bởi Càn Nguyên Tiên Cung đã giúp y thành Thánh, mặc dù đã lấy đi Thánh vật, nhưng cũng coi như hai bên không còn nợ nhau.

Nếu đối phó Càn Nguyên Tiên Cung, hiển nhiên là quá không nể mặt Càn Nguyên Đại Thần rồi.

Đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung thì dễ đối phó, nhưng Càn Nguyên Đại Thần thì không thể đắc tội.

Cho nên hai người giờ khắc này không nguyện ý đối địch với Càn Nguyên Tiên Cung nữa.

Đế Thích Thiên liếc nhìn mấy vị Thánh nhân, suy tư nói: "Mấy vị Thánh nhân, ta được Càn Nguyên Đại Thần giúp đỡ, nếu ta còn ra tay, e rằng có chút bất cận nhân tình rồi.

Cho nên ta định ở đây tu dưỡng sinh tức, không tham dự bất kỳ tranh đoan nào nữa." Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên đâu phải kẻ ngu dốt, họ cũng hiểu thành Thánh có thể sẽ khiến các Thánh nhân khác bất mãn.

Hiện giờ nếu còn cuốn vào những phong ba của các Thánh nhân, đối với họ không có bất kỳ lợi ích nào.

Cho nên, việc duy nhất cần làm bây giờ là không làm gì cả, chỉ cần nằm im không làm gì, thì bất kể là các Thánh nhân hay Càn Nguyên Tiên Cung, cũng không có bất kỳ cớ gì để đối phó họ.

Chỉ cần không đối phó, Thiên Sứ Tộc có thể tu dưỡng sinh tức.

Nghe Đế Thích Thiên nói vậy, sắc mặt Tiếp Dẫn Thánh Nhân đột nhiên trở nên khó coi, trong ánh mắt hiện lên một tia bất mãn, nhìn Đế Thích Thiên nhàn nhạt nói: "Này Đế Thích Thiên Thánh nhân, ngươi làm vậy há chẳng phải phụ ta sao?

Ta vì ngươi mà đắc tội Càn Nguyên Tiên Cung, hiện giờ ngươi lại không nguyện ý đối phó, vậy ngươi đặt thể diện của ta vào đâu đây?" Đế Thích Thiên hơi có chút lúng túng, y biết điều này sẽ khiến vài vị Thánh nhân kia bất mãn, nhưng có một số việc y buộc phải làm.

Trầm tư một lát, Đế Thích Thiên nói: "Vậy thì, ý tứ của mấy vị Thánh nhân là gì?" Chuẩn Đề Thánh Nhân trầm tư một lát, nhàn nhạt nói: "Ha ha, kỳ thực cũng đơn giản thôi.

Ta kỳ thực cũng không nguyện ý đối phó người của Càn Nguyên Tiên Cung.

Nếu chúng ta gặp người của Càn Nguyên Tiên Cung, thì hãy tránh xa ba thước là được.

Chúng ta không đi đắc tội y, tự nhiên y cũng sẽ không vô duyên vô cớ tìm phiền phức cho chúng ta.

Chỉ là, ta đã giúp ngươi rồi, ngươi chẳng lẽ không nên giúp lại ta sao?" "Đương nhiên, không biết ngươi cần ta giúp đỡ việc gì?" Đế Thích Thiên thần sắc bình tĩnh, dường như tựa như người ngoài thế tục, nhàn nhạt hỏi.

Hỏi xong, y cố ý khoan thai ngáp một cái.

Chuẩn Đề Thánh Nhân khẽ cười, phong khinh vân đạm nói: "Cũng không phải việc lớn.

Tây Phương Giáo ta và Tiệt Giáo vẫn luôn tranh đấu, cho nên hy vọng Thiên Sứ Tộc có thể giúp ta đối phó Tiệt Giáo một chút, yêu cầu này không quá đáng chứ?" Đế Thích Thiên hơi trầm ngâm, không trực tiếp đáp ứng, bởi y cũng biết Tiệt Giáo có quan hệ với Thiên Đình, mà Thiên Đình chi chủ Khổng Tuyên lại có quan hệ với Càn Nguyên Tiên Cung.

Tây Vương Mẫu của Thiên Đình cũng là người của Càn Nguyên

Tiên Cung.

Mặc dù là đối phó Tiệt Giáo, nhưng cũng sẽ đắc tội Càn Nguyên Tiên Cung.

Trong lúc Đế Thích Thiên đang suy tư, Nguyên Thủy Thiên Tôn ha ha cười nói: "Mặc dù Thiên Đình và Càn Nguyên Tiên Cung có chút quan hệ, nhưng ngươi cũng không cần quá lo lắng.

Càn Nguyên Đại Thần đã nói rồi, chỉ cần không sát hại đệ tử của y, y sẽ không hỏi đến những chuyện này.

Cho nên ngươi có lẽ không cần lo lắng đắc tội Càn Nguyên Tiên Cung.

Ta sẽ để các Thiên Sứ Tôn đối phó người của Tiệt Giáo, cố gắng tránh Càn Nguyên Tiên Cung." Đế Thích Thiên miễn cưỡng cười một tiếng, gật đầu nói: "Được rồi, nếu đã như vậy, thì Thiên Sứ Tộc ta tự nhiên sẽ giúp đỡ." Đế Thích Thiên kỳ thực nội tâm không hề nguyện ý làm như vậy, nhưng đó cũng là một hành động bất đắc dĩ.

Bởi nếu không hợp tác với họ, y sẽ đứng ở mặt đối lập.

Huống hồ, mấy vị Thánh nhân kia quả thật đã giúp Thiên Sứ Tộc.

Hiện giờ từ chối người ta cũng không hay.

Nhưng Đế Thích Thiên cũng có tính toán riêng, mặc dù sẽ giúp đỡ, nhưng sẽ giúp việc gì thì lại là chuyện khác.

Y có thể cố gắng hết sức không để người của mình và người của Tiệt Giáo xảy ra xung đột.

"Không biết thực lực của Tiệt Giáo như thế nào?" Đế Thích Thiên đột nhiên hỏi.

Đã muốn đối địch với người ta, tự nhiên phải tìm hiểu tình hình của họ.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, cười nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn Thánh nhân, huynh hãy giới thiệu cho Đế Thích Thiên Thánh nhân đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, lập tức bắt đầu giới thiệu thực lực của Tiệt Giáo.

Nói xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Đế Thích Thiên với vẻ mặt bình tĩnh, cười nói: "Kỳ thực Tiệt Giáo dễ đối phó, chỉ là hiện giờ đã liên hợp với Thiên Đình, cho nên trở nên khó đối phó.

Thiên Đình trước hết có quan hệ với Càn Nguyên Tiên Cung, điều này sẽ dẫn đến việc đệ tử của Càn Nguyên Tiên Cung ra tay giúp đỡ.

Ngoài điểm này ra, bản thân Thiên Đình cũng vô cùng đáng sợ, có những cao thủ tại đó, lại còn có Vu Tộc và Yêu Tộc giúp đỡ.

Hai tộc này không thể xem thường được." Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói đến Yêu Tộc và Vu Tộc, Đế Thích Thiên không kìm được đem Thiên Sứ Tộc ra so sánh với hai tộc kia: "Mấy vị Thánh nhân, không biết Thiên Sứ Tộc của ta so với hai tộc kia thì như thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn và mấy người kia nghe vậy, trong lòng đều có chút khinh thường.

Thiên Sứ Tộc mà so với Yêu Tộc và Vu Tộc ư?

Đó quả là một trời một vực, căn bản không có gì có thể so sánh được.

Bởi Vu Tộc và Yêu Tộc quá mức cường đại, Thiên Sứ Tộc so với người ta căn bản không đáng một lời.

Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Đế Thích Thiên, khẽ cười nghiêm túc nói: "Ha ha, Thiên Sứ Tộc tuy có tiềm lực, nhưng nếu so với hai tộc kia thì vẫn kém xa." Đại Phạn Thiên nghe vậy, có chút không phục, trực tiếp nói: "Không hẳn thế đâu, Yêu Tộc và Vu Tộc tuy lợi hại, nhưng Thiên Sứ Tộc của ta cũng có cao thủ.

Nếu thật sự đánh, ta chưa chắc đã thua.” Nguyên Thủy Thiên Tôn ha ha cười, nhìn Đại Phạn Thiên nói: “Thực lực Thiên Sứ Tộc ta cũng biết, nếu ở phương diện tộc nhân, có lẽ Thiên Sứ Tộc có thể không kém cạnh người ta là mấy, nhưng ở phương diện cường giả thì Thiên Sứ Tộc kém hơn một chút.” Không đợi Đại Phạn Thiên phản bác, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền nói: “Trước hết là Yêu Tộc, ngươi biết Nữ Oa Thánh nhân của Yêu Tộc chứ?

Ngoài vị Thánh nhân ấy ra, Yêu Tộc còn có Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, hai người đó đều là những nhân vật có thể đối kháng với Thánh nhân.

Với ba người đó, Thiên Sứ Tộc làm sao đối kháng được?

Huống hồ ngoài những người đó ra, Yêu Tộc còn có những kẻ cấp độ Chuẩn Thánh, những người này đâu phải mấy tên Thập Nhị Dực Thiên Sứ có thể đối phó.

Ngươi đừng nói Thiên Sứ Tộc có một số người lợi hại hơn, nhưng cũng không thể kém Yêu Tộc quá nhiều.” “Còn về Vu Tộc, thì càng không cần nói đến nữa.

Những Tổ Vu của Vu Tộc kia vô cùng kinh khủng.

Chương 244

Vì họ có thể giao chiến ngang ngửa với Yêu Tộc, nên thực lực cơ bản là tương đương Yêu Tộc, thậm chí còn hơn Yêu Tộc." Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên trầm mặc không nói.

Mặc dù không tin lắm, cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút khoa trương, nhưng hai người cũng không phản bác.

Ai mạnh ai yếu không thể chỉ dựa vào lời nói, chỉ có thật sự giao chiến mới biết được.

Hơn nữa, họ không nguyện ý đắc tội người khác trong tình huống hiện tại.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên nói: "Ta định cùng đệ tử tạm thời cư trú tại Tây Phương Giáo, cùng các ngươi đối phó người của Tiệt Giáo." Lời này vừa thốt ra, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân đều hơi sững sờ.

Bởi trong Tây Phương Giáo làm gì có người Tiệt Giáo, hai người cũng cảm thấy, Nguyên Thủy Thiên Tôn làm vậy có ý đồ họa thủy đông dẫn (đổ họa sang phương Đông), rõ ràng là đang bày mưu tính kế.

Rõ ràng Xiển Giáo và Tiệt Giáo tranh đấu, chiến trường chính tự nhiên cũng ở phương Đông, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên muốn đến Tây Phương Giáo, hiển nhiên là muốn thu hút chiến trường về phía mình.

Đối với họ tuy không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng tổng thể lại khiến họ cảm thấy trong lòng không thoải mái.

"Làm như vậy không tốt lắm chứ?" Tiếp Dẫn Thánh Nhân khẽ

nhíu mày.

Họ đã đủ nể mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng quá thiếu đạo đức một chút.

Mọi chuyện đều muốn lấy lợi ích của Xiển Giáo làm trọng, căn bản không màng đến họ.

"Có gì không tốt?

Bên phương Đông, quan hệ thế lực phức tạp, có Yêu Tộc và Vu Tộc, có Thiên Đình.

Nếu đánh ở đó, đối với chúng ta bất lợi.

Nhưng ở Tây Phương Giáo thì khác rồi, Tây Phương Giáo hiện giờ có thể coi là thiên hạ của chúng ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiêm túc nhìn mấy người, phân tích có lý có cứ.

Bị Nguyên Thủy Thiên Tôn phân tích như vậy, mấy người kia lại không nói nên lời, bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn kỳ thực nói có lý.

Chỉ là, mấy người kia tổng cảm thấy làm như vậy không được tốt lắm.

Nhưng, đã Nguyên Thủy Thiên Tôn nói nhiều như vậy, tự nhiên họ không còn lý do gì để phản đối nữa, chỉ có thể nghe theo.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân trong lòng dường như có chút không vui, liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Nếu đã như vậy, thì cứ làm theo ý ngươi đi." Nói xong, y đứng dậy nói: "Nếu không có chuyện gì, ta xin đi trước một bước." Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, cười nói: "Ừm, vậy ngươi cứ đi trước một bước đi.

Ta và Đế Thích Thiên có một vài chuyện khác cần thương lượng." Lời này vừa ra, sắc mặt Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân đều hơi biến đổi.

Bởi họ hiểu rõ Nguyên Thủy Thiên Tôn không có ý tốt, điều gì mà không thể nói trước mặt chứ?

Cứ nhất định phải đợi họ đi rồi mới nói, khẳng định là có chuyện giấu diếm.

Nhưng hai vị Thánh nhân cũng không nói gì, chỉ gật đầu, rồi rời khỏi Thiên Sứ Tộc.

Vừa đi ra khỏi Thiên Sứ Tộc, Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhíu mày nói: "Cái tên Nguyên Thủy Thiên Tôn này, cố ý ở lại một mình nói chuyện với Đế Thích Thiên, ắt hẳn có mưu kế khác.

Chưa chắc y đã không tính kế ta." Chuẩn Đề Thánh Nhân khẽ gật đầu, suy tư nói: "Ngươi nói không sai, cái tên Nguyên Thủy Thiên Tôn này giỏi tính kế, chúng ta phải cẩn thận một chút.

Vốn dĩ, ta và Đế Thích Thiên chia đôi Tây Phương, có xung đột lợi ích nhất định.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trong đó mà châm ngòi, vậy thì phiền phức rồi." "Cái tên Nguyên Thủy Thiên Tôn này thật vô sỉ, chúng ta giúp y đối phó Tiệt Giáo, y lại âm thầm tính kế chúng ta." Tiếp Dẫn Thánh Nhân vô cùng tức giận, nhưng lại không có cách nào.

Chuẩn Đề Thánh Nhân liếc nhìn y, suy tư nói: "..." Tiếp Dẫn Thánh Nhân gật đầu, mặt lạnh như băng nói: "Nếu y đối với chúng ta bất nghĩa, vậy chúng ta cũng không cần quá nhân từ với y nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẳng định sẽ châm ngòi mối quan hệ giữa chúng ta và Thiên Sứ Tộc, nếu đã như vậy, chúng ta cũng có thể châm ngòi mối quan hệ giữa y và Thiên Sứ Tộc, đúng không?" Chuẩn Đề Thánh Nhân gật đầu, cười nói: "Ha ha, ha ha, cũng không cần quá sốt ruột.

Dù sao đây cũng mới chỉ là khởi đầu, bất kể Nguyên Thủy Thiên

Tôn hay Thiên Sứ Tộc, họ cũng sẽ không làm gì chúng ta.

Cho nên, chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến trước đã." Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang nói chuyện với Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên.

Lúc đầu, y chỉ tùy tiện nói vài chuyện không quan trọng, Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên cũng tùy tiện hưởng ứng.

Mặc dù hai người biết Nguyên Thủy Thiên Tôn khẳng định có chuyện khác muốn nói, nhưng đã Nguyên Thủy Thiên Tôn không mở lời, tự nhiên họ cũng không hỏi nhiều.

Nói vài câu tùy tiện, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không còn cố làm ra vẻ cao thâm nữa, bởi y phát hiện nếu y không mở lời, hai vị kia khẳng định sẽ không trực tiếp hỏi.

Đã người ta không hỏi, vậy thì y chỉ có thể tự nói ra.

Sau khi trầm tư, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn hai người nói: "Hai vị hiện giờ cùng Tây Phương Giáo chia đôi thiên hạ, nhìn thì có vẻ không tệ, nhưng thực tế có thể nói là hung hiểm đấy." Nghe vậy, Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên đều trầm mặc không nói.

Bởi họ hiểu rõ, Nguyên Thủy Thiên Tôn Thánh nhân này khẳng định không có ý tốt, họ sẽ không dễ dàng tin lời Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lúc này, Đại Phạn Thiên liền liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, ha ha cười nói: "Thánh nhân nói không sai, quả thật có chút hung hiểm, nhưng ta không hiểu ý của Thánh nhân." Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy hai người biết rõ mà vẫn cố hỏi, y cũng trực tiếp nói: "Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân, chắc chắn không nguyện ý nhìn thấy các ngươi độc chiếm một nửa lãnh địa, cho nên sự tồn tại của các ngươi đối với họ đã cấu thành uy hiếp.

Nhưng đối với ta thì lại không cấu thành bất kỳ uy hiếp nào." "Vậy ý của ngài là gì?" Đế Thích Thiên nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, mặt mang một tia nghi ngờ.

Y biết Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn châm ngòi mối quan hệ giữa họ, nhưng cụ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn làm gì, y cũng khó mà hiểu rõ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu nhíu mày, hai tên này thật đủ âm hiểm, cư nhiên không nói gì cả, cứ nhất định phải để y nói hết tất cả mọi lời, thật đáng ghét.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ha ha cười, nhàn nhạt nói: "Ta muốn các ngươi cẩn thận Tây Phương Giáo." Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên nhìn nhau, trong lòng hai người đều có chút khinh thường.

Tự nhiên họ biết cần phải cẩn thận một chút, nhưng thật không ngờ một Thánh nhân đường đường lại cũng dùng loại chiêu trò hạ tam lạm này.

Thành thật mà nói, loại phương pháp châm ngòi này quá vụng về một chút.

Mặc dù hai người cảm thấy có chút khinh thường, nhưng trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, y lại cảm thấy phương pháp của mình vô cùng tuyệt diệu.

Bởi vì thứ nhất có thể châm ngòi mối quan hệ của họ, thứ hai cũng có thể kéo Thiên Sứ Tộc vào phe của y.

Vì đã bất hòa với Tiếp Dẫn Thánh Nhân, tự nhiên y muốn làm tốt mối quan hệ với Thiên Sứ Tộc một chút.

Sau khi trầm tư, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Kết minh với Tây Phương Giáo không đáng tin cậy.

Nhưng nếu kết minh với ta, tự nhiên là đáng tin cậy nhất.

Bởi mối quan hệ giữa chúng ta không tồn tại bất kỳ sự ràng buộc lợi ích nào, chúng ta hợp tác sẽ thiên y vô phùng, là cục diện đôi bên cùng có lợi." Lời Nguyên Thủy Thiên Tôn nói tuy có lý, nhưng Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên cũng có suy nghĩ riêng.

Thành thật mà nói, họ ghét những người như Nguyên Thủy Thiên Tôn, bởi người này hai mặt ba lòng, quá mức âm hiểm.

Cùng y cộng sự, chẳng khác nào mưu cầu da hổ.

Bởi vậy, Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên từ tận đáy lòng không thích Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vì ban đầu khi đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn giúp đỡ, Nguyên Thủy Thiên Tôn làm ra vẻ cao cao tại thượng, sau đó biết được từ Càn Nguyên Tiên Cung rằng họ có thể thành Thánh, y càng không nói gì giúp đỡ, chỉ qua loa cho xong chuyện.

Do đó, Đế Thích Thiên không thích Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mặc dù không thích, nhưng họ hiểu rõ bề ngoài quả thật không thể làm như vậy, chỉ có thể cười ha hả mà đáp ứng.

Chương 245

Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy không tệ, y tưởng mình đã thuyết phục được hai người, hai vị Thánh nhân cũng không phản đối, cho nên y nghĩ hai người họ sẽ nguyện ý hợp tác với y, cũng nguyện ý lấy y làm thủ lĩnh.

Việc Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên nguyện ý hợp tác với y, điều đó thì không giả.

Bởi Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên tuy không thích Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng hai người cũng hiểu rõ lời Nguyên Thủy Thiên Tôn nói là thật.

Nhưng nếu nói sẽ lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn làm thủ lĩnh, thì có chút quá đáng rồi.

Một trong số họ cũng là Thánh nhân, ngang hàng với Nguyên Thủy Thiên Tôn, làm sao có thể lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn làm thủ lĩnh được chứ.

Trong mắt Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên, thực lực của Thiên Sứ Tộc còn mạnh hơn Xiển Giáo rất nhiều.

Xiển Giáo tổng cộng chỉ có mấy đệ tử, đều là cảnh giới Kim Tiên, căn bản không có cách nào so sánh được với họ.

Trong mắt Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên, trong số các Thánh nhân kia, kỳ thực Nguyên Thủy Thiên Tôn là yếu nhất.

Bởi đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn quá yếu, so với người khác thì thật sự không thể cùng đề cập.

Nếu trong Xiển Giáo không có Nguyên Thủy Thiên Tôn Thánh nhân này, Xiển Giáo căn bản sẽ không tồn tại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bày tỏ ý kiến của mình, rồi sau đó rời khỏi Thiên Sứ Tộc.

Đợi sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn đi, Đế Thích Thiên mới nói: "Đám Thánh nhân này thật khó đối phó, từng người một đều có tâm tư riêng.

Đáng tiếc là ta hiện tại quá yếu, nếu Đại Phạn Thiên cũng có thể thành Thánh, ắt hẳn chúng ta có thể dễ dàng hơn một chút." Nghe nói đến chuyện thành Thánh, trong lòng Đại Phạn Thiên có chút không vui.

Lúc này, Đế Thích Thiên liếc nhìn Đại Phạn Thiên nói: "Ta nghe nói, những Thánh nhân kia trước khi thành Thánh, đều từng đi tìm Càn Nguyên Đại Thần, tìm Càn Nguyên Đại Thần chỉ điểm.

Hay là chúng ta cũng đi tìm Càn Nguyên Đại Thần một lần nữa thì sao?

Cũng có thể, sẽ có cơ hội." Đại Phạn Thiên tự nhiên vô cùng vui vẻ, dù sao cũng liên quan đến chuyện thành Thánh.

"Ta đương nhiên nguyện ý, chỉ là Càn Nguyên Đại Thần có gặp chúng ta không?

Y đã để ngươi thành Thánh, nếu lại để ta thành Thánh thì có thể sẽ cấu thành uy hiếp đối với Càn Nguyên Tiên Cung, dù sao ta cũng đã từng giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn." Đại Phạn Thiên lo lắng, bởi kỳ thực nói trắng ra, y đang đối đầu với Càn Nguyên Tiên Cung.

Vì từ tình hình hiện tại mà xét, Càn Nguyên Tiên Cung tương đối ủng hộ Thông Thiên.

Cho nên, Càn Nguyên không có khả năng lại để y thành Thánh.

Dù sao để y thành Thánh chẳng khác nào có thêm một kẻ địch, đối với Càn Nguyên Tiên Cung không có bất kỳ lợi ích nào.

Đế Thích Thiên suy tư, cười nói: "Nói thì là như vậy, nhưng nếu Đại Phạn Thiên thực sự có thể thành Thánh, thực lực của chúng ta sẽ tăng cường, thậm chí có thể giúp đỡ Thông Thiên.

Nếu Đại Phạn Thiên thực sự có thể thành Thánh, ta lại có thể giúp đỡ Thông Thiên, ta cảm thấy kết giao với Càn Nguyên Tiên Cung sẽ tốt hơn một chút." Đại Phạn Thiên gật đầu, cười nói: "Ừm, ta tự nhiên không có ý kiến." Đế Thích Thiên liếc nhìn y, nói: "Được, vậy chúng ta đi ngay bây giờ." Đại Phạn Thiên gật đầu, rồi sau đó mang theo tâm tình bất an, đi đến Càn Nguyên Tiên Cung.

Tiểu đồng tử đang canh giữ ở cổng, thấy hai người đến, liền vội vàng chào hỏi.

Đế Thích Thiên chào hỏi tiểu đồng tử một tiếng, rồi lấy ra một ít đồ vật đưa cho y, bảo y đi thông báo cho Càn Nguyên một tiếng.

Lần đầu tiên đến đây, Đế Thích Thiên không hề cho tiểu đồng tử bất kỳ thứ gì.

Thứ nhất là không biết, thứ hai là vì lúc đó người quá đông, nên không tiện lấy đồ ra.

Khi rời đi, Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên cũng nghe các vị Thánh nhân khác nói, đều đã tặng cho tiểu đồng tử này không ít đồ tốt.

Trong lời nói cũng rất coi trọng tiểu đồng tử, cho nên hai người cũng không phải kẻ ngu dốt, tự nhiên sẽ tặng cho tiểu đồng tử một chút đồ vật, để tránh việc tiểu đồng tử gây cản trở.

Một lát sau, tiểu đồng tử mời hai vị vào.

Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên bước vào trong cung điện, thấy Càn Nguyên đang ngồi uống trà ở đó.

Càn Nguyên đặt chén trà xuống, cười bảo hai người ngồi xuống: "Đến rồi à, chúng ta không phải mới gặp nhau cách đây không lâu

sao?" Nói xong, Càn Nguyên gật đầu, chậm rãi nói: "Không tệ không tệ, ngươi thành Thánh rồi, thực lực còn mạnh hơn các Thánh nhân khác." Đế Thích Thiên cười cười, nhìn Càn Nguyên nói: "Đa tạ Càn Nguyên Đại Thần chỉ điểm, nếu không ta làm sao có thể thành Thánh được chứ.

Chỉ là Thiên Sứ Tộc của ta đang sinh tồn trong hỗn loạn, cho dù ta đã thành Thánh, nhưng Thiên Sứ Tộc của ta vẫn còn quá yếu.

Cho nên lần này ta đến, cũng muốn hỏi Càn Nguyên Đại Thần, không biết có thể để Đại Phạn Thiên cũng có cơ hội thành Thánh hay không?" Càn Nguyên kỳ thực cũng có chút bất ngờ, bởi y không ngờ Đế Thích Thiên lại muốn Đại Phạn Thiên thành Thánh.

Y không biết ý đồ của hai người này, cứ tưởng hai người muốn hy vọng có thể cùng Càn Nguyên Tiên Cung chung sống, hoặc là được Càn Nguyên Tiên Cung che chở.

Y không nghĩ rằng hai người lại có mưu đồ lớn hơn y tưởng tượng.

Càn Nguyên liếc nhìn y, suy tư nói: "Để Đại Phạn Thiên thành Thánh à, chuyện này thì có chút phiền phức đấy." Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên nghe vậy, không khỏi mừng rỡ.

Hai người đều không nói gì, bởi Càn Nguyên tuy nói phiền phức, nhưng lại không nói là không thể để Đại Phạn Thiên thành Thánh.

Vậy thì, có nghĩa là Đại Phạn Thiên kỳ thực có thể thành Thánh, hoặc Càn Nguyên có phương pháp để Đại Phạn Thiên thành Thánh.

Chỉ là giúp hay không giúp thì phải xem ý tứ của Càn Nguyên.

Dù sao, Càn Nguyên không có nghĩa vụ phải giúp đỡ họ.

Lúc này, Đại Phạn Thiên suy tư nói: "Hy vọng Càn Nguyên Đại Thần có thể thành toàn cho ta.

Nếu ta có thể thành Thánh, Thiên Sứ Tộc của ta nguyện ý không rời khỏi Tây Phương Giáo, sẽ không tham dự bất kỳ tranh đấu nào trong Hồng Hoang, và cũng sẽ dốc toàn lực bảo hộ Càn Nguyên Tiên Cung." Càn Nguyên liếc nhìn y, khẽ cười, nhàn nhạt nói: "Ta hiểu ý ngươi.

Nhưng ta không phải vì những chuyện đó mà không nguyện ý giúp.

Ngươi thành Thánh rồi mà vẫn giao đấu với đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung thì cũng không sao, đệ tử của ta cần tôi luyện, có người giao đấu với họ cũng là một chuyện tốt." Trong lòng, Càn Nguyên trầm tư, rồi bất đắc dĩ nói: "Chắc ngươi cũng biết, có một số việc không hề đơn giản như vậy.

Hiện giờ số lượng Thánh nhân chỉ có bấy nhiêu người.

Trước kia Đế Thích Thiên thành Thánh, đã mang đến một số thay đổi cho cục diện Hồng Hoang, điều này ngươi hẳn có thể cảm nhận được.

Nếu lại có thêm một người thành Thánh nữa, Càn Nguyên Tiên Cung ta thì không sao, nhưng các Thánh nhân khác e rằng sẽ không nguyện ý." Đại Phạn Thiên cảm thấy có hy vọng, liền vội vàng nói: "Nói thì là như vậy, nhưng cũng không thể cản trở việc thành Thánh của chúng ta chứ.

Hơn nữa, ta thành Thánh cũng sẽ không gây rối, ta có thể không tham dự bất kỳ chuyện gì." Càn Nguyên cười lắc đầu, nghiêm túc nói: "Nói thì là như vậy, nhưng không phải ai cũng như vậy.

Hơn nữa cũng không thể nào mọi chuyện đều không tham dự, nếu mọi chuyện đều không tham dự, vậy thì thành Thánh để làm gì?" Đại Phạn Thiên vừa định nói, Càn Nguyên trực tiếp cắt ngang lời y: "Thôi được rồi, để ngươi thành Thánh thì cũng không sao.

Trong lòng ta không có bất kỳ vấn đề gì, những Thánh nhân kia cũng không có bất kỳ cách nào.

Nhưng nếu thành Thánh, sẽ mang đến ảnh hưởng cho ngươi, có khả năng sẽ chiêu tai nạn, đó là điều ta lo lắng nhất." Càn Nguyên nhàn nhạt nói, lời này thì có chút giả dối rồi.

Bởi y hiểu rõ, Đại Phạn Thiên và Đế Thích Thiên bất kể nguyên nhân là gì, đều hy vọng có thể thành Thánh.

Chỉ cần có thể giúp, bất kể sẽ đối mặt với điều gì, e rằng hai người đều sẽ đáp ứng, cho nên Càn Nguyên cũng không bận tâm.

Kỳ thực Càn Nguyên hiểu rõ, nếu hai người họ thành Thánh, tất nhiên sẽ dẫn đến sự phẫn nộ của Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn Thánh nhân.

Về cơ bản, họ sẽ tạm thời từ bỏ việc đối phó Tiệt Giáo, mà quay sang nhắm vào Thiên Sứ Tộc, trước tiên tiêu diệt Thiên Sứ Tộc, rồi mới làm những chuyện khác, khiến Thiên Sứ Tộc cuối cùng sẽ diệt vong.

Chương 246

Nhưng Càn Nguyên không nói rõ mọi chuyện, chỉ nói cho họ biết việc thành Thánh là nguy hiểm, đối với tộc nhân cũng vô cùng nguy hiểm.

Làm như vậy đương nhiên không phải là không giúp đỡ Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên, chỉ là giả vờ nhắc nhở mà thôi.

Để tránh sau này có chuyện xảy ra họ sẽ oán trách, hiện giờ nói như vậy, hai vị sau này bất kể vì nguyên nhân gì, cũng sẽ không oán trách, không những không oán trách, ngược lại còn cảm kích.

Nghe Càn Nguyên nói vậy, Đế Thích Thiên suy tư nói: "Chỉ cần có thể thành Thánh, ta nguyện ý gánh chịu bất kỳ hậu quả nào." Đế Thích Thiên nói vậy cũng là không có cách nào khác.

Y cũng hiểu Đại Phạn Thiên thành Thánh sau này sẽ dẫn đến sự bất mãn của các Thánh nhân khác, cũng có thể sẽ bị nhắm vào.

Nhưng nếu Đại Phạn Thiên không thành Thánh, vậy thì nội bộ Thiên Sứ Tộc cũng sẽ có chút bất hòa, Đại Phạn Thiên không thành Thánh mà tham gia vào cuộc đấu tranh giữa Tiệt Giáo và Xiển Giáo, cũng sẽ có nguy hiểm to lớn.

Đã đều tồn tại nguy hiểm, vậy thì chi bằng để Đại Phạn Thiên thành Thánh.

Đã người ta nói như vậy rồi, Càn Nguyên liền gật đầu nói: "Nếu đã như vậy, thì ta sẽ nói cho ngươi một phương pháp thành Thánh.

Nhưng sau này có chuyện gì xảy ra, hy vọng ngươi đừng oán trách ta.

Ta có thể nói cho ngươi biết, hai người các ngươi thành Thánh,

những Thánh nhân kia chắc chắn sẽ không quá vui vẻ, kết quả sẽ ra sao ngươi hẳn phải hiểu rõ chứ?" "Vâng, ta đã chuẩn bị sẵn sàng." Đại Phạn Thiên gật đầu.

Càn Nguyên liếc nhìn y, nói: "Phương pháp thành Thánh của Đế Thích Thiên ngươi hẳn cũng đã biết rồi, giống như phương pháp thành Thánh của hắn.

Chỉ là nhân số Thiên Sứ Tộc có hạn, cho nên khó mà thành Thánh.

Nếu nhân số Thiên Sứ Tộc tăng lên, hoặc có thể khiến nhiều người hơn nữa tín ngưỡng, thì thành Thánh cũng là chuyện nước chảy thành sông.

Nhưng, làm thế nào để khiến người ta tín ngưỡng, đó lại là một vấn đề.

Nhưng này, Tây Phương Giáo cũng có người, ngươi có thể thu phục những người đó, khiến họ tín ngưỡng ngươi.

Chỉ cần tín ngưỡng của ngươi đủ, ngươi có thể thành Thánh." "Đơn giản như vậy sao?" Đại Phạn Thiên có chút kinh ngạc hỏi.

Càn Nguyên gật đầu, cười nói: "Đơn giản như vậy đấy." Đại Phạn Thiên và Đế Thích Thiên đứng dậy cảm tạ Càn Nguyên.

Nếu không phải hai người có thân phận, e rằng họ đã trực tiếp quỳ xuống cảm tạ rồi.

Càn Nguyên xua xua tay, cười nói: "Thôi được rồi, các ngươi về đi.

Mấy ngày nay ta cũng muốn bế quan tu luyện, không gặp ai cả.

Thành Thánh rồi cũng cần cẩn thận hành sự." Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên gật đầu, rồi sau đó cáo từ rời đi.

Không lâu sau khi hai người rời đi, Càn Nguyên gọi tiểu đồng tử,

rồi nói với y: "Mấy ngày nay ta muốn bế quan tu luyện, ai muốn gặp ta, cũng không gặp." Tiểu đồng tử gật đầu, rồi sau đó đi ra ngoài.

Phân phó xong, Càn Nguyên trực tiếp hóa thân thành Bạch Thần, trở về Tây Phương Giáo.

Hiện tại, bên Tây Phương Giáo kỳ thực có chuyện đang chờ.

Trở về Tây Phương Giáo, Càn Nguyên xuất hiện với thân phận Bạch Thần.

Thấy Càn Nguyên trở về, Tử Nguyệt và các đệ tử khác đều vô cùng vui vẻ.

Bởi mấy ngày nay họ cũng nghe được một số chuyện, cũng biết một số việc của Càn Nguyên Tiên Cung.

"Sư đệ, cuối cùng huynh cũng về rồi, ta nhớ huynh chết mất!" Long Nữ nhìn Càn Nguyên, trực tiếp kéo tay Càn Nguyên, đưa y ngồi xuống vị trí ghế dựa, rồi vòng ra sau xoa bóp vai cho y.

"Sư đệ, nghe nói Sư Tôn giúp cái tên Đế Thích Thiên đó thành Thánh, vì sao vậy?

Sư Tôn chẳng phải có vấn đề về đầu óc sao, cư nhiên lại giúp kẻ địch của chúng ta.

Vạn nhất Đế Thích Thiên quay sang đối phó chúng ta thì sao?" "Gan của ngươi càng ngày càng lớn rồi đó, cư nhiên lại nói Sư Tôn như vậy?" Càn Nguyên liếc nhìn Long Nữ, nhíu nhíu mày, rồi nhìn những người khác nói: "Không cần lo lắng, Đế Thích Thiên sẽ không gây phiền phức nữa đâu.

Bởi vì, Đại Phạn Thiên cũng sắp thành Thánh rồi.

Sau khi thành Thánh, hắn không những không đối phó chúng ta, mà còn sẽ giúp đỡ chúng ta." Lời này vừa thốt ra, Long Nữ và những

người khác đều vô cùng kinh ngạc.

Bởi họ không ngờ Đại Phạn Thiên cũng sắp thành Thánh, tin tức này đối với họ quả là vô cùng chấn động.

"Đại Phạn Thiên cũng sắp thành Thánh?

Làm sao mà thành Thánh được chứ?" Vân Tiêu có chút nghi ngờ, rồi đột nhiên hiểu ra, trừng lớn mắt nhìn Càn Nguyên, kinh ngạc nói: "Sư đệ, không lẽ Sư Tôn đã giúp đỡ sao?" Lời của Vân Tiêu đã nhắc nhở chúng nhân, tất cả đều nhìn về phía Càn Nguyên, dường như đều đang chờ đợi câu trả lời cho vấn đề này.

Thấy mọi người đều nhìn mình, Càn Nguyên ha ha cười một tiếng, nghiêm túc gật đầu nói: "Quả thật là Sư Tôn đã giúp đỡ." Mấy cô gái nhất thời câm nín, phát hiện Sư Tôn hình như cứ thật thà giúp người khác thành Thánh, nhưng lại không giúp họ thành Thánh, cũng không biết Sư Tôn đang nghĩ gì nữa.

Lúc này, Vân Tiêu nhìn Càn Nguyên, bất đắc dĩ nói: "Sư đệ, Sư Tôn cứ mãi giúp người ngoài thành Thánh, đến khi nào thì mới có thể giúp chúng ta thành Thánh chứ?" Càn Nguyên liếc nhìn Vân Tiêu, y chỉ muốn nghe tiếp, không đợi y nói, mấy đệ tử khác cũng lần lượt than vãn, bày tỏ sự bất mãn của mình.

"Ài, Sư đệ, Sư Tôn cũng thật quá đáng, không giúp chúng ta thì thôi, lại còn giúp người ngoài, làm gì có ai đối xử với chúng ta như vậy chứ." Bích Tiêu bất đắc dĩ nói.

Phi Vũ cũng chớp chớp mắt, tủi thân nói: "Ài, để Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên thành Thánh, chi bằng để Khổng Tuyên thành Thánh chứ.

Cũng không biết Sư Tôn nghĩ gì nữa." Nói xong, Phi Vũ mắt rưng rưng tủi thân nhìn Càn Nguyên.

Nhưng quan hệ giữa Thông Thiên và Càn Nguyên Tiên Cung không tệ, hai vị Thánh nhân của Thiên Sứ Tộc lại được Càn Nguyên chỉ điểm thành Thánh.

Vậy thì có thể khẳng định, Thiên Sứ Tộc không thể nào đối phó Càn Nguyên Tiên Cung, cũng sẽ không đối phó Thông Thiên.

Đã không đối phó Thông Thiên, thì tự nhiên sẽ đối phó với phe còn lại.

Hiện giờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cô thân một mình, làm sao có thể đối phó nhiều kẻ địch như vậy.

Cho nên y cần xem xét thái độ của Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Nếu hai người đó và Thiên Sứ Tộc câu kết với nhau, vậy thì cuối cùng người gặp rắc rối chính là y.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn hai người, không khỏi nhíu chặt mày, trầm ngâm một lúc lâu mới nói: "Ha ha, ta nói hai vị Thánh nhân, chẳng lẽ các ngươi lại hợp tác với Thiên Sứ Tộc sao?" "Ngài nói quá rồi." Tiếp Dẫn Thánh Nhân khẽ lắc đầu, tự nhiên sẽ không hợp tác với Thiên Sứ Tộc.

Nếu Thiên Sứ Tộc tự lập ở phương Đông, thì Tiếp Dẫn Thánh Nhân tất nhiên sẽ hợp tác với họ.

Đáng tiếc Thiên Sứ Tộc tự lập ở phương Tây, giúp đỡ họ chẳng khác nào hãm hại chính mình.

Bởi vì Thiên Sứ Tộc càng cường đại, thì càng tạo thành uy hiếp đối với địa vị của họ.

Cho nên Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân tự nhiên không nguyện ý nhìn thấy họ cường đại.

“Nếu đã như vậy, thì không còn gì tốt hơn.

Hiện giờ Thiên Sứ Tộc càng ngày càng cường đại, ta buộc phải áp chế họ.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn mấy người, nhíu mày nói.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân nhìn nhau, hai người trước tiên trầm mặc một lát.

Sau một lúc lâu như vậy, Chuẩn Đề Thánh Nhân mới nói: “Không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn có cách nào không?

Chương 247

Điều duy nhất chúng ta có thể làm là cùng ngài hợp sức." Nguyên Thủy Thiên Tôn ha ha cười, thẳng thừng nói: "Không có cách nào cả, kỳ thực đơn giản thôi, đó là trực tiếp đối phó Thiên Sứ Tộc.

Thuở ban đầu Hồng Quân Đạo Tổ cũng đã nói rồi, Thiên Sứ Tộc buộc phải đối phó.

Nếu chúng ta đối phó Thiên Sứ Tộc, tất nhiên sẽ có được sự ủng hộ của Hồng Quân Đạo Tổ.

Ít nhất bên ta có bốn vị Thánh nhân, đủ để đối kháng với Thiên Sứ Tộc." "Nhưng còn bên Càn Nguyên Tiên Cung thì sao?" Tiếp Dẫn Thánh Nhân khẽ nhíu mày, sắc mặt có chút không tự nhiên.

Hiện tại Càn Nguyên trực tiếp chỉ điểm hai người của Thiên Sứ Tộc thành Thánh, cũng không biết Càn Nguyên nghĩ thế nào.

Nếu Càn Nguyên thiên vị Thiên Sứ Tộc, vậy thì đối phó Thiên Sứ Tộc chẳng khác nào khó như lên trời.

Nói đến Càn Nguyên Tiên Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nhất thời khó xử, bởi thái độ của Càn Nguyên liên quan đến thành bại của chuyện này.

Thiên Sứ Tộc có hai vị Thánh nhân.

Nếu có được sự ủng hộ của Càn Nguyên, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ đều sẽ xuất hiện.

Bốn vị Thánh nhân, lại thêm Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, và các đệ tử của họ nữa, căn bản là không thể đối phó được.

"Xem ra, chúng ta cần phải đến Càn Nguyên Tiên Cung một chuyến rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn hai người nói.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân có chút khó xử, hiển nhiên là không nguyện ý gặp Càn Nguyên.

Còn về nguyên nhân, kỳ thực cũng vô cùng đơn giản.

Dù sao đệ tử của họ và đệ tử Càn Nguyên đang giao đấu, hiện giờ đi tìm Càn Nguyên để hỏi người ta, thì có chút lúng túng.

Sau khi trầm tư một lát, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày nói: "Các ngươi cứ đi theo ta là được, cũng không cần nói gì, chỉ cần để các ngươi đi theo ta, biểu đạt thái độ.

Như vậy hẳn là không có vấn đề gì chứ?" Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân nhìn nhau, hai người gật đầu, đáp ứng.

Sau đó, ba người trực tiếp đi đến Càn Nguyên Tiên Cung.

Chỉ là khi đến Càn Nguyên Tiên Cung, căn bản không gặp được Càn Nguyên.

Bởi vì trước đó Càn Nguyên đã dự liệu được những chuyện này, cho nên trực tiếp phân phó đồng tử, bảo y nói với tất cả mọi người rằng y đang bế quan tu luyện, không gặp bất kỳ ai.

Tiểu đồng tử đã nói lời của Càn Nguyên với mấy vị Thánh nhân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và mấy người kia cũng không có cách nào, họ cũng hiểu, có lẽ Càn Nguyên không nguyện ý gặp họ.

Mặc dù không gặp được Càn Nguyên, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn và mấy người kia cũng không nản lòng.

Bởi đối với họ, việc Càn Nguyên không gặp mặt không có nghĩa là y ủng hộ Thiên Sứ Tộc, ngược lại còn đại biểu rằng y không muốn can thiệp vào chuyện này, cho nên mới không gặp.

"Thái độ của Càn Nguyên Đại Thần là không quản chuyện này sao?

Để chúng ta tự xem xét mà làm ư?" Tiếp Dẫn Thánh Nhân khẽ nhíu mày, suy tư nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ lắc đầu, ý tứ của Càn Nguyên y cũng không rõ lắm.

Nhưng dù sao cũng có thể biết Càn Nguyên không nhất định ủng hộ Thiên Sứ Tộc.

"Vậy đi hỏi Hồng Quân Đạo Tổ một lần nữa xem sao, xem thái độ của ngài ấy.

Nếu có Hồng Quân Đạo Tổ ủng hộ, chúng ta đối phó Càn Nguyên Tiên Cung, ít nhất cũng có Hồng Quân Đạo Tổ ủng hộ." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân không có bất kỳ ý kiến nào, cho nên mấy người liền đi Tử Tiêu Cung tìm Hồng Quân.

Hồng Quân thấy mấy người đến, không khỏi khẽ cười, dường như đã biết tất cả.

Không đợi mấy người hỏi, liền trực tiếp nói: "Thôi được rồi, ý của các ngươi ta đã biết.

Cứ làm những gì cần làm đi, không cần lo lắng." Lời của Hồng Quân tuy đơn giản, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn và mấy người kia lại không cảm thấy đơn giản.

Sau khi trầm tư, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Hồng Quân Đạo Tổ, đối phó Thiên Sứ Tộc thì dễ thôi, dù sao cũng chỉ có hai vị Thánh nhân, ta đối phó thừa sức.

Nhưng, điều ta lo lắng nhất là bên Càn Nguyên Tiên Cung.

Ta hiện giờ cũng không rõ thái độ của Càn Nguyên Đại Thần, nếu Càn Nguyên Đại Thần ủng hộ Thiên Sứ Tộc, ta sẽ khó mà làm được

gì.” Hồng Quân gật đầu, y cũng không biết thái độ của Càn Nguyên.

“Các ngươi hẳn đã đến chỗ Càn Nguyên Đại Thần rồi, thái độ của Càn Nguyên Đại Thần thế nào?” Nghe Hồng Quân hỏi, Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Hồng Quân, bất đắc dĩ nói: “Ta đã đến Càn Nguyên Tiên Cung, nhưng lại không gặp được Càn Nguyên Đại Thần.

Tiểu đồng tử nói Càn Nguyên Đại Thần đang bế quan tu luyện, không gặp bất kỳ ai.

Ta đoán Càn Nguyên Đại Thần cũng biết những chuyện sau này, cho nên cố ý không gặp ta.

Nhưng thái độ của y ta thật sự không thể đoán được.” Hồng Quân khẽ sững sờ, rồi cười nói: “Ha ha, đã Càn Nguyên Đại Thần không gặp, vậy là y đã biểu đạt thái độ của mình rồi.

Chuyện đó y sẽ không quản, cũng sẽ không hỏi.

Hơn nữa cũng rõ ràng là, Càn Nguyên Tiên Cung đệ tử như thế nào, y cũng sẽ không hỏi.

Cho nên các ngươi ngược lại không cần lo lắng thái độ của Càn Nguyên Đại Thần, điều cần quan tâm là thái độ của những đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung kia.” “Ý của ngài là sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như đã hiểu ý của Hồng Quân.

Hồng Quân gật đầu, cười nói: “Không sai.

Các ngươi có thể trực tiếp đi tìm những đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung kia để nói chuyện.

Hiện giờ họ cũng có địa vị riêng, xem xem các ngươi làm thế nào để thuyết phục.

Nếu có bản lĩnh thuyết phục được họ, tự nhiên họ sẽ giúp đỡ.

Nếu không thể thuyết phục, vậy thì tự nhiên sẽ có lựa chọn khác.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn và mấy người kia gật đầu, đều đã hiểu rõ ý của Hồng Quân.

Thấy Càn Nguyên trầm mặc không nói, Tử Nguyệt nhìn y, bất đắc dĩ hỏi: "Sư đệ, chẳng lẽ huynh có cách nhìn khác sao?

Sao lại không nói gì vậy?" Càn Nguyên liếc nhìn y, suy tư nói: "Không có cách nhìn nào cả.

Các ngươi, nguyện ý giúp ai thì giúp người đó.

Nhưng, một lần giúp đỡ chỉ có thể đại diện cho Thiên Long Bát Bộ.

Bất kể giúp ai, phải nhớ một điều, không được sát nhân, chỉ được làm bị thương.

Lần này, chỉ là một loại tôi luyện mà thôi, chúng ta không cần phải cuốn vào cuộc tranh chấp này, hiểu rõ chưa?" Nghe Càn Nguyên nói vậy, các đệ tử gật đầu.

Long Nữ liếc nhìn Càn Nguyên, vô cùng hiếu kỳ nói: "Sư đệ, chẳng lẽ huynh không hy vọng chúng ta giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn sao?" Càn Nguyên nghe vậy, ha ha cười một tiếng, nghiêm túc lắc đầu: "Ha ha, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Đế Thích Thiên cũng kẻ tám lạng người nửa cân thôi.

Ta ai cũng không nguyện ý giúp đỡ, chỉ là Đế Thích Thiên biết cách làm người hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến người ta thích hơn, cho nên giúp đỡ Thiên Sứ Tộc cũng không tệ.

Chương 248

Nhưng kỳ thực, chúng ta vốn dĩ có thể không giúp ai cả, chỉ là vì muốn tôi luyện, cho nên mới để các ngươi lựa chọn.

Còn về việc lựa chọn ai thì cũng không quan trọng, chỉ cần không ảnh hưởng đến kết quả là được.

Huống hồ mấy tên Đại La Kim Tiên như các ngươi, cũng không thể ảnh hưởng bất kỳ kết quả nào." Mấy người lặng lẽ gật đầu, trong lòng đều có tâm tư riêng.

Lúc này, Càn Nguyên đột nhiên nói: "Một lát nữa sau khi họ vào, ta sẽ nói cho các ngươi biết, để các ngươi tự đi lựa chọn.

Đến lúc đó, mỗi người các ngươi đều có thể đại diện cho Thiên Long Bát Bộ mà lựa chọn người mình ủng hộ, như vậy càng có thể tôi luyện.

Đông người ở cùng nhau cũng không được, tách ra mỗi người tự lịch luyện một phen thì tốt hơn." Nghe Càn Nguyên nói vậy, Long Nữ và những người khác đều sững sờ, không hiểu vì sao Càn Nguyên lại làm như thế.

Bởi vì nếu để mỗi người tự lựa chọn, về cơ bản có khả năng sẽ xuất hiện sự bất đồng.

Cứ như vậy, một số người sẽ đứng ở mặt đối lập, như vậy thì đâu có lợi ích gì chứ.

"Sư đệ, làm như vậy không tốt lắm chứ?

Vạn nhất chúng ta lựa chọn giúp đỡ người khác nhau, vậy sau này chúng ta lại phải giao đấu sao?" Bích Tiêu chớp chớp mắt, bất đắc dĩ nhìn Sư Tôn, cảm thấy Sư Tôn có lẽ hiện giờ có chút vấn đề về đầu

óc, cư nhiên lại nghĩ ra một cái ý tồi như vậy.

Càn Nguyên liếc nhìn y, khẽ cười, nghiêm túc nói: "Ha ha, ta muốn để các ngươi tách ra.

Nếu có thể giao đấu thì càng tốt.

Như vậy cũng có thể xem xem thực lực của đối phương như thế nào.

Nếu cứ ở cùng nhau, cũng không có tác dụng tôi luyện.

Tách ra để các ngươi hành động độc lập, có thể khiến các ngươi học được cách tự suy nghĩ, tự đối mặt với một số chuyện." Các đệ tử trầm mặc không nói, hiển nhiên Sư Tôn đã hạ quyết tâm muốn làm như vậy, thì tự nhiên họ sẽ không phản bác nữa.

Thấy mấy đệ tử đều không có ý kiến gì, Càn Nguyên liền bảo người mời Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác vào, nhưng y sẽ không đích thân ra nghênh tiếp Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đừng nói trong lòng Càn Nguyên, Thánh nhân chẳng là gì.

Ngay cả trong mắt những đệ tử này, Thánh nhân cũng chẳng là gì.

Bảo họ ra nghênh tiếp Thánh nhân, há chẳng phải mất mặt sao.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chờ ở bên ngoài rất lâu, vốn tưởng sẽ có người ra nghênh tiếp, nhưng lại không có.

Chỉ có một Yêu Tộc bình thường đi ra, rồi dẫn họ đi vào, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng cảm thấy bực bội.

Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên thì lại không có cảm giác gì, hai người cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút buồn cười.

Thánh nhân thì đúng là Thánh nhân, có lẽ khi đối mặt với người khác thì có thể cao ngạo, nhưng khi đối mặt với người của Càn Nguyên Tiên Cung thì sự cao ngạo ấy căn bản không có tác dụng.

Bởi đám người kia thành Thánh ít nhiều đều được Càn Nguyên chỉ điểm.

Còn là đệ tử của Càn Nguyên, họ đối với Thánh nhân tự nhiên sẽ không cung kính như những người khác.

Bởi vì, những người này chỉ cần đạt đến cảnh giới nhất định, chưa chắc đã không thể thành Thánh.

Sau khi mấy người vào trong cung điện, liền thấy những đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung đang ngồi trong Tam Thập Tam Thiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn xem trọng địa vị của mình, vì bất mãn không có ai ra nghênh tiếp, cho nên cũng không vui nói: "Đám vãn bối các ngươi thật càng ngày càng vô lễ rồi.

Ta ở bên ngoài gọi lâu như vậy, cũng không ai ra.

Không biết người ta còn tưởng các ngươi đều là Thánh nhân đấy." Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói lời châm chọc như vậy, Tử Nguyệt và những người khác đều bất mãn, thầm nghĩ: Thánh nhân ư?

Thánh nhân thì ta nhất định phải ra nghênh tiếp sao?

Hơn nữa ta bằng gì mà phải nghênh tiếp y chứ?

Đừng quên, quan hệ giữa chúng ta cũng là cừu nhân, ai lại đi nghênh tiếp cừu nhân bao giờ?

Phi Vũ ha ha cười một tiếng, nhàn nhạt nói: "Ngài là Thánh nhân thì đúng, chỉ là ngài là Thánh nhân thì đó là chuyện của ngài, chẳng liên quan gì đến chúng ta cả.

Ngài cũng không phải người của Càn Nguyên Tiên Cung chúng ta, ta tự nhiên không cần phải quá cung kính với ngài chứ?

Đừng nói ngài, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ ta cũng không ra nghênh tiếp.

Ngài nếu muốn người ta nghênh tiếp ngài, có thể trở về Ngọc Hư Cung đó, ắt hẳn đệ tử của ngài khẳng định sẽ nghênh tiếp ngài." Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nhíu mày, y không tiếp tục nói gì nữa, bởi y hiểu rõ hiện giờ không thích hợp nói nhiều.

Vì nói nhiều quá sẽ khiến những người này phản cảm, đến lúc đó người ta khẳng định sẽ không nguyện ý giúp đỡ.

Cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy nên nhẫn nhịn một chút.

Y không biết rằng, hiện giờ y đã thành công khiến người ta bất mãn, khiến người ta phản cảm.

E rằng ngoài y ra, những người đang ngồi ở đây đều vô cùng bất mãn đối với y.

Càn Nguyên liếc nhìn y, nhàn nhạt cười nói: "Mấy vị Thánh nhân, không biết các vị đến Thiên Long Bát Bộ ta có việc gì?" "Ha ha, tự nhiên là để nói chuyện hợp tác rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn y, nhàn nhạt nói: "Vị này hẳn là đệ tử Bạch của Càn Nguyên Đại Thần chứ?

Ta lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ắt hẳn thực lực không tệ." Càn Nguyên liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngạo nghễ nói: "Ha ha, ngươi nói không sai, thực lực của ta tự nhiên không tệ, đối phó mấy vị Thánh nhân thì thừa sức.

Còn về chuyện hợp tác mà ngài vừa nói, không biết muốn hợp tác điều gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên đối diện, có chút khó mở miệng.

Bởi y muốn hợp tác để đối phó Thiên Sứ Tộc, nhưng hiện giờ người của Thiên Sứ Tộc đang ở đây, tổng không thể trực tiếp nói muốn đối phó Thiên Sứ Tộc chứ?

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói gì, Càn Nguyên mặt nở nụ cười nhẹ, đột nhiên nhìn về phía Đế Thích Thiên và Đại Phạn Thiên: "Hai vị Thánh nhân, xem ra Nguyên Thủy Thiên Tôn không tiện nói, đã y không nói, vậy hai vị Thánh nhân đến Thiên Long Bát Bộ ta có việc gì?" Tiếp đó, từng người cũng lần lượt bày tỏ ý kiến, cách nghĩ của mỗi người không giống nhau, người ủng hộ cũng không giống nhau, nên cuối cùng, các đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung có một nửa ủng hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn, một nửa ủng hộ Thiên Sứ Tộc.

Thấy đã quyết định, Càn Nguyên cười nói: "Được rồi, đã có những lựa chọn khác nhau, vậy từ bây giờ, mỗi người hãy trở về nơi của mình, hoặc ở lại đây, hoặc về Càn Nguyên Tiên Cung.

Dù sao thì, hiện tại ủng hộ những người khác nhau mà lại ở cùng một chỗ thì có chút không hợp lý." Các đệ tử nhìn Càn Nguyên, không ngờ Sư Tôn lại có chiêu này, muốn chia rẽ họ ra, thật là quá "xấu xa" mà!

Nhưng lời Càn Nguyên nói cũng có lý, khiến họ không thể phản bác.

Sau một hồi im lặng, Tử Nguyệt cùng mọi người thương lượng, cuối cùng quyết định những người ủng hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ tiếp tục ở lại đây.

Còn những người khác thì trở về Tam Tiên Đảo, những người trở về Tam Tiên Đảo sẽ ủng hộ Thiên Sứ Tộc.

Thực ra, số người ủng hộ Thiên Sứ Tộc nhiều hơn một chút, bởi vì các đệ tử đều chán ghét Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong đó, Tam Tiêu (Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu), Phi Vũ, Tử Nguyệt và Cửu Âm Nữ Đế đều ủng hộ Thiên Sứ Tộc.

Còn lại Long Nữ, Hằng Nga và Cửu Thiên Huyền Nữ thì ủng hộ

Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lúc này, Tử Nguyệt bỗng nhìn Càn Nguyên hỏi: “Sư Tôn, Người định đi đâu vậy?

Hay là cùng ta đến Tam Tiên Đảo thăm thú?” Càn Nguyên suy nghĩ, rồi gật đầu: “Cũng được.

Chương 249

Dù sao ở đâu cũng như nhau.

Nhưng các ngươi phải hiểu rõ một điều, Ngô và Sư Tôn (ám chỉ bản thân) cũng vậy, bất kể thân ở nơi nào, cũng sẽ không trợ giúp ai.

Đừng lầm tưởng rằng đi theo các ngươi là Ngô sẽ giúp." Càn Nguyên nói rõ ràng mục đích, cũng là để giải thích cho mấy vị Thánh nhân (đang có mặt), tránh cho họ lầm tưởng Ngô sẽ trợ giúp Thiên Sứ Tộc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Đế Thích Thiên thấy sự việc đã định, liền cáo từ.

Khi ba người họ rời đi, Càn Nguyên và các đệ tử không tiễn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Đế Thích Thiên cùng vài người khác rời khỏi Thiên Long Bát Bộ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Đế Thích Thiên một cái, thản nhiên nói: "Ài, xem ra người của Càn Nguyên Tiên Cung cũng chưa chắc đã nguyện ý giúp.

Hiện tại chúng ta xem như bất phân thắng bại." Đế Thích Thiên khẽ mỉm cười, nói: "À, kết quả hôm nay Ngã rất hài lòng.

Nghe nói Tiệt Giáo và Thiên Đình cũng có quan hệ không tốt với người (ám chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn), hẳn việc thuyết phục họ sẽ gặp khó khăn?

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn không có việc gì gấp, chúng ta có thể cùng đi gặp Thông Thiên Giáo Chủ." "Không cần đâu." Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng liếc nhìn Đế Thích Thiên, cười khẩy nói: "Ta sẽ không đi cùng người đâu.

Bởi vì Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân đã đi rồi.

Hai vị nếu giờ đi thì phải tranh thủ thời gian đấy, nếu không đến muộn, e rằng sẽ chẳng có kết quả gì đâu." Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói vậy, Đế Thích Thiên và Đại Phạm Thiên có chút lo lắng, thật sự sợ Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân thuyết phục được Thông Thiên Giáo Chủ và Khổng Tuyên.

Bởi vậy, hai người cũng không còn dây dưa với Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa, mà trực tiếp nhanh chóng đến Thiên Đình và Tiệt Giáo.

Trên đường đi, hai người thương lượng rồi cuối cùng quyết định hành động riêng rẽ.

Một người trực tiếp lên Thiên Đình tìm Khổng Tuyên, còn người kia thì đến Tiệt Giáo tìm Thông Thiên Giáo Chủ, làm như vậy cũng có thể tranh thủ được chút thời gian.

Tuy Thiên Đình và Tiệt Giáo có quan hệ không mấy tốt đẹp với Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng trước một số lợi ích thì ân oán giữa họ có thể tạm thời gác lại.

Bởi vậy, Đế Thích Thiên cũng lo lắng Khổng Tuyên và Thông Thiên Giáo Chủ sẽ liên minh với đối phương.

Thế nên giờ đây cần phải nhanh chóng đến đó, ít nhất cũng có thể ngăn cản.

Nhanh chóng, Đế Thích Thiên và Đại Phạm Thiên đã đến Thiên Đình và Tiệt Giáo.

Đại Phạm Thiên đến Thiên Đình trước.

Không ngờ khi đến Thiên Đình, Tiếp Dẫn Thánh Nhân vừa mới rời đi.

Khổng Tuyên thấy Đại Phạm Thiên đến, cũng biết ý đồ của y, dù sao vừa nãy Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng đã đến nói chuyện.

Sau khi cho người mời Đại Phạm Thiên vào Lăng Tiêu Bảo Điện, Đại Phạm Thiên nhìn quanh, cười hỏi: "À, Ngã nghe nói Nguyên Thủy Thiên Tôn và hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo dường như cũng đã đến Thiên Đình.

Không biết họ đã đi chưa?" Khổng Tuyên khẽ gật đầu, không chút giấu giếm, trực tiếp cười nói: "À, vừa mới đi.

Nếu ngài có thể đến sớm hơn một chút thì thật sự đã gặp được.

Nhưng Ngã lại cảm thấy không gặp thì tốt hơn." Đại Phạm Thiên gật đầu, nhìn Khổng Tuyên: "Chắc là họ cũng đã nói với ngài một số việc rồi.

Lần này Ngã cũng hy vọng có thể hợp tác với Thiên Đình, không biết Ngọc Đế ngài thấy sao?

Ngài đã đồng ý với Tây Phương Giáo rồi ư?" Khổng Tuyên cười khẩy, mấp máy môi nâng chén trà nhấp một ngụm, rồi mới không nhanh không chậm nói: "Chuyện này Ngã cũng do dự không dứt.

Tuy Ngã và Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng những người khác có quan hệ không tốt, nhưng họ cũng đưa ra đủ lợi ích.

Bởi vậy, hiện tại Ngã đối với việc hợp tác với họ cũng khá do dự.

Đương nhiên, Ngã cũng hy vọng có thể hợp tác với Thiên Sứ Tộc, chỉ là hiện tại rốt cuộc sẽ hợp tác với ai, Ngã tạm thời chưa rõ ràng." Đại Phạm Thiên gật đầu, khẽ mỉm cười, bỗng nhiên nói: "Trước khi đến đây, thực ra Ngã đã đến Thiên Long Bát Bộ, cùng một vài đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung nói chuyện.

Theo ý Càn Nguyên Đại Thần, các đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung mỗi người đều có lựa chọn khác nhau, có người ủng hộ Ngã, có

người ủng hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tây Vương Mẫu của Thiên Đình, Phi Vũ, cũng ủng hộ Thiên Sứ Tộc của Ngã." Nghe Đại Phạm Thiên nói về Càn Nguyên Tiên Cung, rằng Phi Vũ và không ít người đều ủng hộ Thiên Sứ Tộc, khiến Khổng Tuyên hơi kinh ngạc.

Bởi vì y (Khổng Tuyên) biết nhiều chuyện hơn các đệ tử kia một chút, cũng có thể cảm nhận được một số điều.

Thực lòng mà nói, từ tình hình hiện tại, Thiên Sứ Tộc thực ra đã định trước sẽ diệt vong.

Vốn dĩ Khổng Tuyên cũng khá ủng hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn, muốn hợp tác với y.

Nhưng hiện giờ nghe Phi Vũ ủng hộ Thiên Sứ Tộc, khiến Khổng Tuyên có chút khó xử.

Bởi vì Phi Vũ là Tây Vương Mẫu của Thiên Đình, nên thái độ của Tây Vương Mẫu là điều Khổng Tuyên phải coi trọng.

Nếu bây giờ ủng hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn thì chẳng khác nào bất đồng ý kiến với Tây Vương Mẫu, đó là một việc khá mất mặt.

Nếu ủng hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn thì cũng không cho Phi Vũ chút thể diện nào.

Bất kể thế nào, y (Khổng Tuyên) cảm thấy càng nên chú trọng đến cách nghĩ của Phi Vũ.

Vả lại, Càn Nguyên Đại Thần đã đưa ra ý kiến như vậy, e rằng chắc chắn có dụng ý riêng.

Vì vậy, Khổng Tuyên cảm thấy thực ra giúp ai cũng không quan trọng, bởi vì mọi thứ dường như đều nằm trong tầm kiểm soát của Càn Nguyên Đại Thần.

Sau khi trầm tư, Khổng Tuyên nhìn Đại Phạm Thiên, cười nói: "Vốn dĩ, Ngã thực ra muốn trợ giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn, bởi vì y đã đến trước một bước, lại nói chuyện vô cùng thành khẩn, nên Ngã đã quyết định hợp tác với y." Nói đến đây, Khổng Tuyên lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, nhìn Đại Phạm Thiên nói: "Nhưng vừa nãy Ngã đã nói, Phi Vũ đã đồng ý trợ giúp.

Phi Vũ là Tây Vương Mẫu của Thiên Đình Ngã, đã nguyện ý trợ giúp, vậy Ngã tự nhiên cũng nguyện ý trợ giúp." Đại Phạm Thiên nghe vậy, cuối cùng lộ ra nụ cười vui mừng.

Tuy y đến muộn hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng sách lược của y thực ra lại chính xác.

Đó là trước tiên đến tìm người của Càn Nguyên Tiên Cung.

Chỉ cần thuyết phục được người của Càn Nguyên Tiên Cung, vậy thì đã thành công.

Bởi vì Càn Nguyên Tiên Cung và Nhân Tộc có mối quan hệ mật thiết.

Có được sự ủng hộ của họ, tức là có được sự ủng hộ của Nhân Tộc.

Lúc này, Khổng Tuyên bỗng nhiên vô cùng hiếu kỳ hỏi: "À phải rồi, vừa nãy các đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung đều ủng hộ những người khác nhau, vậy họ ủng hộ ai vậy?" Đại Phạm Thiên cười khẩy, kể lại một lượt những người ủng hộ.

Khổng Tuyên hơi kinh ngạc, vì y cứ nghĩ rằng số người ủng hộ Thiên Sứ Tộc không nhiều, nhưng không ngờ số người ủng hộ Thiên Sứ Tộc lại đông nhất.

Nhưng nghĩ kỹ thì thực ra cũng có thể hiểu được, tính cách Nguyên Thủy Thiên Tôn đã quá rõ ràng rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn

vốn dĩ đã khiến người ta chán ghét.

Lúc này, Đại Phạm Thiên bỗng nói: "Ài, Ngã có thể giành được nhiều sự ủng hộ như vậy, nói trắng ra là thật sự phải cảm tạ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bởi vì phong cách hành sự của Nguyên Thủy Thiên Tôn quá kiêu ngạo, căn bản không đặt bất kỳ ai vào mắt.

Ngã và..." Đại Phạm Thiên dường như rất vui vẻ, kể lại một số hành vi cử chỉ của Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Thiên Long Bát Bộ.

Chương 250

Sau khi nghe xong, Khổng Tuyên cũng bật cười ha hả, không nhịn được mà châm chọc: "Quá đỗi bình thường rồi!

Vốn dĩ Ngã cũng không thích Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Người của Xiển Giáo vốn luôn quá kiêu ngạo, không đặt bất kỳ ai vào mắt.

Nhưng những người này thực ra trong số rất nhiều người, thực lực lại yếu nhất." "Không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn kiêu ngạo, mà những đệ tử kia càng ngông cuồng, từng người một rõ ràng chưa đến Kim Tiên cảnh giới, nhưng lại tự cho mình là Thánh nhân!

Ngoại trừ Thánh nhân ra, họ căn bản không đặt bất kỳ ai vào mắt.

Sau này sẽ thấy rõ thôi." Khổng Tuyên cười khẩy, nói xong một vài lời, lại trực tiếp chuyển chủ đề sang chuyện khác: "À phải rồi, đã hợp tác thì chúng ta không nên nói chuyện hợp tác nữa.

Tuy Ngã đã hợp tác, nhưng việc hợp tác như thế nào cũng cần phải thương lượng." Đại Phạm Thiên gật đầu, nhìn Khổng Tuyên nói: "Cái này, một mình Ngã thì không thể quyết định được.

Hiện tại Đế Thích Thiên e rằng đang ở Tiệt Giáo.

Nếu Ngọc Đế không có việc gì thì có thể cùng Ngã đi gặp Thông Thiên Thánh Nhân." Khổng Tuyên suy nghĩ, cười gật đầu: "À, được được.

Ngã cũng hy vọng có thể xem Thông Thiên Thánh Nhân sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào." Đại Phạm Thiên nhìn Khổng Tuyên, nói: "À, nếu có ngài ra mặt thì Thông Thiên Thánh Nhân hẳn sẽ đứng về phía chúng ta." Khổng Tuyên khẽ lắc đầu, cười nói: "Cái đó cũng chưa

chắc.

Tuy Ngã và Thông Thiên có quan hệ không tồi, nhưng tình hình Tiệt Giáo phức tạp, y cũng chưa chắc đã trợ giúp.

Huống hồ tình hình Thiên Sứ Tộc cũng khá phức tạp, dù sao đều là người của Tây Phương Giáo, bất kể trợ giúp ai, thực ra đối với Thông Thiên đều không có lợi ích gì." Nói rồi, Đại Phạm Thiên và Khổng Tuyên cùng nhau gấp rút đến Kim Ngao Đảo, để gặp Thông Thiên Thánh Nhân.

Khi hai người họ đến, Chuẩn Đề Thánh Nhân và Đế Thích Thiên đang tranh cãi gay gắt, đều muốn giành được sự ủng hộ của Thông Thiên Thánh Nhân.

Thông Thiên Thánh Nhân vẫn luôn không biểu lộ thái độ, bởi vì đối với y, đây là một lựa chọn vô cùng khó khăn.

Trước tiên, Thông Thiên Thánh Nhân cũng biết Thiên Sứ Tộc đang ở trung tâm phong bạo, hợp tác với họ là tự đặt mình vào nơi nguy hiểm nhất.

Bởi vậy y không muốn trợ giúp Thiên Sứ Tộc.

Nhưng Thông Thiên lại càng không muốn trợ giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn, bởi vì y chán ghét cá nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Huống hồ, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn Thánh Nhân vẫn luôn nhắm vào Tiệt Giáo, lúc này y càng không thể trợ giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hiện tại, cách duy nhất khả thi là không giúp đỡ ai cả.

Tuy có thể làm như vậy, nhưng sự việc cũng không đơn giản như thế.

Bởi vì Tiệt Giáo căn bản không thể không giúp ai, hoặc căn bản

không thể đứng ngoài cuộc.

Luôn sẽ bị người ta kéo vào trong sự việc.

Huống hồ hiện tại Tiệt Giáo và Thiên Đình có quan hệ mật thiết.

Chỉ cần Thiên Đình lựa chọn giúp ai, vậy thì sẽ ảnh hưởng đến Tiệt Giáo.

Bởi vậy, việc Tiệt Giáo muốn đứng ngoài cuộc là gần như không thể.

Khi Thông Thiên Thánh Nhân đang tiến thoái lưỡng nan, Đại Phạm Thiên và Khổng Tuyên đã đến.

Nghe tin hai người họ đến, sắc mặt Chuẩn Đề Thánh Nhân lập tức khó coi.

Bởi vì hai người cùng xuất hiện ở đây, chứng tỏ có khả năng đã đạt được một loại hợp tác.

Nếu không, hai người họ cũng không thể cùng đến một chỗ.

Điều này khiến Chuẩn Đề Thánh Nhân cảm thấy một nguy cơ sâu sắc.

Nếu Thiên Đình và Thiên Sứ Tộc đã hợp tác với nhau, vậy thì hiện tại Đại Phạm Thiên và Khổng Tuyên đến đây, tự nhiên là để thuyết phục Thông Thiên Thánh Nhân trợ giúp.

Thông Thiên Thánh Nhân về cơ bản cũng sẽ lựa chọn trợ giúp Thiên Sứ Tộc.

Nếu thật sự như vậy, thì sự việc sẽ trở nên phiền phức.

Nhanh chóng, Khổng Tuyên và Đại Phạm Thiên đã gặp Thông Thiên Thánh Nhân.

Hiện tại Chuẩn Đề Thánh Nhân là người lúng túng nhất, bởi vì

ngoại trừ y ra, mấy người còn lại rõ ràng đã hợp tác với nhau.

Tựa hồ y không còn cần thiết nữa.

“Ngọc Đế, người và Đại Phạm Thiên đến đây ư?” Chuẩn Đề Thánh Nhân nhìn Khổng Tuyên, thản nhiên hỏi.

Khổng Tuyên liếc nhìn Chuẩn Đề Thánh Nhân, thẳng thắn nói: “Chuẩn Đề Thánh Nhân thật sự ngại quá.

Vốn dĩ Ngã gặp Tiếp Dẫn Thánh Nhân trước, sau đó mới gặp Đại Phạm Thiên.

Ngã cũng hy vọng hợp tác với người.

Nhưng giữa chừng lại xảy ra một chút vấn đề nhỏ.

Đó là Tây Vương Mẫu của Thiên Đình Ngã trước đó đã đồng ý trợ giúp Thiên Sứ Tộc.

Kể từ khi Tây Vương Mẫu Phi Vũ đã đồng ý hợp tác với Thiên Sứ Tộc, Ngã cũng chỉ có thể đồng ý hợp tác với họ.” “Hửm?” Chuẩn Đề Thánh Nhân có chút kinh ngạc, thầm nghĩ chẳng lẽ Nguyên Thủy Thiên Tôn không thuyết phục được người của Càn Nguyên Tiên Cung sao?

“Vậy ư?

Xem ra Đế Thích Thiên và Đại Phạm Thiên thật sự có bản lĩnh, có thể thuyết phục được các đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung.

Thật khiến Ngã bội phục.” Đế Thích Thiên cười khẩy, sau khi đến đây, lại không nói chuyện Càn Nguyên Tiên Cung với Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Hiện tại Chuẩn Đề Thánh Nhân đã hỏi, y liền cười nói: “À, Chuẩn Đề Thánh Nhân chắc là ngài hiểu lầm rồi.

Các đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung đều tự mình đại biểu, bởi vậy

có người ủng hộ Ngã, có người cũng ủng hộ người (ám chỉ Chuẩn Đề/Nguyên Thủy).

Chỉ là Ngã có lẽ có nhân duyên tốt hơn một chút, số người ủng hộ Ngã thì nhiều hơn một chút." Chuẩn Đề Thánh Nhân lặng lẽ gật đầu, có chút cạn lời nhìn Khổng Tuyên một cái, bất đắc dĩ thở dài.

Người ta đã nói đến mức đó, tự nhiên y không thể nói thêm gì.

Nhưng Chuẩn Đề Thánh Nhân vẫn có chút không cam tâm.

Tuy Khổng Tuyên đã hợp tác với Thiên Sứ Tộc, nhưng Thông Thiên Thánh Nhân chưa đồng ý, y vẫn có thể thử lại một lần nữa.

"Ngã đã hiểu.

Tuy không thể hợp tác với Thiên Đình là một điều đáng tiếc, nhưng Ngã hy vọng Thông Thiên Thánh Nhân có thể cân nhắc." Thông Thiên bất đắc dĩ nhìn Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Hiện tại sự việc thật sự phiền phức rồi.

Một bên là Thiên Sứ Tộc và Thiên Đình, một bên là Tây Phương Giáo.

Chương 251

Y biết phải lựa chọn thế nào đây?

Lúc này, Khổng Tuyên bỗng nói: "Ngã hy vọng Thông Thiên Thánh Nhân có thể đứng về phía Ngã.

Nói trắng ra, giữa chúng ta và Nguyên Thủy Thiên Tôn có ân oán.

Dù có hợp tác, e rằng cũng không thể thật sự hợp tác được." Chuẩn Đề Thánh Nhân nghe vậy, sắc mặt hơi đổi, lập tức suy nghĩ, làm thế nào mới có thể khiến Thông Thiên Thánh Nhân đồng ý trợ giúp.

Hiện tại, cách duy nhất có thể thuyết phục Thông Thiên Thánh Nhân, chỉ có một.

Đó là dùng Xiển Giáo làm con tin.

Sau khi trầm tư, Chuẩn Đề Thánh Nhân nói: "Thông Thiên Thánh Nhân, nếu ngài có thể trợ giúp Ngã, Tây Phương Giáo Ngã sau này có thể cam đoan sẽ không còn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn đối phó với Tiệt Giáo nữa." Lời nói này thật sự khiến trong lòng Thông Thiên lay động.

Bởi vì nếu có thể khiến Tây Phương Giáo không còn liên minh với Nguyên Thủy Thiên Tôn để đối phó Tiệt Giáo nữa, vậy thì Tiệt Giáo có thể phát triển tốt hơn, còn Xiển Giáo thì cũng sẽ không làm gì được.

Chỉ là, nếu đồng ý với Tây Phương Giáo, vậy thì y không thể ăn nói với Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên tự nhiên hiểu rõ tâm tư của Thông Thiên Thánh Nhân, thực ra thì y cũng không bận tâm.

Thấy Thông Thiên Thánh Nhân có chút khó xử, y cười nói: "À, Thông Thiên Thánh Nhân không cần khó xử.

Nếu giúp đỡ Tây Phương Giáo cũng được.

Dù sao thì các đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung cũng đều tự mình ủng hộ, Ngã có xuất hiện ý kiến không đồng nhất cũng vậy thôi." Nói xong, Khổng Tuyên bỗng cười khẩy, tiếp tục nói: "Hơn nữa, đã hợp tác thì việc hợp tác như thế nào chúng ta có thể thương lượng, có lẽ có thể tìm ra một số phương pháp thỏa hiệp." Thông Thiên Thánh Nhân cũng vô cùng tinh minh, trầm tư một lúc, bỗng hỏi: "Không biết chúng ta nên hợp tác thế nào đây?

Nếu Ngã nói, Ngã có thể giúp Tây Phương Giáo kiềm chế Thiên Đình, Thiên Đình có thể kiềm chế Ngã.

Nói trắng ra là chúng ta kiềm chế lẫn nhau, tương đương với việc không giúp đỡ ai cả." Lời này vừa nói ra, Chuẩn Đề Thánh Nhân và Đế Thích Thiên cùng mấy người kia tự nhiên không thể đồng ý.

Bởi vì nếu giúp đỡ như vậy, thì chẳng khác nào để Thiên Đình và Tiệt Giáo ngồi không hưởng lợi, không làm gì mà lại có được vô số lợi ích.

Điều đó là điều họ không muốn thấy.

Huống hồ trong cuộc chiến này, Thiên Đình và Tiệt Giáo là những người hưởng lợi nhiều nhất từ ngư ông đắc lợi, làm sao có thể đồng ý?

Khổng Tuyên thấy cứ thương lượng như vậy chắc chắn sẽ không có kết quả.

Dù sao thì hiện tại những người ủng hộ đều không giống nhau, nhưng lại ở cùng một chỗ thương lượng, y cảm thấy thật buồn cười.

Khổng Tuyên suy nghĩ, nhìn Đế Thích Thiên và Đại Phạm Thiên

nói: “Hai vị Thánh nhân, chi bằng đến Thiên Đình của Ngã thương lượng đi.

Thương lượng ở đây có vẻ không thích hợp lắm.” Đế Thích Thiên và Đại Phạm Thiên nhìn nhau, sau đó hai người cùng đến Thiên Đình để thương lượng một số việc cụ thể.

Chuẩn Đề Thánh Nhân và Thông Thiên Thánh Nhân sau khi thương lượng xong, liền trở về.

Khi Chuẩn Đề Thánh Nhân trở về Tây Phương Giáo, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang chờ đợi.

Lúc này Tiếp Dẫn Thánh Nhân có chút buồn bực, bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn đã giành được sự ủng hộ của một bộ phận người, đang khoe khoang trước mặt y.

Nhưng ở phía Thiên Đình thì lại không có kết quả gì.

Tuy Khổng Tuyên không từ chối, nhưng cũng không đồng ý.

Đúng lúc đó, Chuẩn Đề Thánh Nhân trở về.

Thấy Chuẩn Đề Thánh Nhân trở về, Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhịn được đắc ý nói: “À, tình hình bên Chuẩn Đề Thánh Nhân thế nào rồi?

Tình hình bên Tiếp Dẫn Thánh Nhân thì không được tốt lắm, nhưng tình hình bên Ngã thì không tệ...” Nguyên Thủy Thiên Tôn còn chưa nói xong, Chuẩn Đề Thánh Nhân đã trực tiếp ngắt lời y: “À, tình hình bên kia Ngã đã biết.

Thiên Đình ủng hộ Thiên Sứ Tộc, bởi vì Phi Vũ của Càn Nguyên Tiên Cung đã ủng hộ Thiên Sứ Tộc, nên Khổng Tuyên cũng phải ủng hộ.

Còn về Thông Thiên, Ngã đã thuyết phục được, y sẽ giúp chúng

ta.” Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đang đắc ý, bị Chuẩn Đề Thánh Nhân nói một tràng xong thì lập tức mất hết khí thế.

“Theo tình hình hiện tại, chúng ta xem như thế lực ngang bằng rồi.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn hai người một cái, thản nhiên cười: “Không, chúng ta có sự ủng hộ của Hồng Quân lão sư.

Người của Thiên Đình và Càn Nguyên Tiên Cung tuy có trợ giúp, nhưng sự trợ giúp đó có giới hạn.” Tiếp Dẫn Thánh Nhân đảo mắt, không bình luận gì về lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đắc tội với người khác.

Nếu không có Nguyên Thủy Thiên Tôn, có lẽ người ta có thể sẽ ủng hộ một cách nhiệt tình.

Nhưng có Nguyên Thủy Thiên Tôn ở đó, người ta lại không muốn trợ giúp nữa.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nói: “À phải rồi, đừng quên Nữ Oa Thánh Nhân và Hậu Thổ Thánh Nhân.

Thực ra Thiên Đình và Tiệt Giáo không quan trọng bằng.

Nếu Ngã có thể giành được sự ủng hộ của Yêu Tộc và Vu Tộc, vậy thì đối phó Thiên Sứ Tộc sẽ quá dễ dàng.” Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân mắt sáng lên.

Lời này không sai, nhưng Nữ Oa Thánh Nhân và Hậu Thổ Thánh Nhân có nguyện ý trợ giúp không?

“Họ có giúp chúng ta không?

Hai tộc đó e rằng sẽ không giúp chúng ta đâu.” Tiếp Dẫn Thánh Nhân có chút lo lắng, cảm thấy không thể thuyết phục được đối phương.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười khẩy, có chút bất đắc dĩ nói:

“Chúng ta đi thì chắc chắn không được.

Nhưng có thể nhờ Hồng Quân lão sư.

Nếu Hồng Quân lão sư nguyện ý ra mặt, tự nhiên có thể thuyết phục được.

Hơn nữa, việc đối phó Thiên Sứ Tộc cũng là do Hồng Quân lão sư đề xuất, hẳn Hồng Quân lão sư sẽ đi thuyết phục thôi.” Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân gật đầu.

Sau đó, Chuẩn Đề Thánh Nhân nói: “Nếu đã vậy, thì hãy để Thái Thượng Lão Quân đi nói chuyện này với Hồng Quân lão sư.

Hai chúng ta cần chuẩn bị một số việc.” Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, không nói gì thêm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cáo từ, chuẩn bị đi tìm Thái Thượng Lão Quân, nhờ Thái Thượng Lão Quân giúp đỡ đi tìm Hồng Quân, thỉnh Hồng Quân ra mặt thuyết phục Nữ Oa Thánh Nhân và Hậu Thổ Thánh Nhân.

Lần này Thái Thượng Lão Quân đi gặp Hồng Quân vô cùng thuận lợi.

Việc đàm phán cũng rất suôn sẻ, hầu như không gặp chút trở ngại nào.

Hồng Quân trực tiếp đồng ý đi thuyết phục Nữ Oa Thánh Nhân và Hậu Thổ Thánh Nhân.

Thấy Hồng Quân đồng ý sảng khoái như vậy, trong lòng Thái Thượng Lão Quân không khỏi suy nghĩ.

Hồng Quân lão sư sở dĩ đồng ý sảng khoái như thế, hẳn là có tự tin thuyết phục Nữ Oa và Hậu Thổ.

Chỉ là không biết Người sẽ dùng phương pháp nào, khiến y vô

cùng hiếu kỳ, muốn cùng Hồng Quân lão sư đi xem thử, muốn xem Hồng Quân sẽ thuyết phục hai vị Thánh nhân như thế nào.

Chương 252

Sau khi trầm tư một lát, Hồng Quân dường như đã nhìn thấu tâm tư của Thái Thượng Lão Quân, khẽ mỉm cười nhìn y nói: "Nếu ngươi có hứng thú, chúng ta có thể cùng đi.

Một mình Ngã đi thì cũng có chút không tự nhiên.

Dù sao Nữ Oa và Hậu Thổ không phải đệ tử của Ngã, ngươi đi cùng cũng có thể giúp Ngã nói chuyện, sẽ không khiến bầu không khí quá khó xử." Thái Thượng Lão Quân tự nhiên vô cùng nguyện ý, không ngừng gật đầu biểu lộ tâm tình.

Sau đó, Hồng Quân và Thái Thượng Lão Quân rời khỏi Tử Tiêu Cung, thẳng tiến đến Nữ Oa Cung của Nữ Oa Thánh Nhân.

Tại Nữ Oa Cung, Nữ Oa Thánh Nhân đang nghỉ ngơi trong cung điện.

Nghe nói Hồng Quân và Thái Thượng Lão Quân đến, y không tình nguyện tiếp kiến hai người.

"Hai vị Thánh nhân à, gió nào đưa các vị đến đây vậy?" Nữ Oa có lẽ vì bị hai vị làm phiền nên tâm trạng không tốt, lời nói cũng không khách khí lắm, thái độ rõ ràng có chút oán trách.

Thái Thượng Lão Quân cười khẩy, khẽ nói: "Tự nhiên là có chuyện mới đến tìm ngài, không dám làm phiền ngài nghỉ ngơi, thật sự xin lỗi." Nữ Oa Thánh Nhân bĩu môi, liếc nhìn hai người, trực tiếp hỏi: "Có việc gì thì nói thẳng đi.

Sẽ không phải vì chuyện Thiên Sứ Tộc đấy chứ?

Ngã đã nói trước với mọi người rồi, chuyện này Ngã không quản đâu." Nghe Nữ Oa trực tiếp chặn đứng đường, Thái Thượng Lão

Quân không khỏi có chút lúng túng.

Bởi vì y không ngờ Nữ Oa lại nói thẳng ra chuyện này, xem ra Nữ Oa rõ ràng không muốn tham gia vào việc này.

Thái Thượng Lão Quân vốn cũng không có cách nào thuyết phục Nữ Oa Thánh Nhân, nên chỉ có thể nhìn Hồng Quân lão sư, hy vọng Người có thể mở lời thuyết phục Nữ Oa Thánh Nhân.

Theo thái độ hiện tại của Nữ Oa Thánh Nhân, e rằng không có cách nào có thể thuyết phục được.

Hồng Quân liếc nhìn Nữ Oa, khẽ mỉm cười, từ thiện hỏi: "Đừng vội vàng từ chối như vậy.

Vì sao lại không nguyện ý tham gia vào chuyện này?

Vốn dĩ đây là việc chung của toàn bộ Hồng Hoang.

Việc liên quan đến cả Hồng Hoang thì không thể nói không tham gia là không tham gia.

Ngươi hẳn phải biết điều này.

Ngươi và Hậu Thổ là đệ tử của Càn Nguyên Đại Thần, hẳn phải biết nhiều chuyện hơn các Thánh nhân khác một chút, tự nhiên cũng biết Thiên Sứ Tộc tất yếu phải bị tiêu diệt." Nữ Oa Thánh Nhân và Hậu Thổ Thánh Nhân thật sự biết rõ điều này, bởi vì trước đó Càn Nguyên đã chào hỏi họ.

Lúc này, Hồng Quân tiếp tục nói: "Thật sự không tham gia, thì rồi cũng sẽ vì đủ loại sự tình mà bị cuốn vào thôi.

Hơn nữa, những đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung đã chia ra ủng hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thiên Sứ Tộc.

Yêu Tộc có quan hệ không nhỏ với Càn Nguyên Tiên Cung, muốn phủi sạch quan hệ cũng không phải là không thể.

Chi bằng bây giờ đưa ra lựa chọn, như vậy cũng có thể tránh được phiền phức sau này.

Dù sao các đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung ủng hộ những người khác nhau.

Vạn nhất họ đến tìm trợ giúp, thì ngươi nên giúp ai đây?

Giúp ai cũng sẽ khiến các đệ tử kia không vui phải không?

Chi bằng bây giờ đưa ra lựa chọn đi." Nữ Oa Thánh Nhân liếc nhìn Hồng Quân, cười khẩy, cố ý làm khó: "Vậy à, vậy Ngã sẽ trợ giúp Thiên Sứ Tộc vậy." Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Hồng Quân và Thái Thượng Lão Quân đều hơi đổi.

Nếu Yêu Tộc thật sự trợ giúp Thiên Sứ Tộc, vậy thì việc tiêu diệt Thiên Sứ Tộc sẽ trở nên khó khăn.

Nhưng hai người thấy Nữ Oa nói chuyện nhẹ nhàng như vậy, cũng biết hẳn chỉ là tùy tiện nói ra, chứ không có ý thật sự trợ giúp Thiên Sứ Tộc.

Thái Thượng Lão Quân cười khẩy, vội vàng nói: "Nữ Oa, ngài đừng nói đùa nữa.

Chuyện này thật sự cần phải cân nhắc nghiêm túc, không thể tùy tiện lựa chọn.

Không chỉ liên quan đến Yêu Tộc, mà còn liên quan đến toàn bộ Hồng Hoang.

Hy vọng ngài có thể suy nghĩ kỹ." "Không liên quan gì đến Ngã.

Ngã chỉ quan tâm đến Yêu Tộc và Càn Nguyên Tiên Cung thôi." Nữ Oa nói lời này vô cùng nghiêm túc.

Hồng Quân liếc nhìn Nữ Oa, suy nghĩ rồi nói: "Nếu ngươi trợ giúp Ngã đối phó Thiên Sứ Tộc, Ngã có thể để Yêu Tộc trở lại Hồng

Hoang từ đầu, ngươi thấy sao?" Nữ Oa Thánh Nhân liếc nhìn Hồng Quân, bĩu môi nói: "Hồng Quân Đạo Tổ, ngài làm như vậy có chút không hậu đạo phải không?

Ngài nghĩ Yêu Tộc Ngã dễ bắt nạt, người của Càn Nguyên Tiên Cung dễ lừa gạt sao?

Để Yêu Tộc Ngã trở lại Hồng Hoang, không biết là muốn trợ giúp Yêu Tộc Ngã, hay muốn hại Yêu Tộc Ngã đây?" Sắc mặt Hồng Quân hơi khó coi, cười nói: "Đương nhiên là muốn trợ giúp Yêu Tộc rồi, Yêu Tộc chẳng phải vẫn luôn muốn trở lại Hồng Hoang sao?" Nghe Hồng Quân ở đó ngụy biện, sắc mặt Nữ Oa Thánh Nhân lập tức khó coi.

Bởi vì việc để Yêu Tộc trở lại Hồng Hoang căn bản là đẩy Yêu Tộc xuống vực sâu.

Vốn dĩ Yêu Tộc dưới sự vận động của Càn Nguyên, đã được trợ giúp vượt qua được nguy cơ khó khăn nhất, khiến họ có thể ổn định hơn một chút.

Nhưng hiện tại Hồng Quân lại muốn đưa Yêu Tộc trở lại Hồng Hoang một lần nữa, chẳng phải là đẩy Yêu Tộc vào nguy hiểm sao?

Người khác có thể không biết điều này, nhưng Nữ Oa Thánh Nhân sao lại không biết?

Theo Càn Nguyên nhiều năm như vậy, y biết những chuyện không hề ít hơn Hồng Quân.

"Thôi được rồi, xem ra ngài cũng không có thành ý muốn đàm phán, Ngã không tiễn nữa." Nữ Oa Thánh Nhân nói xong, liền vung tay áo lạnh lùng nói: "Được rồi, Ngã không tiễn nữa." Lúc này Hồng Quân có chút lúng túng.

Vốn dĩ khi cùng Thái Thượng Lão Quân đến đây, Người tự tin tràn

đầy, nghĩ rằng có thể thuyết phục được Nữ Oa.

Ai ngờ Nữ Oa lại không nể mặt đến thế, không chỉ không nể mặt, mà giờ còn trực tiếp muốn đuổi Người đi.

Thái Thượng Lão Quân liếc nhìn Hồng Quân, có chút cạn lời.

Y phát hiện Hồng Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn có tính cách tương tự.

Hai vị đều quá tự mãn, cho rằng mình đã nắm giữ tất cả.

Thực ra căn bản không lợi hại như trong tưởng tượng, nên khi làm việc luôn gặp phải một số phiền phức, đặc biệt là khi đối mặt với Thánh nhân, sự tự phụ này thể hiện vô cùng rõ ràng.

Ví dụ như hiện tại Hồng Quân, cứ nghĩ có thể thuyết phục được Nữ Oa, nghĩ rằng phương pháp của mình đủ để khiến Nữ Oa Thánh Nhân đồng ý.

Nhưng không ngờ Nữ Oa Thánh Nhân lại nhìn rõ hơn Người, người ta căn bản sẽ không mắc bẫy.

Hồng Quân liếc nhìn Nữ Oa Thánh Nhân, không trực tiếp rời đi, mà nghiêm túc nói: "À, Ngã thật sự muốn giúp Yêu Tộc.

Ngươi đừng hiểu lầm Ngã.

Nếu ngươi cảm thấy làm như vậy không tốt, vậy thì chúng ta có thể đàm phán lại." Nữ Oa Thánh Nhân liếc nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, suy nghĩ một lát rồi thản nhiên nói: "Dù sao ngài cũng là Đạo Tổ, tổng phải giữ chút thể diện chứ.

Đừng nói những lời khó nghe trước mặt Ngã.

Nếu muốn đàm phán thì nói điều gì hữu ích, đừng giở trò lừa gạt Ngã." Hồng Quân cười gượng gạo: "À, yên tâm, Ngã nào có giở trò lừa gạt.

Chương 253

Chúng ta...” Nữ Oa Thánh Nhân mất kiên nhẫn trực tiếp ngắt lời Hồng Quân, nhìn Người nói: “Được rồi, nói chuyện chính đáng đi.” Trong lòng Hồng Quân có chút tức giận, nhưng lại không có cách nào.

Người chỉ biết cười khẩy một tiếng, suy nghĩ rồi nói: “Được rồi.

Ngã nghĩ chúng ta có thể liên hợp đối phó Thiên Sứ Tộc.

Như vậy đối với Ngã và ngươi đều có lợi.

Đương nhiên cũng không thể để ngươi giúp không công.

Ngươi có yêu cầu gì cứ nói, Ngã cũng sẽ cố gắng hết sức để trợ giúp.

Ngươi thấy sao?” Nữ Oa Thánh Nhân cuối cùng cũng hài lòng gật đầu, trầm tư một lát rồi nói: “Đối phó Thiên Sứ Tộc cũng không khó.

Chỉ cần để Yêu Tộc Ngã có một vùng đất ở phương Đông và phương Tây.

Sau này ít phải tìm phiền phức cho Yêu Tộc Ngã.” Hồng Quân không chút do dự trực tiếp đồng ý.

Bởi vì những việc này thực ra đều có thể tiếp tục giải quyết từ một khía cạnh khác, hoặc những yêu cầu này thực ra cũng không phải là yêu cầu.

Nữ Oa Thánh Nhân thực ra cũng không có yêu cầu gì.

Bởi vì hiện tại Yêu Tộc đang phát triển không tồi, trạng thái hiện giờ thực ra là tốt.

Nữ Oa Thánh Nhân tự nhiên không có yêu cầu.

Huống hồ đối phó Thiên Sứ Tộc, nói trắng ra là cũng vì toàn bộ

Hồng Hoang, đối với Yêu Tộc cũng vô cùng có lợi.

Bởi vậy Nữ Oa Thánh Nhân tự nhiên sẽ đồng ý.

Chỉ là vì Hồng Quân nói chuyện quá chọc tức người, nên mới có những lời vừa rồi.

Nữ Oa Thánh Nhân hiển nhiên không muốn nói thêm nhiều, trực tiếp nói: "Hẳn là nên đi gặp Hậu Thổ phải không?

Vừa hay Ngã cũng đã lâu không gặp muội ấy, tiện thể có thể đi thăm." Có Nữ Oa Thánh Nhân đi cùng, Hồng Quân tự nhiên vô cùng nguyện ý.

Mấy người nhanh chóng đến Địa Phủ, gặp Hậu Thổ.

Hậu Thổ thì dịu dàng hơn Nữ Oa Thánh Nhân nhiều, tính cách cũng vô cùng tốt.

Hồng Quân nói rõ ý đồ của mình, Hậu Thổ trực tiếp gật đầu, lại không hề đưa ra bất kỳ yêu cầu nào, cứ vậy mà đơn giản đồng ý.

Chỉ là, sau khi Hậu Thổ đồng ý, Nữ Oa Thánh Nhân liếc nhìn Hậu Thổ, vội vàng nói: "Khoan đã, sao muội lại đồng ý dễ dàng như vậy?

Muội cũng phải đưa ra một chút yêu cầu chứ." Nghe Nữ Oa Thánh Nhân nói vậy, Hồng Quân và Thái Thượng Lão Quân bỗng có chút lúng túng.

Hiện tại họ hối hận vì đã để Nữ Oa Thánh Nhân đi cùng.

Vốn dĩ là muốn Nữ Oa Thánh Nhân giúp đỡ nói chuyện, ai ngờ Nữ Oa Thánh Nhân không những không giúp, mà còn "chơi khăm" một vố.

Người ta Hậu Thổ Thánh Nhân còn không có điều kiện gì, vậy mà cứ nhất định Nữ Oa Thánh Nhân lại ở đó can thiệp.

Hậu Thổ liếc nhìn Nữ Oa, khẽ mỉm cười nói: "À, vậy là ý muội

sao?" Hậu Thổ nguyện ý phối hợp với Nữ Oa Thánh Nhân.

Tuy y và Vu Tộc không có yêu cầu gì, nhưng nếu có thể có được một chút lợi ích thì cũng không tệ.

Nữ Oa Thánh Nhân chớp chớp mắt, cười nói: "Lợi ích kiểu này, phải là những thứ thiết thực chứ, ví dụ như đan dược này, pháp bảo này..." Hồng Quân và Thái Thượng Lão Quân một trận cạn lời.

Xem ra những thứ Nữ Oa Thánh Nhân muốn thật sự rất thiết thực, trực tiếp là đan dược, pháp bảo các thứ.

Nhưng ngược lại họ cũng có một số thứ và nguyện ý tặng cho Hậu Thổ một vài thứ.

Dù sao Hậu Thổ đã đồng ý không có bất kỳ yêu cầu nào, tự nhiên cũng phải biểu đạt thái độ.

Nếu lúc này quá keo kiệt, có thể sẽ khiến người ta phản cảm.

Hồng Quân cười khẩy, thành khẩn nói: "Cái này không thành vấn đề.

Tuy không có Tiên Thiên Pháp Bảo, nhưng Hậu Thiên Pháp Bảo thì có vài món." Nữ Oa Thánh Nhân cuối cùng cũng hài lòng gật đầu.

Thái độ lần này của Hồng Quân cũng không tồi.

"Vậy thì tốt quá rồi.

Nhưng mà, nếu Vu Tộc đều có, thì Yêu Tộc Ngã cũng không thể thiếu phải không?" "Không thể thiếu, đều sẽ cấp." Hồng Quân gật đầu, nhìn hai người một cái: "Vậy chúng ta quyết định như vậy.

Không biết lúc nào thì nên cho người của Yêu Tộc và Vu Tộc hành động?" "Họ sẽ đi đâu?" Nữ Oa Thánh Nhân nhìn Hồng Quân, kỳ lạ hỏi.

Hồng Quân cười khẩy, nhìn Nữ Oa Thánh Nhân nói: "Kể từ khi

chúng ta hợp tác đối phó Thiên Sứ Tộc, tự nhiên là phải cùng nhau đối phó chứ?" Nữ Oa Thánh Nhân nhíu mày nhìn Thái Thượng Lão Quân, thẳng thắn nói: "Ngã nói thật, chúng ta tuy hợp tác, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn Thánh Nhân là người thế nào, mọi người đều rõ.

Tuy chúng ta hợp tác, nhưng nếu thật sự hành động cùng nhau, Ngã e rằng có thể sẽ phát sinh phiền phức mới.

Bởi vậy, ý Ngã là chúng ta nên chia binh hành động, đến thời khắc cuối cùng thì cùng nhau đối phó Thiên Sứ Tộc.

Hiện tại, có việc gì muốn Ngã làm thì cứ trực tiếp nói với Ngã, Ngã sẽ đi làm.

Không cần thiết phải để người của Ngã đi đến đâu đó, huống hồ đến đó cũng không chỉ huy được." Thái Thượng Lão Quân gật đầu, y cảm thấy Nữ Oa làm như vậy thực ra không tồi.

Bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản không thể kiểm soát được Vu Tộc và Yêu Tộc.

Tính cách của Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể sẽ dẫn đến mâu thuẫn.

Bởi vậy, mọi người tự mình hành động, cùng nhau đối phó Thiên Sứ Tộc sẽ tốt hơn.

Hồng Quân trầm tư, ngược lại cũng không có ý kiến.

Những chuyện này Người tự nhiên sẽ không quản.

"Những việc này thương lượng là được, Ngã sẽ không quản đâu.

Ngã chỉ hy vọng chúng ta có thể cùng nhau đối phó Thiên Sứ Tộc, tiêu diệt được là đủ.

Tuy Càn Nguyên Đại Thần chưa biểu lộ thái độ, nhưng Ngã nghĩ

Càn Nguyên Đại Thần cũng có ý này.

Bởi vậy, hy vọng mọi người có thể đoàn kết.” Thương lượng xong xuôi mọi chuyện, Hồng Quân và Thái Thượng Lão Quân rời đi.

Sau khi rời đi, Nữ Oa Thánh Nhân lại không đi, mà cùng Hậu Thổ nói chuyện.

“Thế nào?

Bây giờ bắt đầu cùng nhau đối phó Thiên Sứ Tộc, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại quá giỏi giở trò.

Chương 254

Chúng ta không thể để bị mắc lừa đâu.” Nữ Oa Thánh Nhân vô cùng lo lắng nói.

Hậu Thổ liếc nhìn Nữ Oa, cười nói: “À, cái này hẳn không cần lo lắng đâu.

Những lúc khác thì y (Nguyên Thủy Thiên Tôn) có thể giở trò với chúng ta, nhưng trong tình huống hiện tại, hẳn sẽ không giở trò với chúng ta đâu.

Nhưng chúng ta cứ cẩn thận một chút.” Nữ Oa gật đầu, vươn vai lười biếng nói: “Hay là đến Càn Nguyên Tiên Cung một chuyến?” Thực ra, Nữ Oa cũng muốn gặp Sư Tôn rồi.

Hậu Thổ ngạc nhiên, nhìn Nữ Oa nói: “Không được đâu.

Nghe nói Sư Tôn không gặp bất kỳ ai, đang bế quan tu luyện.” Nữ Oa Thánh Nhân đảo mắt, cười nói: “À, muội sợ ư?

Thật sự tin Sư Tôn đang tu luyện sao?

Nếu Sư Tôn không gặp chúng ta, chúng ta cứ đợi mãi thôi.

Dù sao Càn Nguyên Tiên Cung cũng là nơi của chúng ta, chúng ta ở đó cũng không có vấn đề gì.” Hậu Thổ cười nói: “Được thôi.

Dù sao Ngã cũng lười ở Địa Phủ.

Đến Càn Nguyên Tiên Cung ở vài ngày cũng không tồi.

Nhưng mà, tiểu đồng tử sẽ không không cho chúng ta vào chứ?” Nữ Oa hắc hắc cười, nói: “Tên tiểu tử đó cho chút đồ là được rồi.

Đều là người quen, sẽ không quản chúng ta đâu.

Chúng ta cũng không phải người ngoài, không thể làm như vậy

được.” Hậu Thổ cười, sau đó cùng Nữ Oa Thánh Nhân đến Càn Nguyên Tiên Cung.

Tại Càn Nguyên Tiên Cung, Nữ Oa Thánh Nhân đưa cho tiểu đồng tử một chút đồ, tiểu đồng tử liền cho họ vào.

Thực ra Nữ Oa không cần đưa, tiểu đồng tử cũng không thể ngăn cản.

Bởi vì Càn Nguyên Tiên Cung vốn là nơi của Nữ Oa, y cũng không có quyền lợi ngăn cản.

Huống hồ xét theo thân phận, thân phận đệ tử Càn Nguyên của Nữ Oa còn cao quý hơn tiểu đồng tử một chút, không có lý do gì để ngăn cản.

Vào Càn Nguyên Tiên Cung, Nữ Oa Thánh Nhân nhìn tiểu đồng tử hỏi: “Sư Tôn Ngã thật sự đang bế quan tu luyện sao?” Tiểu đồng tử liếc nhìn Nữ Oa Thánh Nhân, có chút khó xử nói: “Chắc vậy ạ.

Dù sao Lão Gia trước đó đã nói với ta là đang bế quan tu luyện, không gặp bất kỳ ai.” Nữ Oa Thánh Nhân liếc nhìn tiểu đồng tử, có chút không tin hỏi: “Thật sao?” Tiểu đồng tử bất đắc dĩ gật đầu, thành khẩn nói: “Dạ, Lão Gia nói vậy đó.

Nếu không tin, ngài có thể đến nơi Lão Gia bế quan để hỏi ạ.

Dù sao ta cũng không dám đến đó.” Nghe vậy, Nữ Oa Thánh Nhân cũng im lặng không nói.

Bởi vì y cũng không biết có nên đi xem thử không.

Huống hồ y cũng không dám đến nơi Càn Nguyên tu luyện.

Đến nơi Càn Nguyên tu luyện rồi, y cũng không dám trực tiếp hỏi ở đó.

Tu luyện cần sự yên tĩnh, nếu ở đó mà ồn ào lớn tiếng, biết đâu sẽ

ảnh hưởng đến Càn Nguyên tu luyện.

Vạn nhất có chuyện gì xảy ra thì thật khó giải quyết.

Bởi vậy, Nữ Oa Thánh Nhân tự nhiên sẽ không tự chuốc lấy rắc rối, đến nơi Càn Nguyên tu luyện.

Nữ Oa Thánh Nhân vẫy vẫy tay, nói với tiểu đồng tử: "Được rồi, ngươi cứ đi làm việc của mình đi.

Ngã sẽ ở lại đây mấy ngày." Tiểu đồng tử gật đầu, vui vẻ nói: "Tốt quá, tốt quá!

Càn Nguyên Tiên Cung một mình ta buồn quá.

Lão Gia bế quan tu luyện cũng không ra, ở đây cũng sẽ náo nhiệt hơn một chút." Hậu Thổ nghe vậy, liếc nhìn tiểu đồng tử nói: "Những người khác không về sao?" "Không ạ, tất cả đều ở bên ngoài." Tiểu đồng tử bất đắc dĩ, nhìn ra ngoài nói: "Nếu biết trước, ta cũng đã nói với Lão Gia một tiếng, rồi cùng Lão Gia đi ra ngoài xem rồi.

Khỏi phải ở một mình trong này, chán quá." Hậu Thổ khẽ mỉm cười, nhìn tiểu đồng tử nói: "Nếu muốn nói, bây giờ ngươi có thể ra ngoài.

Ngã sẽ giúp ngươi trông nom Càn Nguyên Tiên Cung, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Lúc Sư Tôn bế quan tu luyện xong, Ngã sẽ nói với Người." Tiểu đồng tử bĩu môi, lắc đầu nói: "Thôi thôi, ta cứ ở đây vậy.

Hai vị Thánh nhân, tổng không thể để hai vị ở lại giúp ta trông nom chứ." Hậu Thổ cũng không nói gì nữa, trực tiếp cùng Nữ Oa đi đến chỗ ở của mình.

Là đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung, trong cung đều có chỗ ở riêng, nơi ở của mỗi người đều rộng lớn.

Sau khi hai người ở lại đây, đợi mấy ngày, vẫn không thấy Càn Nguyên xuất hiện.

Một ngày nọ, hai người đang trò chuyện phiếm trong lương đình.

"Sư Tôn không phải không tu luyện, mà là đã đi đâu rồi sao?" Nữ Oa Thánh Nhân nhìn Hậu Thổ, thản nhiên nói ra suy nghĩ trong lòng.

Bởi vì y cảm thấy, nếu Càn Nguyên thật sự đang tu luyện, chắc chắn sẽ biết chuyện, vậy thì nhất định sẽ gặp mặt.

Nhưng hiện tại Càn Nguyên không xuất hiện, lại có chút kỳ lạ.

Hoặc có lẽ Càn Nguyên đang tu luyện đến giai đoạn mấu chốt, không có thời gian gặp họ, điều này cũng không phải là không thể, nhưng khả năng này rất nhỏ.

Hậu Thổ liếc nhìn Nữ Oa Thánh Nhân, cười nói: "Muội không sốt ruột chờ đợi nữa sao?

Kể từ khi Sư Tôn nói Người đang tu luyện, vậy thì chúng ta cứ ở đây đợi đi.

Đợi Sư Tôn tu luyện xong, tự nhiên sẽ xuất hiện để gặp chúng ta." "Vậy bao giờ chúng ta mới có thể gặp Sư Tôn đây?" Nữ Oa Thánh Nhân sốt ruột.

Hậu Thổ có chút kỳ lạ nhìn Nữ Oa, bất đắc dĩ nói: "Thôi, muốn gặp Sư Tôn ư?

Chẳng lẽ có chuyện gì cần hỏi Sư Tôn sao?" Nữ Oa Thánh Nhân lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Cũng không có việc gì.

Chỉ là muốn hỏi về những chuyện gần đây xảy ra, để biết thái độ của Sư Tôn.

Không biết thái độ của Sư Tôn, trong lòng Ngã cứ không yên." Khi hai người đang nói chuyện, tiểu đồng tử bỗng vội vàng chạy đến,

“Hai vị Thánh nhân sư tỷ, Phi Vũ đã về rồi, đặc biệt muốn gặp hai vị.

Lạ thật, còn dặn ta phải thông báo trước một tiếng.” Hậu Thổ và Nữ Oa nhìn nhau, không nhịn được khẽ mỉm cười.

Họ biết Phi Vũ và những người khác đến tìm, e rằng cũng vì chuyện Thiên Sứ Tộc.

Xem ra bây giờ sự việc lại có chút phiền phức rồi.

Bởi vì Phi Vũ hiện tại đang trợ giúp Thiên Sứ Tộc, nên đến tìm họ chắc chắn là vì chuyện Thiên Sứ Tộc.

Nhưng hiện tại họ lại đang trợ giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn, vậy thì Phi Vũ đến tìm họ là tìm nhầm người rồi.

Nhưng họ cũng không tiện từ chối Phi Vũ và mấy người kia.

Chương 255

"Xem ra sự việc có chút phiền phức rồi." Hậu Thổ bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn tiểu đồng tử nói: "Được rồi, ngươi đi gọi sư muội vào đi." Tiểu đồng tử gật đầu, sau đó trực tiếp đi tìm Phi Vũ, đưa Phi Vũ đến trước mặt Nữ Oa và Hậu Thổ.

Lần này chỉ có Phi Vũ và Tử Nguyệt.

"Nghe nói hai muội đang ở Tam Tiên Đảo phải không?

Đã có thời gian trở về rồi ư?

Chẳng lẽ công việc bên đó đã hoàn thành?" Nữ Oa Thánh Nhân biết rõ mà vẫn cố hỏi, thản nhiên nhìn hai người hỏi.

Phi Vũ và Tử Nguyệt ngồi xuống, hai người đều lộ vẻ buồn bực.

Một lát sau, Phi Vũ mới nói: "À, hai vị sư tỷ, Ngã nghe được một tin tức, nên muốn hỏi một chút." Nữ Oa Thánh Nhân nhìn Phi Vũ, cười nói: "Không phải chuyện Thiên Sứ Tộc đó chứ?" Phi Vũ gật đầu, có chút ngượng ngùng: "Nghe nói hai vị sư tỷ đã đồng ý trợ giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi ư?

Không phải thật đấy chứ?" "Ừm, đúng là như vậy." Nữ Oa Thánh Nhân gật đầu, nhìn hai người nói: "Không có cách nào khác đâu.

Có một số việc không phải Ngã có thể xoay sở được." Dừng lại một chút, Nữ Oa Thánh Nhân tiếp tục nói: "Nghe nói muội đã trợ giúp Thiên Sứ Tộc ư?

Chuyện này Sư Tôn có biết không?

Nếu để Sư Tôn biết, e rằng Sư Tôn cũng sẽ không đồng ý đâu.

Làm như vậy có chút không đúng." Phi Vũ bĩu môi, nghiêm túc nói:

“À, chuyện là vậy đó.

Sư Tôn nói Ngã cứ làm những gì Ngã thấy đúng.

Ngã mới đưa ra lựa chọn mà Ngã cho là đúng.

Nhưng Sư Tôn và Ngã...” “Vậy ư?” Nữ Oa Thánh Nhân hơi bất ngờ, lập tức nhìn Phi Vũ nói: “Nhưng vì sao muội lại trợ giúp Thiên Sứ Tộc?

Chẳng lẽ muội không biết Sư Tôn không thích Thiên Sứ Tộc sao?

Vì Sư Tôn, muội cũng nên trợ giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn chứ.” Phi Vũ bĩu môi, bất đắc dĩ nói: “Sư tỷ, muội không thấy cái vẻ kiêu căng của Nguyên Thủy Thiên Tôn khi đến tìm Ngã đâu.

Thật sự quá đáng ghét!

Nhưng hai vị Thánh nhân Thiên Sứ Tộc lại không như vậy, thái độ vô cùng tốt.

Bởi vậy Ngã đã lựa chọn trợ giúp họ.

Hơn nữa, Sư Tôn cũng đã nói, Ngã chọn ai cũng được.” Nói rồi, Phi Vũ bất đắc dĩ kể lại chuyện lần đầu gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng như một số hành vi đáng ghét của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sau khi nghe Phi Vũ nói xong, Nữ Oa Thánh Nhân và Hậu Thổ Thánh Nhân đều không nhịn được cười khẩy.

Bởi vì họ quá hiểu Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đó quả thật khiến người ta vô cùng chán ghét.

Cũng không trách Phi Vũ lại chán ghét Nguyên Thủy Thiên Tôn mà chuyển sang giúp Thiên Sứ Tộc, điều này có thể hiểu được.

Dù sao Phi Vũ là một cô gái, kinh nghiệm lịch lãm còn ít, cũng

không giống như họ.

Nếu cũng ở cảnh giới Thánh nhân, e rằng có lẽ sẽ phải cân nhắc nhiều hơn.

Nhưng hiện tại thì không cần nhiều như vậy, làm những gì mình thích cũng không tồi, như vậy thực ra cũng có thể rèn luyện.

"Sư tỷ, vì sao hai người lại muốn trợ giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Nếu hai người trợ giúp, vậy thì chẳng phải Ngã sẽ thua chắc rồi sao?

Không thể trợ giúp đâu!" Phi Vũ đáng thương nhìn Hậu Thổ Thánh Nhân và Nữ Oa Thánh Nhân, hy vọng hai người có thể thay đổi cách nghĩ một chút.

Dù sao nếu Yêu Tộc và Vu Tộc đều trợ giúp, vậy thì Thiên Sứ Tộc chắc chắn sẽ xong đời.

Bởi vì trong Hồng Hoang hiện tại không ai có thể đối kháng với Vu Tộc và Yêu Tộc.

Huống hồ Yêu Tộc và Vu Tộc còn liên hợp với Tây Phương Giáo và Tiệt Giáo.

Thiên Sứ Tộc ít người chắc chắn không phải đối thủ của họ.

Nữ Oa Thánh Nhân bất đắc dĩ liếc nhìn Phi Vũ, khẽ lắc đầu nói: "Chuyện này e rằng không thể thay đổi được nữa.

Bởi vì Ngã đã đồng ý với người ta, đã nhận lợi ích của người ta rồi.

Hơn nữa, có một số việc cũng không thể thay đổi được.

Đừng quên, chuyện này không phải Ngã có thể quyết định.

Ngã chỉ phụ trách trợ giúp mà thôi.

Còn về kết cục ra sao, đó là chuyện của Thiên Sứ Tộc.

Sau khi Ngã đã cố gắng hết sức, mà vẫn không thay đổi được tình thế, thì cũng không liên quan gì đến Ngã.

Lúc đó muội có thể trực tiếp nói với hai vị Thánh nhân Thiên Sứ Tộc, hẳn họ cũng sẽ không trách móc đâu." Phi Vũ gật đầu, bất đắc dĩ nói: "Thôi được rồi, chỉ có thể làm như vậy thôi.

Chỉ là Ngã có chút không hiểu.

Vốn dĩ Ngã ghét Nguyên Thủy Thiên Tôn hơn một chút, và dường như hai vị sư tỷ cũng ghét Nguyên Thủy Thiên Tôn hơn.

Nhưng vì sao lại cứ nhất định phải trợ giúp y?

Chẳng lẽ chúng ta cùng Thiên Sứ Tộc liên thủ tiêu diệt Nguyên Thủy Thiên Tôn thì không tốt sao?

Còn về chuyện Thiên Sứ Tộc, chúng ta có thể nói sau.

Trước tiên tiêu diệt Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó đi tiêu diệt Thiên Sứ Tộc cũng được mà, vì sao lại phải trợ giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn?" Phi Vũ nghiêm túc nhìn hai vị Thánh nhân, lặng lẽ phân tích: "Tuy Ngã không biết nhiều, nhưng Ngã cũng biết.

Hiện tại nếu chúng ta tiêu diệt Thiên Sứ Tộc, vậy thì sau này Nguyên Thủy Thiên Tôn và người của Tây Phương Giáo chắc chắn sẽ tìm phiền phức cho chúng ta.

Điều đó không có bất kỳ lợi ích nào đối với chúng ta." Nữ Oa Thánh Nhân gật đầu, cười nói: "Muội nói không sai.

Nhưng muội phải hiểu một điều.

Thiên Sứ Tộc và chúng ta không giống nhau.

Bất kể thân phận hay một số đặc trưng, nói trắng ra, họ đều không giống những người khác trong Hồng Hoang Ngã.

Họ là dị loại.

Đã là dị loại, tự nhiên không thể được Ngã dung thứ.

Chương 256

Đối với Ngã, Thiên Sứ Tộc là ngoại tộc.

Khi đối mặt với ngoại tộc, Ngã tự nhiên phải tìm cách đối phó những ngoại tộc này.

Điều này muội hẳn phải hiểu chứ.” “Không hiểu lắm.

Tổng không thể vì lý do đó mà muốn tiêu diệt người ta chứ?” Tử Nguyệt bỗng hỏi, khó hiểu.

Bởi vì Hồng Hoang vốn cũng có nhiều chủng tộc mà.

Ví dụ như Vu Tộc và Yêu Tộc, đều là những chủng tộc khác nhau.

Tuy mọi người cùng sinh sống trên Hồng Hoang, nhưng chung quy cũng không phải cùng một chủng tộc.

Thực ra cũng không có khác biệt gì với Thiên Sứ Tộc.

Vì sao lại không thể dung nhẫn Thiên Sứ Tộc?

Tử Nguyệt khó có thể hiểu được chuyện này.

Thiên Sứ Tộc thuộc về ngoại tộc, nhưng cũng không đến mức nhất định phải tiêu diệt người ta chứ?

Làm như vậy chẳng phải quá vô tình rồi sao?

Nữ Oa Thánh Nhân liếc nhìn Tử Nguyệt, cười khẩy, vô cùng nghiêm túc nói: “Muội đã sai một điểm.

Ngã tự nhiên không phải vì họ chỉ là ngoại tộc nên mới phải đối phó.

Bởi vì nguyên nhân nằm ở một điểm khác, nên mới nhất định phải đối phó.

Điều này hầu như không thể thay đổi được.

Nói đơn giản, Ngã và những Thánh nhân khác cũng không hiểu rõ đạo lý sâu xa trong đó.

Nhưng Hồng Quân và Sư Tôn tự nhiên hiểu rõ mấu chốt.

Họ không thể nói cho Ngã nghe những chuyện này.

Tất cả cơ bản đều do Hồng Quân Đạo Tổ đứng sau mưu tính.

Việc tiêu diệt Thiên Sứ Tộc là ý của Hồng Quân Đạo Tổ.

Mà Hồng Quân Đạo Tổ đã dung hợp Thiên Đạo, nói thẳng ra một chút, thì đây chính là ý của Thiên Đạo.

Ý của Thiên Đạo không thể trái nghịch, bởi vậy Thiên Sứ Tộc tất nhiên phải bị tiêu diệt." Hậu Thổ cảm thấy lời Nữ Oa nói quá phức tạp, liền cười đơn giản nói: "À, không cần suy nghĩ quá nhiều.

Cứ làm theo lời Sư Tôn dặn là được.

Còn về Ngã, Ngã chắc chắn cũng nhất định phải đối phó Thiên Sứ Tộc.

Còn về nguyên nhân, cũng không cần phải hiểu rõ." Tử Nguyệt gật đầu, bất đắc dĩ nói: "Thiên Sứ Tộc bây giờ chẳng phải xong đời rồi sao?

Ngã đã đồng ý trợ giúp, tự nhiên không thể nhìn họ bị tiêu diệt như vậy.

Kể từ khi hai vị không giúp Ngã, vậy thì Ngã chỉ có thể đi tìm Sư Tôn giúp đỡ thôi." "Sư Tôn đang bế quan tu luyện, e rằng sẽ không gặp đâu." Nữ Oa Thánh Nhân nhìn mấy người, cười nói, trong tiếng cười ít nhiều có chút ý tứ hả hê.

Phi Vũ bĩu môi, cười hì hì nói: "Cái đó chưa chắc đâu.

Có lẽ Sư Tôn không gặp người khác, nhưng chắc chắn sẽ gặp Ngã." "À, muội tự tin đến vậy ư?" Nữ Oa Thánh Nhân nhìn Phi Vũ, cảm thấy Phi Vũ quá tự tin.

Y nghĩ Sư Tôn không muốn gặp ai để tránh phiền phức, nên chắc chắn cũng sẽ không gặp Phi Vũ.

Chỉ là, Nữ Oa Thánh Nhân không biết, thực ra Càn Nguyên vẫn luôn ở cùng Phi Vũ, chỉ là đã thay đổi một thân phận khác mà thôi.

Càn Nguyên trước đó cùng Phi Vũ đã trở về Tam Tiên Đảo.

Sau khi ở Tam Tiên Đảo vài ngày, Người thực ra đã trở về Càn Nguyên Tiên Cung, thật sự đang tu luyện.

Người cũng biết Nữ Oa Thánh Nhân và Hậu Thổ Thánh Nhân đã đến, chỉ là không nguyện ý gặp mà thôi.

Phi Vũ lần này đến đây, cũng bởi vì biết Hậu Thổ và Nữ Oa ở đây, nên cũng muốn gặp Càn Nguyên.

Còn về Càn Nguyên có gặp hay không, thì chắc chắn sẽ gặp.

Bởi vì Càn Nguyên vẫn luôn ở cùng Phi Vũ, vẫn luôn không trốn tránh.

Vậy thì lần này gặp Càn Nguyên, Càn Nguyên tự nhiên cũng sẽ không trốn tránh nữa.

Chỉ là Nữ Oa Thánh Nhân và Hậu Thổ Thánh Nhân lại không nghĩ như vậy.

Bởi vì họ đã ở đây lâu rồi, Càn Nguyên vẫn luôn không xuất hiện, nên họ cảm thấy Càn Nguyên không có khả năng sẽ gặp hai vị tiểu sư muội này.

Nhưng Nữ Oa Thánh Nhân cũng ôm một tia hy vọng.

Bởi vì các sư muội và họ (Thánh nhân) không giống nhau.

Họ là Thánh nhân, phía sau có Vu Tộc và Yêu Tộc, nên việc gặp Càn Nguyên có thể sẽ có ảnh hưởng lớn.

Là Thánh nhân, họ cũng không thể nghịch ngợm như tiểu sư muội.

Nhưng tiểu sư muội lại khác, vì tuổi còn nhỏ, ngược lại có thể cùng Sư Tôn làm nũng, v.v., làm ra một số chuyện mà các cô gái nhỏ thường làm, cũng sẽ không khiến Càn Nguyên phản cảm.

Biết đâu Phi Vũ và Tử Nguyệt làm ầm ĩ một phen, thật sự có thể khiến Càn Nguyên xuất hiện cũng không chừng.

Nói một lúc lâu sau, Nữ Oa Thánh Nhân nhìn Phi Vũ và Tử Nguyệt, cười nói: "Ngã đã nói rồi, Sư Tôn vẫn luôn bế quan tu luyện, chúng ta căn bản không gặp được Người.

Làm sao mà khiến Sư Tôn xuất hiện đây?" Phi Vũ khẽ mỉm cười, đắc ý nói: "À, cái đó chẳng phải đơn giản sao?

Chúng ta trực tiếp ra cửa tu luyện hô vài tiếng.

Sư Tôn nghe thấy tự nhiên sẽ gặp Ngã thôi." "Không sợ Sư Tôn mắng ư?

Dám quấy rầy Người tu luyện." Hậu Thổ liếc nhìn Phi Vũ, khẽ lắc đầu.

Phi Vũ đảo mắt, cười hì hì nói: "Không sao, không sao.

Ngã mới không sợ đâu.

Cùng lắm thì Sư Tôn mắng Ngã một trận, chứ tổng không thể đánh Ngã chứ." Nữ Oa và Hậu Thổ lại không ngăn cản, bởi vì họ biết Càn Nguyên vô cùng cưng chiều các đệ tử này.

Bởi vậy, chỉ cần các đệ tử này không quá đáng, Càn Nguyên có lẽ sẽ không trách cứ.

Chương 257

Lúc này, Tử Nguyệt cười nói: "Đi thôi, chúng ta đi gặp Sư Tôn đi." Mấy người gật đầu, sau đó cùng nhau đến nơi Càn Nguyên tu luyện.

Ở cửa, Tử Nguyệt nhìn các sư tỷ, "Được rồi, Ngã gọi đây.

Lát nữa Sư Tôn mà thật sự trách tội, thì phải giúp Ngã biện hộ đấy." Khẽ ho một tiếng, Tử Nguyệt trực tiếp hô: "Sư Tôn, Sư Tôn, con muốn gặp Người!" Càn Nguyên đang tu luyện, nghe tiếng Tử Nguyệt gọi, bất đắc dĩ khẽ lắc đầu.

Nha đầu này lá gan thật lớn!

Nếu là người khác, e rằng sẽ không dám làm như vậy.

Nhưng các đệ tử này lại có thể làm ra chuyện như thế, thật khiến Người có chút cạn lời.

Nhưng Người (Càn Nguyên) lại không bận tâm.

Bởi vì trong lòng Càn Nguyên, đây không phải là chuyện lớn.

Người hoàn toàn có thể hiểu được tâm tư nhỏ của Tử Nguyệt và mấy người kia.

Ai bảo họ là đệ tử của Người chứ?

Các đệ tử này làm loạn, làm Sư Tôn tự nhiên phải cưng chiều thôi.

Phi Vũ và Tử Nguyệt thực ra cũng muốn cho Hậu Thổ và Nữ Oa Thánh Nhân thấy, tuy họ không phải Thánh nhân, nhưng lại càng được Càn Nguyên yêu thích hơn.

Sau khi đợi một lát, Càn Nguyên cuối cùng cũng bước ra từ nơi tu luyện.

Thần sắc có chút uy nghiêm, trông có vẻ hơi tức giận.

Nữ Oa và Hậu Thổ thấy sắc mặt Càn Nguyên không tốt, nghĩ rằng Càn Nguyên có chút tức giận, nên cả hai đều cúi đầu không nói.

Nhưng Phi Vũ và Tử Nguyệt lại không hề sợ hãi chút nào.

Bởi vì họ ở cùng Càn Nguyên đã lâu, nên vô cùng hiểu rõ tính cách của Người.

Vì vậy có thể thấy, Càn Nguyên tuy có vẻ tức giận, nhưng cũng có thể nhìn ra Người thực ra không thật sự tức giận, e rằng chỉ là giả vờ mà thôi.

Bởi vậy hai người không hề sợ hãi.

"Sư Tôn, Người tu luyện lâu quá!

Con đã gọi bao lâu rồi mà Người vẫn không chịu ra." Tử Nguyệt nhìn Càn Nguyên, bất đắc dĩ oán trách, lập tức "tiên phát chế nhân", căn bản không cho Càn Nguyên cơ hội giáo huấn, trực tiếp đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu Người.

Càn Nguyên liếc nhìn Tử Nguyệt, bất đắc dĩ nói: "À, thật biết tìm lý do thoái thác, Ngô bội phục." Tử Nguyệt và Phi Vũ thấy Càn Nguyên không còn tức giận nữa, cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười mỉm.

"Được rồi, tất cả vào trong cung điện đi, đừng nói chuyện ở đây nữa." Càn Nguyên nhíu mày, trực tiếp nói.

Mấy cô gái lần này đều không nói gì, ngoan ngoãn đi theo Càn Nguyên về cung điện.

Trong cung điện, mọi người đều tự ngồi xuống.

Ngồi xuống xong, mọi người nhìn nhau, không ai nói gì.

Sau khi uống một ngụm trà, Càn Nguyên mới không nhanh không

chậm nhìn các đệ tử, nhíu mày nói: “Gần đây các ngươi không phải đều bận rộn sao?

Sao lại có thời gian bỗng nhiên đến đây tìm Ngô vậy?” Bị Càn Nguyên hỏi như vậy, mấy cô gái đều im lặng không nói.

Tuy có thể đùa giỡn với Càn Nguyên, nói một số chuyện, nhưng có một số việc cần phải đối đãi nghiêm túc, không thể cứ hì hì cười mà nói chuyện với Càn Nguyên như vừa nãy.

“Ngô nói rồi, chuyện Thiên Sứ Tộc đừng nói với Ngô, Ngô hiện tại đang phiền.” Càn Nguyên nhìn các đệ tử, trực tiếp nói.

Nghe Càn Nguyên một câu đã nói thẳng ra tâm tư của họ, mấy cô gái đều một trận cạn lời.

Nghe ý Người dường như không muốn quản chuyện Thiên Sứ Tộc, nhưng vì chuyện Thiên Sứ Tộc mà đến, chắc chắn không được.

Nữ Oa Thánh Nhân ho khan một tiếng, bất đắc dĩ nói: “À, Sư Tôn à, Ngã thấy Người không muốn nghe chuyện Thiên Sứ Tộc, vậy thì Người cứ để Ngã nói đi.” “Vậy thì đừng nói nữa.

Hãy nói một số chuyện vui vẻ đi.” Càn Nguyên nhìn Nữ Oa, cười hì hì nói.

Thấy Càn Nguyên cười đến âm hiểm như vậy, Nữ Oa Thánh Nhân bất đắc dĩ khẽ lắc đầu, sắc mặt đều có chút khó coi.

Thật sự không thể ngờ, Sư Tôn của họ lại có dáng vẻ như vậy, thật khiến họ có chút bất ngờ và khó tin.

Càn Nguyên nhìn chúng, thản nhiên nói: "Được rồi, có việc thì tập trung lại, đã đến rồi thì để đệ tử các ngươi cũng trở về đi, có việc thì cứ nói hết ra, để sau này đỡ phải phiền Ngô.

Đặc biệt là đừng quấy rầy Ngô khi Ngô đang tu luyện." Nữ Oa

Thánh Nhân cùng Hậu Thổ Thánh Nhân khẽ gật đầu, lập tức tự mình đi thông tri các đệ tử của mình trở về.

Nữ Oa Thánh Nhân cùng Hậu Thổ Thánh Nhân tốc độ rất nhanh, hai người mau chóng gọi các đệ tử của mình trở về.

Sau khi toàn bộ đệ tử trở về, vì nguyên nhân nhân số đông đảo, nên mọi người nghị luận xôn xao, vô cùng náo nhiệt.

Càn Nguyên Tiên Cung đã lâu không náo nhiệt như vậy, nay bỗng nhiên náo nhiệt khiến Càn Nguyên lại có chút không thích ứng.

Thấy các đệ tử đều đã đến, Càn Nguyên khẽ ho một tiếng, ý bảo đừng nói chuyện nữa.

Các đệ tử ngược lại rất ngoan ngoãn, lúc cần nói thì nói, lúc không cần nói thì không một ai lên tiếng.

Bỗng chốc, trong cung điện trở nên yên tĩnh.

Càn Nguyên nhìn chúng, thản nhiên nói: "Một lần để các ngươi trở về, biết rằng có việc muốn hỏi Ngô, nên một lần này cứ hỏi cho đủ đi.

Gần đây các ngươi cũng có việc riêng cần làm, vậy nên có vấn đề gì cứ trực tiếp hỏi đi.

Hỏi xong một lần rồi thì đừng có phiền Ngô nữa.

Đặc biệt là đừng quấy rầy Ngô khi Ngô đang tu luyện." Nghe Ngô nói vậy, Phi Vũ cùng Tử Nguyệt đều khá bối rối, lén nhìn Sư Tôn một cái, trong lòng có chút oán trách nhỏ, Sư Tôn cũng quá keo kiệt rồi, không phải chỉ gọi vài tiếng thôi sao, vậy mà lại dám nói trước mặt đệ tử, thật là không nể mặt chút nào.

Đương nhiên, đó cũng chỉ ở trong lòng, chứ không ai dám nói ra lời nào.

Càn Nguyên nhìn chúng, cười ha hả nói: "Được rồi được rồi, hiện

tại đã tụ tập đông đủ, có việc gì cứ hỏi đi, Ngô cũng có thể nói với các ngươi một số chuyện." Phi Vũ là người đầu tiên nhịn không được, trực tiếp hỏi: "Sư Tôn, Thánh Nhân vẫn luôn nói Thiên Sứ Tộc tất yếu bị diệt trừ, đệ tử một chút cũng không lý giải, vì sao nhất định phải đối phó Thiên Sứ Tộc ạ?

Thiên Sứ Tộc cũng đâu có phạm phải lỗi lầm gì, thậm chí còn chưa từng sát lục sinh linh Hồng Hoang.

Nếu thật sự muốn diệt họ, chẳng lẽ chỉ vì chúng ta là Thánh Nhân, nên chúng ta có thể làm càn sao?" Nghe vậy, Càn Nguyên cười ha hả, nghiêm túc nói: "A a, việc này phức tạp, nhưng cũng đơn giản." "Sư Tôn, đệ tử không hiểu ý của Ngài." Phi Vũ nhìn Càn Nguyên, bất lực nói. "Phi ngã tộc loại, kỳ tâm khả tru, sát vô xá." Càn Nguyên ánh mắt lóe lên một tia sát ý, bình tĩnh thốt ra mấy chữ.

Vài chữ đơn giản, đã biểu đạt thái độ của Ngài.

Kết quả là các đệ tử đều im lặng, bởi vì họ có thể cảm nhận được sự nghiêm túc và sát khí toát ra từ Càn Nguyên. "Phi ngã tộc loại, kỳ tâm khả tru." Mọi người tự nhiên hiểu ý Càn Nguyên, nhưng Thiên Sứ Tộc có hàng ức người, giết sạch như vậy thì có chút quá tàn nhẫn.

Chương 258

"A a, cũng đừng nghĩ nhiều quá, có một số chuyện thực ra các ngươi cũng không thể quản được.

Hiện tại các ngươi giúp đỡ Thiên Sứ Tộc, nhưng sau này có giúp hay không thì chưa chắc." Càn Nguyên nhìn chúng, cười ha hả nói.

Lời nói có chút kỳ quái, mọi người nửa hiểu nửa không, không thật sự lý giải.

Lúc này, Càn Nguyên bỗng nhiên nói: "Các ngươi còn có vấn đề nào khác không?

Dù sao thì việc diệt trừ là tất nhiên rồi, việc này là tất nhiên.

Còn việc các ngươi giúp đỡ ngược lại sẽ không ảnh hưởng gì, nếu thật sự có thể giúp họ tránh được một kiếp thì cũng lợi hại đó." "Sư Tôn, vậy đệ tử có nên đối phó Nguyên Thủy Thiên Tôn không?

Ngài có thể giúp đệ tử đối phó được không?" Phi Vũ bỗng nhiên lại hỏi.

Càn Nguyên bất lực nhìn cô ấy một cái, cười ha hả nói: "Không thể nào, Ngô không thể giúp ngươi được.

Điều đó là không thể nào." "Vậy chẳng lẽ đệ tử nhất định sẽ thất bại sao?" Phi Vũ cạn lời nhìn Càn Nguyên.

Càn Nguyên trầm ngâm, cười nói: "Đó là lựa chọn của ngươi, không liên quan đến Ngô.

Ngươi cũng có thể thuyết phục Nữ Oa cùng Hậu Thổ giúp đỡ đó, không thể nào không có bản lĩnh thuyết phục sao?" Lúc này, Nữ Oa Thánh Nhân bỗng nhiên hỏi: "Sư Tôn, sau khi Thiên Sứ Tộc bị diệt, không biết sẽ ra sao?

Cục diện Hồng Hoang có vì thế mà thay đổi không?

Dù sao thì lần này đối phó Thiên Sứ Tộc, mối quan hệ giữa các Thánh Nhân chúng đệ tử thực ra đã được hòa hoãn tốt đẹp.

Như Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Thông Thiên Thánh Nhân, rồi đến Yêu Tộc chúng đệ tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác, hiện tại mối quan hệ của chúng đệ tử khá tốt.

Nhưng sau khi Thiên Sứ Tộc bị diệt, mối quan hệ của chúng đệ tử có trở lại như cũ không?

Hoặc là mối quan hệ giữa chúng đệ tử có xuất hiện biến hóa khác không, có ảnh hưởng đến chúng đệ tử không?" Càn Nguyên cười ha hả, tùy ý nói: "Đó là chuyện của sau này, chỉ có sau này mới có thể biết được.

Hiện tại hỏi những việc này, Ngô không thể nào biết được.

Theo quan điểm của Ngô, sẽ không có thay đổi quá lớn.

Mặc dù mọi người không thể công khai tiếp tục đánh nhau, nhưng những chuyện nên xảy ra sẽ xảy ra.

Nếu muốn đối phó thì tự nhiên sẽ có cách khác.

Dù sao thì đó đều là chuyện của sau này, hiện tại mọi việc đều lấy Thiên Sứ Tộc làm trung tâm mà tiến hành." "Đúng rồi, Yêu Tộc và Vu Tộc đã hứa giúp đỡ, vậy lần này chuẩn bị xuất động bao nhiêu người đây?

Lần này đối phó Thiên Sứ Tộc, Yêu Tộc và Vu Tộc chiếm thành phần chủ yếu, bởi vì Thiên Sứ Tộc có hàng ức người.

Những người này dù Nguyên Thủy Thiên Tôn hay Tây Phương Giáo đều không đối phó nổi, môn hạ đệ tử có hạn, căn bản khó mà đối phó những người này, nên phải dựa vào Yêu Tộc và Vu Tộc." Nghe

Càn Nguyên nói vậy, Nữ Oa Thánh Nhân và Hậu Thổ Thánh Nhân không khỏi cùng nhau nhíu mày, bởi vì việc này đối với họ cũng là một vấn đề nan giải.

Đối phó hàng ức người của Thiên Sứ Tộc, họ cũng phải phái ra một số lượng đáng kể người để đối phó, hoặc thậm chí là nhiều hơn.

Đương nhiên, nếu hai tộc hợp lực thì thực ra cũng không cần phái ra quá nhiều người, lại có sự giúp đỡ của Xiển Giáo.

Mặc dù Xiển Giáo và Tây Phương Giáo không thể phái ra quá nhiều người giúp đỡ, nhưng trọng điểm là Xiển Giáo và Tây Phương Giáo có nhiều cao thủ hơn, như vậy về mặt chiến lược thực ra có thể thắng chắc. "Sư Tôn, Ngài cảm thấy chúng đệ tử nên xuất động bao nhiêu người thì thích hợp ạ?" Hậu Thổ bỗng nhiên hỏi, cảm thấy việc này để Càn Nguyên giúp một tay thì tốt hơn, bởi vì nàng lo lắng bị Nguyên Thủy Thiên Tôn lừa gạt.

Vì vậy, việc xuất động bao nhiêu người thì để Càn Nguyên quyết định, như vậy thì có chút chuẩn bị.

Càn Nguyên trầm ngâm, suy nghĩ rồi nói: "Thiên Sứ Tộc hẳn có hơn ba ức người.

Yêu Tộc và Vu Tộc mỗi bên xuất một ức người là được rồi, những người còn lại thì tự tìm cách.

Không thể nào mọi việc đều để các ngươi làm, cũng không thể để các ngươi làm bia đỡ đạn." Hậu Thổ và Nữ Oa gật đầu, thực ra cảm thấy một ức người là quá nhiều, nhưng đó cũng là chuyện không có cách nào khác, bởi vì ngoài họ ra, dù Nguyên Thủy Thiên Tôn hay Tiếp Dẫn Thánh Nhân, đều không thể nào tìm được nhiều người như vậy để đối phó Thiên Sứ Tộc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ư, toàn bộ Xiển Giáo đệ tử tổng cộng chỉ

có mười mấy người, tam đại đệ tử vân vân, nhân số cũng không hơn trăm người.

Với số người ít ỏi như vậy làm sao đi đối phó Thiên Sứ Tộc được chứ?

Tây Phương Giáo thì có không ít người, nhưng đó cũng phải xem so với ai?

Tây Phương Giáo có cả trăm vạn người lớn nhỏ, nhưng vẫn không thể nào so với Thiên Sứ Tộc.

Nếu đơn thuần so sánh về số lượng, thì chỉ có Yêu Tộc và Vu Tộc mới có thể đối phó, Thiên Đình cũng không có cách nào. "Sư Tôn, hiện tại các đệ tử có người ủng hộ Thiên Sứ Tộc, có người ủng hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nếu gặp phải nhau thì phải làm sao ạ?" Phi Vũ bỗng nhiên khó xử nói, rồi lo lắng nói: "Nếu chúng đệ tử gặp nhau thì còn đỡ, cùng lắm là đánh một trận, phân ra cao thấp là được.

Nhưng vạn nhất người của Thiên Đình gặp người Yêu Tộc thì những người đó đánh nhau phải làm sao?" Càn Nguyên nhìn Phi Vũ một cái, cười ha hả nói: "Ngươi một chút cũng không cần lo lắng.

Chẳng lẽ ngươi nghĩ các Sư Tỷ của ngươi là kẻ ngốc sao?

Tự nhiên sẽ không đối phó những người quá khó nghe.

Hơn nữa, các ngươi không đối phó Thiên Đình, cũng sẽ không đối phó họ.

Người mà các ngươi đối phó là Thiên Sứ Tộc, những người khác sẽ không đối phó các ngươi đâu." Phi Vũ lúc này mới yên lòng, bỗng nhiên nảy ra một ý xấu: "Nếu vậy, chẳng lẽ đệ tử không thể tìm vài người trực tiếp ngăn chặn người Yêu Tộc và Vu Tộc sao?

Dù sao thì họ cũng sẽ không động thủ, đệ tử chỉ cần tìm vài người để kéo chân Yêu Tộc và Vu Tộc là được." Nghe Phi Vũ nói vậy, Càn Nguyên thầm gật đầu, cũng không phản bác, cười nói: "Cách này không tệ, cũng có thể thử xem.

Còn về việc có được hay không thì Ngô không biết rồi, hy vọng các ngươi có thể thành công." Phi Vũ nhìn Càn Nguyên, cũng không biết Càn Nguyên có nói thật lòng hay không, nhưng luôn cảm thấy trong lời nói của Sư Tôn dường như có chút ý tứ trào phúng.

Lúc này, Tử Nguyệt bỗng nhiên nói: "Sư Tôn, đệ tử nhớ trước đây Ngài đã nói với đệ tử, bảo đệ tử đừng tạo quá nhiều sát lục.

Nhưng hiện tại diệt sát Thiên Sứ Tộc, chẳng phải cũng là một loại sát lục sao?

Đối với chúng đệ tử chẳng phải sẽ có ảnh hưởng ư?" Lời vừa nói ra, Hậu Thổ cùng Nữ Oa đều có chút căng thẳng, bởi vì trong việc diệt sát Thiên Sứ Tộc, hai tộc của họ chiếm phần chủ yếu, vậy thì việc diệt sát nhiều Thiên Sứ Tộc như vậy chắc chắn sẽ có đại lượng nhân quả.

Nếu những nhân quả lớn này quấn thân, đối với họ thì đó không phải là chuyện tốt.

Cần biết rằng, năm xưa Long Tộc đã tạo ra quá nhiều sát lục, nên mới có kết quả ngày nay.

Vu Tộc và Yêu Tộc cũng vì sát lục quá nhiều, nên hiện tại cũng chỉ có thể nhẫn nhịn không xuất hiện ở Hồng Hoang, không dám có hành động lớn nào nữa.

Càn Nguyên nhìn Tử Nguyệt một cái, bỗng nhiên vô cùng hài lòng gật đầu, cười nói: "Vấn đề này không tệ, trong số bao nhiêu vấn đề các ngươi đã hỏi, vấn đề này tương đối có chiều sâu.

Còn vài vấn đề khác mà các ngươi hỏi toàn là những chuyện vô dụng." Trong lúc khen ngợi Tử Nguyệt, Càn Nguyên không quên đả kích những người khác, ý muốn những người khác khi hỏi vấn đề thì có thể suy nghĩ kỹ hơn một chút, đừng toàn hỏi những vấn đề vô dụng.

Nhưng, các đệ tử của Càn Nguyên lại không cho là vậy, bởi vì họ cảm thấy những vấn đề mình hỏi đều là những vấn đề có giá trị, ít nhất đối với họ, là những vấn đề vô cùng cần thiết phải hỏi.

Lúc này, nghe Càn Nguyên tiếp tục nói: "Ngô là Sư Tôn của các ngươi, không thể nào hại các ngươi được.

Đã để các ngươi làm chuyện này, tự nhiên là vì làm chuyện này có lợi cho các ngươi.

Chương 259

Diệt Thiên Sứ Tộc không những không nhiễm nhân quả, mà còn có thể thu hoạch công đức.

Đơn giản là Thiên Sứ Tộc vốn dĩ là những kẻ đáng chết.

Tiêu diệt chúng là một sự bảo hộ cho Hồng Hoang, chính vì bảo hộ Hồng Hoang, nên Thiên Đạo sẽ ban công đức, ban một loại tưởng thưởng." Tử Nguyệt nghe vậy, sắc mặt lập tức sụp đổ, bởi vì việc này đối với nàng cũng không phải là chuyện tốt.

Vì nàng là người giúp đỡ phe Thiên Sứ Tộc, nên không thể nào đi giết Thiên Sứ Tộc nhân, không những không thể giết mà còn phải bảo hộ họ.

Phi Vũ chớp chớp mắt, ngây thơ nhìn Càn Nguyên nói: "Sư Tôn, ý của Ngài là, diệt Thiên Sứ Tộc sẽ thu hoạch công đức, vậy chúng đệ tử bảo hộ Thiên Sứ Tộc nhân chẳng phải sẽ tổn thất công đức sao?" Càn Nguyên lắc đầu, cười nói: "Tự nhiên là không, các ngươi cũng sẽ thu hoạch công đức, nhưng công đức này là từ chỗ Thiên Sứ Tộc mà ra.

Dù sao thì, bất kể các ngươi làm gì, chỉ cần tham gia vào chuyện của Thiên Sứ Tộc, đều sẽ có một phần công đức.

Có thể nói rằng trong chuyện đối phó Thiên Sứ Tộc này, kẻ xui xẻo ngoại trừ Thiên Sứ Tộc ra, những người khác đều sẽ thu hoạch được lợi ích." Nói đến đây, Càn Nguyên không nhịn được khẽ thở dài một tiếng, bất lực nói: "Vốn dĩ, Thiên Sứ Tộc có thể hưởng thụ thêm vài nghìn năm.

Đáng tiếc a, Đế Thích Thiên thành Thánh.

Thành Thánh thì cũng không sao, một người thành Thánh nói thật thì đối với Thiên Sứ Tộc cũng có chút lợi ích, thậm chí có thể kéo dài thọ mệnh Thiên Sứ Tộc.

Đáng tiếc hắn lại không biết đủ, dám muốn cho cả Đại Phạm Thiên của hắn cũng thành Thánh.

Đại Phạm Thiên thành Thánh, những Thánh Nhân khác tự nhiên không thể ngồi yên, tự nhiên sẽ phải đối phó." "Sư Tôn, chẳng lẽ không cho phép họ thành Thánh sao?" Long Nữ bỗng nhiên nhỏ giọng nói.

Long Nữ tuy chỉ hỏi một câu như vậy, nhưng ý tứ đã rõ ràng.

Nàng đang hỏi Càn Nguyên, vì sao đã biết làm như vậy là bất lợi cho Thiên Sứ Tộc, mà vẫn muốn giúp họ thành Thánh?

Nhìn các đệ tử của mình một cái, Càn Nguyên cười ha hả, nghiêm túc nói: "Hắc hắc, bởi vì Ngô cũng chán ghét Thiên Sứ Tộc.

Cho nên đã tự tìm đường chết, vậy thì Ngô tự nhiên sẽ không ngăn cản.

Đương nhiên, việc này không liên quan gì đến quyết định của các ngươi.

Các ngươi nên giúp thì cứ giúp, bản thân Ngô sẽ không xuất thủ đâu." "Nếu Ngài không xuất thủ, nhưng nếu Sư đệ Bạch Thần xuất thủ thì chẳng phải cũng như nhau sao?" Phi Vũ nhíu mày ám chỉ Càn Nguyên, trong mắt tràn đầy đắc ý, dường như có chút hả hê.

Trong lòng Phi Vũ có chút đắc ý nho nhỏ, bởi vì cô ấy cũng biết một bí mật của Sư Tôn.

Dù sao Càn Nguyên chính là Bạch Thần, nếu Bạch Thần xuất thủ thì cũng như Càn Nguyên xuất thủ.

Càn Nguyên cười ha hả, nghiêm túc nói: "Yên tâm đi, Bạch Thần cũng sẽ không xuất thủ." Nghe Càn Nguyên nói vậy, Phi Vũ cuối cùng cũng yên tâm một chút, nhưng đối với sự phát triển sau này thì không còn hy vọng nữa.

Bởi vì từ tình hình hiện tại mà xem, Thiên Sứ Tộc chắc chắn sẽ tiêu đời.

Cô ấy cũng chỉ có thể cố gắng hết sức để giúp đỡ.

Lúc này, Càn Nguyên bỗng nhiên nhìn Phi Vũ và vài người khác nói: "Đúng rồi, đã lựa chọn giúp người ta, vậy thì phải hết lòng hết sức đi giúp.

Như vậy cũng sẽ không hổ thẹn trong lòng.

Còn về việc có thể giúp được hay không thì là chuyện khác." "Sư Tôn, chẳng phải Ngài không thích Thiên Sứ Tộc sao?

Vì sao nhất định phải để đệ tử giúp họ chứ?" Phi Vũ không lý giải được cách làm của Càn Nguyên.

Càn Nguyên nhìn Phi Vũ một cái đầy thâm ý, thản nhiên nói: "Thiên địa nhân từ, vạn vật vạn sự đều có một đường sinh cơ.

Thiên Sứ Tộc cũng vậy.

Nếu có thể nắm bắt được một đường sinh cơ, có lẽ họ có thể phá kén trùng sinh, có lẽ họ có thể tiếp tục tồn tại ở Hồng Hoang.

Nhưng nếu không nắm bắt được một đường sinh cơ, vậy thì Ngô cũng đành chịu.

Mặc dù các ngươi đang giúp đỡ, nhưng có lẽ đối với họ đó cũng là một loại giúp đỡ." Các cô gái nửa hiểu nửa không, không thật sự lý giải ý của Càn Nguyên.

Càn Nguyên nhìn họ một cái, cũng không giải thích nhiều, trực

tiếp hỏi: "Đúng rồi, còn có chuyện gì khác không?

Nếu không có chuyện gì khác thì Ngô sẽ không nói chuyện với các ngươi nữa đâu." Thấy Càn Nguyên có ý muốn rời đi, các đệ tử vội vàng giữ Càn Nguyên lại.

Khó khăn lắm mới có cơ hội gặp Càn Nguyên một lần, làm sao có thể để Càn Nguyên đi được chứ?

Huống chi hiện tại có vấn đề muốn hỏi Càn Nguyên, dù không có vấn đề thì cũng phải dùng vài câu hỏi để giữ chân Càn Nguyên, nói thêm chuyện với Ngài, cũng hy vọng có thể nhận được một số chỉ điểm và giúp đỡ từ Càn Nguyên.

Lúc này, Cửu Âm Nữ Đế ít nói bỗng nhiên nói: "Sư Tôn, Ngài có thể giúp Đế Thích Thiên thành Thánh, chẳng lẽ không thể giúp đệ tử thành Thánh sao?

Đệ tử hiện tại đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên rồi, còn cách tu vi Chuẩn Thánh một khoảng cách lớn đó.

Ngài chẳng lẽ không thể giúp đệ tử một tay sao?

Đệ tử thì không vội trở thành Thánh Nhân, nhưng chẳng lẽ không thể để đệ tử trở thành Chuẩn Thánh sao?" Nghe Cửu Âm Nữ Đế nói câu "đệ tử không vội trở thành Thánh Nhân" đó, Càn Nguyên cùng Hậu Thổ và Nữ Oa không nhịn được khẽ mỉm cười.

Mấy cô gái này thật thú vị a, lại cứ như thể khẳng định có thể xưng là Thánh Nhân vậy, lại còn nói không vội thành Thánh.

Chẳng lẽ thật sự nghĩ rằng việc đó đơn giản sao?

Cũng không biết tự tin từ đâu ra?

Chẳng lẽ, họ đã đặt hy vọng thành Thánh lên người Càn Nguyên sao?

E rằng cũng chỉ có khả năng này, nhưng chẳng phải họ quá tin tưởng Càn Nguyên rồi sao?

Vạn nhất Càn Nguyên không có bản lĩnh thì sao?

Chẳng đợi Càn Nguyên nói, Nữ Oa bất lực nói: "Tiểu Sư Muội của ta, thành Thánh không phải là chuyện đơn giản như vậy đâu, đừng có nói việc thành Thánh quá đơn giản." Trừ Nữ Oa và Hậu Thổ ra, những nữ đệ tử khác thực sự coi việc thành Thánh là đặc biệt đơn giản, bởi vì họ đã thấy quá nhiều lần Càn Nguyên chỉ điểm người khác thành Thánh.

Vì vậy, đối với họ, thành Thánh là một chuyện dễ dàng.

Chỉ cần đủ điều kiện thành Thánh, chỉ cần Sư Tôn một câu nói, là có thể thành Thánh, những nữ đệ tử này nghĩ vậy. "Có Sư Tôn ở đây, đệ tử sợ gì chứ." Phi Vũ cười hì hì nói, trong ánh mắt đó, tràn đầy sự tin tưởng vô hạn đối với Càn Nguyên.

Càn Nguyên nghe Phi Vũ nói vậy, lại nhìn thấy sự tin tưởng nồng nhiệt của các đệ tử, chỉ khẽ mỉm cười, cũng không phản bác.

Nữ Oa Thánh Nhân thấy Càn Nguyên cũng không nói lời phản bác nào, lập tức cũng có chút á khẩu không lời, bởi vì nếu Càn Nguyên không phản bác thì tự nhiên nàng không thể nói lời của Phi Vũ là không đúng được.

Lúc này, Bích Tiêu cười hì hì nói: "Đừng nói chuyện thành Thánh nữa, chúng ta hiện tại chẳng lẽ không thể để Sư Tôn giúp chúng ta trở thành Chuẩn Thánh sao?

Chuyện thành Thánh sau này hãy nói.

Chúng ta cứ để Sư Tôn nghĩ cách, trước tiên hãy để chúng ta đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đã." Mấy nữ đệ tử đều nhất trí, nhao nhao gật đầu.

Càn Nguyên nhìn mấy nha đầu này, bất lực.

Dù là thành Thánh hay trở thành Chuẩn Thánh, đều không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Chương 260

Nhưng trong mắt mấy cô gái này, hiển nhiên thành Thánh là một chuyện đặc biệt đơn giản, không những thành Thánh là một chuyện đặc biệt đơn giản, mà trở thành Chuẩn Thánh cũng là một chuyện đặc biệt đơn giản.

Ý của Vân Tiêu thực ra rất đơn giản, đó là đã Sư Tôn có cách có thể khiến người khác thành Thánh, vậy thì việc khiến người khác trở thành Chuẩn Thánh chắc chắn càng dễ dàng hơn.

Bởi vì trở thành Chuẩn Thánh dễ dàng hơn nhiều so với thành Thánh, vậy thì đối với Càn Nguyên, tự nhiên cũng đơn giản rồi.

Cách nghĩ của họ thực ra không sai, nhưng đối với Càn Nguyên, việc khiến người khác thành Thánh thực ra càng dễ dàng hơn.

Còn việc khiến người khác trở thành Chuẩn Thánh thực ra lại có chút khó khăn hơn.

Đương nhiên, chỉ là hai việc này so với nhau thì có chút khó khăn hơn mà thôi, thực ra đối với Càn Nguyên, vẫn không phải là chuyện lớn.

Càn Nguyên nhìn họ một cái, cười ha hả: "Thành Thánh cũng được, trở thành Chuẩn Thánh cũng được, đều là chuyện của các ngươi.

Nhưng nếu không nỗ lực tu luyện, cứ suốt ngày chờ Ngô giúp đỡ, thì không đúng rồi.

Các ngươi không thấy Sư Tôn Ngô đây cũng phải dành thời gian tu luyện sao?

Không tu luyện, làm sao tu vi có thể tinh tiến được chứ?" "Sư Tôn,

đệ tử vẫn luôn tu luyện mà, chỉ là đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên mấy trăm năm rồi, nhưng vẫn không có dấu hiệu đột phá.

Dường như đã gặp phải bình cảnh rồi.

Đệ tử cảm thấy mình nên đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh rồi, nhưng làm thế nào để đột phá thì một chút cảm giác cũng không có." Vân Tiêu nhìn Sư Tôn, bất lực nói.

Vân Tiêu là người trầm ổn nhất trong số các đệ tử này, đối với chuyện tu luyện thường sẽ không cầu cạnh Càn Nguyên.

Càn Nguyên ánh mắt dừng lại trên người Vân Tiêu, phát hiện tu vi của Vân Tiêu đã đạt đến một cảnh giới vô cùng đáng sợ.

Xem ra cô ấy hẳn là có thể đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh rồi, nhưng vì một số nguyên nhân, vẫn trì trệ chưa đột phá.

Điều này thực ra cần phải dựa vào một chút vận khí và cơ duyên.

Càn Nguyên nhìn Vân Tiêu một cái, hài lòng gật đầu, an ủi, rồi cười nói: "Không tệ không tệ, tu luyện đến cảnh giới này không dễ dàng.

Ngươi quả thật sắp đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh rồi." "Xem ra bao nhiêu năm nay ngươi vẫn luôn vô cùng dụng công, có thể nói là mạnh hơn những người khác rất nhiều." Càn Nguyên nhìn những người khác, khen ngợi Vân Tiêu.

Nói xong, Càn Nguyên nhìn chúng, nói: "Được rồi, hôm nay Ngô sẽ nói cho các ngươi một số chuyện về Chuẩn Thánh, cũng hy vọng các ngươi có thể có sự chuẩn bị, bớt đi một số đường vòng." Các đệ tử nghe vậy, lập tức đều kích động, xem ra hôm nay quả thật không uổng công đến.

Hậu Thổ và Nữ Oa lại có chút bất ngờ, bởi vì không ngờ Càn Nguyên lại thật sự nói với các đệ tử này về chuyện Chuẩn Thánh.

Cần biết rằng hiện tại các đệ tử này đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên rồi, nói chuyện này lúc này thực ra không tốt, có thể sẽ có tác dụng như "bạt miêu trợ trưởng", có lẽ sẽ sản sinh một số ảnh hưởng không tốt.

Nhưng, đã Càn Nguyên đã làm như vậy, tự nhiên Ngài có tính toán của mình.

Hậu Thổ và Nữ Oa Thánh Nhân cũng sẽ không nói nhiều, dù sao Càn Nguyên thông minh hơn họ nhiều, cũng hiểu biết nhiều hơn.

Tự nhiên Ngài cũng hiểu rõ lợi hại trong đó, chắc chắn cũng sẽ có sự phòng bị, sẽ không để các Tiểu Sư Muội này xảy ra chuyện.

Tiếp đó, Càn Nguyên giảng cho họ một số kiến thức về Chuẩn Thánh.

Phương pháp cơ bản nhất để trở thành Chuẩn Thánh, thực ra là Trảm Tam Thi.

Đương nhiên, Trảm Tam Thi chỉ là một trong các phương pháp tu luyện Chuẩn Thánh, chứ không phải là phương pháp duy nhất.

Càn Nguyên chủ yếu giảng thuật phương pháp Trảm Tam Thi, đồng thời lại nói cho họ biết Trảm Tam Thi không phải là phương pháp duy nhất, để họ có thể mở rộng tư duy, hy vọng có thể đi ra một con đường khác biệt, một phương thức tu luyện độc đáo cho riêng mình.

Nói đến cuối cùng, Càn Nguyên nhìn chúng, nghiêm túc nói: "Trảm Tam Thi hiện tại là phương pháp phổ biến nhất rồi, nhưng Ngô hy vọng các ngươi có thể tìm ra phương pháp khác.

Hy vọng trên con đường tu luyện có thể tìm ra con đường tu luyện riêng của mình.

Đừng mù quáng bắt chước người khác.

Tóm lại, Ngô hy vọng các ngươi có thể đi ra một con đường tu luyện khác biệt, bởi vì mỗi người đều là một cá thể khác nhau, nên phương pháp tu luyện đều có điểm độc đáo riêng, phương pháp tu luyện cũng không giống nhau.

Cho nên trong quá trình tu luyện thực ra mỗi người cảm ngộ không giống nhau, cách tu luyện cũng không giống nhau.

Ngay cả Ngô cũng không biết cảm thụ tu luyện của các ngươi, nên khó mà giúp đỡ được.

Người thật sự có thể giúp đỡ các ngươi, duy chỉ có bản thân các ngươi." Phi Vũ chớp chớp mắt, cười ha hả nói: "Nhưng mà, Ngài đã giúp chúng đệ tử rồi mà.

Có Ngài chỉ điểm, đệ tử cảm thấy rất hữu dụng." Càn Nguyên trừng mắt nhìn Phi Vũ một cái, nhíu mày nói: "Ngươi nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?" Phi Vũ ủy khuất bĩu môi, cuối cùng không nói gì nữa.

Lúc này, Nữ Oa cười nói: "Lời Sư Tôn nói không sai.

Mỗi người tu luyện đều không giống nhau, các ngươi phải ghi nhớ lời Sư Tôn." Mọi người gật đầu, lời Sư Tôn nói rất đáng nghe, nhưng ngược lại không cảm thấy lời Sư Tôn nói thật sự đều đúng.

Ít nhất họ rõ ràng rằng, có Sư Tôn giúp đỡ thực ra đối với họ có lợi ích rất lớn, căn bản không phải như Sư Tôn nói là không giúp được gì.

Sau khi nhìn mọi người một cái, Càn Nguyên thản nhiên hỏi: "Còn có chuyện gì khác không?

Nếu không có chuyện gì khác thì các ngươi có thể rời đi rồi.

Vi sư muốn tu luyện đây." "Sư Tôn, Ngài thật sự cần tu luyện sao?

Chẳng lẽ không muốn gặp chúng đệ tử ư?" Bích Tiêu cười hì hì hỏi.

Càn Nguyên lắc đầu, thở dài nói: "Ngô thật sự muốn tu luyện." Thực ra, Càn Nguyên cũng không thật sự muốn tu luyện, đương nhiên cũng không phải vì không muốn gặp các đệ tử này.

Chỉ là Ngài cũng có việc quan trọng cần làm.

Hơn nữa, mục đích của Ngài là rèn luyện các đệ tử này, nếu để họ việc gì cũng hỏi Ngài, vậy thì sẽ không đạt được hiệu quả rèn luyện.

Cho nên, Ngài nhất định phải tránh mặt các đệ tử này, để họ tự mình đi xử lý một số chuyện. "Chẳng phải Ngô đã nói sớm rồi sao, Ngô muốn để các ngươi tự mình lịch luyện một phen.

Đã lịch luyện thì tự nhiên phải để các ngươi đi làm một số việc.

Nếu việc gì cũng hỏi Ngô, vậy thì không còn cần thiết phải để các ngươi lịch luyện nữa rồi.

Các ngươi phải học cách suy nghĩ, không thể việc gì cũng hỏi Ngô được chứ?

Lại có nhiều người như vậy, các ngươi cũng có thể thương lượng mà." Các đệ tử gật đầu, căn bản không để lời của Càn Nguyên vào trong lòng, bởi vì họ cảm thấy tìm Càn Nguyên đơn giản hơn.

Huống chi, mọi người bàn đi bàn lại cũng không bàn ra được một cái gì, những chuyện này họ không hiểu, chỉ có thể hỏi Sư Tôn mà thôi. "Sư Tôn, đệ tử có một vấn đề muốn hỏi." Quỳnh Tiêu bỗng nhiên nhìn Càn Nguyên, có chút ngượng ngùng nói.

Càn Nguyên cười cười, hỏi: "Vấn đề gì?

Vấn đề của các ngươi thật là đủ nhiều đó.

Chương 261

Xem ra sau này Ngô phải nghĩ cách, để các ngươi bớt hỏi Ngô một số vấn đề." "Sư Tôn, nếu đệ tử đã thành Chuẩn Thánh, chẳng lẽ Ngài cũng có cách để đệ tử thành Thánh sao?" Quỳnh Tiêu vô cùng hiếu kỳ hỏi.

Các đệ tử khác cũng nhìn Càn Nguyên, đây là một vấn đề mà mọi người đều khá hiếu kỳ.

Nữ Oa và Hậu Thổ Thánh Nhân cũng hiếu kỳ về vấn đề này.

Càn Nguyên suy nghĩ, trầm tư nói: "Cơ bản là có thể có phương pháp để các ngươi thành Thánh, nhưng thành Thánh không phải là việc đơn giản.

Cần thiên thời, địa lợi, nhân hòa, chứ không phải đạt đến cảnh giới đó hay biết phương pháp thành Thánh là có thể thành Thánh.

Cần một cơ duyên và vận khí nhất định, và cũng cần Thiên Đạo chấp thuận." Nói đến câu cuối cùng, ngữ khí của Càn Nguyên hiển nhiên có chút khinh thường. "Sư Tôn, Ngài nói cần Thiên Đạo chấp thuận, vì sao lại có chút khinh thường chứ?

Chẳng lẽ có thể lý giải là câu nói đó có cũng được mà không có cũng được sao?" Tử Nguyệt thông minh, quan sát kỹ lưỡng, liếc mắt một cái đã nhìn ra vấn đề.

Nghe lời của Tử Nguyệt, Càn Nguyên cười cười, mơ hồ nói: "Nói ra các ngươi cũng không hiểu đâu.

Khi nào có thể thành Thánh rồi hãy cùng Ngô thảo luận vấn đề Thiên Đạo.

Hiện tại cảnh giới Chuẩn Thánh còn chưa đạt được, thảo luận

vấn đề Thiên Đạo thì có chút buồn cười rồi." Lời nói hơi mang tính châm chọc của Càn Nguyên khiến Vân Tiêu và những người khác vô cùng bất lực.

Tu vi thấp một chút thì sao chứ, dù sao cũng là đệ tử của Càn Nguyên mà, cớ gì lại trào phúng như vậy chứ.

Càn Nguyên dường như lo lắng các đệ tử này hỏi vấn đề không dứt, nên khi các đệ tử không nói gì, Ngài trực tiếp mở miệng nói: "Từ hôm nay trở đi, ai hỏi Ngô vấn đề, nhất định phải đưa ra một món đồ dâng tặng Ngô thì mới được đặt câu hỏi, nếu không thì không được hỏi Ngô vấn đề." Mọi người đều sững sờ, không ngờ Càn Nguyên lại đột nhiên đưa ra một vấn đề như vậy, khiến mọi người kinh ngạc và không thể tin được.

Nhưng ngược lại cũng cảm thấy có chút thú vị. "Sư Tôn, Ngài...

Ngài chẳng phải đang ức hiếp người sao?" Bích Tiêu đáng thương nhìn Sư Tôn, cảm thấy Sư Tôn quá xấu tính rồi, lại dám nghĩ ra một ý xấu như vậy, lại còn muốn đồ của đệ tử, quả thật có chút ý tứ "vị lão bất tôn". "A, Sư Tôn, làm như vậy rõ ràng là muốn đồ của đệ tử.

Ngài không cho đệ tử đồ, lại còn muốn tìm đệ tử để đòi đồ, đây đâu phải là việc mà một người làm Sư Tôn nên làm." Phi Vũ cũng nói theo, đối với cách làm này của Sư Tôn, vô cùng bất mãn.

Ngay sau đó, các nha đầu khác cũng nhao nhao phản đối hành vi vô sỉ của Càn Nguyên.

Càn Nguyên nhìn họ cằn nhằn, cũng không nói một lời nào, cứ thế lặng lẽ nhìn.

Đợi đến khi tất cả đã nói xong, Ngài mới cười ha hả: "Ngô là Sư Tôn của các ngươi, huống chi là Ngô trả lời vấn đề, Ngô có quyền làm như vậy.

Nếu các ngươi không đưa đồ cho Ngô, thì có thể không đưa đồ cho Ngô, hoặc có thể tiếp tục hỏi Ngô vấn đề, nhưng nếu không đưa đồ cho Ngô, Ngô sẽ không thể trả lời được." Nghe Càn Nguyên nói vậy, các đệ tử đều bất lực, bởi vì Sư Tôn có chút vô sỉ rồi.

Nếu Sư Tôn của mình vô sỉ, thì họ cũng chẳng có cách nào cả, chỉ có thể tùy ý Ngài.

Nhưng, mấy cô gái lại cảm thấy làm như vậy cũng thú vị, đã Sư Tôn không muốn họ đặt câu hỏi, vậy thì nhất định phải đặt một số câu hỏi, không vì lý do gì khác, chỉ vì cảm thấy thú vị.

Ngược lại còn khiến Sư Tôn cảm thấy một tia phiền não, xem ra ức hiếp Sư Tôn cũng là một chuyện thú vị, nên họ cũng sẵn lòng bỏ ra một số đồ vật để làm chuyện này.

Phi Vũ chớp chớp mắt vài cái, cười nhìn những người khác nói: "Trong tay đệ tử cũng có vài món đồ, có thể hỏi vài câu hỏi." Nữ Oa Thánh Nhân thấy mấy nha đầu này đùa giỡn, ngược lại cũng vô cùng phối hợp, trực tiếp lấy ra một kiện pháp bảo không tệ, dâng lên cho Càn Nguyên, cười nói: "Sư Tôn, kiện pháp bảo này thế nào, hẳn là có thể khiến Ngài trả lời một vấn đề chứ?" Càn Nguyên nhìn pháp bảo trong tay Nữ Oa Thánh Nhân, cười nói: "Kiện pháp bảo này không tệ, cũng có thể trả lời vấn đề của ngươi, nhưng ngươi thật sự đã chuẩn bị kỹ chưa?" Nữ Oa Thánh Nhân gật đầu, cười nói: "Rồi ạ, đệ tử thấy mọi người đều có hứng thú, tự nhiên đệ tử cũng tham gia.

Sư Tôn Ngài cứ yên tâm, đệ tử chỉ hỏi một vấn đề thôi." Càn Nguyên gật đầu, không khách khí trực tiếp nhận lấy pháp bảo của Nữ Oa Thánh Nhân, rồi cười nói: "Hỏi đi, Ngô thấy ngươi có nhiều pháp bảo thì hỏi nhiều vấn đề đi." Lúc này, Tử Nguyệt bỗng nhiên tinh ranh chớp chớp mắt, cười hì hì nói: "Khoan đã, khoan đã, Sư Tôn Ngài hẳn là phải trả lời được vấn đề của đệ tử.

Đệ tử đưa đồ vật là đương nhiên, nhưng nếu Ngài không trả lời được vấn đề của đệ tử, vậy thì phải làm sao?" "Cái này..." Càn Nguyên cũng chưa từng gặp vấn đề này, vuốt cằm, suy nghĩ rồi nói: "Trên thế giới này, e rằng không có vấn đề nào có thể làm khó được Ngô." "Vậy thì chưa chắc, vạn nhất Ngài không trả lời được thì sao?" Phi Vũ cười nói.

Các đệ tử khác cũng nhìn Càn Nguyên, vấn đề này hỏi thật bá đạo.

Sư Tôn không trả lời được, chẳng phải họ cũng có thể nhận được một chút lợi ích từ Sư Tôn sao?

Càn Nguyên nhìn họ một cái, nói: "Thế này đi, Ngô nếu không trả lời được vấn đề của các ngươi, sau này Ngô có thể chia ra một phần năm số đồ vật mà các ngươi đã đưa cho Ngô, được không?" "Tốt!" Phi Vũ là người đầu tiên nói.

Các đệ tử khác cũng nhao nhao đồng ý, mọi người tâm tình phấn khởi, xem ra ai cũng muốn lấy được một phần năm số đồ vật từ Càn Nguyên.

Mặc dù, hiện tại họ chưa có một món đồ nào, nhưng giá trị của việc tích tiểu thành đại cũng không nhỏ.

Đợi đến khi hỏi đủ nhiều vấn đề, tự nhiên trong tay Càn Nguyên sẽ có nhiều đồ vật, tự nhiên họ cũng có thể nhận được một số đồ vật từ Càn Nguyên.

Sau khi trầm tư, Càn Nguyên cười nói: "Nữ Oa, hỏi đi." Nữ Oa gật đầu, vấn đề nàng hỏi cũng không phải là để làm khó Càn Nguyên, mà thật sự có vấn đề muốn hỏi: "Sư Tôn, đệ tử hỏi, Yêu Tộc và Vu Tộc chúng đệ tử tham gia vào chuyện này, có ảnh hưởng đến chúng đệ tử không ạ?

Chẳng phải Ngài đã nói hai tộc chúng đệ tử tốt nhất đừng tham gia

vào chuyện Hồng Hoang sao?

Vậy thì việc này chúng đệ tử tham gia, chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến chúng đệ tử ư?" "Không, đối với các ngươi sẽ có lợi ích." Càn Nguyên đơn giản trả lời, rồi trực tiếp nhìn sang những người khác nói: "Người tiếp theo." Đã Nữ Oa hỏi rồi, vậy thì Hậu Thổ tự nhiên cũng không thể đứng nhìn.

Nàng cũng lấy ra một kiện pháp bảo đưa cho Càn Nguyên, rồi hỏi: "Sư Tôn, đệ tử hỏi tình huống của Hình Thiên.

Mấy vị đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ kia, trừ mấy vị Thánh Nhân ra, những người khác dường như đều không có động tĩnh gì.

Chẳng lẽ Hồng Quân Đạo Tổ có sắp xếp khác sao?" "Những đệ tử của Hồng Quân kia đều hữu danh vô thực rồi, nên không cần quá lo lắng.

Còn về Hình Thiên ở đâu thì không cần hỏi nữa, Ngô đã sắp xếp hắn đi làm việc khác rồi." Càn Nguyên nói.

Có được câu trả lời của Càn Nguyên, Hậu Thổ cũng thỏa mãn rồi.

Tiếp đó, mấy đệ tử còn lại cũng nhao nhao đưa ra vấn đề của mình.

Hiện tại những vấn đề được đưa ra cơ bản đều là những chuyện mà họ không lý giải được hoặc những chuyện cần được chỉ điểm, nên họ thỉnh giáo Càn Nguyên.

Cứ như vậy, hỏi gần một canh giờ, trong tay Càn Nguyên cũng có thêm hơn ba mươi món đồ vật.

Thấy trong tay Càn Nguyên đã có đồ vật, Phi Vũ bắt đầu cố ý tìm một số vấn đề tương đối khó để làm khó Càn Nguyên, hy vọng có thể hỏi khó được Càn Nguyên, như vậy có thể chia một phần năm số đồ vật.

Một phần năm số đồ vật cũng không ít a.

Hiện tại có hơn ba mươi món đồ, ít nhất cũng có thể chia được sáu loại đồ vật đó.

Đối với cô ấy mà nói cũng là một loại phúc lợi, là đồ vật kiếm được mà không tốn công sức.

Nhưng trước tiên phải làm khó được Càn Nguyên đã.

Phi Vũ gãi gãi cái đầu nhỏ, nhanh chóng nghĩ ra một vấn đề, rồi trực tiếp hỏi: "Sư Tôn, đệ tử có một vấn đề muốn hỏi." Càn Nguyên nhìn Phi Vũ một cái, không khách khí nói: "Trước tiên hãy đưa đồ ra, Ngô xem xem đồ đó có đáng để hỏi không." Phi Vũ bĩu môi, không nỡ lấy ra một quả tiên quả, ủy khuất bĩu môi nói: "Đây là đồ quý giá đó, đệ tử còn không nỡ ăn nữa." Càn Nguyên nhìn Phi Vũ một cái, trực tiếp lấy quả tiên quả đó, rồi không khách khí cắn một miếng, "Hỏi đi." Các đệ tử thấy Càn Nguyên như vậy, đều không nhịn được cười ha hả.

Phi Vũ càng tức giận nghiến răng nghiến lợi, hầm hầm nói: "Được, vậy đệ tử hỏi đây.

Sư đệ Bạch Thần của chúng ta, rốt cuộc thân phận là gì?

Vì sao lại lợi hại như vậy chứ?" Vấn đề này hỏi thật sự tương đối xảo quyệt, bởi vì Càn Nguyên không muốn tiết lộ thân phận cá nhân.

Nhưng ngoài Phi Vũ biết ra, Nữ Oa và Hậu Thổ lại không biết.

Nếu nói ra thân phận của Bạch Thần thì tương đương với việc nói cho Nữ Oa và Hậu Thổ biết Bạch Thần là ai rồi.

Chương 262

Đây không phải là chuyện Càn Nguyên muốn thấy.

Nhưng nếu Càn Nguyên không nói thật, thì tương đương với việc không trả lời đúng vấn đề này.

Càn Nguyên nhìn Phi Vũ một cái, cười gật đầu.

Nha đầu này thật sự thông minh a, lại có thể hỏi ra vấn đề khó như vậy.

Nói thật, vấn đề này thật sự có chút khó khăn đó.

Trầm tư một lát, Càn Nguyên mới nói: "Tiểu Sư đệ Bạch Thần ư, hắn cùng Ngô đều xuất phát từ một nơi, thân phận cũng tương tự như Ngô.

Mặc dù Ngô có danh nghĩa Sư phụ đệ tử, nhưng thực tế Ngô và hắn là bình đẳng." Phi Vũ nhìn Sư Tôn một cái, câu trả lời này cũng tạm được, tuy không thể nói là hài lòng, nhưng cũng không thể nói là không được.

Lúc này, Càn Nguyên bỗng nhiên bổ sung một câu: "Đúng rồi, Ngô có thể nói trước cho các ngươi biết, Ngô chỉ trả lời vấn đề mà thôi.

Còn về việc trả lời đúng hay sai thì Ngô không thể đảm bảo, Ngô chỉ chịu trách nhiệm trả lời vấn đề." Các cô gái tự nhiên không chịu rồi. "Sư Tôn, như vậy không được đâu ạ.

Nếu Ngài nói bừa thì ai mà biết được chứ?

Nếu Ngài nói bậy, chắc chắn vấn đề gì cũng có thể trả lời được." Tử Nguyệt ủy khuất bĩu môi, trực tiếp phản đối Càn Nguyên.

Các cô gái khác cũng nhao nhao phản đối, cảm thấy Sư Tôn có lẽ

sợ bị hỏi khó, nên cố ý giở trò vô lại.

Đã bỏ ra nhiều đồ vật như vậy rồi, làm sao có thể để Sư Tôn giở trò vô lại, lừa hết đồ của họ đi chứ?

Tự nhiên họ đều không đồng ý với cách làm của Càn Nguyên.

Càn Nguyên bất lực nhìn họ, vô cùng nghiêm túc nói: "Yên tâm đi, Sư Tôn tự nhiên sẽ không lừa các ngươi.

Sư Tôn đã đáp ứng rồi, tự nhiên sẽ không làm cái loại chuyện xấu xa đó." Mấy cô gái bĩu môi, hiển nhiên không tin Càn Nguyên lắm.

Nhưng Sư Tôn đã nói vậy rồi, tự nhiên họ cũng không tiện nói thêm nữa.

Lúc này, Tử Nguyệt lấy ra một món đồ tương tự, trực tiếp đưa cho Càn Nguyên: "Sư Tôn, cho đệ tử hỏi rồi ạ." Càn Nguyên nhận lấy đồ của Tử Nguyệt, rồi nhìn nàng cẩn thận nói: "Được rồi, hỏi đi." Tử Nguyệt gật đầu, nhíu mày nhìn Sư Tôn, cẩn thận hỏi: "Sư Tôn, người ngoài đều nói Ngài chiêu thu nhiều nữ đệ tử như vậy là có mục đích khác.

Đệ tử hỏi, Ngài chẳng phải đặc biệt thích các cô gái sao?

Nên mới chỉ thu nữ đệ tử ư?" Vấn đề này khiến Càn Nguyên sững sờ.

Chuyện này thì dễ trả lời, nhưng loại vấn đề này tốt nhất là không trả lời.

Bởi vì trả lời thế nào nghe cũng không hay cả.

Càn Nguyên là Cung Chủ Càn Nguyên Tiên Cung, trả lời vấn đề này quá bối rối, cũng mất thể diện.

Sau khi suy nghĩ, Càn Nguyên bỗng nhiên liếc nhìn mọi người, cười nói: "Được rồi, có chuyện rồi, Ngô phải ra ngoài một chuyến."

Nói xong, Phi Vũ còn chưa kịp phản ứng, đã thấy trên người Càn Nguyên một đạo bạch quang lóe lên, khoảnh khắc tiếp theo Càn Nguyên đã biến mất không còn tăm hơi.

Thấy Càn Nguyên bỗng nhiên bỏ chạy, ngay lập tức các đệ tử đều ngẩn người, sau đó mới phản ứng lại.

Có lẽ là do Càn Nguyên không trả lời được vấn đề, nên đã chạy trốn trước, việc này khiến mấy người đó tức chết rồi.

Họ vốn vô cùng tin tưởng Càn Nguyên, ai ngờ Càn Nguyên lại giở trò vô lại.

Giở trò vô lại thì cũng thôi đi, hiện tại không trả lời được vấn đề lại trực tiếp bỏ chạy, thật là quá mất thể diện của một Sư Tôn rồi. "Sư Tôn, Ngài quay lại đi!

Ngài là Sư Tôn của chúng đệ tử, sao có thể làm như vậy chứ!" Phi Vũ hướng lên không trung hô to, biết Càn Nguyên chắc chắn có thể nghe thấy giọng của mình. "Có việc rồi, các ngươi cứ tự về đi, trò chơi này đến đây là kết thúc!" Càn Nguyên trốn trên tầng mây, vui vẻ hô to.

Mặc dù nghe thấy giọng của Càn Nguyên, nhưng Phi Vũ lại không biết Sư Tôn đang ở đâu. "Sư Tôn làm sao vậy chứ?

Hậu Thổ Sư Tỷ, Nữ Oa Sư Tỷ, xem xem có thể tìm Sư Tôn về không?" Tử Nguyệt bất lực.

Vốn dĩ có thể chia một phần năm số đồ vật, ai ngờ Sư Tôn lại trực tiếp bỏ chạy, thật sự khiến nàng tức chết rồi.

Nữ Oa Thánh Nhân khẽ lắc đầu, bất lực nói: "Bản lĩnh của Sư Tôn chúng ta cũng không biết được.

Nếu Ngài cố ý trốn tránh không gặp chúng ta, chúng ta biết tìm Ngài ở đâu chứ?" "Sư Tôn mau xuất hiện đi, Ngài là Sư Tôn của

chúng đệ tử mà, không thể như vậy được!" Tử Nguyệt đứng dậy, hướng ra bên ngoài hô to.

Hô vài tiếng bên ngoài không có tiếng động, tức giận dậm chân, cuối cùng hầm hầm ngồi xuống ghế.

Hậu Thổ thấy các cô gái từng người một có chút chán nản, cười an ủi nói: "Thôi được rồi, muốn đấu với Sư Tôn thì làm sao đấu lại được chứ?

Chúng ta cứ coi những đồ vật này là hiếu kính Sư Tôn đi.

Dù sao sau này có cơ hội, chúng ta có thể tìm Sư Tôn đòi một số thứ tốt hơn." Phi Vũ gật đầu, cũng không để ý đến những đồ vật đó.

Chỉ là hành vi của Sư Tôn quá đáng ghét rồi, lừa đồ rồi bỏ chạy, thật là quá đáng ghét. "Sư Tôn, quay lại đi, đồ vật đệ tử không cần nữa rồi, đệ tử bây giờ muốn đi đây." Phi Vũ hô to.

Nghe lời của Phi Vũ xong, Càn Nguyên mới bỗng nhiên lóe người, lần nữa trở lại chỗ ngồi trong cung điện, rồi vô cùng nghiêm túc nhìn họ nói: "Khụ khụ, vừa nãy thật sự có chuyện, nên Ngô phải ra ngoài một chuyến.

Không ngờ Ngô ra ngoài một lát, các ngươi lại không cần những đồ vật này nữa rồi." Các đệ tử nhìn Càn Nguyên ở đó vô sỉ nói chuyện, không khỏi khóe miệng co giật.

Mặc dù họ cũng biết Càn Nguyên thực ra tính cách tốt, đôi khi cũng thích làm một số chuyện kỳ quái, nhưng lại không ngờ Sư Tôn lại giống như một đứa trẻ, giở trò vô lại. "Sư Tôn, Ngài giống một đứa trẻ vậy ạ?" Long Nữ cười hỏi.

Càn Nguyên cười ha hả, vô cùng cảm khái nói: "Ai, đến cảnh giới như Ngô, lúc đó chỉ cần vui vẻ là được, những chuyện khác lại không còn để ý nữa.

Có một ngày các ngươi đạt đến cảnh giới của Ngô, sẽ hiểu ý của Ngô.

Vui vẻ mới là chuyện quan trọng nhất, những chuyện khác đều không quan trọng.

Đáng tiếc là đến cảnh giới như Ngô, muốn tìm một chuyện vui vẻ, cũng không dễ dàng a." Các cô gái nửa hiểu nửa không, nhưng cũng biết Sư Tôn chỉ vì làm như vậy là vui vẻ, nên mới làm như vậy.

Có lẽ cuộc sống của Sư Tôn cũng không được vui vẻ cho lắm. "Vậy sau này đệ tử sẽ thường xuyên ở bên Sư Tôn, để Sư Tôn vui vẻ hơn." Phi Vũ nhìn Càn Nguyên một cái, cười nói, rồi bĩu môi: "Nhưng hôm nay Ngài lừa đệ tử, đệ tử tâm tình không tốt, nên hôm nay không ở lại đâu, đệ tử phải về rồi." Càn Nguyên gật đầu, phất tay nói: "Các ngươi đều về đi.

E rằng đại chiến Thiên Sứ Tộc sắp bắt đầu rồi.

Hãy cẩn thận nhiều.

Chương 263

Mặc dù Ngô đã dặn dò những người kia không được làm hại các ngươi, nhưng bị thương là điều khó tránh khỏi, hãy cẩn thận đi." "Sư Tôn đừng bận tâm, đệ tử sẽ chăm sóc các Tiểu Sư Muội." Nữ Oa Thánh Nhân hành lễ nói: "Nếu không có chuyện gì, đệ tử xin cáo từ." "Ừm, về đi.

Đúng rồi, Yêu Tộc và Vu Tộc chỉ cần xuất động một số người bình thường là được, còn về những người ở cảnh giới Đại Kim Tiên trở lên thì không cần xuất động." Càn Nguyên nói.

Nữ Oa và Hậu Thổ Thánh Nhân gật đầu, sau đó một đoàn người cùng nhau rời khỏi Càn Nguyên Tiên Cung, mỗi người trở về nơi ở của mình.

Vài tháng sau, đại chiến Thiên Sứ Tộc cuối cùng cũng bắt đầu.

Trận chiến đầu tiên của Thiên Sứ Tộc diễn ra gần Thiên Long Bát Bộ, cũng là nơi giao giới giữa phương Đông và phương Tây.

Thiên Sứ Tộc đã đầu nhập năm nghìn vạn người.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vì đã thâm căn cố đế ở Hồng Hoang, nên đã lôi kéo được nhiều người.

Lần này cũng xuất động một ức người để đối phó Thiên Sứ Tộc.

Trong trận này, Nguyên Thủy Thiên Tôn chiếm được một số ưu thế.

Bất kể về số lượng hay về mặt cao thủ, ông ta đều mạnh hơn Thiên Sứ Tộc gần gấp đôi.

Nhưng trong trận chiến đầu tiên này, thực ra Nguyên Thủy Thiên Tôn đã thua, thua rất thảm.

Đương nhiên Thiên Sứ Tộc cũng tổn thất nghiêm trọng.

Trong trận chiến đầu tiên, tất cả mọi người ở Hồng Hoang cuối cùng cũng cảm nhận được sự khủng bố của Thiên Sứ Tộc.

Những kẻ đó vì có tín ngưỡng kiên định, nên vô cùng trung thành với Đế Thích Thiên và Đại Phạm Thiên.

Một khi có tín ngưỡng, những người này thực ra sẽ trở nên vô cùng điên cuồng, sự điên cuồng đó khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Giống như Thiên Sứ Tộc hiện tại, những Thiên Sứ Tộc này quá khủng bố rồi.

Chỉ cần còn một hơi thở, họ vẫn sẽ chiến đấu, những người ở Hồng Hoang không thể nào sánh bằng.

Những người của Hồng Hoang, cơ bản đều chết dưới tay những Thiên Sứ Tộc chỉ còn một hơi thở đó.

Thậm chí, những Thiên Sứ Tộc này có thể dùng tính mạng của mình để đổi lấy tính mạng của địch nhân, thậm chí dùng một tính mạng để đổi lấy nhiều tính mạng của người khác.

Những Thiên Sứ Tộc này vào thời khắc cuối cùng sẽ lựa chọn tự bạo, tự bạo đã mang đến cho Nguyên Thủy Thiên Tôn những tổn hại cực lớn.

Một Tứ Dực Thiên Sứ tự bạo, có thể khiến Kim Tiên bị thương.

Những người dưới Kim Tiên cũng sẽ bị thương, nếu yếu hơn thì thậm chí có thể uy hiếp tính mạng.

Ngũ Dực Thiên Sứ tự bạo và Tứ Dực Thiên Sứ tự bạo không khác nhau là mấy, uy lực hơi lớn hơn một chút, nhưng đối với người Hồng Hoang thì không cấu thành quá nhiều uy hiếp, chỉ có thể coi là một vụ nổ nhỏ mà thôi.

Nhưng, Lục Dực Thiên Sứ tự bạo có thể khiến Kim Tiên bị trọng thương, thậm chí có thể đánh giết một số người yếu hơn.

Thất Dực Thiên Sứ tương đương với cảnh giới Kim Tiên, vụ nổ tạo ra đủ để sát thương Kim Tiên, người dưới Kim Tiên cũng sẽ bị tổn hại.

Bát Dực Thiên Sứ là đỉnh phong của Tiên, tự bạo trực tiếp có thể hủy diệt một vùng đất rộng lớn xung quanh.

Kim Tiên cũng sẽ bị vụ nổ giết chết, người dưới Tiên càng không chịu nổi một kích, trực tiếp sẽ bị nổ thành phấn vụn.

Cửu Dực Thiên Sứ và Thập Dực Thiên Sứ đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên, chỉ là có mạnh có yếu mà thôi.

Uy lực tự bạo của họ tương đương cường hãn, có thể diệt sát người ở cảnh giới Kim Tiên, thậm chí trọng thương Đại La Kim Tiên.

Thập Nhất Dực Thiên Sứ và Thập Nhị Dực Thiên Sứ có sức mạnh Chuẩn Thánh, những người này vô cùng khủng bố.

Tự bạo của họ có thể dùng từ "hủy thiên diệt địa" để hình dung, có thể trong nháy mắt giết chết Đại La Kim Tiên, ngay cả Thánh Nhân cũng phải tránh né.

Thực ra, trước khi Đế Thích Thiên và Đại Phạm Thiên thành Thánh, thực lực của Thiên Sứ Tộc cũng không mạnh.

Nhưng sau khi hai người họ thành Thánh, Thiên Sứ Tộc đã có thể trong thời gian ngắn tăng vọt mấy cấp độ.

Cần biết rằng, những Thiên Sứ Tộc này đều do Đại Phạm Thiên và Đệ Tứ Đài Ân sáng tạo ra.

Các Thiên Sứ Tộc này có quan hệ mật thiết với Đế Thích Thiên, nên Đế Thích Thiên có thể thông qua một số thủ đoạn để cường hóa

Thiên Sứ Tộc.

Thực ra, Đế Thích Thiên và Đại Phạm Thiên đã ẩn mình nhiều năm như vậy, vẫn luôn phát triển trong bóng tối, chứ không đơn giản như bề ngoài.

Càn Nguyên đối với những chuyện này đều biết rõ.

Cần biết rằng, Đế Thích Thiên và Đại Phạm Thiên không chỉ sáng tạo ra Thiên Sứ Tộc, mà còn sáng tạo ra Dị Tộc.

Nhưng những Dị Tộc này hiện tại đều chưa xuất hiện.

Thiên Sứ Tộc cũng không phải bề ngoài chỉ có mấy ức người, mà còn có nhiều người hơn nữa.

Ngoài một điểm đó ra, Thiên Sứ Tộc thực ra còn có những thứ không ai biết đến.

Ví dụ như Thánh Quang Trì của Thiên Sứ Tộc.

Thánh Quang Trì là một nơi thần kỳ có thể khiến những Thiên Sứ Tộc đã chết được trọng sinh.

Chỉ là, thực lực của những Thiên Sứ Tộc đã chết đó sẽ suy yếu đi.

Chết một lần cơ bản sẽ giảm xuống một cấp độ.

Ví dụ như hiện tại là Thập Nhị Dực Thiên Sứ, nhưng sau khi chết một lần, sẽ biến thành Thập Nhất Dực Thiên Sứ.

Nếu chết thêm một lần nữa thì sẽ biến thành Thập Dực Thiên Sứ.

Đương nhiên, những Thiên Sứ tự bạo thì ngoại lệ.

Cho nên, những người Thiên Sứ Tộc này, chỉ cần không bị bức đến đường cùng, sẽ không tự bạo.

Thiên Sứ tự bạo thông thường đều là vì cảm thấy đối phương muốn đánh tan nát hình thần của mình, bởi vì sau khi hình thần câu

diệt thì không thể trọng sinh, nên mới lựa chọn tự bạo.

Sau một trận chiến, Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp không dám động thủ nữa, bởi vì sự cường hãn của Thiên Sứ Tộc hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của ông ta.

Sau trận chiến này, ông ta cũng đã biết được bí mật của Thiên Sứ Tộc.

Hồng Quân cũng đã quan sát trận chiến này.

Ông ta cũng không ngờ Thiên Sứ Tộc lại khủng bố đến vậy, cũng không ngờ Thiên Sứ Tộc lại mạnh mẽ như thế.

Sự cường hãn đó khiến ngay cả ông ta cũng có chút bó tay.

Càn Nguyên cũng đang chú ý.

Chương 264

Khi thấy những Thiên Sứ Tộc đông nghịt từ trên không trung bay xuống, có thể trực tiếp diệt sát vô số sinh linh Hồng Hoang, trong lòng Ngài cũng vô cùng chấn động.

Ngài nhìn về phía Thiên Sứ Tộc một cái, nhanh chóng nhận ra những Thiên Sứ Tộc này không hề đơn giản.

Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn không dám động thủ, Thiên Sứ Tộc trực tiếp phát động phản công, do Đại Phạm Thiên đích thân dẫn đội, dẫn dắt hai ức Thiên Sứ, trực tiếp với thế như chẻ tre, lấy Tây Phương Giáo làm điểm xuất phát, một mạch đẩy mạnh về phương Đông.

Chỉ trong một tháng, họ đã trực tiếp đánh chiếm vùng đất phương Đông.

Những người Thiên Sứ Tộc làm việc tương đối tàn độc, nơi nào đi qua cũng có thể san phẳng, chỉ cần không phải tộc nhân của họ thì cơ bản đều giết không tha, đương nhiên những người nguyện ý thần phục thì ngoại lệ.

Chỉ trong hai tháng, Thiên Sứ Tộc đã trực tiếp chiếm cứ một vùng đất rộng lớn.

Điều đáng sợ nhất là những Thiên Sứ Tộc này đã thu phục được các sinh linh Hồng Hoang, chiếm cứ một số cứ điểm ở các nơi.

Lần này, họ tương hỗ hô ứng, trực tiếp liên kết thành một vùng, mang đến nguy hiểm cực lớn cho toàn bộ Hồng Hoang.

Bởi vì Thiên Sứ Tộc lạm sát vô tội, nên cũng dẫn đến sự bất mãn của Phi Vũ.

Chỉ là, hiện tại Thiên Sứ Tộc không còn để cô ấy vào mắt nữa rồi.

Đế Thích Thiên và Đại Phạm Thiên thì khách khí với cô ấy, nhưng Thiên Sứ Tộc dưới trướng họ lại không giống vậy, hầu như không để Phi Vũ vào mắt.

Ngay cả khi Phi Vũ có mặt, họ cũng lạm sát vô tội, tàn sát người của Hồng Hoang.

Đương nhiên, Phi Vũ tạm thời không tham gia vào cuộc tranh đấu của Thiên Sứ Tộc.

Trong khoảng thời gian đó, thực ra đều là Thiên Sứ Tộc đang chiến đấu.

Một ngày nọ, Phi Vũ và đoàn người đang nghỉ ngơi trên Tam Tiên Đảo.

Bên ngoài bỗng nhiên một trận đại loạn, nghe thấy tiếng tàn sát.

Phi Vũ giật mình, bởi vì Tam Tiên Đảo là nơi Tam Tiêu ở.

Tam Tiêu là người của Càn Nguyên Tiên Cung, mọi người đều biết điều đó một chút, nên ít có ai dám chiến đấu ở gần đây.

Mấy người nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì, nên nhao nhao bay ra ngoài xem xét.

Vừa nhìn thấy, Phi Vũ và mấy người khác lập tức nổi giận đùng đùng.

Bởi vì họ phát hiện một đám Thiên Sứ Tộc đang tàn sát vài Yêu Tộc Hồng Hoang.

Những Yêu Tộc Hồng Hoang này là người của Đông Hoàng Thái Nhất, cũng là người của Nữ Oa Thánh Nhân.

Đều là người của mình, đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Phi Vũ và mấy người khác bay đến chỗ Thiên Sứ Tộc, ngăn cản trận chiến. "Tất cả dừng tay!" Phi Vũ trực tiếp hô to.

Đám Thiên Sứ Tộc này tổng cộng có hơn một trăm người, người cầm đầu là một Cửu Dực Thiên Sứ, đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Vị Cửu Dực Thiên Sứ kia nhìn Phi Vũ và mấy người kia một cái, sắc mặt hơi dịu đi, đôi cánh nhuốm máu khẽ rung động, nhìn Phi Vũ nói: "Nguyên lai là các ngươi a.

Chẳng lẽ các ngươi giúp đỡ kẻ địch sao?

Những người này là kẻ địch của Thiên Sứ Tộc chúng ta, mà các ngươi lại hợp tác với Thiên Sứ Tộc, thì nên giúp đỡ chúng ta, chứ không phải giúp kẻ địch." Tử Nguyệt khẽ nhíu mày.

Nói là vậy, nhưng cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Đám Thiên Sứ Tộc này cũng quá hung ác rồi, lại dám chiến đấu ở trong này, rõ ràng là không nể mặt. "Ở những nơi khác đánh nhau thì chúng ta không quản, nhưng ở đây thì không được.

Nơi này là Tam Tiên Đảo, không phải địa bàn của Thiên Sứ Tộc các ngươi." Tử Nguyệt nhìn hắn, không khách khí nói: "Hiện tại cút về đi, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí." "A a, không khách khí ư, không khách khí thì có thể làm gì được chúng ta?

Đừng tưởng Thiên Sứ Tộc chúng ta sợ các ngươi.

Nếu không phải nể mặt cái tên Càn Nguyên chết tiệt kia, chúng ta căn bản sẽ không nói chuyện với các ngươi, trực tiếp giết chết các ngươi rồi." Cửu Dực Thiên Sứ vẻ mặt khinh thường, trào phúng nói.

Lời nói đó đã chọc giận Phi Vũ.

Phi Vũ đã bất mãn với cách làm của Thiên Sứ Tộc, cũng đã tính đi

tìm Đế Thích Thiên mấy ngày nay, nếu không được thì không nhịn nổi nữa.

Nhưng hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, cô ấy vô cùng không vui.

Huống chi đám Thiên Sứ Tộc này lại dám vô lễ với Sư Tôn, cô ấy không thể nhẫn nhịn được.

Phi Vũ không nói hai lời, trực tiếp ra tay sát phạt về phía vị Cửu Dực Thiên Sứ kia.

Cái Thiên Sứ Tộc này thật lợi hại.

Dưới sự vây công của Phi Vũ và mấy vị Đại La Kim Tiên khác, mặc dù không đánh lại, nhưng vẫn kiên trì.

Mấy vị Thất Dực Thiên Sứ cấp độ Kim Tiên thấy không phải đối thủ, trực tiếp nhao nhao tự bạo, tạo cơ hội cho Cửu Dực Thiên Sứ và những người khác đào thoát.

Cuối cùng, với cái giá là vài vị Thất Dực Thiên Sứ tự bạo, Cửu Dực Thiên Sứ và phần còn lại của Thiên Sứ Tộc đã nhao nhao bỏ trốn.

Nhìn bóng lưng rời đi, Phi Vũ và những người khác im lặng không nói.

Mãi một lúc lâu sau, Phi Vũ mới vẻ mặt khó coi, sắc mặt âm trầm nói: "Hiện tại đệ tử cuối cùng cũng hiểu được câu nói kia của Sư Tôn: 'Phi ngã tộc loại, kỳ tâm khả tru'.

Quả nhiên không nên giúp đỡ đám người này.

Đối với chúng ta, họ căn bản không hề để tâm, muốn giết thì cứ giết." "Xem ra, chúng ta nên đi gặp Đế Thích Thiên rồi.

Đã không muốn hợp tác với chúng ta, chúng ta cần nói rõ mọi

chuyện thì hơn." Tử Nguyệt nói.

Mấy người gật đầu, tính đi tìm Đế Thích Thiên.

Vân Tiêu thấy vậy, lo lắng nói: "Mấy người chúng ta đi, e rằng quá nguy hiểm.

Vạn nhất họ bắt giữ chúng ta để uy hiếp Sư Tôn, vậy thì không tốt rồi." Phi Vũ và mấy người khác gật đầu, rồi có chút bất lực.

Nói là vậy, nhưng tổng không thể đi tìm Sư Tôn giúp đỡ được.

Vốn dĩ ban đầu giúp đỡ Thiên Sứ Tộc, hiện tại không muốn hợp tác với người ta nữa rồi, vậy thì tự nhiên cũng phải tự mình đi giải quyết.

Khi Vân Tiêu trở lại Tam Tiên Đảo để thương lượng chuyện này, bên ngoài Tam Tiên Đảo bỗng nhiên vang lên tiếng của Đế Thích Thiên. "Đế Thích Thiên của Thiên Sứ Tộc, xin hỏi mấy vị đệ tử của Càn Nguyên Tiên Cung có ở đây không?" Thái độ của Đế Thích Thiên tuy không cao ngạo, nhưng đã hoàn toàn khác với thái độ khi Đế Thích Thiên đến cầu xin các đệ tử của Càn Nguyên Tiên Cung giúp đỡ trước đây.

Chương 265

Thái độ hiện tại tuy không còn ngạo mạn như vậy, nhưng trong ngữ khí rõ ràng mang theo một loại khí thế cao cao tại thượng.

Nghe thấy Đế Thích Thiên đến, Tam Tiêu và mấy người khác đều có chút kinh ngạc.

Mấy người đích thân đi mời Đế Thích Thiên vào Tam Tiên Đảo.

Đế Thích Thiên bước vào Tam Tiên Đảo, quan sát bốn phía, không nhịn được cười ha hả: "Thật là một nơi tốt a.

Người phương Đông đều là nhân kiệt địa linh, ta vốn không tin, nhưng mấy tháng nay ta thật sự đã tin rồi.

Phương Đông thật sự là một nơi tốt a, trách không được hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo vẫn luôn nhòm ngó nơi này, đáng tiếc là không có bản lĩnh." Trong lời nói mang theo một tia trào phúng, hiển nhiên ông ta không tin thực lực của Tiếp Dẫn Thánh Nhân.

Nhưng Thiên Sứ Tộc lại không giống vậy, Thiên Sứ Tộc đã đánh chiếm phương Đông.

Phi Vũ cười ha hả, không muốn dây dưa chuyện này, cười hỏi: "A a, không biết Đế Thích Thiên Thánh Nhân đến đây có chuyện gì sao?" Đế Thích Thiên nhìn mấy người một cái, nói: "Vừa nãy người của Thiên Sứ Tộc ta đã xảy ra xung đột với các ngươi, nên ta đặc biệt đến đây để bồi tội với mấy vị." "Không cần bồi tội đâu.

Nhưng đệ tử cảm thấy sự hợp tác của chúng ta không nên dừng lại ở đây." Phi Vũ nhìn Đế Thích Thiên, cười ha hả: "Chúng đệ tử đã quá xem thường Thiên Sứ Tộc rồi.

Không ngờ Thiên Sứ Tộc lại lợi hại đến vậy.

Với năng lực của Thiên Sứ Tộc, hẳn là cũng không cần chúng đệ tử giúp đỡ.

Huống hồ Thiên Sứ Tộc lại lạm sát vô tội, đã gây ra tổn hại cực lớn cho Hồng Hoang chúng ta.

Cho nên, chúng đệ tử có lẽ phải trở mặt thành thù rồi." Đế Thích Thiên một chút cũng không bất ngờ, cười ha hả: "Ta hiểu.

Dù sao thì, các ngươi chỉ là người Hồng Hoang.

Trong mắt ta, chẳng phải đều là những dị tộc sao.

Nói thật, trong Hồng Hoang, người duy nhất thật sự khiến ta tôn kính chỉ có Càn Nguyên Đại Thần.

Bởi vì chỉ có Càn Nguyên Đại Thần thật sự đã giúp ta, từ trước đến nay chưa từng xem ta là dị tộc, đã giúp ta thành Thánh." Đế Thích Thiên khựng lại, rồi tiếp lời: “Chí ư, Ngài xưa nay chưa từng xem ta là người Hồng Hoang, nên ta từ đầu cũng không tin tưởng vào sự hợp tác.” Nghe lời Đế Thích Thiên, Phi Vũ cùng vài người hiển nhiên ngẩn người, vì không ngờ Đế Thích Thiên lại xem trọng Sư Tôn đến vậy.

Cần biết rằng Sư Tôn ngay từ ban sơ đã có ý định diệt trừ Thiên Sứ Tộc, chỉ vì vài sự tình mà Ngài chưa ra mặt.

Nhưng có thể khẳng định, Sư Tôn Càn Nguyên cũng có lòng diệt sạch Thiên Sứ Tộc, nhưng Đế Thích Thiên lại lầm tưởng Sư Tôn thật sự là người trợ giúp.

Phi Vũ cùng các sư muội tự nhiên không giải thích, bởi Đế Thích Thiên cứ nghĩ như vậy thì càng tốt.Đế Thích Thiên nhìn mọi người một lượt, tiếp tục nói: “Bởi vì dù sao Ngài cũng sẵn lòng giúp ta, nên ta cũng nguyện ý chia sẻ nhiều hơn với ngươi, cũng hy vọng sau này ngươi có thể đem lời ta nói truyền đến tai chư vị Thánh nhân.” Phi Vũ cùng các sư muội gật đầu, Tử Nguyệt nhìn Đế Thích Thiên nói:

“Được thôi, chúng ta dù sao cũng từng hợp tác, tuy ngày mai có thể là địch nhân, nhưng hôm nay chúng ta vẫn là bằng hữu.” Đế Thích Thiên khẽ gật đầu, tựa hồ đồng tình với câu nói ấy.Mấy người vừa nói chuyện, vừa bước vào một gian trúc ốc.Sau khi mọi người nối tiếp nhau ngồi xuống, Đế Thích Thiên cầm chén trà khẽ nhấp một ngụm, không kìm được mà tán thán: “Trà ngon, thật là trà ngon a.

Ta đã ở phương Đông vài tháng nay, cũng đã kiến thức được nhiều thứ hay ho, nhưng trà ngon thế này, đây quả là lần đầu ta được uống.” Vân Tiêu cười khẽ, thành thật nói: “Trà ở đây của chúng ta chỉ là loại bình thường, trà của Thánh nhân mới thật sự ngon kia.” “Ha ha, nói không sai, không sai.

Có cơ hội ta cũng phải đến chỗ Thánh nhân kia uống trà.” Đế Thích Thiên cười vang, chợt nói: “Khi ngã thành Thánh, kỳ thực ngã đã liệu, Thiên Sứ Tộc của ngã tất nhiên sẽ có một hồi đại chiến cùng chúng sinh Hồng Hoang.

Chỉ là, khi ấy mấy vị Thánh nhân thời kỳ nguyên thủy đều có tâm tư riêng, nên chưa giao chiến.

Sau này Đại Phạm Thiên thành Thánh, ngã biết những việc này là không thể tránh khỏi.” Vân Tiêu trầm mặc gật đầu, chợt hỏi: “Xin hỏi, Thiên Sứ Tộc xuất hiện khi nào?

Ngô cũng đã sống ở Hồng Hoang rất lâu, vẫn luôn không phát hiện sự tồn tại của các ngươi.” “Ha ha, thời điểm ngã xuất hiện kỳ thực cũng giống như thời điểm chư vị Thánh nhân xuất hiện, sau Thần Ma Đại Chiến, về cơ bản ngã cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn thuộc về cùng một thời đại.” Đế Thích Thiên nói lý, có chút đắc ý, vì ẩn mình lâu như vậy mà không bị ai phát hiện, đối với hắn là một chuyện vô cùng tự hào.Phi Vũ cũng kinh ngạc, không ngờ Thiên Sứ Tộc lại tồn tại lâu đến thế.Trải qua thời gian dài đằng đẵng như vậy, Thiên Sứ

Tộc một mực phát triển, một mực ẩn giấu thực lực, đến hôm nay, thế lực của chúng rốt cuộc đến mức nào?

Thật sự quá khủng bố.Phải biết rằng, bất kể Long Tộc, Yêu Tộc hay Vu Tộc, từ lúc xuất hiện đã không ngừng chiến đấu, không ngừng có người hy sinh, thực lực tăng cường đồng thời cũng suy yếu, nhưng Thiên Sứ Tộc lại một mực yên lặng dưỡng sức, luôn chờ đợi một thời điểm, vậy thực lực của chúng hẳn phải khủng bố đến mức nào? Phi Vũ liếc nhìn Đế Thích Thiên, không kìm được mà thầm bội phục: "Ngươi lại có thể ẩn mình lâu như vậy, thật khiến người ta bội phục.

Chắc là vẫn luôn ẩn giấu thực lực phải không?" Đế Thích Thiên cười khẽ, nhìn mấy người một lượt, thản nhiên nói: "Sẽ sớm biết thôi."Khi ấy, Đế Thích Thiên chợt cười vang: "Cũng thật xấu hổ, vì muốn ẩn mình không để bị phát hiện, nên ngã rất ít khi đi lại trong thế giới Hồng Hoang.

Bởi vậy ngã hiểu biết về thế giới Hồng Hoang rất ít, mà các ngươi cũng hiểu biết về ngã rất ít." Vân Tiêu lắc đầu, thành thật nói: "Ẩn mình sâu đến mấy, nếu ở phương Đông, ngô cũng có thể phát hiện.

Đáng tiếc là ở phương Tây.

Ngô thường ít khi đến phương Tây, hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo vẫn luôn nhìn chằm chằm phương Đông, cũng ít khi chú ý đến chuyện phương Tây.

Nếu có thể tỉ mỉ hơn một chút, chắc chắn các ngươi cũng sẽ không ẩn mình lâu như vậy." Đế Thích Thiên cười khẽ, không bình luận gì: "Cũng có lẽ vậy, nhưng hiện tại nói những điều này đã muộn rồi.

Đã sớm biết sẽ có một trận chiến, ngã cũng đã luôn chuẩn bị, nhưng hình như các ngươi thì chưa chuẩn bị a." "Không cần chuẩn bị cũng có thể đối phó.

Thiên Sứ Tộc chỉ có hai vị Thánh nhân, nhưng phe ta lại có rất nhiều Thánh nhân.

Thiên Sứ Tộc tuy lợi hại, nhưng há có thể vượt trên Thánh nhân sao?" Bích Tiêu liếc nhìn Đế Thích Thiên, lạnh lùng nói.Đế Thích Thiên cười khẽ, vô cùng tự tin nói: "Chư Thánh nhân kia không thể ra tay với phàm nhân Thiên Sứ Tộc, cũng không thể làm như vậy.

Các ngươi hẳn phải hiểu rõ đạo lý này, nếu Thánh nhân xuất thủ diệt sát phàm nhân Thiên Sứ Tộc, đó chẳng phải đã trái Thiên Hòa sao?

Huống hồ Thánh nhân thì có thể làm gì?

Ngã đã dám làm như vậy, tự nhiên cũng có cách đối phó Thánh nhân.

Nếu không tin, có thể bảo chư Thánh nhân kia ra tay.

Hơn nữa, chư Thánh nhân đây chẳng phải cũng đang đấu đá nội bộ sao?" Nói đến đây, Đế Thích Thiên chợt khẽ thở dài, vô cùng bất đắc dĩ nói: "Ha ha, kỳ thực trong Hồng Hoang ngã không sợ ai, duy nhất chỉ sợ Sư Tôn, Sư Tôn thật sự khiến người ta không thể nhìn thấu.

Ngài tùy tiện có thể khiến ngã thành Thánh, loại sức mạnh khủng bố như vậy thật sự khiến ngã chấn kinh.

Lại có Bạch Thần kia, cũng vô cùng khủng bố, lại có thể một người trấn áp ngã, e rằng chư Thánh nhân kia cũng không làm được đâu." Những lời này ngược lại khiến Phi Vũ cùng các sư muội cảm thấy thoải mái không ít, dù sao cũng là lời khen Sư Tôn.Phi Vũ chợt nhìn Đế Thích Thiên, hỏi: "Hồng Quân Đạo Tổ thì sao?" "Đạo Tổ?" Đế Thích Thiên sững lại, vẻ mặt lập tức có chút khinh thường, cười ha ha nói: "Đạo Tổ chẳng phải lợi hại hơn Thánh nhân một chút sao?

Nhưng so với Càn Nguyên Đại Thần thì hình như cũng không là gì.

Hồng Quân cũng không có năng lực làm những chuyện mà Càn Nguyên Đại Thần đã làm.

Tuy ta chỉ gặp Hồng Quân một lần, nhưng Hồng Quân khi gặp Càn Nguyên Đại Thần cũng phải nhường nhịn ba phần.

Ta cũng tự tin có thể giao chiến với Hồng Quân, tuy không thắng được, nhưng Hồng Quân muốn giết ta, e rằng cũng không thể." Phi Vũ không ngờ Đế Thích Thiên lại tự tin đến vậy, nhưng người ta có thực lực, bèn tiếp tục hỏi: "Vậy Thiên Sứ Tộc muốn gì?

Muốn chiếm lĩnh toàn bộ Hồng Hoang sao?

Hay chỉ hy vọng có thể tự tạo ra một vùng trời riêng cho mình?" Phi Vũ quan tâm đến vấn đề này, muốn xem Thiên Sứ Tộc rốt cuộc muốn gì._"Ha ha..." Đế Thích Thiên chợt ngửa mặt lên trời cười lớn, cười một hồi, mới nhìn mấy cô gái, bất đắc dĩ lắc đầu: "Các ngươi thật sự cho rằng ta không biết sao?

Các ngươi muốn diệt trừ Thiên Sứ Tộc của ta, đã muốn như vậy, vậy các ngươi cho rằng Thiên Sứ Tộc của ta sẽ làm gì?

Chúng ta tự nhiên sẽ không chịu bỏ qua cục diện này." Mấy cô gái trầm mặc không nói, xem ra Đế Thích Thiên biết những chuyện còn nhiều hơn họ tưởng.

"Thôi được rồi, không nói nhiều với các ngươi nữa, hãy trở về nói với vị Thánh nhân kia, ta không sợ." Đế Thích Thiên đứng dậy, trực tiếp rời đi.Nhìn bóng lưng Đế Thích Thiên rời đi, Phi Vũ cùng các sư muội nhìn nhau, vị Đế Thích Thiên này thật sự lợi hại a, ba câu hai lời đã nói rõ mọi chuyện, hợp tác như vậy đột nhiên có thể kết thúc rồi.

"Bây giờ làm sao đây?" Phi Vũ nhìn Vân Tiêu, trầm tư hỏi.

Vân Tiêu liếc nhìn Phi Vũ, trầm tư nói: "Trước hết hãy trở về Thiên Đình báo cáo một tiếng, chư vị Thánh nhân đều sẽ đến Thiên Đình, để Thiên Đình chuẩn bị một vài điều.

Còn những người khác, mọi người hãy chia nhau đi gặp các Thánh nhân, thuật lại đại khái chuyện ngày hôm nay, bảo họ đến Thiên Đình bàn bạc, chúng ta sẽ kể lại chi tiết lời của Đế Thích Thiên với chúng ta hôm nay." Mấy người gật đầu, chia nhau hành động.Buổi chiều, chư Thánh nhân đều có mặt tại Thiên Đình.Trong Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình, chư Thánh nhân và thủ hạ của họ đều ngồi đó với vẻ mặt âm trầm.

Vừa nghe Vân Tiêu thuật lại mọi chuyện của Đế Thích Thiên tại Tam Tiên Đảo, tâm trạng ai nấy đều không vui.Không khí áp lực, không ai ngờ Thiên Sứ Tộc lại lợi hại đến thế, vừa ra tay đã độc ác như vậy, trực tiếp đánh úp khiến họ trở tay không kịp, nhất thời không còn sức mạnh phản kháng.

"Bây giờ xem ra, người Hồng Hoang chúng ta đều nên đồng lòng đối phó Thiên Sứ Tộc rồi phải không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi, lần này không có ý châm chọc, chỉ hỏi thẳng một câu.Phi Vũ gật đầu, khẽ nói: "Tự nhiên phải đồng lòng đối phó, ngô trước kia ngu muội, nhưng giờ ngô đã minh bạch." Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, cũng không còn tâm tình châm chọc kẻ khác, "Nếu đã như vậy, chúng ta hãy đoàn kết, bàn bạc xem làm sao đối phó Thiên Sứ Tộc.

Đám Thiên Sứ Tộc kia quá lợi hại, thủ đoạn cũng không phải thứ chúng ta từng thấy, thật phiền phức." Phi Vũ trầm tư, thản nhiên nói: "Ngô đối với Thiên Sứ Tộc có chút hiểu biết, vậy trước hết ngô sẽ nói về một số tình hình mà ngô nắm rõ về Thiên Sứ Tộc.

Chương 266

Thiên Sứ Tộc hiện tại tuy số lượng chỉ có mấy trăm triệu, nhưng qua đối thoại của Đế Thích Thiên với ngô có thể thấy, Thiên Sứ Tộc hẳn đang ẩn giấu sức mạnh, số lượng có lẽ còn nhiều hơn, còn nhiều đến mức nào thì không rõ, nhưng khẳng định không chỉ có bấy nhiêu người.

Thiên Sứ Tộc trừ Đế Thích Thiên và Đại Phạm Thiên ra, thì mười hai Dực Thiên Sứ là mạnh nhất, đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Mười một Dực Thiên Sứ cũng là cấp Chuẩn Thánh.

Mười Dực Thiên Sứ và Cửu Dực Thiên Sứ đều là Đại La Kim Tiên.

Bảy Dực Thiên Sứ và Tám Dực Thiên Sứ là cảnh giới Kim Tiên.

Theo như ngô biết, Kim Tiên cảnh giới Thiên Sứ có vạn người, Đại La Kim Tiên có hơn một ngàn người, cấp Chuẩn Thánh có mấy chục người." Chúng nhân nghe xong đều đau đầu, vì sức mạnh hiện tại của họ cộng lại, kỳ thực cũng khó lòng đối phó Thiên Sứ Tộc.Hiện tại, ưu thế duy nhất nằm ở phía Thánh nhân, có thể đối kháng Thiên Sứ Tộc.

"Bây giờ mọi chuyện thật phiền phức, vì người Hồng Hoang đã đầu hàng Thiên Sứ Tộc, hiện tại Thiên Sứ Tộc sẽ để những kẻ đầu hàng đó tiên phong xuất chiến.

Những kẻ này cũng có mấy trăm triệu người rồi, cao thủ cũng không ít, bấy nhiêu đó đã đủ khiến chúng ta ứng phó rồi.

Thêm vào Thiên Sứ Tộc, chúng ta thật sự quá khó khăn." Khổng Tuyên không kìm được thở dài, không ai ngờ mọi chuyện lại đến

bước đường này.Vốn dĩ, mọi người vô cùng tự tin vào việc đối phó Thiên Sứ Tộc, nhưng hiện tại sau mấy trận chiến, trực tiếp khiến họ uất ức không thôi.

Chợt, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Nữ Oa Thánh nhân hỏi: "Nữ Oa Thánh nhân, chúng ta có thể diện kiến Càn Nguyên Đại Thần không?" Nữ Oa lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Càn Nguyên Đại Thần không chịu gặp ngô.

Sau một trận giao chiến, ngô đã diện kiến Sư Tôn, chỉ là Sư Tôn phán không quản sự tình này, để ngô tự liệu.

Nếu ngô cùng chư Thánh nhân đây không thể đối phó hai vị Thánh nhân Thiên Sứ Tộc, vậy thì chư Thánh nhân chúng ta cũng vô dụng rồi." Thái Thượng Lão Quân khái thấu một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Ý của Hồng Quân lão sư cũng tương tự, chỉ là Hồng Quân lão sư sẽ ra tay giúp đỡ vào thời khắc mấu chốt." "Nghe nói Thiên Sứ Tộc có Thánh Thủy Trì?

Có thể khiến Thiên Sứ Tộc phục sinh?

Ta nghĩ, chúng ta hiện tại trước hết phải hủy diệt nơi Thánh Thủy Trì đó, nếu không chúng cứ liên tục phục sinh, chúng ta có giết cũng không thể giết hết a." Tiếp Dẫn Thánh nhân chợt nói.Chúng nhân gật đầu, quả thực đây là một vấn đề.

Thánh Thủy Trì kia cũng không biết cấu tạo ra sao, lại có thể khiến Thiên Sứ Tộc phục sinh, thật quá nghịch thiên.

Nếu không hủy diệt thứ này, vậy Thiên Sứ Tộc hầu như không thể bị diệt sạch, vì chúng có thể phục sinh vô hạn.

Tuy phục sinh sau tu vi sẽ giảm sút, nhưng có thể để những người tu vi thấp đó tiếp tục tu luyện, đợi tu luyện đến cảnh giới nhất định, lại ra ngoài chiến đấu, vẫn có thể được.

“Thật quá khó khăn, hiện tại ngô cũng không tìm thấy Thánh Thủy Trì ở đâu, không những không tìm thấy, mà còn tổn thất nhân lực.” Tiếp Dẫn Thánh nhân hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Sớm biết như vậy, hẳn nên tiêu diệt Thiên Sứ Tộc này từ trước.Khi chúng nhân đang bàn bạc, bên ngoài chợt có người bẩm báo: “Ngọc Đế, chư vị Thánh nhân, bên ngoài có một tiểu đồng tử của Càn Nguyên Tiên Cung đến, phụng mệnh Càn Nguyên Đại Thần, có một việc muốn báo với chư vị.” Chúng nhân nghe vậy, lập tức đều phấn chấn tinh thần, cho rằng Càn Nguyên Đại Thần biết họ đang lâm vào khó khăn, nên phái người đến giúp giải quyết.Bởi vậy, điện thờ vốn đang có chút u ám, lập tức trở nên náo nhiệt, tâm trạng mọi người đều có chút kích động.Khi đó, tiểu đồng tử đã xuất hiện.Chúng nhân thấy tiểu đồng tử đến, nhao nhao chào hỏi, chư Thánh nhân cũng không ngoại lệ.

Tiểu đồng tử thấy mọi người đối với mình vô cùng nhiệt tình, tự nhiên biết là vì họ đang ôm hy vọng vào mình.

Dù sao cậu cũng biết chuyện, cũng biết mọi người đang phiền não.Tiểu đồng tử ngượng ngùng gãi đầu, bất đắc dĩ nhìn chúng nhân, khẽ nói: “Chư vị, ngã e rằng phải mang đến một tin dữ, có lẽ sẽ khiến chư vị không còn hân hoan được nữa.” Nghe vậy, chúng nhân lập tức yên lặng, xem ra tiểu đồng tử mang đến tin không lành a.Thật khiến người ta uất ức, tâm trạng vốn đang vui vẻ lập tức rơi xuống vực sâu._Nếu sớm biết Thiên Sứ Tộc lại cường hãn như vậy, e rằng thật sự sẽ cân nhắc không để Đế Thích Thiên và Đại Phạm Thiên thành Thánh.

Nhưng hiện tại đã quá muộn rồi.Sau khi trầm tư, Càn Nguyên cảm thấy không nên quản chuyện này nữa.

Có lẽ Đế Thích Thiên có thể tránh né Thánh nhân, khiến Thánh

nhân không biết thực lực của hắn, nhưng lại khó lòng thoát khỏi sự để mắt của Thiên Đạo.

Vì Thiên Đạo đã biết chuyện này, vậy e rằng Thiên Đạo cũng có tính toán, ngược lại Ngô lại không hề sốt ruột chút nào, chuyện này cứ để Thiên Đạo xử lý đi, dù sao cũng là chuyện do Thiên Đạo tạo ra, tự nhiên phải để nó giải quyết.Với sức mạnh của Thiên Đạo, khẳng định nó biết chuyện Thiên Sứ Tộc.

Nhưng nếu không phải Thiên Đạo giúp che giấu, e rằng đã sớm phát hiện Thiên Sứ Tộc từ nhiều năm trước rồi.

Nhưng Thiên Đạo đã không để họ phát hiện, vậy khẳng định có âm mưu.

Hiện tại Thiên Sứ Tộc phát triển nhanh đến vậy, vậy cũng là Thiên Đạo tự làm tự chịu.

Còn việc đối phó ra sao, đó cũng là chuyện của Thiên Đạo, Ngô cứ thuận theo Thiên ý là được.

Dù sao chỉ cần không làm hại Càn Nguyên Tiên Cung, Càn Nguyên Ngô cũng không bận tâm.Sau khi suy nghĩ một lúc, Càn Nguyên bước ra khỏi cung điện, vô vị đi dạo quanh Càn Nguyên Tiên Cung.Khi đó, Phi Vũ và Tử Nguyệt chợt từ phía đối diện đi tới, cũng không biết hai người cố ý chờ, hay tình cờ mà gặp được Ngài.Càn Nguyên liếc nhìn hai đệ tử, cười nói: “Các ngươi cũng đã mệt mỏi mấy ngày rồi, sao không trở về nghỉ ngơi đi?” “Làm gì có tâm trạng nghỉ ngơi, Thiên Sứ Tộc hiện tại hoành hành ngang ngược như vậy, ngô làm gì còn tâm trạng ngủ.” Phi Vũ liếc nhìn Càn Nguyên, tựa hồ đang ám chỉ điều gì.Càn Nguyên liếc nhìn, cười khẽ, có chút trào phúng nói: “Làm tốt chuyện của mình là được, những việc còn lại các ngươi không cần phải bận tâm nhiều nữa.

Với thực lực hiện tại của các ngươi, có tâm cũng vô lực.

Ai bảo tu vi lại thấp như vậy chứ.

Muốn làm nhiều chuyện hơn, hiện tại hãy nâng cao thực lực đi.

Nếu thực lực không đủ, ta dù có nói cho các ngươi cách đối phó Thiên Sứ Tộc, các ngươi cũng không thể làm được, vì thực lực quá thấp." "Sư Tôn, nghe lời Ngài nói có vẻ như Ngài có cách đối phó với chúng a?" Tử Nguyệt nhìn Càn Nguyên, cười khẽ hỏi.Càn Nguyên khẽ lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Hiện tại không có cách nào, ta cũng lười đi.

Huống hồ đối phó Thiên Sứ Tộc là chuyện của toàn bộ Hồng Hoang, mắc gì ta phải nhọc lòng, để họ đi làm không phải tốt hơn sao?

Huống hồ, ta cũng không phải chuyện gì cũng có thể giúp đỡ." "Sư Tôn, Ngài không giúp, có phải có tính toán khác không?

Ngô cảm thấy nếu Ngài tự thân xuất mã, khẳng định có thể đối phó Thiên Sứ Tộc." Phi Vũ vô cùng tự tin nhìn Càn Nguyên, trong mắt tràn đầy sự tôn kính và sùng bái, vô cùng tin tưởng Càn Nguyên có năng lực ấy.Càn Nguyên liếc nhìn hai người, cười khẽ, chợt nói: "Nếu không có chuyện gì, hãy gọi những người khác đến, ta đưa các ngươi đi xem một chút." Phi Vũ và Tử Nguyệt nhìn nhau, cả hai gật đầu, vội vàng đi gọi những người khác.Chẳng mấy chốc một nhóm đệ tử đã đến bên cạnh Càn Nguyên.

Càn Nguyên liếc nhìn một lượt, không nói gì, trực tiếp dẫn họ đến khu vực tiếp giáp giữa Tây Phương Giáo và phương Đông.Nơi này kỳ thực rất hỗn loạn, vì thuộc vùng biên giới của Tây Phương Giáo và phương Đông, nên có cả người phương Đông lẫn người phương Tây.

Hiện tại lại có thêm Thiên Long Bát Bộ, cộng với trận chiến Thiên Sứ Tộc không lâu trước đây, nên nơi này vô cùng náo nhiệt.Có lẽ vì Thiên Long Bát Bộ có mối quan hệ với Càn Nguyên Tiên Cung, nên gần Thiên Long Bát Bộ lại không có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Nhưng ngoài phạm vi kiểm soát của Thiên Long Bát Bộ, những nơi khác thường xuyên xảy ra một số trận chiến.

Có khi Thiên Sứ Tộc và người Hồng Hoang đánh nhau, cũng có khi người Hồng Hoang đánh nhau.

Tóm lại là vô cùng hỗn loạn.

"Sư Tôn, Ngài đưa chúng ta đến đây làm gì vậy?" Phi Vũ không hiểu ý của Càn Nguyên, nhíu mày hỏi.Càn Nguyên liếc nhìn mọi người, thản nhiên nói: "Để các ngươi xem trận chiến ở đây." Mọi người ngạc nhiên không nói nên lời, xem trận chiến ở đây?

Để họ lĩnh ngộ sao?

Để sau này đối phó Thiên Sứ Tộc, vì vậy sao?

"Sư Tôn, có gì mà phải xem chứ, ngô tuy không xem nhiều, nhưng cũng biết một chút rồi a." Bích Tiêu khó hiểu nói.Càn Nguyên cười khẽ, thành thật nói: "Biết người biết ta, trăm trận bách thắng.

Để các ngươi xem, đợi sau khi xem xong, ta sẽ hỏi một số vấn đề, nếu không trả lời được, các ngươi phải chịu phạt đó." Nghe Càn Nguyên nói sau khi xem xong phải trả lời câu hỏi, nếu không trả lời được có thể bị phạt, các đệ tử lập tức im lặng, nhao nhao nghiêm túc quan sát trận chiến bên dưới.Trận chiến bên dưới kỳ thực vô cùng tàn khốc, nhưng Càn Nguyên vẫn lặng lẽ đứng trên vân đoan, một chút cũng không có ý định giúp đỡ.

Càn Nguyên không ra tay, các đệ tử của Ngài càng không dám ra tay, thậm chí không dám hỏi.Khi đó, trận chiến bên dưới đã gần kết thúc, đó là một trận chiến giữa Thiên Sứ Tộc và Yêu Tộc Hồng Hoang.

Lực chiến đấu của Yêu Tộc kỳ thực rất mạnh, phương diện nhục thể vô cùng bá đạo, hầu như có thể sánh ngang với Thiên Sứ

Tộc.Nhục thân của Thiên Sứ Tộc kỳ thực cũng vô cùng mạnh mẽ, thậm chí vượt trội hơn Yêu Tộc, vì Thiên Sứ Tộc tự thân có một loại năng lực tự lành vết thương.

Ngoài năng lực ấy ra, khả năng phòng ngự tự nhiên cũng vô cùng mạnh.Nhưng nếu xét trong các chủng tộc này, ai có thực lực mạnh nhất, vậy thì thuộc về Vu Tộc, nhưng Vu Tộc cũng có những điểm yếu riêng.Khi đó, Thiên Sứ Tộc đã giết Yêu Tộc chỉ còn lại vài người, vài người đó cũng sắp bị giết chết.Phi Vũ có chút lo lắng, nhìn Càn Nguyên chợt nói: "Sư Tôn, chúng ta không giúp sao?" Càn Nguyên khẽ lắc đầu, thành thật nói: "Không cần, tự tìm đường chết, vốn dĩ không nên quản.

Hiện tại xảy ra chuyện như vậy cũng là tự làm tự chịu." Nghe Càn Nguyên nói vậy, Phi Vũ bất đắc dĩ, khẽ nói: "Nhưng là Yêu Tộc a, người của chúng ta." Lời nói này dường như khiến Càn Nguyên không vui, Ngài không khỏi khẽ nhíu mày, liếc nhìn Phi Vũ nói: "Yêu Tộc là người của chúng ta thì không giả, nhưng ta không phải chỉ một lần bảo các ngươi xem trận chiến mà không được cứu người.

Huống hồ trên thế giới có biết bao nhiêu người đang gặp nguy hiểm, lẽ nào mỗi lần đều phải ra tay tương cứu sao?

Ta nguyện ý, nhưng chớ quên, số lượng Yêu Tộc thì ít ỏi.

Nói một câu khó nghe, chết vài Yêu Tộc cũng không có đại ngại."Lời này tuy Phi Vũ không đồng tình, nhưng cũng không dám nói gì.

Càn Nguyên đã không cho ra tay, chỉ có thể lặng lẽ đứng nhìn.Khi đó, Thiên Sứ Tộc đã giết sạch những Yêu Tộc còn lại, không những giết sạch, mà còn lấy đi tất cả những thứ trên người họ có thể luyện chế pháp bảo, rồi nghênh ngang rời đi.Thấy Thiên Sứ Tộc kiêu ngạo rời đi, Phi Vũ cùng các sư muội tức giận không thôi, nhưng có Sư Tôn

ở đây, lại không dám nói gì.Càn Nguyên liếc nhìn, thản nhiên không nói gì, rồi dẫn họ tiếp tục đi quan sát trận chiến tiếp theo.Ban đầu, Phi Vũ thấy người Hồng Hoang bị giết, luôn hy vọng có thể ra tay giúp đỡ.

Nhưng xem lâu dần, xem nhiều rồi, cũng dần quen thuộc, cuối cùng trở nên tê dại, giống như Càn Nguyên, trong lòng chợt không còn bận tâm nữa.Đương nhiên, không những thấy người Hồng Hoang bị giết, mà còn thấy Thiên Sứ Tộc bị giết.

Khi thấy Thiên Sứ Tộc bị giết, kỳ thực trong lòng họ vô cùng vui vẻ.Quan sát khoảng mười lăm ngày, Càn Nguyên mới nhìn mọi người nói: "Thôi được rồi, xem lâu như vậy hẳn đã đến lúc trở về rồi." Các đệ tử gật đầu, lúc này dường như đã có chút tê dại.Lặng lẽ theo Càn Nguyên trở về Càn Nguyên Tiên Cung, Càn Nguyên bảo các đệ tử ngồi xuống, không nói gì, vì hiện tại các đệ tử này cần bình tĩnh, làm dịu cảm xúc hiện tại.Một lúc lâu sau, Càn Nguyên thấy đã gần đủ rồi, mới khẽ khái thấu một tiếng, rồi nói: "Thôi được rồi, bây giờ không phải đã bình tâm rồi sao?

Chương 267

Sẽ không phải là sau khi xem mấy trận tàn sát lại không chịu nổi đấy chứ?" Các đệ tử thì không phải là không chịu nổi, chỉ là vì xem quá nhiều cảnh chém giết, nên trong lòng nhất thời có chút không thể chấp nhận mà thôi, nhưng bây giờ đã tốt hơn rồi.Càn Nguyên liếc nhìn, thản nhiên nói: "Ha ha, được rồi, trước hết uống trà trấn tĩnh lại, nếu tâm lý yếu ớt như vậy, sớm biết không chịu được một đòn, ta đã không đưa các ngươi đi xem rồi." Nghe lời Sư Tôn có chút trào phúng, mấy cô gái lập tức bất mãn nhìn về phía Sư Tôn, cảm thấy Sư Tôn quá đáng.

"Sư Tôn Ngài nói vậy không phải không tốt sao?" Phi Vũ tủi thân nói, "Ngô tuy có chút không chấp nhận được, nhưng cuối cùng ngô chẳng phải đã xem hết rồi sao?

Trong lòng nào có yếu ớt gì chứ." Càn Nguyên cười không nói.

Một lúc sau, chợt nói: "Vậy thì, bây giờ đã không có chuyện gì rồi phải không?

Nếu không có chuyện gì, vậy ta có thể hỏi câu hỏi rồi đây.

Chớ quên lời ta nói trước đây, ta cho các ngươi xem những thứ này có nguyên nhân của nó.

Bây giờ các ngươi cũng đã xem xong, ta có thể hỏi câu hỏi rồi.

Nếu không trả lời được, các ngươi phải chịu phạt đó." Các đệ tử gật đầu, ai nấy đều trầm mặc không nói, trong lòng suy tính Càn Nguyên sẽ đưa ra câu hỏi gì, lại nghĩ nếu không trả lời được câu hỏi, Càn Nguyên sẽ phạt như thế nào?

"Các ngươi có biết vì sao ta lại cho các ngươi xem, nhưng không

cho ra tay không?" Càn Nguyên chợt hỏi.Câu hỏi này cũng là điều mà các đệ tử không hiểu.

Lúc này Càn Nguyên chợt đưa ra, các đệ tử đều ngẩn người, vì căn bản họ cũng không hiểu vì sao Càn Nguyên lại làm như vậy.Càn Nguyên nhìn họ, cười khẽ, hỏi: "Sao, câu hỏi này các ngươi cũng không trả lời được sao?

Đây là một câu hỏi đơn giản nhất rồi, nếu câu hỏi này không trả lời được, vậy những câu hỏi sau này e rằng cũng không thể trả lời được đâu." "Sư Tôn, Ngài muốn rèn luyện tâm cảnh của chúng ta, nên không cho chúng ta ra tay phải không?" Phi Vũ đoán hỏi.Càn Nguyên lắc đầu, tiếp tục nhìn.Thấy Phi Vũ trả lời sai, những người khác cũng nhao nhao bày tỏ ý kiến của mình.Tuy có thể đoán không đúng, nhưng vạn nhất có thể đoán trúng cũng không chừng.Khi đó, Hằng Nga vốn vẫn trầm mặc chợt nói: "Sư Tôn, Ngài cho chúng ta xem Thiên Sứ Tộc tàn sát người Hồng Hoang, Ngài muốn nói cho chúng ta biết, nếu họ tàn sát chúng ta như vậy, chúng ta cũng sẽ tàn sát họ như vậy.

Kỳ thực đều không có phân biệt đúng sai, chúng ta sau này cũng sẽ tiến hành loại sát hại như vậy, thậm chí có thể sát tuyệt?" Càn Nguyên hài lòng với câu trả lời này, khẽ gật đầu nói: "Cũng gần đúng.

Ta chỉ muốn nói cho các ngươi biết, giết người, cũng sẽ bị người khác giết.

Trong Hồng Hoang tàn nhẫn như vậy, trước mặt thực lực tuyệt đối, ai cũng có kết cục như thế.

Ta bây giờ có thể ngồi ở đây, là vì ta đủ cường đại.

Nếu không phải ta đủ cường đại, nếu không có sự tồn tại của ta, những người này há có thể sống tốt như vậy.

Cho nên tuyệt đối chớ quên tu luyện." Các đệ tử gật đầu, không

nói một lời.Khi đó, Càn Nguyên cũng không cho họ cơ hội suy nghĩ, tiếp tục hỏi: "Vậy thì, các ngươi đã xem nhiều trận chiến như vậy, hẳn cũng đã nhìn ra một số điểm yếu và ưu điểm của Thiên Sứ Tộc, chẳng phải cũng có thể nhìn ra ưu điểm và khuyết điểm của người Hồng Hoang chúng ta sao?" Câu hỏi này thì dễ trả lời, các đệ tử thi nhau nói.Phi Vũ là người đầu tiên giành lời nói: "Thiên Sứ Tộc lợi hại, ưu điểm cũng vô cùng rõ ràng, lực phòng ngự mạnh, lực chiến đấu cũng vô cùng mạnh..." Lời nói vừa được một nửa, trực tiếp bị Càn Nguyên cắt ngang: "Đợi đã, đừng nói những điều vô dụng đó, hãy nói trực tiếp ưu điểm và khuyết điểm." Phi Vũ lè lưỡi, trầm tư nói: "Ưu điểm rõ ràng là vì chúng có thể phục sinh, nên không sợ chết, phương thức chiến đấu vô cùng khủng bố.

Vào thời khắc mấu chốt có thể hy sinh để cứu những người khác, điều mà chúng ta khó lòng làm được." "Còn về khuyết điểm ư, ngô cảm thấy Thiên Sứ Tộc mạnh ở mọi phương diện, nhưng dường như đối với một số thủ đoạn tấn công tà ác có chút e ngại.

Ngô nghĩ chúng ta có thể bắt đầu từ phương diện đó để đối phó chúng." Càn Nguyên ừ một tiếng, nhìn về phía những người khác, hỏi: "Còn các ngươi thì sao?" Các đệ tử khác lúc này nhao nhao tranh nhau nói, nên nhìn có vẻ hơi hỗn loạn, vì những người này cũng không ngốc chút nào, ưu điểm và khuyết điểm kỳ thực không có nhiều như vậy.

Nếu lúc này không trả lời được, vậy càng về sau càng khó trả lời.Thấy tình hình hiện tại có chút hỗn loạn, Càn Nguyên bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn mọi người nói: "Không cần tranh giành, ta không yêu cầu tất cả mọi người đều phải trả lời được, chỉ cần vài người có thể trả lời khiến ta hài lòng là được, không cần mỗi người đều phải nói ra ưu điểm và khuyết điểm, không cần tranh giành." Càn Nguyên bất đắc dĩ giải thích cho mấy vị đệ tử.Khi đó, Vân Tiêu hiển nhiên có chút khí

nỗi.

Nghe Vân Tiêu nói vậy, Càn Nguyên vội vàng an ủi: "Sư tỷ, Sư Tôn cũng không phải không có Nữ Đế có thể chứng Chuẩn Thánh a, chỉ là có cơ hội mà thôi, ngươi cũng sẽ có cơ hội." "Xem ra mấy ngày nay ngô quá lơi lỏng rồi." Vân Tiêu khẽ thở dài, liền khoanh chân ngồi xuống, lặng lẽ tu luyện.Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu nhìn nhau, cả hai cũng bất đắc dĩ, ngồi bên cạnh sư tỷ bắt đầu tu luyện.Tu luyện chưa được bao lâu, Bích Tiêu không kìm được mở mắt.

Loại tu luyện tham ngộ này đối với người hoạt bát như Bích Tiêu lại là một loại tra tấn, khác xa so với tu luyện bình thường, nên tu luyện một lúc đã không còn kiên nhẫn.Khi đó, Bích Tiêu chợt liếc nhìn Vân Tiêu, thấy trên người Vân Tiêu chợt bay ra từng luồng khí đen, trên mặt cũng lúc đỏ lúc đen, trên trán đổ đầy mồ hôi hột.Điều này khiến Bích Tiêu giật mình, vội vàng gọi Quỳnh Tiêu dậy, chỉ vào Vân Tiêu nói: "Xem, xem sư tỷ làm sao rồi?" Quỳnh Tiêu thấy Vân Tiêu tình trạng như vậy, cũng giật mình.Quỳnh Tiêu liếc nhìn Bích Tiêu nói: "Ngươi đi thỉnh sư phụ, ta tìm những người khác giúp đỡ." Chẳng mấy chốc, Phi Vũ cùng các sư muội đến, thấy Vân Tiêu tình trạng này cũng giật mình, nhưng cũng không biết là chuyện gì, chỉ cảm thấy có lẽ Vân Tiêu đã tẩu hỏa nhập ma rồi.Khi đó, Bích Tiêu dẫn Càn Nguyên đến.

"Sư Tôn, Ngài xem Vân Tiêu sư tỷ làm sao rồi?" Phi Vũ căng thẳng hỏi.Càn Nguyên liếc nhìn Vân Tiêu, bất đắc dĩ lắc đầu, đoạn phán: "Tẩu hỏa nhập ma." Ngô nhìn chư đệ tử một lượt, bất đắc dĩ rằng: "Ta đã răn các ngươi chớ nên tâm phù khí táo, sao lại không nghe lời?

Này, chẳng phải ta đã dặn các ngươi hãy theo dõi Vân Tiêu đó ư?

Bảo tạm thời chớ tu luyện, các ngươi không khắc ghi sao?" Nghe

Sư Tôn quở trách, các đệ tử đều cúi đầu.Bích Tiêu nước mắt lã chã rơi: “Sư Tôn, Ngài hãy cứu sư tỷ trước đi, nàng sẽ không sao chứ?” Càn Nguyên liếc nhìn Vân Tiêu, nhíu mày nói: “Không sao, dù sao cũng không chết được.

Đã tẩu hỏa nhập ma rồi, vậy hãy để nàng kiên trì một đoạn thời gian, xem có thể độ nạn không.

Nếu có thể độ qua kiếp nạn, biết đâu nàng cũng có thể chứng Chuẩn Thánh.” “Sư Tôn, làm như vậy không quá mạo hiểm sao?” Phi Vũ liếc nhìn Càn Nguyên, nhíu mày nói.Càn Nguyên đảo mắt, tự tin nói: “Có ta ở đây, có nguy hiểm gì chứ.

Nhưng sau này các ngươi hãy nhớ kỹ, khi không có ta ở bên cạnh, đừng làm những chuyện hồ đồ như vậy, cũng đừng làm những chuyện mạo hiểm trong tu luyện, vì ta không ở đây sẽ không có ai giúp đỡ, các ngươi sẽ không có vận khí tốt như vậy đâu.” Chúng nhân gật đầu, ai nấy đều lo lắng nhìn Vân Tiêu.

“Sư Tôn, chúng ta cứ đứng nhìn như vậy sao?

Có cần làm gì đó, giúp Vân Tiêu không?” Tử Nguyệt lo lắng nhìn Sư Tôn.Càn Nguyên lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Không cần.

Khi người khác tẩu hỏa nhập ma, tuyệt đối chớ nên hành động lung tung.

Tốt nhất là không làm gì cả, trừ phi có tuyệt đối nắm chắc có thể giúp người ta độ qua kiếp nạn, nếu không thì chớ nên làm gì, nếu làm sẽ hại họ đó.” Các đệ tử gật đầu, ai nấy nói chuyện cũng nhỏ tiếng đi, sợ làm phiền Vân Tiêu.Tuy lo lắng cho Vân Tiêu, nhưng có Sư Tôn ở đây, họ cũng dần bình tĩnh lại, vì có Sư Tôn ở đây, Vân Tiêu khẳng định sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.Khoảng hơn hai canh giờ sau, Càn Nguyên khẽ nhíu mày, khẽ vỗ vào người Vân Tiêu, thản nhiên nói: “Tỉnh rồi.” Tuy chỉ là một động tác vô cùng đơn giản, nhưng Vân Tiêu

quả nhiên chợt tỉnh lại.Tuy vừa nãy tẩu hỏa nhập ma, nhưng những chuyện xảy ra xung quanh nàng đều biết, đặc biệt là khi nàng đang trải qua kiếp nạn trong tâm cảnh, kỳ thực nàng biết mọi chuyện đang xảy ra xung quanh.

"Đa tạ Sư Tôn, đa tạ chư vị sư muội đã giúp đỡ." Vân Tiêu cười khẽ nói.Chúng nhân thấy Vân Tiêu giống như người không có việc gì, không khỏi hiếu kỳ.Phi Vũ lo lắng nhìn, khẽ hỏi: "Sư tỷ, nàng không sao chứ?

Vừa nãy nàng đã tẩu hỏa nhập ma đó nàng có biết không?" Vân Tiêu sắc mặt hơi hồng, gật đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Biết, biết.

Ta quá sốt ruột, nên mới tẩu hỏa nhập ma, nhưng bây giờ đã hoàn toàn khỏe rồi." Nghe Vân Tiêu nói vậy, chúng nhân đều thở phào nhẹ nhõm, rồi mọi người cùng Càn Nguyên rời khỏi phòng, ra bên ngoài.Ra bên ngoài, trời đã tối, vô số tinh tú không ngừng lấp lánh trên bầu trời.Càn Nguyên nhìn bầu trời, tựa hồ đang hồi ức điều gì, trong mắt có một loại quầng sáng kỳ lạ lóe lên.Sau một hồi lâu, Càn Nguyên mới nói: "Không tệ a, hiện tại Vân Tiêu đã chứng Chuẩn Thánh, Càn Nguyên Tiên Cung chúng ta cũng có một đệ tử cấp Chuẩn Thánh.

Không bao lâu nữa, e rằng Nữ Đế cũng có thể chứng Chuẩn Thánh.

Như vậy chúng ta sẽ có hai vị Chuẩn Thánh." Nghe Càn Nguyên nói vậy, mọi người trong lòng cũng vô cùng vui vẻ.Vân Tiêu lúc này lại có chút ngại ngùng nhìn Càn Nguyên, khẽ nói: "Phải đa tạ Sư Tôn đã thành toàn cho ngô.

Nếu không phải Ngài, e rằng ngô đã sớm hồn phi phách tán, đâu có cơ hội trở thành Chuẩn Thánh." Càn Nguyên khẽ mỉm cười, không kìm được mà cảm khái: "Ha ha, có lẽ là vận mệnh thôi.

Kẻ khác không có cơ duyên ấy, nhưng ngươi lại có.

Kẻ khác cũng không có phần dũng khí ấy, nhưng ngươi lại có.

Bởi vậy mới có thành quả ngày hôm nay.

Nhưng hãy khắc ghi, chuyện như thế này một lần là đủ rồi, sau này cần cẩn trọng hành sự, chớ nên lỗ mãng như vậy nữa." "Xin Sư Tôn yên tâm." Vân Tiêu khẽ nói.Càn Nguyên nói: "Được rồi, nếu không có chuyện gì thì trở về đi, Sư Tôn muốn ở đây đêm ngắm thiên tượng, xem xét một vài điều." Mấy cô gái nhìn Càn Nguyên, lại không có ý muốn rời đi.Tử Nguyệt chớp chớp mắt, cười hì hì nói: "Sư Tôn, Ngài hãy để ngô cũng ở lại xem với, dù sao ngô cũng không có chuyện gì để làm.

Hơn nữa, đi theo Ngài có thể học hỏi được nhiều điều mà." Càn Nguyên gật đầu, cũng không nói thêm gì.Một hàng người lặng lẽ nhìn bầu trời, thoạt nhìn có vẻ hơi kỳ quái.Sau một lúc lâu, Càn Nguyên mới chậm rãi mở đôi mắt đang khép chặt.Ngài liếc nhìn xung quanh, phát hiện các đệ tử đều ở đó, không kìm được khẽ cười.

Không ngờ họ lại có thể kiên trì lâu như vậy, thật khiến Càn Nguyên có chút bất ngờ.

Ngài vốn nghĩ các đệ tử này có lẽ ở đây quá nhàm chán, đã sớm rời đi rồi chứ.Nhưng không ngờ tất cả đều ở đây, xem ra còn tốt hơn trong tưởng tượng của Ngài.Càn Nguyên liếc nhìn, khẽ mỉm cười, ôn nhu nói: "Được rồi, tất cả trở về nghỉ ngơi đi." Thật lòng mà nói, Phi Vũ cùng các sư muội thật sự có chút nhàm chán.

Nhưng dù nhàm chán đến đâu, họ cũng đã đồng ý với Sư Tôn sẽ ở lại đây, tự nhiên không thể bỏ dở nửa chừng, rời đi giữa đường được.

Hơn nữa, họ cũng muốn xem, Sư Tôn ở đây đêm ngắm thiên

tượng lâu như vậy, há không có phát hiện gì sao, tự nhiên không thể uổng phí ở đây chờ đợi lâu như vậy.Nghe Sư Tôn bảo trở về, mấy cô gái sao lại cam tâm chứ.Phi Vũ liếc nhìn Càn Nguyên, cười hì hì nói: "Sư Tôn, Ngài đã xem lâu như vậy, há không có phát hiện gì sao?" Càn Nguyên quá hiểu mấy vị đồ đệ này rồi, vừa nhìn vẻ mặt của họ, Ngài liền biết họ muốn làm gì.Sau khi trầm tư, Càn Nguyên mới nói: "Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là thông qua đêm ngắm thiên tượng, có thể phát hiện một số chuyện của Hồng Hoang mà thôi.

Chẳng hạn như sự dây dưa giữa Thiên Sứ Tộc và Hồng Hoang chúng ta, cũng như cuối cùng ai có thể giành chiến thắng, vân vân." "Sư Tôn đã nhìn ra rồi sao?" Phi Vũ cấp thiết hỏi.Càn Nguyên liếc nhìn Phi Vũ, cười nói: "Ngươi có để ý chuyện gì không?" Phi Vũ chớp chớp mắt, thành thật nói: "Cũng không để ý, chỉ là ngộ cảm thấy nếu biết kết quả, trong lòng sẽ càng có cơ sở hơn." Càn Nguyên khẽ lắc đầu, liếc nhìn Phi Vũ nói: "Ha ha, nếu mọi chuyện đều biết trước, vậy thì quá vô vị rồi.

Với năng lực của ta, muốn biết kết cục rất đơn giản, nhưng ta sẽ không bao giờ thúc đẩy trước chuyện gì, vì như vậy đối với ta quá vô vị.

Chuyện đời chính vì sự bất định, nên mới có đủ loại cảm xúc phát sinh.

Nếu biết trước, vậy sẽ trở nên vô cùng nhạt nhẽo." Các đệ tử nhìn Càn Nguyên, vô cùng cạn lời, vì thật sự không hiểu Càn Nguyên đang nói gì.Nếu là họ, nếu có thể biết trước một số chuyện, hoặc biết trước kết cục, vậy khẳng định sẽ làm một số chuyện.

Nhưng Sư Tôn của họ hiển nhiên không có cách làm đó, điều đó khiến họ hiếu kỳ, vì biết được kết quả, kỳ thực có thể từ đó mà thu được lợi ích.

Nhưng Sư Tôn lại dường như không bận tâm chút nào.Có thể, trong mắt Sư Tôn, không có thứ gì gọi là được hay mất, nên tự nhiên cũng không bận tâm.Sau khi mọi người rời đi, Càn Nguyên không khỏi trầm tư.

Hiện tại mọi chuyện thật sự có chút nằm ngoài dự liệu của Ngài, không ngờ Thiên Sứ Tộc lại lợi hại đến vậy, quả thực là nghiền ép người bản địa Hồng Hoang a.

Ngài cũng không thể không ra tay giúp đỡ chư Thánh nhân này, nếu không giúp đỡ, e rằng chư Thánh nhân này cũng không thể đối phó được Thiên Sứ Tộc.

Hoặc nếu có thể đối phó, vậy cũng sẽ tổn thất thảm trọng.

Chương 268

Càn Nguyên không nguyện ý nhìn thấy điều đó.Sau khi trầm tư một lúc, Càn Nguyên ngáp một cái, bắt đầu tu luyện.Những việc có thể làm đã làm xong, những việc còn lại phải xem họ, Ngài cũng sẽ không quản nữa.Khi đó chư Thánh nhân khác cũng bắt đầu tổ chức nhân lực phòng bị Thiên Sứ Tộc.

Tuy đã nhận được vật phẩm từ Càn Nguyên, nhưng bất kể là Hồng Hoang kiếm hay Hồng Hoang áo giáp đều là độc nhất, nên cần phải thu thập một số dược liệu, rồi tiến hành luyện chế.

Đây kỳ thực là một chuyện vô cùng phiền phức.Vì trước hết dược liệu cần vật phẩm của Thiên Sứ Tộc, nên nhất định phải đánh giết Thiên Sứ mới có thể có được.

Hơn nữa, những thứ Càn Nguyên ban tặng kỳ thực có thủ pháp luyện chế đặc biệt, muốn luyện chế ra cũng có chút khó khăn, đều cần một số cao thủ.

Hơn nữa, luyện chế không phải người bình thường có thể làm được, ít nhất cũng cần người có cảnh giới Đại La Kim Tiên mới được.

Nhưng trong Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên lại không nhiều, nên việc luyện chế tương đối phiền phức.Thái Thượng Lão Quân cùng một nhóm người sau khi trở về từ Càn Nguyên Tiên Cung, trực tiếp đến Thiên Đình.

Hiện tại cơ bản họ coi Thiên Đình là nơi bàn bạc công việc, nên mọi người hiện tại cơ bản đều ở đó để bàn bạc công việc.

Để tiện lợi, chư Thánh nhân và những người khác cơ bản đều cư trú tại đây rồi.Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, chúng nhân lần lượt ngồi

xuống.Sau một lúc lâu, Thái Thượng Lão Quân nhìn chúng nhân, có chút bất đắc dĩ nói: "Những thứ Càn Nguyên Đại Thần ban cho chúng ta đều có thể khắc chế Thiên Sứ Tộc, nên ngô cần luyện chế số lượng lớn.

Nhưng hai loại vật phẩm này kỳ thực rất khó luyện chế, nên hy vọng mọi người có thể để những đệ tử luyện khí xuất chúng của mình đều đến Thiên Đình giúp đỡ luyện chế." Chúng nhân gật đầu, điều này tự nhiên là tất yếu, không cần Thái Thượng Lão Quân họ cũng sẽ làm như vậy.Tiếp theo, Thái Thượng Lão Quân nói: "Hiện tại có rất nhiều việc, nên chúng ta cần phân công.

Trước hết, việc luyện chế là quan trọng nhất, nên việc này ngô sẽ phụ trách, triệu tập tất cả nhân lực, rồi ngô sẽ tiến hành chỉ đạo riêng cho họ, chư vị thấy thế nào?" Chúng nhân gật đầu, cũng không có ý kiến.Nhưng Tiếp Dẫn Thánh nhân cảm thấy để Thái Thượng Lão Quân quản việc này có chút không thỏa đáng, lại càng hy vọng mình có thể quản việc này, vì như vậy sẽ giúp người của Tây Phương Giáo có được nhiều loại vũ khí này hơn, như vậy sẽ giảm bớt tổn thất.Tiếp Dẫn Thánh nhân có tâm tư riêng, nên liếc nhìn Thái Thượng Lão Quân, khẽ cười nói: "Ha ha, ngô cảm thấy Thái Thượng Lão Quân Ngài nhật lý vạn cơ, mọi việc đều cần giám sát, việc nhỏ này ngô cảm thấy để ngô làm là được rồi." Nghe Tiếp Dẫn Thánh nhân muốn quản việc này, chúng nhân đều khẽ nhíu mày.

Tâm tư của Tiếp Dẫn Thánh nhân tự nhiên họ đều biết, nên đều vô cùng phản đối làm như vậy.

Để Thái Thượng Lão Quân làm việc này kỳ thực là thích hợp nhất.Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Tiếp Dẫn Thánh nhân, thản nhiên nói: "Việc này cứ để Thái Thượng Lão Quân phụ trách đi, phía sau ngươi là Tây Phương Giáo, nếu ngươi đem một số pháp bảo luyện chế được cấp cho Tây Phương Giáo, nhưng lại cấp cho người

khác quá ít, chắc chắn mọi người đều không nguyện ý.

Trận chiến này chúng ta cần đoàn kết một lòng, không thể có tư tâm riêng." Tiếp Dẫn Thánh nhân sắc mặt hơi ngượng ngùng, liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng có chút khinh thường.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn là người ích kỷ nhất, bây giờ lại nói về đoàn kết nhất trí, lại còn giả vờ công tâm vô tư, thật sự muốn cười chết người mà.Nhưng mà, Tiếp Dẫn Thánh nhân cũng không ngốc.

Thấy ánh mắt của mọi người, hắn biết mọi người đều có chút bất mãn với cách làm của mình, thái độ của mọi người cũng không muốn để hắn quản việc này.Vì mọi người đều không nguyện ý, Tiếp Dẫn Thánh nhân tự nhiên cũng không nói thêm nữa, thờ ơ nhún vai, rồi thản nhiên nói: "Được thôi, nếu mọi người cảm thấy ngô không thích hợp, vậy ngô không làm nữa.

Ngô không có tâm tư riêng gì đâu, chỉ hy vọng có thể giúp đỡ mọi người chia sẻ gánh nặng." Chúng nhân cười khẽ, cũng không nói thêm gì.Khi đó, Thái Thượng Lão Quân tiếp tục nói: "Tiếp theo có một việc là thu thập dược liệu để luyện chế.

Việc này cần phải đánh giết Thiên Sứ Tộc, nên mọi người cần tìm một nhóm cao thủ chuyên săn giết Thiên Sứ Tộc để thu thập dược liệu." Nói đến đây, Thái Thượng Lão Quân nói: "Ngô cảm thấy chúng ta nên chia tổ, để mấy đội nhân mã đồng thời hành động." Về việc này, chúng nhân có một số ý kiến.Vì thu thập dược liệu chắc chắn có người thu thập được nhiều, có người thu thập được ít, vậy đến lúc đó, việc phân phối những thứ luyện chế ra sẽ là một vấn đề.Nhưng mà, các đệ tử của Càn Nguyên Tiên Cung thì không liên quan đến phương diện này, vì họ đều là cao thủ, nên đều không cần những pháp bảo này.

Bởi vậy, chuyện này thật lòng mà nói không liên quan nhiều đến

họ.Nhưng nói không liên quan chút nào cũng không đúng, vì những người này có liên quan đến Thiên Đình, nên cũng có chút liên quan, dù sao Thiên Đình đông người, cần những thứ này.Bởi vậy, mọi người có một số bất đồng về vấn đề này.Tiếp Dẫn Thánh nhân khẽ nhíu mày, nói: "Việc này có vẻ không công bằng, mọi người thu thập được nhiều ít khác nhau, vậy nên phân phối như thế nào đây?" Thái Thượng Lão Quân khẽ mỉm cười, vẻ mặt chú ý, liếc nhìn chúng nhân, thản nhiên nói: "Lần này vì đối phó địch nhân, nên mọi người cần đoàn kết, đôi khi chịu thiệt thòi một chút là điều khó tránh khỏi, nên hy vọng mọi người có thể hiểu.

Đương nhiên cũng sẽ không để mọi người chịu thiệt thòi quá nhiều." Nói xong, Thái Thượng Lão Quân liếc nhìn, tiếp tục nói: "Còn về chuyện mà Tiếp Dẫn Thánh nhân vừa nói, ngô cảm thấy chúng ta có thể xác định số lượng mà mỗi đội cần thu thập, xác định số lượng để mọi người phải thu thập đủ bấy nhiêu dược liệu, như vậy chúng ta mới có đủ binh khí để đối phó Thiên Sứ Tộc.

Đương nhiên ngoài điều đó ra, nếu mọi người thu thập được nhiều dược liệu hơn, vậy những dược liệu dư ra đó luyện chế thành vũ khí sẽ cấp cho mọi người, chư vị thấy thế nào?" Chúng nhân gật đầu, mọi người đều cảm thấy ý này không có bất kỳ vấn đề gì.Trước hết xác định cần thu thập bao nhiêu, phần dư ra thì chia cho cá nhân, điều này cũng không tệ, cũng vô cùng công bằng, cũng có thể khiến mọi người có tâm trạng để làm việc này.Tiếp Dẫn Thánh nhân liếc nhìn, lại không nói gì.

Vốn dĩ hắn đang gặp khó khăn, ai ngờ Thái Thượng Lão Quân lại dễ dàng hóa giải được.Khi đó, Thái Thượng Lão Quân tiếp tục nói: "Ngoài điều đó ra, còn một việc là phải bảo vệ những nơi chúng ta đang có, không thể để Thiên Sứ Tộc chiếm lĩnh bất kỳ nơi nào nữa.

Cần người đi tiền tuyến phòng thủ." Chúng nhân gật đầu, ngay sau

đó ai nấy đều rơi vào trầm mặc, vì mọi người đều rõ, đây không phải là một công việc tốt đẹp gì.

Hiện tại Thiên Sứ Tộc hung tàn, lúc này mà giao chiến, đối đầu với chúng, người xui xẻo khẳng định là họ.Tiếp Dẫn Thánh nhân là kẻ đầu tiên phản đối.

Hắn trước hết liếc nhìn chúng nhân, phát hiện chúng nhân dường như đối với việc này đều có chút bài xích, mới mở miệng nói.

Lần này hắn thông minh hơn rồi, lần trước có lẽ vì bị đả kích nên không được ủng hộ, nên đã rút kinh nghiệm.

Lần này hắn thấy mọi người đều khá không muốn, nên mới mở miệng nói, làm như vậy có thể nhận được sự ủng hộ của mọi người.

"Thái Thượng Lão Quân, tình huống này ngô cảm thấy chúng ta không nên bàn bạc nghiêm túc.

Hiện tại giao chiến với Thiên Sứ Tộc chúng ta khẳng định sẽ chịu thiệt thòi, nên ý của ngô là chúng ta có thể từ bỏ một số nơi, không nhất thiết phải giao chiến với chúng.

Những thứ mất đi đều là tạm thời, chỉ cần chúng ta luyện chế ra những thứ kia, có thể trực tiếp phản công rồi." Thái Thượng Lão Quân khẽ nhíu mày, đối với lời của Tiếp Dẫn Thánh nhân kỳ thực không hài lòng lắm, vì Ngài cảm thấy phương Đông không thể thua thêm nữa, càng không thể để mất bất kỳ mảnh đất nào nữa.

Đối với Ngài, đây không chỉ là vấn đề của sự việc, mà còn liên quan đến thể diện của Ngài.

Nếu để Thiên Sứ Tộc liên tục áp chế, có lẽ cũng sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí của họ.Nhưng Thái Thượng Lão Quân kỳ thực cũng nhìn ra, mọi người dường như đối với cách làm này đều không hài lòng, hiển nhiên hiện tại mọi người đều không muốn đối mặt với chúng.Sau khi

trầm mặc một lát, Thái Thượng Lão Quân nhíu mày trầm tư nói: "Ngô biết hiện tại các ngươi không muốn đối mặt với Thiên Sứ Tộc, nhưng cũng chớ quên, cho dù chúng ta có luyện chế ra những thứ kia, nhưng phần lớn nhân lực của chúng ta vẫn không có vũ khí, nên giao chiến với chúng kỳ thực là điều không thể tránh khỏi.

Chúng ta vẫn sẽ giống như hiện tại, bây giờ các ngươi không muốn, sau này cũng phải để họ tham chiến." Chúng nhân tuy biết lời của Thái Thượng Lão Quân không phải không có lý, nhưng vẫn không muốn lúc này để người của mình ra mặt.Sau khi trầm tư, Ngọc Đế liếc nhìn Thái Thượng Lão Quân, nhíu mày nói: "Ngọc Đế, lời Ngài nói tuy không sai, nhưng lúc này mà giao chiến với Thiên Sứ Tôn, đối với chúng ta không quá nguy hiểm sao?" Thái Thượng Lão Quân bất đắc dĩ thở dài, thản nhiên nói: "Nơi nào cũng có nguy hiểm cả, huống hồ ngô cũng không yêu cầu các ngươi nhất định phải chiến đấu với Thiên Sứ Tộc, chỉ cần giữ vững những nơi chúng ta cần giữ là được.

Ít nhất không thể để Thiên Sứ Tộc tiếp tục tấn công nữa, điều này lẽ nào các ngươi không làm được sao?

Nếu một chút này cũng không làm được, vậy sau này chúng ta đánh làm sao đây?" Nghe vậy, chúng nhân không khỏi trầm mặc.Kỳ thực vấn đề của Thái Thượng Lão Quân cũng rất quan trọng, không thể không suy nghĩ kỹ càng.

Dù sao lần này không đánh, vậy sau này cũng phải đánh, lúc đó vẫn sẽ như vậy.Sau một lúc lâu, Thái Thượng Lão Quân nhìn mọi người thản nhiên nói: "Ngô biết các ngươi đều không nguyện ý, nhưng không nguyện ý cũng cần phải giữ vững.

Dù sao những nơi này vốn là của các ngươi.

Nếu không nguyện ý bảo vệ, vậy đến lúc đó, người xui xẻo vẫn là các ngươi." Chúng nhân trầm mặc không nói, đạo lý này tự nhiên họ

đều hiểu, nhưng hiện tại lại khá lo lắng.Sau một khoảng thời gian, Thái Thượng Lão Quân bất đắc dĩ nói: "Nếu đã không nguyện ý, vậy ngô cũng không nói nữa, không tốt rồi." Khái thấu một tiếng, bất đắc dĩ nhìn chúng nhân.Sau một lúc, Thái Thượng Lão Quân dùng một giọng điệu trào phúng nói: "Ha ha...

Dù Thiên Sứ Tộc có làm gì, có giành thêm bao nhiêu nơi, đối với ngô cũng không có nhiều liên quan đâu, ngô chỉ có một đệ tử.

Ngược lại sau này các ngươi sẽ gặp khó khăn đó." Chúng nhân nhìn Thái Thượng Lão Quân, đều trầm mặc không nói.Sau một lúc, Ngọc Đế chợt nói: "Nếu đã như vậy, vậy Thiên Đình của ngô sẽ phụ trách phía Đông đi.

Thiên Sứ Tộc ở đó ít người hơn, lực chiến đấu của Thiên Đình của ngô cũng yếu nhất rồi, chắc chư vị Thánh nhân hẳn không có bất kỳ ý kiến gì chứ?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng vài người thật lòng mà nói, thật sự có chút ý kiến, vì nơi mà Ngọc Đế chọn thuộc về vị trí tấn công yếu nhất của Thiên Sứ Tộc.

Ở đó tự nhiên là tốt nhất, nhưng họ cũng biết lời của Ngọc Đế không sai, Thiên Đình đông người nhất.

Không thể để Thiên Đình yếu nhất đi đối phó với kẻ mạnh nhất, như vậy sẽ khiến Ngọc Đế bất mãn.

Đến lúc đó, Ngọc Đế trực tiếp không hợp tác nữa, vậy thì mọi chuyện sẽ rất phiền phức.Bởi vậy, mấy vị Thánh nhân tuy có ý kiến, nhưng cũng không nói gì.Khi đó, Tiếp Dẫn Thánh nhân nói: "Vậy Tây Phương Giáo của ngô sẽ phụ trách vị trí phía Tây, chắc chư vị cũng không có bất kỳ ý kiến gì chứ?" Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, nói: "Vậy ngô phụ trách phía Nam." Khi đó, Vân Tiêu thản nhiên nói: "Vậy ngô phụ trách một phía khác." Bàn bạc xong việc này, vấn đề cơ bản đã xử lý xong, mọi người hiện tại không còn bất kỳ việc gì nữa.Sau

một lúc lâu, Thái Thượng Lão Quân chợt nói: “Nếu mọi người không có bất kỳ vấn đề gì, vậy chúng ta bây giờ có thể xuất phát rồi.

Mọi người có vấn đề gì không?

Có vấn đề có thể trực tiếp hỏi, ngô bây giờ sẽ xử lý.

Đợi sau khi chúng ta giải tán, nếu còn có vấn đề, thì không thể xử lý được nữa, dù sao hiện tại ngô làm bất kỳ chuyện gì cũng cần bàn bạc với mọi người.

Mọi người chớ nên hy vọng ngô có thể một mình đưa ra bất kỳ quyết định nào.” Chuẩn Đề Thánh nhân khẽ trầm ngâm một lát, mới nói: “Thái Thượng Lão Quân, tuy câu hỏi này của ngô có hơi sớm, nhưng cũng là chuyện sớm muộn sẽ xảy ra, nên ngô muốn hỏi, đợi sau khi Thiên Sứ Tộc bị đánh bại, tiếp theo nên làm gì?” Chúng nhân nghe vậy đều ngẩn người.

Câu hỏi của Chuẩn Đề Thánh nhân quả thực có hơi sớm, hiện tại đang trong tình trạng bị Thiên Sứ Tộc áp chế, bây giờ hỏi chuyện sau khi đánh bại Thiên Sứ Tộc, quả thực quá sớm rồi.Đương nhiên, mọi người đối với vấn đề này kỳ thực cũng vô cùng hứng thú, vì nếu Thiên Sứ Tộc chiến bại, tự nhiên sẽ có lợi để giành, vậy sẽ nảy sinh một số tranh chấp lợi ích.

Lúc đó những lợi ích này nên phân phối như thế nào lại là một vấn đề.Thái Thượng Lão Quân liếc nhìn chúng nhân, bất đắc dĩ cười nói: “Vấn đề này thật sự quá sớm rồi, ngô không có những tính toán này, nên chư vị cứ bàn bạc đi.

Dù sao việc này cũng cần phải bàn bạc với mọi người, bây giờ bàn bạc cũng không sao.” Chúng nhân nghe vậy, không khỏi nhao nhao nghị luận.Các cô gái ở Càn Nguyên Tiên Cung kỳ thực không bận tâm, vì đối với những thứ đó căn bản không có hứng thú.

Chỉ cần để Càn Nguyên Tiên Cung đứng vững trong Hồng Hoang là được, không ai dám trêu chọc là được.

Còn về những thứ mà Tiếp Dẫn Thánh nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn mưu đồ, kỳ thực đối với người của Càn Nguyên Tiên Cung mà nói không đáng một xu.Kỳ thực cũng giống như Càn Nguyên, đối với những thứ này đều không bận tâm.

Điều duy nhất Ngài bận tâm là những người bên cạnh Ngài có thể sống tốt là được rồi.Long Nữ trầm tư, trực tiếp nói: "Ngô không có hứng thú với những chuyện đó, Càn Nguyên Tiên Cung cũng không có hứng thú.

Vân Tiêu sư tỷ thì sao?" Vân Tiêu gật đầu, cười nói: "Càn Nguyên Tiên Cung của ngô sẽ không tham gia thảo luận, nhưng ngô cũng là một bên đã xuất lực.

Nếu thật sự có lợi ích ngô cũng muốn có một chút.

Ngô thấy nếu chư vị phân phối xong rồi, có thể trực tiếp cấp phần của ngô cho Thiên Đình, chư vị Thánh nhân có ý kiến gì không?" Chúng nhân nhìn nhau, đều không có bất kỳ ý kiến gì.Trên việc này, chư Thánh nhân tự nhiên không dám bạc đãi Càn Nguyên Tiên Cung.Dù sao phía sau Càn Nguyên Tiên Cung có Càn Nguyên tọa trấn.

Chương 269

Càn Nguyên lần này trên việc này cũng không giúp đỡ ít, vậy ân huệ tự nhiên không thể cấp cho Càn Nguyên Tiên Cung ít được.

Đừng nói Càn Nguyên đã giúp đỡ, Càn Nguyên dù không làm gì, họ cũng không dám gây sự với Càn Nguyên Tiên Cung a.

Nên nếu phân phối, tự nhiên không thể cấp ít được.Nữ Oa Thánh nhân cười khẽ, nhìn Vân Tiêu thản nhiên nói: "Yên tâm đi, sẽ không thiếu đâu, lần này Càn Nguyên Đại Thần đã phù trợ ngô quá nhiều rồi." Vân Tiêu gật đầu, đa tạ Nữ Oa Thánh nhân.

Kỳ thực nàng đối với những thứ này không bận tâm, bản thân nàng kỳ thực cũng không hiểu nhiều.Sau một lúc lâu, Tiếp Dẫn Thánh nhân chợt nói: "Kỳ thực Thiên Sứ Tộc cũng không có gì nhiều, những thứ chúng chiếm lĩnh, vốn dĩ tất cả đều là của chúng ta.

Thứ duy nhất có ích có lẽ là bản thân chúng, và một số thứ chúng thu thập được trong những năm qua mà thôi." Chúng nhân gật đầu, lời nói không sai chút nào, Thiên Sứ Tộc bản thân không có gì, phần lớn những thứ chúng có kỳ thực đều đến từ Hồng Hoang.

"Phần lợi ích ngô thu được mọi người bình quân phân phối thế nào?" Thái Thượng Lão Quân nhìn chúng nhân, thản nhiên nói: "Ngô chỉ có một đồ đệ, nên phần ngô lấy cũng không cần quá nhiều.

Nếu có thứ ngô thích, ngô sẽ lấy vài món, nhưng sẽ không lấy quá nhiều.

Phần còn lại đều cấp bình quân phân phối, mọi người thấy thế nào?" Phương pháp này phần lớn mọi người đều không có ý kiến, ví dụ như Minh Hà Lão Tổ, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, Yêu Tộc, vân vân, đều không có bất kỳ ý kiến gì, vì phương pháp phân phối này kỳ

thực là tốt nhất.Nhưng mà, Tiếp Dẫn Thánh nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn nhau, cả hai hiển nhiên có ý kiến khác, hoặc cả hai đối với cách phân phối như vậy không hài lòng, cảm thấy có lẽ thu được quá ít rồi.

“Cách phân phối như vậy có vẻ không thích hợp.

Ngô nói một câu khó nghe, thực lực của chúng ta mạnh yếu khác nhau a.

Ngô cá nhân cảm thấy người mạnh nên phân phối nhiều hơn, người yếu nên phân phối ít hơn.” Tiếp Dẫn Thánh nhân thản nhiên nói.Minh Hà Lão Tổ nghe vậy, lập tức không nguyện ý, vì Tiếp Dẫn Thánh nhân trong miệng nói là phe yếu rồi.

Tuy thực lực của hắn yếu hơn Thánh nhân, nhưng Huyết Hải có tộc nhân a.

Những tộc nhân này đều đã tham chiến.

Nếu không có họ, chỉ có Thánh nhân cũng khó lòng đối phó Thiên Sứ Tộc.

“Ha ha, lời của Tiếp Dẫn Thánh nhân có vẻ không đúng rồi.

Thánh nhân lợi hại thì không giả, nhưng lẽ nào ngô lại kém cỏi sao?

Không dám nói Thiên Đình của ngô, nhưng thủ hạ của ngô cũng có người đó.” “Cũng muốn tham dự chiến đấu ư?

Nếu không có những người này, chỉ dựa vào vài vị đệ tử của Thánh nhân, muốn đối phó Thiên sứ tộc cũng không thể nào, đúng không?” Nghe Minh Hà Lão Tổ nói vậy, Tiếp Dẫn Thánh Nhân trợn mắt, nhìn một lượt rồi nói: “Đại chiến này phải xem Ngã.

Những thuộc hạ kia chẳng qua chỉ giúp đối phó một vài kẻ có thực

lực yếu kém mà thôi.” Ngọc Đế cười ha hả, nhàn nhạt nói: “Nếu Tiếp Dẫn Thánh Nhân đã nói vậy, không cần đến những thuộc hạ của Ngã, vậy theo Ngã thấy chúng ta không cần sai thuộc hạ xuất trận nữa.

Chúng ta, những người có thực lực không tệ, xuất diện là đủ.

Còn về mấy ức người của Thiên sứ tộc, cứ để Thánh nhân đối kháng, Thánh nhân bản sự lớn, tất có thể đối phó được.” Minh Hà Lão Tổ và một số người thuộc các thế lực nhỏ tự nhiên cũng phụ họa theo, bởi vì thuộc phe yếu hơn, tự nhiên phải liên hợp lại, nếu không sẽ chịu thiệt thòi lớn.Thấy nhiều người ủng hộ Ngọc Đế, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn Thánh Nhân khẽ cau mày, nếu cứ làm loạn như vậy, sau này sẽ khó lòng tiến bước trong Hồng Hoang.Sau một hồi trầm tư, Nguyên Thủy Thiên Tôn cười ha hả, chợt thay đổi chủ ý, dù sao vừa rồi Bần Đạo không lên tiếng, việc đắc tội mọi người đều do Tiếp Dẫn Thánh Nhân làm.

Giờ đây nhiều người đều ủng hộ Ngọc Đế, Bần Đạo sẽ không ngu ngốc làm như vậy, bởi vậy hiện tại cũng ủng hộ Ngọc Đế.Khái khụ một tiếng, Nguyên Thủy Thiên Tôn trước tiên nhìn Tiếp Dẫn Thánh Nhân, đưa một ánh mắt đầy vẻ áy náy, sau đó mới nói: “Lời Ngọc Đế nói không sai.

Bần Đạo cho rằng đã là cùng nhau đối phó Thiên sứ tộc, vậy lợi ích khi đó tự nhiên cũng phải phân phối đồng đều.

Bần Đạo tuy lợi hại, nhưng cũng cần mọi người đồng tâm hiệp lực.”Lời vừa dứt, Ngọc Đế dẫn theo một nhóm người liền cảm kích Nguyên Thủy Thiên Tôn, làm như vậy có thể khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn vui lòng.Các Thánh nhân khác và người của Càn Nguyên Tiên Cung đều mỉm cười không nói, hiển nhiên cũng biết cách nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến Tiếp Dẫn Thánh Nhân tương đối xui xẻo.Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng cảm thấy bị Nguyên Thủy Thiên Tôn

gài bẫy một vố, giờ đây đang đóng vai một lão hòa thượng tốt bụng, địa vị trong mắt chúng nhân bỗng chốc tăng vọt, nhưng tất cả đều là do Nguyên Thủy Thiên Tôn đã gài bẫy y một vố.Điều đó khiến Tiếp Dẫn Thánh Nhân vô cùng bất mãn, tuy bất mãn nhưng cũng đành vô khả nại hà.Chẳng thể cứ tiếp tục tranh cãi với mọi người, bởi vì nếu cứ tranh cãi nữa, thì sẽ gặp xui xẻo, thậm chí sẽ liên lụy cả Tây Phương Giáo.Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhìn mọi người, khẽ mỉm cười, cố ra vẻ đại độ nói: "Nếu mọi người đều cảm thấy như vậy được, thì Ngã cũng không phản đối.

Chẳng qua Ngã chỉ đề nghị ý kiến của Ngã thôi, không ai không đồng ý.

Đã không đồng ý, vậy Ngã sẽ nghe theo.

Vốn dĩ việc này là do mọi người thương lượng." Ngọc Đế cũng rất nể mặt Tiếp Dẫn Thánh Nhân, cảm ơn y.Những người khác cũng lần lượt cảm tạ Tiếp Dẫn Thánh Nhân, coi đó như một kiểu lễ độ cao thượng.Thái Thượng Lão Quân thấy chuyện này cũng đã thương lượng xong, cảm thấy không còn việc gì nữa, bởi vì chuyện này kỳ thực khá quan trọng.

Nếu chuyện này đã không có bất kỳ vấn đề nào, thì những chuyện khác hầu như không có gì không giải quyết được, về cơ bản đều có thể giải quyết được.Sau khi mọi người tản ra, Long Nữ và nhóm người tập trung lại một chỗ.Những người này kỳ thực có tâm cảnh bình đạm nhất, bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn, Ngọc Đế, Khổng Tuyên đều có cách nghĩ riêng, nhưng người của Càn Nguyên Tiên Cung kỳ thực không bận tâm đến những điều này, bao gồm cả Phi Vũ đang ở Thiên Đình.Mọi người ngồi lại một chỗ, tùy tiện nói chuyện phiếm.

"Thiên sứ tộc thật sự lợi hại quá, chúng ta có đối phó nổi không

ạ?" Tử Nguyệt nhìn mọi người hỏi.

Đây là vấn đề mà nàng khá quan tâm hiện tại, bởi vì Long Nữ hiện đang nắm giữ Thiên Long Bát Bộ, nhưng Thiên Long Bát Bộ vừa mới thành lập chưa được bao lâu, thực lực tuy không tệ, nhưng cũng không thể chịu quá nhiều tổn thất.Dù sao đây là thứ Sư Tôn đã vất vả lập nên, không thể để nó bị phá hủy trong trận chiến với Thiên sứ tộc được.Bởi vậy, Tử Nguyệt khá lo lắng.Phi Vũ khẽ mỉm cười, nhàn nhạt nói: "Tạm thời chắc sẽ không có vấn đề gì.

Nơi chúng ta trấn thủ không phải là khu vực Thiên sứ tộc tấn công chủ yếu.

Ai Đế Thích Thiên cũng kiêng kị Sư Tôn, nên không muốn giao chiến với chúng ta.

Trừ khi bất đắc dĩ, chúng sẽ không giao thủ với chúng ta, nên chúng ta không cần quá lo lắng." Mọi người gật đầu, lời Phi Vũ nói quả thực không sai.

Càn Nguyên Tiên Cung đâu phải dễ chọc, người của Thiên sứ tộc cũng phải kiêng kị vài phần.

Tuy những tộc nhân Thiên sứ tộc kia không để Càn Nguyên Tiên Cung vào mắt, nhưng vài nhân vật lớn của Thiên sứ tộc lại kiêng kị Càn Nguyên, nếu không thì trước đây đã không có những chuyện kia xảy ra rồi.Lúc này, Vân Tiêu chợt nói: "A a, nói vậy, chúng ta vẫn cần phải cẩn thận một chút.

Thiên sứ tộc vô cùng tàn bạo, tạm thời không đối phó chúng ta có thể là vì Sư Tôn, nhưng khẳng định cũng có những yếu tố khác.

Không đối phó chúng ta, đó là vì chúng ta và chúng có một số quan hệ hợp tác, nhưng giờ đây chúng ta đã thành kẻ địch, vậy Thiên sứ tộc tự nhiên sẽ đối phó chúng ta, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi." Mọi

người gật đầu, liền không nói gì nữa.

Bởi vì họ cũng biết, lời Vân Tiêu nói đúng.

Thiên sứ tộc tuy vì Càn Nguyên Tiên Cung mà tạm thời không dám hành động loạn, nhưng chung quy vẫn phải đối đầu, đó là chuyện tất nhiên sẽ xảy ra.Huống hồ, Thiên sứ tộc không muốn đối đầu với chúng ta, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn và vài vị Thánh nhân khác cũng không thể khoanh tay đứng nhìn chúng ta ung dung như vậy, khẳng định sẽ sắp xếp cho chúng ta một số việc để đối phó Thiên sứ tộc, khiến chúng ta và Thiên sứ tộc phát sinh mâu thuẫn.

Về điểm này, mọi người đều rất rõ ràng.

"Vậy chúng ta phải làm sao đây ạ?" Bích Tiêu nghiêng cái đầu nhỏ, nhàn nhạt hỏi.Mọi người nhìn Bích Tiêu, đều nhìn nhau cười, bởi vì mọi chuyện đều thuận theo tự nhiên, sẽ không có quá nhiều cách để ứng phó với những chuyện sau này.

Huống hồ, sau này sẽ xảy ra chuyện gì, ai mà biết được chứ.Lúc này, Quỳnh Tiêu chợt hỏi: "Sư Tôn hiện đang làm gì vậy ạ?" Mọi người nghe vậy, đều im lặng không nói, bởi vì ai mà biết Sư Tôn đang làm gì chứ, đó không phải là chuyện nên biết.Tuy Thiên sứ tộc là một mối đe dọa, dường như đe dọa toàn bộ Hồng Hoang, nhưng đối với Sư Tôn, dường như Ngài không để chuyện này trong lòng.Phảng phất đó chỉ là một chuyện nhỏ, căn bản không để chuyện này vào trong lòng.

"Vì sao lại hỏi vấn đề này?" Vân Tiêu hỏi.Quỳnh Tiêu khẽ mỉm cười, nói: "Hỏi vu vơ thôi.

Các Thánh nhân khác đều đã xuất quan, Hồng Quân Đạo Tổ cũng đang vì chuyện này mà đau đầu, Sư Tôn dường như chẳng hề quan tâm chút nào." Vân Tiêu cười ha hả, nhàn nhạt nói: "Có lẽ Sư Tôn không để tâm đến những chuyện này chăng.

Đối với chúng ta, Thiên sứ tộc có thể nguy hiểm, nhưng đối với Sư Tôn thì có lẽ không phải là chuyện lớn." Mọi người nghe vậy, cũng không khỏi gật đầu, lời nói dường như không sai.Nói chuyện một hồi sau, mọi người ai nấy trở về nghỉ ngơi.Bởi vì họ kỳ thực không có việc gì, không giống như các Thánh nhân khác cần phải sắp xếp công việc để làm.

Những việc cần làm kỳ thực rất đơn giản.Lúc này Càn Nguyên không ở Càn Nguyên Tiên Cung.

Hiện tại Hồng Hoang đại loạn, Ngô lại đang lang thang trong Hồng Hoang.

Tuy Thiên sứ tộc là một mối phiền phức, nhưng chung quy không phải đối thủ của Thánh nhân.Hiện tại nhìn thấy Thánh nhân không phải đối thủ của Thiên sứ tộc, nhưng đó kỳ thực đều là một vài hiện tượng bề mặt, bởi vì Thánh nhân và đệ tử của họ kỳ thực đều chưa toàn bộ ra tay.

Nếu không sao có thể để Thiên sứ tộc phô trương thanh thế như vậy?

Nếu những người kia toàn bộ ra tay, Thiên sứ tộc tự nhiên cũng sẽ không chiếm được lợi lộc gì.Ngoài một điểm ra, đó là do người Hồng Hoang quá mức không hiểu rõ về Thiên sứ tộc, nên mới chịu thiệt thòi.

Nhưng Thiên sứ tộc lại vô cùng hiểu rõ người Hồng Hoang, bởi vậy việc đối phó tương đối dễ dàng hơn một chút.Và, các Thánh nhân cũng có những tâm tư riêng, những người khác cũng vậy.

Tuy hiện tại là cùng nhau đối phó Thiên sứ tộc, nhưng mỗi người đều có một chút tâm tư nhỏ.

Đó cũng là nguyên nhân thất bại.

Nhưng tất cả đều là tạm thời.

Khi bị Thiên sứ tộc áp chế, họ buộc phải cùng nhau đối phó Thiên sứ tộc.Đối với Càn Nguyên, đó đều là những chuyện nhỏ, nên Ngô không bận tâm.Ngô cũng biết Thiên sứ tộc tất bại không nghi ngờ, nên tự nhiên sẽ không quá lo lắng.Đã không lo lắng, vậy tự nhiên phải làm một vài chuyện mình thích làm.Hiện tại Hồng Hoang đang ở trong chiến tranh, có thể nói không có nơi nào để đi.

Bởi vậy bất đắc dĩ Càn Nguyên quyết định xuống Nhân Gian xem sao.

Chương 270

Dù sao Ngô đã lâu không xuống Nhân Gian rồi, hiện tại xuống Nhân Gian xem một chút cũng không tệ, xem Nhân Gian phát triển thế nào, thuận tiện rèn luyện tâm cảnh ở Nhân Gian, cảm ngộ trăm vẻ thế gian, điều này rất có lợi cho Ngô.Hạ giới, Càn Nguyên cũng không có việc gì, Ngô đi khắp nơi trong Nhân Gian, ăn uống vui chơi, xem Nhân Gian đã phát triển đến mức nào.Hiện tại Nhân Gian tín phụng Đạo giáo và Phật giáo.

Đạo giáo lấy Tiệt giáo, Xiển giáo và Nhân giáo làm chủ, về cơ bản là môn đồ của Tam Thanh.

Trong đó Xiển giáo là hưng thịnh nhất.

Ngoài Đạo giáo ra, còn có Phật giáo.

Phật giáo thuộc phái Tây Phương Giáo, trong đó Quan Âm Bồ Tát có danh tiếng vang dội nhất ở Nhân Gian, người dân tin Phật giáo phần lớn là vì Quan Âm Bồ Tát.Tất cả kỳ thực đều nằm trong dự liệu của Càn Nguyên, Ngô cho rằng chuyện này là lẽ đương nhiên.

Còn về Càn Nguyên Tiên Cung cũng không để tâm đến chuyện này, bản thân Càn Nguyên cũng không định tham dự những chuyện này.Thậm chí, Càn Nguyên đối với những chuyện mà Thánh nhân làm, kỳ thực có chút khinh thường.Hiện tại giữa Đạo giáo và Phật giáo ở Nhân Gian đang náo loạn không vui, vì chuyện tín ngưỡng cũng gây ra sự việc.Và, cũng sẽ có một số tranh đấu xảy ra, nhưng đều là những cuộc xích mích nhỏ, sẽ không xuất hiện phiền phức lớn.Nhưng những chuyện ở Nhân Gian, Thánh nhân của Xiển giáo và Tây Phương Giáo lại không mấy muốn quản, hoặc hiện tại không có thời gian để quản lý chuyện này, bởi vì hiện tại họ đều đang bận rộn với chuyện Thiên

sứ tộc.

Còn về những chuyện ở hạ giới thì ít quan tâm hơn, những chuyện nhỏ này đều để đệ tử làm.

Nếu không xảy ra đại sự thì đệ tử cũng sẽ không tìm đến họ.Một ngày nọ, Càn Nguyên đến vùng Hàng Châu.

Nơi đây phong cảnh mỹ lệ, khiến người ta xem mà vô cùng thưởng tâm duyệt mục.Càn Nguyên kỳ thực cũng không có việc gì để làm, trên đường cứ ăn uống, nghe một vài câu chuyện, giết thời gian.Càn Nguyên tìm một quán rượu nhỏ, sau đó gọi vài món ăn, vừa uống rượu vừa ăn uống, thuận tiện có thể nghe người kể chuyện trong quán rượu kể sự tình.Thật trùng hợp, người kể chuyện kia là một lão già khoảng tám mươi tuổi, đầu tóc bạc trắng, râu cũng một mảng trắng bạc.Lão già này lúc này đang kể chuyện, đó là Phong Thần Diễn Nghĩa, kể về một vài câu chuyện thần thoại.Càn Nguyên yên lặng lắng nghe người này kể chuyện.

Trong mắt Ngô có chút kinh ngạc, bởi vì những điều mà người này kể chuyện thật sự có những điểm giống như vậy.

Tuy có chỗ là bịa đặt lung tung, nhưng nghe ra lại có lý có cứ, dường như thật sự có chuyện đó.Điều lợi hại nhất là trong đó có một số chuyện lại là thật, trong đó có một số chuyện mà người thường không hề biết.Càn Nguyên cười khẽ lắc đầu, xem ra câu chuyện Phong Thần Diễn Nghĩa này có lẽ do người năm xưa tham dự Phong Thần Chi Chiến viết, hoặc người viết chuyện này có quen biết người tham dự Phong Thần Chi Chiến.Đương nhiên, kỳ thực còn có một khả năng khác, khả năng này kỳ thực lớn hơn, đó là người của Xiển giáo cố ý sai người viết ra quyển sách như vậy, để truyền lại cho người đời sau xem.

Có thể là ý của Khương Tử Nha, mục đích kỳ thực rất đơn giản,

đó là tuyên dương Xiển giáo.Sở dĩ Càn Nguyên nghĩ vậy, là vì trong câu chuyện này Ngô rõ ràng đã nghe ra một số điều.

Câu chuyện này kỳ thực càng nghiêng về Xiển giáo, miêu tả Xiển giáo tốt đẹp gần như hoàn mỹ, vì thiên hạ thương sinh, vì thiên hạ bách tính, còn miêu tả Tiệt giáo thành ma quỷ, kẻ làm đủ mọi điều ác.Còn về Tây Phương Giáo, câu chuyện này lại không nói nhiều.Bởi vậy từ câu chuyện mà xét, người viết chuyện hiển nhiên là giúp Xiển giáo, vậy nên chắc là do người của Xiển giáo làm.Nhưng, Càn Nguyên lại không hề bận tâm chút nào.

Tuy câu chuyện này do Xiển giáo viết, có thể sẽ có chút ảnh hưởng bất lợi đối với Tiệt giáo, nhưng chuyện này có lợi có hại.

Hiện tại tuy vẫn luôn tuyên dương Xiển giáo, nhưng khi có một số điều chợt bị thay đổi, thì Xiển giáo sẽ là kẻ xui xẻo.

Những chuyện nhỏ như vậy Ngô không để tâm.Lúc Càn Nguyên đang uống rượu, bên ngoài chợt đến một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi.

Người này mặt mày sầu não, đảo mắt nhìn quán rượu rồi trực tiếp ngồi vào chỗ của Càn Nguyên.Bởi vì hiện tại là buổi sáng, nên trong quán rượu có ít người, các chỗ ngồi đều đã kín, chỉ có một vài bàn không có người ngồi cùng, bởi vậy mọi người đều sẽ ngồi cùng với những người không quen biết, ai nấy gọi đồ ăn của mình.Người này dường như có địa vị, thực khách đều nhận ra, ai nấy chào hỏi y, miệng luôn gọi "Trương Đại Thiện nhân".

Hiển nhiên Trương Đại Thiện nhân này là một người có tâm địa lương thiện, nếu không sẽ không được người ta gọi như vậy.Càn Nguyên ngạc nhiên nhìn người này, không ngờ người này lại có tâm địa tốt như vậy.

Chỉ là sắc mặt người này do dự, ấn đường phát hắc, dường như

đang vì một vài chuyện mà đau đầu, trên thân ẩn ước có chút yêu khí, xem ra đã gặp phải một vài phiền phức không mấy tầm thường.Càn Nguyên nhìn Trương Đại Thiện nhân một cái, cười ha hả, nói: "Trương Đại Thiện nhân, Ngô xem ngươi dường như có chút tâm sự, không phải đã gặp phải chuyện phiền phức gì sao?"Trương Đại Thiện nhân nhìn Càn Nguyên, không hề nhận ra người này, hỏi: "Các hạ là ai?"Càn Nguyên cười ha hả: "Ngô là ai không quan trọng, quan trọng là Ngô có thể giúp ngươi giải quyết phiền phức, phải không?" Lời nói không sai, nhưng Trương Đại Thiện nhân dường như không bận tâm.

Chuyện trong nhà tuy là bí mật, nhưng cũng có một số người biết, chỉ cần dò hỏi một chút, tự nhiên sẽ biết trong nhà y đã xảy ra chuyện.Gần đây, có không ít kẻ giả danh Phật môn cao tăng hoặc Đạo giáo Tiên nhân đến lừa gạt, đã lừa đi không ít ngân lượng, bởi vậy đối với những người nói chuyện như vậy, kỳ thực y không có mấy thiện cảm trong lòng.Càn Nguyên thấy y không có phản ứng, không khỏi ngây người, bởi vì thông thường sau khi nói những lời như vậy, đối phương dường như đều sẽ chấn kinh.

Dù sao Ngô đã nói ra một số điều mà đối phương không biết, chỉ sẽ có cảm giác gặp được cao nhân.Nhưng, Trương Đại Thiện nhân không những không kinh ngạc, mà trong ánh mắt dường như còn có chút vẻ khinh thường, khiến Càn Nguyên có chút lúng túng.

"Ngươi không tin ư?" Càn Nguyên nhìn hỏi.Trương Đại Thiện nhân bĩu môi, có chút bất đắc dĩ nói: "A a, loại người này Tại hạ gặp nhiều rồi.

Tại hạ cũng không biết ngươi từ đâu dò hỏi được chuyện trong nhà Tại hạ, lại đến lừa gạt Tại hạ.

Tại hạ đã mắc lừa một hai lần rồi, ngươi thật sự cho rằng Tại hạ sẽ mãi bị lừa gạt ư?" Nghe vậy, Càn Nguyên khẽ mỉm cười, xem ra

Trương Đại Thiện nhân đã bị người ta lừa gạt quá nhiều lần, bởi vậy đã mất đi sự tin tưởng đối với loại người này.Nhưng Càn Nguyên lại không hề tức giận chút nào.

Thấy đã hữu duyên, đã ngồi cùng một bàn với Ngô, vậy chứng tỏ người này có duyên với Ngô, lại là một thiện nhân, Ngô có thể giúp y một tay.Sau đó, Càn Nguyên nhàn nhạt nói: "A a, ngươi không tin Ngô cũng không sao, nhưng Ngô sẽ khiến ngươi tin tưởng.

Ngô xem trên thân ngươi có chút yêu khí, tất là trong nhà ngươi đã xảy ra chuyện lạ, phải không?

Nếu Ngô đoán không sai, hẳn là do yêu quái gây ra."Trương Đại Thiện nhân nhìn người trước mặt, vẫn không có phản ứng, bởi vì những kẻ lừa gạt kia cũng nói những lời này, đều nói có yêu quái, bản thân y cũng tin.Chỉ là, những kẻ lừa gạt kia tuy nói có yêu quái, nhưng lại không thể giúp y giải quyết bất kỳ khó khăn nào.Để lừa gạt ngân lượng, dù sao cũng đã lừa tiền của y đi, nhưng lại không giúp y xử lý phiền phức.Càn Nguyên nhìn Trương Đại Thiện nhân, cười ha hả, ung dung nói: "Ngô có thể giúp ngươi, ngươi cũng có thể yên tâm, bất kể thành công hay không, Ngô cũng sẽ không yêu cầu bất kỳ vật gì từ ngươi.

Nói như vậy ngươi có thể yên tâm rồi chứ?""Đều không cần sao?" Trương Đại Thiện nhân cau mày nhìn Càn Nguyên, cảm thấy có chút kỳ lạ.Lúc đầu y cho rằng người này là kẻ lừa gạt, nhưng hiện tại người này lại không đòi hỏi gì, điều đó khiến y không thể không thay đổi cái nhìn về người trước mặt.Sau một hồi trầm tư, Trương Đại Thiện nhân nhìn Càn Nguyên, có chút tò mò hỏi: "Nếu đều không cần, vậy vì sao Ngài lại muốn giúp Tại hạ?""Là duyên phận gặp mặt.

Có thể gặp mặt Ngô, lại ngồi cùng bàn với Ngô, vậy là có duyên với Ngô.

Ngô tự nhiên phải giúp một tay.

Vả lại, tiền tài chính là vật ngoài thân.

Tuy có người thích, nhưng cũng có người không thích.

Tiền tài đối với Ngô có hay không cũng không sao.” Vừa nói, Càn Nguyên dùng đũa trong tay, khẽ gõ lên một chiếc đĩa.Thấy chiếc đĩa sứ trắng nguyên bản, trong chớp mắt biến thành vàng ròng.Càn Nguyên nhìn ánh mắt chấn kinh của Trương Đại Thiện nhân, cười ha hả nói: “Ngươi xem, gọi là điểm thạch thành kim.

Ngô nếu cần tiền, hà tất phải đi lừa ngươi.” Vừa nói, Càn Nguyên lại gõ vào chiếc đĩa, chiếc đĩa trong chớp mắt biến lại thành dáng vẻ ban đầu.Một chiêu này thật sự đã khiến Trương Đại Thiện nhân kinh sợ, bởi vì trong mắt Trương Đại Thiện nhân, một chiêu này đủ để chứng minh người trước mặt không hề đơn giản, bởi vậy thái độ của y lập tức thay đổi.

“Ngài là Tiên nhân?” Trương Đại Thiện nhân chấn kinh nhìn Càn Nguyên, ánh mắt dường như đầy vẻ ngưỡng mộ đối với loại người như Càn Nguyên.Chưa đợi Càn Nguyên nói gì, Trương Đại Thiện nhân liền tiếp tục nói: “Tại hạ sớm đã nghe nói có người tu tiên, nhưng ít gặp.

Hôm nay có thể gặp Thượng Tiên, thật là tam sinh hữu hạnh a.”Càn Nguyên cười ha hả, nhìn Trương Đại Thiện nhân nói: “Ngô xem ngươi dường như cũng thích tu luyện?”“Cái này…” Trương Đại Thiện nhân cười gượng gạo, tự nhiên là thích, chỉ là chưa từng gặp được người có thể giúp đỡ.

Nhưng người trước mắt này dường như có thể giúp y.Trương Đại Thiện nhân dò hỏi: “Dám hỏi Tiên Tôn, Ngài xem Tại hạ có thích hợp tu tiên chăng?”Càn Nguyên suy tư.

Nhân Gian kỳ thực cũng có người tu luyện, chỉ là theo thời gian trôi đi, người tu luyện ngày càng ít đi.

Không phải là không có người nguyện ý tu luyện, mà là vì Thánh nhân đã chia Hồng Hoang thành Tam Giới: Thứ nhất là Hồng Hoang thế giới, thứ hai là Nhân Gian Giới, thứ ba là Địa Phủ.Hồng Hoang thế giới, tự nhiên là nơi của người tu luyện.

Còn về Nhân Gian Giới thì về cơ bản là người phàm, đương nhiên cũng có người tu luyện, nhưng ngày càng ít đi, bởi vì ở Nhân Gian Giới một số bí pháp tu luyện đã không còn, cũng không có người có thể truyền thừa lại.Còn về Địa Phủ thì không cần nói, đó là một nơi vô cùng thần bí, Địa Phủ kỳ thực cũng có một quần thể sinh vật sinh tồn.Sau một hồi trầm tư, Càn Nguyên nhìn Trương Đại Thiện nhân nói: "A a, có một số chuyện không cần phải vội, trước tiên hãy giải quyết sự tình bên cạnh ngươi đi."Trương Đại Thiện nhân gật đầu, cười nói: "Nếu đã vậy, Tiên Tôn theo Tại hạ về nhà đi."Càn Nguyên lắc đầu, nhìn đồ ăn trên bàn nói: "Ngô chưa dùng xong món ăn này."Trương Đại Thiện nhân cười ha hả, nói: "Đồ ăn ở đây bình thường thôi.

Trong nhà Tại hạ có vài vị đầu bếp giỏi, làm đồ ăn còn ngon hơn ở đây nhiều.

Tiên Tôn theo Tại hạ về, Tại hạ sẽ sai người làm lại món mới cho Ngài."Nói xong, Trương Đại Thiện nhân nhìn Càn Nguyên, trong ánh mắt tràn đầy mong đợi, hy vọng Càn Nguyên có thể đồng ý.Càn Nguyên nhìn Trương Đại Thiện nhân, khẽ mỉm cười, cũng không từ chối, nhưng cũng không có ý định rời đi, vừa ăn uống vừa tò mò hỏi: "Ngô xem quán rượu này dường như bình thường, vừa rồi ngươi cũng nói, đầu bếp ở nhà ngươi làm đồ ăn cũng ngon hơn ở đây, vậy hôm nay vì sao lại đến nơi này?"Trương Đại Thiện nhân thở dài bất đắc dĩ một tiếng, thấp giọng nói: "Vì chuyện trong nhà khiến tâm tình

Tại hạ buồn bực, nên Tại hạ tìm một nơi uống rượu.

Các tửu lầu lớn bình thường Tại hạ hay đến, ở đó sẽ có bằng hữu.

Nếu có nhiều bằng hữu, e rằng họ sẽ chào hỏi Tại hạ, không chừng mọi người sẽ uống một chút, nên Tại hạ muốn tìm một quán nhỏ hơn, bởi vậy mới đến đây."“Nhưng người ở đây dường như cũng có không ít người nhận ra ngươi?" Càn Nguyên hỏi.Trương Đại Thiện nhân gật đầu, bất đắc dĩ nói: “A, người ở đây đều là láng giềng của Tại hạ, nên cũng có một số người nhận ra Tại hạ."Càn Nguyên không hỏi nữa, yên lặng dùng bữa.Thấy Càn Nguyên không có ý định rời đi, Trương Đại Thiện nhân tự nhiên cũng không tiện nói thêm.Dùng bữa gần xong, Càn Nguyên lau miệng, dáng vẻ đã rượu no cơm say.

“À phải rồi, trong nhà ngươi rốt cuộc có chuyện gì vậy?" Càn Nguyên vừa hỏi, vừa rót cho y một chén trà.Trương Đại Thiện nhân cười khổ, kể cho Càn Nguyên nghe chuyện xảy ra trong nhà.Trương Đại Thiện nhân là thủ phú ở địa phương, gia tài vạn quán, thuộc loại người như vậy, tự nhiên phải cưới vài người phụ nữ.Một ngày nọ mấy tháng trước, Nhị thái thái trong nhà Trương Đại Thiện nhân chợt đột ngột qua đời.

Từ sau khi vị này mất đi, trong nhà liền xuất hiện chuyện lạ.

Mỗi đêm đều nghe thấy có người khóc thút thít trong sân.Nếu đêm nào không có tiếng khóc thút thít, thì sẽ có một người chết đi.Trong một thời gian ngắn, cho đến hôm nay, đã có hơn chục người chết.

May mắn là những người chết đều là gia nô hoặc kẻ hầu của y, còn người trong gia quyến của y thì không có chuyện gì.Tuy gia quyến không có chuyện gì, nhưng mỗi khi có một người chết đi, thì trong số những người nhà của y sẽ có người bệnh nặng một trận, sau đó một thời gian sẽ khỏi.

Chỉ là sau khi khỏi bệnh, tính cách của những người nhà này sẽ thay đổi lớn, tóm lại đâu đâu cũng lộ vẻ kỳ quái.Hiện tại, Trương Đại Thiện nhân đã tạm thời giam những người nhà đó lại, phòng tránh họ làm ra những chuyện bất lợi.Trương Đại Thiện nhân nói xong, nhìn Càn Nguyên hỏi: "Càn Nguyên Đại Thần, Ngài xem việc này là sao?"Càn Nguyên khẽ mỉm cười, nhàn nhạt nói: "A a, chẳng qua là yêu ma quỷ quái tác quái mà thôi.

Có thể là yêu quái, có thể là quỷ loại.

Nhưng ngươi không cần lo lắng nữa, Ngô xuất diện tự nhiên có thể giúp ngươi giải quyết việc này.""Thật sự có thể sao?" Trương Đại Thiện nhân có chút không tin.

Y biết Tiên Tôn trước mặt có bản sự, nhưng có thể giúp y giải quyết sự tình lại là chuyện khác rồi.Chợt, Trương Đại Thiện nhân nhớ ra một vấn đề, nhìn Càn Nguyên hỏi: "Tiên Tôn, không biết quý danh cao tánh của Ngài là gì ạ?""Ngô chính là người của Càn Nguyên Tiên Cung.

Tên họ gì không quan trọng nữa, cái danh Tiên Tôn này cũng không tệ." Càn Nguyên cười nói.Trương Đại Thiện nhân chớp chớp mắt, chợt kinh hô: "Ngài là người của Càn Nguyên Tiên Cung?

Vậy Ngài có biết một người tên Phi Vũ không ạ?"Càn Nguyên nhất thời ngây người.

Nơi này là Nhân Gian Giới, chuyện Hồng Hoang làm sao người Nhân Gian Giới có thể biết được?

Phi Vũ chính là đệ tử của Ngô, bản thể là Phượng Hoàng tộc.

Chương 271

Chẳng lẽ Trương Đại Thiện nhân này có duyên phận với Phượng Hoàng tộc?Càn Nguyên nhìn y, yên lặng gật đầu nói: “Nhận thức.

Ngươi quen biết Phi Vũ như thế nào?”Trương Đại Thiện nhân nói: “Tiên Tôn, chuyện này phải kể từ khi Tại hạ còn nhỏ.

Khi còn nhỏ Tại hạ nhặt được một vật, vật đó dường như rất quan trọng đối với Tiên tử Phi Vũ kia.

Sau đó Tại hạ đã đưa vật đó cho nàng, Tiên tử cũng đáp ứng Tại hạ, sau này sẽ đến tìm Tại hạ, thu Tại hạ làm đệ tử.

Chỉ là, chờ đợi nhiều năm như vậy, chắc Tiên tử đã quên rồi chăng.

Tại hạ hiện tại đã già rồi, thêm vài năm nữa e rằng sẽ chết.

Nghe nói trên trời một ngày, dưới trần ba năm, Tại hạ e rằng không còn hy vọng nữa.

Chỉ là, không ngờ Tiên Tôn Ngài lại cũng là người của Càn Nguyên Tiên Cung, thật quá trùng hợp.”Càn Nguyên cười ha hả, chấm dứt câu chuyện, không tiếp tục chủ đề này với Trương Đại Thiện nhân, bởi vì nếu cứ nói nữa, e rằng sẽ tiết lộ thân phận của Ngô.Càn Nguyên nhìn y, nhàn nhạt nói: “Nếu ngươi đã quen biết Phi Vũ, nàng cũng đã đáp ứng ngươi, vậy ngươi cứ yên tâm đi.

Ngô sẽ nói chuyện này với nàng, khi đó nàng tự nhiên sẽ đến tìm ngươi.”Trương Đại Thiện nhân gật đầu, trong lòng mừng rỡ như nở hoa.

Hôm nay thật quá may mắn, không ngờ lại gặp được người của Càn Nguyên Tiên Cung.

Tuy y cũng không biết Càn Nguyên Tiên Cung là giáo phái gì, là tiên môn nào, nhưng chỉ cần có thể tu tiên là đủ rồi.Lúc này, Càn Nguyên nhìn y, nhàn nhạt nói: "Thôi được rồi, Ngô đã dùng xong rồi, chúng ta hiện tại có thể đi đến nhà ngươi rồi." Trương Đại Thiện nhân gật đầu lia lịa, vội vàng thân dẫn Càn Nguyên về nhà.Nhà của Trương Đại Thiện nhân rất lớn, là một tứ tiến tứ xuất viện tử.

Phía trước là nơi ở của nam giới và nơi xử lý công việc.

Phía sau thì là nơi ở của gia quyến.Nơi yêu quái quấy phá là một tiểu hoa viên ở hậu trạch.

Hiện tại tiểu hoa viên đã bị phong tỏa, không ai được phép ra vào.Và, Trương Đại Thiện nhân cũng đã mời một kẻ có chút bản sự, người này đã dùng trận pháp chi thuật giúp tạm thời phong ấn hoa viên, muốn trấn áp yêu quái.Nhưng, trận pháp này chỉ trấn áp được một thời gian ngắn, căn bản không có tác dụng.Nhưng, đó là chuyện sau khi kẻ kia rời đi.

Trước khi kẻ kia rời đi, trận pháp này thật sự có tác dụng.E rằng, yêu quái kia không muốn tranh đấu với người này, nên cố ý giả vờ bị trấn áp, đợi sau khi người kia đi rồi, lại xuất hiện.Trương Đại Thiện nhân cũng không vội vàng để Càn Nguyên giúp hàng phục yêu ma.

Y dẫn Ngài đi dạo một vòng, sau đó nói: "Tiên Tôn Ngài hiện tại hãy nghỉ ngơi, buổi tối Tại hạ sẽ sai đầu bếp làm vài món ngon, Ngài hãy nếm thử trước."Càn Nguyên nhìn y, hỏi: "Ngươi không hề vội vàng sao?"Trương Đại Thiện nhân bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Tại hạ cũng nóng lòng lắm chứ, chỉ là nóng lòng cũng không có cách nào.

Chuyện này đều xuất hiện vào buổi tối, ban ngày thì không có chuyện gì."Càn Nguyên gật đầu, cười nói: "Nếu đã vậy, vậy thì cứ chờ tên kia xuất hiện rồi Ngô sẽ thu thập hắn."Buổi chiều, Càn Nguyên trực tiếp nghỉ ngơi.

Vì Trương Đại Thiện nhân không vội đối phó, vậy Ngô tự nhiên càng không vội.

Dù sao cũng không phải là chuyện của Ngô.Gia nhân của Trương Đại Thiện nhân tuy có chút biến hóa, nhưng đều không có nguy hiểm đến tính mạng, bởi vậy Càn Nguyên không lo lắng.Buổi tối, Trương Đại Thiện nhân sai người trong phòng bếp bắt đầu nấu ăn, làm tất cả những món sở trường một lượt, để Càn Nguyên phẩm thưởng.Càn Nguyên cũng không vội, vừa ăn uống vừa nói chuyện với Trương Đại Thiện nhân.Trương Đại Thiện nhân tuy không vội, nhưng hiện tại dù cho có ăn uống no say cũng không có tâm tình.

Nhưng vì có Càn Nguyên xuất hiện, nên khẩu vị của y lại tốt hơn không ít, ăn cũng nhiều hơn một chút.

"Tiên Tôn, xem lúc nào Ngài ra tay ạ?" Trương Đại Thiện nhân hỏi.Nghe hỏi vậy, Càn Nguyên khẽ mỉm cười, nhàn nhạt nói: "Không vội.

Chúng ta cứ ở đây chờ hắn xuất hiện.

Hắn chẳng phải mỗi đêm đều xuất hiện ư?

Vậy thì chúng ta cứ ở đây chờ, tất sẽ xuất hiện."Trương Đại Thiện nhân gật đầu, bởi vì y cũng không hiểu những chuyện này, nên chỉ có thể nghe theo lời Càn Nguyên.Nói chuyện một hồi sau, bên ngoài chợt nổi lên một trận cuồng phong.Cùng với cuồng phong quét qua, một trận tiếng khóc thút thít của nữ nhân chợt vang lên trong sân.Trương Đại Thiện nhân nhìn Càn Nguyên, nói: "Chính là tiếng khóc đó." Nghe thấy tiếng này, Trương Đại Thiện nhân cũng có chút sợ hãi, nhưng nghe lâu rồi, tự nhiên cũng không sợ nữa.Càn Nguyên nghe vài tiếng, khẽ mỉm cười.

Vốn dĩ Ngô cho rằng có thể là một cô hồn dã quỷ, nhưng không ngờ lại không phải, lại là một yêu tinh, chính là một Cửu Vĩ Hồ.Càn

Nguyên đối phó với loại tiểu yêu tinh này, hầu như không cần ra tay.Nhìn Trương Đại Thiện nhân có chút căng thẳng, Càn Nguyên khẽ mỉm cười, sau đó khẽ dương tay, thấy tiếng gió bên ngoài chợt ngừng lại.Ngay sau đó, Càn Nguyên nhìn ra bên ngoài, lạnh giọng nói: "Vào đi."Cùng với tiếng nói của Ngô, một nữ nhân thân mặc y phục trắng dường như bị ai đó đẩy vào, trực tiếp ngã xuống trước mặt Càn Nguyên và Trương Đại Thiện nhân.Nữ tử này mặt mày kinh hoàng, nhìn Càn Nguyên không nói nên lời.Bởi vì hiện tại nàng căn bản không thể khống chế được bản thân, dường như có thứ gì đó đã giam cầm nàng, trực tiếp kéo nàng vào đây, không hề có chút sức mạnh phản kháng nào.Con Cửu Vĩ Hồ này lại vô cùng thông minh, biết không đánh lại được người ta, vội vàng quỳ xuống khấu đầu: "Tiên Tôn tha mạng, Tiên Tôn tha mạng ạ."Càn Nguyên nhìn con Cửu Vĩ Hồ này một cái, nhàn nhạt hỏi: "Ngô hỏi ngươi, vì sao lại muốn tai họa nhà người ta?

Ngươi và Trương Đại Thiện có thù oán ư?""Có cừu oán, nếu không ta cũng sẽ không tìm phiền phức." Cửu Vĩ Hồ nói.Càn Nguyên nhìn Cửu Vĩ Hồ, cau mày hỏi: "Vậy, ngươi có thù oán gì với Trương Đại Thiện nhân?"Cửu Vĩ Hồ nhìn Trương Đại Thiện nhân, hung ác nói: "Mấy chục năm trước, người này đã trộm pháp bảo của ta.

Vốn dĩ, lần đó ta định lấy pháp bảo về, nhưng ai ngờ pháp bảo lại biến mất."Càn Nguyên nghe vậy liền ngây người, bởi vì pháp bảo của Cửu Vĩ Hồ hẳn chính là pháp bảo mà Trương Đại Thiện nhân đã đưa cho Phi Vũ.

Xem ra thật là nhân quả tuần hoàn a.Cau mày trầm tư một lát sau, Càn Nguyên nhìn Trương Đại Thiện nhân, sau đó lại nhìn Cửu Vĩ Hồ: "Tuy chuyện có nguyên do, nhưng ngươi cũng không nên tàn hại tính mạng người khác."Cửu Vĩ Hồ nhìn Càn Nguyên, cúi đầu không dám lên tiếng nữa.Càn Nguyên trầm ngâm, cũng có chút bất đắc dĩ.

Chuyện này quả thực đều do đệ tử của Ngô gây ra.

Cửu Vĩ Hồ kỳ thực cũng là một kẻ bị hại, còn về Trương Đại Thiện nhân cũng là một kẻ bị hại, bởi vì Trương Đại Thiện nhân căn bản không biết đó là pháp bảo.Sau đó, Càn Nguyên nói: "Chuyện này Ngô đã rõ, chuyện năm xưa đều do đệ tử Phi Vũ của Ngô gây ra.

Nhưng Phi Vũ cũng không biết những chuyện này, nếu biết thì tự nhiên sẽ không lấy kiện pháp bảo đó."Sau một hồi trầm tư, Càn Nguyên nói: "Thế này đi, Phi Vũ đã lấy đi pháp bảo của ngươi, vậy Ngô sẽ để ngươi bái sư vào Càn Nguyên Tiên Cung, ngươi thấy sao?

Coi như là sự bồi thường cho ngươi."Cửu Vĩ Hồ vừa nghe, không khỏi chớp chớp mắt, có chút ngạc nhiên nhìn Càn Nguyên.

Nàng biết tên Càn Nguyên Tiên Cung, không ngờ đó lại là nơi mà ngay cả Thánh nhân cũng kiêng sợ.

Nếu thật sự có thể bái sư ở đó, chẳng phải sau này sẽ bình bộ thanh vân sao?Chỉ là, thật giả của người này không thể xác định được a.Sau đó, Cửu Vĩ Hồ nói: "Mọi việc đều nghe theo Tiên Tôn." Cửu Vĩ Hồ đâu phải là kẻ ngu dốt chút nào, nàng đâu phải đối thủ của người ta, bởi vậy, điều tiên quyết là phải bảo toàn tính mạng của mình.Trương Đại Thiện nhân có chút mục trừng khẩu ngốc, không ngờ chuyện lại kết thúc nhanh như vậy.Sau một hồi, Càn Nguyên nói: "Được rồi, nếu đã vậy thì hãy sai người khôi phục tất cả gia quyến của Trương Đại Thiện nhân đi." Cửu Vĩ Hồ gật đầu.

Lúc này, nàng cảm thấy thân thể chợt nhẹ nhõm, cỗ sức mạnh bị người ta khống chế kia cũng vô ảnh vô tung rồi.Cửu Vĩ Hồ thân hình khẽ lóe lên, liền biến mất không thấy tăm hơi.Trương Đại Thiện nhân nhìn nơi trống rỗng, có chút lo lắng hỏi: "Tiên Tôn, nó sẽ không bỏ trốn luôn chứ?"Càn Nguyên cười ha hả, nhìn Trương Đại Thiện nhân nói: "Nếu không phải kẻ ngu dại, tự nhiên sẽ không bỏ trốn." Khi Càn

Nguyên nói ra những lời này vô cùng tự tin, bởi vì thực lực của Ngô có thể dễ dàng diệt đi Cửu Vĩ Hồ.

Tất Cửu Vĩ Hồ cũng biết điều đó một chút, không thể bỏ trốn.

Cửu Vĩ Hồ bỏ trốn kỳ thực cũng không sao, bởi vì nếu nàng bỏ trốn, e rằng sẽ không quay lại nữa.Vả lại, Càn Nguyên đã đáp ứng Cửu Vĩ Hồ sẽ để nàng tiến vào Càn Nguyên Tiên Cung, Cửu Vĩ Hồ cũng biết Càn Nguyên Tiên Cung.

Vì muốn có thể tiến vào Càn Nguyên Tiên Cung, nàng cũng sẽ không bỏ trốn.

Nếu bỏ trốn, thì tên đó chỉ số thông minh cũng không được rồi.Cửu Vĩ Hồ vốn định bỏ trốn, nhưng sau đó, nàng đã quay lại.

Bởi vì dù sao đây cũng là một cơ hội có thể gia nhập Càn Nguyên Tiên Cung, những người khác đều không thể có cơ hội như vậy.

Đã có cơ hội này, tự nhiên hy vọng có thể gia nhập vào đó.

Đó là chuyện có thể trực tiếp thay đổi vận mệnh, nàng sẽ không ngu ngốc bỏ qua cơ hội này.Chẳng mấy chốc, Cửu Vĩ Hồ đã quay lại.Càn Nguyên thấy nàng quay lại, hài lòng gật đầu, sau đó nói: "Không tệ không tệ.

Nếu đã quay lại, vậy xem ra ngươi hy vọng có thể bái sư vào Càn Nguyên Tiên Cung." Nói xong, Càn Nguyên sờ cằm suy tư một lúc, nói: "Thôi được rồi, ngươi cứ ở đây đợi Ngô vài ngày, Ngô sẽ sai Phi Vũ của Càn Nguyên Tiên Cung đến một chuyến, nàng sẽ sắp xếp những chuyện còn lại."Trương Đại Thiện nhân vội vàng cúi mình, cung tiễn Càn Nguyên.Càn Nguyên lóe thân, trực tiếp quay về Càn Nguyên Tiên Cung trong Hồng Hoang, sau đó sai tiểu đồng đi gọi tất cả đệ tử của Ngô trở về.Lần này, may mắn gặp được thỉnh cầu của Trương Đại Thiện nhân, nếu không thì có thể Ngô đã thật sự bị Phi

Vũ quên mất.

Tuy đối với Ngô, kỳ thực không phải là chuyện lớn, nhưng sự quên lãng của Ngô lại mang đến tổn hại mang tính hủy diệt cho người ta.Nếu Ngô không xuất hiện, thì e rằng cả nhà Trương Đại Thiện nhân sẽ không có kết cục tốt đẹp, Trương Đại Thiện nhân cũng sẽ từ đó oán hận Phi Vũ chăng?

Còn về Cửu Vĩ Hồ, cũng vậy.Lúc này, Long Nữ bắt đầu săn giết Thiên sứ tộc, thu thập dược liệu rồi.Chợt bị Sư Tôn triệu hoán trở về, nàng cứ ngỡ đã xảy ra đại sự, nếu không Sư Tôn cũng không thể triệu tập toàn bộ trở về Càn Nguyên Tiên Cung.Bởi vậy, khi những người này trở về, trong lòng có chút thấp thỏm.Đợi mọi người gặp Càn Nguyên xong, sau đó ai nấy ngồi xuống, trong lòng chợt yên ổn.

"Nghe nói các ngươi đang săn giết Thiên sứ tộc?" Càn Nguyên nhìn các đệ tử này, nhàn nhạt hỏi.Mấy trăm năm không gặp, các đệ tử này xem ra đều đã trưởng thành không ít, đặc biệt là khí thế trên thân, không còn là những tiểu nữ hài năm xưa nữa, hiện tại đều đã trầm trọng hơn không ít, trên thân toát ra một khí tức sắc bén.

"Sư Tôn, Thái Thượng Lão Quân sai chúng con tổ thành vài đội người đi săn giết Thiên sứ tộc, thu thập những thứ dùng để luyện chế binh khí." Vân Tiêu nói với Sư Tôn về kế hoạch đại khái.Càn Nguyên nghe xong, hài lòng gật đầu, cười nói: "A a, không tệ a.

Chiến lực của Thiên sứ tộc thế nào?

Các ngươi đã giao thủ rồi, tất đã có một sự hiểu biết nhất định về chúng."Long Nữ bĩu môi, có chút ủy khuất: "Mạnh lắm ạ, chúng có thể phục sinh, quan trọng nhất là không sợ chết.

Khi đến thời khắc then chốt sẽ tự bạo, phiền phức vô cùng."Càn Nguyên khẽ mỉm cười, bất đắc dĩ nói: "Tinh thần của người ta thật đáng nể.

Nếu người Hồng Hoang chúng ta có tinh thần như vậy, e rằng sớm đã đuổi chúng đi rồi."Lời nói này kỳ thực cũng không phải là không có lý, nhưng cũng không hoàn toàn có lý.Càn Nguyên hỏi xong tình hình Hồng Hoang, liền không nói nữa.Thấy Càn Nguyên không nói, mấy cô gái lại nghi ngờ.

Sư Tôn triệu tập họ về, chẳng lẽ chỉ để hỏi chuyện Hồng Hoang sao?

Dường như không hợp lý lắm a.

Khẳng định có chuyện khác, nhưng Sư Tôn vì sao lại không nói?

Chẳng lẽ đang đợi họ hỏi sao?Nhưng, mọi người hiện tại đều không muốn hỏi, bởi vì họ cũng không biết chuyện gì, vạn nhất khiến Sư Tôn không vui thì hỏng bét.Tuy Sư Tôn ít khi tức giận, nhưng nếu Sư Tôn mà tức giận, thì họ không thể chịu đựng nổi.

Chủ yếu là vì không biết chuyện gì, nên đều không dám hỏi.Vì không có ai hỏi, vậy thì chỉ có Vân Tiêu có thể mở lời.Bởi vì Vân Tiêu là Đại sư tỷ trong số mấy người họ a, chuyện này nếu người khác không làm, vậy thì nàng sẽ làm.

Chương 272

“Sư Tôn, Ngài triệu con về có phải có chuyện gì chăng?” Vân Tiêu hỏi.

“Ừm, có chút chuyện.” Càn Nguyên nhìn nàng, nhàn nhạt nói: “Mọi chuyện đều là nhân quả tuần hoàn, có nhân tất có quả.

Bởi vậy làm việc cần phải hiểu rõ một số điều.

Khi làm ra một chuyện, có thể sẽ tạo ra một số ảnh hưởng, vậy thì phải suy nghĩ đến việc loại bỏ ảnh hưởng đó.” “Nói trắng ra một chút, các ngươi cần phải nhìn xa một chút.

Làm việc cần phải suy nghĩ đến hậu quả, bóp chết những hậu quả xấu từ trong trứng nước, hoặc chuẩn bị trước để ứng phó với những hậu quả có thể phát sinh.” Mọi người không biết vì sao Càn Nguyên chợt nói ra những lời này, nhưng ai nấy cũng biết Càn Nguyên có ẩn ý, nhưng rốt cuộc là ẩn ý gì, quả thực họ không biết.Thấy mấy cô gái đều lộ vẻ mờ mịt, Càn Nguyên cười ha hả, tiếp tục nói: “Phi Vũ, ngươi từng làm một việc gì đó, nhưng hiện tại lại quên mất rồi chăng?”Phi Vũ giật mình, trầm tư một lát, rồi nghiêm túc lắc đầu nói: “Dạ không ạ.”“Hãy suy nghĩ kỹ hơn một chút.” Càn Nguyên nhìn Phi Vũ, có chút đau đầu.

Bởi vì thông thường chỉ cần chỉ điểm, đệ tử có thể hiểu ra.

Ai ngờ Ngô đã nhắc nhở, nàng lại vẫn không nhớ ra, xem ra nàng thật sự đã quên mất chuyện đó rồi.Càn Nguyên nhìn những người khác, cười nói: “Cũng là vậy, các ngươi đã đáp ứng người khác một việc, nhưng hiện tại lại quên mất rồi.” Câu nói cuối cùng, tuy là nói cho mọi người nghe, nhưng kỳ thực vẫn là để nhắc nhở Phi Vũ.Nhưng Phi Vũ có lẽ vì chuyện Thiên sứ tộc gần đây, nên thật sự

đã quên mất chuyện của Trương Đại Thiện nhân.Thấy Phi Vũ không có dáng vẻ như Ngô mong muốn, Càn Nguyên có chút bất đắc dĩ, xem ra chỉ có thể nói thẳng ra.

"Phi Vũ, ngươi từng xuống Nhân Gian phải không?" Càn Nguyên hỏi.Phi Vũ khẽ giật mình, lập tức yên lặng gật đầu nói: "Dạ có ạ." "Vậy ngươi có nhớ một người họ Trương không?" Càn Nguyên tiếp tục hỏi.Phi Vũ gật đầu, nghiêm túc nói: "Con biết ạ.

Tiểu tử đó giờ hẳn đã trưởng thành rồi.

Khi còn nhỏ, con thấy trong tay hắn có một kiện pháp bảo, nên đã lấy đi, sau đó đáp ứng sẽ thu hắn làm đệ tử."Càn Nguyên nghe Phi Vũ nói vậy, có chút dở khóc dở cười, bất đắc dĩ nói: "Nếu đã biết, vừa rồi Ngô hỏi, vì sao lại không nói?"Phi Vũ bất đắc dĩ nhìn Sư Tôn, ủy khuất nói: "Sư Tôn, Ngài không phải hỏi con có quên chuyện gì sao?

Chuyện này con nhớ mà."" Cái này…" Càn Nguyên nhất thời không biết phải nói gì.Hóa ra Phi Vũ nhớ rõ chuyện này, nhưng đã nhớ rõ chuyện này vì sao lại chậm chạp không đi thực hiện lời hứa?Càn Nguyên bất đắc dĩ thở dài một tiếng, khẽ lắc đầu, nhìn Phi Vũ nói: "Ngươi có biết hiện tại Trương Đại Thiện nhân kia suýt nữa bỏ mạng không?

Nếu không Ngô tình cờ gặp được, e rằng hắn đã chết rồi.

Sở dĩ hắn suýt chết, là vì năm xưa ngươi đã lấy đi pháp bảo kia.

Pháp bảo đó là vật của một yêu quái.

Ngươi đã lấy đi pháp bảo, yêu quái kia muốn tìm người đó báo thù.

Ban đầu khi ngươi lấy đi pháp bảo, chẳng lẽ không hề suy nghĩ một chút, một vật như vậy vì sao lại xuất hiện ở đó sao?" "Và, ngươi đã đáp ứng người ta một vài chuyện, nên phải làm một vài chuẩn bị

chứ.

Tuy ngươi không quên chuyện này, nhưng lại luôn không làm.

Chẳng lẽ ngươi muốn đợi người đó chết đi rồi mới thu làm đệ tử ư?"Nghe xong lời Càn Nguyên, Phi Vũ ủy khuất cúi đầu, im lặng không nói.

Nàng đâu biết sự tình sẽ thành ra như vậy.

Gần đây nàng vẫn luôn đối phó với Thiên sứ tộc, cũng không có tâm tư lo những chuyện khác.Càn Nguyên nhìn mọi người một lượt, nhàn nhạt nói: "Chuyện của Phi Vũ cũng là để nhắc nhở các ngươi.

Các ngươi phải ghi nhớ, làm việc cần phải nhìn xa trông rộng, mỗi một chuyện đều là nhân duyên nghiệp chướng, có nhân tất có quả.

Có lẽ các ngươi chỉ làm một chuyện nhỏ tưởng chừng không đáng kể, nhưng có thể sẽ ảnh hưởng đến người khác.

Nếu giống như Ngô, không bận tâm thì không sao, nhưng nếu các ngươi có bận tâm, thì cần phải suy nghĩ kỹ một phen."Mọi người gật đầu, ai nấy suy tư, hồi tưởng lại những việc mình đã làm, chẳng phải cũng sẽ gặp phải tình huống như Phi Vũ sao.Nhưng hồi tưởng rồi, sau khi hồi tưởng, họ phát hiện thật sự có những chuyện đã làm chưa đủ chu đáo.Vân Tiêu nhìn Sư Tôn, cau mày nói: "Sư Tôn, vậy con hiện tại phải làm sao?

Con nên đi giải quyết chuyện của con trước, hay đối phó với Thiên sứ tộc trước ạ?"Càn Nguyên khẽ lắc đầu, cười nói: "Ngô không biết, đó là chuyện của các ngươi.

Nếu các ngươi nhất định phải làm ngay bây giờ thì hãy đi làm.

Nếu không cần làm ngay bây giờ, cũng có thể một thời gian nữa mới làm.

Còn Phi Vũ, hiện tại hãy xuống Nhân Gian một chuyến đi, xử lý chuyện này.

Ngô đã đáp ứng sẽ để ngươi thu hai người đó làm đệ tử."Phi Vũ gật đầu, nói: "Sư Tôn, vậy con đi ngay đây."Càn Nguyên gật đầu, dặn dò: "Mau đi mau về.

Hiện tại Hồng Hoang động loạn, Ngô cũng không vội mang họ về.

Dặn dò một tiếng là được, rồi trở về đi."Phi Vũ đáp ứng một tiếng, trực tiếp hạ giới xuống Nhân Gian.Nhanh chóng, Phi Vũ đã gặp Trương Đại Thiện nhân và Cửu Vĩ Hồ.Trương Đại Thiện nhân nhìn thấy Phi Vũ, vội vàng cúi mình: "Tiên tử Ngài đã đến rồi ạ, thật xin lỗi, đã quấy rầy Ngài rồi." Trương Đại Thiện nhân kỳ thực trong lòng có chút lo lắng, bởi vì y cảm thấy mình đã đi mách nhỏ, có lẽ Tiên tử Phi Vũ kia cố ý không muốn gặp mình cũng không chừng, nhưng hiện tại đã nói ra chuyện này, buộc nàng phải đến gặp, bởi vậy y lo lắng Phi Vũ sẽ tức giận.Phi Vũ khẽ mỉm cười, cười khổ nói: "Ta sơ suất đại ý, quên mất Nhân Gian và Thiên Thượng không giống nhau lắm.

Vốn dĩ ta định một thời gian nữa sẽ đi tìm, nhưng tuế nguyệt bất nhiêu nhân, thời gian trôi qua lại nhanh chóng như vậy."Nói xong, Phi Vũ nhìn Cửu Vĩ Hồ, nói: "Ban đầu là pháp bảo của ngươi phải không, ta lại không hỏi kỹ, cứ tưởng là vật vô ý nhặt được.

Nhưng, hiện tại cũng không muộn.

Hiện tại ta sẽ thu hai vị làm đệ tử, sau này các ngươi chính là người của Càn Nguyên Tiên Cung ta."Vừa nói, Phi Vũ lấy ra vài món đồ đưa cho hai người, sau đó nói: "Hai ngươi hiện tại cứ ở đây tu luyện đi.

Bên trên gần đây không được thái bình, đi lên đó e rằng sẽ có nguy hiểm.

Tạm thời cứ ở đây tu luyện.

Đợi khi chuyện bên trên kết thúc, ta sẽ đến tìm, khi đó sẽ đưa các ngươi đi."Trương Đại Thiện nhân và Cửu Vĩ Hồ gật đầu, cả hai đều vô cùng vui mừng.

Đặc biệt là những thứ Phi Vũ đưa cho, càng khiến hai người đặc biệt hưng phấn.Phi Vũ đưa cho công pháp tu luyện và vài kiện pháp bảo.

Bởi vì ban đầu nàng đã lấy đi pháp bảo của Cửu Vĩ Hồ, nên lần này đưa pháp bảo tự nhiên phải tốt hơn pháp bảo của Cửu Vĩ Hồ một chút.Thật ra pháp bảo của Cửu Vĩ Hồ không tốt, sở dĩ Phi Vũ muốn lấy, là vì pháp bảo đó đẹp.Và cũng rất thích hợp với nàng, nên nàng mới muốn lấy.

"Cửu Vĩ Hồ, ngươi đã tu luyện mấy ngàn năm rồi, nên phải giúp đỡ tiểu sư đệ này nhiều hơn.

Đợi sau khi ta đưa các ngươi về, ta sẽ tự mình giáo đạo." Phi Vũ nói.Cửu Vĩ Hồ gật đầu, chợt nói: "Sư Tôn, người không đi đối phó Thiên sứ tộc sao?""Ồ?" Phi Vũ có chút kinh ngạc: "Ngươi ở Nhân Gian mà cũng biết chuyện Thiên sứ tộc sao?"Cửu Vĩ Hồ gật đầu, chớp chớp đôi mắt vô cùng xinh đẹp, sau đó nghiêm túc nói: "Sư Tôn, con ở Nhân Gian đã thấy Thiên sứ tộc, và nghe nói một số chuyện, dường như Thánh nhân đang đối phó với chúng, nên có một số Thiên sứ tộc dường như đã xuống Nhân Gian rồi.""Thế ư?

Xem ra chuyện này không hề đơn giản." Phi Vũ khẽ cau mày, trầm tư một lát nói: "Việc này quan hệ trọng đại, ta phải trở về bẩm báo Sư Tôn.

Các ngươi cứ ở đây an tâm tu luyện đi."Lúc rời đi, Phi Vũ nói xong, quay người lại nói: "À phải rồi, vị mà trước đây các ngươi đã gặp chính là Sư Tôn của ta, sau này nếu có gặp lại, thì phải gọi là Sư

Tổ.”Cửu Vĩ Hồ và Trương Đại Thiện nhân gật đầu, cả hai đều có chút kinh ngạc.Đặc biệt là Cửu Vĩ Hồ, tuy không biết địa vị của Phi Vũ trong Càn Nguyên Tiên Cung, nhưng địa vị của Phi Vũ dù có thấp đến đâu, cũng là đệ tử của Càn Nguyên Tiên Cung.

Vậy thì Sư Tôn của nàng ở Càn Nguyên Tiên Cung cũng có địa vị vô cùng siêu nhiên.Cửu Vĩ Hồ biết ít, nàng chỉ biết Càn Nguyên Tiên Cung lợi hại, còn về những chuyện khác thì kỳ thực không mấy rõ ràng.Dặn dò xong mọi việc, Phi Vũ trực tiếp quay về Càn Nguyên Tiên Cung.Vốn dĩ nàng tưởng chỉ là thu hai người làm đệ tử, nhưng không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ, đó là biết được một hành động bí mật của Thiên sứ tộc.Thấy Phi Vũ quay về, mọi người đều có chút ngạc nhiên, bởi vì tốc độ quá nhanh a.Chỉ trong một chén trà công phu, nàng đã quay về.

Tuy Càn Nguyên bảo nàng mau chóng quay về, nhưng cũng không đến mức quay về nhanh như vậy a.Phi Vũ và chư vị hành lễ xong, nhìn Càn Nguyên nói: “Sư Tôn, mọi việc đã giải quyết xong, con còn có thu hoạch bất ngờ nữa ạ.”Mọi người nghe vậy, đều tò mò.Càn Nguyên cũng có chút tò mò.

Ở Nhân Gian Ngô lại không hề hay biết, Phi Vũ lại có thu hoạch bất ngờ ư.Lúc này, Phi Vũ cười nói: “Sư Tôn, Cửu Vĩ Hồ vô ý phát hiện Thiên sứ tộc ở Nhân Gian.

Tuy không biết chúng muốn làm gì, nhưng căn cứ vào lời Cửu Vĩ Hồ nói, e rằng có không ít Thiên sứ tộc đã hạ giới.

Ngài xem phải làm sao ạ?”Càn Nguyên trầm ngâm, cười nói: “Chúng xuống hạ giới tự nhiên là muốn thống trị hạ giới, hoặc tuyên dương Thiên sứ tộc, khiến người dân tín phụng chúng.

Giống như Nhân Gian hiện tại, Nhân Gian xuất hiện vốn là do người Hồng Hoang chúng ta tạo ra, Thiên sứ tộc tất cũng hy vọng có

thể tạo ra một quốc độ tín ngưỡng thuộc về chúng ở Nhân Gian Giới chăng.”“Vậy con nên làm sao đây ạ?” Vân Tiêu hỏi.Càn Nguyên nhìn nàng một cái, bất đắc dĩ hỏi: “Vấn đề này cần phải hỏi Ngô sao?

Chẳng lẽ các ngươi không để ý ư?”Mọi người nhìn nhau một cái, lập tức Bích Tiêu nói: “Theo con thấy, nhất định phải ngăn cản chúng.”Những người khác lần lượt phụ họa, kỳ thực họ cũng có cách nghĩ như vậy.

Thiên sứ tộc lại dám làm loạn ở Nhân Gian, tự nhiên phải tiêu diệt chúng.Càn Nguyên nhìn nàng một cái, cười nói: “Chuyện này cũng không phải chuyện của một mình Ngô.

Các ngươi có thể nói chuyện này cho Thánh nhân biết, xem thái độ của họ.

Theo cách nghĩ của các ngươi, Ngô cũng đồng tình với cách nghĩ của các ngươi.

Còn những Thánh nhân kia sẽ làm thế nào, thì Ngô không biết.

Hiện tại hãy đi thương lượng với các Thánh nhân kia đi.”Mọi người gật đầu, cúi mình cáo từ.Vân Tiêu cùng đoàn người trực tiếp đi đến Thiên Đình, bởi vì một số Thánh nhân không có mặt ở Thiên Đình, bởi vậy bất đắc dĩ chỉ có thể báo trước cho vài vị Thánh nhân đang có mặt.Vài vị Thánh nhân nghe vậy, lập tức sai người đi thông tri những vị Thánh nhân khác.

Họ cho rằng chuyện này quan hệ vô cùng trọng đại, nhất định phải xử lý càng sớm càng tốt.Thiên sứ tộc chợt đi đến Nhân Gian, chuyện này hiển nhiên vô cùng khó lường, bởi vậy nhất định phải điều tra xem rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng chuyện này hiện tại lại khá phiền phức, bởi vì Nhân Gian và Hồng Hoang có chút khác biệt.

Chương 273

Nếu đi đến đó, không thể phát sinh đại quy mô chiến đấu, bởi vì đại quy mô chiến đấu sẽ dẫn đến Nhân Gian xuất hiện các loại tai nạn, khi đó người phàm Nhân Gian sẽ là kẻ xui xẻo.

Đối với Thiên sứ tộc có thể không sao, nhưng đối với Thánh nhân lại là một chuyện vô cùng tồi tệ, bởi vậy nhất định phải ngăn chặn mọi chuyện xảy ra.Sau một thời gian, những vị Thánh nhân khác cuối cùng cũng đã đến.Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhìn một lượt, tò mò hỏi: "Chư vị, không biết có chuyện cấp bách gì mà lại triệu tập Bần Đạo đến vậy?

Chẳng lẽ Thiên sứ tộc có dị động?"Thái Thượng Lão Quân gật đầu, nhìn Phi Vũ, nhàn nhạt nói: "Phi Vũ, ngươi đã phát hiện ra chuyện này, vậy hãy nói đi."Phi Vũ gật đầu, nhìn mọi người một lượt, cười nói: "Chuyện này đệ tử cũng nghe đệ tử mới thu của đệ tử nói.

Bởi vì đệ tử có một số chuyện ở Nhân Gian, nên trước đây đã xuống Nhân Gian một chuyến.

Đệ tử của đệ tử đã nói với đệ tử, ở Nhân Gian đã phát hiện ra Thiên sứ tộc."Tiếp Dẫn Thánh Nhân nghe vậy, không khỏi cau mày.

Bởi vì hiện tại ở Nhân Gian kỳ thực Phật môn của Tây Phương Giáo đã chiếm giữ vị trí chủ đạo.

Nếu Thiên sứ tộc muốn làm loạn ở Nhân Gian, vậy kẻ xui xẻo nhất định sẽ là Tây Phương Giáo, Tây Phương Giáo tất nhiên cũng sẽ chịu tổn thất thảm trọng nhất.Bởi vậy, Tiếp Dẫn Thánh Nhân vô cùng quan tâm đến chuyện này, nhìn Phi Vũ, nghiêm túc hỏi: "Phi Vũ, chuyện này có đáng tin không?"Phi Vũ nhìn Tiếp Dẫn Thánh Nhân, nhàn nhạt nói: "Điều này đệ tử không thể xác định được.

Đệ tử chỉ nói ra những chuyện đệ tử biết.

Còn cụ thể tình hình thế nào đệ tử cũng không biết.

Trước đây đệ tử đã nói với Sư Tôn của đệ tử, Sư Tôn của đệ tử sai đệ tử nói cho chư vị Thánh nhân biết."Mọi người gật đầu, im lặng.Thiên sứ tộc đi đến Nhân Gian là một chuyện vô cùng đáng chú ý.Đặc biệt đối với Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn, càng quan trọng hơn.

Bởi vì hai người đều có truyền thừa ở Nhân Gian, người dân cũng đều tín phụng họ.

Nếu lúc này Nhân Gian bị Thiên sứ tộc xâm lấn, vậy sẽ mang đến phiền phức lớn cho Xiển giáo và Tây Phương Giáo.Sau một hồi lâu, Tiếp Dẫn Thánh Nhân mới nói: "Nếu đã vậy, vậy chúng ta hiện tại nên phái người đi thăm dò một chuyến, chỉ là không biết nên sai ai đi." Vấn đề này lại khiến mọi người đều cảm thấy có chút khó xử, bởi vì nếu sai người yếu đi thì không yên tâm, còn người mạnh thì lại không thể tách thân được.Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng khẽ cau mày.

Hiện tại đi Nhân Gian không phải là một lựa chọn thích hợp.

Người bình thường đi Nhân Gian quả thực cũng không có tác dụng.

Ví dụ như các đệ tử của Bần Đạo, những đệ tử đó, nếu thật sự đi Nhân Gian, kỳ thực tác dụng cũng không lớn, bởi vì họ đều là Kim Tiên, căn bản không đối phó được Thiên sứ tộc.Còn về Tây Phương Giáo, hiện tại cũng không có ai rảnh rỗi.Lúc này, Tiếp Dẫn Thánh Nhân chợt nhìn về phía Vân Tiêu, cười ha hả: "Vân Tiêu Tiên tử, không biết Càn Nguyên Tiên Cung xử lý chuyện phức tạp như thế nào?

Giúp Bần Đạo điều tra, nếu có nhu cầu gì, có thể mau chóng đề

xuất.”Vân Tiêu kỳ thực không sao cả, nhưng lại không muốn giúp đỡ Tiếp Dẫn Thánh Nhân, bởi vậy cố ý làm khó nói: “Chuyện này có chút phiền phức a.

Bởi vì người của Càn Nguyên Tiên Cung ta cũng không phải ít.

Bởi vậy đệ tử cần phải đi thu thập những dược liệu kia, để đối kháng Thiên sứ tộc, có lẽ không thể tách thân được a.”Lời này vừa nói ra, Tiếp Dẫn Thánh Nhân vội vàng nói: “A a, chuyện này ngươi không cần lo lắng.

Nếu đã để ngươi phụ trách chuyện Nhân Gian, vậy những chuyện khác tự nhiên Bần Đạo sẽ phụ trách.

Nếu ngươi đồng ý, Bần Đạo có thể giúp ngươi thu thập dược liệu và những thứ khác.”Nghe Tiếp Dẫn Thánh Nhân đã nói vậy, Vân Tiêu tự nhiên cũng không tiện làm khó, trực tiếp cười nói: “Ngài đã nói vậy rồi, vậy đệ tử tự nhiên không có ý kiến.”Những người khác cũng không có ý kiến, có ý kiến cũng không tiện nói ra.Và, trong số mọi người, cũng là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn Thánh Nhân hay gây chuyện nhất.

Chỉ cần hai người họ không có ý kiến, những người khác về cơ bản sẽ không phản đối.

“Vậy được, nếu không có chuyện gì, đệ tử hiện tại sẽ hạ giới.” Vân Tiêu nhìn vài vị Thánh nhân, trầm tư nói: “Không, hiện tại cũng không cần quá nhiều người đi.

Phi Vũ, Tử Nguyệt cùng Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu theo đệ tử đi là được.”Các Thánh nhân tự nhiên không có ý kiến.

Dù sao cũng đã giao việc cho nàng, còn về việc nàng làm thế nào thì đó không phải là vấn đề họ quan tâm nữa.Sau đó, Tiếp Dẫn Thánh Nhân chợt nói: “Được thôi.

Mấy vị ở Nhân Gian nếu có nhu cầu, hoặc cần người giúp đỡ, có thể trực tiếp đến nơi của Tây Phương Giáo ở Nhân Gian.

Chúng ta sẽ toàn lực chi trì.

Bần Đạo cũng sẽ thông tri, sai người toàn lực phối hợp chư vị."Vân Tiêu gật đầu.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy Tiếp Dẫn Thánh Nhân làm một chuyện như vậy.

Nàng nhớ dù làm chuyện gì, Tiếp Dẫn Thánh Nhân đều ngang nhiên cản trở, khiến việc làm chậm chạp, tóm lại là không hề sảng khoái mà làm.

Lần này lại không giống, không ngờ lại chủ động giúp đỡ.Xem ra, chuyện này gây tổn hại lớn cho Tây Phương Giáo.Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nói một phen lời lẽ tương tự với Tiếp Dẫn Thánh Nhân.

Ý đại khái là người của Đạo giáo ở Nhân Gian cũng sẽ toàn bộ giúp đỡ Vân Tiêu, để Vân Tiêu có thể mặc sức ra tay làm việc.Vân Tiêu tự nhiên vui mừng, bởi vì nói như vậy rất có lợi cho nàng.Sau khi mọi người đều không còn việc gì, Vân Tiêu và mấy người kia trực tiếp hạ giới xuống Nhân Gian.Ở Nhân Gian, Vân Tiêu hiện tại đã đến chỗ Trương Đại Thiện nhân.

Trước tiên phải hỏi Cửu Vĩ Hồ để hiểu rõ tình hình.Cửu Vĩ Hồ và Trương Đại Thiện nhân nhìn thấy nhiều Tiên nhân như vậy đến, suýt nữa không bị dọa chết.

Phi Vũ giới thiệu thân phận của Vân Tiêu và những người khác, rồi hỏi Cửu Vĩ Hồ: "Cửu Vĩ Hồ, trước đây ngươi thấy Thiên Sứ Tộc, không biết là thấy ở đâu?" Cửu Vĩ Hồ thông minh, biết Sư Tôn đột nhiên đến đây, tất nhiên là vì chuyện Thiên Sứ Tộc, nên vội vàng nói: "Sư Tôn, các vị Sư Thúc, đệ tử dẫn chư vị đi." Vân Tiêu và mấy

người gật đầu, cũng không phản đối.

Lúc này, Trương Đại Thiện Nhân có chút ngượng nghịu nhìn mọi người, do dự nói: "Cái đó, Sư Tôn, chư vị Sư Thúc, tiểu nhân có thể đi theo cùng xem không?" Mấy người nghe vậy, đều có chút bất ngờ nhìn Trương Đại Thiện Nhân.

Thực ra, mấy người họ đều khá tò mò về Trương Đại Thiện Nhân này, bởi vì họ biết Càn Nguyên là do quen Trương Đại Thiện Nhân mới biết chuyện của Phi Vũ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người có thể khiến Sư Tôn coi trọng hoặc yêu thích thì thực ra không hề đơn giản, ngay cả những Thánh Nhân kia cũng chưa chắc đã được Sư Tôn yêu thích, Trương Đại Thiện Nhân này có bản lĩnh gì đây?

Mấy người nhìn chằm chằm Trương Đại Thiện Nhân một lúc lâu, khiến Trương Đại Thiện Nhân trong lòng phát run, nhưng vẫn không thể nhìn ra điều gì đặc biệt trên người hắn.

Lúc này, Vân Tiêu cười nói: "Nếu ngươi muốn đi, cũng có thể đi, không đi thì cũng không vội, chúng ta có thể đi trễ một chút." Nói rồi, Vân Tiêu tiếp tục nói: "Ngươi tên là gì?" "Tại hạ Trương Bách Nhẫn." Trương Bách Nhẫn đáp.

Vân Tiêu gật đầu, cái tên này cũng hơi đặc biệt, không biết có phải là lý do Sư Tôn coi trọng hắn không.

"Ngươi quen Sư Tôn của chúng ta à?" Vân Tiêu hỏi.

Trương Đại Thiện Nhân vẻ mặt mờ mịt, nhìn Vân Tiêu mà không hiểu gì: "Nàng nói gì vậy?" Phi Vũ lúc này liếc nhìn Vân Tiêu, bất đắc dĩ nói: "Sư Tỷ, hắn không biết đó là Sư Tôn của chúng ta." Trương Đại Thiện Nhân nghe vậy, lập tức kinh hãi, thì ra người trước mắt kia lại là Sư Tôn của Phi Vũ, trách không được lại nói những lời như

vậy, cũng trách không được Phi Vũ lại vội vàng như thế, thì ra đây là Sư Tôn của bọn họ.

Trương Đại Thiện Nhân trừng mắt, không khỏi suy nghĩ, mấy vị đệ tử đều lợi hại như vậy, vậy vị Sư Tôn kia sẽ như thế nào đây.

Thấy Trương Đại Thiện Nhân có chút ngây người, Phi Vũ ho khan một tiếng, nói: "Sư Thúc hỏi ngươi đó, sao không mau trả lời?" Trương Bách Nhẫn gật đầu, kể: "Mấy ngày trước nhà ta xảy ra chuyện, sau đó tâm trạng ta không tốt lắm, nên đi tửu quán uống rượu, rồi gặp được Sư Tổ." "Ngươi nói cụ thể một chút, vì sao Sư Tôn lại quen ngươi vậy?" Vân Tiêu cười hỏi.

Trương Bách Nhẫn ôm đầu suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Vì tửu quán đông người quá, các bàn đều có khách, vừa hay chỗ Sư Tổ ngồi có một người đi rồi, nên ta đến đó ngồi, sau đó Sư Tổ cảm thấy nhà ta có chuyện, muốn giúp ta…." Trương Bách Nhẫn kể lại mọi chuyện rành mạch cho mọi người nghe, ai nấy đều thấy kỳ lạ, không biết vì sao Sư Tôn lại hứng thú với một phàm nhân như vậy.

Bích Tiêu chớp chớp mắt, hết sức tò mò nói: "Vậy lạ thật đó, vì sao Sư Tôn lại hứng thú với một phàm nhân như vậy chứ?" Lúc này, Trương Bách Nhẫn mới hiểu vì sao họ lại hỏi câu này.

Hắn suy nghĩ, rồi nói: "Có lẽ vì ta đã làm một số chuyện tốt, nên mới được Sư Tổ ưu ái, nếu không thì cũng sẽ không giúp ta." Phi Vũ cũng khẽ mỉm cười, nhìn mấy người nói: "Ta cũng thấy vậy, chư vị có lẽ không biết, hắn có biệt hiệu Trương Đại Thiện Nhân, thường xuyên làm việc tốt." Mọi người nghe vậy, chợt hiểu ra, thì ra Sư Tôn vì điểm này mà giúp đỡ Trương Bách Nhẫn.

Tối đó, Vân Tiêu dẫn theo một đoàn người đi điều tra chuyện Thiên Sứ Tộc.

Dưới sự dẫn dắt của Cửu Vĩ Hồ, họ đi đến một nơi xa xôi ngoài

Đường Triều, vượt qua một vùng biển, cuối cùng đến một lục địa mới.

Đây là một vùng đất rộng lớn, hầu như lớn hơn nhiều so với lãnh thổ Đường Triều, bên trong cũng có một quần thể sinh sống, số lượng không ít, nằm sát bên vị trí của Tây Phương Giáo.

Vân Tiêu hơi kinh ngạc, cau mày trầm tư nói: "Nơi đây thật khiến người ta bất ngờ, đã nhiều năm không xuống Nhân Gian Giới rồi, không ngờ Nhân Gian Giới ở đây lại có nhân loại sinh sôi nảy nở, xem ra số lượng cũng không ít, thật sự khiến người ta vô cùng kinh ngạc." Nghe vậy, mọi người cũng đều gật đầu, tuy không thường xuyên xuống Nhân Gian Giới, nhưng ít nhiều cũng hiểu về tình hình Nhân Gian Giới, dù sao thì cũng không biết ở đây có nhân loại cư trú, thật sự khiến họ giật mình, số lượng nhân loại ở đây cũng vô cùng đáng kinh ngạc.

"Đi thôi, chúng ta giả trang thành người bình thường trước, xem tình hình ở đây." Vân Tiêu nhìn mọi người nói.

Mọi người gật đầu, lập tức hóa phép ra một thân phận, rồi cùng nhau hạ giới.

Không lâu sau, mọi người đã ở trong đó, đi trên đường phố phồn hoa, có thể nhìn rõ những nhân loại đang giao lưu.

Chẳng mấy chốc, Vân Tiêu đã biết tình hình nhân loại ở đây, hoặc có những hiểu biết mới về nơi này, thì ra đây cũng là nơi mà nhân loại từng có tương lai.

Chỉ là những người này cũng tự mình lập nên quốc gia của riêng họ, những quốc gia này có lớn có nhỏ, thực ra cũng tương tự như Đường Triều, chỉ là người dân ở đây có lẽ do chịu ảnh hưởng của Tây Phương Giáo, nên tín ngưỡng đều là những thứ kỳ lạ, hoặc đa phần là Phật Môn.

Lúc này, Vân Tiêu chợt hiểu vì sao Tiếp Dẫn Thánh Nhân lại đặc biệt coi trọng nơi này, thì ra đây là nơi có hương hỏa thịnh vượng nhất, thậm chí còn vượt qua cả phương Đông.

Chương 274

Điều khiến mọi người kinh ngạc nhất là ở đây thực sự có Thiên Sứ Tộc, Thiên Sứ Tộc không ít, hầu như có thể đối kháng với Phật Môn.

Sau một hồi tìm hiểu, Vân Tiêu trở về nhà Trương Bách Nhẫn, rồi mọi người ngồi xuống bắt đầu kể lại những chuyện đã tìm hiểu được cho Vân Tiêu, vì sau đó mọi người tách ra điều tra, nên những chuyện biết được đều không giống nhau.

Sau khi mọi người kể lại, Vân Tiêu về cơ bản có thể xác định tình hình Thiên Sứ Tộc trong Nhân Gian Giới rồi, không biết khi nào Thiên Sứ Tộc ra tay, vậy mà đã chiếm cứ nơi này nhiều năm, hình thành thế lực lớn, riêng Thiên Sứ Tộc đã có tới mười mấy vạn người.

Tuy ở Hồng Hoang không đáng kể, nhưng ở Nhân Gian Giới lại là một sức mạnh vô cùng đáng sợ, phải biết mười mấy vạn Thiên Sứ Tộc đều là người tu luyện, bất cứ ai trong số họ cũng có thể gây sát thương trí mạng cho người bình thường.

Hơn nữa, trong số Thiên Sứ Tộc này, có những kẻ lợi hại tồn tại, đương nhiên đối với Vân Tiêu thì không đáng nhắc tới.

Vân Tiêu suy tư, nói: "Trước đây, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nói sẽ để đệ tử Nhân Gian Giới giúp chúng ta, giờ hãy thông tri cho đệ tử Nhân Gian Giới, để họ cùng chúng ta thương lượng hành động tiếp theo.

Phi Vũ, ngươi trở về Hồng Hoang một chuyến, kể lại chuyện ở đây cho các Thánh Nhân, số lượng Thiên Sứ Tộc khá đông, e rằng người Nhân Gian Giới khó đối phó, để không quấy nhiễu bách tính, cần Thánh Nhân ra mặt bố trí kết giới, có lẽ cần phái một số người hạ

giới giúp chúng ta.” Mọi người gật đầu, bắt đầu hành động riêng.

Mấy người kia lần lượt đi thông tri đệ tử Nhân Gian Giới, còn Phi Vũ thì trực tiếp về Hồng Hoang kể lại chuyện cho mấy vị Thánh Nhân.

Mấy vị Thánh Nhân có lẽ vì một số chuyện nên không rời Thiên Đình, đều tạm thời trú ngụ ở Thiên Đình.

Nghe Phi Vũ trở về, những người này vội vàng tề tựu tại Lăng Tiêu Bảo Điện, lắng nghe tin tức Phi Vũ mang về.

Phi Vũ sau khi gặp chư vị, mới nói: “Sự tình cơ bản đã rõ, Thiên Sứ Tộc ở Nhân Gian không biết từ khi nào đã có mấy chục vạn người, e rằng đệ tử Nhân Gian Giới không phải đối thủ, cho nên Đại Sư Tỷ của đệ tử bảo đệ tử trở về, xem ý các Thánh Nhân.

Đại Sư Tỷ của đệ tử nói, để không quấy nhiễu bách tính, hy vọng các Thánh Nhân có thể ra tay, bố trí kết giới.” Mấy vị Thánh Nhân nghe vậy, đều khẽ cau mày, không ngờ Thiên Sứ Tộc lại có mấy chục vạn người ở Nhân Gian Giới, thật nằm ngoài dự đoán của họ.

Theo sự hiểu biết của họ về Thiên Sứ Tộc, nói thật đệ tử Nhân Gian Giới căn bản khó lòng đối kháng Thiên Sứ Tộc, tùy tiện cử ra một Thiên Sứ Tộc, e rằng đệ tử Nhân Gian Giới cũng không phải đối thủ, bởi vì xét theo cấp bậc.

Những người ở Hồng Hoang này thuộc về Tiên Nhân trong miệng bách tính Nhân Gian, những người có chút pháp thuật ở Nhân Gian, không phải Tiên Nhân, chỉ là một tu luyện giả mà thôi, nhưng Thiên Sứ Tộc đều là Tiên Nhân, về cơ bản đều có thực lực không yếu, người Nhân Gian tự nhiên không phải đối thủ.

“Không thành vấn đề.” Tiếp Dẫn Thánh Nhân liếc nhìn Phi Vũ, hỏi: “Vân Tiêu có cần bao nhiêu người không?” Phi Vũ lắc đầu, nói:

“Đại Sư Tỷ không nói, không biết Sư Tỷ đã để người thông tri đệ tử Nhân Gian trước để thương lượng rồi, ước chừng không bao lâu có thể thương lượng ra đối sách, sau đó đối phó Thiên Sứ Tộc, nhưng người Nhân Gian không phải đối thủ của Thiên Sứ Tộc.” “Tốt, vậy ta sẽ điều khiển ba mươi vạn Phật Binh giúp đỡ.” Tiếp Dẫn Thánh Nhân nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn suy tư, cũng nói: “Ta cũng sẽ điều tập mười vạn Tiên Nhân Hồng Hoang giúp đỡ.” Tuy đệ tử Xiển Giáo ít, nhưng uy vọng của Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Hồng Hoang lại cao, một tiếng hô vang tự nhiên có người nguyện ý bán mạng, trên danh nghĩa có mười hai Kim Tiên đệ tử, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không ngốc, tự nhiên sẽ âm thầm bồi dưỡng thế lực.

Ngọc Đế Khổng Tuyên ho khan một tiếng, nói: “Ba mươi vạn Phật Binh của Tiếp Dẫn Thánh Nhân, mười vạn Tiên Nhân của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cộng thêm hai mươi vạn Thiên Binh của Thiên Đình, đối phó hẳn là đủ rồi, không cần vội vã, nếu đợi Thiên Sứ Tộc ở Hồng Hoang phản ứng, e rằng sẽ tăng viện.” Phi Vũ gật đầu, cũng không nói gì.

Đưa nhiều người như vậy xuống Nhân Gian Giới, không phải là chuyện dễ dàng.

Bởi vì giữa Nhân Gian Giới và Hồng Hoang có kết giới, nên muốn đột phá kết giới xuống Nhân Gian Giới không phải dễ dàng, đương nhiên đối với những người có thực lực mạnh như Vân Tiêu thì không thành vấn đề, nhưng những Tiên Nhân bình thường thì không làm được, cho nên cần có người giúp đỡ hạ giới.

Nếu là một hai người thì tự nhiên dễ dàng, nhưng mấy chục vạn người muốn cùng lúc hạ giới, thì cần Thánh Nhân ra tay giúp đỡ.

Chuyện này tự nhiên giao cho Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề

Thánh Nhân, còn Nguyên Thủy Thiên Tôn thì sử dụng Đại Thần Thông Chi Thuật, trực tiếp bảo hộ bách tính, không để họ bị thương tổn.

Đương nhiên, sự bảo hộ này bách tính không nhìn thấy, để tránh gây náo động Hồng Hoang, Nguyên Thủy Thiên Tôn cố ý dùng một số pháp thuật, khiến những người này căn bản không nhìn thấy Thiên Sứ Tộc và trận chiến giữa họ.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng thi triển Thần Thông Chi Thuật, trực tiếp đưa tất cả người của họ hạ giới.

Sau khi những người này hạ giới, tất cả đều đến nơi Vân Tiêu đã sắp xếp sẵn.

Sau khi tất cả mọi người tề tựu, Vân Tiêu không trực tiếp ra lệnh tổng công kích, mà chia tất cả thành từng tiểu đội, lấy Phật Binh, Tiên Nhân và Thiên Binh làm chủ đạo, dẫn theo tu luyện giả Nhân Gian bình thường trước tiên dùng phương thức đánh lén tấn công các nơi của Thiên Sứ Tộc, gây ra đả kích cho họ, đợi sau khi Thiên Sứ Tộc phản ứng, thì sẽ trực tiếp tiêu diệt toàn bộ Thiên Sứ Tộc.

Vân Tiêu và mấy người kia cũng tự mình dẫn theo một nhóm người bắt đầu ra tay.

Vân Tiêu và Phi Vũ cùng Trương Bách Nhẫn, Cửu Vĩ Hồ ở cùng một nhóm, những người còn lại thì tự mình dẫn người ở các nhóm khác.

Tu vi của Cửu Vĩ Hồ thực ra không tệ, nhưng tiêu diệt Thiên Sứ Tộc quá khó, hầu như không thể đối đầu với Thiên Sứ Tộc, còn Trương Bách Nhẫn thì chỉ có thể đứng xem, Vân Tiêu và Phi Vũ đối phó Thiên Sứ Tộc.

Hai người đối phó Thiên Sứ Tộc thực ra rất dễ dàng, bởi vì thực

lực Thiên Sứ Tộc ở Nhân Gian hiện tại không quá mạnh.

Hiện tại, kẻ mạnh nhất mà họ gặp cũng chỉ là một Lục Dực Thiên Sứ mà thôi, Lục Dực Thiên Sứ đối với người khác có thể lợi hại, nhưng đối với họ căn bản không đáng kể, những kẻ có thể cấu thành uy hiếp thì về cơ bản phải là Thập Dực Thiên Sứ trở lên.

Mục đích của mấy người họ cũng là tìm kiếm Thiên Sứ Tộc cấp cao, chỉ là từ nãy giờ vẫn chưa phát hiện được.

Chẳng mấy chốc, Vân Tiêu bắt đầu công kích.

Có lẽ vì đánh lén, nên đã gây ra thương vong lớn cho Thiên Sứ Tộc.

Nhưng người Thiên Sứ Tộc cũng không ngốc, dường như cảm giác được, lập tức vội vàng tập hợp tất cả Thiên Sứ Tộc lại.

Điều này lại hợp ý Vân Tiêu, bởi vì Vân Tiêu muốn họ tập trung lại một chỗ, như vậy mới có thể tiêu diệt gọn một lần, nếu phân tán thì lại không dễ đối phó.

Chẳng mấy chốc, hai bên giao chiến, rồi triển khai một trận đại chiến.

Mục đích của Vân Tiêu thực ra rất đơn giản, đó là dọn dẹp toàn bộ Thiên Sứ Tộc ở Nhân Gian, còn làm thế nào để dọn dẹp thì là chuyện khác.

Nếu Thiên Sứ Tộc biết khó mà lui, toàn bộ rút khỏi Nhân Gian, trở về Hồng Hoang, thì Vân Tiêu cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng, nếu họ cứ nhất quyết ở lại Nhân Gian, thì chỉ có thể tiêu diệt hết chúng.

Đương nhiên, thực ra Vân Tiêu hy vọng họ có thể cút về Hồng Hoang, bởi vì Vân Tiêu cảm thấy đó mới là chiến trường chính, nếu

muốn đánh thì cũng nên về Hồng Hoang mà đánh, không nên ở Nhân Gian, đối với Nhân Gian đây là một chuyện nguy hiểm.

Vân Tiêu vừa chém giết Thiên Sứ Tộc, vừa quan sát Thiên Sứ Tộc xung quanh, tìm kiếm những Thiên Sứ Tộc lợi hại để tiêu diệt.

Chẳng mấy chốc, Vân Tiêu phát hiện mấy Thiên Sứ Tộc lợi hại, rồi bắt đầu đối phó với những Thiên Sứ Tộc đó.

Phi Vũ và mấy người kia cũng vậy, cũng đang đối phó với một số cao thủ, những người như họ tự nhiên sẽ không đối phó Thiên Sứ Tộc yếu ớt, mà chuyên môn chọn những Thiên Sứ Tộc lợi hại để tiêu diệt, như vậy có thể tránh được tổn thất không đáng có.

Lần này, Vân Tiêu dốc toàn lực, bất kể về số lượng hay sức chiến đấu, đều mạnh hơn đối phương, nên Thiên Sứ Tộc nhanh chóng bại trận.

Những Thiên Sứ Tộc này cũng ngoan cường, tuy biết không đánh lại, nhưng vẫn kiên trì.

Cuối cùng, Vân Tiêu và những người khác hầu như tiêu diệt toàn bộ Thiên Sứ Tộc, chỉ còn lại một số ít Thiên Sứ Tộc mới rút lui.

Thấy chúng đã rời đi, Vân Tiêu và những người khác cũng khá vui mừng, họ bắt đầu dọn dẹp chiến trường, cho người thu thập dược liệu của Thiên Sứ Tộc, những dược liệu này đối với họ vô cùng hữu dụng.

Một điều khiến Vân Tiêu không ngờ, vì ban đầu nàng nghĩ rằng một chuyến xuống Nhân Gian Giới thực ra là một việc tốn công vô ích, ai ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn, khiến nàng kiếm được không ít thứ.

Chỉ riêng dược liệu thu thập được đã nhiều hơn ở Hồng Hoang, một chuyến này coi như kiếm được không ít.

Vân Tiêu và những người này cũng không vội rời đi, trước tiên cần dọn dẹp chiến trường, tiêu diệt một số Thiên Sứ Tộc chưa rời đi, thứ hai là cần đợi một thời gian, xem liệu Thiên Sứ Tộc có quay lại không.

Trong thời gian lưu lại này, mọi người không có việc gì, nên đã du ngoạn ở Nhân Gian.

Phi Vũ không đi theo, mà vẫn luôn chỉ dạy Trương Bách Nhẫn và Cửu Vĩ Hồ tu luyện, vì Cửu Vĩ Hồ đã tự tu luyện rồi, nên tạm thời không cần chỉ dẫn, chủ yếu là Trương Bách Nhẫn.

Trương Bách Nhẫn vốn là một phàm nhân, đối với tu luyện thì hoàn toàn không biết gì, nên Phi Vũ chủ yếu chỉ dẫn hắn tu luyện.

Đừng thấy Trương Bách Nhẫn đối với tu luyện không biết gì, nhưng Trương Bách Nhẫn dường như là một thiên tài tu luyện, chỉ cần được điểm nhẹ một chút, sẽ lập tức thông suốt, có thể nói là một người có tư chất không tệ, một người vô cùng thích hợp tu luyện, dường như có thiên phú dị bẩm, vượt trội hơn người thường, điều này khiến Vân Tiêu hơi kinh ngạc.

Nhưng Vân Tiêu và mấy người kia lại cảm thấy điều này cũng là bình thường, dù sao Phi Vũ và Sư Tôn muốn thu Trương Bách Nhẫn làm đệ tử, tự nhiên hiểu rõ Trương Bách Nhẫn có thể tu luyện, tuy Phi Vũ có thể không nhìn ra Trương Bách Nhẫn là một người vô cùng thích hợp tu luyện, nhưng Sư Tôn tự nhiên có thể nhìn ra, nếu không Sư Tôn việc gì phải trở về nhắc nhở Phi Vũ chứ.

Thực ra Càn Nguyên cũng không biết Trương Bách Nhẫn lại có thiên tư như vậy, vì Trương Bách Nhẫn là một thiện nhân, nên Ngài mới ra tay giúp đỡ, giải quyết chuyện trong nhà hắn, nhưng không ngờ người này lại có quan hệ với đệ tử của mình, vậy thì đệ tử của Ngài đã hứa với người ta rồi, làm Sư Phụ giờ đã biết, tự nhiên phải để đồ

đệ hoàn thành lời hứa với người ta, còn những chuyện khác thì Càn Nguyên hoàn toàn không có ý định gì.

Chương 275

Càn Nguyên chỉ đơn thuần muốn giúp đỡ hắn mà thôi, chứ không có ý đồ khác, càng không phải vì hắn có tư chất tu luyện thiên phú mới giúp đỡ như vậy.

Đương nhiên, Trương Bách Nhẫn có thiên phú như vậy, tự nhiên không giấu được Càn Nguyên.

Nhưng Càn Nguyên hiện tại không biết, vì khi Ngài quen Trương Bách Nhẫn, Ngài không hề quan sát xem hắn có thể tu luyện hay không, nếu quan sát thì tự nhiên có thể nhìn ra, nhưng nếu không quan sát thì tự nhiên sẽ không nhìn ra được.

Vài ngày sau, Vân Tiêu và những người khác thấy Thiên Sứ Tộc không quay lại, liền trực tiếp trở về Thiên Đình.

Còn những Thiên Binh kia thì cần phải ở lại nơi này, bởi vì Vân Tiêu và mấy người kia tuy lợi hại, nhưng hợp lực cũng không thể đưa nhiều người như vậy về Hồng Hoang.

Đương nhiên, nếu phải trả một cái giá nào đó thì cũng có thể, nhưng họ không muốn làm vậy, dù sao cũng có Thánh Nhân mà, có thể để Thánh Nhân làm, căn bản không cần phải trả giá.

Trở về Thiên Đình, chư vị Thánh Nhân đều ra đón Vân Tiêu, lẽ ra không cần phải như vậy, nhưng lần này Vân Tiêu đã lập đại công, lại là người của Càn Nguyên Tiên Cung, cho nên việc đón tiếp cũng không hạ thấp thân phận, hơn nữa lần này Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn Thánh Nhân chủ động đề xuất, vì họ đã nguyện ý hạ mình, thì những người khác tự nhiên càng không có gì để nói.

Thấy mấy vị Thánh Nhân xuất hiện, Vân Tiêu hơi kinh ngạc.

Mọi người trở về Lăng Tiêu Bảo Điện, Tiếp Dẫn Thánh Nhân liếc nhìn, cười nói: "Chư vị đã trở về, chắc hẳn chuyện Nhân Gian đã có kết quả rồi chứ?" Vân Tiêu gật đầu, cười nói: "Vâng, Thiên Sứ Tộc ở Nhân Gian về cơ bản đã bị tiêu diệt sạch, còn lại một số có lẽ đã ẩn nấp, hoặc trực tiếp quay về Hồng Hoang, ta đã để lại một số người đối phó chúng.

Còn những người còn lại, xin chư vị Thánh Nhân vất vả một chuyến, đưa họ về." Tiếp Dẫn Thánh Nhân gật đầu, cười nói: "Chuyện này không vội, có lẽ Thiên Sứ Tộc sẽ quay lại Nhân Gian, có thể để họ ở thêm mấy ngày.

Hiện tại Thiên Sứ Tộc bên kia dường như yên tĩnh, chúng ta cũng không cần lo lắng." Vân Tiêu gật đầu, không kìm được hỏi: "Nghe ý Thánh Nhân, dường như Thiên Sứ Tộc bên đó gần đây không có động thái gì, không lẽ có âm mưu gì chăng?" Nghe Vân Tiêu hỏi vậy, mấy vị Thánh Nhân nhìn nhau, đều có chút bất đắc dĩ.

Bởi vì họ cũng không biết Thiên Sứ Tộc đang giở trò gì, dù sao thì gần đây chúng thật sự rất ngoan ngoãn, không hề có ý định tấn công, Thiên Sứ Tộc hiện tại đã từ bỏ một số địa phương, dường như đang thu quân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kể lại sự tình, hy vọng có thể nghe ý kiến của Vân Tiêu.

Tuy tu vi của Vân Tiêu không bằng Thánh Nhân, nhưng chuyện này không cần dựa vào tu vi, mà cần những người thông minh, Vân Tiêu tuy là nữ nhi, nhưng tâm tư mỗi người đều thận trọng, phía sau có Càn Nguyên, mấy vị Thánh Nhân cảm thấy có lẽ Càn Nguyên đã tiết lộ một số điều, dù sao Càn Nguyên biết nhiều hơn Thánh Nhân, có thể nhìn thấy từ một số phong cách hành sự của Càn Nguyên.

Nếu không có Càn Nguyên, họ chắc hẳn sẽ bị động, nhưng có sự

giúp đỡ của Càn Nguyên, tình hình hiện tại rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều, nên họ cảm thấy Càn Nguyên có thể biết chuyện liên quan đến Thiên Sứ Tộc.

Dù sao thì trước đây một số tin tức về Thiên Sứ Tộc cũng là do Càn Nguyên cung cấp, khẳng định Càn Nguyên có kênh tình báo.

Hiện tại hỏi Càn Nguyên một chút, biết đâu sẽ có thu hoạch.

Vân Tiêu tự nhiên biết ý của mấy vị Thánh Nhân, khổ sở cười nói: "Chư vị Thánh Nhân còn không biết, ngô tự nhiên cũng không biết." "Vậy Càn Nguyên Đại Thần có cách nào không?" Tiếp Dẫn Thánh Nhân đột nhiên hỏi.

Vân Tiêu lắc đầu, nói: "Không biết, ngô từ Nhân Gian trở về trực tiếp đến đây, cũng chưa gặp Sư Tôn." Mấy vị Thánh Nhân gật đầu, ho khan một tiếng rồi hơi ngượng ngùng nói: "Nếu đã như vậy, không biết chư vị có thể trở về hỏi thử không, ta hiện tại không biết Thiên Sứ Tộc định làm gì, trong lòng bất an quá." Lúc này, Phi Vũ khẽ cau mày, nói: "Có lẽ chúng biết hành động của chúng ta, cho nên hiện tại muốn tập hợp người lại một chỗ, chuẩn bị khai chiến với chúng ta chăng?

Chuyện nhỏ như vậy, không cần thiết phải kinh động Sư Tôn của ngô chứ, Sư Tôn của ngô có lẽ cũng sẽ không nói với ngô đâu.

Nếu trở về hỏi, không chừng sẽ bị Sư Tôn quở trách." Tiếp Dẫn Thánh Nhân liếc nhìn Phi Vũ, rồi mới chú ý đến hai người lạ mặt phía sau Phi Vũ, hai người này tu vi thấp đáng thương, thậm chí còn không bằng người Nhân Gian, khiến Tiếp Dẫn Thánh Nhân tò mò.

Ngài liếc nhìn Phi Vũ, cười nói: "Hai người phía sau ngươi là ai vậy, dường như ta chưa từng gặp, chẳng lẽ cũng là người của Càn Nguyên Tiên Cung sao?" Lúc này, Trương Bách Nhẫn và Cửu Vĩ Hồ không dám thở mạnh.

Bởi vì họ đâu có bao giờ gặp Thánh Nhân, thậm chí chưa từng nghe nói, nhưng họ cũng không ngốc, biết những người có mặt ở đây đều là đại nhân vật, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài.

Hiện tại nghe có Thánh Nhân nói, hai người càng thêm căng thẳng, mồ hôi lạnh chảy ròng trên trán.

Phi Vũ khẽ mỉm cười, điềm tĩnh nói: "Bẩm Thánh Nhân, đệ tử đã thu đồ đệ ở Nhân Gian, họ cũng là người của Càn Nguyên Tiên Cung." Mọi người nghe đều là đồ đệ của Phi Vũ thu, nhao nhao chúc mừng Phi Vũ.

Mấy vị Thánh Nhân cũng hào phóng, lấy ra một số pháp bảo tặng cho Trương Bách Nhẫn và Cửu Vĩ Hồ.

Sở dĩ mấy vị Thánh Nhân làm vậy, thực ra cũng có ý đồ của riêng họ, bởi vì theo như họ được biết, đây chắc hẳn là hai đệ tử tam đại duy nhất của Càn Nguyên Tiên Cung, nếu xét theo bối phận, sau này hai người này hẳn là Đại Sư Huynh và Đại Sư Tỷ trong số đệ tử tam đại của Càn Nguyên Tiên Cung, tuy hiện tại hai người chưa phải.

Nhưng mấy vị Thánh Nhân cũng rõ ràng, dưới sự chỉ dẫn của vị Càn Nguyên Đại Thần kia trong Càn Nguyên Tiên Cung, tu vi của hai người sau này chắc chắn sẽ không tệ, cho nên tự nhiên cũng muốn kết duyên một phen, biết đâu sau này có chỗ dùng đến, trước tiên mua một cái hảo ý.

Lần này Vân Tiêu cũng đã bỏ sức, giúp đỡ không ít, không có gì có thể ban thưởng, cho nên tự nhiên phải ban thưởng một số lợi ích cho mấy vị đệ tử này.

Hơn nữa, họ cũng là trưởng bối của hai người, tặng một chút đồ vật cũng là bình thường.

Phi Vũ cũng vui vẻ, có thể nhận được ban thưởng của mấy vị

Thánh Nhân, nói thật Cửu Vĩ Hồ và Trương Bách Nhẫn cũng đã phục rồi, bất kể pháp bảo tốt hay xấu, Thánh Nhân có thể liếc mắt nhìn, tặng đồ vật, đó cũng không phải phúc khí mà người bình thường có được.

Lúc này, Tiếp Dẫn Thánh Nhân đột nhiên nhìn nói: "Đây có lẽ là Đại Sư Huynh và Đại Sư Tỷ trong số đệ tử tam đại của Càn Nguyên Tiên Cung, ta cảm thấy có lẽ cần trở về để Càn Nguyên Đại Thần xem qua." "Tiện thể giúp chúng ta hỏi chuyện Thiên Sứ Tộc, chắc hẳn không thành vấn đề chứ.

Đương nhiên, cũng không cần quá làm khó, hỏi được thì tốt nhất, không hỏi được cũng không sao." Nghe Tiếp Dẫn Thánh Nhân nói vậy, Vân Tiêu và mấy người kia cũng chỉ đành gật đầu, bởi vì đích xác họ phải trở về Càn Nguyên Tiên Cung bẩm báo với Sư Tôn, giống như Tiếp Dẫn Thánh Nhân nói, lúc đó tiện miệng hỏi một chút, thực ra cũng không có gì.

Mọi người lại nói chuyện phiếm một lúc, rồi Vân Tiêu cáo từ rời đi.

Mấy người họ trên đường không nói gì, nhanh chóng trở về Càn Nguyên Tiên Cung.

Sau khi về Càn Nguyên Tiên Cung, Vân Tiêu và mấy người kia đợi Càn Nguyên xuất hiện.

Càn Nguyên đang đọc sách trong thư phòng của Ngài, muốn họ đợi một lát, dường như Ngài đang đọc đến một đoạn rất quan trọng.

Mất khoảng một nén hương, Càn Nguyên cuối cùng không vội vã mà trở ra.

Các đệ tử thấy Càn Nguyên đã đến, liền nhao nhao đứng dậy hành lễ.

Càn Nguyên phẩy tay ra hiệu cho họ ngồi xuống, rồi tự mình ngồi xuống, đánh giá các đệ tử, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Cửu Vĩ Hồ và Trương Bách Nhẫn.

Thấy Càn Nguyên đánh giá, Cửu Vĩ Hồ và Trương Bách Nhẫn sợ hãi vội quỳ xuống, cúi đầu hô: "Bái kiến Sư Tổ." Càn Nguyên gật đầu, khẽ mỉm cười, ôn tồn nói: "Không cần hành đại lễ, chúng ta cũng đã gặp mặt rồi, không cần phải khách khí như vậy.

Với lại, Càn Nguyên Tiên Cung cũng không có nhiều quy củ như thế, ngồi xuống đi." Cửu Vĩ Hồ và Trương Bách Nhẫn gật đầu, hai người thực ra vẫn vô cùng cung kính, ngoan ngoãn ngồi xuống, như thể ngồi trên đống kim châm, nói thật hiện tại họ đang vô cùng bồn chồn, đồng thời cũng vô cùng vui mừng.

Bởi vì họ biết rõ, hiện tại đã bái sư dưới trướng cao nhân, chỉ nghe từ miệng các Thánh Nhân, họ đã biết Càn Nguyên Tiên Cung là một tồn tại vô cùng phi phàm, ngay cả Thánh Nhân cũng coi trọng Càn Nguyên Tiên Cung.

"Chuyện đã làm đến đâu rồi?" Càn Nguyên nhìn các đệ tử hỏi.

Vân Tiêu biết Sư Tôn đang hỏi chuyện gì, vội vàng đứng dậy đáp: "Sư Tôn, mọi việc đều đã hoàn thành, Thiên Sứ Tộc ở Nhân Gian về cơ bản đã bị tiêu diệt sạch." Càn Nguyên nghe vậy gật đầu, nhưng không lộ vẻ vui mừng.

Thấy Càn Nguyên không hề biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào trên mặt, Vân Tiêu hơi bất ngờ liếc nhìn Sư Tôn, cẩn thận hỏi: "Sư Tôn, Ngài dường như không vui sao?" Càn Nguyên liếc nhìn Vân Tiêu, bất đắc dĩ cười khà khà, hỏi: "Có điều gì đáng để ta vui mừng sao?

Chẳng lẽ vì đối phó được Thiên Sứ Tộc mà nên vui mừng?

Ngô nếu không nhầm, Thiên Sứ Tộc ở Nhân Gian hẳn có hai mươi

vạn người, sau lần đánh lén đầu tiên, thực ra chỉ còn lại mười mấy vạn, nhưng bên kia lại có sáu mươi vạn người Hồng Hoang, cộng thêm người Nhân Gian, số lượng có thể lên đến hơn trăm vạn người, hơn trăm vạn người đối phó Thiên Sứ Tộc, tình hình thương vong của chúng ta có thể nói là thảm trọng, thậm chí còn nhiều hơn số lượng thương vong của Thiên Sứ Tộc, ngươi cảm thấy đây cũng là thắng lợi sao?" Bị Càn Nguyên nói như vậy, những người khác đều im lặng, ban đầu thực ra họ có chút đắc ý, nhưng hiện tại xem ra có lẽ họ đã vui mừng quá sớm rồi, rõ ràng Càn Nguyên không hề vui mừng vì chuyện này, ngược lại còn có một nỗi lo lắng.

Nhưng lời của Sư Tôn vô cùng có lý, lấy mấy lần số lượng người mới đánh bại được Thiên Sứ Tộc, có thể thấy Thiên Sứ Tộc lợi hại đến mức nào.

Nếu có một trận chiến như vậy nữa, liệu có thể dùng số lượng gấp mấy lần để đối phó Thiên Sứ Tộc không?

Hiển nhiên là không thể, vậy lúc đó phải làm sao?

Vân Tiêu liếc nhìn Sư Tôn, suy tư nói: "Sư Tôn, Thiên Sứ Tộc cố nhiên mạnh, nhưng cũng không mạnh đến mức một người có thể đối phó mấy người chúng con, nhiều nhất cũng chỉ mạnh hơn chúng con một chút, nhưng thật sự muốn đánh, nếu số lượng không chênh lệch quá nhiều, chúng con cũng chưa chắc đã chiến bại." "Thật sao?" Càn Nguyên nhìn Vân Tiêu, nhàn nhạt hỏi, Ngài không cảm thấy sự tự tin như vậy của Vân Tiêu là tốt, "Các ngươi đều là đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung của ta, đối phó Thiên Sứ Tộc tự nhiên không thành vấn đề, nhưng không phải ai cũng là người của Càn Nguyên Tiên Cung, đệ tử của các Thánh Nhân tuy có thể đối phó Thiên Sứ Tộc, nhưng phần lớn người mà đánh với Thiên Sứ Tộc, thực ra rất khó đối phó, có tự tin là chuyện tốt, nhưng sự tự tin của ngươi là sự tự tin của riêng ngươi, chứ không phải sự tự tin của người khác." Vân Tiêu bị Sư Tôn nói

đến nghẹn lời, thực ra nàng cảm thấy Sư Tôn hơi cường từ đoạt lý, không đồng tình với lời của Sư Tôn, nhưng Sư Tôn đã nói như vậy rồi, tự nhiên nàng không tiện tiếp tục phản bác.

Im lặng một lát, Vân Tiêu nhìn Sư Tôn nói: "Sư Tôn đã nói vậy, tự nhiên là đúng." Tuy Vân Tiêu không dám trực tiếp phản đối, nhưng muốn thể hiện quan điểm của mình, đương nhiên không thể nói thẳng, biểu hiện qua thái độ là đủ rồi, Sư Tôn thông minh như vậy, tự nhiên sẽ biết ý của nàng.

Phi Vũ liếc nhìn Vân Tiêu, cũng không nói gì, ước chừng ngoài nàng ra, không có mấy người sẽ cảm thấy Thiên Sứ Tộc hiện tại khó đối phó, tuy thừa nhận Thiên Sứ Tộc mạnh, nhưng không tin một người Thiên Sứ Tộc có thể đối phó được nhiều người như vậy, nàng cảm thấy Thiên Sứ Tộc cũng chỉ mạnh hơn một chút thôi, nhưng sau khi có Hồng Hoang Kiếm và Hồng Hoang Áo Giáp, dường như nàng có tự tin, cảm thấy có thể đánh thắng Thiên Sứ Tộc, nhưng đây không phải là một điềm tốt a, cái gọi là kiêu binh tất bại, không phải không có lý.

Lúc này, bên họ dường như có chút ý tứ kiêu binh tất bại, khiến Càn Nguyên hơi lo lắng.

Càn Nguyên khẽ lắc đầu, cũng không biết Hồng Quân kia đang làm gì, vậy mà một chút chuyện cũng không làm, thật sự quá khiến Ngài thất vọng rồi.

Chương 276

Lúc này, các đệ tử khác cũng nhao nhao nói, những người này cảm thấy Thiên Sứ Tộc tuy mạnh, nhưng cũng không nhất định không phải đối thủ của họ.

Càn Nguyên khẽ mỉm cười, cũng không nói gì thêm, có niềm tin tự nhiên là chuyện tốt, cũng không muốn khiến các đệ tử quá thất vọng, nếu đã có niềm tin, thì đó cũng là một chuyện tốt, chỉ hy vọng sau khi gặp đả kích, đừng quá thất vọng là được.

Lúc này, Càn Nguyên đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, gần đây Thiên Sứ Tộc có động tĩnh gì không?" Nghe Càn Nguyên hỏi chuyện này, Vân Tiêu vội vàng nói: "Căn cứ theo lời của mấy vị Thánh Nhân, hiện tại Thiên Sứ Tộc dường như bắt đầu thu hẹp trận địa, xem ra là tập hợp lại một chỗ, có lẽ có hành động gì đó.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân bảo ngô trở về tiện thể hỏi Sư Tôn, không biết Thiên Sứ Tộc có âm mưu gì không." Càn Nguyên liếc nhìn, cười khà khà, nghiêm túc nói: "Không biết a, ta gần đây ít quan tâm đến tình hình." "Với lại, nếu các ngươi đã không sợ Thiên Sứ Tộc, tự nhiên cũng không cần lo lắng, bất kể có âm mưu gì, cuối cùng cũng phải đánh một trận, nếu đã phải đánh một trận, vậy thì càng không cần lo lắng, chẳng lẽ không thể đánh bại đối phương sao?" Lời của Càn Nguyên rõ ràng có chút ý trêu chọc, khiến họ bất đắc dĩ.

Sau khi trầm tư, Vân Tiêu có chút bất lực, đôi khi Sư Tôn cứ như một đứa trẻ vậy, nói và làm đều khiến người ta bất đắc dĩ.

Càn Nguyên thấy mấy đệ tử đều không có ý muốn rời đi, liền hỏi: "Sao, mấy đứa cứ ở mãi trong đây sao?

Chẳng lẽ có chuyện gì khác sao?

Hay là không có chuyện gì khác, chỉ muốn ở lại đây một thời gian?" Mấy đệ tử nhìn nhau, lập tức có chút câm nín, Sư Tôn muốn họ đi à.

Chỉ là, những đệ tử này đâu có ý muốn đi.

Bởi vì mấy đệ tử đã bàn bạc với nhau khi ở đó, muốn ở lại Càn Nguyên Tiên Cung một thời gian, chiến đấu mỗi ngày khiến lòng phiền muộn, cho nên hy vọng có thể tu dưỡng một thời gian trong Càn Nguyên Tiên Cung, dù sao hiện tại cũng không có việc gì cần đích thân ra tay, cũng hy vọng có thể giảm bớt áp lực, đổi một môi trường khác ở Càn Nguyên Tiên Cung.

Cho nên, không có chuyện gì, cũng sẽ không đi.

Huống hồ, hiện tại Sư Tôn lại có ý muốn đuổi họ đi, tự nhiên càng không thể đi.

Bây giờ họ không còn sợ Càn Nguyên như vậy nữa, cũng dám làm một số chuyện chống đối Càn Nguyên, cho nên hiện tại họ muốn đối đầu với Sư Tôn, Sư Tôn muốn họ đi, thì họ cứ nhất quyết không đi.

Càn Nguyên đối với những đệ tử này cũng có chút hiểu biết, biết họ hiện tại không sợ mình, cho nên đôi khi cố ý muốn đối đầu với họ, không ngoài mục đích chọc ghẹo.

Ngài liếc nhìn mấy người, bất đắc dĩ nói: "Nếu không đi thì cứ ở lại đây đi, ta không có thời gian để bồi các ngươi hồ nháo đâu." "Sư Tôn, Ngài không đuổi con đi chứ?" Tử Nguyệt đột nhiên chớp chớp mắt, đáng thương hỏi.

Càn Nguyên liếc nhìn nàng, bật cười khẩy một tiếng: "Ta vì sao phải đuổi ngươi đi chứ?

Khi lần đầu tiên ở Càn Nguyên Tiên Cung, ta dường như đã nói với ngươi rồi, Càn Nguyên Tiên Cung có chỗ ở của các ngươi, bất cứ

lúc nào cũng có thể về ở, cho nên ta sẽ không đuổi ngươi đi, ngươi muốn đi thì đi, không muốn đi thì có thể ở lại." Nói rồi, Càn Nguyên liếc nhìn, đột nhiên nghiêm túc nói: "Đương nhiên rồi, Càn Nguyên Tiên Cung lớn như vậy, có thể đi đến những nơi cần đi, không thể cứ mãi đứng nhìn ta trừng mắt với nhau ở đây chứ?" Mọi người nhìn Càn Nguyên, đều im lặng.

Lời của Sư Tôn tuy đúng, nhưng ý trong lời nói là không muốn nhìn thấy họ, có ý muốn đuổi họ đi.

"Ý của Ngài là muốn con đi, thấy con là Ngài phiền lòng sao?" Tử Nguyệt tủi thân hỏi.

Càn Nguyên thấy nàng không đi, cười nói: "Xem ra ngươi cũng có chút tự biết mình đó, đã hiểu ý ta rồi thì mau lui xuống đi." Càn Nguyên phẩy tay, ý là đừng hồ nháo nữa, nên làm gì thì làm đi.

Những đệ tử này cũng thông minh, biết lúc nào nên hồ nháo, lúc nào không nên hồ nháo.

Hiện tại Sư Tôn đã nói như vậy, tự nhiên họ hiểu không nên hồ nháo nữa, nếu không có việc gì thì thật sự phải lui xuống.

Vân Tiêu lúc này liếc nhìn Càn Nguyên, nhàn nhạt nói: "Sư Tôn, mấy người chúng con đã bàn bạc rồi, muốn nghỉ ngơi mấy ngày ở Càn Nguyên Tiên Cung, Ngài xem có được không?" "Tùy tiện, nghỉ bao lâu cũng được." Càn Nguyên nói.

Lúc này, Phi Vũ đột nhiên hỏi: "Sư Tôn, vậy hai đồ đệ của con thì sao?" Càn Nguyên nhìn Trương Bách Nhẫn và Cửu Vĩ Hồ giống nhau, nói: "Có mấy đứa đã đủ khiến ta phiền lòng rồi, đồ đệ của ngươi không cần ở Càn Nguyên Tiên Cung, còn ở đâu thì ngươi tự lo liệu cho đồ đệ đi, dù sao cũng không thể ở Càn Nguyên Tiên Cung được." Sau khi nói xong, Càn Nguyên liếc nhìn Trương Bách Nhẫn và Cửu Vĩ Hồ, nói: "Các ngươi đừng nghĩ nhiều, ta không phải là không thích các

ngươi, cho nên không cho các ngươi ở đây, ở Càn Nguyên Tiên Cung chỉ có Sư Tôn và Sư Thúc là được rồi, những người khác thì không cần ở đây.

Không chỉ các ngươi, sau này các đệ tử khác cũng vậy, những người khác cũng vậy." Mọi người nghe câu nói đó, trong lòng đều chấn động, bởi vì lời của Càn Nguyên tuy nghe bình thường, nhưng cũng là sự công nhận đối với các đệ tử này.

Nghĩa là, sau này Càn Nguyên Tiên Cung, sẽ không có người khác ở vào nữa, hiển nhiên ngầm nói rằng mối quan hệ của họ với Sư Tôn sẽ tốt hơn một chút.

Đương nhiên, cũng không phải Càn Nguyên không quan tâm người khác, chỉ là Càn Nguyên có lẽ không thích để thêm nhiều người ở Càn Nguyên Tiên Cung.

Càn Nguyên Tiên Cung là nơi Càn Nguyên tu luyện, tự nhiên không thể quá ồn ào, nếu có quá nhiều người xuất hiện ở Càn Nguyên Tiên Cung, thì Càn Nguyên Tiên Cung cũng không còn là Càn Nguyên Tiên Cung nữa.

Phải biết, Càn Nguyên Tiên Cung không phải ai cũng có thể vào, ngay cả Thánh Nhân cũng phải thông báo trước, đợi ở bên ngoài.

Trương Bách Nhẫn và Cửu Vĩ Hồ tuy có chút thất vọng, nhưng hai người cũng không cảm thấy có gì sai, bởi vì lời của Sư Tổ rất rõ ràng, nói rằng sau này Càn Nguyên Tiên Cung chỉ những người này mới có thể ở vào, còn những người khác thì không thể, không chỉ họ, sau này các đệ tử khác cũng vậy.

"Được rồi, có chuyện gì nữa không?" Càn Nguyên nhìn hỏi.

Cần một lần xử lý xong tất cả vấn đề của đệ tử, nếu không mỗi người cách một lát lại hỏi vấn đề, thì sẽ bị làm phiền chết mất, không

có thời gian mỗi ngày trả lời vấn đề của đệ tử, cho nên có thời gian thì phải giải quyết tất cả vấn đề của đệ tử.

Lúc này, Bích Tiêu đột nhiên nói: "Sư Tôn, Phi Vũ đã thu hai đồ đệ rồi, vậy con không lẽ cũng có thể thu đồ đệ sao?" Câu hỏi này hỏi cũng không tệ, các đệ tử đều tò mò, cũng có chút mâu thuẫn, không biết có nên thu đồ đệ hay không.

Bởi vì họ cảm thấy tu vi tuy không tệ, nhưng nếu làm Sư Phụ của người ta, dường như không ổn lắm.

Hơn nữa, họ là đệ tử, để họ đi chiêu mộ đệ tử, dường như có chút khó xử.

Càn Nguyên đối với vấn đề này cũng rất coi trọng, bởi vì tu vi của các đệ tử không tệ, việc thu đồ đệ thực ra cũng chỉ là chuyện một sớm một chiều, nhưng Ngài lo lắng các đệ tử thu đồ đệ không tốt, sẽ thu những đồ đệ không tốt, không chỉ ảnh hưởng đến họ, mà còn ảnh hưởng đến Càn Nguyên Tiên Cung.

Cho nên ở điểm này cần phải xem xét kỹ lưỡng một phen, dặn dò các đệ tử này.

Sau khi trầm mặc một lát, Càn Nguyên nhìn các đệ tử rồi nói: "Với tu vi của các ngươi thì thu đồ đệ cũng được, nhưng Càn Nguyên Tiên Cung chúng ta thu đồ đệ, không xem tư chất, cũng không xem thân phận và địa vị, các ngươi biết Càn Nguyên Tiên Cung của ta thu đồ đệ xem điều gì không?" Điểm này mọi người đều biết, bởi vì từ phong cách làm việc của Càn Nguyên có thể nhìn ra một số điều.

Phi Vũ liếc nhìn Sư Tôn, nhàn nhạt nói: "Sư Tôn, Càn Nguyên Tiên Cung chúng ta thu đồ đệ cần xem nhân phẩm, có phải không?" Càn Nguyên gật đầu, liếc nhìn các đệ tử, mãn nguyện nói: "Các ngươi nói không sai, tuy tư chất của các ngươi đều không tệ, nhưng ta thu các ngươi làm đồ đệ, là vì nhân phẩm của các ngươi được, ta mới thu

làm đồ đệ, nếu nhân phẩm không được, Thánh Nhân ta cũng không thể thu." Lời nói này khiến các đệ tử vui mừng, bởi vì Càn Nguyên không kém cạnh khi nói nhân phẩm của họ tốt, tự nhiên vô cùng vui mừng.

Lúc này, Vân Tiêu đột nhiên hỏi: "Sư Tôn, nhãn quang của con không bằng Ngài, làm sao để nhìn ra nhân phẩm của một người chứ?

Nếu nhìn nhầm thì làm sao đây?" Càn Nguyên liếc nhìn nàng, cười khà khà, thong thả nói: "Cho nên a, thu đồ đệ phải cẩn thận một chút, cần quan sát nhiều, đừng chỉ nhìn một số thứ phiến diện, có một số người nhìn có vẻ tốt, nhưng thực chất nội tâm lại vô cùng tà ác.

Lấy Trương Bách Nhẫn làm ví dụ đi, ta vì sao lại để Phi Vũ thu hắn làm đồ đệ?

Bởi vì người này tâm địa lương thiện, luôn làm việc thiện, nhân phẩm của loại người này tự nhiên sẽ không xấu đi đâu.

Chí như Cửu Vĩ Hồ thì lại khó hơn, khẳng định không nhìn ra được, nhưng có thể xem xét kỹ một chút, mang trong mình tu vi, ban đầu đi tìm Trương Bách Nhẫn báo thù, nhưng cũng không đại khai sát giới với Trương Bách Nhẫn và những người khác, có thể thấy nhân phẩm cũng không tệ, tuy là yêu, nhưng sát khí trên người ít, hiển nhiên cũng không sử dụng một số phương pháp tu luyện tà ác." Nói đến đây, Càn Nguyên dừng lại, nhàn nhạt nói: "Bất kể thế nào, các ngươi có thể thu đồ đệ, nhưng khi thu đồ đệ phải nghe nhiều, nhìn nhiều, hiểu nhiều, cần có duyên phận, đừng đi cưỡng cầu, nếu có duyên thì tự nhiên sẽ có duyên thầy trò, nếu không có duyên phận đầy đủ, cũng không cần cưỡng ép thu đồ đệ.

Tổng chi một câu, thu ai làm đồ đệ, thu ai làm đồ đệ, cứ làm theo trái tim mình." Mọi người gật đầu, đều có một số suy nghĩ nhỏ, họ cẩn thận lời của Càn Nguyên, đối với một số lời của Càn Nguyên vô cùng đồng tình, ví dụ như về phương diện nhân phẩm.

Bởi vì họ không hy vọng đồ đệ của mình nhân phẩm không tốt, như vậy sẽ xảy ra chuyện.

Có người thì thực ra muốn thu đồ đệ, nhưng có người lại không muốn thu đồ đệ, ví dụ như những cô bé như Tử Nguyệt, còn chưa chơi đủ ni, để họ thu đồ đệ dạy dỗ người khác, tự nhiên sẽ không nguyện ý.

Đương nhiên, những đệ tử trầm ổn như Vân Tiêu, lại hy vọng có thể thu đồ đệ, để giúp đỡ Càn Nguyên Tiên Cung, bởi vì hiện tại Càn Nguyên Tiên Cung nói thật đệ tử thiếu, những người này, tuy nhìn có vẻ, nhưng xuất hiện đại chiến thì lại thiếu người, ví dụ như đối phó Thiên Sứ Tộc.

Lúc này, Vân Tiêu đột nhiên hỏi: "Sư Tôn, con nếu thu đồ đệ, có cần đưa đến gặp Ngài không?" Càn Nguyên suy ngẫm, nói: "Không cần thiết thì không cần gặp ta, đồ đệ của các ngươi dạy dỗ tốt là được, sau này có cơ hội ta tự nhiên sẽ để các ngươi dẫn theo đệ tử đến, lúc đó ta cũng sẽ chỉ dẫn một phen, và quen biết, không cần thiết phải cố ý để họ gặp ta." Các đệ tử gật đầu, cũng không nói gì.

Lúc này, Tử Nguyệt đột nhiên chớp chớp mắt, cười hì hì hỏi: "Sư Tôn, con không muốn thu đồ đệ ni, không lẽ nhất định phải thu đồ đệ sao?" Càn Nguyên nhìn nàng, cưng chiều nói: "Thôi đi, ngươi cứ như một đứa trẻ vậy, thu đồ đệ e rằng chỉ có thể thu một đứa trẻ mới sinh ra.

Ngươi còn chưa chăm sóc được bản thân, làm sao chăm sóc đồ đệ, không cần lo lắng đâu, bởi vì ta nghĩ trong thời gian ngắn sẽ không có ai nguyện ý làm đồ đệ của ngươi đâu." Lời vừa nói ra, Tử Nguyệt lập tức không phục, trừng mắt nhìn Sư Tôn, vô cùng bất mãn nói: "Sư Tôn, Ngài có thể trêu con như vậy nha, Ngài đối với việc con thu đồ đệ cũng quá không có tín tâm rồi." Càn Nguyên khẽ mỉm cười, thở dài

nói: “Ta chỉ không tín tâm vào ngươi mà thôi, còn đối với những người khác thì ta có tín tâm, trong số các đệ tử này ngươi và Bích Tiêu là nghịch ngợm nhất, những người khác tuy cũng không phải ngoan ngoãn, nhưng nhiều năm trôi qua, cũng đã trưởng thành không ít, ngược lại hai đứa vẫn như vậy.” Bích Tiêu đảo mắt trắng dã, vô tội nói: “Sư Tôn, Tử Nguyệt thì Tử Nguyệt đi, can chi con nha.” Càn Nguyên ngoáy ngoáy tai, hiển nhiên là ra hiệu không nguyện ý nghe tiếp nữa, khiến Tử Nguyệt và Bích Tiêu khó xử.

Lúc này, Long Nữ đột nhiên cười nói: “Hi hi, Sư Tôn, nếu hai đứa đó không nghe lời, vậy Ngài hãy để con theo bên cạnh Ngài, hảo hảo giáo đạo một phen, phản chính gần đây con cũng không có sự tình.” Càn Nguyên liếc nhìn Tử Nguyệt và Bích Tiêu, trầm tư nói: “Thôi được, ta đoạn thời gian này đi Nhân Gian du ngoạn ni, không nguyện ý mang theo hai cái lụy chuế.” Nghe có thể đi Nhân Gian chơi, Bích Tiêu và Tử Nguyệt nhìn nhau, lập tức tinh thần phấn chấn, nhao nhao đòi đi.

Nhưng, các đệ tử khác đều trầm mặc bất ngữ, bởi vì họ rõ ràng, Sư Tôn đi Nhân Gian không phải chơi, mà là tu luyện, nếu theo Sư Tôn một đi, e rằng sẽ chịu khổ.

Cho nên, các đệ tử khác không sẽ ngu ngốc theo Sư Tôn đi chịu khổ, nhưng Tử Nguyệt và Bích Tiêu tâm tính trẻ con, vừa nghe Nhân Gian là có thể chơi.

Những người khác cũng không nhắc nhở hai người, bởi vì có khi hai người này thật sự quá không ngoan rồi, thật sự nên để Sư Tôn hảo hảo rèn luyện một phen, miễn là sau này không gây sự, cho nên mọi người đều không nhắc nhở.

Càn Nguyên liếc nhìn hai người, phát hiện thật sự nên rèn luyện một phen rồi, liền gật đầu nói: “Hảo ba, ký nhiên như thử, theo ta hạ

giới du ngoạn một phen, hi vọng biệt hậu hối." "Bất hậu hối bất hậu hối." Tử Nguyệt vội vàng nói.

Chương 277

Càn Nguyên nhìn các đệ tử khác hỏi: "Ai nguyện ý đi a?

Lần này ta chỉ đưa bốn người đi, nếu có người nguyện ý đi, cũng có thể báo danh." Cửu Thiên Huyền Nữ và Cửu Âm Nữ Đế lúc này đột nhiên đứng dậy, đồng thời nói: "Sư Tôn, con nguyện ý đi." Mọi người đều nhìn về phía hai người, không khỏi mỉm cười thâm ý.

Càn Nguyên nhìn gật đầu, có chút bất đắc dĩ nói: "Được thôi, các ngươi cũng theo ta.

Hai người các ngươi và Tử Nguyệt tính cách hoàn toàn trái ngược nhau, hai người các ngươi nên hoạt bát hơn một chút, đừng quá trầm mặc nữa, cứ mãi như vậy không được, quả thực cũng nên đi cùng ta ra ngoài một chút." Cửu Thiên Huyền Nữ và Cửu Âm Nữ Đế khẽ mỉm cười, hai người vẫn ít nói.

Trời sinh đã ít nói, thuộc loại mỹ nhân lạnh lùng băng giá, trong phương diện tình cảm cũng lạnh lùng băng giá, có thể khiến họ ít quan tâm đến mọi thứ.

Nếu nói về họ, thì có thể nói họ không quan tâm đến bất cứ điều gì, nhưng hiện tại đã có những thứ họ quan tâm.

Quan tâm đến Sư Tôn, quan tâm đến Sư Tỷ Sư Muội.

Đã bao nhiêu năm không mở miệng nói chuyện, nhưng sau khi đến Càn Nguyên Tiên Cung, họ cảm thấy mình đã nói đủ rồi.

Có lẽ không có ai ở cùng họ, nên cũng không cần nói chuyện, nhưng hiện tại mọi người ở cùng nhau, đôi khi cũng không thể không nói chuyện.

Tuy người khác cảm thấy họ ít nói, nhưng trong lòng họ, họ đã nói

đủ rồi.

Không biết Sư Tôn đã bảo họ nói nhiều hơn một chút, nên họ sẽ cố gắng nói thêm vài từ.

"Con biết rồi, Sư Tôn." Cửu Thiên Huyền Nữ nói.

Càn Nguyên gật đầu, bất đắc dĩ cười cười, chuyến này đưa họ xuống Nhân Gian, nhất định phải để bốn vị đệ tử này được rèn luyện một phen.

Để người thích nói thì nói ít đi một chút, người không thích nói thì nói nhiều hơn một chút.

Nhưng Sư Tôn, nếu không cho ai nói, tự nhiên người đó sẽ nói ít đi một chút, cho ai nói, người đó tự nhiên sẽ nói nhiều hơn một chút.

Xong xuôi những chuyện này, Càn Nguyên thấy họ không đánh, không khỏi có chút câm nín, "Mấy tên nhóc các ngươi, không đi sao?" "Sư Tôn, thật khó khăn lắm mới gặp được Ngài, Ngài không chỉ điểm cho con sao?" Vân Tiêu hỏi.

Càn Nguyên liếc nhìn, bất đắc dĩ gật đầu, nói: "Được thôi, vậy các ngươi ra tay đánh ta đi, ta xem các ngươi có tiến bộ không." Các đệ tử nghe vậy, lập tức tinh thần phấn chấn, dường như đây là một trò chơi thú vị vậy.

Hiện tại họ đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên rồi, mười vị Đại La Kim Tiên đối phó Sư Tôn, đó cũng là vô cùng lợi hại, tu vi của Vân Tiêu và mấy người kia còn bức cận cảnh giới Chuẩn Thánh, mười người liên thủ ngay cả Thánh Nhân cũng phải đau đầu, có lẽ cũng có thể khiến Sư Tôn đau đầu, đó là một chuyện vui.

Bởi vì muốn chiến đấu, tự nhiên không thể ở trong phòng, nên mọi người đều ra ngoài.

Đến bên ngoài, Càn Nguyên nhìn các đệ tử bao vây Ngài, nhàn

nhạt nói: "Đảm lượng không tệ, nhưng sao lại đơn giản bao vây ta như vậy, không được đâu, ta nhớ ta đã truyền cho các ngươi một số Trận Pháp Chi Thuật, thực ra có thể thi triển trận pháp, để tăng cường sức chiến đấu của các ngươi, cũng có thể gây ảnh hưởng cho ta." Vân Tiêu liếc nhìn Sư Tôn, cười khà khà nói: "Sư Tôn, con muốn Ngài xem bản lĩnh của con, chỉ điểm cho con, nếu dùng trận pháp, lỡ Ngài không nhìn ra trình độ chiến đấu của con thì sao." Càn Nguyên khẽ mỉm cười, nhún vai: "Được thôi, sao cũng được, bây giờ bắt đầu tấn công đi." Các đệ tử gật đầu, mỗi người lấy ra pháp bảo, bắt đầu chiêu thức đánh vào người Càn Nguyên.

Các đệ tử của Càn Nguyên, ai nấy đều không phải dạng vừa, đã chiến đấu với Thiên Sứ Tộc một thời gian dài, kinh nghiệm chiến đấu cũng vô cùng phong phú, đừng thấy họ là nữ nhi, nhưng mỗi người ra tay đều vô cùng xảo quyệt.

Càn Nguyên nhìn thấy những phương thức thiên kỳ bách quái này, cũng có chút đau đầu và câm nín.

Tuy đối với Ngài không gây nguy hại, nhưng đôi khi những chiêu thức đó lại khiến Ngài có chút khó chấp nhận, một số chiêu "liêu âm cước" cũng được sử dụng, Càn Nguyên cũng không biết họ học cách chiến đấu hạ tam lưu này ở đâu, nhưng đôi khi những chiêu thức này thực ra lại hiệu quả.

Tuy đối phó với Ngài không hiệu quả, nhưng nếu đối mặt với những người cùng cảnh giới, có lẽ những chiêu thức này có thể giúp ích, cho nên Càn Nguyên cũng không cảm thấy việc học những thứ này là sai, chỉ là Ngài có chút bất đắc dĩ mà thôi, những đệ tử xinh đẹp như vậy lại sử dụng những chiêu số này, thật sự khiến Ngài có chút khó chấp nhận.

Các đệ tử của Càn Nguyên thật sự không phải hạng xoàng, mỗi

người sử dụng pháp bảo của mình, tấn công Càn Nguyên một trận cuồng oanh loạn tạc, mỗi người thi triển bản lĩnh của mình, có người phòng ngự mạnh, đối đầu trực diện với Càn Nguyên, có người tốc độ nhanh phụ trách đánh lén, có người công kích mạnh thì chuyển sang tấn công Càn Nguyên từ phía sau.

Họ không để lại bất kỳ kẽ hở nào để công kích Càn Nguyên, bởi vì họ biết, Sư Tôn của họ không thể bị thương, cũng không thể làm tổn thương Sư Tôn của mình, cho nên không hề cố kỵ.

Đánh nhau đã hơn nửa canh giờ, Càn Nguyên cuối cùng cũng làm cho các đệ tử này mệt lả nằm bệt xuống đất, Ngài tự nhiên không thể đánh bại họ, bởi vì Ngài muốn quan sát chiến đấu của các đệ tử, từ đó chỉ dẫn, nếu trực tiếp đánh bại họ, thì quá dễ dàng rồi, nhưng lại không tìm ra được khuyết điểm trong chiến đấu của họ, ngược lại không quan sát được.

Cho nên để có thể quan sát các đệ tử hết mức có thể, chỉ có thể để các đệ tử thoải mái tấn công, còn Ngài thì phòng ngự, cuối cùng làm cho họ mệt lả nằm bệt xuống đất là được.

Trong trận chiến, thực ra Càn Nguyên đã chỉ dẫn cho các đệ tử, sau trận chiến Càn Nguyên lại cùng các đệ tử đàm đạo một số tâm đắc và thể hội, hy vọng có thể giúp ích cho họ.

Thực ra mỗi người tu luyện đều không giống nhau, thể chất của họ cũng không giống nhau, cho nên việc Càn Nguyên chỉ dẫn cho họ rất phiền phức, bởi vì cần phải chỉ dẫn từng người một, đó là một chuyện phiền phức.

Chỉ điểm xong cho các đệ tử, Càn Nguyên cũng thở phào một hơi, bởi vì cuối cùng cũng có thể đuổi được những đệ tử phiền toái này đi rồi, đôi khi không gặp, Ngài lại nhớ nhung, nhưng khi gặp rồi, đôi khi cũng có chút đau đầu, cho nên Càn Nguyên cảm thấy thời gian xuất

hiện trước mặt mình không nên quá dài là hoàn hảo nhất.

Các đệ tử mệt đến mức không còn sức, từng người ngồi bệt xuống đất, nhưng vẫn không chịu đi.

Vân Tiêu liếc nhìn Càn Nguyên, bất đắc dĩ nói: "Sư Tôn, vì sao Ngài cứ muốn đuổi con đi vậy, Ngài không biết đôi khi Ngài nếu không để con làm, con sẽ không làm sao?" Càn Nguyên gật đầu, cười nói: "Ta biết, nhưng ta thật sự bị các ngươi làm cho đau đầu quá a." Nói rồi, Càn Nguyên cũng ngồi xuống đất cùng các đệ tử, rồi tò mò hỏi: "Các ngươi đều ở đây, e rằng không có ai đối phó Thiên Sứ Tộc nữa rồi phải không, Tiếp Dẫn Thánh Nhân và những vị kia có đồng ý không?" "A a, nếu có lẽ có chút miễn cưỡng, nhưng con không lâu trước đây còn giúp xử lý chuyện Nhân Gian, tự nhiên họ sẽ không làm khó con, cho con nghỉ phép cũng là điều nên làm, tự nhiên sẽ không." Phi Vũ nhàn nhạt nói, vẻ mặt vô cùng vui vẻ.

Càn Nguyên liếc nhìn Phi Vũ, hơi hứng thú hỏi: "Phi Vũ, Thiên Đình gần đây thế nào a?" Nghe Sư Tôn hỏi, Phi Vũ lau mồ hôi trên trán, suy tư nói: "Mọi thứ đều tốt, e rằng sau khi Thiên Sứ Tộc bị kích bại chi hậu, Thiên Đình sẽ càng hảo đích." Càn Nguyên liếc nhìn Phi Vũ, cười hỏi: "Thật sao?

Đừng nói quá hay." Phi Vũ không hiểu nhìn Sư Tôn, nói: "Thánh Nhân nói rồi, lợi ích sau khi đánh bại Thiên Sứ Tộc sẽ được bình quân phân phối tâm hạ, như vậy thì Thiên Đình tự nhiên cũng có một phần, Càn Nguyên Tiên Cung chúng ta lại nhường một phần cho Thiên Đình, chẳng phải Thiên Đình sẽ thực lực đại trướng sao?" Càn Nguyên ngạc nhiên nhìn Phi Vũ, đảo mắt trắng dã, bất đắc dĩ nói: "Ai nói phần của Càn Nguyên Tiên Cung ta phải nhường cho Thiên Đình chứ?" Mọi người nghe vậy, đều kinh ngạc nhìn Càn Nguyên, quan sát biểu cảm của Ngài, đoán xem câu nói đó rốt cuộc là thật lòng, hay chỉ là đùa giỡn.

Nếu là đùa giỡn, thì không có chuyện gì rồi, nhưng nếu Sư Tôn nói thật, có lẽ có cách khác, vậy thì chuyện có chút tồi tệ rồi.

Sau một lúc trầm mặc, không khí đột nhiên có chút khó xử.

Bởi vì việc chia lợi ích của Càn Nguyên Tiên Cung cho Thiên Đình, là ý của Vân Tiêu, cũng được mọi người chú ý, nhưng hiện tại Sư Tôn dường như nghiêm túc nói rằng không đồng ý, vậy thì chuyện có chút khó xử rồi.

Sau đó, Càn Nguyên nhìn, ho khan một tiếng hỏi: "Ý của ai vậy?" Vân Tiêu bất đắc dĩ liếc nhìn, không biết Sư Tôn hiện tại rốt cuộc là đang đùa giỡn, hay là nói thật lòng, "Sư Tôn, là ý của con." Các đệ tử khác thấy Vân Tiêu nhận tất cả mọi chuyện về mình, cũng nhao nhao bày tỏ thái độ, đều ủng hộ quyết định đó của Vân Tiêu, gánh vác mọi trách nhiệm.

Nghe các đệ tử nói vậy, Càn Nguyên liếc nhìn, suy tư nói: "Được rồi, ngươi hãy đi gặp Thánh Nhân và nói, Càn Nguyên Tiên Cung chúng ta cũng phải có một phần, còn về phía Ngọc Đế thì không cần lo lắng, ta sẽ đòi lại phần đó, sẽ không có chuyện gì, huống hồ chỉ cần đòi lại phần của ta." "Sư Tôn, lời đã nói ra rồi, giờ lại rút lại không hay đâu ạ." Vân Tiêu có chút khó xử, tất yếu đều đã đáp ứng Ngọc Đế, và cả Thánh Nhân nữa, nếu lại phản phục vô thường, e rằng sự tình sẽ phiền phức, cũng hữu tổn vu uy vọng của Càn Nguyên Tiên Cung.

Càn Nguyên liếc nhìn Vân Tiêu, cười nói: "Sao?

Sợ mất mặt a, ký nhiên sợ mất mặt, tố sự đích thì hậu bất tử tế một ni, tối mã dã yếu hòa ngã đả một thanh chiêu hô ba?" Vân Tiêu ngô ngọc mai, nhân vi chủng tiểu sự tình căn bản bất nhu yếu đả chiêu hô nha, nhược đả chiêu hô đích thoại, một chuẩn hội bị sư tôn giáo huấn một đốn, điểm tiểu sự tình đô yếu vấn, sở dĩ dã một có hoa càn

nguyên thương lượng, tại liễu đô nhân, cấp thùy bất cấp a.

Lúc này, Càn Nguyên liếc nhìn Vân Tiêu, khẽ lắc đầu.

Sau đó, Càn Nguyên mới nói: "Các ngươi có biết, việc làm này tuy khiến Thiên Đình tăng thêm sức mạnh nhất định, nhưng cũng mang lại áp lực cực lớn không?

Vốn dĩ các Thánh nhân kia đã kiêng kỵ Càn Nguyên Tiên Cung, càng không hy vọng Thiên Đình phát triển quá mạnh.

Giờ đây, công khai ủng hộ Ngọc Đế, chẳng phải đẩy Ngọc Đế vào hỏa khanh sao?

Thật sự muốn giúp, lén lút giúp không được sao?

Việc công khai làm như vậy sẽ khiến các Thánh nhân bất mãn." Nghe vậy, các đệ tử dường như cuối cùng cũng hiểu vì sao Càn Nguyên không đồng ý.

Hóa ra, những điều Càn Nguyên đã cân nhắc không phải không có lý, cũng không quá sâu xa.

Họ chỉ nghĩ đến việc có thể mang lại lợi ích cho Thiên Đình, nào ngờ một việc vốn dĩ là tốt để giúp Thiên Đình, lại có thể biến thành chuyện xấu, gây ra những điều ngoài ý muốn.

Lúc này, Vân Tiêu mặt hơi hồng, hiển nhiên vì lời Sư Tôn mà cảm thấy hổ thẹn, nhận ra mình còn quá non nớt, chỉ nhìn thấy những chuyện bề mặt, không thể tĩnh tâm suy xét quá nhiều.

Nếu không, nàng đã chẳng hành động lỗ mãng như vậy.

Kỳ thực, nếu suy nghĩ kỹ thì vấn đề này cũng không quá khó, nhưng nàng đã không làm thế, thật đáng trách.

Càn Nguyên khẽ mỉm cười, nói: "Đây là một bài học cho các ngươi.

Làm việc cần suy nghĩ kỹ càng, phải xem xét cẩn thận hậu quả của mọi hành động, đừng chỉ nhìn vào cái lợi trước mắt, bằng không sẽ chịu thiệt lớn.

Dù Càn Nguyên Tiên Cung ta không sợ các Thánh nhân kia, nhưng bề ngoài họ cung kính ta, nào ai biết được trong lòng họ nghĩ gì.

Chương 278

Những kẻ đó rất giỏi tính kế, nếu sơ suất một chút, rất có thể sẽ bị họ lợi dụng.” Các đệ tử gật đầu, đều đã nhận được bài học.

Lúc này, Vân Tiêu hỏi: “Sư Tôn, vậy chẳng phải chúng ta chỉ có thể làm theo ý Người, thu hồi lợi ích đó lại sao?” Càn Nguyên bật cười một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Thôi được rồi, sự việc đã đến nước này, thu hồi lại có ích gì, cứ trực tiếp đưa cho Thiên Đình đi.

Nhưng sau này phải nhớ kỹ, Thiên Đình là Thiên Đình, Càn Nguyên Tiên Cung là Càn Nguyên Tiên Cung.

Tuy Khổng Tuyên vẫn luôn ở Càn Nguyên Tiên Cung, nhưng hiện giờ nó cũng là một vị Ngọc Đế rồi, làm việc gì cũng cần phải cân nhắc một chút, đừng tưởng là người của Càn Nguyên Tiên Cung thì có thể vô lễ với nó.

Còn về những chuyện khác, đừng quá phô trương, làm việc gì cũng phải xem xét nhiều hơn về ảnh hưởng, nếu không thì không những không giúp được người khác, mà có thể còn mang lại nguy hiểm cho người ta.” Mọi người gật đầu, đều cảm thấy có chút ngượng nghịu, bởi lẽ dường như Ngũ Hành trong đó đã gây phiền phức cho Thiên Đình.

Họ áy náy nhìn về phía Phi Vũ, vì Phi Vũ vốn là người của Thiên Đình, là Tây Vương Mẫu của Thiên Đình.

Phi Vũ thấy mọi người đều nhìn mình, vội cười nói: “Mọi người nhìn ta làm gì chứ?

Dù ta ở Thiên Đình, nhưng ta là người của Càn Nguyên Tiên Cung, bất kể làm gì, ta đều ủng hộ.” Mọi người đều vô cùng cảm kích nhìn Phi Vũ.

Lúc này, Càn Nguyên đột nhiên nhìn Phi Vũ, cười nói: "Phi Vũ nói rất đúng.

Các ngươi đều là người của Càn Nguyên Tiên Cung, vì vậy cần phải đoàn kết, tương trợ lẫn nhau.

Bởi lẽ, những người thật sự có thể giúp đỡ các ngươi chính là người của Càn Nguyên Tiên Cung.

Nếu không đoàn kết, sau này ắt sẽ bị người ta từng bước đánh bại." Nói đến đây, Càn Nguyên nhìn các đệ tử, nghiêm túc nói: "Dù trong số các ngươi có người thực sự làm sai chuyện, cũng phải bảo hộ ở thời khắc mấu chốt.

Đương nhiên, cũng phải xem phạm phải lỗi lầm gì.

Nếu phạm phải chuyện thập ác bất xá, vậy ta có thể đích thân ra tay thanh lý môn hộ." "Sư Tôn, thế nào là chuyện thập ác bất xá ạ?" Bích Tiêu chớp chớp mắt, cười hỏi.

"Đơn giản thôi.

Nếu vì một số chuyện mà các ngươi muốn giết đệ tử của Thánh nhân khác, bất kể giết ai, Càn Nguyên Tiên Cung ta đều có thể bảo hộ các ngươi, thậm chí dốc toàn lực chiến đấu.

Nhưng nếu tàn hại bách tính, bừa bãi sát lục, làm những chuyện không nên làm, tự nhiên sẽ phải chịu trừng phạt." Càn Nguyên giải thích đơn giản, rồi đột nhiên nói: "À phải rồi, các ngươi nghỉ ngơi vài ngày ở chỗ ta xong thì về đi.

Thiên Sứ tộc không dễ đối phó như vậy đâu, đừng nghĩ rằng có Hồng Hoang Kiếm các loại thì có thể dễ dàng đánh bại, mọi chuyện không hề đơn giản như thế." Mọi người nghe vậy, đều cảm thấy trong lời Sư Tôn có ẩn ý, có lẽ Sư Tôn thực sự biết điều gì đó.

Vân Tiêu nhìn Càn Nguyên, không nhịn được hỏi: "Sư Tôn, Người

có biết chuyện gì đó không?" Càn Nguyên nghiêm túc gật đầu, khẽ cười: "Ta biết một vài chuyện, nhưng những chuyện đó không thể nói cho các ngươi biết.

Ta đã giúp các ngươi đủ nhiều rồi, không nên tiếp tục giúp đỡ nữa.

Nếu mọi chuyện đều dựa dẫm vào ta, vậy các ngươi cần làm gì đây?" Nghe Càn Nguyên nói vậy, các đệ tử đều vô cùng tự ti, nhưng không ai tiếp tục hỏi, bởi họ biết lời Càn Nguyên nói không phải không có lý.

Càn Nguyên liếc nhìn đám đệ tử này, thản nhiên hỏi: "Hiện tại không còn chuyện gì nữa rồi chứ?

Nếu không còn chuyện gì, vậy thì các ngươi mau về đi." Càn Nguyên muốn những đệ tử này rời đi, bởi y muốn nghỉ ngơi.

Nếu không nghỉ ngơi, y cũng không thể cứ mãi ở cùng đám tiểu gia hỏa này, ngày nào cũng ồn ào không dứt, khiến y có chút không chịu nổi.

Dù Càn Nguyên không quá thích sự tĩnh lặng, nhưng ồn ào mãi cũng không được.

Hơn nữa, những đệ tử này đâu có quản chuyện ồn ào, chúng luôn tìm cách, không có việc gì cũng muốn lấy thứ gì đó từ y.

Mấy món đồ tốt trên người y đều sắp bị các đệ tử lấy hết rồi, vì vậy y phải cẩn thận, không muốn bị các đệ tử lừa nữa.

Lúc này, Bích Tiêu đột nhiên nói: "Sư Tôn, đại chiến sắp đến rồi, Người không ban cho con vài món pháp bảo hộ thân sao?" Càn Nguyên đảo mắt trắng dã, không nói lời nào, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Các đệ tử khác đều vẻ mặt ngạc nhiên, ngay sau đó nhìn Bích Tiêu

với ánh mắt không thiện cảm.

Phi Vũ trừng mắt nhìn Bích Tiêu, bất đắc dĩ nói: "Này Bích Tiêu, ngươi không ngốc chứ?

Sư Tôn chắc chắn không muốn cho chúng ta đâu.

Ngươi lại còn nói ra như vậy, Sư Tôn không rời đi mới là lạ đó.

Nha, thật là ngốc chết mất!" Bích Tiêu oan ức, đáng thương nói: "Ai mà biết Sư Tôn lại xảo quyệt như vậy chứ?

Lại còn không thèm giữ chút thể diện nào, trước mặt đệ tử mà cứ thế bỏ đi, thật tức chết người ta mà!" Nói xong, nàng dậm dậm chân, bày tỏ sự phẫn nộ.

Mọi người đều khẽ lắc đầu, thật không ngờ Sư Tôn lại làm như vậy, cứ thế bỏ đi mất.

Lúc này, Vân Tiêu thở dài một tiếng, lắc đầu nhìn mấy vị sư muội.

Vân Tiêu có chút bất đắc dĩ nói: "Ai da, sau này đừng tìm Sư Tôn đòi đồ nữa.

Sư Tôn đã ban cho chúng ta nhiều đồ rồi, e là cũng không còn bao nhiêu nữa, nên mới làm như vậy.

Chúng ta không thể để Sư Tôn khó xử.

Sư Tôn luôn giúp đỡ chúng ta, giờ nếu Sư Tôn thiếu pháp bảo, vậy chúng ta thân là đệ tử, nên chia sẻ nỗi lo cho Sư Tôn." "Sư Tỷ, ý Người là sao?

Chẳng lẽ muốn chúng muội tặng pháp bảo cho Sư Tôn ư?

Đâu có chuyện như vậy chứ!

Toàn là Sư Tôn ban pháp bảo cho đệ tử, nào có đệ tử lại đi thu thập pháp bảo tặng Sư Tôn." Tử Nguyệt đảo mắt trắng dã, cảm thấy

việc này dường như hơi kỳ quái.

"Với lại, chúng muội thật sự tặng Sư Tôn, e là Sư Tôn cũng không nhận đâu." "Sư Tôn không cần là chuyện của Sư Tôn, nhưng chúng ta không thể không làm.

Sư Tôn đối xử với chúng ta thế nào, các muội hẳn đều biết.

Sư Tôn đã giúp đỡ chúng ta nhiều rồi, nay chúng ta tặng những pháp bảo này cho Sư Tôn, sau này cũng không còn là của chúng ta nữa." Vân Tiêu liếc nhìn mọi người, ho khan một tiếng nói: "Hơn nữa, Sư Tôn sắp đến sinh nhật rồi, ta đương nhiên phải tìm vài món lễ vật cho Sư Tôn.

Về phần lễ vật thần thánh gì đó thì ta không quản, nhưng ngoài lễ vật ra, mỗi người chúng ta đều phải tìm ba món pháp bảo tặng Sư Tôn.

Còn về pháp bảo thì các muội tự lo liệu, nếu tìm mấy thứ không tốt để qua loa, e là mất mặt lắm đấy." "Sinh nhật Sư Tôn ư?" Phi Vũ kinh hô một tiếng, dường như có chút ngạc nhiên.

Các đệ tử khác cũng đều trừng lớn mắt, dường như không dám tin điều đó là thật, bởi chưa bao giờ nghe nói đến ngày sinh nhật Sư Tôn.

Đối với những người này, tu luyện đến mức độ này, thời gian đối với họ đều đã trở nên mơ hồ rồi.

Cơ bản là trăm năm trăm năm trôi qua, ai mà nhớ sinh nhật chứ?

Theo quy tắc nhân gian, sinh nhật là mỗi năm một lần, nhưng những người như họ nếu tu luyện, có thể đã tu luyện vài chục năm, thậm chí vài trăm năm rồi, nên từ trước đến nay không ai có sinh nhật cả.

"Sư Tỷ, Người biết sinh nhật Sư Tôn ư?

Với lại, những người như chúng ta không nên có sinh nhật chứ?" Tử Nguyệt chớp chớp mắt, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Vân Tiêu liếc nhìn nàng, khẽ nói: "Không giống nhau đâu.

Sinh nhật của Sư Tôn chúng ta là Thánh nhân, không giống sinh nhật của người phàm.

Chương 279

Chúng ta tự nhiên cũng có sinh nhật của mình, nhưng thường là tính theo vạn năm một lần." Nói đến đây, Vân Tiêu thấy mọi người đều lộ ra ánh mắt vô cùng tò mò, mới nói tiếp: "Đương nhiên, chúng ta không cần tự mình tổ chức sinh nhật, chỉ có những người có thân phận và tu vi cao mới có sinh nhật.

Sinh nhật cũng không phải do tự mình chuẩn bị, mà đều do đệ tử chuẩn bị cả." "Lần này, chúng ta đương nhiên phải tổ chức sinh nhật cho Sư Tôn, mời tất cả Thánh nhân và những người ở Hồng Hoang đến." Vân Tiêu nhìn các đệ tử, thản nhiên nói.

Các đệ tử gật đầu, đương nhiên đều muốn tổ chức sinh nhật cho Sư Tôn, chỉ là mọi người có chút lo lắng.

Bởi vì không lâu trước đó, Càn Nguyên vừa mới quở trách, dặn dò phải suy nghĩ kỹ càng trước khi làm việc.

Lần này, họ lại tự ý quyết định, không biết Sư Tôn có tức giận hay không, cũng không biết bữa tiệc sinh nhật này có gây phiền phức gì không.

Long Nữ liếc nhìn Vân Tiêu, hỏi: "Sư Tỷ, chúng ta làm như vậy, liệu có gặp phiền phức không?" Nói đến đây, nàng đột nhiên dừng lại, rồi tiếp tục nói: "Vạn nhất Sư Tôn không vui thì sao đây?" Vân Tiêu gãi gãi đầu, chuyện này thật sự có chút phiền phức.

Sau đó, Vân Tiêu nói: "Đợi Sư Tôn về, chúng ta có thể hỏi Người.

Nếu Người đồng ý, chúng ta sẽ làm; nếu không đồng ý, vậy thì chúng ta sẽ không làm nữa." Các đệ tử gật đầu, đột nhiên có chút mất hứng, bởi vì họ thực sự hy vọng có thể tổ chức sinh nhật cho Sư Tôn.

Mấy năm nay luôn ở bên Sư Tôn, đều được Sư Tôn chăm sóc, nhưng chưa bao giờ làm được việc gì cho Sư Tôn.

Họ lại mong muốn có thể giúp Sư Tôn làm việc, nhưng Sư Tôn đã đạt đến cảnh giới tu vi kia, thật sự là hữu tâm vô lực a, nên chỉ có thể làm một số chuyện nhỏ nhặt.

Nhưng những chuyện nhỏ nhặt thì thực ra cũng không có cơ hội làm.

Những việc như dâng trà rót nước thì ngay cả đồng tử của Sư Tôn cũng không cần, tự nhiên không đến lượt họ.

Còn những chuyện khác, Càn Nguyên cũng không cần người khác giúp đỡ, nên họ ít khi làm được những việc có thể khiến Càn Nguyên vui lòng, hoặc ít khi làm được những việc có thể san sẻ gánh nặng cho Càn Nguyên một chút.

Sau một hồi suy nghĩ, Vân Tiêu đột nhiên nói: "Bất kể có tổ chức sinh nhật hay không, chuyện pháp bảo đều phải làm, rõ chưa?

Sư Tôn không muốn là chuyện của Người, nhưng chúng ta thân là đệ tử, một khi đã biết sinh nhật Sư Tôn, luôn phải bày tỏ chút lòng thành.

Đừng ngốc mà nghĩ Sư Tôn không muốn là chúng ta không cần chuẩn bị gì cả." Các đệ tử gật đầu, cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên phải chuẩn bị một ít lễ vật cho Sư Tôn.

Nói xong, Vân Tiêu nói: "Được rồi, chúng ta ai về chuẩn bị việc nấy đi.

Cứ tụ tập mãi ở đây, e là Sư Tôn sẽ không về đâu.

Tối nay chắc chắn Sư Tôn sẽ về, lúc dùng bữa chúng ta sẽ nói chuyện này với Sư Tôn." Mọi người gật đầu, đều ai nấy trở về.

Mỗi đệ tử này đều có chút tâm tư, đều muốn chuẩn bị cho Sư Tôn một món lễ vật tốt nhất, có thể khiến Sư Tôn hài lòng.

Nhưng Sư Tôn đã thấy qua quá nhiều, có quá nhiều thứ rồi, nên muốn chuẩn bị một món lễ vật làm Người hài lòng là một việc vô cùng khó khăn.

Món lễ vật này cần phải đặc biệt một chút, không thể là thứ Sư Tôn đã từng thấy, cũng không thể là thứ Sư Tôn đã có.

Ngoài lễ vật ra, việc tìm pháp bảo cho Sư Tôn cũng có chút khó khăn.

Tặng pháp bảo cho Sư Tôn, tất nhiên phải là những pháp bảo tốt, phải có công dụng độc đáo, pháp bảo thông thường tự nhiên không thể dâng lên Sư Tôn.

Tốt nhất là Hậu Thiên pháp bảo, nhưng Hậu Thiên pháp bảo đâu dễ dàng có được?

Mặc dù mỗi người bọn họ đều có vài món trên người, nhưng đó đều là do Sư Tôn ban cho, tổng không thể lại mang tặng Sư Tôn được.

Nhưng muốn tìm những Hậu Thiên pháp bảo mới, thực sự là quá khó, cũng không thực tế cho lắm.

Vì vậy, chỉ có thể tìm những pháp bảo dưới cấp Hậu Thiên, nhưng cấp bậc không được quá kém, phải là những món đồ tốt trong số pháp bảo, tốt nhất là có công dụng thú vị.

Các đệ tử đều đang chuẩn bị một số việc, trong lòng thầm nghĩ về những thứ Sư Tôn yêu thích.

Vào buổi tối, Càn Nguyên quả nhiên đã trở về.

Càn Nguyên buổi tối phải về Càn Nguyên Tiên Cung, bởi vì mỗi

ngày y đều phải dùng bữa.

Nhưng ở chỗ người khác thì không được dùng bữa, vì vậy y đều trở về Càn Nguyên Tiên Cung để dùng bữa, do Càn Nguyên đích thân nấu.

Các đệ tử cũng rất thích điều này.

Tuy không dùng bữa ba bữa một ngày như Càn Nguyên, nhưng thỉnh thoảng họ cũng dùng bữa, đặc biệt sau khi về Càn Nguyên Tiên Cung, thói quen của họ sẽ giữ ở cùng một nhịp với Sư Tôn.

Vì có khá nhiều người, nên Càn Nguyên tự nhiên phải nấu nhiều hơn một chút.

Thực tình, nấu ăn là một hoạt động thể lực, đặc biệt trong tình huống phải nấu nhiều món như vậy, Càn Nguyên cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Điều này không giống tu luyện, tu luyện là tu luyện, còn nấu ăn là nấu ăn.

Tu luyện tuy không mệt, nhưng nấu ăn thì lại khác.

Sau khi làm xong các món ăn, Càn Nguyên cùng các đệ tử ngồi vào bàn bắt đầu dùng bữa.

Vì Vân Tiêu cũng không biết Sư Tôn có đồng ý tổ chức sinh nhật hay không, nên lúc ăn không dám hỏi.

Chờ đến khi dùng xong bữa tối, nàng mới định hỏi, bởi vì nếu Sư Tôn không đồng ý thì việc này sẽ không ảnh hưởng đến tâm trạng của mọi người sau khi ăn.

Đồ ăn Sư Tôn nấu thì tuyệt hảo, vô cùng ngon, các đệ tử cũng rất yêu thích.

Mọi người ăn rất lâu mới hết đồ ăn, có thể thấy đồ ăn Càn Nguyên

nấu hầu như không còn sót lại chút nào, toàn bộ đều bị các nàng ăn hết sạch.

Nhìn chiếc bàn trống không, Càn Nguyên thực ra có chút cảm giác tự hào, bởi vì điều đó chứng tỏ món ăn y nấu không tệ.

Bằng không, các đệ tử đã chẳng ăn hết sạch sành sanh.

Đương nhiên, cũng có một khả năng là các đệ tử vì giữ thể diện cho y nên mới ăn hết.

Nhưng nói thật, các đệ tử của y hầu như sẽ không làm vậy.

Các nàng không phải người ngoài, những đệ tử này thật tình có chút tinh nghịch.

Nếu món ăn không ngon, e là mấy nha đầu đó đã sớm không chịu ăn, thậm chí còn có thể chế giễu vài câu.

Thực ra đôi khi Càn Nguyên cũng mong các đệ tử nói rằng đồ ăn không ngon, như vậy y có thể lấy cớ để các đệ tử nấu đồ ăn cho y, sau này cũng đỡ phiền phức.

Chỉ là các đệ tử của y ai nấy đều thông minh lanh lợi, muốn sai bảo các nàng làm việc gì đó thì quả là có chút khó khăn.

Mọi người đều đã ăn xong, không ai muốn rời đi, đều lén lút nhìn Sư Tôn.

Lúc này, Vân Tiêu liếc nhìn Sư Tôn, ho khan một tiếng nói: "Sư Tôn, Người có biết sinh nhật của Người không?" Nghe câu hỏi đó, Càn Nguyên lập tức có chút ngớ người.

Nhìn Vân Tiêu và các đệ tử đang nhìn mình chằm chằm, y biết mấy người này vừa nãy đều lén lút nhìn mình, dường như có chuyện gì muốn nói.

Chỉ là y không biết là chuyện gì, giờ Vân Tiêu đột nhiên nói một

câu không đầu không cuối, khiến y có chút không biết làm sao.

Liếc nhìn Vân Tiêu, Càn Nguyên bất đắc dĩ hỏi: "Ý ngươi là sao?" Vân Tiêu nhìn Càn Nguyên, có chút ngượng ngùng nói: "À à, cũng không có chuyện gì.

Chương 280

Con muốn thương lượng với Sư Tôn một chuyện.

Nghe nói sinh nhật Người sắp đến rồi, nên con hy vọng có thể tổ chức sinh nhật cho Người, Người thấy có được không ạ?" Càn Nguyên hơi sững sờ, không ngờ mấy đệ tử này lại muốn tổ chức sinh nhật cho y, thật là chuyện ngoài ý muốn.

Sau khi suy tư một lát, Càn Nguyên không trực tiếp từ chối, thản nhiên nói: "Không cần thiết đâu.

Ta đã lớn tuổi rồi, nếu nói đến sinh nhật, trước giờ ta chưa bao giờ tổ chức, huống hồ là bây giờ.

Đột nhiên muốn tổ chức sinh nhật, chuyện này cũng khó khăn đó." Thấy Sư Tôn không lập tức từ chối, mọi người đều biết còn có hy vọng, chỉ là điều khiến họ ngượng ngùng là xem ý Sư Tôn thì thực ra Người không muốn, chỉ là không tiện từ chối thôi.

Thấy mấy người đều trầm mặc không nói, Càn Nguyên cười nói: "Ta biết các ngươi có hảo ý, hy vọng Sư Tôn có thể vui vẻ.

Nhưng ta lại cảm thấy không cần thiết, các ngươi nghĩ sao?" Vân Tiêu ho khan một tiếng, suy tư nói: "Sư Tôn, con cảm thấy vẫn có thể tổ chức sinh nhật.

Người cứ yên tâm, con sẽ không kinh động đến người khác, chỉ những người của Càn Nguyên Tiên Cung chúng ta tổ chức là được.

Như vậy sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Con cũng hy vọng có thể tổ chức sinh nhật cho Sư Tôn.

Dù sao thì bao nhiêu năm nay Sư Tôn đều chăm sóc con, con cũng muốn bày tỏ tấm lòng.

Chỉ là Người không cần con giúp đỡ gì, con chỉ có thể tổ chức sinh nhật cho Người." Càn Nguyên thấy mấy người này thực sự hy vọng tổ chức sinh nhật, không khỏi suy tư một phen, sau đó gật đầu nói: "Thôi được rồi, nếu các ngươi đã muốn, vậy thì chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc sinh nhật.

Hơn nữa, nếu đã tổ chức sinh nhật cho vi sư, vậy sau này mọi người cũng nên tổ chức cho nhau đi.

Coi như náo nhiệt một chút, cũng là một cách để chúng ta tụ tập lại với nhau sau này." Mọi người đối với đề nghị này đều vô cùng vui vẻ, như vậy mỗi người đều có thể có sinh nhật, mọi người đều có thể tụ tập lại với nhau.

Mặc dù hiện tại những người này cả ngày ở cùng nhau, nhưng sau này thì chưa chắc.

Bởi vì sau này mọi người chắc chắn sẽ có đệ tử riêng, cũng sẽ có những việc riêng, nên những người này ắt sẽ phải chia xa.

Vì vậy, sau này có thể thường xuyên ở cùng nhau hay không thì không thể biết trước được.

Hơn nữa, những người này thực sự quá nhiều, nhỡ đâu có một người có việc, vậy thì chắc chắn không thể tụ tập đông đủ.

Nhưng nếu có sinh nhật, mọi người đều biết sinh nhật của đối phương, bất kể có chuyện gì cũng phải đến.

Càn Nguyên nhìn các đệ tử, rồi nói: "Vậy thế này đi, chúng ta lấy vạn năm làm kỳ hạn, từ khắc các ngươi ra đời, cứ mỗi vạn năm là một sinh nhật.

Các ngươi đều nói ra, rồi mọi người cùng ghi nhớ.

Sau này, khi ai có sinh nhật, tất cả đều phải đến Càn Nguyên Tiên Cung.

Bất kể có chuyện gì, đều phải đến, không được chậm trễ, hiểu không?" Các đệ tử gật đầu, bắt đầu tính toán sinh nhật của mình, rồi nói ra.

Mọi người nhao nhao ghi nhớ.

Đối với việc ghi nhớ những điều này, với họ mà nói thì vô cùng đơn giản.

Chỉ cần muốn nhớ, tự nhiên sẽ nhớ, căn bản không thể quên.

Nhưng nếu không để ý đến chuyện này, tự nhiên sẽ không nhớ.

"Tổ chức thế nào ạ?" Vân Tiêu đột nhiên hỏi.

Vấn đề này mọi người đều chưa nghĩ đến.

Vân Tiêu liếc nhìn Càn Nguyên, thản nhiên nói: "À à, cũng không có gì đặc biệt.

Giống như nhân gian thôi.

Cụ thể làm gì thì con cũng không rõ, mọi người ngồi cùng nhau dùng một bữa cơm, tặng Người một chút lễ vật sinh nhật." Nghe nói có lễ vật sinh nhật, Càn Nguyên không khỏi liếc nhìn, khẽ cười nói: "Cũng không tệ.

Nhưng Sư Tôn đây đã thấy qua quá nhiều thứ rồi, không thể tùy tiện tìm vài món đồ tặng ta làm lễ vật sinh nhật đâu nhé.

Nếu làm vậy, ta sẽ không vui đâu." Nói xong, Càn Nguyên có chút mong đợi nhìn các đệ tử.

Mọi người gật đầu, đương nhiên hiểu.

Càn Nguyên nói vậy, ai mà dám không chuẩn bị chu đáo chứ.

Sau đó, Càn Nguyên nói: "Được rồi được rồi, nếu không có việc gì thì đi đi." Nghe thấy Sư Tôn đột nhiên lại muốn đuổi đi, mấy đệ tử

đành bất đắc dĩ.

Phi Vũ nhìn Sư Tôn, bất mãn nói: "Sư Tôn, sao Người lại muốn đuổi con đi chứ?

Cứ như thể ghét bỏ con vậy." Càn Nguyên nhìn nàng, bất đắc dĩ nói: "Ta đâu có muốn đuổi các ngươi đi?

Đều đã ăn xong rồi, lẽ nào không đi sao?

Không đi thì ở lại đây làm gì?" Mọi người lập tức không nói nên lời, bởi lẽ lời Càn Nguyên nói cũng không phải không có lý.

Tổng không thể cứ mãi ở đây, đã ăn xong rồi, nên đi thôi.

Vốn dĩ họ cũng muốn đi, nhưng ai bảo Càn Nguyên lại nói muốn họ đi chứ.

Hiện tại những đệ tử này giống như đang ở tuổi nổi loạn, Càn Nguyên càng không cho làm gì thì chúng càng muốn làm.

Đương nhiên, điều này chỉ giới hạn ở những chuyện nhỏ nhặt, còn trong những chuyện lớn, họ tự nhiên đều nghe lời Càn Nguyên, tuyệt đối không dám chống đối.

Lúc này, Vân Tiêu đứng dậy nói: "Sư Tôn, vậy con xin cáo lui trước.

Còn ai muốn ở lại thì cứ ở, dù sao con cũng phải đi." Thấy Vân Tiêu đi, mấy đệ tử khác cũng nhao nhao đứng dậy, đều định rời đi.

Chỉ có Phi Vũ, Tử Nguyệt và vài người khác không đi, bởi vì mấy người này rất tinh nghịch, căn bản không sợ Sư Tôn, nên định tiếp tục dây dưa với Sư Tôn.

Thấy mấy người này không đi, Càn Nguyên khẽ mỉm cười, thản nhiên nói: "Nếu đã không đi, vậy thì dọn dẹp đồ đạc trong này đi.

Ăn cũng đã ăn xong rồi, tổng không thể không làm gì cả chứ."

Mấy đệ tử gật đầu, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Sau khi thu dọn xong đồ đạc, thấy Càn Nguyên đã ngồi ở đó đả tọa tu luyện.

Mấy người nhìn nhau, Bích Tiêu nhìn Tử Nguyệt hỏi: "Làm sao bây giờ, đợi sao?" Tử Nguyệt đảo mắt trắng dã, bất đắc dĩ nói: "Đợi cái gì mà đợi?

Chẳng lẽ chúng ta cũng muốn ngồi đả tọa ở đó như Sư Tôn sao?

Nếu đả tọa thì ta không có chút hứng thú nào." Mấy người nhìn nhau, cuối cùng quyết định rời đi, bởi vì ai nấy đều hiếu động không thích tĩnh lặng.

Bảo các nàng cứ ngồi mãi ở đó đả tọa thì không chịu nổi, huống hồ là đả tọa cùng Sư Tôn, tự nhiên lại càng không muốn.

Mặc dù thường xuyên đối đáp với Sư Tôn, nhưng nói thật, trong những chuyện nghiêm túc thì họ không dám quấy rầy Sư Tôn, ví như tu luyện chẳng hạn.

Chương 281

Tu luyện thì không sao, nhưng nếu cùng tu luyện với Sư Tôn thì sẽ cảm thấy căng thẳng.

Vì vậy, mấy đệ tử sau khi do dự một lát, cuối cùng đã rời đi.

Thấy các đệ tử này cuối cùng cũng đi rồi, Càn Nguyên cũng không nói gì, y vẫn lặng lẽ tu luyện ở đó.

Mặc dù y tu luyện chỉ là để các đệ tử rời đi, nhưng một khi đã tu luyện rồi, tự nhiên không thể bỏ dở giữa chừng.

Vài ngày sau, Càn Nguyên định lần nữa hạ giới Nhân Gian.

Vốn dĩ lần này không cần hạ giới, nhưng vì mấy đệ tử muốn đi theo, cũng là để rèn luyện đệ tử, nên y mới định hạ giới.

Bằng không thì y sẽ không hạ giới, hạ giới cũng chẳng có gì vui.

Còn về chuyện sinh nhật, thực ra còn hơn một trăm năm nữa, nên cũng không vội.

Hơn một trăm năm đối với họ không phải là chuyện lâu dài, đối với bách tính thì dài, nhưng đối với họ có thể chỉ là chuyện thoáng chốc.

Mấy người hạ giới Nhân Gian, sau đó bắt đầu dạo chơi ở nhân gian.

Tuy là dạo chơi, nhưng không phải tùy tiện dạo chơi, mà có kế hoạch hẳn hoi.

Càn Nguyên sai các đệ tử đều giả trang thành ăn mày, trước tiên để các nàng trải nghiệm cuộc sống nghèo khổ của người phàm, để các nàng biết cuộc sống không dễ dàng.

Để các nàng biết rằng khi không thể dùng bản sự tu luyện, thực ra họ cũng chẳng là gì.

Y muốn các đệ tử biết rằng mọi người đều bình đẳng, chỉ là vì vận khí tốt nên mới được như ngày hôm nay.

Nhưng nếu một ngày nào đó không còn tu luyện nữa, có lẽ còn không bằng một kẻ ăn mày.

Sau khi Càn Nguyên sai các đệ tử giả trang thành ăn mày, trong lòng các đệ tử vô cùng ủy khuất.

Vốn dĩ nghĩ hạ giới có thể du ngoạn một phen, giờ mới biết, căn bản không phải du ngoạn, mà là chịu tội.

"Sư Tôn, Người làm gì vậy chứ?

Chẳng phải cố ý muốn chỉnh đốn con sao?

Khiến con phải giả dạng như thế này thật là quá đáng lắm rồi!" Bích Tiêu oan ức, bởi vì nàng không ngờ mọi chuyện lại như thế này.

Sớm biết phải chịu khổ, nàng đã không đi cùng Sư Tôn rồi.

Càn Nguyên liếc nhìn nàng một cái, cười haha nói: "Các ngươi tưởng ta đưa các ngươi đi chơi sao?

Nếu chỉ muốn chơi, thì tự mình đi chẳng phải được rồi sao, hà tất phải đi theo ta làm gì?

Một khi đã theo ta rồi, tự nhiên sẽ có việc ta muốn các ngươi làm." Bích Tiêu đảo mắt trắng dã, cuối cùng không nói gì.

Thực ra nàng cũng biết đi theo Sư Tôn hạ giới tự nhiên không đơn giản chỉ là du sơn ngoạn thủy, nhưng nàng cũng không ngờ lại là chuyện như thế này.

Thật tình, nếu biết phải giả dạng lấm lem như vậy, nàng đã không đi rồi, bởi vì thật sự khó có thể chấp nhận được.

Để các nàng ăn mặc lấm lem cũng đành, nhưng điều khiến các nàng khó chấp nhận nhất là phải ra đường ăn xin, thấp kém đáng thương xin tiền người khác.

Điều này là khó chấp nhận nhất.

Mặc dù họ không phải những người thấp hèn, nhưng họ cũng là đường đường đệ tử Càn Nguyên Tiên Cung, trong mắt bách tính cũng thuộc về những nhân vật cấp độ thần tiên.

Nhưng giờ lại bắt các nàng làm chuyện như vậy, thật sự có chút không chấp nhận nổi.

Càn Nguyên liếc nhìn nàng, khẽ mỉm cười, thản nhiên nói: "À à, ta có thể nói cho các ngươi biết, nếu không muốn thì bây giờ có thể đi, ta đâu có ngăn cản." Các đệ tử gật đầu, cũng không nói gì, bởi vì mấy người này đều rõ, tuy có thể đi, Sư Tôn cũng sẽ không tức giận, nhưng thật tình biết Sư Tôn làm vậy cũng là vì tốt cho mình, tự nhiên sẽ không không biết tốt xấu.

Vì vậy, họ nguyện ý đi theo Sư Tôn để tu luyện tâm cảnh.

Mấy ngày nay khiến mấy đệ tử này mệt mỏi đủ đường.

Ban đầu là giả ăn mày, sau đó cũng giả trang thành những người khác, tóm lại là chịu không ít khổ sở.

Sau một hồi than vãn của Tử Nguyệt và Bích Tiêu, Càn Nguyên cuối cùng cũng thỏa hiệp, cho mọi người nghỉ ngơi vài ngày.

Vì được nghỉ ngơi vài ngày, đương nhiên phải ăn mặc đẹp một chút.

Mấy người giả trang thành người thường bắt đầu dạo chơi khắp nhân gian.

Bởi vì mấy cô gái này đều quá xinh đẹp, nên chỉ có thể dùng khăn

voan mỏng che mặt.

Bằng không, nếu để bách tính nhìn thấy, e là sẽ gây ra phiền phức.

Trong số bách tính cũng có một số kẻ địa bĩ lưu manh, nếu thấy các nàng chắc chắn sẽ động tay động chân.

Để tránh những phiền phức đó, đương nhiên phải che đi dung nhan của các nàng.

Mấy người đi trên đường phố, nhìn con phố phồn hoa, tâm trạng đều không tệ.

Hai bên đường có người mua bán đồ đạc.

Tuy có những thứ không có ích gì cho Càn Nguyên, nhưng Bích Tiêu và Tử Nguyệt lại rất thích thú, nên thấy đồ gì cũng mua.

Chỉ là hiện tại có một chuyện phiền phức, đó là tiền không còn nhiều.

Những người như họ tự nhiên không cần tiền, nhưng ở nhân gian, tiền lại là một thứ không thể thiếu.

Điều này khiến Tử Nguyệt và mấy người khác bất đắc dĩ, bởi vì căn bản họ không có nhiều tiền đến vậy.

Trước đây làm ăn mày cũng kiếm được một ít tiền, nhưng số tiền đó không đủ cho Bích Tiêu tiêu xài.

"Sư Tôn, chúng con hết tiền rồi!

Còn bao nhiêu đồ tốt chưa mua kìa.

Với lại, tối nay con phải ăn uống nghỉ ngơi nữa chứ, giờ không có tiền thì làm sao ạ?" Bích Tiêu bất đắc dĩ hỏi.

Càn Nguyên liếc nhìn Bích Tiêu và Tử Nguyệt, bất đắc dĩ nói: "Có thể trách ta sao?

Không phải lỗi của ta.

Vốn dĩ số tiền này nếu tiết kiệm một chút thì đủ dùng rồi, ai bảo các ngươi mua nhiều đồ đến vậy, giờ tiêu hết tiền rồi thì làm sao đây?" Tử Nguyệt và Bích Tiêu ngượng ngùng.

Một lúc sau, Tử Nguyệt đột nhiên chớp chớp mắt, suy tư nói: "Sư Tôn, Người xem chúng con có thể biến ra một ít tiền để dùng tạm không ạ?" Càn Nguyên nghe vậy, không khỏi trừng mắt, lập tức không bằng lòng.

"Không được, chuyện như vậy không thể làm." Càn Nguyên tự nhiên không thể để các nàng dùng pháp thuật làm chuyện đó.

Chương 282

Tiền bạc biến ra không phải là tiền thật, chỉ là một loại chướng nhãn pháp mà thôi.

Dù với tu vi của các nàng có thể khiến những thứ biến ra giữ được một mức độ nhất định, nhưng tổng có một ngày những thứ đó sẽ trở lại hình dạng ban đầu, đó là một loại tổn hại đối với người phàm.

Càn Nguyên nhìn mấy đệ tử, nhíu mày nói: "Tuy đó là chuyện đơn giản, nhưng các ngươi không thể xây dựng sự hưởng thụ của mình trên nỗi khổ của người khác.

Các ngươi vui vẻ rồi, nhưng những người nhận số tiền giả đó có vui được không?" Bị Càn Nguyên nói như vậy, Bích Tiêu và Tử Nguyệt lập tức không nói nên lời.

Lúc này, Càn Nguyên liếc nhìn hai đệ tử ít nói còn lại, bất đắc dĩ hỏi: "Hai đứa, chúng ta nên làm gì đây, không thể không có tiền được." Sư Tôn đã hỏi, tự nhiên không có cách nào khác, nên chỉ có thể trả lời.

Sau đó, Cửu Thiên Huyền Nữ đột nhiên nói: "Sư Tôn, nếu không có tiền, chúng con có thể kiếm tiền mà.

Với bản lĩnh của chúng con, kiếm một chút tiền ở nhân gian hẳn không phải chuyện khó." Càn Nguyên tán đồng gật đầu, nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ cười haha hỏi: "Vậy thì, chúng ta nên làm thế nào đây?" "Cái gì cũng được ạ.

Chúng con có thể xem quẻ cho người khác, giúp người ta giải quyết một số khó khăn, từ đó kiếm được một ít tiền bạc." Cửu Thiên Huyền Nữ thản nhiên nói.

Tuy nàng ít nói, nhưng kiến thức của nàng không hề ít, hiểu biết cũng nhiều hơn những người khác một chút.

Nàng cũng thường xuyên đi lại ở nhân gian, nên đối với chuyện nhân gian thực ra cũng có chút hiểu biết.

Càn Nguyên gật đầu, sau đó lại liếc nhìn Cửu Âm Nữ Đế, nói: "Nàng cũng vậy, đừng giống như tiểu mộc đầu kia, chẳng nói năng gì cả.

Ta không tin nàng lại không nói được đâu." Cửu Thiên Huyền Nữ bất đắc dĩ, vị Sư Tôn này cũng đủ làm người ta cạn lời rồi, không có việc gì lại cứ ép người ta nói chuyện, cũng không biết phải làm sao.

Trong số các đệ tử, người thích nói chuyện thì nhiều, nhưng mọi người nói nhiều thì Sư Tôn lại cảm thấy phiền.

Thế mà người ta không nói, Người lại cứ nhất định muốn người ta nói.

Nhưng Sư Tôn đã bảo nói, cũng không thể không nói.

Sau đó, Cửu Âm Nữ Đế nói: "Sư Tôn, con cảm thấy đề nghị của Huyền Nữ không tệ." "Hết rồi sao?" Càn Nguyên liếc nhìn Cửu Âm Nữ Đế, nha đầu này nói chuyện thật sự quá ít đi!

Y không tin đâu, nhất định phải để đệ tử này nói thêm vài câu.

Cửu Âm Nữ Đế bất đắc dĩ, nhưng không thể không nói: "Nếu Sư Tôn đã hỏi, con cảm thấy với bản lĩnh của chúng con, thực ra có thể hàng yêu trừ ma cho người khác, từ đó kiếm tiền.

Hoặc cũng có thể xem quẻ cho người khác để kiếm tiền.

Con thấy xem quẻ tốt hơn một chút, vì cách này tiện lợi và đỡ phiền phức hơn." Càn Nguyên cuối cùng cũng hài lòng gật đầu, không làm khó hai đệ tử nữa.

Sau khi trầm tư, Càn Nguyên nhìn Bích Tiêu và Tử Nguyệt nói: "Phần lớn tiền đều do các ngươi tiêu hết, vậy thì hai đứa các ngươi hãy kiếm lại cho ta." Bích Tiêu và Tử Nguyệt gật đầu, hai người cũng không có ý kiến gì, bởi vì họ cảm thấy đây là một chuyện thú vị, nên nguyện ý làm.

Lúc này, Tử Nguyệt nhìn Sư Tôn hỏi: "Sư Tôn, vậy Người không đi cùng sao?" Nghe đệ tử hỏi, Càn Nguyên cười haha, thản nhiên nói: "Chúng ta có nhiều người như vậy, có hai người đi là đủ rồi.

Mấy người chúng ta cứ đợi là được." Tử Nguyệt bĩu môi, cuối cùng không nói gì.

Thực ra nàng hy vọng Sư Tôn có thể đi cùng nàng, nhưng nhìn dáng vẻ của Sư Tôn, dường như Người không muốn đi cùng.

Một khi Sư Tôn đã không muốn, nàng cũng không còn lời nào để nói.

Ai bảo nàng tiêu hết tiền chứ?

Một khi đã tiêu hết tiền, vậy thì để nàng đi kiếm tiền cũng là lẽ đương nhiên.

Càn Nguyên tìm một khách sạn để ở, sau đó Bích Tiêu và Tử Nguyệt chuẩn bị ra ngoài kiếm tiền.

Thấy hai người định đi, Càn Nguyên nhìn họ cười nói: "Nếu hai đứa đã đi, vậy ta thấy nên thi đấu một trận đi.

Dù sao rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi.

Hai người, một người xem quẻ kiếm tiền, một người hàng yêu bắt quái kiếm tiền.

Thời gian là mười ngày, xem ai kiếm được nhiều hơn, thế nào?" Mọi người gật đầu, cũng không có ý kiến gì, cảm thấy cũng khá thú

vị.

Chỉ là, việc lựa chọn phương án nào thì có vẻ khó khăn hơn một chút.

Bởi vì xem quẻ rõ ràng là kiếm tiền nhanh hơn, tiện lợi hơn, người xem quẻ cũng nhiều hơn.

Còn hàng yêu trừ ma thực ra khó khăn hơn, vì không phải ai cũng có thể gặp yêu ma quỷ quái, nên việc hàng yêu trừ ma khó khăn hơn.

Càn Nguyên chỉ cho mười ngày.

Thời gian mười ngày nói thật không quá dài, có khả năng trong mười ngày đó thậm chí không tìm được một người nào cần hàng yêu trừ ma.

Đến lúc đó, đương nhiên sẽ không kiếm được một xu nào.

Đương nhiên, nếu tìm được một gia đình cần hàng yêu trừ ma, thì sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

"Hoàng thượng là Chân Long Thiên Tử.

Trước tiên, Chân Long tượng trưng cho sự tôn quý.

Thiên Tử là con của trời, cũng là người được Thiên Đạo công nhận, chịu sự chiếu cố của Thiên Đạo." Dừng một lát, Người tiếp tục nói: "Vì vậy mới có thể làm quân chủ một nước." "Nếu gặp Hoàng thượng, chỉ cần coi đó là người bình thường mà hành lễ, không cần quá tôn trọng, nhưng cũng không thể không tôn trọng." Nghe Càn Nguyên nói một hồi, các đệ tử gật đầu, nửa hiểu nửa không.

Bởi vì Càn Nguyên chỉ nói về thân phận và địa vị của Hoàng thượng, chứ không nói Hoàng thượng có quan hệ gì với họ.

Có lẽ không có quan hệ, nên Sư Tôn mới không nói chăng.

Khi mấy người đang suy tư, Càn Nguyên ho khan một tiếng, tiếp

tục nói: "Biết được địa vị của Hoàng thượng, các ngươi nên hiểu rõ mối quan hệ giữa chúng ta.

Hoàng thượng đã là người được Thiên Đạo công nhận, vậy thì đời này làm Hoàng thượng.

Sau này khi chuyển thế đầu thai, có thể sẽ trở thành một thành viên trong Hồng Hoang, thậm chí trực tiếp trở thành tiên nhân, làm thần tiên ở Thiên Đình, hoặc giống như mấy vị Tam Hoàng Ngũ Đế xa xưa kia, đi đến nơi đó." Mọi người gật đầu, dường như đã hiểu ra.

Lúc này, Bích Tiêu đột nhiên vô cùng tò mò hỏi: "Sư Tôn, Thánh nhân không thể sai đệ tử chuyển thế đầu thai vào nhân gian, sau đó để đệ tử đó làm Hoàng thượng sao?" Càn Nguyên khẽ mỉm cười, gật đầu nói: "À, cũng có khả năng đó, thậm chí có chuyện như vậy từng xảy ra.

Nhưng mà, thông thường Thánh nhân sẽ không làm vậy.

Phần lớn khi sai đệ tử hạ giới đều là để lịch luyện một phen.

Nhưng thân phận Hoàng thượng tôn quý, cho dù để đệ tử bắt đầu từ bách tính rồi sau đó lên làm Hoàng thượng, thì đối với việc lịch luyện cũng không có tác dụng quá lớn.

Vì vậy, thông thường không thể để đệ tử làm Hoàng thượng.

Hoàng thượng không phải ai cũng có thể làm được, Thánh nhân cũng không dễ dàng thay đổi được, cần Thiên Đạo công nhận.

Nếu không được Thiên Đạo công nhận, thì đó là chuyện không thể." Mọi người gật đầu, đại khái đã hiểu.

Càn Nguyên liếc nhìn các đệ tử, khẽ phất tay nói: "Được rồi, nếu không có việc gì thì về đi." Các đệ tử cũng không còn việc gì, nên đã trở về.

Bốn cô gái ở cùng nhau, trong đó hai cô gái thích nói chuyện, hai cô gái ít nói.

Chương 283

Trong tiếng trò chuyện ríu rít của hai cô gái thích nói, Cửu Thiên Huyền Nữ và Cửu Âm Nữ Đế ít nói cũng đành phải theo đó mà đáp lại vài câu.

Thấy các đệ tử vui vẻ hòa thuận, Càn Nguyên cũng khẽ mỉm cười.

Thu nhận nhiều đệ tử như vậy, điều duy nhất khiến y cảm thấy an ủi là những đệ tử này đều vô cùng lương thiện, đều đoàn kết, đối xử với nhau như chị em ruột thịt, không giống như đệ tử của một vài vị Thánh nhân khác, đối với sư huynh đệ của mình lại phải đấu đá tranh giành.

Sáng ngày thứ hai, Tử Nguyệt đi đến quán xem quẻ.

Chỗ xem quẻ của Tử Nguyệt là cố định.

Ban đầu, các chủ tiệm ở gần chỗ Tử Nguyệt xem quẻ đều không hài lòng, vì sự hiện diện của Tử Nguyệt sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của họ.

Nhưng theo thời gian, vì càng ngày càng có nhiều người đến, các ông chủ này lại coi Tử Nguyệt như thần tài vậy, bởi sự xuất hiện của Tử Nguyệt đã khiến cả con phố trở nên náo nhiệt, người qua lại càng đông như núi như biển.

Người đông thì việc kinh doanh tự nhiên tốt lên, vì vậy hiện tại Tử Nguyệt được các ông chủ chào đón nồng nhiệt.

Mỗi ngày, Tử Nguyệt chỉ ra làm ăn sau khi mặt trời đã lên cao.

Nhưng người ta thì trời chưa sáng đã bắt đầu chờ đợi ở đó rồi.

Bởi vì nếu đến quá muộn, có thể sẽ không còn cơ hội nữa, nên mọi người đều đến rất sớm.

Đến khi Tử Nguyệt đến quán xem quẻ, hàng người xếp hàng thực ra đã dài vài dặm rồi, chừng năm sáu trăm người.

Ngoài những người xếp hàng xem quẻ ra, còn có nhiều người hơn nữa vây quanh xem náo nhiệt, đến mức không còn chỗ đặt chân.

Ngay khi nàng vừa đến, người của Hoàng cung cũng đã đến.

Số người này không ít, chừng vài trăm người.

Trong số đó có binh sĩ, người cầm đầu là một thái giám, dáng vẻ xấu xí.

Xem ra đám người này định trước tiên mời Tử Nguyệt, nếu Tử Nguyệt không đồng ý, vậy có lẽ sẽ trực tiếp bắt nàng đi.

Vốn dĩ đám đông đang náo nhiệt, nhưng khi đột nhiên thấy một đám binh sĩ xuất hiện, đám đông lập tức im lặng.

Một số người nhát gan lén lút rời đi.

Tử Nguyệt liếc nhìn đám người này, khẽ nhíu mày, trong lòng có chút không vui.

Đám người này cũng quá kiêu ngạo rồi, đâu phải đến tìm giúp đỡ, rõ ràng là muốn bắt nàng.

Sau đó, Tử Nguyệt cũng không nể mặt chút nào, lạnh nhạt nói: "Nếu muốn tìm ta, thì đi xếp hàng, bất kể là ai cũng vậy." Vị thái giám kia nhíu mày liếc nhìn Tử Nguyệt, bất đắc dĩ gật đầu, sau đó nhìn đám binh sĩ phía sau.

Những binh sĩ này cũng thông minh, liền xông lên, trực tiếp xua đuổi những người đang xếp hàng đi.

Làm như vậy, thì không cần phải xếp hàng nữa, Tử Nguyệt có thể trực tiếp nói chuyện với vị thái giám kia.

Thái giám liếc nhìn Tử Nguyệt, cười haha: "Là Tử Nguyệt tiên tử

phải không?

Nghe nói cô có thể xem quẻ, lại còn vô cùng chuẩn xác.

Hoàng thượng nghe chuyện này cũng vô cùng hứng thú, nên sai ta đến mời cô vào cung xem cho Người." Tử Nguyệt liếc nhìn vị thái giám kia một cái, nhíu mày nói: "Ngươi muốn ta vào cung xem quẻ cho Hoàng thượng?" "Không phải sai cô đi xem quẻ cho Hoàng thượng, mà là Hoàng thượng đã nói với ta, là mời cô đi." Thái giám cười haha, tuy nói là mời, nhưng thái độ đó thì hoàn toàn không có ý mời màng gì.

Tử Nguyệt nghe vậy, tuy thái độ của thái giám không tốt, nhưng nàng nhớ lời Sư Tôn Càn Nguyên đã nói: nếu muốn đi thì đi, nếu không muốn thì không cần nể mặt.

Thực tình, Tử Nguyệt cũng muốn xem thử Hoàng thượng, nàng chưa từng thấy dáng vẻ Hoàng thượng bao giờ, nên muốn xem Hoàng thượng trông như thế nào.

Sau khi trầm tư, Tử Nguyệt liếc nhìn vị thái giám kia, nói: "Đi thì được, nhưng hôm nay thì không tiện.

Ngày mai ta đi xem thế nào?" "Điều này tự nhiên là được, nhưng ngày mai ta phải đến đây tìm cô sao?

Chi bằng cô cứ đi thẳng cùng ta vào Hoàng cung đi, ngày mai trực tiếp xem quẻ cho Hoàng đế." Thái giám liếc nhìn Tử Nguyệt, thản nhiên nói.

Tử Nguyệt nghe vậy, cuối cùng gật đầu.

Bởi vì đúng như thái giám nói, nếu ngày mai còn phải đi tìm nàng thì là một chuyện phiền phức.

Chi bằng bây giờ đi luôn, trong Hoàng cung, nàng cũng có thể hưởng thụ đãi ngộ trong Hoàng cung, ăn một ít đồ ăn ngon, và nghỉ

ngơi thật tốt một ngày.

Tuy khách sạn cũng không tệ, nhưng khách sạn vẫn là khách sạn, không thể nào so sánh được với Hoàng cung.

Vì vậy, Tử Nguyệt hy vọng có thể vào Hoàng cung.

Hơn nữa, rảnh rỗi không có việc gì có thể ngắm cảnh trong Hoàng cung.

Chỉ là nghe nói Hoàng cung không phải nơi cho người ta tùy tiện đi lại, cần phải hỏi trước mới được.

"Nếu ta đi cùng ngươi bây giờ, ngươi phải cho ta ăn những món ngon, ta lần đầu tiên đến đó, nên ta muốn tham quan.

Ngươi cũng phải đồng ý với ta." Tử Nguyệt đưa ra một số điều kiện.

Đương nhiên, xem quẻ thì đâu có điều kiện như vậy.

Xem quẻ cho Hoàng thượng đâu giống xem quẻ cho người thường, tự nhiên là không giống nhau.

Chỉ là điều kiện này chưa tốt lắm, đợi khi gặp được Hoàng thượng rồi tính.

Nàng cũng không biết vị Hoàng thượng kia là người thế nào, hy vọng là một minh quân thì tốt.

Nếu là một bạo quân, thì thôi rồi, nàng sẽ không xem quẻ cho loại người như vậy đâu.

Sau đó, Tử Nguyệt đi theo thái giám trực tiếp vào Hoàng cung.

Bên trong Hoàng cung vô cùng hùng vĩ, Tử Nguyệt nhìn cũng ngây ngất.

Nhưng hùng vĩ thì cũng chỉ đến thế thôi, so với Càn Nguyên Tiên

Cung thì kém xa không chỉ một trời một vực.

Nhưng dù sao đây cũng là nhân gian, có được như vậy đã rất tốt rồi.

Thái giám trước tiên sắp xếp cho Tử Nguyệt một chỗ ở, sau đó sai người bắt đầu chuẩn bị đồ ăn cho Tử Nguyệt, đồng thời lại sai mấy cung nữ hầu hạ Tử Nguyệt.

Đừng thấy Tử Nguyệt chỉ là một người xem quẻ, nhưng ai bảo người ta có bản lĩnh chứ?

Ai bảo người ta được Hoàng thượng triệu kiến chứ?

Tự nhiên phải đối xử với người ta thật khách khí.

Tử Nguyệt ngược lại rất vui vẻ.

Sau khi ăn xong, nàng bắt đầu dạo chơi khắp Hoàng cung, ngắm nhìn chỗ này, ngắm nhìn chỗ kia, rất vui vẻ.

Chương 284

Một ngày trôi qua vô cùng nhanh, chỉ trong chớp mắt, Tử Nguyệt cảm thấy một ngày đã hết, cảm thấy chưa chơi đủ, tiếc rằng đã là buổi tối.

Buổi tối, Tử Nguyệt nghỉ ngơi rất tốt.

Giường ở khách sạn không thoải mái, nhưng giường trong Hoàng cung thì không thể so sánh được, nằm xuống mềm mại êm ái vô cùng, thật dễ chịu.

Mặc dù những người như Tử Nguyệt không cần ngủ, nhưng vì đi theo Càn Nguyên nên nàng cũng đã quen với việc làm một số chuyện như Càn Nguyên, ví dụ như ăn uống ngủ nghỉ.

Những việc này dường như đã trở thành chuyện bình thường.

Nếu không được làm thì sẽ cảm thấy có chút không tự nhiên.

Bởi lẽ, nhập gia tùy tục, một khi đã ở nhà người ta, tự nhiên phải học tập thói quen sinh hoạt của nhân loại.

Tử Nguyệt cũng tận hưởng trạng thái này.

Ngày thứ hai sau khi tỉnh dậy, có người hầu hạ mặc quần áo và rửa mặt.

Nàng biết đây là điều không thường thấy, Tử Nguyệt cũng cảm thấy có chút ngượng nghịu và không tự nhiên, không hưởng thụ loại đãi ngộ này cho lắm.

Bữa sáng cũng rất phong phú, Tử Nguyệt đã ăn một bữa sáng tuyệt vời nhất.

Sư Tôn dường như cũng không thể nấu ra món ăn như vậy.

Sau khi ăn xong, Tử Nguyệt ở trong viện một lúc.

Khi gần đến giữa trưa, vị thái giám hôm qua lại xuất hiện.

Thái giám nhìn Tử Nguyệt, cười haha: "Tử Nguyệt tiên tử, Hoàng thượng mời cô vào." Tử Nguyệt gật đầu, nói: "Ừm, đi thôi." Dưới sự dẫn dắt của thái giám, Tử Nguyệt nhanh chóng gặp Hoàng thượng.

Hoàng thượng đang đọc sách trong Ngự thư phòng.

Khi Hoàng thượng nhìn thấy Tử Nguyệt lần đầu tiên, lập tức có chút kinh ngạc.

Bởi vì nghe nói trong cung xuất hiện một người xem quẻ rất chuẩn, nên Người cũng sai người mời đến xem quẻ.

Nhưng Người cứ nghĩ người xem quẻ ắt là một người lớn tuổi, nào ngờ lại là một cô gái xinh đẹp đến vậy.

Hậu cung giai lệ ba ngàn, nhưng không một ai có thể sánh bằng cô gái trước mắt.

Lúc này, Hoàng thượng không khỏi nghĩ, nếu có thể phong làm phi tử, chẳng phải quá tốt sao?

Nghĩ vậy, nhưng Hoàng thượng không hề biểu lộ ra ngoài, làm như vậy thì quá mất đi thân phận của Hoàng thượng.

"Cô là người xem quẻ đó sao?

Không biết trẫm nên xưng hô với cô thế nào đây?" Hoàng thượng nhìn Tử Nguyệt, ôn tồn hỏi.

Tử Nguyệt liếc nhìn Hoàng thượng, không chút khách khí nói: "Gọi ta là Tử Nguyệt tiên tử là được.

Mọi người đều gọi ta như vậy.

Tuy Hoàng thượng là Hoàng đế, nhưng Hoàng đế cũng là Hoàng

đế phàm nhân, với chúng ta không có quan hệ gì lớn.

Người cũng đừng mong ta phải kính trọng Người thế nào, ta và Người là bình đẳng." Hoàng thượng ngạc nhiên nhìn Tử Nguyệt hồi lâu, lập tức xóa bỏ ý định muốn phong Tử Nguyệt làm phi tử.

Bởi vì Người đã rõ ràng nhận ra, Tử Nguyệt dường như có chút coi thường Người.

Hoàng thượng nghe vậy, mới nói: "Không biết mời Tử Nguyệt tiên tử xem quẻ cho trẫm có điều kiện gì không?

Cô cần trẫm ban tiền bạc, hay cần gì khác?" Tử Nguyệt liếc nhìn Hoàng thượng, nhíu mày: "Người là Chân Long Thiên Tử, nói thật xem quẻ cho Người là một chuyện phiền phức.

Những người thực sự có thể xem quẻ cho Người, thông thường sẽ không làm.

Bởi vì Người là Chân Long Thiên Tử, xem quẻ cho Người sẽ gặp phải một số phản phệ, không phải ai cũng có thể chịu đựng được." Nói đến đây, Tử Nguyệt khẽ mỉm cười, sau đó đắc ý nói: "Nhưng đối với ta, thì lại đơn giản.

Tuy nhiên, Người cũng phải trả một cái giá.

Tiền tài là vật ngoài thân, ta không quan tâm lắm, nhưng Người cũng nên cho ta vài ngàn lượng bạc.

Còn về những thứ khác thì không có, chỉ hy vọng Người có thể miễn trừ thuế vụ cho dân chúng." Hoàng thượng cười haha, im lặng gật đầu.

Điều này đối với Người không phải là chuyện gì, có thể dễ dàng làm được.

Sau khi liếc nhìn Tử Nguyệt, Hoàng thượng nói: "Trẫm đáp ứng.

Vậy thì bắt đầu xem quẻ cho trẫm đi.” Tử Nguyệt liếc nhìn Hoàng thượng, có chút bất đắc dĩ, ngay sau đó nói: “Xem quẻ thì được, nhưng không biết Hoàng thượng Người muốn xem gì?

Nhưng Người phải biết, ta không thể nói hết tất cả mọi chuyện cho Người được, chỉ có thể nói những chuyện Người muốn biết, không được quá nhiều, chỉ hai điều thôi.” “Hai điều ư?

Chẳng phải quá ít sao?

Trẫm dù sao cũng là Hoàng đế, thêm cho trẫm một cơ hội nữa thì sao?” Hoàng thượng liếc nhìn Tử Nguyệt, cười haha mặc cả với Tử Nguyệt.

Tử Nguyệt liếc nhìn vị Hoàng thượng kia, cảm thấy vị Hoàng thượng này cũng thật thú vị.

Đối với việc thêm một lần cũng không sao, nên nàng đã đồng ý.

“Được thôi, vậy Người muốn xem gì?” Tử Nguyệt nhìn Hoàng thượng hỏi.

Hoàng thượng vuốt râu, nói: “Trước tiên, trẫm muốn biết thọ mệnh của trẫm thế nào.” Tử Nguyệt nghe vậy, gật đầu.

Hầu hết mọi người đều quan tâm đến sinh mệnh của mình, đều muốn biết mình có thể sống bao lâu.

Nhưng biết được thì có ích gì chứ?

Biết mình có thể sống bao lâu, thực ra cũng là một chuyện tồi tệ.

Sau khi liếc nhìn Hoàng thượng, Tử Nguyệt bất đắc dĩ nói: “Ta có thể nói cho Người biết, nhưng nói thật, ta đã xem thọ mệnh cho rất nhiều người rồi, nhưng sau khi biết được, họ đều cảm thấy không tốt lắm.

Ta khuyên Người nên đổi sang xem chuyện khác thì hơn.” “Không,

trẫm muốn biết trẫm có thể sống bao lâu.

Đây là điều trẫm lo lắng nhất hiện tại.” Hoàng thượng nghiêm túc nói.

Tử Nguyệt bất đắc dĩ, nhưng cũng không có cách nào khác.

Một khi Hoàng thượng đã muốn biết, vậy tự nhiên phải giúp Người.

Sau đó, Tử Nguyệt nhìn Hoàng thượng nói: “Xin Người viết một chữ, ta sẽ xem cho.” Hoàng thượng gật đầu, liếc nhìn Tử Nguyệt ngạc nhiên nói: “À à, không thể viết thêm một chút sao?” Tử Nguyệt bất đắc dĩ liếc nhìn Hoàng thượng, lắc đầu nói: “Thôi được rồi, Người có vấn đề gì vậy?

Đều đã bảo viết một chữ rồi, thì viết một chữ đi.

Chương 285

Viết nhiều làm gì chứ?" "Trẫm cảm thấy nếu viết nhiều hơn, làm việc chẳng phải dễ dàng hơn sao?" Hoàng thượng liếc nhìn nàng, bất đắc dĩ nói.

Tử Nguyệt đảo mắt trắng dã, không nói gì.

Một lúc sau, Tử Nguyệt mới nói: "À phải rồi, vậy Người viết một chữ 'Hoàng' đi." Tử Nguyệt gật đầu, cũng không sao cả.

Hoàng thượng muốn viết chữ gì thì viết, nàng đâu có để tâm.

Thực ra, một người viết một chữ để xem quẻ thì chữ viết không quan trọng.

Bởi vì khi một người muốn xem quẻ, có thể tùy tiện viết một chữ, chứ không nhất thiết phải viết một chữ có liên quan.

Ngay cả viết một chữ 'nhất' cũng được.

Xem quẻ không phải là xem bản thân chữ đó, mà là xem hình dạng chữ mà người đó viết.

Phải xem chữ đó được viết như thế nào, chứ không chỉ xem nội dung của chữ.

Sau đó, Tử Nguyệt liếc nhìn chữ Hoàng thượng vừa viết, rồi từ từ nhắm mắt lại bắt đầu bói toán.

Hoàng thượng nhìn Tử Nguyệt im lặng không nói, cũng không dám thở mạnh, dường như sợ làm phiền Tử Nguyệt.

Lúc này, Tử Nguyệt đột nhiên nhìn Hoàng thượng nói: "Ra rồi, kết quả không tốt lắm.

Người thật sự muốn nghe sao?" Nghe Tử Nguyệt nói vậy, Hoàng

thượng không khỏi khẽ nhíu mày.

Một khi Tử Nguyệt đã nói thế, vậy thì chắc chắn thọ mệnh của Người không còn dài nữa.

Bằng không thì Tử Nguyệt cũng không thể nói như vậy.

Nhưng Người còn trẻ mà, chưa đến bốn mươi tuổi, lẽ nào có nguy hiểm bất thành?

Lúc này, Hoàng thượng nhìn Tử Nguyệt nói: "Nói đi, trẫm có thể sống bao lâu?" Lời này vừa thốt ra, Tử Nguyệt cũng nhíu mày theo, sau đó nói: "Người có thể sống mười năm." "Mười năm?

Vậy là trẫm mới hơn năm mươi tuổi thôi sao?

Trẫm lại sống ngắn ngủi đến vậy ư?" Hoàng thượng nhíu mày lẩm bẩm, một lúc lâu sau mới nói: "Vậy Tử Nguyệt tiên tử, nếu cô đã có thể nói ra được, vậy chẳng phải cũng có cách để trẫm sống thêm một thời gian nữa sao?" Tử Nguyệt gật đầu, người phàm ai cũng vậy.

Chẳng nói mười năm thì quả thực quá ít, trăm năm e là cũng thấy ít.

Chắc chắn sẽ muốn tăng thêm thọ mệnh.

Điểm này Tử Nguyệt có thể lý giải, ai cũng muốn sống, cũng nguyện ý sống, đó là lẽ thường tình của con người, vô cùng dễ hiểu.

Nhưng họ dù sao cũng chỉ là phàm nhân, thọ mệnh của phàm nhân thì không giống với tu luyện giả.

Sau một hồi trầm mặc, Tử Nguyệt nói: "Trước xem quẻ đã, còn chuyện khác thì tính sau." Hoàng thượng gật đầu, sau đó liếc nhìn Tử Nguyệt, ngạc nhiên hỏi: "Chẳng phải đã nói xong rồi sao?" Nghe Hoàng thượng nói vậy, Tử Nguyệt bất đắc dĩ liếc nhìn Hoàng thượng, sau đó nói: "Người chẳng phải đã nói là ba lần sao?

Lẽ nào hai lần kia Người không cần nữa sao?" Hoàng thượng liếc nhìn Tử Nguyệt, cười nói: "Trẫm đã sống chẳng được bao lâu nữa rồi, hai điều kia có ích gì chứ?

Trẫm cảm thấy chúng ta có thể xem xét điều đầu tiên trước, còn những chuyện khác thì cô có thể cho trẫm biết, có cách nào để tăng thêm thọ mệnh không?" Tử Nguyệt liếc nhìn Hoàng thượng, sau khi suy tư, mới nghiêm túc nói: "Phương pháp tăng thêm thọ mệnh tự nhiên là có, cũng không phải không có, nhưng cũng không dễ dàng làm được.

Dù Người là Chân Long Thiên Tử, nhưng chung quy vẫn là phàm nhân.

Một khi đã là phàm nhân, trong mệnh tự có số định." "Vậy có thể khiến thọ mệnh của trẫm kéo dài không?

Chỉ cần cô đồng ý với trẫm, bất kể điều kiện gì cũng được." Hoàng thượng nhìn Tử Nguyệt, vô cùng nghiêm túc nói.

Tử Nguyệt liếc nhìn Hoàng thượng, không khỏi rơi vào trầm tư.

Chuyện này đối với nàng thực ra rất đơn giản, nhưng tuy đơn giản, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nàng cần phải nghiêm túc suy nghĩ một phen.

Nếu thực sự giúp vị Hoàng thượng này kéo dài thọ mệnh, liệu có xuất hiện ảnh hưởng không tốt đến bản thân nàng hay không?

Nàng cũng cần phải xem phẩm hạnh của Hoàng thượng thế nào.

Nếu vị Hoàng thượng này không tốt, đối với bách tính cũng không tốt, vậy thì Tử Nguyệt cảm thấy không cần thiết để Người kéo dài thọ mệnh nữa, bởi vì để Người sống thêm vài ngày, đồng nghĩa với việc để bách tính chịu khổ.

Vì vậy, Tử Nguyệt đã không trực tiếp đồng ý với Hoàng thượng.

Nàng muốn quan sát đủ điều về vị Hoàng thượng này, đồng thời xem xét dưới sự trị vì của Người, cuộc sống của bách tính như thế nào.

Sau một hồi quan sát của Tử Nguyệt, nàng phát hiện vị Hoàng thượng này thực ra không tệ.

Trong những năm làm Hoàng thượng, cuộc sống của bách tính vô cùng tốt, có thể an cư lạc nghiệp, cũng không có chiến tranh.

Có thể nói Người là một Hoàng đế tốt.

Nếu để Người sống thêm vài năm nữa, cũng là để tạo phúc cho bách tính.

Lúc này, Hoàng thượng dường như có chút sốt ruột, trừng mắt nhìn chằm chằm Tử Nguyệt, sợ Tử Nguyệt sẽ buông một câu không được.

Tử Nguyệt liếc nhìn vị Hoàng đế có chút tiến triển kia, cười haha nói: "Ta có thể giúp Người, nhưng khả năng giúp đỡ của ta có hạn, chỉ có thể tăng thêm cho Người hai mươi năm thọ mệnh." Tăng thêm hai mươi năm?

Mắt Hoàng thượng lập tức sáng rực.

Hai mươi năm đâu phải là ít!

Người cảm thấy mãn nguyện.

Nhưng Người phát hiện khi Tử Nguyệt nói ra, dường như rất nhẹ nhàng.

Có vẻ hai mươi năm thọ mệnh đối với nàng không phải là vấn đề lớn.

Vì vậy, Hoàng thượng không khỏi nghĩ, nếu hai mươi năm thọ

mệnh không phải vấn đề, vậy có thể để nàng tăng thêm nhiều hơn một chút không?

Ý nghĩ này vừa hình thành trong đầu Hoàng thượng, không đợi Người mở miệng hỏi Tử Nguyệt, Tử Nguyệt dường như đã biết Người muốn nói gì, trực tiếp nói: "Chỉ có thể là hai mươi năm thọ mệnh thôi, tăng thêm nữa là không thể, nhưng nếu giảm đi thì không khó." Nghe Tử Nguyệt nói vậy, Hoàng thượng lập tức không nói gì nữa, xem ra Tử Nguyệt không thể giúp thêm được.

Nhưng mà, có được hai mươi năm thọ mệnh thực ra đã là mãn nguyện rồi.

Bởi vì phàm nhân có thể sống đến tuổi đó thực tình cũng không dễ dàng.

Tăng thêm hai mươi năm thọ mệnh, vậy là tổng cộng có ba mươi năm.

Hiện tại Người đã ngoài bốn mươi tuổi, cộng thêm ba mươi năm nữa là ngoài bảy mươi tuổi, có thể sống đến tuổi đó tự nhiên là vô cùng hài lòng rồi.

Nhưng mà, khi ngoài sáu mươi tuổi, dường như cũng không còn việc gì có thể làm được nữa, bởi vì lúc đó đã già rồi.

Lúc này, Hoàng thượng đột nhiên liếc nhìn Tử Nguyệt, bất đắc dĩ nói: "À à, thực ra tăng thêm thọ mệnh cũng không phải là chuyện tốt, phải không?" Tử Nguyệt liếc nhìn Hoàng thượng, không biết vì sao Người lại đột nhiên nói một câu như vậy, nhưng lời Người nói thực ra không sai chút nào.

Chương 286

Tuy sống là điều mỗi người đều hy vọng, nhưng cũng phải xem nên sống như thế nào.

Nếu có thể an hưởng tuổi già, vậy thì tự nhiên sống thêm một chút sẽ tốt hơn.

Nhưng Người lại là Hoàng thượng a, đấu tranh hoàng thất thì vô cùng kịch liệt.

E rằng vị Hoàng thượng này về già sẽ không được hạnh phúc.

Sống thêm vài năm đó có lẽ không phải là hưởng thụ, mà là một loại giày vò cũng không chừng.

Nhưng những chuyện đó không phải là vấn đề mà Tử Nguyệt nên lo lắng.

Nàng chỉ cần làm những việc nên làm.

Một khi đã đồng ý tăng thọ mệnh cho Hoàng thượng, vậy nàng sẽ tăng thọ mệnh cho Hoàng thượng.

Một khi đã đồng ý xem quẻ cho Hoàng thượng, tự nhiên sẽ xem quẻ cho Hoàng thượng.

Còn những chuyện khác thì không liên quan gì đến nàng.

Sau đó, Tử Nguyệt nhìn Hoàng thượng nói: "Được rồi Hoàng thượng, bây giờ không phải là lúc bàn đến chuyện thứ hai rồi sao?" "Ừm, đáng lẽ là xem quẻ thứ hai.

Trẫm muốn biết giang sơn của trẫm sẽ ra sao?" Hoàng thượng nhìn Tử Nguyệt hỏi.

Người khá quan tâm đến giang sơn.

Tuy hiện tại giang sơn ổn định, nhưng xung quanh cũng có một số quốc gia khác đang rục rịch.

Tuy hiện tại giang sơn là của Người, nhưng sau này giang sơn có còn là của Người hay không thì chưa chắc.

Tử Nguyệt liếc nhìn Hoàng thượng, cảm thấy thật lãng phí một cơ hội xem quẻ quý giá.

Lại còn muốn xem vấn đề vô vị như vậy.

Nàng cũng không biết vị Hoàng thượng này nghĩ gì, biết được kết cục cuối cùng của giang sơn thì có thể làm gì chứ?

Đến lúc đó Người cũng không còn ở nhân thế.

Huống hồ, giang sơn vốn dĩ không thuộc về một cá nhân, tổng sẽ có cải triều hoán đại, đó là chuyện bình thường không thể hơn.

Không cần xem, thực ra cũng có thể biết được rồi, nhưng lại cứ nhất định muốn xem quẻ, chẳng phải đang lãng phí cơ hội sao?

"Chẳng phải có hơi lãng phí sao?

Chuyện như vậy có gì tốt chứ?

Không cần xem ta cũng biết, giang sơn của Người sau này chắc chắn sẽ cải triều hoán đại, bị người khác thay thế, đó chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Hà tất phải đi hỏi chứ?

Con cảm thấy thật là vẽ rắn thêm chân, đơn giản là lãng phí cơ hội." Tử Nguyệt nhìn Hoàng thượng, nghiêm túc nói với Người.

Nghe vậy, Hoàng thượng cười hắc hắc, bất đắc dĩ nói: "Trẫm không sợ bị chê cười.

Trẫm biết được sau này, có thể chuẩn bị một số thứ, để lại một số

di sản cho hậu nhân." "Tìm xem ai sẽ chiếm giữ giang sơn, rồi sớm trừ khử người đó sao?" Tử Nguyệt khẽ nhíu mày.

Nếu là như vậy thì không được đâu.

Nếu thực sự nói ra, vị Hoàng thượng này không biết sẽ phải giết bao nhiêu người nữa.

Hơn nữa, nếu có thể nói chính xác cho vị Hoàng thượng này rằng nếu Người vì muốn sớm tiêu diệt kẻ địch mà giết người, thì những người bị giết cơ bản đều vô tội, bởi vì những người thực sự chiếm giữ giang sơn lúc đó chắc chắn còn chưa ra đời.

Sở dĩ Hoàng thượng chỉ nhắc đến đời trước, nhưng lại lạm sát vô tội.

Sau khi nghe lời Tử Nguyệt, Hoàng thượng biết nàng đang lo lắng, liền cười ha hả vội vàng giải thích: "Hiểu lầm rồi, ta nào dám diệt sạch bọn họ vào lúc đó.

Tử Nguyệt nàng cũng sẽ không đồng ý đâu.

Ta biết mà, ta cũng biết sau khi diệt bọn họ, giang sơn của ta còn giữ được bao lâu."Tử Nguyệt liếc nhìn Hoàng thượng, bất đắc dĩ nói: "Nếu đã biết, vậy ta cho ngài một quẻ." Nói rồi, Tử Nguyệt lập tức hoàn thành.

Nàng liếc nhìn Hoàng thượng, sau đó hết sức nghiêm túc nói: "Hoàng thượng, đời sau này, nhi tử của ngài có vẻ không mấy tài cán đâu, bởi vậy bách tính sẽ không được an ổn.

Bách tính đã không an ổn, tự nhiên sẽ nổi dậy tạo phản.

Còn về việc ai sẽ chiếm đoạt giang sơn của ngài, thì ta không biết, mà có biết cũng vô ích, bởi vì giết cũng không thể giết hết."Hoàng thượng liếc nhìn Tử Nguyệt, bất đắc dĩ nói: "Vậy nàng có thể nói cho ta biết, nhi tử nào sẽ lên làm Hoàng thượng không?" Tử Nguyệt liếc

nhìn Hoàng thượng, cười nói: “Ngài muốn không cho hắn làm Hoàng thượng sao?

Ta nghĩ ngài không nên làm vậy, bởi vì có làm vậy, kỳ thực cũng không thể thay đổi được gì.

Bởi vì ngài nên hiểu rõ, ngài có thể không cho nhi tử đó làm Hoàng thượng, nhưng nhi tử khác của ngài rốt cuộc sẽ thế nào thì ngài cũng không biết.

Huống hồ, người đó là cháu của ngài, bây giờ nếu muốn ngăn chặn thì dường như cũng không thỏa đáng.”“Dù không thỏa đáng, cũng không thể để giang sơn này hủy trong tay ta.

Ta vốn định lập đại nhi tử làm Hoàng thượng, đã có thánh chỉ rồi, nhưng bây giờ xem ra e là không ổn.” Hoàng thượng cười ha hả, bất đắc dĩ nói, sau đó nhìn về phía Tử Nguyệt, nói thẳng: “Tử Nguyệt tiên tử, ta có một quẻ mà lại không biết nên giải quyết thế nào.

Chuyện đã biết ta đều biết cả rồi, bây giờ lại không biết nên lựa chọn thế nào cho phải.”Tử Nguyệt liếc nhìn Hoàng thượng, im lặng không nói, bởi chuyện của Hoàng thượng, nàng đâu có liên quan.Sau khi cẩn thận suy tư, Hoàng thượng mới nói: “Ta biết mình không thể tu tiên, nhưng ta có một cơ hội nào đó không?” Vấn đề này ngược lại khiến Tử Nguyệt sững sờ, ngay sau đó nàng liếc nhìn Hoàng thượng, không tiếp tục nói thêm mà trực tiếp trả lời: “Không thể nào.”Thấy Tử Nguyệt trả lời dứt khoát như vậy, Hoàng thượng lập tức sững sờ, dường như có chút kỳ quái nhìn Tử Nguyệt hỏi: “Vì sao lại thế, chẳng lẽ ta không thể tu luyện sao?”Tử Nguyệt nghiêm túc gật đầu, cười nói: “Đương nhiên không thể rồi.

Ngài đừng quên thân phận của mình.

Thân phận của ngài trong nhân gian vẫn là sự tồn tại chí cao vô thượng.

Trong mắt người phàm, ngài đã là người có đại vận khí, đã làm Hoàng thượng, hưởng thụ vô số vinh hoa phú quý, vậy thì làm sao có thể để ngài tu luyện, để ngài một mình chiếm hữu mọi phú quý đây?

Nói đơn giản là, không thể để mọi chuyện tốt đều đổ dồn vào một người được phải không?

Vì đã làm Hoàng thượng, hưởng thụ mọi thứ mà Hoàng thượng nên có, tự nhiên không thể tu luyện.

Huống hồ, sau khi tu luyện thì người ta có thể trường thọ trăm tuổi.

Nếu ngài tu luyện, vậy cái vị Hoàng thượng này sẽ cứ thế mà làm mãi, ngài thấy chuyện đó có thể xảy ra sao?"Hoàng thượng gật đầu, dường như đã hiểu ra mọi chuyện, sau đó bất đắc dĩ nói: "Lời của nàng dường như cũng không sai.

Xem ra ta đã đòi hỏi quá nhiều rồi, nhưng bây giờ ta cũng đã thỏa mãn."Tử Nguyệt gật đầu, nhìn thẳng Hoàng thượng nói: "Nếu đã vậy, vậy xin Hoàng thượng thực hiện lời hứa đi." Hoàng thượng gật đầu, lập tức sai người đưa bạc cho Tử Nguyệt, đồng thời ban bố thánh chỉ, giảm nhẹ thuế má cho bách tính.

Đồng thời, lại gọi thái giám, muốn gấp rút cùng văn võ quần thần thương lượng một việc.Tử Nguyệt liếc nhìn Hoàng thượng, không nhịn được hơi nhíu mày, không vui nói: "Hoàng thượng, ngài muốn phế bỏ vị trí của vị đại hoàng tử kia sao?

Tuy đó là chuyện của ngài, nhưng ngài có biết, bây giờ làm vậy sẽ ảnh hưởng đến ta không?"Hoàng thượng cười ha hả, lại không để bụng: "Tử Nguyệt tiên tử, nàng đã có bản lĩnh lớn như vậy, ta là phàm nhân cũng không thể làm gì nàng được.

Ta muốn phế bỏ đại hoàng tử cũng cần một lý do thích hợp,

nhưng nói thật là không tìm được lý do thích hợp nào cả.

Vì vậy chỉ đành lợi dụng nàng thôi, nàng sẽ không không bằng lòng chứ?”Tử Nguyệt nghe vậy, thờ ơ nhún vai, cười ha hả: “Ta tự nhiên không có ý kiến gì, dù sao ngài cũng không thể làm gì ta.

Nhưng ta phải nhắc nhở một câu, đừng gây phiền phức cho Sư Tôn của ta, Sư Tôn của ta lại không dễ nói chuyện như ta đâu.”“Sư Tôn của nàng cũng ở đây sao?” Hoàng thượng kinh ngạc nhìn Tử Nguyệt, nếu Tử Nguyệt đã lợi hại như vậy, vậy Sư Tôn của nàng tự nhiên còn lợi hại hơn.